

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KILIÇKIRAN OPERASYONU

Hilal ile Haçın Savaşı

BERELİADAM

KILIÇKIRAN OPERASYONU

Hilal ile Haçın Savaşı

Mezopotamya üzerinde oynanan ne ilk ne de son oyundu. Ama bu seferki oyunda ipucu, sınır dışı bir operasyonda öldürülen teröristin bileğindeki sıra dışı dövmede gizliydi.

Özel Kuvvetler askeri Aras, bu dövmenin ardındaki gizemin peşine düştüğünde, Mezopotamya üzerinde oynanan oyunların en tehlikelisine çomak soktuğunun farkında değildi.

Bu oyunda yetenek ve tecrübe her şeyken, başarısızlık bir seçenek bile değildi...

"Bazen şeytani bulup yenmek için onun evine girmek gerekir."

ephesusayinlari.com
facebook.com/ephesusayinlari
instagram.com/ephesusayinlari
twitter.com/ephesusayinlari

EPHESUS

KILIÇKIRAN OPERASYONU

Hilal ile Haçın Savaşı

BERELİADAM

KILIÇKIRAN OPERASYONU

Yazarı: Bereliadam

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: C. Yakup Şimşek

Redaktör: Büşra Tekin

Kapak Tasarım: Çağrı Öztürk

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2019

ISBN: 978-605-2064-91-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2019, Bereliadam

**Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.**

Baskı-Cilt: Ezgi Matbaacılık San Tic Ltd Şti

Sanayi Cad. Altay Sok. No:10 Çobançeşme - Yenibosna - İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

Sertifika No: 12142

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4

Zeytinburnu – İstanbul

Tel: 0 212 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KILIÇKIRAN OPERASYONU

Hilal ile Haçın Savaşı

BERELİADAM

DEVRIYEDEKİ KURLAR / IRAK

Saatime baktım, 3'e yaklaşıyordu.

Toplam dört pıkapla sınırı geçmiştik. Arabanın camından dışarı baktım, hiç hayat belirtisi yoktu. Hava son derece kasvetli, zifirî karlıktı. Nisan ayı olmasına rağmen oldukça da soğuktı.

Telsizden Tarık Yarbay'ın anonsu sessizliği bozdu.

"İlerideki yol ayrımında iniyoruz çocuklar, hemen çözülmeye başlayın. Görüntü vermeyelim, sessizlik istiyorum."

Son kez silahımı ve gece görüş termal dürbünü kontrol ettim. Her şeyim hazırdu.

Araçtan iner inmez hemen çantamı alıp en öne geçtim. Birkaç saniye sonra Yavuz yanımda belirdi. Çevreme bakınırken fısıldayarak konuştum.

"Yavuz, ay ışığı az, bu gece işimiz zor ve kardeşim, ben burayı haritada baktığımız kadarıyla hiç görmedim."

Irak topraklarındaydık, Türkiye sınırından yaklaşık 80 kilometre dışarıydık. Bizi bırakan pıkaplar farlarını bile açmadan sessizce ayrılıp gözden kayboldular.

Silahımı kaldırdım ve termal dürbünden etrafa baktım.

"Yavuz, önümüzdeki patika bizi dereye götürüyor, oradan sığ bir yer bulursak karşıya geçmemiz mümkün olur."

Yavuz göstermiş olduğum istikamete baktıktan sonra gözlerini kısıp cevap verdi.

"Tamam o zaman devre, devam edelim."

Yavuz ve ben timin öncüsüyduk. Biz nereye gidersek arkamızdaki arkadaşlar da oraya gider; biz nereye basarsak onlar da oraya basardı.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesap etmek zorundaydık. Örgüt nerede olabilir, nereye pusu kurar, hangi yol bizim için tehlikeli olabilir? Binlerce soru...

Kısacası terörle mücadele aklın akılla mücadelesiydi.

Bir an durdum ve arkamdakine çökmesini işaret ettim. Araçların bizi bıraktığı yol arkamızda kalmıştı, yaklaşık 300 metre geride.

Önümüzde geçmemiz gereken bir dere vardı. Dereyi takip eden patika bizi düzlüğe çıkarıyor ve düzlükten sonra gideceğimiz noktayı az çok tahmin etmemize imkân veriyordu.

Dere yatağına indim ve sığ bir yer bulduktan sonra karşıya geçtim. Biraz ilerleyip uygun bir noktaya çökerek timi emniyete aldım. Herkes geçmişti. Bir müddet, derenin kenarındaki ağaçları gizlenmek için kullanarak ilerledik.

GPRS cihazına baktım, doğru yöne gidiyorduk. Yaklaşık bir saatir intikal hâlindeydik ve başlangıç noktasından 3 km uzaktaydık.

Tank Yarbay telsizi mandalladı. Nefes nefese kalmıştı.

“10 dakika uygundur, tamam.”

Bulunduğum yeri yokladım ve olduğum yere çöktüm.

10 dakika mola yeterliydi. Bitki örtüsü az da olsa bizi gizliyordu ve ay ışığı da az olduğundan rahat sayılırdım. Ayrıca yakınlarda örgütün bize ateş edebileceği bir tepe de yoktu.

Çantamı çıkardım ve üzerine yaslandım. Yine başlamıştı, midemde sanki bir alev topu vardı. Beni âdeta kavuruyordu. Tedavi için sayısız doktora gitmiştim ama bir çare bulan olmamıştı, nefes alıp verdikçe dudaklarım kuruyordu.

Çantama meylettim, fermuarı açtım ve suluk gözünden suyu çıkardım. Hava oldukça soğuktu, su buz gibi olmuştu. Bir yudum aldığımda suyun değdiği her yeri serinleterek boğazımdan aşağı indiğini hissedebiliyordum.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra saatime baktım, zamanı gelmişti. Yerimden usulca kalktım ve çantamı sırtıma taktıktan sonra arkamı döndüm. Hava o kadar karanlıktı ki, 6-7 metre gerideki arkadaşımı bile zar zor görüyordum. Yutkundum, kurumuş boğazımı temizledim ve telsizi mandalladım.

“Devam ediyoruz.”

Mandalı bıraktıktan sonra silahımı kaldırdım, termal dürbüne gözümü dayayarak time doğrulttum. Herkes çöktüğü yerden kalkıyordu. Yavaşça devam ettim. Varış noktamıza tahminen 5 kilometre vardı.

İstihbaratımıza göre örgütün kullandığı bir mağara tespit edilmişti. Görevimiz, öncü birlik olarak mağaranın olduğu bölgenin keşfini yapmak, örgütü sıkıştırmak, sonrasında takviye birlikleri çağırıp hava desteğiyle noktayı imha etmektir.

Bir müddet ilerledikten sonra durdum. Sağ yamacımda bir vadinin girişi vardı. İki tepe arasındaki giriş yaklaşık 50-100 metre genişliğindeydi. Girişi takip eden yarık bir kanyonu andırıyordu.

İki uzantı arasındaki bu yarık, yaklaşık 1500 rakımlı dağların arasından uzanıp gidiyordu. Etrafıma göz attıktan sonra çöktüm, yanımda beliren Yavuz'a göz ucuyla bakarak devam ettim.

"Yavuz, burası bizim için tehlikeli olabilir."

Yavuz da etrafına bakarak her yeri süzmüştü, gülümseyerek devam etti.

"Tamam o zaman, geri dönelim devre, zaten yeterince sıkıcı geldi bana da."

Yavuz'a dönerek kaşlarımı çattım.

"Saçmalama lan, nereye gidiyorsun, noktaya az kaldı!"

"Ne diyeyim abi? Yok, burası çok güzelmiş, bayıldım, hadi koşalım Arascığım içeri dalalım mı diyeyim? Görmüyor musun bölgeyi? Resmen *gelmeyin, öttürürüm sizi*, diyor."

Ayağa kalktım. Önce önümdeki vadiye, sonra Yavuz'a baktım.

"Tamam ulan, sus! Ben Tarık Yarbay'ın yanına gidiyorum, paslaşırız."

Yavuz muzip tavrıyla devam etti.

"Güle güle, *adios*, bebeğim!"

Sessizce karanlıkta ilerlerken, yanından geçtiğim her arkadaşımın biraz da olsa yorulduğunu fark etmiştim. Birkaç kişiyi daha geçtikten sonra Tarık Yarbay'ı gördüm. Yorgun gözüküyordu, normaldi de. Ben bile bu genç yaşında yoruluyor ve bazen isyan ediyordum.

Tarık Yarbay 47 yaşındaydı ve yaklaşık 20 yıldır teşkilatın içindeydi. Sayısız göreve çıkmış, ölümlerden dönmüştü. Diksiyonu sağlamdı. Görev arkadaşlarına değer veren bir askerdi. Bir seferinde tek emriyle bizi ölümden kurtarmıştı. Benim gözümde âdeta bir baba figürüydü.

Yanına yaklaştım ve tek dizimin üzerine çöktüm.

"Komutanım, tahmin ettiğimiz mağara bölgesine az kaldı. Yalnız, vadi iki dağ arasında uzayıp gidiyor. Eğer içeri girersek mahkûma düşeceğiz. Girmezsek çevresinden dolaşıp dağın zirve hattına çıkmamız gerekecek. Güneşin doğmasına 2 saat kaldı, yetişemeyiz. Ayrıca

dağa tırmanmaya kalkışırsak bize geçit verir mi bilmiyorum, oldukça genç ve sivri. Ne yapmamızı uygun görürsünüz?”

Tanık Yarbay durmuş, elimle gösterdiğim istikamete bakıyordu. Birkaç saniye düşündükten sonra karar verip konuştu.

“Aras, bu bizim için ani bir operasyon oldu. Ama elimizden geleni yapmalıyız. Vadiye girin, lakin çok dikkatli olun. Yavaşça ilerleyin, ortadan değil; kenardan gidin. EYP’ye dikkat etmeyi unutmayın. Burası adamların mekânı, biz yabancıyız, bunu söylememe gerek yok.”

Tanık Yarbay sonrasında derin bir nefes aldı, iç çekti ve devam etti.

“Hiç içime sınımlıyor ama görev görevdir, yapacak pek bir şeyimiz yok gibi duruyor. Amacımız gizlilik, biliyorsun, şu an biz burada yokuz. Kimsenin burnunun kanamasını istemiyorum, çok dikkatli olun.”

Ayağa kalktım ve gideceğimiz istikamete baktım.

“Anlaşıldı komutanum!”

Evet, amacımız gizlilikti. Bizim de, sessizce kendi bölgesinde sınırlarının devriyesini atan bir kurttan farkımız yoktu.

Arazide ilerlerken bir ağaç dalına bile basmak her şeyi riske atardı. Ölü gibi olmalı, ölü gibi yürümeliydik.

Yavuz’un yanına ilerleyerek omzuna hafiften vurdum.

“Yavuz, hadi kalk, gidiyoruz.”

Yavuz yerinde doğrulmadan yüzüme baktı.

“Giriyor muyuz, gidiyor muyuz?”

“O kıcıru kaldırırsan vadiye girmeyi düşünüyoruz, çuval gibi yayılmışsın da.”

Sırtttık. Karanlıkta gülüşünü pek göremesem de hissedebiliyordum.

O, benim anne baba aynı kardeşimdi.

Okula başladığımızdan beri arkadaştık, aynı devreydik. Özel Kuvvetler’e beraber girmiştik ve yıllardır aynı timdeydik. Gitmediğimiz görev, bulaşmadığımız pislik, ayak basmadığımız toprak kalmamıştı neredeyse.

Derin bir nefes aldım ve yürümeye başladım. Yavuz, iki üç metre yanımda yürüyordu ve ilerledikçe adrenalini seviyemiz yükseliyor, daha sessiz nefes almaya başlayıp daha yavaş ilerliyorduk. Vadiye iyice sokulmuştuk, arkama dönüp termalden time baktım. Dışarıda

kimse kalmamıştı, artçımız olan Selim de girmişti vadinin içine. Vadi bizi tamamen yutmuştu.

Artık iki tarafımızda da hâkim kayalar, testere sırtı gibi keskin zirveler vardı.

Tam bir ölüm kapanıydı burası...

Toprak hafif nemliydi. Vadinin girişindeki zeminin daha kuru olması, güneşin toprağa fazla değmediğini gösteriyordu. Hava gittikçe soğuyor, vadinin içinde buz gibi bir rüzgâr dolanıyordu.

Sürekli termal dürbünle zirve hatlarına bakıyor ve bir ısı kaynağı, bir beden, pusuya yatmış bir örgüt, hareket eden herhangi bir varlık arıyordum.

Sessizce bir saat kadar devam ettik, vadi bu şekilde 12 kilometre kadar devam ediyordu. İki dağ arası mesafe yer yer 200 metre ila 400 metreye çıkıyordu.

İleriye doğru baktığımda, yaklaşık 500 metre sonra vadinin her iki kanadından sağa ve sola ayrılan bir açıklık gördüm. Açıklığın olduğu yerde yükselti azdı ve bizden olan tarafı dağdan ayrılmış iki küçük tepe vardı. Sonrasında yine tepe dağ ile birleşiyor ve zirve hattına kadar kopmuyordu.

Biraz daha yürüdüm ve uygun bir yer bulduktan sonra çöktüm. Vadinin içinde dört yol vardı. Sağa, sola, ileriye ve geriye devam eden dört farklı yol... Yavuz'a işaret verdim. O, sağ tarafı kontrol ederken ben de solu kontrol ettim. Birbirimize baktık, temizdi. Ayağa kalkarak yürümeye devam ettik.

Henüz 10-15 metre ilerlemiştik ki sağ taraftan o lanet ışık parıltısı beliriverdi. Başımı kaldırarak bize doğru yaklaşan alev topuna baktım.

Kalbim resmen yerinde durmuyordu. Vücudumdaki adrenalin tavan yapmış, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Işık huzmesi gittikçe bize yaklaşıyor, rüzgârın getirdiği sesle âdeta kulaklarımızda ısılk çalıyordu. Kafamda binlerce soru vardı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, herkes biliyordu ama bu sefer biraz gafil avlanmıştık. Göz göre göre buraya girmiştik. Artık olan olmuştu. Burada, bu yabancı topraklarda tektik ve yalnızdık. Mecburen başımızın çaresine bakacaktık.

İnsanın, ölüme yaklaştığı o birkaç saniyede beyni mükemmel derecede hızlı çalışır, her şeyi düşünmeye başlardı. Bunu birçok kez

tecrübe etmiştim. *Ne yapacağımızlar, bana ne olacaklar... Onlarca soru. Ama hiçbirini bulunduğumuz durum ve şartları düzeltmeye yardımcı olmayan sorular. Tek bir temel soru vardı, şu anda ne yapmalıyım?*

Nefesimi topladım ve bağırdım!

"Rokeeeet!"

Kulaklarımda devasa bir çınlama vardı, midemdeki asit artık dudaklarıma kavuruyordu.

Kendimi ufak bir kayanın dibine atmıştım. Yerim iyiydi, hemen kendimi toparladım ve vücudumu kontrol ettim. O an şokla, kopan bir bacak ilk on veya on beş saniyede hissedilmezdi.

Sağlamdım, hiçbir şeyim yok gibi duruyordu. Çantamı çıkardım ve etrafıma baktım. Yavuz yoktu, o da kendini bir yere atmıştı ama neredeydi bu gereksiz?

Üzerimize yağmur gibi mermi yağıyordu, kafamı bile kaldırmıyordum.

Tim bizden kopmuş, arka tarafa, daha emniyetli bir yere mevzi-lenmişti. Roket, Yavuz'la benim tam ortama düşmüştü. Tepeden gelen roketle aramızda yaklaşık 300-350 metre mesafe olduğu için birkaç saniye avantajla kendimizi kurtarmıştık. Derken ikinci bir parıltı sol taraftaki tepeden aşağı doğru süzüldü. Kendimi hemen toparlayarak kayanın diğer tarafına atladım ve tekrar bağırdım.

"Yavuz!"

İkinci roket yaklaşık 20 metre ilerime düştü.

Timdeki herkes iki hâkim kayalığı ateş altına almış, mermi yağmuruna tutmuştu.

Bir an için ateş üstünlüğünü ele aldık. İşte tam zamanıydı, kendimi toparladım. İlk roketten bu yana 30 saniye kadar geçmişti. Silahımı kaldırarak emniyeti seriye aldım. Tepede ateş açılan yere bir şarjör bölgesel atış yaptım. Tam ayağa kalkacaktım ki yanıma koşarak birisinin geldiğini fark ettim.

"Aras, iyi misin?"

Karanlıkta yüzünü net göremesem de yanıma gelenin Kenan olduğunu anlamıştım.

"İyiyim Kenan."

Kenan yanıma çökmüştü, omuzu omzuma değiyordu.

"Buradan çıkmamız lazım kardeşim, koşabilecek misin?"

"Evet evet, sıkıntı yok, sadece seni duyamıyorum Kenan, roketin sesi beni mahvetti ve Yavuz gözüküyor. Geri çekilemeyiz, senin desteğinle sol taraftaki tepeye koşacağım, o piçlerin mevzisini düşürmeden bize buradan çıkış yok Kenan!"

Konuşmamız saniyeler içinde sonlanmıştı. Plan cepteydi, gerekli tek şey cesaretti. Nefesimi topladım ve telsizi mandalladım.

"Kılıçkırıan, konuşan Kılıçkırıan 1, komutanım. Ateş desteği istiyorum, sol taraftaki örgüt mevzisine sızma yapacağız, Yavuz ortada yok, notumu aldınız mı?"

Tarık Yarbay nefes nefese cevap verdi.

"Alındı alındı! Aras dikkat et, biz de sağ taraftaki tepeye sızmaya çalışacağız, dikkatli olun!"

Derin bir nefes aldıktan sonra o müthiş sesi duymaya başladım. Timin makineli nişancısı Orbay, Bixi²'yi âdeta konuşturmaya başlamıştı. Sol mevziye yağmur gibi mermi yağıdırıyor, hiç nefes aldırma-
dan tetiğe basıyordu. İzli mermiler havada bir güvercin gibi şaklıyor ve mevzinin tam önüne önüne düşüyordu.

Uygun zamanın geldiğini anlayınca Kenan'a bağırdım.

"Kenan, gidiyoruz!"

Yerimden doğruldum ve son hız koşmaya başladım. Tepenin altındaki ağaçlığa kadar koştum. Eğer sağ taraftaki örgüt mevzisine gözükmeden koşabilirsem bu iş tamamdı. Öyle de oldu, timden atılan makineli ve roket atışları sayesinde teröristler bir an olsun kafalarını kaldıramamıştı.

Ağaçları yarararak ilerlemeye devam ettim. Tek düşüncem mevziye ulaşmak ve orayı imha etmektir. Bir kayalığın arkasında durdum, artık kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Derin derin nefes alarak kendimi toparladıktan sonra telsizin mandalına bastım.

"Konuşan Aras! Ateşi kesip aldatmaca yapalım, mevziye uzaklığımız 100 metre, sızma yapacağız. Aksi takdirde bizi vurursunuz!"

Timin artık ateşi kesmesi gerekiyordu, 5-10 metre üstümden uçan mermilerin sesi kulağımı tırmalamaya başlamıştı. Bu da artık uygun mesafeye geldiğimin göstergesiydi.

"Aras, benim, Tarık Yarbay! Ateşi kesip dikkati kendimize çekeceğiz, sağ mevziye yoğunlaşacağız, dikkatli olun, tamam mı?"

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattım ve devam ettim.

“Anlaşıldı komutanım. Yavuz çağrılanıma cevap vermiyor, galiba yaralandı, mevziyi aldıktan sonra hemen onu oradan çekmeye çalışmalıyız, biz giriyoruz!”

Kenan ile aramızda anca 2 metre kadar vardı. Kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyordum. Sırtımızı bir kayalığa yaslamıştık, yerimiz oldukça emniyetliydi.

“Kenan, ne görüyorsun?”

Kenan soluk soluğa cevap verirken, aynı zamanda silahını kaldırmış ve örgütün olduğu mevziye doğru bakıyordu.

“Abi, sanırım 3 kişiler. Ağaçlardan pek bir şey seçemiyorum, ısırlar bir belirip bir kayboluyor ama üç kelle saydım. Yaklaşık 90-100 metre ileride, mevzi bizim yükseltimizde değil, ortalama 1 metre daha alçakta.”

“İyi, bu çok iyi.”

Tepenin zirve hattına varmıştık. İlk başta önümüzü görmeye imkân vermeyen ay ışığı, bu sefer bizim lehimize işliyordu. Amacımız şu an için gözükmemekti ki geri zekâlılar bizi fark edememişti zaten.

“Kenan, şöyle yapıyoruz; sen 15-20 metre önümüze sürünerek git ve kendine sağlam bir yer bul, sonra yanına geleceğim. Bu piçlerin yanına el bombası mesafesi kadar sokulmamız lazım, yoksa elimizden kaçarlar.”

Kenan gözünü bir an bile termal dürbünden ayırmadan cevap verdi.

“Tamam tamam, anlaşıldı.”

Tüfeğimi doğrultarak mevziye baktım. Kenan haklıydı. Rüzgârdan sallanan ağaç dalları, çukurda olan adamların gözükmesini zorlaştırıyordu. Bu mesafeden vururduk ama 3’ünü de değil...

Gözümü hiç kırpmadan bir süre termalle adamları izledikten sonra Kenan’a baktım. Birkaç metre boyunca süründü ve durup kendine bir yer buldu. Yerini aldıktan hemen sonra tüfeğini kaldırarak hedefe doğrulttu. Yerimden kalkmadan dizlerimin üzerinde sürünmeye başladım. Kafamdaki hesaba göre temasa gireli yaklaşık 7-8 dakikalık bir süre geçmişti. Bu arada Tanık Yarbay bölgeyle irtibat kuruyor, helikopter desteği istiyordu. Telsizden sürekli koordinat verip durum bildiriyordu.

Bir an düşündüm, bu şerefsizler durmadan ateş ediyordu ama neden mermileri bitmiyordu?

Evet, neden bitmiyordu ki? Mesele, mühimmatlarının neden bu kadar fazla olduğuydu. Hiç kimse tek başına 200-300 mühimmattan fazlasını taşıyamazdı. Hadi diyelim ki, 3 kişide makineli tüfek mühimmatı var. Bu da eder ortalama 1000 mühimmat... Ama bu adamlar 7-8 dakikadır hiç durmadan ateş ediyordu.

"Ha siktir! Tabi ya!"

Biz, tam inlerinin içine girmiştik. Muhtemelen çok yakında bir mağara vardı. Şimdiye kadar çoktan kaçmaları gerekirdi. Ama belli ki yakınlarda bir şeyler vardı, bırakmıyorlardı.

Mevzilerden gelen ufak tefek sesleri duyunca Kenan'a bakmadan söylendim.

"Kenan, sesleri duyuyorsun değil mi? Bir şeyler konuşuyorlar."

"Evet, evet, duyuyorum, birine kızıyorlar ama çözemedim, rüzgâr dağıtıyor sesleri."

"Ben sol açıktan ilerlemeye devam edeceğim, sen adamlara odaklan. Hedefi 12 istikameti sayarsak, ben 11 istikametinden ilerleyip arkalarından yaklaşacağım. Telsizi mandalladığımda şarjörünü boşalt, sonrasını bana bırak."

Kenan kafasını sallayıp beni onayladı.

"Tamam tamam, merak etme sen."

Daha da alçaktan ilerlemeye başladım, ufak çalılar beni görünmez kılıyordu. *Her zaman bu kadar şanslı olamazsın*, dedim kendi kendime ve durdum. Artık adamları çok net görebiliyordum. Üç kişiydiler; ikisi orta boylu, biri ufak tefekti. Biri Bixi'cinin yanında mayonu³ tutuyor, diğeri kaleşle⁴ rastgele saydırıyordu.

Yeleğimin kütüklüğünden el bombasını çıkardıktan sonra pimini yavaşça söktüm ve gırtlığımdaki telsiz mandalına bastım. Mesafem 30 metre ya var ya yoktu.

Mandala basar basmaz, hazır bir şekilde bekleyen Kenan ateşe başladı, seride çalışıyordu. Adamlar neye uğradıklarını şaşırmış, maymun gibi mevzinin içinde sağa sola kaçışıyor ve yere yatıyorlardı. Pimi serbest bırakarak ayağa kalktım, olağanca gücümle el bombasını

3 Makineli tüfeklere takılan, şerit biçiminde dizilmiş mermi yığını

4 Kaleşnikof, AK-47 olarak da bilinen piyade tüfeği

fırlatarak yere yattım. Birkaç saniye sonra patlayan bombayla birlikte kafamın üstüne yağın toprak parçalarını hissettim.

O bombadan sağ kurtulamazlardı. Hiç kimse oradan sağ çıkamazdı.

Ama iş bununla da bitmiyordu. Birazdan sağ mevzideki teröristler buraya ateş etmeye başlayacaktı. Çünkü buraya kadar gizlenerek gelmiş olsak da, patlayan el bombası ve Kenan'ın ateş etmesiyle kendimizi deşifre etmiştik.

Hemen sürünerek kendimi güvenli bir yere atmalıyım. Her şey tahmin ettiğim gibi olmuştu, başımın üstünden mermiler geçmeye başlamıştı bile. Karşı tepedeki adamlar rastgele ateş ediyorlardı. Ama bu bizim işimize yaradı.

Nefes nefese, zar zor konuşarak telsizi mandalladım.

"Tank Komutanım, mevzi düştü, mevzi düştü! Adamlar bize atıyorlar, bu fırsatı değerlendiririm, sızmaya başlayın, dikkatleri bizde."

Tarik Yarbay telsizden cevap verdiğinde onun sesinden çok silah sesi duyuluyordu.

"Tamam Aras, şu an Selimler tepeye çıkmaya başladı. Size işaret verdiklerinde mevziye yaylın ateşi açın."

"Anlaşıldı, tamam!"

Son bir darbe, son bir hamle ve bitecekti, buradan da çıkacaktık.

Endişe duyduğum tek bir konu vardı; Yavuz nasıldı, ne yapıyordu? Defalarca telsizden anons geçtiğim halde cevap vermemişti.

Sürünerek Kenan'ın yanına gittim. Yerimiz çok iyiydi, tank gelse dahi bizi buradan sökemezdi.

"Kenan, konuşmaları duydun değil mi?"

"Evet, evet, işaret bekliyorum."

"Kaç şarjörün var?"

"3 tane kaldı, bir de üzerinde yarım var."

Bizim için yeterli bir sayı olsa da mühimmatımızı idareli kullanmak zorundaydık.

"Çok iyi, tamam, karşıya bakabildin mi, kaç kişiler?"

Kenan silahını bir an olsun gözünden indirmiyor, gece görüş dürbünüyle karşı mevziye bakıyordu.

"5 kişiler, hatta şu an mevziden 2 kişi ayrıldı."

Kenan birden gözünü dürbünden çekerek siper aldı ve olduğu yere yattı.

"Aras, yat!"

Adamlar bizi görmüş ve karşı atağa geçmişlerdi, bulunduğumuz noktayı ateş altına almışlardı, mermiler sağımıza solumuza düşüyordu.

"Bunlar bizi nasıl görüyor Aras, hadi bizde termal dürbün var, bunlarda ne bok var?"

Tüfeğime sarılmış, pustuğum yerde bekliyordum.

"Bilmiyorum, bilmiyorum ama adamlar çetin ceviz çıktı. Bu şerefsizler sınır içindeki teröristlere benzemez. Bunlar son derece eğitilmişler. Düzenli atış ve eğitim yapan adamlar bunlar."

İki kayanın arasından termali kaldırarak el bombası attığım mevziye baktım. Kimse yoktu, sanırım üçü de ölmüştü; en iyi ihtimal, ayağa kalkamayacak kadar ağır yaralıydılar.

O esnada karşı taraftan gelen ateş bir anda durmuş, ben de fırsatı değerlendirip termali o yöne çevirmiştim. Gördüğüm manzara karşısında direkt Kenan'a bilgi verdim.

"Hasiktir, adamlardan ikisi aşağı doğru iniyor Kenan! Bizimkilerle birazdan kafa kafaya gelecekler!"

Cümlem biter bitmez telsizi mandalladım.

"Adamlar çözüldü, arkadaşlar! Dikkatli olun, size doğru geliyorlar! Uzaklığınız 150 metrenin altında, hedef olmayın sakın!"

Bu çok kötü olmuştu, hem de çok kötü. Bizimkiler resmen kafa kafaya çatışacaktı. Bununla da bitmiyordu, eğer aşağıda temas yaşıyorsa mevziyi almamız daha da zorlaşacaktı. Bir şeyler olmalıydı, daha mantıklı bir çözüm.

Düşündüm, aslında hiç de mantıklı olmayan bir yöntem kullanacak olsam da kararımı verdim.

"Kenan, ben gidiyorum!"

Kenan birden bana döndü.

"Nereye abi?"

Örgütün biraz önce el bombası yediği mevziye bakarak cevapladım.

"Mevziye..."

Kenan oldukça şaşırmıştı.

"Şoka mı girdim oğlum, zaten mevzideyiz, nereye gideceksin?"

Kenan'a döndüm ve ciddi olduğumu gösteren bir bakış attım.

"İlerideki mevziye..."

Kenan yattığı yerden hafif toparlanarak bana döndü.

"Orada ne işin var, kafamızı kaldıramıyoruz, görmüyor musun? Ölmek mi istiyorsun oğlum? Belli ki adamlarda da gece görüş var, nasıl görüyorlar bizi sanıyorsun?"

Artık kararımı vermiştim, yine de Kenan'a mantıklı bir açıklama sunmak zorundaydım.

"Kenan, mantıklı düşün, elindeki silahın etkili menzili 400 metre. Mümkün değil oraya sağlıklı atış yapamazsın, atsan da vuramazsın. Orbay da aşağıdan buraya gelemes, tek şansımız mevziye gidip Bixi'yi çalıştırmak."

Kenan yapacağım işin mantıksız olduğunu ima ediyor, beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Saçmalama, Bixi mi kaldı o bombadan sonra, paramparça olmuştur Aras!"

"Hayır, Bixi iki kayanın arasındaydı ve mevzinin en uç kısmındaydı. En kötü ihtimal dipçiği kırılmıştır, denemeliyiz, başka yolu yok Kenan!"

Kenan artık pes ederek fikrimi kabul etmişti.

"Tamam ulan tamam, bas git, ne hâlin varsa gör!"

Kenan'ın yanına sokuldum.

"Şimdi al şu şarjörü, bana zaman kazandırmak için 2 şarjör salla gitsin. Koşup mevziye gidip silahı çalışır hâle getirmek için zamana ihtiyacım var."

Kenan'a hücum yeleğimden bir şarjör vermiştim. Şarjörü alarak yanına bıraktı.

"Tamam, ateş üstünlüğü alırsam yanına gelirim. Peki, ya Bixi çalışmazsa ne bok yiyeceksin?"

Kenan çok iyi bir noktaya parmak basmıştı.

"Onu da gidince düşünürüz."

Kenan'a ufak bir gülüş atıktan sonra yerimden kalkarak bastığım yerlere bile bakmadan fırladım. Kenan ateşiyle bana destek verince karşı ateş durur sandım ama ne yazık ki durmadı.

Bütün gücümle mevziye koşmuş, 3 metre kala kendimi mevzinin içine atmıştım. Kalbim yerinden sökülecekmiş gibi atıyordu.

Sert bir zemine çakılmayı beklerken cesedin üstüne düşmem benim için bir sürpriz oldu.

Olduğum yerde iyice eğildim. Mevzi o kadar geniş çaplı olmasa da büyük sayılırdı, oldukça da korunaklı ve dayanıklıydı. Etrafına örülen taşlar karşı taraftan gelen ateşi bertaraf ediyordu. Kenan karşı tarafa ara ara atmaya başladığında, ona verdiğim şarjörün bittiğini anladım.

Etraf oldukça karanlıktı, silahı göremiyordum. Bombanın etkisiyle toz toprak her yere dağılmıştı, mevziyi yaptıkları kayalık yer yer yıkılmıştı. Elimi sağa sola sürüyordum. Müthiş derecede terlemiştim, gözlerim terden yanıyor; başımdan resmen alev akıyordu. Birden elimin altında bir sıcaklık hissettim.

“Ulan pislik herif! Kanın her yere akmış!”

Elimle yeri biraz daha yokladıktan sonra makineli tüfeği buldum, tahmin ettiğim gibi silahın hiçbir şeyi yoktu, sapasağlamdı! Şeridini kontrol ettim, parçalanmıştı. Elbet yedek mühimmatları olmalıydı, hemen aramaya koyuldum.

Kayalıkların dibini elimle yokladım ve cesedin ayakucunda bir kese mühimmat buldum. Şeridi Bixi'ye takarak atışa hazır hâle getirdim ve telsize bastım.

“Kılıçkırın unsurları, konuşan Aras! Size terörist mevzisinden ateş desteği vereceğim, Bixi'yi ele geçirdik! Tekrar ediyorum, Bixi'yi ele geçirdik! Bu mevziden diğer mevziye ateş edeceğiz!”

Çatışmanın heyecanından kimse anonsuma cevap vermemişti ama duyduklarına emindim.

Silahu kayalığa sıkıştırdım. Örgüt mevzisi hem aşağıya hem Kenan'a doğru atış yapıyordu. Mevziye gelen yol ağaçlık ve çalılık olduğu için beni görememişlerdi ve ben arkadan koşarak gelmiştim. Nişan alarak Bixi'nin tetiğine bastım.

Yaşadığım gurur, heves, arkadaşlarıma yardımcı olma arzum ve bunu gerçekleştiriyor olmam bana ayrı bir duygu yüklemişti. Hem bağıra bağıra küfrediyor hem de Bixi'yi şahlandırıyordum. Havada uçuşan izli mermiler mevzinin kenarlarına, içine ve önüne düşüyordu.

“Aras, aşağı inen iki kişi de yukarı kaçıyor. Çok güzel, devam et!”

Telsizden konuşan Kenan'dı. Mevziye atmaya aralıksız devam ediyordum. Darbeli atışlar yaparak baskı altına alınca örgütten gelen silah sesleri susmuştu, artık sadece biz konuşuyorduk.

Karşı ateş kesilince elimde olan mühimmatı idareli kullanmak için ara ara atış yaparak devam ettim.

Arkamda bir karartı hisseder hissetmez o yöne döndüm. Gelen Kenan'dı, cesetlerin hemen altında, çalılığın içinde bir şeyler arar gibiydi.

"Buldum roketi, buldum!"

Hem ateşe devam ediyor hem de Kenan'ın söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

"Ne?"

"Roket ulan roket, tetik mekanizması kırılmış ama iş görür!"

Makinelinin sesinden hiçbir şey anlamıyordum, ilk roketten yüksek sese maruz kalan kulaklarımda geçici duyma kaybı oluşmuştu. Kenan yanıma yaklaştığında elindeki roket atarı fark ettim. Dimdik duruyordu, asaleti karanlıkta bile belli oluyordu.

Bu sefer ıslık çaldıran bizdik. Roketin sesi resmen kulaklarıma tecavüz etmişti hiçbir şey duymuyordum.

Zaman durmuştu sanki, çevremdeki her şey âdeta yavaşlıyordu. Roketin yanarak havada gidişini seyrediyordum, tetiği bırakırken yutkundum. Ter damlaları yanağımdan sıyrılıp toprağa düşüyordu. Oluyordu işte, roket mevziye gidiyordu. Arada 500 metreden fazla mesafe vardı ama olacaktı.

Neden olmasın ki? Biz, Çanakkale savaşında 250 kilogramlık mermiyi tek başına kaldırıp atış yapan Seyit Ali Çavuş'un -namı diğer Koca Seyit, Seyit Onbaşı'nın- torunları değil miydik?

Birkaç saniye roketin havada ilerleyişini izledim. Kenan nişan alırken teröristlerin silahlarından çıkan namlu ağız alevlerini temel almıştı belli ki. Silah ateşlendikçe namludan çıkan barut, her zaman, ışık saçardı. Yoksa bu mesafeden zifiri karanlıkta bu kadar isabetli atış yapmak imkânsız gibi duruyordu.

Kenan'ın isabetli atışıyla roket teröristlerin tam kucağına düştü.

"Ölün lan şerefsizler!"

Hemen Bixi'yi bırakıp kendi silahımı aldım. Isıya duyarlı olan termal dürbünle mevziye baktığımda 3 terörist yerde yatıyordu ve menzil alev topu gibi parlıyordu. Roketin değdiği yer o kadar yüksek derecede ısıya maruz kalıyordu ki, aşağıda bizim ucuz atlatığımız söylenebilirdi. Aslında yüzümde hafif yanmışlık hissi vardı, canım

yanıyordu. Ter damlaları yüzümden aşağı inip çenemden boynuma doğru süzülürken yüzüme vuran alevin, derimi hafiften yaktığını anlamıştım. Ve ayak bileğimde tarifi çok zor bir his vardı, yanma değildi, elimle yokladığımda da bir şey hissedememiştim.

Bütün bunları bir kenara bırakıp dürbünü aşağıdaki iki teröriste çevirdim. İkisi de beş metre aralıkla yere uzanmış boylu boyunca yatıyordu. Ama ölmemişlerdi, sürünüyorlardı. Hemen telsizi mandalladım.

“Konuşan Aras! Tepeye tırmanan kim, acil cevap verin, kim?”

Çağrıma hemen cevap geldi.

“Biziz Aras; Emre, Beyazıt, Selim...”

Hemen hedef tarifi yapmalıydım.

“Emre, şimdi size bakıyorum, hedefi tarif edeceğim. Şu an aranızda yaklaşık 20 metrekarelik çalılık var, onu aşınca önünüze 1 metre yükseklikte birkaç kayalık çıkacak. Bu size mevzi sağlar, kayaya yüzünüzü döndüğünüzde hedef istikameti 50 metre ileride. Zaten oraya kadar giderseniz göreceksiniz.”

Teröristler açıktaydılar, sürüne sürüne kendilerini korunaklı bir yere çekmeye çalışıyorlardı ama nafileydi. Ölmekten kaçamayacaklardı, kılıç kınından çıktığında; af söz konusu olamazdı.

Emreler ilerlemeyi sürdürürken temas yeniden başladı. Biz çok net bir şekilde izlediğimizden teröristlerin çatışmaktan ziyade geriye ateş ede ede kaçtıklarını görüyorduk. Kenan aniden telsizi mandallayarak konuşmaya dâhil oldu.

“Biri düştü, biri düştü! Konuşan Kenan! Biri düştü, sürünüyor.”

Selim aşağı taraftan koşarak kaçan diğer teröriste çaprazından ateş etmiş, onu da öldürmüştü. Bizimkiler yere yattılar ve emin olmak için mevzi alarak beklediler. Artık teröristlerin ikisi de hareket etmiyordu, yaralı olan yaşıyor olsa bile ölecekti. Şu an yanına gitmek ve ona yaklaşmak çok tehlikeliydi. Öleceğini anlayan terörist kendini çeşitli yöntemlerle tuzaklıyordu. El bombasının pimini çekip üzerine yatarak ölümü bekliyordu. Eğer asker cesedi yüzü dönük hâlde yattarken çevireyim deyip de yerinden hareket ettirirse el bombası kelepçeden kurtulup patlıyordu.

Nihayet bitmişti, şu an için tek gayem Yavuz’un yanına gitmek ve kardeşime bakmaktı. Onu deli gibi merak ediyordum, kendi kendime söylendim.

"Sakın ölme Yavuz, sakın!"

Etraf sessizliğe bürününce aşağı inmek için hareketlendim.

"Ben aşağı iniyorum Kenan, sen burada kal, yanına birini göndereceğim."

Kenan hiç söylenmeden başını salladı.

Yerimden kalktım ve koşarak aşağı inmeye başladım. Koşarken telsizden aşağı doğru indiğimi haber vermeyi ihmal etmedim. Yüzüme çarpan dal parçaları, elimi çizen dikenler... Hiçbiri zerre kadar umurunda değildi, tek gayem Yavuz'u bulup nasıl olduğuna bakmaktı.

Şafak, hafif hafif sökmeye başlamıştı. Ortalık aydınlanıyordu. Aşağı inip çantamın yanından geçtim, burası ilk taciz yediğimiz yerdi ve bağırımaya başladım.

"Yavuz! Yavuz!"

İleriden Tank Yarbay seslendi.

"Burada, Aras!"

Tank Yarbay'a baktığımda yüzü gülüyordu. Çömelmiş, kayalığın arkasında bir şeyle uğraşıyordu. Koşarak yanına gittiğimde Yavuz'un kayalığa yaslanmış bir şekilde sırttağını gördüm.

İlk müdahaleyi kendi yapmıştı. Bunun için eğitilmiştik zaten, her şey hayatta kalmak içindi. Ölmek için; öldürmek için yıllarca eğitim almıştık.

Yegâne kural şuydu, "Görmeden görür, görülmeden gömeriz."

Yavuz'un yanına çömelerek dizlerinden tuttum.

"Nasılsın kardeşim, canın çok yanıyor mu?"

Yavuz, acı içinde kıvrandığını dişini sıkarak belli etmemeye çalışıyordu.

"Oradan nasıl gözüktüyor kardeşim?"

Onu teselli etmek zorundaydım.

"İyisin iyisin! İki mermi yemişsin ama ölmemişsin, daha ne olsun!"

Bir yandan sohbet ediyor; bir yandan da yaralarına bakıyordum.

"Su Aras, suyun var mı?"

Hemen yerimden doğruldum, çantama doğru meylettim.

"Bekle, getiriyorum kardeşim."

Yavuz iki isabet almıştı. Biri sol ayak baldırından, diğeri sağ kalçanın hemen altından sıyırmıştı. Ayağında bir şey yoktu. Mermi girip çıkmış, fazla zarar vermemişti ama kalçasının durumu çok iyi

değildi. Roketten seken şarapnel saplanmıştı, ufak bir parça gibi gözükiyordu. Kendisi tampon yapmış, kanı boğarak en azından kendinden geçmemeyi başarmıştı. Ama yine de kan kaybetmişti.

Selim timin keskin nişancısıydı, aynı zamanda timin sıhhiyecisiydi. Timdeki herkesin kan grubunu bilirdi ve hemen Cebrail'den damardan damara kan takviyesi yapmıştı. Normal şartlarda tabii ki böyle bir yöntem doğru olmazdı ama biz de zaten normal şartlarda değildik.

Zaten kan ihtiyacı yeterince giderilince serum bağlanmıştı. Kanama durdurularak her şey stabil duruma getirilmişti.

Çantamdan bir pet şişe su getirip açarak Yavuz'a uzattım.

"Al bakalım, serseri herif!"

Yavuz suyu aldı ve birkaç yudum içti.

"Neden telsizlere cevap vermedin? O kadar anons geçtik! İlkokul çocuğu gibi peşinden mi koşacağım ben senin?"

Yavuz pet şişeyi dudaklarının arasından çekip cevap verdi.

"Aras, istersen Zarova Vadisi'nden hiç bahsetmeyeyim."

Başımı sol yana çevirip gülümseyerek sustum.

"Tamam ulan tamam, gevezelik etme de suyunu iç."

Yavuz, beni kritik bir operasyonda sıkıştığım bir çataktan⁵ kurtarmıştı. Örgüt ile bıçak bıçağa gelmişim ve silahım da kayalıklardan aşağı düşüp kaybolmuştu...

Tarık Yarbay, bir anda hâkim olan sessizliğe konuşarak son verdi.

"Kendini yere atınca telsizi kayalığa denk gelmiş ve kırılmış."

Tarık Yarbay sorumu cevapladıktan sonra devam etti.

"Sen nasılsın Aras? Yukarıda çok iyi bir iş başardınız."

"Sağ olun komutanım, biraz uğraştırdılar ama sonunda adamları almayı başardık."

Tarık Yarbay ayağa kalkarak ufuktaki kızılığa baktı.

"Helikopter yolda, güneş yüzünü birazdan gösterir. Yavuz'la Selim'i göndereceğim. Helikopter aynı zamanda bir tim takviyeyle gelecek, herkes toparlansın. Gelen timden mühimmat tamamlayın. Sen sol mevziye çık, kontrol et, tekrardan ben de yukarı çıkacağım. Bakmadığımız kaya dibi, taş altı kalmayacak. İşimizi bitirip buradan çıkıp gidelim."

5 İki dağ yamacının kesişmesi ile oluşmuş dere yatağı

"Anlaşıldı komutanım ama tahmin edersiniz ki balığın büyüğü kaçtı."

Tank Yarbay başını kaşıyarak iki tepeye birden bakış attı.

"Tahmin edebiliyorum, yoksa bu herifler bizimle durup da çatışmazlardı."

Tek kaşımı kaldırdım ve Tank Yarbay'a baktım.

"Artık başka sefere, rastgele diyelim."

Kara Şahin'in sesi uzaktan duyulmaya başlamıştı, kafamı çevirip sesin geldiği yöne doğru baktım. Gökyüzünde üç helikopter bize doğru yaklaşıyordu. Sis kutuları fırlatılmıştı. Kırmızı renkte duman, fısıldayarak yanıyordu. *Pilotlar bizi görmüştür herhâlde*, dedim içimden.

Helikopterlerden biri Skorsky tipi; diğer ikisi Atak tipi ağır silahlı taarruz helikopteri idi. Tank Yarbay muhtemelen teröristlerin kaçış istikametlerinin koordinatlarını tarif ediyordu. Benim tahminim, yakın çevrede bir mağara ya da sığınak olmasıydı. Ve yine muhtemel bir örgüt yöneticisi ya da bölge sorumlusu buradaydı. Yoksa bu haberler bizimle çatışacak kadar yürekli değildi.

Karaşahin yaklaşık uygun bir noktaya indiğinde ortalık birden toz duman oldu. Bir de destek timi getirmişti, Hakkârî'den gelen bu JÖH⁶ timi bize destek sağlayacak, beraber hareket edecektik.

Yavuz'un kanamasını bir nebze olsun durdurmuştuk, durumu stabildi. Yavuz'u portatif sedyeye koyarak helikoptere kadar taşıdık. Elini tutup gözlerinin içine bakarak uğurladım.

"Kardeşim, Allah'a emanetsin. Dayan, 15 dakikaya hastanedesin. Gece yanındayım, görüşürüz."

Yavuz gözlerini sıkmış, başını öne eğmişti.

Ben veda ettikten sonra helikopter kalkarak gözden kayboldu.

Ataklar vadinin tabanını ve yamaç kısımlarını dövüyordu. Anı kuşu gibi havada asılı kalıyor ve 22 milimetrelilik top, roket ve maki-neli silahıyla her ağacın; her kayanın arasına mermi yağdınyordu. Bizden 1-2 kilometre uzakta olsa da sesi vadinin içinden yankı yapılarak geliyordu.

"Kaçan kaçtı komutanım, biliyorsunuz."

Tarik Yarbay helikopterlerin vurduğu yerleri izliyordu.

6 Jandarma Özel Harekat timi

“Maalesef öyle Aras, biz işimize dönelim. JÖH timinin bir unsuru size takviye olsun, sol yamaçta ayak basmadık yer bırakmayın. Ben de sağ tarafı alacağım. Haydi toparlanın, işe koyulalım.”

Çantamın yanına gittim, her yeri toz toprak olmuştu. Su çıkarıp bir yudum içtim, bir de çikolata çıkardım. Enerjim azalmıştı. Kenan aklıma geldi, onun da çantasını gidip bularak elime aldım. Bu kadar yükte o tepeye çıkmak biraz yoracaktı beni, hatta bayağı yoracaktı.

Gelen JÖH timinden mühimmatlarımı da tamamlamıştım. Silahımı kontrol ettim ve gece görüşü söküp, silah üstü gündüz görüş dürbünü taktım. Her şeyim hazırды, tepeye doğru yürümeye başladım. Gelen timlerle koordinasyon kurmuştum, hazırlardı ve peşime takıldılar. Biraz yürüdükten sonra kalp atışlarım hızlandı, terlemeye başladım. Bu yük cidden ağır gelmişti.

Operasyona giden bir askerin çantası ortalama 15 kilogram civarında olurdu. Bizim teçhizatımız fazla olduğu için 20 kilografa yakındı. İki çanta 40 kilogramdı. Silahım 4,5 kilogram, çelik yeleğim ve el bombasıyla yedek şarjörler 7-8 kilogram civarındaydı... Düz hesap 50 kilogram yüklüydüm.

Derin nefesler ala ala tepenin zirve hattına ulaştım. Kenan mevziye sırtını dayamış, güneşin doğuşunu izliyordu. Elindeki sigaradan derin derin çekip bırakıyordu. Yanına gittim ve nefes nefese söylendim.

“Al ulan şu çantanı. Kayışı kopartacağım, az kaldı!”

Kenan dalga geçerek bana baktı.

“Yaşlanıyorsun kardeşim.”

“Senin gibi on adamı cebimden çıkarırım ben oğlum! Bırak çeneyi de, nedir durum onu söyle.”

“Durumda bir şey yok. Cesetler yatıyor, görüyorsun. Artık onlar ruhları çekilmiş birer et parçası. Üzerlerini aradım, bir şey çıkmadı.”

Yerde yatan cesetlere bakış atıp çömeldim.

“Tamam, bakınız tekrardan, fotoğraflarız.”

Çantamın gözünden sigaramı çıkararak bir tane yaktım, dumanı ciğerlerime çektiğimde ne kadar acıktığımı hissettim. Nikotin bütün vücuduma işlemişti. Yarıya kadar içtim ve gerisini kaldırıp attım. Çantamdan telefonumu çıkarıp baktım, açıktı, cebime geri koydum.

Cesetler ayakucumuzda yatıyordu. Evet, onlar ruhları çekilmiş birer et parçasıydı, artık kimseye zararları yoktu.

Ölenlerden ikisi yetişkindi ama diğeri daha çocuktı. Belki 20, en fazla 22 yaşlarındaydı. Cehalet, kandırılmışlık ve ikisinin ardından gelen ölüm. Başka ne olacaktı ki, sıradan bir teröristin ortalama ömrü 5 yıl civarındaydı. Sonra ölür giderdi, ötesi yoktu.

Yeğimden bıçağımı çıkararak cesedin yanına gittim. Üzerindeki paçavranın düğmelerini kestim, sonra bıçağın ucuyla boydan boya yırttım.

Vücudunun her tarafı şarapnel parçasıydı, gözlerinden ve kulaklarından el bombasının basıncı sonucunda kan gelmişti. Koltuk altına baktım, temizdi. Pantolonunu hafiften sıyırdım, göbek altı da temizdi. En fazla 2-3 günlük uzunluktaydı. Bazı cesetlerin koltuk altı pislikten gözükmüyordu ama bunlar temizdi.

Bazı ihtimaller vardı. Ya bunlar çok yakın bir köyden örgüte geliş gidiş yapıyordu ya da sığındıkları mağarada her türlü imkân vardı ki banyo yapabiliyorlardı. Diğer cesede baktım, o da temizdi. Arka tarafta yüz üstü yere yatmış ceset tanınmaz hâldeydi, çevirip kanunu görmek istemedim. Yeniden yerime geçtim, bir sigara daha çıkarıp yaktım. Derin bir nefes çektiğimde ciğerlerimin yandığını hissettim.

“Ne yapacağız bunları Aras?”

Döndüm, Kenan’a baktım.

“Ne yapalım, komutan cesetleri otopsi için istemiş. Ceset torbasına koyarsın, kuşlar gelip alır. Yan yana dizelim, fotoğraf çekeceğim. Sonra duruma göre bakarız.”

Diğer arkadaşlarla beraber cesetleri mevziden çıkardık, silahlarını ve üzerlerinden çıkan el bombalarıyla mühimmatlarını ayakuçlarına koydum ve dört bir taraflarından fotoğraf çektim.

“Tamamdır bunların işi, artık bizlik bir şey kalmadı. Torbaları getirin, şunları paketleyelim.”

Her zaman fotoğraf çekerdik ama bu sefer Tarık Yarbay özellikle yakından ve her yönden fotoğraf istemişti. Sürekli cesetlerin üstünde yazılı herhangi bir kâğıt parçası ya da göze batan olağan dışı bir şey çıkarsa delil poşetine koymadan ona götürmemi istiyordu. Aklıma soru işaretleri gelse de anlayamamıştım.

Bizim işimiz değildi bu. Biz gider vurur, vurulur, temizler, dönerdik. Cesetler bizim işimiz değildi...

Kenara çekilip oturdum bir kaya parçasının üstüne. İç çektim derinden, aklıma Eylül geldi. Sevdığım kadın ne yapıyordu acaba şimdi? Bir haftadır arayamadığımdan çok fena fırça yiyecektim. Özlemiştim onu. Yaklaşık bir aydır bu lanetlenmiş topraklarda, insanlık tarihinin en kanlı topraklarında, Kabil'le Habil'in ilk kanı akıttığı bu Mezopotamya'daydım. Bir gün sınırın içinde; diğer gün dışında...

Ölüm kol geziyordu buralarda. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Soğuk, çekilmez bir havası vardı topraklarında ot bile yetişmeyen bu kırsalın...

Cebimden bir sigara daha çıkardım ve yaktım. Bütün bu düşünceler benliğimi sararken, sigaradan içime çektiğim zifirin her gün beni için için erittiğini de biliyordum.

Birden yaşı ufak olan teröristin sol bileğinin iç kısmında bir şey gördüm.

"Durun bir saniye, o nedir?"

İki arkadaş cesedin iki ucundan tutmuş, torbaya koyarken bir dövme dikkatimi çekmişti. Kenan oturduğu yerden cevap verdi.

"Ne olacak Aras, saçma sapan, gençlerin yaptırıldığı sıradan bir dövme..."

"Hayır hayır, bu farklı bir şeye benziyor. Bekleyin, bakmam lazım."

Dövme çok ilgimi çekmişti birden. Olağanca dikkatimi vererek bakıyordum. Tam belli olmamakla birlikte semboller az çok anlaşılır biçimdeydi. Zamanla silinmişti sanki... Yoksa tarzı mı buydu? Hiçbir fikrim yoktu. Üç adet üçgen birbirine geçmişti ve üçgenin kesişen noktasındaki orta boşlukta göze benzer bir şekil vardı. Aynı zamanda üçgenler bir dairenin ortasında simetrik bir şekilde duruyordu. Daireyi tıpkı bir ağacın beline dolanan sarmaşık gibi saran bir çizgi de vardı. Çizgi, dairenin tepesine gelince her iki ucu da dairenin üzerine doğru uzuyordu.

Telefonumu elime aldım ve birkaç kare fotoğrafını çektim. Diğer cesetlerin torbasını açarak onların bileğine ve diğer bölgelerine de baktım. Hiçbir iz yoktu. İşim bittikten sonra diğerlerine dönerek konuştum.

"Tamam, hazırlanın arkadaşlar. Bunlar burada kalsın. Tepenin boyun kısmından karşı dağın eteklerine çıkacağız, herhangi bir işarete, ibareye, ize rastlayan dikkatlice kontrol etsin.

Unutmayın, baştığınız her yer mayınlı olabilir. Yanlış bir hareketimiz hepimize mâl olur, herkes hazırsa eğer; devam edelim...”

Telsizle, hareket ettiğimizi bizim time bildirdim. Dönüş sağlayan Tarık Yarbay hâlâ mevziden çıkamadıklarını söyledi.

Biz yola koyulmuştuk, önümüzdeki dağ ciddi anlamda büyük sayılırdı. Ve örgüt, böyle arazi biçimi olan dağlık bölgelere bayılırdı.

Kafamda onlarca soru vardı ama hepsini bir kenara attım. En doğrusu, temiz zihin; temiz görevdi. Hâlâ örgüt burada olabilirdi, belki ikinci bir pusuyu atmış bizi bekliyorlardı. *Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşün ve hayatta kal*, mantık buydu.

Dağın yamacından ilerlemeye devam ettik, timin öteki kanadı da işini bitirmiş ve hareket etmeye başlamıştı. Dağ yeterince dikti ve yamaç kısımlarındaki kayalıklar resmen bıçak gibi keskindi. Arkadan gelen JÖH timinden biri yakın zamanda kullanılan bir mevzi bulmuştu, başka da bir şey bulamamıştık. Mevziye gidip baktığımda sadece taştan ve topraktan ibaret olduğunu gördüm. Ne silah ne mühimmat hiçbir şey yoktu. Bir saat kadar bu şekilde ilerledik, Atak helikopterinin vurup roket attığı yerler belli oluyordu. Vadiye 2 kilometre daha girmiştik. Tarık Yarbay ve unsuru bizden 1 kilometre kadar geride kalmıştı.

Kenan arkamdan hızlı adımlarla yanıma geldi.

“Neden cevap vermiyorsun?”

Şaşırmıştım.

“Kime ulan, kime cevap vermiyorum?”

“Tarık Yarbay sana anons geçiyor sürekli, tepene binecek! Dönüş yap şu adama!”

Telsizime baktım, şarjı bitmişti. Hücum yeleğimden yedek batarya çıkarıp hemen taktım, Tarık Yarbay anında çağrı yaptı.

“Aras, neredesin sen, neden anonslanma cevap vermiyorsun?”

Kenan ile göz göze gelir gelmez telsizi mandalladım.

“Alındı, şarjım bitmiş, tamam.”

“Tamam, bir sığınak bulduk. Devam etmeyin, geri dönüp bize yaklaşın. Çevremize bakınun, birazdan sığınacağın içine gireceğiz. Temas sağlanırsa bize destek verirsiniz, geri çekilirse mağaranın ağzını döversiniz. O yüzden bizimle aynı doğrultuda kalın.”

Nihayet, dedim içimden, bu kötü görev bitecekti. En iyi arkadaşımın yaralanmasına sebep olan bu aksi görev bitecekti... Kendimi şu an odada hayal ediyordum. Düşün altında sıcak suyla buluşmuş, karnum tok, elimde çayımı yudumlarken alacağım hazzı hayal ettim. Kenan'a döndüm ve Tarık Yarbay'ın emrini ona tekrarladım. Hemen hareket ettik. Geldiğimiz yoldan, aynı yerlere basarak geri dönüyorduk. Bizim için ayak basmadık yer her zaman riskti, gereksiz risk alınması uygun değildi. Ve teşkilatta bir söz vardı.

Herkesin bir bombası vardır.

Evet, herkesin bir bombası vardı. Kimi basarak şehit oluyor, kimi yaralanıyor, kimi de benim gibi önceden fark edip yırtıyordu. Ben fark ederek şans eseri kurtulmuştum.

Tüfeğimi kaldırdım ve yamaca doğrulttum. Orbay, hâkim bir kayalığın üzerine çıkarak yere yatmış, kuzey yamaca doğru nişan almıştı. Dikkatli baktığımda diğerlerini de gördüm. Seçilmeleri zordu. Güneş üzerlerine vuruyordu ve nano kamuflej âdeta görünmez kılıyordu onları.

Uygun bir nokta bulduktan sonra diğerlerine döndüm ve konuştum.

"Arkadaşlar, buraya mevzilenelim. Üç dört kişi arkamızı güvene alsın, kalanlar karşı tepeleri ve mağaranın üstündeki kayalıkları gözetlesin. Emin olun, bizinkiler şu an tepelerine bakmayı düşünmüyordur, o yüzden bu görev de bize düşüyor."

Uygun bir yere oturdum, herkes mevzilerine geçti. Bir sigara çıkararak Kenan'a da uzattım.

"Pınar nasıl?"

Kenan sigarayı yaktıktan sonra sorumu cevapladı.

"Nasıl olsun abi, kız yolumuzu beklemekten yoruldu artık."

"Bekleyecek tabii, az daha sabır. Bu son görevdi biliyorsun, buradan gidişte döneceğiz Ankara'ya."

"Öyle de bu işin sonu yok, sen de biliyorsun. Bugün döneriz, yarın başka bir yere gideriz."

"Haklısın, bu da bizim işimiz kardeşim. Sen sabret, fazla kafana takma."

"Bana diyene bak ya! Eylül nasıl?"

"Hiç sorma hiç, beni lime lime edecek. Ben var ya bittim, hiç kurtuluşum yok!"

Kenan'ın kahkahası vadide yankılanmıştı.

"Ha ha ha, bana diyene bak! Oğlum, kız seni resmen esir almış."

Döndüm ve Kenan'ın omuzuna bir yumruk attım.

"Türk esir olmaz ulan, esaret bize yakışmaz! Yeri geldiği zaman yumruğu masaya vururuz!"

Kenan gülmeye devam etti, bir hayli de alaycıydı.

"Tamam, sıkıyorsa dönüşte vur da görelim."

Beraber gülüştük. Omuz omuza vermiş, sigaralarımızı içerken bir anınızı daha bırakmıştık kimsenin bilmediği, görmediği bu engin yüce dağlara. Kim biliyor, kim duyuyordu ki dağlarda çarpışan bu askerleri? Yâr koynuna baş koymadan şehadet şerbetini içmiş bu yiğitleri kim ne kadar umursuyordu? Vatanın, milletin bekası için gece gündüz demeden çalışan, çarpışan bu insanların hakkını kim ne kadar ödeyebilirdi? Derin bir nefes çektim sigaramdan ve uçurumdan aşağı fırlattım.

Selim girdi telsize, "Arkadaşlar, çözülüyoruz!" dediğini duydum. Yerimden kalkarak time yöneldim.

"Arkadaşlar, devam edelim, eve dönüyoruz."

Bir müddet yürüdükten sonra olay yerine döndük. Kısa bir istişare yaptıktan sonra helikopterin iki tepeye de inmesinin daha uygun olacağını, cesetleri taşımanın bir anlamı olmadığını, inişe müsait yerler olduğunu tespit ettik. Ki dünyanın en profesyonel pilotları bizim ordumuzdaydı. O kadar imkânsız denilen yerlere iniyorlardı ki resmen tek tek kocaman helikopteri sabit tutuyorlardı. Bizim sadık dostlarımız geride kimseyi bırakmazlardı.

Çok geçmeden Karaşahinler geldi ve yüklenerек yola koyulduk. Operasyonun en iyi safhası buydu, artık eve dönüyorduk.

Dağ yolu ne kadar uzun olursa olsun, bitmeye mahkûmdu!

Piste indikten sonra ufak bir toplantı yapıp değerlendirmelerde bulunmuş sonrasında da odalarımıza dağılmıştık. Üzerimi çıkarıp duş aldıktan sonra doğru yatağıma geçip uykuya dalmıştım.

YUVAYA DÖNÜŞ

Gözlerimi açtığımda yatağımda yatıyordum, her şey olup bitmişti. Yorgunluktan, yattığım gibi kalkmışım. En son Yavuz'u ziyarette gidecektim ama Ankara GATA'ya' sevk işlemi gerçekleşmişti. İlgili doktorlarla görüştüğümüzde her şeyin yolunda olduğunu, kalıcı hasarın olmayacağını öğrenmiştik. Bu yüzden derin bir uykuya geçebilmişim.

Başucumda duran paketten bir sigara alarak telefonumu baktım. 21 cevapsız arama ve onlarca mesaj gelmişti. Kafayı toparlamam lazımdı, hemen duşa girerek kendime geldim. Çıktığımda Eylül'ün tekrar mesaj yazdığını gördüm. Ona ayaküstü bir cevap vermek istemediğim için bekletmişim. Eminim, şu an küplere binmişti.

Üzerimi giyinip telefonu elime aldım ve Eylül'ü aradım. Açır açmaz ilk sorumla karşılaştım.

"Aras, sen neredesin kaç gündür? Ne işler kaşıtıyorsun? Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun? İki satır yazmak çok mu zor?"

"Eylül, sakin ol. Yoğun çalışıyoruz bu ara, zamanım olmadı. Bulduğum bölge de telefon kapsama alanı dışındaydı, ulaşmayı denedim ama olmadı."

"Tabii tabii, kesin öyledir. Acaba benim gönderdiğim mesajlar sana nasıl iletiliyor?"

İşte şimdi köşeye sıkışmışım. Ne diyecektim, buna ne cevap verilir ki?

"Müsait olamadım işte anla, göreve gidecektim. Sana söyleyip huzursuz etmek istemedim. Ve yalan da söylemek istemedim."

Eylül biraz sakinleşmiş gibiydi.

"Neyse, iyisin değil mi, bir sıkıntı yok?"

"Yok yok, sen nasılsın, okul ne durumda? Afacanlar yine başını ağrıttıyor mu?"

"İyiymi ben, sen beni merak etme. Ne zaman dönüyorsun, özledim seni?"

"Sanırım görev süremiz 15 gün daha uzadı. Kesin bir şey yok ama duruma göre bakacağız. Biz de dönmek istiyoruz, yeterince yorulduk ama bakalım, dediğim gibi kesin bir şey yok."

"15 gün mü? Aras, geçen hafta bugün için döneceğim demiştin, şimdi ne değişti?"

"Canım benim, komutanlıkla görüştük, *biz burayı çok sevdik*, dedik. Hatta *bizi göndermeyin* diye yalvardık, zar zor ikna ettik, onlar da kabul ettiler. O yüzden gelmiyoruz biz. Dağlar daha iyi, ben ne yapayım Ankara'da senin yanında, ne işim var ki değil mi?"

Eylül oflayıp devam etti.

"Dalga geçme benimle!"

Eylül ile dalga geçiyordum çünkü başka türlü anlamıyordu.

"Biz belirlemiyoruz, biliyorsun yukardan geliyor emir. Hem tek ben mi varım burada? Onlarca arkadaşım var, yaklaşık 40 kişiyiz."

"Tamam, neyse bir şey demiyorum. Ama şu telefonuna zamanında cevap vermeyi dene. Emin ol, pişman olmazsın. Sonra böyle köşeye sıkışyorsun... Aaa, dur bir dakika, benim sevgilim bordo bereliydi, değil mi? Hani şu korku nedir bilmeyen, dağları titreten, inanılmaz süper asker... Bakıyorum da, nasıl da köşeye sıkışılıyorsunuz Aras bey!"

Bu sefer dalga geçen Eylül'dü.

"O sana olan sevgimden güzelim... O süper asker seni öylesine sevmiş ki, ne makam, ne prestij, ne şan şöhret umurunda..."

Ve maçı kazanmıştım, altın kelimeler her zaman kazanırdı.

"Öyle mi diyorsun?"

"Aksi mümkün değil, biliyorsun."

"Hmm, peki o zaman."

"Benim yemek yiyip odamı toparlamam gerek. Sonra yazarım sana, olur mu?"

"Tamam tamam, görüşürüz, işlerine bak sen."

"Görüşürüz..."

Telefonu kapattım ve sigaramla cüzdanımı aldım, ayakkabılarımı giyip odadan çıktım. Oda Yavuz'la bana ait olduğundan şu an tek-tim. Kenan'ı aradım, birkaç saniye sonra telefon açıldı.

"Neredesin?"

"Yemeğe indim, restorandayım."

"Tamam bekle, geliyorum."

Hava yeterince soğuktu. Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Saatime baktığımda 7'ye yaklaşıyordu. Hava kararmış, gecenin kasveti ve sessizliği her yere hâkim olmuştu. Bulunduğumuz bölge bir Tugay'dı⁸, son derece güvenli ve büyüktü.

Restorandan içeri girdiğimde Kenan masada oturmuş, beni bekliyordu. Hemen siparişimi verdim. Beklemek istemiyordum. Bir an önce yemeğimi yiyip odama çekilmek istiyordum. Eylül'e yalan söylemiştim, yarın hava faaliyeti vardı. Helikopterle Van'a, Van'dan askerî uçakla Ankara'ya inecektik. Sürpriz yapmak istemiştim. Romantik biri olamasam da...

Fazla romantik olamazdık zaten, sıradan insanlar değildik. Kopmuş bacak, kafa; dağılmış beyin; yanmış insan cesetleri görüp, can alıp can veren biri ne kadar romantik olabilirdi ki? Ben de değildim zaten, ama Eylül'ü seviyordum.

Kısa sürede yemeklerimiz geldi. Kenan'la hızlı bir şekilde yiyip dışarı attık kendimizi. Sigaramı yaktım ve soğuk havayla birlikte dumanı ciğerlerime çektim.

"Yardıma geleyim mi?"

Kenan'a dönerek anlamsız bir bakış attım.

"Ne için?"

"Yavuz'un valizlerini toplarız, şimdi ortalık karışıktır senin odada."

"Aslında hiç fena olmaz, adam o kadar dağınık ki anlatamam."

Kenan benden önce adımlayıp önden yürümeye başladı.

"Tamam, senin odaya gidelim."

Kenan ile birlikte hızlı bir şekilde odayı topladık. Yavuz'un her şeyini çantalarına koyduk. İş bittikten sonra Kenan'ı yolcu ederek yatağıma yattım ve gözlerimi tekrar kapadım. Yorgun olan bedenim uykuya açtı.

Alarm çaldığında saat 5'ti, gözlerimi silerek uyanmamın ardından kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda karşımda bir asker vardı. Faaliyetin 6'da başlayacağını ve Tarık Yarbay'ın 5.30'da herkesin hazır olmasını bildirdiğini

8 Alaydan büyük, tümenden küçük askeri birlik

söyledi. Kapıyı kapadım ve üzerimi giyindim. Botlarımı bağlayıp hücum yeleğimi de giydikten sonra çantaları sırtlanıp odadan çıktım.

Selim, Orbay ve Cengiz kapıda sigara içiyorlardı. Çantalarımı araca koydum ve diğer çantaları da yerleştirdik. Öteki misafirhane kalan timler de araçlara valizlerini yerleştiriyordu. Araçlara binip piste geçtik, pilotlar helikopterleri kontrol ediyordu.

Helikopterimiz Mİ-17'ydi, 18 metre uzunluğunda; 7 ton ağırlığındaki bu canavar tek seferde yaklaşık 35 kişi taşıyabiliyordu. Ama valizlerimiz fazla olduğu için iki helikopterle gidecektik. Her şey seri bir şekilde gerçekleşmişti, kısa sürede helikopterlere binip havalanmıştık.

Yarım saat kadar uçtuktan sonra Van Ferit Melen havalimanında, askeriye ayrılmış özel bir bölgeye iniş yaptık. Helikopterden inerek malzemelerimizi hazırda bekleyen askeri uçağa yükledikten sonra yeni yerime geçtim.

Uçak motorları çalıştı ve gökyüzüyle buluştuk. Gözlerimi kapayıp uyumayı denedim. Bu bir U-35 askeri nakil uçağıydı. Karşılıklı koltuklara oturmuş hâlde gidiyorduk. İnanılmaz gürültülü bir uçağı, dışarıda dönen klasik pervaneler olağanca sesi içeriye veriyordu. Kendimi uyumak için zorladım ve gözlerimi kapadım.

Dizime biri vuruyordu sanki.

"Kalk uykucu kalk, inişe geçiyoruz!"

Gözlerimi açtığımda omuzlarımda bir ağrı hissettim. Sanırım boynun kemeri omuzlarıma sıkılmıştı. Doğrularak kendime geldim. Bu arada alçalmaya başlamıştık ve yeşil ışık yanıverdi. Aklıma paraşütle atladığımız zamanlar geldiğinde içimi bir titreme kapladı. İlk atlayışında fena şekilde tırmıştım, sonrasındaysa her şey daha da basitleşmişti. Şimdi benim için bilmem kaç fitten atlamak, alçak bir duvardan atlamak kadar basitti. Tekerlerin yere değdiğini hissedince bütün düşüncelerim duman olup uçtu gitti.

Biri hariç, teröristin bileğindeki o dövme neyin nesiydi?

Uçaktan inip apar topar Yuva'ya döndük. Hoşça karşılandık, he-men odama geçip saate baktım, öğleye geliyordu. Tark Yarbay kısa bir konuşma yaptıktan sonra bizi ikinci bir emre kadar serbest bırakmıştı. Sivil elbiselerimi giyerek 45'liğimi belime taktım ve odadan dışarı çıktım. Çeliğin soğukunu ve ağırlığını hissedebiliyordum. Hiçbir zaman hiçbir yerde asla silahsız gezmezdim. Nereden ne çıkacağı

hiçbir zaman belli olmazdı. Günümüz şartlarında artık terör dağda değil, şehirdeydi. Adamlar 2 çuval gübre, 100 gram TNT, bir adet ateşleme fitili ve bir miktar kablo ile her şeyi havaya uçurabiliyorlardı. Bu, çok ama çok basit bir düzenekti.

Kapıdan çıktım ve garaja doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Binanın köşesini döndüğümde arabam orada duruyordu. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdum. Derinin ve içerisinin soğuğu bir hayli keskindi. Marşa basıp hareket ederek Yuva'nın arka kapısından dışarı çıktım. Bizim için gizlilik esastı, ön kapı sadece gösteriş kapısıydı. Bu kapı hariç Yuva'nın dışarıya açılan iki kapısı daha vardı. Yola düştüm, zamanla yarışıyordum. Ortalama 3 saatlik zamanım ve halletmem gereken bir sürü iş vardı.

Gaza basıp hızlıca trafikte akıp gidiyordum. Ankara bugün sessizdi. Trafik fazla yoktu, hava güneşli ve açıktı, biraz da olsa ayaz vardı ama doğunun soğuğu yanında küçük bir bebeğin kalbi kadar sıcaktı.

Evin önüne geldiğimde gözlerim yabancı bir manzara aradı ama her şey rutindi. Torpidodan evin anahtarlarını alarak araçtan indim. Hızlı adımlarla apartmanın girişine meylettim, içeri girip asansörü çağırdım. Sonrasında birinin seslendiğini duydum arkamdan.

"Ooo, Aras Bey, hoş geldiniz efendim!"

Seslenen apartman görevlisiydi.

"Hoş buldum Rıfat abi, nasılsın?"

Rıfat abi gayet sevimli ve hayat dolu bir insandı.

"Her zamanki gibi, galiba bu sefer ki yurt dışı projeleri sizi bir hayli yordu."

Başımı salladım, yorgun ve bitkin bir surat ifadesi takınarak konuştum.

"Bu sefer bayağı bir yoruldu Rıfat abi, Araplar bizi bir hayli zorladı. Neyse bana bir not ya da zarf bırakan oldu mu?"

"Evet, Aras Bey, hepsini sepetinize koydum."

"Tamam, çok sağ ol, kolay gelsin."

"Sağ olun Aras Bey."

Rıfat abi beni uluslararası bir şirkette çalışan biri olarak biliyordu. Ben onun gözünde yurt dışında birçok iş yapan ve sağlam bağlantıları olan biriydim. Bu sayede yerli yersiz zamanlarda eve girip çıkan, haftalarca ortada gözükmezken birden eve gelen bir adamın ne

yaptığını kimse merak etmeyecekti. Büyük bir siteydi, ama her zaman şeytan tüylü dedikoducu kadınlar ve adamlar vardı her yerde. Rıfat abiden gerekli bilgileri alınca çenelerini kapatacaklardı.

Asansörden indim ve kapının önüne geldim. Emniyet kilidimi kontrol ettim, sağlamdı, emin olmak için elimi üzerinde gezdirdim. Yok, kimse dokunmamıştı kapıya. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Uzun süreli her görevde yapardım bunu. Yaklaşık 5 santimetre uzunluğundaki para bandını kapının kasasına ve açılan kısmına temas edecek şekilde bantlardım. Böylelikle eve kim girdi kim çıktı diye dert etmezdim. Her ihtimali değerlendirmek gerekirdi. Örgütün bir kolu, bu gibi saldırılar için eğitilmiş ölüm fedailerinden oluşuyordu. Adliyenin içine kadar silahla giren, savcılar şehit eden, iki bekâr polisin evine yemek siparişi var deyip suikast yapan; ikisinin de başına birer el ateş ederek şehit eden bu midesiz korkak insanlardan her şey beklenirdi.

İçerisinin havası bozulmuştu, ilk işim camları açmak oldu. Sonrasında aldığım zarflara göz gezdirdim. Hepsi hava cıva işlerdi, yırtıp attım.

Odama girip üzerimi çıkardım ve duşa girdim. Sıcak su bütün yorgunluğumu alıyordu. Elimi duvara yasladım ve suyun bütün bedenime nüfuz etmesini zevkle hissettim.

Aklımda hâlâ tek bir soru vardı. Çocuğun bileğindeki dövme neyin nesiydi? Bir an önce bilgisayarımı açıp araştırmak için can atıyordum ama Eylül'ü ekemezdim. Bu konuyu da üstünkörü bakıp es geçmek istemiyordum. Belki bir serserinin yaptığı anlamsız bir saçmalıktı ama burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu.

Pagan dini ve pagan sembolleri ile ilgili birkaç kelime okumuştum, ama bu birkaç kelimedenden öteye geçmemişti. Kafamın içi kaynıyordu, bir an önce sorulara cevap almak için kıvranıyordum. Ve cevapları verecek kişiyi de çok iyi tanıyordum.

Duştan çıktım ve hemen kurulanıp giyindim, aklıktan midem sırtına yapışmıştı. Dolabı açtığımda pek işe yarar bir şey bulamadım. Dondurucudan bir tane pizza çıkarıp fırına attım.

Saatime baktım, 13.15'i gösteriyordu. Hızlıca yemeğimi bitirip evden çıkmalıyım. Pizzayı çıkarıp çabucak yedim. Televizyondaki süslü püslü spiker Türkiye'nin gündeminden bahsediyordu. Malzeme

boldu ne de olsa... Türkiye’de gündem, bir ağaçtan düşen yaprak taneleri gibi sürekli değişiyordu. İlgilenmedim, televizyonu kapadım ve silahımla cüzdanımı aldıktan sonra evden çıktım.

Arabama bindiğimde bir saatten fazla zamanım vardı, yetişecektim. Pek aceleci davranmasam da burası Ankara’ydı; trafik, durumu değiştirebilirdi. Gaza basıp varacağım yere hızlıca gitmeliydim. Gerekirse fazladan beklerdim.

Yolda giderken Kızılay’da durdum ve bir demet çiçek aldım. Ne de güzel yakışmıştı elime... Silah tutan, elleri kanlı birinin nasır tutmuş elinde bir demet papatya vardı. Utana sıkıla arabaya kadar yürüdüm.

Tekrar arabama binip çalıştırdım. Mesleki bir huy vardı, sürekli on on beş adımda bir arkama bakıyor, kontrol ediyordum. Burası Ankara’ydı ama terörün yeri ve zamanı olmazdı.

Camı açtım ve bir sigara yaktım. Derin bir nefes çekerek dumanı özgürlüğüne kavuşması için bıraktım. Telefonuma mesaj geldi, gönderen Kenan’dı.

“Yarın 10.00’da Yuva’da...”

Mesaj çok açık ve netti. Telefonu kapatıp cebime koydum.

Okulun önüne geldiğimde uygun bir yer aradım, Eylül’ün arabamı fark etmemesi gerekiyordu. Yoksa sürpriz berbat olurdu. İlk görüşte tanırdı arabamı, bu şansı ona vermeyecektim.

Eylül’ün arabasını gördüm, okul kapısının tam çıkışında sağ taraftaydı. Yol kenarı sıralı bir şekilde araçlarla doluydu. Buna göre ben tam ters istikamette olmalıyım.

Arabamı uygun bir yere çektim ve pusuya yattım...

Saatime baktım, son 5 dakika kalmıştı. Sigarayı camdan attığımda zil çaldı.

Okul duvarı Eylül’ün geldiğini görmeme engel oluyordu, arabadan çıkarak etrafı gözetlemeye başladım. Cıvıl cıvıl çocuklar koşuşturmaya başlamıştı. Aileleri onları karşılıyor, kimileri servise biniyor, kimi de evin yolunu tutuyordu.

Dikkat ettim, onlar çocuk da olsa bazı şeylerin farkındalardı. Lüks arabalarıyla gelen velilerin çocukları cıvıl cıvıldı, yüzleri gülüyor, gayet mutlu görünüyordular ve giyimleri gayet moderndi. Servise geçen çocuklar daha az gülümsüyordu ama ite kaka eğlenerek geliyorlardı. Onlar da vurdumduymazdı. Ya en arkadan gelip de

kaldırımları kullanarak bir numara büyük ayakkabısıyla başı önde giden çocuklar...

Mutsuzlardı, ayrılardı, belki de dışlanmışlardı. Mutsuz olmasalar bile en azından diğer arkadaşları kadar mutlu değillerdi.

Saçları kısa kesilmiş, üzerindeki montun kolları yırtılmış, kitaplarına sımsıkı sarılan, ayakkabısının ucunda dikiş izleri belli olan bir çocuk, başı önde usul usul yavaşça önümden geçti.

Arkasından bakakaldım. Bu çocuk bendim, o da bendi belki, ben olacaktı.

Her şeyi düşünürken Eylül'ü takip etmeyi ihmal etmiyordum. Şu an için beni görmesi imkânsızdı ama o hep ortalık sakinleşince çıkardı. Belki de kim bilir camdan dışarı bakıp beni düşünüyordu.

Üzerinde beyaz kaşe montu, krem rengi ve tozpembe eteğiyle, saçları rüzgârda ahenkle dalgalanan bir melek okulun iç kapısından çıkıverdi. Önüne bakarak hafif topuklusuyla seke seke yürüyen, minik adımlarıyla bir kuğu gibi süzülen sevdiğim geliyordu. Onu ne çok özlediğimi fark ettim.

Eylül okulun dış kapısından çıktı, ben de ayrı anda arabamın arkasından çıktım. Arkasından hızlı adımlarla mesafeyi kapatmaya çalışıyordum. Okulun önü hâlâ kalabalık sayılırdı. Ama dikkatli olmakta fayda vardı. Sürprizi batırmamalıydım.

Arabasının arka tarafından dolandı ve şoför kapısını açtı, hemen arkasından yetiştim ve ses tonumu hafiften değiştirerek söylendim.

"Pardon, bakar mısınız?"

O anı kelimelerle tarif etmek imkânsızdı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ayrı anda inci gibi dişleri gözükmüş, şaşkınlıkla beyaz tenine tezat pembe yanakları anında belirivermişti.

"Bu çiçekleri sevdiğinizi duydum, rica etsem kabul eder misiniz?"

"Araaas!"

Gülümsedim, Eylül hemen boynuma atlayıverdi.

"İnanmıyorum, ne zaman geldin?"

Buğulanmış, yeşil gözlerine odaklanmışım gözlerimi, bir an sustum.

"Şu anın keyfini çıkarmama izin ver lütfen."

Tekrar sarıldım ve kokusunu içime çektim.

"Bu sabah döndüm, sana sürpriz yapmak istedim. Her zaman odun dediğin sevgilin bu sefer sana ters köşe yaptı sanırım."

"Deli misin, hâlâ kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor!"

"Seni çok iyi gördüm. E nereye gidelim?"

Eylül bir an duraksadı.

"Aslında şey..."

"Ne?"

"Babamlar bende, Eskişehir'den geldiler ve ben onlara bugün söz verdim. Eve geçmem gerek ama yol üstündeki kafede biraz oturabiliriz."

Eylül'ün ellerini tuttum. Gözlerine baktım.

"Tamam, mesele değil, başka zaman görüşürüz. Atla arabana, seni takip edeceğim, gidelim."

Çabucak en yakındaki kafeye gittik, herkesten uzak bir köşeye oturduk. Doya doya ona bakıyordum. Görüşmediğimiz zamanlarda yaşadıklarını heyecanla anlatıyor ve mutluluktan uçuyordu. Bana gelince, onu sabaha kadar dinleyebilirdim. Ses tonuna bile âşıktım Eylül'ün. Sol avucunun içindeki nokta kadar bene, minicik hafif kemirli burnuna, her güldüğünde yanaklarının iki tarafında çıkan gamzeye bile...

Bir saat kadar konuştuk, hasretimizi gidermiştik.

"Hadi kalkalım, yoksa sen geç kalacaksın."

Eylül bardağının dibindeki son damla çayı yudumlayıp toparlandı.

"Tamam, bence de bu iyi fikir, babam şimdiden küplere binmiştir."

El ele kafeden çıktık, onu arabasına bindirmeden önce sımsıkı sarıldım, masum da bir öpücük kondurdum yanağına.

"Yarın görüşürüz canım."

Eylül birden kaşlarını çattı, sevimli duruşundan eser kalmamıştı.

"Sen ne yapacaksın? Bak gecelere falan akayım deme sakın, bordo falan dinlemem biliyorsun."

Omuzlarından tutarak onu arabasına çevirip kapısını açtım.

"Eylül, hadi evine güzelim, ben de eve dönüp yatacağım."

"Aras, ciddiym ben!"

"Hadi güzelim, hadi..."

"Peki, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Eylül gözden uzaklaşırken ben de arabama adımladım, kapıyı açıp direksiyona geçerek bir sigara yaktım. Eylül defalarca yalvarmıştı

mesleği bırakmam için. Ama mesleğim benim için her şeydi, kendimi masa başında bir işte hayal edemiyordum.

Eylül'le, Şırnak'ta kitaplara konu olacak bir şekilde tanışmıştım.

O zamanlar ilk görev yerinde, Şırnak'ta çalışırken yine okuldan geç çıkacağı tutmuştu ve birkaç holigan serserinin okulu kundaklaması sonucu, içeride mahsur kalmıştı. Ellerindeki molotoflarla binayı yakıp yıkan teröristler, okulu tanınmaz hâle getirmişlerdi. Bizi olay yerine destek kuvvet olarak çağıran polislerle okula gittiğimizde her yer alev alev yanıyordu.

Yine örgüt birkaç cahil salağı kullanıp okulu ateşe verdirmişti.

Okulun karşısındaki minik bir evde oturan genç bir kız öğrenci, okulda öğretmenlerinin olduğunu söyleyince biz hemen harekete geçmiştik. Polisler okulun alt tarafındaki yolda olan grupla taşlı sopalı mücadeleye girmiş, ben ve Yavuz ise okula girmek için okulun ana kapısına yönelmiştik. Ön cephedeki yangından fırsat bulamayınca arka tarafa dönmüş ve kalorifer kazanının olduğu çelik kapıya ateş ederek kendimize yol açmıştık. Eylül'ü ve yanındaki üç öğretmeni lavaboda bulmuştuk. Ben hızla içeri girdiğimde korkudan bayılacaktı neredeyse. Maskemi çıkarıp sakince konuşmuştum.

"Türk askeri, sizi kurtarmaya geldik!" dediğimi hatırlıyorum. Sonrasında Eylül ağlayarak boynuma atlamıştı. Dumandan o beyaz teni kapkara olmuş, ağlamaktan yeşil gözleri kıpkırmızı kesilmişti.

Eylül'ü ve diğer öğretmenleri oradan çıkarmış, zırhlılara bindirip lojmanlarına bırakmıştık.

Araçta ilerlerken, Eylül'ün hâlâ olayın etkisinden çıkamayıp göz yaşlarına hâkim olamadığını görünce, taş kalbim orta yerinden çatlamış ve duygusala bağlamıştım.

Sonrasında Eylül beni teşekkür etmek için ziyarete gelmiş ve orada tanışmıştık.

Arabaya bindim ve Gençlik Parkı'na gitmek için bastım gaza. Parka vardığımda saat 6'ya geliyordu. Araçtan inip yürümeye başladım. Telefonumu elime alarak rehberi tuşladım. Rehberden MİT Yakup'u buldum ve arama tuşuna bastım. Bir müddet telefon çaldıktan sonra, Yakup telefonu açtı.

"Kardeşim, iyi akşamlar!"

"İyi akşamlar Aras!"

“Buluşmamız lazım, sana bir işim düştü.”

“Hayırdır inşallah?”

“Elimde bir çeşit pagan dövmesi var ve araştırmam lazım, sen bu işi halledersin.”

“Neredesin, yanına geleyim?”

“Gençlik Parkı’ndayım.”

Birkaç saniye sessizlikten sonra Yakup devam etti.

“Tamam, bekle, geliyorum.”

DÖVMEDEKİ SIR

Gençlik Parkı, Yakup ile bizim buluşma noktalarımızdan biriydi. Yakup, Millî İstihbarat Teşkilatı'nda araştırma biriminde çalışıyordu. Daha önce sahada ciddi görevlerde bulunmuştu, lakin son görevinde fena hâlde deşifre olmuş ve ölümden zor kurtulmuştu. Kuzey Irak'a kadar giden ve örgütün karargâh sorumluları ile buluşan biriydi o. Ve bazıları Yakup'u sattığı için deşifre olmuştu. Bulunduğu evden özel operasyonla alındığı o gece, timde benimle birlikte Yavuz da vardı. O gece Yakup ile tanışmıştım ve dostluğumuz birkaç yıldır devam ediyordu.

Bu yüzden böyle kritik noktada çalışan bir ismi istediğim vakit arıyordum, ara ara da buluşup sohbet ediyorduk. Benim yaşlarımda, klasik zevkleri olan biriydi. İyi anlaşıyorduk.

Yirmi dakika sonra Yakup'un karşıdan geldiğini gördüm, modern bir şekilde giyinmişti.

"Yakup?"

"Kardeşim?"

Ayağa kalktım ve elini sıkıp hafiften Yakup'a sarıldım.

"Nasılsın, ne var ne yok?"

"İyidir iyi, uğraşıyoruz, her zamanki gibi, bildiğin şeyler..."

Yakup ile beraber banka oturduk.

"İşiniz zor, biliyorum. Hükümet artık ortak bir kazan sistemi oluşturdu. Jandarmanın, polisin ve bizim istihbarat bilgilerimiz artık ortak bir kazanda birleşecek. Ve ona göre hareket edilecek. Önceden senin de bildiğin gibi hiçbir kurum birbirine zırmık koklatmıyordu. Kurumlar birbirine zıt çalışıyor ve bombalar kucağımızda patlıyordu. Şimdi olaylar değişti."

"Nihayet," dedim.

"O yüzden artık gizli gizli buluşmamıza gerek yok, bizi fişleyen art niyetli kişiler olmayacaktır."

"Önceden de mesele olmazdı kardeşim, ne yani, vatan haini miyiz?"

"Hayır ama içimizde sızıntılar var biliyorsun. Artık bir personeli fişlemek çok basit."

"O konuda haklısın, bir şey diyemiyorum."

"Neyse, nedir bu dövme işi? Göster bakalım, biraz beni aşan konular ama şansımızı deneriz."

Telefonumdan cesedin bileğindeki dövmeyi gösterdim. Fotoğrafta sadece bileğinin bir kısmı gözüküyordu ve terörist olduğu, ölü olduğu bile belli değildi. Yakup dikkatle inceledi.

"Bu insan, sanırım ölmüş."

Yakup'a baktım ve gülümsedim.

"Nereden anladın?"

"Damarlarındaki kanı çekilmiş, görmüyor musun?"

"Ben senin kadar dikkatli bir insan değilim, biliyorsun ama evet, ölü."

"Sen mi dikkatli değilsin, bu kadar da alçak gönüllü olma. Nerede öldürdünüz bu teröristi, hangi bölgede?"

"Terörist olduğunu da nereden çıkardın?"

"Oyun oynama Aras, Hakkârî'ye sınır ötesi operasyon yaptığını biliyorum ve yakın zamanda döndüğünü de... Beni hemen arayınca bir şeyler olduğunu anladım. Şimdi bu fotoğrafa bakıp olayı çözümlemek pek zor değil."

Yakup zeki bir insan olduğunu bir kez daha bana ispatlamıştı. O mesleğinin erbabıydı, aranan adamdı.

"Evet, terörist. Peki, dövme hakkında bana söyleyeceğin bir şeyler var mı?"

"Evet, bu bir pagan işareti ama şu an için bir şey söylemem yanlış olur. Çok eski bir şey olduğu kesin ama dediğim gibi pek yorum yapamayacağım kardeşim."

"Bana ne zamana bir şeyler söylersin?"

"Yarın senin için bu konu hakkında özel ilgileneceğim, akşama bir şeyler çıkarırım, ama pek umutlanma derim. Sıradan bir şeye benzemiyor."

"Hislerim o kadar kuvvetli ki, sana anlatamam Yakup... Buruma çok kötü kokular geliyor."

"Anlıyorum Aras. Yarın olsun, haberleşiriz. Şimdi gitmem gerekiyor, halletmem gereken işler var. Eğer yapılacak bir şey varsa,

senin için yapacağımı biliyorsun. O geceyi unuttum sanma, sana bir can borçluyum.”

“Teşekkür ederim kardeşim! O zaman görüşürüz, iyi akşamlar...”

Oturduğumuz banktan kalkıp tokalaştıktan sonra Yakup’tan ayrılarak bir müddet kendi başıma yürüdüm. Sonrasında arabamın yanına geldim ve evin yolunu tuttum. Çok geç olmamasına rağmen, apartmandaki pencereler zifiri karanlık gözüküyordu. Evden içeri girip üzerimi değiştirdikten sonra yatağıma geçtim. Bir müddet farklı düşüncelere daldıktan sonra uyumaya karar verdim.

Alarm çaldığında uyandım. Saat sabahın 7’siydi. Yatağımdan kalkıp duşa girdim. Duştan çıktığımda karnum zil çalıyordu, zaten dün gece de bir şey yememiştim. Hazırlanıp evden çıktım. Yuva’ya doğru ilerlerken bir restorana uğradım ve sıkı bir kahvaltı yaptım. Çıktığımda saat 8.15’ti. Arabama binip yola düştüm. Yuva’nın arka kapısından girerek arabamı park ettim. Hızlı adımlarla odama geçtim ve ütülü bir üniforma giydim. Saat 9’a yaklaşıyordu ve ortak salonun kapısını tıklatıp içeri girdim. Tim toplanmıştı, herkesi selamladım ve yerime geçtim. Kenan hemen yanımdaki koltukta oturuyordu, hafiften eğilerek fısıldadım.

“Kenan, ne oluyor, bir durum mu var?”

“Bilmiyorum ki abi. Ben de çözemedim.”

Kenan’la laflarken Tanık Yarbay içeri girdi ve ayağa kalktık.

“Arkadaşlar, hoş geldiniz. Hepiniz buradasınız, geçen gün fazla konuşamadık. Ben tekrardan hepinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Komutanın da size ayrı ayrı selamı var, yapılan işten çok memnun. Şimdi hep beraber Yavuz’u ziyarete gideceğiz. Malum, Yavuz’un durumu iyi olsa da tim bütünlüğünü korumak için gerekli. Bu sebepten ayrı ayrı gitmenizi istemedim. Şimdi herkes üzerine çekidüzen versin. Kamuflejlı gideceğiz, bir saatiniz var, araçlar aşağıda bekliyor olacak.”

Tanık Yarbay odadan çıktı, beraberinde biz de çıktık.

Hastane yolunda, Yakup’tan gelecek olan haberi düşündüm. Bu akşam bir şeyler olacaktı. Ya hayal kırıklığına uğrayacaktım ya da tuttuğum ip beni bir yerlere götürecekti.

Araçlardan indiğimizde bütün gözler üzerimizdeydi. Kamuflejlarımız ütülü, botlarımız boyalı; keskin ve dik bakışlarla, emün adımlarla hastane girişine ilerlerken bahçedeki herkes bizi dikizliyordu.

Askerî çizginin hastane ortamına bile bu denli hâkim olması şaşırtmıştı beni. Burası askerî hastaneydi ama bu derece etkili olması beni boğmuştu. Çiçekler, çimenler, ağaçlar hep bir sırada nizam ve intizam içerisindeydi.

Kapıdan içeri girdik, temiz ve ferah bir hava hâkimdi. Her köşede elinde paspas, gözünün altından bize bakan, âdeta hayata isyan etmiş temizlik görevlileri, "*Basmayın ulan!*" der gibi ileri geri itiyordu ellerindeki paspası.

Asansöre yönelmeden merdivenleri üçer beşer çıkmaya başladık. Aslında ne kadar da kasvetli bir hava olduğunu o an fark ettim. Sandalyelerde oturan genç, yaşlı insanlar hüznü bir bekleyiş içerisinde ve ağlamaklı bakıyordu.

Bulunduğumuz kısım sıradan hastaların olduğu bir bölüm değildi. Kimi kolunu bırakmıştı dağda; kimi bacağına. Kimi umutlarını, kimi hayallerini...

Silkelenip kendime geldim.

"Bu taraftan..." dedi hemşire.

Tarık Yarbay hemşireyle bir şeyler konuşmuştu, ilerlemeye devam ettik. Yavuz'u ve eşini daha önceden arayıp görüşmüştüm birkaç defa. Dengesizin sesi çok da iyi geliyordu. İyiydi, o yüzden içimde ferahlık vardı.

Bir kapının önüne gelerek durduk. Kapıdan çıkan orta yaşlı, renkli gözlü bir hemşire gölge yeli gibi yanımızdan sıyrılıp gitti. Gözlerinin içine baktım, alın çizgisine ve yüz hatlarına... Birden benden bile çok ölüm görebilme ihtimalini düşündüm. Ki öyleydi zaten, kim bilir kaç aslan parçası burada şehadet şerbetini içmişti.

Odanın havası ferahtı, ışık alan kocaman bir penceresi vardı. İçeri girdiğimizde Yavuz'un eşini ağlamaklı gözlerle koltukta otururken gördüm. Kız dağılmıştı resmen. Ama gelgelelim ki bizim serseri hiçbir şey olmamış gibi oturuyordu. Sanki ben yemiştim o mermileri.

Herkes sırasıyla görüştü Yavuz'la. Hepsi iyi temennilerde bulundular. Odadan çıktıklarında Yavuz'un eşine anlamlı gözlerle baktım. Anladı ve o da odadan çıktı, Yavuz'a yöneldim.

"Ne yapıyorsun lan gereksiz, seni çok iyi gördüm?"

Yavuz pencereye doğru baktı, yüzünü çevirdi.

"Tabii ya, ne demeysin!"

Yavuz biraz hüzünlüydü.

“Ulan sen ne maraz adamsın be, dün doktorunla görüştüm, çıkar beni buradan, diye adamın yakasını toplamışsın. Ayrıca odayı kahvehaneye çevirmişsin, paket paket sigara içiyormuşsun. Psikopat mısın, asker misin? Nasıl bir tipsin sen?”

Yavuz başını sertçe bana çevirdi.

“Defol git Aras! Sıkıldım oğlum, anlıyor musun?”

“Daha kaç gün oldu ulan, çocuk gibisin! Mermi yedin oğlum sen, mermi; apandisit ameliyatı olmadın. Saçma sapan iş yapma, sabırlı ol. Ben şimdi tekrar görüşeceğim. Ne yol izleyecek bakalım.”

“Aras, çıkar beni buradan kardeşim. Yemişim mermisini, fizik tedavisini! Boğuluyorum oğlum, anladın mı? Kalamıyorum burada.”

Beremi başımdan çıkardım, saçlarıma kaşıdım ve derin bir nefes alıp verdim.

“Ulan tamam be tamam, ne kadar dırdır ettin! Konuşacağım, en yakın zamanda seni buradan postalasınlar. Gerekirse fizik tedavi için gider gelirsin. Uzun süre unut Yuva’yı. Merak etme, ben senin yerine de gider gelirim. Şimdi gitmem gerekiyor, biliyorsun. Patron kızmaz, bir şeye ihtiyacın olursa ara hemen.”

Yatağına doğru eğildim ve içten bir şekilde sarılıp hafiften omuzuna vurdum.

“Tabii arayacağım lan, sana mı soracağım! Sen de tıpış tıpış geleceksin.”

“Senden başka kardeşim mi var? Tabii, geleceğim. Bak ciddiyim Yavuz, dikkat et biraz. Birkaç gün daha dayan, sonra her şey normale dönecek. Ben kaçtım kardeşim, kendine dikkat et.”

Odadan çıktım ve Yavuz’un doktoruyla ayaküstü lafladıktan sonra aşağı indim. Aracın biri gitmişti, Tarık Yarbay bekleyememişti anlaşılan. Cebimden bir sigara çıkarıp yaktım. O sırada telefonum çaldı, arayan Yakup’tu. Heyecanla telefonu açtım.

“Yakup?”

“Müsait misin Aras?”

“Evet, evet, söyle.”

“Kardeşim, sana yazacağım adrese gel, balığın büyüğünü tutmuşsun.”

Otoparkın orta yerinde kalakalmıştım. Yakup telefonu kapatmıştı, bense orta yerde dikiliveriyordum.

Ardından telefonuma mesaj geldi, mesajı atan Yakup'tu.

"Akşam saat 8'de, Kızılay Meydanı'nda..."

Kalakaldığım yerden hareket ederek araca doğru yürüdüm.

"Hayırdır Aras, kötü bir haber mi aldın?"

Konuşan Kenan'dı.

"Yok Kenan, aksine müthiş bir haber..."

"Ne o senin yıllardır Eylül'e edemediğin evlilik teklifini, Eylül mü sana etti yoksa?"

"Kenan, kaşınma kardeşim, kaşınma!"

Şu an hiç Kenan'a laf yetiştirecek durumda değildim.

Yakup'un telefonda söyleyemeyecek kadar önemli bulduğu şey ne olabilirdi? Neydi bu sır?

Cam kenarından akan trafiği izlerken kafamda onlarca soru vardı. Yuva'ya girer girmez araçtan inip odama geçtim. Sigara paketimden bir tane çıkarıp yaktım.

Şimdi sadece beklemeli miydim?

Yapacak ne vardı ki, bu kafayı nasıl boşaltabilirdim? Eylül'ü mü arasaydım? Yok, okuldaydı ve çıkışta eve gidecekti, mesajlaşmıştık. Bir şeyler yapmalıydım, odadan çıktım ve bilgisayarların olduğu salona geçtim.

Bilgisayarı açıp başladım araştırmaya. Tarihte, geçmişten bugüne ne kadar pagan sembolü varsa baktım, tarihçelerine ve neyi amaçladıklarına göz gezdirdim. İçerisi duman altı olmuştu. Saatler geçmiş ve benim elimde yalnızca kocaman bir sıfır ile bir paket sigara-dan gelen zarar vardı.

Saatime baktım, altıyı geçiyordu. Hava hafiften kararmıştı. Tekrardan odama dönüp kamufajımı çıkardım ve dolaptan sivil kıyafetlerimi alıp giyindim. Belime silahımı taktım ve odadan çıktım. Kızılay Meydanı'na gittiğimde yoğun bir kalabalık vardı.

Yakup neden burayı seçmişti ki? Çok kalabalık ve hareketliydi. Sağlıklı bir konuşma gerçekleştirilecek bir yer değildi.

Karımın acıktığını hissettim. Sigara midemi ve ciğerlerimi fena hâlde yakmıştı. Ara sokağa dalıp ilk bulduğum mekâna girdim. Hemen ayaküstü bir şeyler yedim ve tekrar kendimi dışarı attım. Saat

7.13'tü, meydandaki boş banklardan birine geçip oturdum ve insanları seyretmeye başladım. Bu insanlar neyin telaşındaydı, yaşamamı mı? Paranın mı? Lüksün mü? Yoksa mecburiyetin mi? Yüzlerce insan bir yerden bir yere gidiyor, kaldırımlar hiç boşalmıyordu. Normal olmayan ben miydim; yoksa umursamaz tavırlarıyla sabahlara kadar alkolün, uyuşturucunun verdiği hissizlikle çılgınlar gibi eğlenen gençler miydi? Ya da gözünü para hırsı bürümüş işletmeciler mi? Sen elini taşın altına ne kadar koyarsan koy, kimin umurundaydı ki? Git savaş, vur, vurul, kime ne? Sen kimsin?

Amacımız neydi, kime hizmet ediyorduk biz? Uyuşturucu etkiyle sabahlara kadar seks partisi yapan ve hastane kuyruklarında kürtaj sırası bekleyen insanlara mı? Gözünün önündeki bir lokma ekmeğe muhtaç insanları görmeyen zengin şahsiyetlere mi? Kime?

Derken birden ezan okundu...

Bütün soruların cevabını almıştım sanki. Yatsı ezanındaki makam, müezzinin sesi beni uçurmuştu sanki. Yaşlı dedem gelmişti aklıma. Titreyen dizleriyle ibadetini aşk ve huzurla yerine getiriyordu.

Omzumda bir el hissettiğim an elim belime gitti. Birden yerimden kalktım ve arkamı döndüm. Silahın kabzası elimdeydi.

"Sakin ol kardeşim, benim. Seni defalarca aradım, ama açmadın."

Telefonuma baktım, sesi açıldı ve Yakup beni dört defa aramıştı, duymamıştım.

"Bu olay seni cidden etkisi altına almış Aras. Ama abarttığın kadar da var."

Oldukça meraklanmıştım.

"Neler bulabildin Yakup, var mı elle tutulur bir şey?"

"Anlatacağım kardeşim, oturalım."

Banka oturdum, bu olay beni ciddi anlamda etkisine almıştı. Bu bir zafiyetti, kim bana arkadan yaklaşıp da yanıma kadar sokulabilirdi ki? Resmen gözlerim kör, kulaklarım duymaz olmuş, hislerim bile körelmişti. Alevlenecektim ama bir ipucu istiyordum sadece, bir ipucu.

"Kardeşim, gönderdiğin fotoğrafı inceledim ve çok ilginç şeyler buldum. Sana söylemiştim, artık istihbarat çalışmaları bir kazanda birleşiyor. Yaptığım araştırmada dövmenin sadece senin gösterdiğin fotoğraftan ibaret olmadığını gördüm."

"Nasıl yani başkaları da mı var?"

"Aynen kardeşim... Dosyaları 2000'li yıllardan itibaren ele aldım. Ve ölen teröristlerin bedenlerinde aynı dövmenin farklı modelleri ve yahut aynısını yüzlerce kez gördüm.

Örgüt 1979 yılında Diyarbakır Fisköy'de kuruldu biliyorsun. O günden bugüne terör örgütünün 20 bine yakın üyesi öldürülmüş. Çok eski dosyalara ulaşamadım, ama zaten yeniler bize yeterli. Her şey çok acık kardeşim, bu bir işaret... Dediğim gibi, çok büyük balık tuttun."

"Peki ne anlama geliyormuş bu dövme?"

"Şöyle anlatayım, anladığım kadarıyla bu dövme bir tapınma işareti. Tarihini araştırdığımda bir kısmının Yahudiliğe; bir kısmının da Hristiyanlığa dayandığını gördüm. Bu iki dinin mensupları sapkınlığa uğramış, dinlerini reddedip Hz. Musa ile Hz. İsa'yı hiçe sayıp bir melez din uydurmuşlar. İki dinden ortak doğan bu dinde ilah olarak da şeytanı görmüşler. Az çok tahmin edersin... Tapınmalar, yakarmalar, ayinler ve buna benzer birçok sapkınlık. Yani iki farklı zamanda yaşayan insanlar hem Musa'ya hem İsa'ya karşı bir uydurma din yaratmışlar."

"Peki ama bunun teröre faydası ne, amaç ne ki?"

"Bir insanı en iyi din ile yönetirsin kardeşim, bu dinsizlerin bir dini de yok, biliyorsun. Çoğu çocuk yaşta dağa çıkmış ya da kaçırılmış, bu mahlûkları elde tutmak için bir tılsım ihtiyacı var ve adamlar tam da aradıklarını bulmuşlar. Genellikle şeytana tapanlar, içine kapanık kimselerdir. İnsanlara pek güvenmezler, en azından kendi gibi düşünmeyenlere... Üstelik aileleriyle de kavgalıdırlar. Bu da örgütü bir nebze olsun özetliyor sanırım. Bu tür insanlarda ahlak kavramı yoktur. Yani erkek erkeğe ya da kadın kadına ilişkiler onlar için doğaldır. Her türlü ilişki doğaldır. Bu hareket Allah'a ve İslam'a karşı yapılan bir hakarettir. Allah'a küfür ederler ve en son hak din olarak Hz. Muhammed'le gelen dini hiçe sayarlar, Müslümanlıkla alay edip bundan zevk duyarlar."

"Evet, haklısın. Şeytana göre günah yok, şeytana haram da yok, yasak da yok, kitap da yok. Onun tek derdi Müslümanlar. Tabii ki bunu fırsat bilen İsrail ve Amerika da bunları kukla gibi kullanarak üze-
rimize salıyor. Her şey bir döngü içerisinde devam ediyor ve bu salaklar da ahiret inancı olmadığı için haplanıp kendilerini patlatıyorlar.

Şimdi taşlar yerine oturmaya başladı. Bu adamlardaki adanmışlığı şimdi çözmeye başladım.”

“Şu dosyaya bir göz at istersen, hepsi gerçek ve yaşanmış olay. Dünyanın her tarafında örnekleri var.”

Yakup’un uzattığı dosyayı elime aldım ve göz gezdirmeye başladım.

Yılmaz Y. dört çocuğunu ve eşini katletmiş. Emniyette “Bana emredilen görevi yerine getirdim.” demiş. (14.03.2001)

Geçen yıl, kurbanlarını çekiş darbeleriyle öldürüp parçalayan Alman çift, 13 ila 15 sene arasında hapse mahkûm edildi.

Almanya’daki bir mahkeme, “şeytanın emriyle” vahşi bir cinayet işleyen çifti hapse mahkûm etti. 33 yaşındaki Frank Hackerts’ı ölesiye dövüp daha sonra cesedini parçalayan Daniel Ruda (26) 15 yıl, karısı Manuela (23) ise 13 yıl hapse mahkûm edildi. Çift “Şeytan emretti, biz de uyguladık.” açıklamasını yaptı.

Burcu K. 1999’da Antalya’da intihar etti. Ölmeden önce yazdığı notta “Ben ruhumu şeytana sattım.” ifadesini kullandı.

Antalya’da kızlı erkekli 10 kişilik arkadaş grubu, kayalıklardan atlama kararı almış ve polisin düzenlediği bir operasyonla son anda kurtarılmıştır. Bunlarla ilgili dava açılmış. İddianamede, canlı cansız âlemde yegâne gücün şeytanda olduğu, bir kişinin ne kadar çok kötülük yaparsa şeytana o kadar yakın olacağı, ceza çekmeyecekleri ve şeytanın onları kutsadığı ifadeleri kullanılmıştır. Ve sanıklar hiçbir kural ve ahlak kavramı tanımayıp şeytanın emrettiği ilkelere göre hareket ettiklerini belirtmiştir. (13.04.2012 TÜRKİYE)

1995 Mayıs ayı Fransa’da 16 kişi, Mart ayında Amerika’daki lüks vilлада 39 kişi, 1994 Ekim ayında Güneş tarikatına mensup 50 kişi toplu olarak intihar etmiştir.

İnanamıyordum, bu kadar da olmaz dedim.

Yakup okuyup bitirdiğimi görünce devam etti.

“Şimdi daha iyi anlıyorsun umarım Aras. Ayrıca bitmedi, dosyanın sonundaki sayfaya bak.”

Sahil güvenlik personelinin bir yatta gördükleri ve bir gencin ifadesi aynen şöyledir:

"Durumdan çok etkilendini. Arkadaşımı bana, doğüstü inançlardan güç aldığını ve Allah yerine şeytana inandığını anlattı.

Büyü törenini toplu hâlde tekrarladıklarını ekledi. Hemen değil ama tanışma gecesi benim de katılabileceğimi söyledi. O gece geldiğinde Bebek'te bir yata bindik.

Çok kalabalıktı, yataın içinde yüksek sesli metal müzik çalıyordu. Yata-takiler bu müzik çşliğinde halka hâlinde dönmeye başladılar. Kendilerinden geçmiş gibiydiler, öyle ki karşısındakine bıçak bile sallayan vardı.

Gece yarısından sonra herkes birbiriyle sevişmeye başladı, eşini bıçakla çizenler ve kanlarını emenler vardı. Burçların kendileri için çok önemli olduğu gerekçesiyle bana burcumu sordular. Boğa burcu olduğumu söyledim. Otuz yaşlarında bir kadın boğa ve oğlak burçlarının aynı tabiatla olduğunu ve benimle birlikte olmak istediğini söyledi. Uyandığımda saat sabahın beşiydi ve yatakta üç çıplak kadın daha vardı. Apar topar yukarı çıktığımda, insanlar sere serpe yatıyordu. Vücutları ve yataın duvarları kan lekeleriyle doluydu. Kendi kanlarıyla duvarlara tuhaf şekiller çizmişlerdi."

"Okudun değil mi kardeşim, şimdi yeterince anlamışsındır umarım?"

"Vay anasını!"

"Sen öyle bir büyük balık yakaladın ki resmen her şey çözülüyor. İpin ucunu tuttuk kardeşim!"

"Bundan sonra nasıl bir yol izlemem gerektiğini biliyorum. Evet, ipin ucunu tuttuk, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kendi başıma bir şey yapamam, senin yardımın olmadan yalnız ilerleyemem, bana her türlü istihbarat akışını sağlamam lazım."

"Nasıl yani, olayı üstlerine bildirmeyecek misin?"

"Tabii ki hayır, ilk etapta hiçbir şeyden bahsetmeyeceğim. Bu yolda bir müddet yalnız ilerlememiz gerekiyor. Sonrasında somut bir şeyler elde edersek eğer, gerekeni; gereken kişilere söyleriz. Bu konuda gizlilik esas. Yakup, sana sonsuz güveniyorum."

"O mesele değil, her türlü yardımı sağlamaya hazırım ama bu, altından kalkacağımız bir yük değil, eninde sonunda açığa çıkarız Aras."

"Hiç mesele değil, vatana ihanet etmiyoruz. Bizi hiçbir şekilde hiçbir şey ile itham edemezler, sen bu konuda hiç telaş etme."

"Tamam, peki nereden başlıyoruz?"

Oturduğum banktan ayağa kalktım ve ellerimi cebime sokup Yakup'a döndüm.

"Kandil'den..."

Yakup oldukça şaşırmişti.

"Kafayı mı yedin Aras sen!"

"Hayır, gayet aklım başımda..."

"Sınırın ötesinde kan gövdeyi götürüyor, sen Kandil'e gitmeyi düşünüyorsun! Ne kadar tehlikeli bilmiyor musun? Ayrıca içeri nasıl sızacaksın, seni harcarlar?"

"Tam olarak Kandil'e gitmeyeceğim tabii ki. Zelal diye bir kadın vardı, hatırladın mı?"

"Şu örgütten kaçıp kurtulan kadını mı diyorsun? Bildiğim kadıyla hiçbir olaya karışmamış. Kandırılmışlardan bir tanesi de o kız. Masum diyebiliriz."

"Evet, ta kendisi... Duyduğuma göre örgüt içinde sadece erkeklerin zevklerini tatmin etmek için kullanılan kadınları kurtarıyor. Zelal'i ve diğerlerini seks kölesi gibi kullandıklarını biliyorsun. Kadını takdir etmek gerek, resmen cehennemden içinden kaçıp kurtulmuş. Ve söylentilere göre örgütün içindeki, özellikle Kandil'deki, kadınların dağdan inmelerini sağlıyor ve onları bu bataklıktan kurtarıyor. Kurtardığı kadınlar yüze yaklaşmış diye duydum. Bu kadın kilit noktası olabilir Yakup, eğer bu kadını bulursak her şeyi çözeriz. Senden istediğim bana sadece bu kadının nerede olduğunu bulman, sadece bu..."

"Aras, kendini çok tehlikeli bir işe sokuyorsun kardeşim ve örgütün -tabiri caizse- kendi arka sokağında bulamadığı, kara listesinde bulunan bir kadını nasıl bulacağız biz, hiç hesap ettin mi?"

"Senden imkânsız istemiyorum Yakup. Irak'taki ve İran'daki bağlantılarıyla irtibata geç, Zelal'in sadece nerede olduğunu öğren, gerisini bana bırak."

"İmkânsız istemiyorsun ama pek de imkân dâhilinde bir şey gibi gözüküyor Aras."

"Elimizi taşın altına koymak zorundayız, bunu bir şekilde yapmalıyız."

Yakup da banktan kalkmış ve elini çenesine götürüp biraz düşündükten sonra konuşmuştu.

“Tamam, duruma göre bakacağız. Elimden geleni yapacağım.”

“Bu işin peşini bırakmayacağız, ben artık her şeyi göze aldım, eğer kadını bulursan yıllık izne ayrılacağım ve basıp gideceğim. Sınırdan nasıl geçeceğim konusunda bir fikrim yok ama kendi bağlantılarımı kullanacağım. Mesele olmaz diye tahmin ediyorum. Sınırın öte tarafında kan gövdeyi götürüyor, biliyorum. Bu şeytan üçgeninde kolay hareket edemeyeceğim ama dediğim gibi her şeyi göze aldım, ne olursa olsun oraya gideceğim.”

“Seni her türlü destekleyeceğim kardeşim, bunu biliyorsun, ama kolay olmayacak, farkındasındır.”

“Farkındayım, ama artık kılıç kınundan çıktı. Şimdi bana bir şey diyor musun, gitmem gerekiyor?”

“Peki, iyi akşamlar, benden haber bekle, sana bir şeyler bulacağım.”

“Görüşürüz kardeşim.”

“Görüşürüz...”

Yakup’un yanından ayrılarak arabama yöneldim. Bir sigara yakıp arabaya atladım. Telefonumu elime aldım ve Mümtaz abiyi aradım. Bir müddet telefon çaldıktan sonra açtı.

“Abi merhaba!”

“Ooo, Aras, nerelerdeydin aslanım, uzun zaman oldu?”

“Anlatırım abi, sen müsait misin?”

Mümtaz abi oldukça neşeliydi.

“Gel gel, müsaidim, akşam çayı yaptım, dükkândayım.”

“Tamam abi, geliyorum.”

Mümtaz abiyle yıllar öncesinden tanışıyorduk. Kendisi emekli polisti, terörle mücadele bürosunda yıllarca çalışmış, yıpranmış, son derece bilgili, görmüş geçirmiş biriydi. 2000’li yıllarda emekli olmuş ve ufak tefek bir kitapçı dükkânı açmıştı. Kitap okumayı çok seviyordu, ben de kitap okumayı çok sevdiğim için onunla tanışmıştım zaten. Hiç bulamadığım kitapları onun küf kokulu dükkânında bulmuştum.

Kızılay’ın arka sokaklarındaydı dükkânı, arabamı uygun bir noktaya park ettim ve dükkândan içeri girdim. Kapı gıcırtyla açıldı, ayağımı tahta zemine bastığımda, zeminin içine göçtüğünü hissediyordum.

Mümtaz abi ihtiyarlamış gözleriyle bana baktı, bakımsız gözükürdü hep, saç sakalı birbirine karışmıştı.

“Selamünaleyküm abi!”

Beni görünce ayağa kalkıp gülümsedi.

“Aleykümselam aslanım, aleykümselam!”

Birbirimize sarıldık.

“Nerelerdesin sen, hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Ayıp ediyorsun abi, ne yani, ben işim düşmeden gelmiyor muyum yanına?”

Eliyle sandalyeyi gösterip oturmamı söyledi.

“Tamam tamam, otur hele, çay içelim, sohbet edelim, nerelerdeydin, anlat bakalım.”

Mümtaz abinin çayı gibisini hiçbir yerde içmemiştim, her zaman taze ve mis kokuluydu. Bardağı kavradım ve bir yudum aldım.

“Sen bu işi biliyorsun abi, ellerine sağlık.”

“Çayı çay yapan demdir oğul, ben bir şey yapmadım. Ayrıca maharet elimde değil ateştedir. Sen nerelerdeydin anlat bakalım, ne yaptın, neler gördün? Yediğin içtiğin senin olsun, neler geçti başından, onları anlat.”

Bardağı porselen altlığa bıraktım ve anlatmaya başladım.

“Abi, Hakkârî’deydim uzun zamandır, gidip geldik işte, pek bir şey yok anlayacağın.”

Mümtaz ağabey gözünün altından baktı.

“Ben öyle duymadım ama.”

Yavuz boşboğazı aklıma geldi hemen. Mümtaz abinin yanına gelip gittikçe o da tanınmış, sevmişti, sohbetleri vardı. *Yaralandığını duymuştur*, dedim kendi kendime. *Aramıştır ve söylemiştir olan biteni*. Mümtaz abiden saklayacak hiçbir şeyim yoktu ama her şey telefonda konuşulacak kadar önemsiz değildi. Çayımı yudumladım.

“Duyduğun neyse doğrudur abi, birkaç olay yaşadık, ama her zamanki sıradan şeyler...”

“Anlat hele sen neymiş önemsiz olan?”

“Aslında bir şey var, belki sen çözebilirsin diye düşündüm. Bir teröristin bileğinde şu dövmeyle gördüm.”

Telefondan açıp fotoğrafı gösterdim. Mümtaz ağabey gözlükle-rini takıp sakalını kaşıdı ve fotoğrafa uzun uzun baktı.

"Hmm, nereden buldum demiştin?"

"Ölen örgüt üyesinin bileğinde..."

"Demek artık alenen yapıyorlar bu işi."

Şaşırmıştım.

"Nasıl yani, daha önce gördün mü?"

"Gördüm tabii evlat, birkaç sefer denk geldim. Biliyorsun, terörle mücadele bürosunda çalıştım yıllarca, senin doğuda ayak basmadığın yer kalmamıştır belki ama bizim de girmediğimiz mahalle, sokak kalmadı. Benim zamanımda örgüt bu dövmelerin benzerlerini ilk bakışta vücutta gözükmeyecek yerlere yapardı. Sonra sonra her şey değişmiş gördüğüm kadarıyla, bunların kimseden korkusu çekilmesi kalmamış..."

"Peki, neden üzerine gitmediniz bu işin? Hiç mi şüphe duyan olmadı? Hiç mi *ben bunu araştıracağım*, diyen birileri çıkmadı?"

"Çıktı, çıktı elbette ama teşkilatın içine sızmış ağabeyler, devlete resmen ihanet eden şerefsizler çok yiğidin dosyasını yırttı bu olay yüzünden. Paralel devlet buna izin vermedi anlayacağın. Sonra herkesin çoluğu çocuğu var, kimse korkudan yaşamadı. Dosyayı rafa kaldırdılar ve emin ol, onu arşivden de yok etmişlerdir. Tozunu bile bulamazsın. Bu iş seni aşar evlat, var git sen dağlarda gez, bu işe girince emin ol, sen artık temiz biri olmayacaksın. Üzerine bir dosya iterler, atarlar deliğe, hain derler adına; hain kalırsın."

"Ne yani pes mi edelim? Koca devleti bu ite kopuğa mı bırakalım. Mümtaz abi, kumar masasında kaybedeceği bir şeyi olmayan bir insandan, asla bir şey kazanamazsın. Ben bu işi takip edeceğim ve peşini de bırakmayacağım."

Mümtaz abi gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı ve iç çekerek devam etti.

"Aras oğlum, heveslisin biliyorum, ben seni yaralamalarından korkarım, bu hainlerin eli kolu her yerde, önünü keserler, sana mâni olurlar."

"Varsın olsunlar, inceldiği yerden kopar. Sen şimdi bana bildiklerini, gördüklerini anlat. Daha yolun başındayım, pek bir bilgi edinemedim."

"Peki, anlaşıldı, inadın tuttu senin. Sen neler öğrendin, sen anlat ben üstüne eklerim."

"Bunların şeytana taptığını, insanları bu yönde kandırdıklarını, uydurma bir din kurarak insanların inanç değerleriyle oynandıklarını biliyorum. Hepsi bu, fazla bir şey yok elimde."

"Pek bir şey yokmuş elinde... Ben 96'da Mardin'deydim, terörün en hızlı zamanlarıydı. Doğudaki bazı aileler öyle bir inanmıştı ki bu terör örgütünün başı ve huzur getireceğine, çocuklarını resmen silahlanmaları için örgütün kucağına itiyorlardı. Cahil, hiçbir şeyden haberi olmayan körpe çocukların beyinleri yıkanıyordu resmen. Finans kaynakları olan ABD ve Yahudi lobisi resmen para akıttıyordu bu işe. Türkiye'ye en büyük yumruğu darbelerden sonra terör ile vurdular. Bu adamlar gelişti, silahlandı, sayıları on bine ulaştı. Zamanın hükûmeti hem terörle mücadele ediyor hem de istihbarat servislerini kullanarak Türkiye'de sayıları iki bine yakın olan CIA ve MOSSAD ajanlarıyla resmen köşe kapmaca oynuyordu. O zamanlar Amerika'ya ve İsrail'e gebeydik evlat, Kuzey Irak'ta onların verdiği istihbaratla hareket edebiliyor ve ancak o zaman tepelerine binebiliyorduk. Aynı Amerika bize bölgenin koordinatlarını veriyordu ama terör örgütlerini de asker geliyor diyerek uyarıyordu. Ve asker ne yazık ki pusuya düşerek şehit oluyordu. Bunları sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Can kulağı ile Mümtaz abiyi dinliyordum.

"Ne yazık ki!"

"Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Müslüman topraklarında yaşanan terör örgütünde kopmalar yaşanmaya başladı, en kötü örgüt üyesinde bile Allah korkusu ve Allah inancı vardı. Örgüt, yapının iyi bir şey olmadığını anlamaya başladı.

Hem Türk askeri şehit oluyor hem de örgüt büyük kayıplar veriyordu. Birçoğu o zamanlar Müslüman olan örgüt üyeleri, örgütten kopmaya başlamıştı. Bunu fark eden köpekler, bir çözüm yolu aramaya başladı ve buldu da. Dağ kadrosundan birkaç bölgedeki örgüt üyesinin, ki bu sayı dört bine yakın, çatlak sesler çıkardığını, örgüt içinde zafiyet oluştuğunu görünce de bu sefer Türkiye'ye nokta istihbarat vererek hem örgütün içindeki yeni oluşuma başkaldıracak kişileri öldürttüler; hem de Türkiye'yle aynı görüşte olduklarını bildirerek sözde yardım ediyoruz süsü verdiler. Aras, unutma devletler birkaç yıllık plan yapmaz, devletler beş yıllık on yıllık planlar yapar.

Amerika ve İsrail de aynısını yaptı. Örgüte yeni katılımlar oldu, çocuklar ve gençler. Örgüt zayıfladı elbette ama bu arada liderleri denen o köpeği kürsülere çıkartıp *biz silahlı bıraktık* çağrısı yaptırdı. Bu zaman zarfında gelişti, eğitim aldı ve güçlendiler. Tabii, eğitimi veren kişiler bizzat CIA ve MOSSAD'dı. Türkiye de bu arada uyumadı ama iki büyük devlet karşısında duramadı.

CIA ve MOSSAD örgüte katılan gençleri birkaç yıl içerisinde aforoz etti ve eğitti. Kendi etnik dil ve törelerinden arındırdı. Bu arada Ermenistan'dan ve Suriye'den paralı lejyonier askerler getirip örgütün arasına serpiştirdi. Böylelikle tam bir Müslümanlıktan kaçış söz konusu olacaktı. Dağlarda genç delikanlılar, kadınlara uzanan özgürlüğü elde ettiler ve para ile birlikte tam bir bağılılık hissettiler. Tek eksik bu gençleri din ile yoğurmaktı. Ve kötülük elini uzattı. Sapkınlık diz boyu oldu. Düşünsene evlat, köyünden sevdiğiyle evden kaçan bir kızı *namusumuzu kirletti* diye peşine adam takıp öldürten bir töre, nasıl oldu da kızlarının dağda diz dize o kadar erkekle kalmasına müsaade etti? Hiç aklın alıyor mu? Böyle bir düşünce yapısı varken, dağda nasıl oldu da bu kadar erkek ve kadın bir arada kaldı?

İşte cevap buradan sonra başlıyor. Hiçbir Müslüman kendi kendine saçma sapan sebepler yüzünden kurşun atmaz. Bizim karşımızdakiler Müslüman değiller. Emelleri Türkiye'de bir devlet kurmak da değil. Türkiye'yi komple yıkmak, öyle devlet kurmaktır..."

"Peki abi, sen biliyorsun bunları da devlet bilmiyor mu?"

"Devlet söyleneni bilir evlat, söylenmeyeni bilmez. Paralel devletin içinde sen çıkıp böyle bir şey var desen seni bölücü hain ilan ederler. Bizim büyüklerimiz öylesine kapılmış ki uydurma söylenelere ve söyleyenlere, resmen gözü kapalı bakıyorlar."

"Anlıyorum, Mardin dedin; konuyu nereye getirecektin?"

"He evet, biz o zamanlar örgütün sözde din adamlarından bir tanesini yakaladık. Biliyorsun, Mardin çok dinli bir yer. Yürürken yolda bir kiliseye rast gelmen kuvvetle muhtemel. Bu adam genç yaşta çocukların beynini yıkıyor ve örgüte elaman topluyordu. Hristiyan bir papazdı ama tabii ki de masum bir papaz değildi. Belki de papaz bile değildi. Biz bu şahsı aldık, adamın kendine o kadar çok güveni vardı ki sorgu odasında *on dakika içinde çıkacağım, göreceksiniz*, dediği hâlâ kulağımda. Ve biz hiçbir şey yapamadan adam elini

kolunu sallayarak çıkıp gitti. Yani sana diyeceğim Aras, bu adamlar öyle bir güçlüler ki ya da biz bunlara öyle bir gebeyiz ki kimse bir şey yapamıyor. Tabii o zamanlar öyleydi, şimdi güçlendik sanıyorum, ama unutma, o adamlar hep bir adım bizden öndeler.”

Elimdeki çay bardağını masaya bırakıp Mümtaz abinin gözlerinin içine baktım.

“Peki ya yürekleri bizden önde mi?”

“Elbette olamaz, bizde ki yürek cihana sığmaz.”

Masaya kolumu koydum, Mümtaz abiye doğru eğildim.

“Abi, bana elle tutulur bir şey ver.”

“Peki, senin için bir şeyler düşüneceğim, ama gönlüm bu işe girmemenden yana. Bu işler silahla değil, kalemle hallolacak işler.”

“Sen canını sıkma ihtiyar, ne bu zaman senin geçirdiğin zamanla ayrı ne de devlet. İşin sonunda adımız hain olacaksa varsın olsun... Biz Allah’a iman ettik, yalnız ve yalnız ona... O da zaten her şeyi bildiğine göre mesele yok.”

Mümtaz abi kendinden emin bir şekilde oturduğu koltukta geriye doğru yayıldı ve iki elini masaya uzattı.

“Peki, yarın akşam saatlerinde bir uğra bakalım senin için neler bulabileceğime bir bakayım.”

Çayımı yudumladım ve Mümtaz abiye sarıldıktan sonra dükkândan ayrıldım. Arabamın yanına doğru ilerledim ve kapıyı açıp arabama binecekken yanımdan siyah renkli bir Passat geçti, sanki izleniyormuşum gibi hissettim. Araç gayet sakin görünüyordu, yavaşça yanımdan geçerken içeridekileri görmeyi istedim ama kimse gözük-müyordu. Camlar filmliydi, arka koltukta oturan biri vardı, belliydi. Göz göze geldiğimize emindim, içeri doğru bakmıştım ama gözük-memişti hiçbir şey. Sokak zaten yeterince karanlıktı, plakayı almak için baktım ama plaka lambaları yanmıyordu, harfler ve rakamlar seçilemiyordu. Arabama binip motoru çalıştırdım ve gaza bastım. Köşeyi döndüğümde araç çoktan gözden kaybolmuştu. Belki de bir kuruntuydu, boş verdim.

Evin yolunu tuttum. Eve geldiğimde hava hafiften soğumuştı. Apartmandan içeri girerek asansöre bindim, evimin olduğu kata gelince kapıyı açıp asansörden çıktım. Eve girdikten sonra acele etmeden

üzerimi değiştirip koltuğa uzandım. Yorgun olan bedenim uykunun ağırlığına dayanamamış, olduğum yerde sızıp kalmıştım.

Gözümü açtığımda saat sabahın onuydu. Koltukta uyuyakalmıştım ve her tarafım ağrıyordu. Kalkıp duşa girdim, sıcak su resmen vücuduma nüfuz ediyordu. Değdiği yeri yumuşatıyor, rahatlatıyordu. Duştan çıkıp üzerime temiz bir şeyler giydikten sonra Eylül'ü aradım.

"Canım, ne yapıyorsun?"

"İyidir, dün aradım, açmadın, sonra da uyumuşum."

"Pek müsait değildim, açamadım."

"Hep aynı şeyler, şimdi *ne diye* sorsam *iş diyeceksin*, sormuyorum o yüzden."

"Evet, sormazsan iyi edersin. Ee, bugün ne yapalım?"

"Bilmem, ne yapmak istersen..."

"Tamam, hazırlan, bir saat sonra seni alırım."

"Bana uyar, tamam, bekliyorum."

Telefonu kapatıp buzdolabına yöneldim, midem her zamanki gibi alev topuydu, dudaklarım kavrulmuş, boğazım yanıyordu. Suyu dolaptan çıkarıp doya doya içtim.

Geçici olarak bu yanardağı söndürmüştüm. Masaya oturdum ve televizyonu açtım, yine bir sürü işe yaramaz program vardı. Hep insanları oyalamak ve gözlerini boyamak için yapılan şeylerdi bunlar. Ne kadar isyan da etsem bu böyleydi. Televizyonu kapattım ve evden dışarı çıktım. Arabama bindikten yarım saat sonra Eylül'ün evinin önündeydim. Yine erken gelmiştim. Telefonu elime aldım ve Eylül'ü aradım, hemen açtı.

"Kapıdayım."

"Daha 20 dakikadan fazla var Aras!"

"Çık işte, ne yapıyorsun ki?"

"Hayır ya, olmaz, daha üzerimi yeni giyindim."

"Eee, işte giyinmişsin, daha ne var ki?"

"Aras, madem erken geldin, bekle, tamam mı?"

Eylül mızırmızlanmıştı, telefonu bir an önce kapatmak istiyordu.

"Tamam tamam, bekliyorum."

"Kapat hadi, hazırlanmam lazım."

Telefonu kapatıp, deri ceketimin cebinden sigara paketini çıkardım ve bir tane yaktım. Dumanı içime çektim ve cama doğru

üflledim. Gözüme arabanın kaputunun kenarındaki bir kâğıt parçası ilişti. Birden dikkat kesildim. Arabadan indim ve kaputa yöneldim. İlk başta arabanın önünde yarım tur attım. Sonra apartmandakilerin beni görmeyeceği bir yerden arabanın altına eğildim ve kontrol ettim, herhangi bir şey yoktu. Yeniden kaputa yöneldim ve kâğıt parçasına doğru eğildim. Dikkatle baktım. Kâğıdın ucu gözüküyordu ama geri kalan bütün kısmı kaputun içine girmişti. Bantla yapıştırmıştı. Cüzdanımı çıkardım ve içinden bir kart aldım. Kaputun diğer kısmına geçip kartı kaputun kapağından içeri soktum, yavaşça ileri doğru itmeye başladım. Eğer bir düzene varsa, kaputu açtığımda havaya uçardım. Sağ taraf temizdi. Kartın kaput çizgisinin içinde ilerlemesine engel olan hiçbir şey yoktu. Kâğıt olan tarafa geçtim, kartı sürmeye başladım, kâğıdı atlardım ve diğer taraftan devam ettim, temizdi. İçeri girdim ve torpido gözünden feneri elime aldım. Motorun altına eğildim ve feneri yakıp bakmaya başladım. Hiçbir şey gözükmiyordu. Kendimi biraz daha ileri ittim, üzerim batmıştı sanırım.

Kâğıt parçası yaklaşık on cm uzunluğundaydı, kaputun kenarında sallanıyordu. Hiçbir şeye bağlı değildi, ne düzene vardı ne de başka bir şey. Kalktım, üzerimi silkeledim, tekrar kaputa yöneldim. Kartı elime aldım ve kâğıt parçasını çekip çıkardım. Hiçbir şey yazmıyordu. Diğer tarafını çevirdim ve olduğum yerde kalakaldım.

"BU İŞİN PEŞİNİ BIRAK"

Onlarca soru âdeta beynimde şaklıyordu.

Kim?

Ne zaman?

Nereden bilebilirdi?

Kim açık vermişti?

Kim beni satmıştı?

Bu notu ne zaman yazmışlardı?

Yoksa birkaç gündür orada duruyordu da ben mi fark etmemiştim?

Bu işi kime söylemiştim?

Kaç kişi biliyordu?

Yakup?

Yakup ile ne zaman görüşmüştüm?

Mümtaz abiyle ne zaman görüşmüştüm?

O akşam, o akşam ne olmuştu?

Siyah araba, içindeki gizli adam, plaka ışıkları, tam çıkış anım...

Allah kahretsin! Nasıl düşünemedim, neden böyle bir zafiyet göstermiştim. Adam dibime kadar girmişti ve ben fark etmemiştim.

İhtimali göz ardı etmiştim.

Düşün! Düşün! Düşün!

Ayrıntıya gir!

Eylül mü o? Eylül geliyor!

Hayır, sen olayı düşün!

Araba, siyah renkte, tam ben çıkarken mesaj veriyor, yanımdan geçiyor, farlar... Farlar gözümü alıyor, çünkü uzunları yakmış, gözlerimi bir anlığına kör ediyor, onu görmemi istemiyor!

Bu adam eğitilmiş, bu cepte!

Araba yanımdan geçiyor, hislerim *arabanın arkasında biri var* diyor. Bana bakıyor, yanımdan geçiyor, köşeye ulaşıyor, plakaya bakıyorum, ışıklar sönük. Bu adam kesin eğitilmiş, bu kesin, cepte! Araba gidiyor, plakaya bakıyorum, bir şey gözüküyor, gözlerimi kısıp tekrar bakıyorum, hayır gözüküyor.

Eylül yaklaşıyor, yirmi metre kaldı, yine gözlerimi büyülüyor.

Hayır, bırak, Eylül'ü bırak.

Araba gidiyor, plaka gözüküyor ve lastikler evet, evet, lastikler!

Arabanın sağ taraf lastiği sol tarafa göre daha çok yere yapışmış! Arka sağ koltukta kesin birisi var! Ve bu adam kilolu, iri yarı biri, en az 100 kilo civarında! Bu da cepte.

Ama kim bu adam, kim?

Onlarca soru beynime üşüşürken, birden Eylül'ün sorusu üzerine bütün balonlar patladı.

"Selam bi'tanem, yine neler düşünüyorsun?"

Eylül'e şimdi bu konuyu anlatsam olmazdı, en iyisi beyaz bir yalan söylemekti.

"Dalmuşum öylesine, bir şey düşündüğümünden değil."

Eylül'e sarıldım ve kokusunu içime çektim. Sonra beraber arabaya geçtik ve arabayı restorana sürdüm. Yolda giderken Eylül koluma sarılı bir şekilde oturuyordu. Eylül'ün evinin önüne gitmeden önce restorana aramış ve yer ayırtmışım. Arabadan indik ve yerimize oturduk. Mekân şehirden uzakta, bir göl kenarındaydı. Yemeklerimizi

yedikten sonra çay içmek için restoranın bahçesine geçtik. Manzara çok güzeldi. Eylül'ü kolumun altına aldım. Başını omzuma yasladı. İlk tanıştığımız andan itibaren her şeyi konuştuk, gözlerinin içi parlıyordu resmen. Ben de mutluydum, hem de çok mutluydum. Ama aklımın ucundaki sorulara cevap aramakla da meşguldüm. Beynimi ikiye bölmüştüm şu an için, bir kısmı Eylül'le meşgulken; diğer yanı da cevapsız sorulara cevap arıyordu. Biraz sessiz kaldıktan sonra Eylül sessizliği bozdu.

"Hayatım?"

"Efendim?"

"Hadi kalkalım istersen?"

"Hayırdır, acelen mi var?"

"Hayır da biraz işlerim var, okula uğramam gerekiyor, sonrasında da kırtasiyeye gideceğim."

Üstümü toparladıktan sonra oturduğum koltuktan kalktım.

"Peki, tamam, kalkalım o zaman."

Mekândan kalkıp Eylül'ü okula bıraktım. Gaza basarak Mümtaz amcanın dükkânına doğru sürmeye başladım.

Arabayı yakın bir yere park ederek içeri girdim. Dükkân her zamanki gibi sessiz ve sakindi. Birkaç müşteri vardı rafları karıştıran... Mümtaz abi arka tarafta olmalıydı, geçtim ve sandalyelerden birine oturdum. Birkaç dakika sonra elinde iki bardak çayla Mümtaz abi arka taraftan çıkıp yanıma geldi.

"Al bakalım Aras."

Hafiften ayağa kalktım, uzattığı çay bardağını aldım, masaya bıraktım ve tekrar yerime oturdum.

"Eyvallah abi! Ama beni nereden gördün de çayları getirdin?"

Mümtaz abi, koltuğuna oturdu, bir yudum çay alıp geriye doğru yaslandı.

"Beni yabana atma Aras, eski TEM'ci' var karşında."

"Yok abi senin Koca Kurt olduğunu unutmuyum hiç? Neler buldun, var mı işe yarar bir şey?"

"Var var, şu müşteriler gitsin, sen çayını yudumla."

Çayımı içip bitirmiştım, şu an resmen vücudumla ve beynimle savaşıyordum. Beynim resmen *çık dışarı bir sigara yak* diyordu.

Dükkândaki müşteriler kitabın parasını ödeyip çıkınca Mümtaz abi hemen lafa girdi ve isteğim birden sönüverdi.

“Senin için bir şeyler buldum, ama işe yarar mı bilemem. Şu bizim papaz sanırım İstanbul’daymış, Mardin’de değilmiş. Adresine ulaşmaya çalışıyorum, her an arayıp dönebilirler. Bu adam kilit nokta bence, sanırım bunu emekliye ayırmışlar. Eminim, boğaz manzaralı bir dairede keyif yapıyordur.”

Heyecanlanmıştım.

“Aslında tahmin etmesi zor değil.”

Cümlem bittiğinde başımı kapıya çevirdim, birkaç saniye istifi mi bozmadan baktım.

“Umarım İstanbul’a gidip adamın tepesine çökmeyi düşünmüyorsundur...”

Mümtaz abiye döndüm, gözlerinin içine baktım.

“Yoo, tam da öyle düşünüyorum.”

“Aras, İstanbul Ankara’ya benzemez, orada istediğin gibi hareket edemezsin. Oranın yapılanması çok farklı, kimsenin gözünün yaşına bakmazlar. Orada seni kayıran olmaz, dikkatli ol, adımını sağlam at.”

“Sen canını sıkma abi, bir şeyler düşünüyorum.”

Bir müddet Mümtaz abiyle sohbet ettikten sonra, telefonu çaldı ve eline kâğıt kalem alıp bir şeyler yazdı, kâğıdı bana uzattı.

“İşte burada, al.”

Kâğıdı elime aldım okuduktan sonra yırtıp attım.

“Yazdın değil mi?”

“Evet, yazdım.”

Okuduğum adresi hafızama yazmıştım.

“Şimdi ne yapacaksın peki?”

“Uygun bir zamanda İstanbul’u ziyarete gideceğim.”

“Sana laf anlatmak deveye hendek atlatmaktan zor be evlat! İyi madem, yolun açık olsun, sana bir telefon kadar yakınım, biliyorsun. Maddi manevi her daim yanındayım.”

“Biliyorum koca adam, biliyorum.”

Mümtaz abiyle el sıkıştıktan sonra dükkândan ayrıldım. İçimde bir his vardı, sanki bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Arabama geçtim ve yola koyuldum. Ankara’yı çıktıktan sonra, Kenan’ı aradım. Şehir dışında olacağımı ve muhtemel bir durumda

beni idare etmesi gerektiğini söyledim. Yol boyunca her şeyi uzun uzun düşünecek vaktim oldu, bazı hesaplar yapmıştım kendi kendime.

Gün batarken İstanbul'a girdim. Dört saatlik yolculuğun ardından biraz yorulmuştum. Köprüden geçtim ve manzaraya karşı bir sigara yaktım. İstanbul her zamanki gibi kalabalık, boğucu ve gürültülüydü. Köprüyü atlattıktan sonra arabayı adrese doğru sürdüm. İlk önce keşif ve gözetleme yapmam gerekiyordu. Arabamı uzak bir yere park ederek telefonumdan GPRS'i açtım ve konumumu kontrol ettim. Adamın evi iki sokak altındaydı. Normal adımlarla ilerlemeye başladım. Sokak çok hareketli değildi ama insanlar kaldırımlardan geçip gidiyordu. Sürekli binalardaki kameraların yönünü kontrol ediyor, aynı zamanda yüzümü gizlemeye çalışıp başımı sık sık yere eğiyordum.

Sokağın köşesindeki mobese kamerasını fark edince yönümü diğer tarafa çevirip yürümeye devam ettim. Tam da tahmin ettiğim gibi bir evdi. Kapı numarasını kontrol ettikten sonra adamın evine geldiğime emin olmuştum, işte burasıydı. Yürümeyi kesmeden kapının önünden geçip gittim. Büyük bir garaj kapısı vardı. Deniz manzaralı evin altından denize sıfır geçen yol, bina ile deniz arasındaki bağlantıyı kopanyordu. Evin sol tarafı boş bir arsaydı, yol aşağı doğru iniyor ve sahil yoluna bağlanıyordu. Sağ tarafında papazın evi gibi iki katlı lüks bir villa vardı. Başımı sol yana çevirdim, geldiğim sokağa giden bir yol daha vardı. Yürümeye devam ederek sola döndüm.

Biraz yokuş çıktıktan sonra yeterince yüksekte olduğuma emin olarak ilk bulduğum apartmanın bahçesine girdim. Arka tarafa sessizce süzülüp duvara yaslandım. Hedefimdeki ev artık çok net gözüküyordu. Duvarın arkasında her bir metrede birer uzun çam ağacı uzanıyordu. Garaj kapısından girildiğinde sol tarafta orta boy bir havuz ve bahçesinde bakımlı yemyeşil çimler olduğunu görebiliyordum. Hava karanlık olmasına rağmen sokak lambasının eve düşürdüğü ışık sayesinde her şey net gözüküyordu. Garaj kapısının önünde siyah bir araba, arabanın önünde; büyük iki kollu ahşaptan bir kapı ve evde de belli ki birisi vardı. Adamım içerideydi, yerimde hareketlenerek sokağın yokuşundan yukarı tırmandım, evin sol cephesinin krokisini hafızama kazımuştum bile. Ama sağ yanını çok net göremediğim için yürümeye devam ederek içgüdüsel olarak bir apartmana

daha girdim. Apartmanın bahçesine yönelip arka tarafına geçtim. Evden uzaklaşmıştım ama yine de görüntü netti. Telefonumu çıkarıp flaşın kapalı olduğuna emin olduktan sonra birkaç kare fotoğraf çektim. Arkama bakıp etrafı kontrol ettiğimde kimse yoktu. Yeniden eve yönelerek etrafı incelemeye devam ettim.

Garaj kapısının girişinde, sağ tarafta, büyük bir şemsiye, bir masa ve iki sandalye vardı. Az ilerisinde eve giren başka bir kapı ve komple ön cepheyi saran cam bir salon vardı. Işığı yanıyordu ve adamım oradaydı. Tekrar eve baktım ve arkamı dönüp apartmandan çıktım. Saatime baktığımda 8.13'tü, daha zamanım vardı. Arabama doğru yönelip bir sigara yaktım. Hafiften yağmur çiselemeye başlamıştı. Yavaş yavaş yürümeye devam ederek arabama ulaştıktan sonra içine girdim ve kontağı taktım. Arabayı çalıştırdıktan sonra geldiğim üst sokağa girdim. Amacım evi bir de yakından kontrol etmektir. Yokuştan aşağı indiğimde ev sağ tarafımdaydı, sahil yoluna inerek sağa döndüm. Evin yola bakan cephesi oldukça yüksekti, duvara örme taşlarla eski, tarihî bir süs verilmişti. Yavaşça arabayı sürdüm ve evden uzaklaştım. Bir müddet ilerledikten sonra tekrar sağa döndüm, yokuştan yukarı çıktım, arabayı eski yerine çektim ve kontağı kapattım. Kilidi de içeriden kapatıp, gözlerimi yumdum. Planımı tekrar kafamdan geçirdikten sonra fişi çektim.

Uyandığımda saat gece 1'di, planım için çok iyi bir zamanlamaydı.

Biraz üşümüştüm. Çevreme bakındım, ıssızdı, kimseler yoktu. Bir sigara yakıp camı araladım. Midem yine yanıyordu, torpidodan bir Rennie¹⁰ ilaç çıkardım ve ağzıma attım. *Bir saat daha beklemeliyim*, diye düşündüm. Sürekli aynalara ve sokağın iki ucuna bakıyor, davetsiz misafir var mı diye etrafı kontrol ediyordum. Uzun bir süre sonra saatime baktığımda 1.53 olduğunu gördüm. Araçtan sessizce çıkarak silahımı kontrol ettim ve belime iyice yerleştirdim. Bagajı açıp alet çantasından ufak demir makası alarak koltuğumun altına koydum. Eldivenlerimi giydim ve sokaktan aşağı indim. Duvar dibinden ilerlemeyi sürdürdüm. Sokak trafosuna geldiğimde tekrar çevremi kontrol ettim. Apartmanların pencerelerine baktım, kimse yoktu. Tek hamleyle kilidi kırarak kapağı açtım, elimi uzattım ve şartelleri üçer beşer indirmeye başladım. Sokak âdeta karanlığa gömülmüştü,

10 Asit giderici çiğneme tableti

makası tekrar koltuğumun altına yerleştirdim ve kapının önüne gelince durdum. Kapının sağ tarafına doğru yönelerek elimi demir parmaklıklara uzattım.

Birden tüylerim diken diken olmuştu ve elimi attığım yerde kaldım. Sol tarafımdan gözlerimi kör edecek kadar parlayan bir ışık huzmesi âdeta bütün sokağın ortasında beni işaret ediyor gibiydi. Işık iki saniye yandıktan sonra tekrar söndü. Arkamdan yaklaşan bir gölge hissettim, elimi belime götürdüm ama her şey saniyeler içinde gerçekleşmişti. Omzumda bir darbe hissettim, bayılıyordum.

Uyku ile uyanıklık arasında sarhoş bir şekilde kendime geldim.

BİR YOL, İKİ ADAM

Omzumu sanki yerinden çıkarmışlardı, içten içten sızlıyordu. Gözlerim kapalı ama bilincim açıktı.

O kadar yorgundum ki elimi kaldıracak takatim yoktu.

Sanki bir sandalyenin üzerindeydim. Ellerimi hareket ettirdim, arkadan bağlanmışlardı. Ayaklarımı hareket ettirdim, serbestti. Hemen kafamda senaryolar kurmaya başladım.

Öncelikle kaçınılmıştım ve beni kaçırın kişi baştan beri beni takip eden, benim gibi düşünen, benim gibi hareket eden biriydi...

O notu bırakan kişi miydi?

Siyah Passat...

Parmaklıkların önünde yere düştüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Hafızamda canlanan araba ve ışıkları yanmayan plaka, aynı arabaydı bu!

İki kişi olma ihtimalleri yüksekti. Çünkü arabanın ışıkları yanıp sönmüştü. Lakin bazı arabaların anahtarlarındaki tek bir düğmeyle farları açıp kapatmak da mümkündü.

İçerideki neme ve rutubete bakarsak denize çok yakın bir yerdeydim. Avuç içlerim ve boynum hep nem olmuştu.

Boğucu bir yerd, depo muydu acaba?

Sandalye tahtadandı, bir iki darbede kırabilir ve kurtulabilirdim. Ayaklarımla yeri kontrol ettim, betonu. Bu da iyiye işaretti. Başımı sağa sola çevirip havayı kokladım. Sanırım kapı sol tarafımdaydı, hava oradan daha temiz geliyordu.

İçerisi zifiri karanlıktı.

Sağa sola bakıp bir ışık ya da bir nesne aradım ama hiçbir şey gözüküyordu.

Birden, bir ses yükseldi arkamdan. Tüylerim diken diken oldu, dikkat kesildim.

“Neler düşünüyorsun şu an? Hmm tahmin etmesi zor değil, sanırım ayakların bağlı olmadığı için seviniyorsun ve tabii sandalye tahta olduğu için de...”

Sandalyeyi yere vurup kırma düşüncenden mi bahsetmeliyim? Yoksa havayı koklayıp çıkış kapısının nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştığını mı söylemeliyim Aras?

Kendini ne sanıyorsun? Dağdaki gibi şehirde de elini kolunu sallayarak gezebileceğini mi düşündün?"

Ses uzaktan geliyordu ve odada yankı yapıyordu. Ama o kadar tanıdık bir sestir ki sanki yıllardır tanıdığım biriydi. Yine de sesini gizlemek için maske ardından konuşuyordu.

"Nesin sen? Sokak serserisi mi, asker mi? Burada kurallar var, istediğin gibi hareket edemezsin!"

Kimdi bu adam ve nasıl benim her adımımı tahmin edebiliyordu? Nasıl bu kadar yakından tanıyordu beni? Dersine çok iyi çalışmıştı, yoksa beni bu kadar gafil avlaması söz konusu bile olamazdı.

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattım ve endişemi belli etmeyecek bir tonda gayet sakince konuştum.

"Madem beni bu kadar iyi tanıyorsun, sana hiçbir şekilde yalvarmayacağımı da iyi bilirsin."

Esrarengiz sesin sahibi, usulca bir adım atıp bana yanaştı.

"Evet, biliyorum, bu yüzden uğraşmayacağım. Sadece benim ve senin bildiklerini karşılaştıracam, hepsi bu. Şimdi iyi bir adam ol ve bana anlat."

İçinde bulunduğum durum oldukça kötüydü, ama bunu ona hiç belli etmeye niyetli değildim. Aynı kararlı ses tonuyla devam ettim.

"Seninle anlaşma yapacak değilim, yüreğin yetiyorsa ellerimi çöz."

"Sen beni enayi sandın sanırım. Seni gafil avladım ben. Bunu söyleyeceğine yakalanmasaydın..."

Adam düşünce yapısını çözmüştü. Resmen kucağına düşmüştüm, hareket kabiliyetim artık sıfırdı. Akıl oyunu oynayamıyordum, psikolojik harekât adama işlemiyordu. Bütün kapılar kapalı, bütün çakışlar âdeta tutulmuştu. Bana tek bir hamle yaptırmıyordu. Sinirlenmişim ama bunu ona yine belli etmeyecektim.

"Kimsin sen, benden ne istiyorsun?"

"Bilinmeyenim!"

"Kime hizmet ediyorsun?"

"Bildiklerime!"

"Bildiklerin kimler?"

"783,562 kilometrekare içindeki herkes..."

"Madem bu kadar vatanseversin, seninle aynı yolda olan birine neden engel oluyorsun? Ben hilale hizmet ediyorum, oysaki sen hilale hizmet eden gibi gözüken ama haçlı olan birisin!"

"Sen buna karar verecek merci değilsin! Sadece sorularıma cevap ver, lafı fazla uzatma! Nereden çıktı bu dövme sevdası, Yakup ve Mümtaz dışında bu işin içinde kim var?"

Adam her şeyimi çözmüştü, hayretler içerisindeydim.

"Her şeyi biliyorsun madem, neden soru sorma gereği duyuyorsun?"

"Aras, soruma cevap ver, kim var bu işin içinde!"

"Kendin bul!"

Adamın zayıf noktasını yakalamıştım, meraktan ve bilgi alma hevesinden kendine hurs yapmıştı. Üstelik açık veriyordu, elbette konunun dövmeye geleceğini hesaplamıştım. Başka ne için alıkoymuştu ki beni?

Hemen karşı saldırıya geçtim.

"O gün neler yaşandı, sen biliyor musun? Neler elde ettim, bu yola nasıl çıktım?"

"Hangi gün?"

Ukalaca bir kahkaha patlattım.

"Her şeyi bilen adamın aslında pek bir şey bilmediği ortaya çıkıyor, garip!"

"Hangi gün dedim!"

"Boşuna uğraşma, hiçbir şey konuşmayacağım. Bütün bildiklerimi ilgili birimlere anlattım, dosyayı hazırlayıp tahkikat için operasyon izni çıkardılar. Ben üzerime düşeni yaptım. Sen şimdi istediğini yap, elbet intikamımı alan birileri çıkacaktır!"

"Aras sen ne yaptın?"

Birden ışık yandı ve gözlerim kamaştı, karşımda iri yarı bir adam vardı. Bana doğru yanaştı ve omuzlarımı sıktı!

"Aras, sen ne yaptın, ne?"

Gözlerimi kapatıp açtım ve gözlerini gözlerime dikmiş, hırsla bana bakan adama baktım. Bu çok tanıdık bir yüzdü.

"Tarık Komutanım!"

"Allah kahretsin! Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırdın, gizli yürüttüğümüz her şeyi berbat ettin!"

Afallanmış ve oldukça şaşırılmışım.

"Ne gizlisi komutanım, neden bahsediyorsun?"

Tank Yarbay ellerini belinde birleştirmiş, odada volta atıyordu.

"Boyundan büyük işlere bulaştın, sana *bu işin peşini bırak* dedim, *uğraşma* dedim!"

Şaşkınlığım tavan yapmıştı.

"O siz miydiniz?"

Tank Yarbay bana doğru yaklaştı ve karşımda durdu.

"Şimdi bana her şeyi en başından anlat, en ince ayrıntısına kadar anlat, hemen!"

"Komutanım, askeriniz miyim; tutsağınız mı? İsterseniz ellerimi çözün, yoksa aynı tarafta olmadığımızı düşünmeye başlayacağım."

Tank Yarbay ellerimi çözdü ve karşıma bir sandalye çekip oturdu.

"Ben seni napayım, he, ne yapayım! Neden rahat durmadın oğlum, neden?"

Omzumu birkaç kere ovduktan sonra Tank Yarbay'a yöneldim.

"Komutanım, telaşlanmayın."

"Nasıl telaşlanmam? Şu dakikadan itibaren biz birer hainiz! Çizerler üstümüzü! Hadi onu geçtim, yıllardır uğraştığımız dosya berbat oldu!"

"Hiçbir şeyin berbat olduğu yok, merak etmeyin!"

Tank Yarbay'ın sinirleri bu cümlemden sonra biraz da olsa yatıştı.

"Nasıl yani?"

"Ben sadece sizin çözülmeniz için yem attım ve siz de yeme düştünüz."

"Eee?"

"Yani, Yakup ve Mümtaz amca dışında kimseye hiçbir şeyden bahsetmedim, kimsenin bir şey bildiği yok. Tabii Passat'la beni takip eden sizseniz..."

"Evet, bendim, saçma sapan bir şey yapmadan sana mâni olmak için seni takip ettim. Peki, ben nasıl duydum dersin, nasıl şüphelendim, açık vereceğini hiç düşünmedin mi?"

"Nasıl anladınız?"

"Anlamamak mümkün mü? Irak'tan beri resmen bu konuya kapıldın, başka bir şey düşünmüyorsun... Senden cesetlerin fotoğraflarını istediğimde birkaç kare üzerinde dövmenin alenen gözüktüğü ortadaydı. Mevzine gelen JÖH'ün tim komutanıyla görüştüm, ne kadar ilgili olduğundan bahsetti. Ankara'ya geldik, seni yakından takip ettirdim. Yuvadaki bilgisayar kayıtlarını inceledim, saatlerce araştırma yapmışsın. O saatten sonra kesin emin oldum ve üstlerimin de emirleriyle seni adım adım takip ettim ve takip ettirdim."

"Peki, kim biliyor bu işi?"

"Emin ol, fazla kişi değil."

"Nasıl yanı?"

"İçişleri Bakanı, Özel Kuvvetler Komutanı ve MİT müsteşarı hariç kimse bilmiyor. Bir de sen ve senin sayende iki kişi daha. Başka da kimse yok."

"Bu kadar az kişiyle sınırlı olduğunu sanmıyorum, ama neyse."

"Gerçek şu ki olayı tek başına çözdün, seni bu konuda takdir ediyorum. Özellikle bu adamın işin içinde olduğunu ve İstanbul'da yaşadığını buldun, İçişleri bize fazla inanmıyor. Bir hurafeden bahsettiğimizi, uydurma şeyler olduğunu söylüyor. O yüzden serbestçe ve istediğimiz gibi hareket edemiyoruz. Sadece ihtimal verdiği için göz ardı etmek istemiyor, hepsi bu."

"Peki, neden polise vermiyorlar bu görevi?"

"Birincisi, olayın çoğu Türkiye dışında gerçekleşiyor; ikincisi, ne kadar çürük elma olduğunu sen de biliyorsun. Söylemeye gerek yok."

Tank Yarbay yerinden kalkmış, bana da kalkmamı işaret ediyordu.

"Hadi kalk, adamı sorgulamamız gerek, detayları sonra konuşuruz."

"Hangi adamı?"

"Senin papazı, hangi adam olacak!"

Büyük bir şok içerisindeydim, ama Tank Yarbay'a hiç belli etmiyordum. Biraz da üzülmuştüm işin aslında. *Olayı çözdüm* diye düşünürken, Tank Yarbay'ın beni olayın başından beri takip edişi ve benim hiçbir şeyi fark etmemiş olmam, biraz da olsa gururumu kırmıştı. Ama bana her şeyi öğreten oydu, bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim. Benim zihnimi okuması ve attığım adımları tahmin etmesi çok doğaldı.

Sandalyeden kalkıp doğruldum ve omzumu tekrar ovdum.

"Eliniz de ağırmış komutanım."

"Orada başka şansım yoktu, sana bazı şeyleri izah etmek için zamanım da yoktu. Bana başka seçenek bırakmadın."

"Farkındayım, sağ olun komutanım."

Beraber gülüştük ve odadan çıktık.

"Burası ne komutanım, nereden buldunuz?"

"İstanbullu olduğumu unuttun sanırım Aras."

"Unutmadım da nereden aklınıza geldi?"

"Burası şehrin üçra köşesi ve jandarma devriyesi sınırlarında, eğer sıkıntı olursa kolayca atlatacağım bir mekân."

"Peki, adamı nasıl çıkarttınız?"

"Zaten sarhoş olmuş sızmıştı, zor olmadı. Yatak odasından aşağı garaja kadar indirdim, sonrası malum. Tabii ilk önce seni kazımak gerekti kaldırımdan."

"Fark ettim, yüzüm hâlâ zonkluyor."

Tarık Yarbay hafiften omzuma vurdu.

"Ağlamayı kes de düş önüme!"

Tam da düşündüğüm gibi, burası gayet nemli bir yerdi ve denize sıfırdı. Ufak eski bir tersaneye benziyordu. Odadan çıkıp diğer odaya girdiğimizde adamı gördüm. Zayıf sıska bir şeydi, gözleri bağlıydı ve uyanmıştı. Tarık Yarbay cebinden çıkardığı maskeyi bana uzattı, alıp yüzüme taktım. Adama yaklaştık ve yüzünü açtık.

Yaşlı mavi gözleri, top sakalı, çökmüş yanakları, uzun bir burnu vardı. Yüzü buruşmuştu ama suratındaki hainlik hâlâ çok gençti.

Değişik aksanıyla ağzını açar açmaz bağırmaya başladı ve arında Tarık Yarbay çenesine yumruğu yapıştırdı.

"Sus ulan, hain pezevenk, köpek gibi bağırma! Kes sesini, yoksa seni perişan ederim!"

Adamın çenesinin yanından biraz kan sızmaya başladı.

"Kimsiniz siz, benden ne istiyorsunuz?"

"Burada soruları sadece biz sorarız! Eğer bir daha izin almadan konuşursan seni yumruk manyağı yaparım! Şimdi söyle, Mardin'deki görevin neydi?"

Adamın korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne görevi, ne Mardin'i, neyden bahsediyorsunuz!"

Tarık Yarbay adama gerilip bir tane daha vurdu, papaz ne olduğunu bile anlamadı. Birden yumruğun kendi yüzüne indiğini düşündüm ve kendime acıdım. Tarık Yarbay 110 kiloluk cüssesi, 1.85 boyuyla resmen tank gibi ezip geçiyordu.

"Bak şerefsiz, ya bugün konuşursun ya da seni burada balıklara yem ederim. Şimdi tekrar soruyorum, Mardin'deki görevin neydi?"

"Ne Mardin'i? İstanbul'dan öteye geçmedim ben. Tanrı şahit olsun, geçmedim!"

"Ne tanrısı ulan! Ne tanrısı!"

Tank Yarbay çılgına dönmüş gibi adama vuruyordu. Sandalyenin üzerinde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Ve sonunda adam sandalyeyle beraber düşüp yere yığıldı.

"Konuşsana lan, orospu çocuğu! Konuş! Kimsin sen? Mardin'deki görevin ne? Kime çalışıyorsun? Cevap ver ulan, cevap ver!"

Tarık Yarbay tekrar adamın üzerine çullandığında, adam en sonunda pes etti ve kan olmuş dudaklarından birkaç kelime süzüldü.

"Tamam tamam, vurma!"

Adamın üzerinden kalkarak geriye çekilmişti.

"İşte böyle, yola gel!"

Bütün bunlar olup biterken ben duvara yaslanmış, sigaramı içiyor ve ciğerlerimi dumanlıyordum. Tarık Yarbay adamı sandalyeyle birlikte kaldırdığında yüzüne baktım, sadece göz bebekleri gözüküyordu. Bütün suratı kan olmuş, her yanı şişmişti. Adam derin bir nefes aldıktan sonra ötmeye başladı.

"Mar- Mardin'de Mezopotamya sorumlusuydum. Genç yaşta örgüte katılan çocuklara din eğitimi veriyordum."

"Başka nerede bulundun, sana kim yardımcı oluyordu? İsim ver bana isim!"

"Türkiye'de bazı siyasi parti uzantıları bize her türlü desteği veriyordu. Hangi parti olduğunu zaten siz de biliyorsunuz."

"Peki, sana gelen örgüt üyelerine ne söylüyordun, ne yapıyordun?"

"Bir aylık bir kampa alıyorduk onları. Mardin, Diyarbakır, Hakkâri ve Van pilot bölgelerdi. Onlara dinimizi anlatmaya çalışıyorduk."

"Şu uydurma hikâyeden mi bahsediyorsun? Ee, devam et, sonra?"

"Sonra onları silahlı eğitim için küçük gruplar hâlinde sınırda Kandil'e gönderiyorduk. Kandil'de eğitimini alan örgüt üyeleri malum

belediyeler aracılığıyla ve de örgütün karargâh sorumluları ile bölge sorumluları tarafından nerede eksik varsa oraya gönderiliyordu.”

Tank Yarbay adamın çenesinden tutup sıkı ve sert bir darbeye geriye doğru itti.

“Hiçbir şeyi sansürlemeden anlat!”

“Kandil’den gelen örgüt üyeleri ilk başta belediyelerdeki örgüte çalışan kişiler tarafından nezaret edilerek saklanıyor ve dağ kadrosundaki bölge sorumluları tarafından görüşülerek sivil kişiler tarafından dağa teslim ediliyordu. Bazen de kadrodaki kişiler şehre iniyor ve onlar alıp götürülüyordu.”

Tank Yarbay’ın yanına geçtim ve gözlerimi adama diktim, adamla konuşmama müsaade eden Tank Yarbay bir adım geriye çekildi.

“Beni dinle şerefsiz herif! Seni gözümü kırpmadan öldürebilirim, asla pişman olmam, aksine gurur duyarım. Canının şu an için ikimiz içinde hiçbir kıymeti yok. Sözlerime kulak ver! Sana bir kez soru soracağım! Sen de bana açık ve net bir cevap vereceksin! Anlaşacağımızı düşünüyorum, şimdi soruma cevap ver.

Sen bu işleri bıraktım diyorsun ya, senin yerine kesin biri tayin edilmiştir, bana isim ver ve nereli olduğunu söyle?”

“Şey...”

“Ne?”

“Beni yaşatmazlar.”

“Yaşadın da kime faydan oldu ki? Hiç değilse 5 dakika adam taklidi yap ve bana gerçekleri söyle.”

Belimden silahımı çıkardım ve adamın dizine dayadım.

“Bak dostum bu bir 45’lik, bundan çıkan kurşun seni ziyadesiyle tatmin eder. Sizin gibi ajanlar iyi bilir, belki 9 milimetreden kurtulma ihtimalin var ama bu silahın namlusundan çıkan kurşun bacağının kopmasına yetecektir. Şimdi sana son bir şans veriyorum. İsim ver bana isim!”

Adam ciddi tavrımdan oldukça korkmuştu.

“Tamam tamam dur yapma, siz Türkler asla nerede duracağınızı bilmiyorsunuz, anlatacağım. Benim adım Martin, Amerikalıyım. Pensilvanya’daki bir kilisede rahiptim. Aşırı İslam karşıtı olmamla tanınırım. Bana 2006’da böyle bir görev teklifi edilince seve seve kabul ettim, ben örgüt falan bilmem, benim yegâne düşmanım Müslümanlıktır!”

“Şerefsiz herif, ne istiyorsunuz bu ülkeden?”

“İslam sancağının son kalesi Türkiye’dir, biz hep bunu biliriz. Eğer ki Türkiye’yi yıkarsak Haçlı seferleri amacına ulaşmış olacak ve biz tapınakçılar ölümsüz savaşımızı kazanacağız.”

Adamın söyledikleri kanıma dokunuyordu, ellerimle boğazına sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Tarık Yarbay arkamda bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor, dişlerinin gıcırtısı odaya hâkim oluyordu neredeyse.

“Bizim tek düşmanımız sizsiniz, tarih boyunca bu böyle oldu. Her savaşımızda tek düşmanımız sizdiniz.”

Elimi geriye doğru çekerek adamın tam çenesine okkalı bir Osmanlı tokadı salladım.

“Kes ulan tarih dersi vermeyi! Siz geldiniz, biz de sizi her zaman yerin dibine gömmeyi bildik! İsim ver bana! Şu an ki ajanınız kim ve bağlantıları ne?”

“Vurma, vurma, vurma, anlatacağım. Kilise faaliyetleri artık asıya alındı, örgütsel olaylar kiliseden yönetilmiyor.”

“Nereden yönetiliyor?”

“Bu işi CIA’dan gelen ajanlar üstlendi, Orta Doğu’da yıllarca çalışmış çok iyi Türkçe ve Kürtçe konuşan ajanlar... Konsolosluga kayıtlı oldukları için ülkenizde istedikleri gibi hareket ediyorlar. Kimse hesap soramıyor.”

“İsim ver bana!”

“Morgen Hatson, ama onu bulamazsınız, o istediği zaman sizi bulur.”

“Kim bu adam ve genelde nerelerde çalışır?”

“Onun nerede olduğu belli olmaz, belki şu an sınır dışında Irak’ta ya da Suriye’dedir, belli olmaz.”

“Sınır dışındaki teröristlere de siz yardım ediyorsunuz değil mi?”

“Evet, sizin düşmanınız bizim dostumuz. Ve siz ülkenizin yeraltı zenginliklerini bilmiyorsunuz. Gizli araştırmalar sonucu elde ettiğimiz bilgilere göre Orta Doğu’daki en büyük petrol yatakları Türkiye’de ve altın madenleri ile uzay teknolojisinde kullanılan bor madeni. Daha sayamayacağım birçok madde topraklarınızda mevcut.”

“Biz neyin ne olduğunu çok iyi biliyoruz, merak etme sen!”

“Bilebilirsiniz ama kullanamayacak kadar bilgisizsiniz!”

Tarık Yarbay arkadan birden atladı.

“Kes ulan sesini, şerefsiz, kes! Yıllar boyunca bu milletin üzerine oyun oynadınız, çeşitli entrikalarla bizi yıpratınız. 1960’ta da 1980’de de 2016’da da hep siz başroldeydiniz. Ama bu millet size meydan bırakmayacak!”

Tarık Yarbay gözü dönmüş bir boğa gibi adamı altına almış dövüyordu. Adam artık hareket etmiyordu, kollarına girip Tarık Yarbay’ı adamın üstünden aldım.

“Bununla işimiz bitti komutanım, gidelim artık. Madem dedikleri adamlar bu kadar güçlü, gelip bu piçi bulurlar. Biz de pusuya yatıp bekleyelim. Elbet gelip bulacaklar. Üzerinden telefon çıkmış mıydı?”

“Evet, bu namussuzu evden alırken birkaç yeri karıştırdım. Birkaç yıl öncesine ait birçok örgütsel doküman buldum. Telefonunu alıp arabaya koydum, bataryasını ve hattını çıkardım, şu an arabada duruyor.”

“Tamamdır, telefonu açıp buraya koyalım, sinyali takip ederler. Bu şerefsizin ortadan kaybolduğunu öğrenince elbet gelecekler komutanım.”

Tarık Yarbay alındaki ter damlalarını sildi, hiçbir şey söylemeden odayı terk etti.

Her şeyi planlayıp yerine getirdikten sonra arabayı uygun bir yere park edip beklemeye başladık. Tarık Yarbay’la sohbet ederken Yakup’la konuştuğumuz, örgütün elinden kaçan Zelal aklıma geldi.

“Komutanım, aslında bir konu daha var.”

“Ne gibi evlat?”

“Zelal diye bir kadın var, örgütün elinden kaçmış ve kadınların örgütün elinden kaçmalarına yardımcı olan biri. İçeriden gelen bilgiye göre kadın resmen kin ve nefret besliyormuş. Yıllarca örgütün komuta kademesindeki kişiler tarafından seks kölesi olarak kullanılmış. Tam bir acem kızı olduğu söyleniyor, çok güzelmiş diye duydum.”

“Ee, lafı nereye getireceksin?”

“Yani bu kadını bulursak eğer bir şeyler elde edebiliriz.”

“Neredeymiş bu kadın?”

“Yakup ile görüştüm, yerini bulmaya çalışıyor. Kim bilir hangi taşın altında... Bu kadını bulmak şu köpekleri bulmaktan daha zor, diyeceğim o ki eğer Türkiye’de değilse, gidelim.”

“İş çıkar mı diyorsun?”

“Kesin, kesin bu konu hakkında bir şeyler biliyordur.”

“Aslında komutanla görüşüp görev emri çıkarılabilirim. Oraya resmî gideriz, bizim için iyi olur.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Tamam Aras, ben şimdi biraz kestireceğim, sabaha daha çok var. Sırayla döneriz.”

Tarik Yarbay gözlerini yumdu ve uyumaya başladı, aracın dışına çıkıp bir sigara yaktı. Hâlâ omzum fena hâlde ağrıyordu. Beraber çok pusuda beklemiştik. Bir gün, iki gün, üç gün hiç hareket etmeden mevzide oturup kıpırdamadan çok ayaz yemiştik.

Kim derdi ki İstanbul’un göbeğinde böyle bir olaya karışıp şehrin ışıkları altında pusuya yatacağımızı?

Derin derin sigaramdan çekip dumanı havaya bıraktım. Hava hafiften ayaza çekmişti. Bulunduğumuz noktadan adamımızın yeri tam olarak gözüküyordu. Arabayı yoldan sağa, tepeye çıkan bir viraja park etmiştik. Her zamanki gibi yüksekteydik.

Aradan geçen 3 saatin ardından güneş hafif hafif yüzünü göstermeye başlamıştı. Yine güneşi doğurmuştuk. Tarık Yarbay uyuduğu koltukta hareket etti ve gözlerini ovuşturdu.

“Saat kaç?”

“Sabah oldu, 5’i çeyrek geçiyor.”

“Neden uyandırmadın?”

“Bazen düşünmek için insanın zamana ihtiyacı var komutanım.”

“Biz düşündük de ne oldu Aras, boş ver, yum gözlerini, rahatına bak. Ne olacağı belli değil, uykusuz kalmayalım.”

Montumun önünü kapatıp kafamı arkaya yasladım...

Yorgun değildim ama yine de ölü gibi uyumuştum. Uyandığımda vücudum kaskatı kesilmişti hareket edemiyordum. Gözlemi açtım, ayaklarımı oynattım ve kendime gelmeye çalıştım.

“Komutanım, neden uyandırmadınız?”

“İnsanın bazen düşünmek için zamana ihtiyacı var Aras.”

Beraber gülüştük ve arabanın yan gözünden aldığımız yarım pet suyu bir dikişte bitirdim.

“Yine miden mi?”

“Aynen, bir gün beni öldürecek.”

"Sabret bakalım, şu işler bitsin uzun bir tatile ayrılacağız. Senin tedavin doktor değil, bunu unutma. Senin doktorun kendinsin. Ne kadar çok kafaya takarsan midendeki yara o kadar büyüyecek. Kendine zarar veriyorsun koçum, kimseye değil."

"Farkındayım ama yapacak bir şey yok. Hem bana diyeceğine sen kendine bak ihtiyar, kafanda siyah saç kalmayacak yakında."

"Ben senin gibi kırk yigidi cebimden çıkarırım aslanım, daha bit-medik."

"Ona lafım yok komutanım, inancım sonsuz. Hem biz de yaşı-lanıyoruz."

Uzun uzun konuştuktan sonra bir teknenin depoya yaklaştığını gördük, Tank Yarbay dönmüş, bana bakıyordu.

"Haklı çıktın sanırım Aras. Kuşlar yuvaya geliyor."

Depoya yaklaşan bir tekne görmüştük, adamlar yeme düşmüştü ama biz denizden geleceğini hiç tahmin etmemiştik.

"Komutanım, adamlar beklemediğimiz bir hamle yaptı. Karayoluyla takip edersek kesin izlerini kaybederiz. Başka bir çözüm yolu bulmamız lazım."

"Dur bakalım Aras, bir insanlar, olay kesinleşsin."

Adamları izlemeye koyulmuştuk. Tekne yavaş yavaş temkinli bir şekilde kıyıya yaklaşıyordu. Lüks bir tekneydi, teknenin camları filmli olduğu için içini göremiyorduk ama bu adamlar boş gelmezlerdi. Tekne kıyıya yanaştı ve içinden 3 kişi indi. Adamlar sürekli çevrelerine bakıyor, temkinli hareket ediyordu.

"Bu adamlar sıradan kişiler değil komutanım."

Tank Yarbay gözlerini kısıp devam etti.

"Belli, adımlarını nasıl atıyorlar bak."

Adamlardan iki kişi içeri girdi, diğeri de deponun kapısında bekliyordu. Tekne hâlâ çalışır durumdaydı. Amaçları bir an önce girip adamı alıp çıkmaktı. Bu çok açıktı. Öyle de oldu, papazın kollarına girmiş bir şekilde 2 dakika sonra içeriden çıktılar. Direksiyona geçip arabayı çalıştırdım.

"Hemen yola düşelim komutanım."

Tank Yarbay endişeliydi.

"Kaybedeceğiz Aras!"

"Aslında bir fikrim var. Sahil güvenlikte bir devrem var, ismi Ali. Eğer ararsam bize bir iyilik yapabilir. En azından tekneyi uzaktan izleyebilirler, bize konumunu iletse yeter."

"İyi fikir."

Tekne hızlı bir şekilde kıyıdan ayrılıyordu. Biz de yola düşmüştük. Yolda Ali'yi aradım.

"Kardeşim, selam! Nasılsın?"

"Ooo, devre, sen beni arar mıydın?"

"Ali, sana bir işim düştü, neredesin?"

"Bugün nöbetçiyim kardeşim, oturuyoruz arkadaşlarla."

"Çok güzel, bana İstanbul'da olduğunu söyle lütfen."

"Evet, İstanbul'dayım, tayinimi uzattım."

"Devre, bir tekne var takip etmemiz gerekiyor. Sana konum atacağım, istikameti İstanbul, ilerliyor."

"Hayır mı?"

"Hayır kardeşim, ama aramızda kalması gerek."

"Ne taşıyorlar?"

"Ali, aramızda kalması gerek, senden sadece izlemeni ve bana konumunu göndermeni istiyorum. Ama adamlara belli etmememiz lazım."

Ali tabii ki tedirgin olmuştu.

"Aras, sıkıntı olmasın!"

"Sıkıntı olacak bir şey değil be kardeşim. Sen sadece izle, hepsi bu."

"Tamam tamam, konumunu ve teknenin ismini gönder bana sen, ilgileneceğim."

Telefonu kapatıp Ali'ye bölgenin konumunu ve teknenin ismini gönderdim. Bu arada arabayı hızlı bir şekilde sürüyor, adamlara yetiştirmeye çalışıyordum.

"Komutanım, sen bizi ne kadar uzak bir yere getirmişsin?"

"Eee, kurtlukta böyle avlanırsın Aras."

Yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra merkeze ulaşmıştık. Yolda iki sefer Ali'yi aramış, ona göre hareket etmiştik. Beylikdüzü'nü geçtikten sonra Ali'yi tekrar aradım.

"Devre, ne yaptın?"

"Kardeşim, bu adamlar kim?"

"Nasıl yani?"

"Valla özel bir yalıya yanaşıyorlar? Bayağı bir zenginler sanırım." Ali'ye durumu hiç çaktırmadan devam ettim.

"Evet, evet, devre, onlar bayağı bir zengin. Tekneyi bağladıklarında sen bana konum at, gerisini bana bırak. Aman adamlar ayıkmasın, fazla yanaşma."

"Sen merak etme, zaten şu an yanaşıyorlar. Hemen konum atıyorum, başka bir isteğin var mı?"

"Sağ ol kardeşim, bu iyiliğini unutmayacağım, kendine çok dikkat et."

"Görüştünüz kardeşim, sen de kendine dikkat et."

Telefonu kapattıktan sonra Ali bana konumu gönderdi ve arabayı doğru oraya sürmeye başladım. Fazla uzakta değildik, yalıya varmamız uzun sürmedi.

"Bayrağı görüyorsun değil mi Aras?"

"Adam dediklerinde sonuna kadar haklıymış, bu ABD konsoloslughuna ait bir yalı."

"Maalesef, buranın kaldırımına adım attırmazlar. Canım ülkemde kendi toprağımda hesap soramamak ne acı!"

"Bu şerefsizler eninde sonunda hastaneye gidecek."

Cümlem biter bitmez, siyah bir Jeep yalıdan ayrılmıştı. Tarık Yarbay telaşla bağırdı.

"Sür Aras, sür!"

Adamları bir müddet takip ettik. Özel bir hastaneye girdiklerinde, peşlerinden biz de hastaneye girdik.

Tarık Yarbay kapıyı açmış, dışarı çıkacaktı.

"Aras sen araçta bekle, ben gidip kontrol edeyim."

"Komutanım, ben gideyim, siz bekleyin."

"Hayır, olmaz, takip edip; bakıp geleceğim, hepsi bu."

Tarık Yarbay hastane otoparkında sakın adımlarla ilerleyerek gözden kayboldu.

Sigaramı yakarak beklemeye başladım. Sinirden dudaklarımı ısıyor, ellerimi sıkıyor, sigaramdan derin nefesler çekiyordum. Bu adamlardan bir şey elde edemeyecektik. Arkalarında kim olduğunu kesin olarak öğrenmemiz gerekiyordu.

Bir müddet bekledikten sonra Tarık Yarbay elleri cebinde, araca doğru yanaşmaya başladı.

"Ne buldun komutanım?"

"Bir bok bulamadım, sadece serserinin birinin ismini elde edebildim. Hastane resmen bunlara hizmet ediyor, herkes el pençe divan olmuş peşlerinde koşuyor. Kesin burada da bir parmakları var, ulan resmen memleketi parsellemiş şerefsizler! Hiç kimse adamlar hakkında konuşmuyor bile, o derece temkinli çalışanlar."

"İsmi ne peki?"

"Daniel Hamton. Sür gidelim evlat, buradan bize iş çıkmayacak." Elimi hafiften direksiyona vurdum.

"Komutanım, alalım şu adamları."

"Aras, sakın ol, diplomatik kriz mi yaratacaksın? Adamlar ABD dış işlerinden, kimliği gördüm... Şu an için elimizde hiçbir şey yok, basıp gidelim buradan."

"Nereye, Ankara'ya mı?"

Tanık Yarbay bana doğru dönerek hafiften gülümsedi.

"Tabii ki hayır, Mardin'deki adamı almaya gidiyoruz. Ama ilk başta Ankara'ya gidelim, hazırlık yapmamız lazım. Seni komutanla görüştüreceğim, artık bu yolda beraberiz."

"Peki komutanım, nasıl isterseniz..."

Doğuya gideceğim için ilk defa bu kadar seviniyordum. Kafamda bütün planları yapmıştım. Daniel denen herifin simasını da beynime kazımıştım. Herkesin bir planı olduğu gibi bizim de bir planımız vardı.

İstanbul'dan çıktıktan sonra huzumu biraz arttırdım. Bir an önce Ankara'ya gitmek ve ardından Mardin'de gözümü açmak istiyordum.

Ankara'ya girmeden yol kenarında bir tesiste mola verdik, iki gündür doğru düzgün bir şey yememiştım. Çabucak bir şeyler atıştırıp yola çıktık. Yolda ilerlerken Yakup aradı.

"Bana ne bulduğunu söyle kardeşim."

Yakup'un sesi heyecanlıydı.

"Aras, haberler iyi. Zelal'in izini buldum."

"Bu çok iyi haber, peki neredeymiş?"

"Aslında ayrı zamanlarda farklı yerlerde görülmüş diye duydum. Hızlı hareket ediyor gibi görünüyor, ama merkez üssü bir ay öncesine kadar Tahrir'de görülmüş. En son 3 gün önce Bağdat havaalanındaymış."

"Detaylı bir şeyler elde edemedik anlaşılan."

"Aras, savaş var; kimin eli kimin cebinde belli değil. Kadının arkasında belli ki birileri var. MOSSAD bir taraftan, CIA diğer yandan... Bir de üstüne örgüt eklenince kadın ister istemez görünmez oluyor."

"Anlıyorum, peki ailesi neredeymiş bu kadının?"

"Kadın Hakkâri'nin bir köyünden, babası aşirette saygınlığı olan biri ve kesinlikle barıştan yana. Sana bütün bilgileri mail olarak atacagım. Eğer bir yerden başlamak istiyorsan bu muhakkak babası olmalı Aras, çünkü adam son derece örgüte kinli. Bu kadınla birlikte toplamda 3 çocuğu dağa çıkmış, ikisinden haber alınmamış, muhtemelen ölmüşler."

"Anlıyorum, adamın adı ne?"

"Sana bilgileri yollayacağım. Şimdilik telefonda konuşmamız uygun değil."

"Tamam, senden haber bekliyorum. Sağ ol kardeşim, iyi günler..."

Telefonu kapattım, Tanık Yarbay merakla ne konuştuğumu soruyordu.

"Neler var elinde Aras?"

"Şimdilik her şey iyiye gidiyor. Kadının yeri az çok belli, babası varmış; Hakkâri'nin bir köyünde yaşıyormuş. Aşirette sözü geçen biriymiş, kızıyla görüştüklerine adım gibi eminim. İkinci noktamız burası olabilir. Mardin'den sonra buraya geçebiliriz."

"Tam olarak kafadaki plan ne?"

"Eğer ki kadından istediğim bilgileri alabilirsek balığın büyüğünü yakalarız komutanım. İçimden bir ses önümüzdeki günlerde iyi şeyler olacağını söylüyor. Mardin'de eğer o şerefsizi yakalarsak olayın bir kısmını çözeceğiz, ama bu kadın tam kilit nokta. Bize her türlü desteği vereceğinden adım gibi eminim. Kadın belli ki güçlü biri, arkasında birileri var, bu çok açık. Yoksa örgüt çoktan harcamıştı. En son Bağdat'ta görülmüş, ondan önce Tahran'da... Bu kadını bir şekilde bulmalıyız."

Ankara'ya girdiğimizde saat 15.30'du. Doğru Yuva'ya sürdüm ve arka kapıdan içeri girdim. Aracı park edip dışarı çıktık."

"Benden haber bekle Aras, sana bilgi vereceğim. Komutanla görüşmeye gideceğim, seni görmek isteyecektir."

"Tamam komutanım, bekliyorum."

Odama geçip yatağa uzandıktan sonra gözümü kapatıp bir süre uyumaya karar verdim.

Bir saat kadar uyumuştum. Kapı çalmasıyla toparlanıp kapıyı açtım. Karşımda dalyan gibi bir asker vardı. Tarık Yarbay'ın beni çağırdığını söyledi. Saati me baktım, 16.33'tü. İçeri geçip yüzümü yıkadım, üzerime çekidüzen verdikten sonra silahımı belime takıp odadan çıktım.

Aşağı salona indiğimde Tarık Yarbay beni bekliyordu.

"Aras, hadi gidiyoruz. Komutanla görüşeceksin."

"Ne dedi komutanım?"

"Biraz sinirlendi ama iyi olacak her şey. O da düşüncelerimizi mantıklı buldu."

Binadan çıkıp yürümeye başladık, bir müddet ilerledikten sonra komutanın kaldığı binaya ulaşmıştık. Kırmızı halıdan yürüyerek odanın önüne geldiğimizde kapıyı çaldım.

İçeri girerek kendimi komutana takdim ettikten sonra bir müddet konu hakkında görüştük ve odadan ayrıldım.

"Aras, nedir durum?"

"Biraz fırça yedim ama komutan takdirlerini ilettiler. Artık bu olayda sizinle hareket edeceğimi, her türlü desteği komutanlık olarak vereceklerini söyledi."

"Güzel, gerekli evrakları hallettikten sonra akşam yola çıkacağız. Hemen hazırlan, saat 21.45'te Mardin'e uçağımız var."

Tarık Yarbay'ın yanından ayrıldıktan sonra arabaya atlayıp Eylül'ü aradım.

"Canım, neredesin?"

"Okuldan biraz önce çıktım. Sen?"

"İyi ben de yanına gelmeyi düşünüyorum. Her zaman ki yerde buluşalım."

"Tamam, olur."

Gaza basıp Eylül'le her zaman gittiğimiz kafenin yolunu tuttum.

Eylül'den önce varmıştım, arabayı park edip terasta boş bir yere geçtim. Bir sigara yakarak beklemeye başladım. Bir müddet sonra Eylül geldi.

"Canım nasılsın?"

"İyiyim güzelim, sen?"

Eylül biraz sonra alacağı haberdan hiç memnun olmayacaktı.

"Yorulduğum biraz ama iyiyim."

Birkaç dakika sohbetin ardından Eylül'e göreve gitmem gerektiğini ve bir müddet ortalarda olmayacağımı söyledim. İsyan ederek mırıldandı ama kabullenmekten başka çaresi de yoktu. Biraz daha vakit geçirdikten sonra kafeden ayrılarak vedalaştık. Evin yolunu tutup vardığımda kendime ufak bir çanta hazırladım. Her zamanki güvenlik kilidimi kapıya yapıştırdıktan sonra evden çıktım. Saatim 8'i gösteriyordu. Arabam İstanbul'daydı. Tarık Yarbay papazın evinin önünden beni alıp gitmiş, arabam ise iki arka sokak ötede kalmıştı. Sonra da Ali ile görüşüp ona aracın anahtarını yollayacağım, bulunduğu bölgeden alıp idareten kendi görev yerine bırakmasını rica etmiştim. Passat'ın marşına bastığımda motor gürlledi. Yuva'ya doğru sürdüm. 15 dakikalık kısa bir sürenin ardından nizamiyeden içeri girdim.

Tarık Yarbay'la görüştüktan sonra ortak salonda beklemeye başladım. Saat 20.35'ti.

"Aras, hazır mısın?"

Tarık Yarbay kendinden son derece emin gözüküyordu.

"Hazırım, çkabiliriz."

"Çıkalım o zaman, servis bizi bekliyor. Tımdaki diğer çocuklara ben gerekli açıklamayı yaptım, sana bir şey sorarlarsa nasıl cevap vereceğini biliyorsun."

Kapıdan çıkıp bizi bekleyen arabaya bindik. Yakup'un attığı maile göz gerdirirken bir taraftan da bilgileri kafama yazıyordum. Havaalanına girip silahlarımızı polislere teslim ettikten sonra uçağa bindik.

Uçak kalktıktan sonra saatime baktım, tam 10'du. Bir saatlik yolculuğun ardından Mardin'e iniş yapmıştık. Uçaktan inerek polislerden silahlarımızı teslim aldık. Havaalanından çıkış yaptıktan sonra taksiye bindik ve orduevinin önünde indik.

Odalarımıza yerleştikten sonra bir sigara yakıp balkona çıktım. Mardin'e ilk defa gelmiyordum ama genelde arazisinde ve daha çok Nusaybin'de ve Kızıltepe'de bulunmuştum. Şimdi çok farklı konumdaydım. Orduevi şehir merkezinden biraz uzaktı, o yüzden etraf sessizdi.

Sigaramı içip içeri geçtim, televizyonu açarak otomatik kapatmaya ayarladıktan sonra yatağa uzandım.

Sabah uyandığımda saat 8'i geçiyordu, üzerimi giyinerek aşağıya indim. Tarık Yarbay ortak salonda koltuğa oturmuş, gazetesini okuyordu.

"Çömez, geciktin."

"Hâlâ omzum ağrıyor komutanım. Ayrıca iki günde 3 şehir değiştirmek de kolay değil, hava değişimi çarptı biraz."

"Mızımızlanma da git bir şeyler ye, birazdan çıkarız."

"Plan yaptınız sanırım?"

"Geceleri uyuduğumu mu sandın, sen mışıl mışıl uyurken ben düşünmekle meşguldüm, serseri!"

Salondan ayrıldım ve yemekhaneye geçtim, bir şeyler atıştırdıktan sonra tekrar salona döndüm. Tarık Yarbay beni bekliyordu, yanına giderek önünde durdum.

"Çıkalım mı komutanım?"

"Çıkalım, İl Jandarma'ya gideceğiz, oradan araç alacağız. Devamını yolda konuşuruz."

Kapının önüne çıktığımızda taksi bizi bekliyordu. Yolda ilerlerken şehrin ne kadar eski olduğuna dikkat ettim. Binalar resmen tarih kokuyordu, yol boyu çevremi dikkatlice izledim. Her tarzdan insan vardı.

Şalvarını giymiş, elinde tesbihi, ayakkabısının topuğuna basarak yürüyen, içtiği sigaradan bıyıkları sararmış, başındaki püşisiyle yolları arşınlayan ihtiyarlar da; modern giyinip ellerindeki son model cep telefonlarıyla her şeyden bihaber insanlar da.

Mardin dinler ve diller şehriydi. Çok dinli ve çok dilli bir yerdin burası. Her kesimden insanla karşılaşmak mümkündü. Şehirde uluslararası kuruluşlarca kültür mirası kabul edilmiş, koruma altına alınmış tarihî yapılar mevcuttu. Mardin farklı dinî inanışların paralelinde, sanat bakımından da tarihî değeri olan camiler, türbeler, kiliseler, manastır ve benzeri dinî mekânlar barındırmaktaydı. Eski zamanlarda Mardin, ipek yolu güzergâhında olup beş han ve bir kervansaray ev sahibiydi. Bunun yanı sıra birçok kilise ve manastır da vardı.

Yolda giderken bütün bunları düşünmeden edemedim, araç yavaşladı ve tanıdık bir manzara belirdi karşımda. Mavi bir tabela,

nizamiye kuleleri, elinde silahıyla keskin bakışlar atan bir asker, "DUR" yazısı yazan büyük levhalar ve dubalar...

Arabadan indiğimizde, asker hareketlerimizi takip ediyordu. Kapıya doğru yaklaştığımızda içerideki nöbetçi duvarın arkasından bakarak seslendi.

"Hoş geldiniz? Ne işiniz vardı?"

"Hoş bulduk, askeri personeliz."

"Uzaktan kimliklerinizi görebilir miyim?"

"Tabii ki..."

Tanık Yarbay bütün bunları konuşurken ben de çevreme bakınıyor, üst düzey güvenlik tedbiri aldıklarını görebiliyordum.

Kimliklerimizi gösterip içeri geçerek merdivenleri çıkmaya başladık. Olayı Ankara'dan bağlamıştık. İl jandarma komutanının odasına girip bir müddet konuştuktan sonra dışarı çıktık. Bir asker yanımıza geldi.

"Komutanım araç aşağıda hazır, yakıtını doldurduk. Komutanımız kendi kullandığı zırhlı araçlardan birini sizi verdi," dedi.

"Tamam aslanım, kapının önünde mi?"

"Evet komutanım, aşağıda..."

Tanık Yarbay askerlere hep *aslanım* diye seslenirdi. Aşağı doğru merdivenlerden indik. Arabayı gördüğümde içim gitti.

"Ooo, komutanım, böyle bir makine Ankara'da bile yok."

"Hadi geç direksiyona."

"Nereye gidiyoruz?"

"Manastıra..."

Şehir çoktan uyanmıştı. Sokaklar dolmuş, caddelerde insanlar koşuşturuyordu. Bilmediğimiz bir yolda, sonucunu tahmin edemediğimiz bir hikâyede ilerliyorduk adım adım.

Tanık Yarbay adamımızın yerini bulmuştu. Bilgi içerden gelmişti belli ki, bana da sürpriz olmuştu.

Ayağımı gaz pedalına başlığında motordaki canavarı hissedebiliyorum.

İki buçuk tonluk bu bebek doğuda yaygın olarak kullanılıyordu. *Land Cruiser* serisinin en gözde modeliydi. Zırhlı olmasının yanı sıra aynı zamanda da sivil araçtı.

Şehirden yaklaşık dört kilometre uzaklaştığımızda etrafa artık sessizlik hâkimdi. Bu kadim topraklardan birçok medeniyet gelip geçmişti. Birçok dil, birçok din ve ırk... Müslüman bir ülkede, Mardin gibi bir şehirde bu kadar kilise ve manastırın olması da bunun çok iyi örneklerinden biriydi.

Bunlardan biri de gideceğimiz manastırdı.

Zamanım kısıtlı olmasına rağmen telefonumdan araştırıp birkaç bilgi edinmiştim. Manastır İsa'nın ölümünden sonra 5. yüzyılda inşa edilmişti. Mardin'in 8 kilometre doğusunda, şirin bir dağ yamacında, Mardin Ovası'na hâkim bir noktadaydı. Üç kattan oluşan manastır 5. yüzyıldan başlayarak farklı zamanlarda yapılan eklentilerle bugünkü hâline 18. yüzyılda kavuşmuştu. Yapılan eklentilere rağmen manastırın âdeta tek bir zamanda inşa edildiği havasını vermesi, bu eklenti binaları yapan mimarların ne kadar maharetli olduklarını gösteriyordu. Ve manastır eski zamanlarda, Romalılar tarafından kale olarak kullanılmıştı.

Bu kadar bilgi arasında tek dikkatimi çeken şey ise Romalılar tarafından bir dönem kale olarak kullanılmasıydı. Her kalenin bir gizli çıkışı olmalıydı. Bu kralın ya da kraliçenin kaçmasını kolaylaştırır, düşmana yönelik açık hedef olmamasını sağlardı.

Yol boyu bunları düşünürken dağ yamacının altında manastırın kubbesi gözüküyordu.

Yavaşladım.

"Sanırım geldik."

"Temkinli davranalım Aras, ilk başta keşif ve gözetleme yapmalıyız. Ben arabada bekleyeceğim, ikimizin yüzünü de ifşa etmeye gerek yok. Sen içeri turist gibi girip sağı solu kolağan edersin. Dikkatli ol, kameralara görüntü vermemeye çalış. Son olarak adamımıza iyice bakın, çözmeye çalış."

Arabayı uygun bir noktaya park ettikten sonra aşağı indim ve silahımı belimde gizlemek için düzelttim. Telefonumu sessize alarak manastırın merdivenlerinden çıkmaya başladım. Zaten krem renkte olan manastırın taşları, sabah güneşinin de duvarlara vurmasıyla birlikte altın gibi parlıyordu. Her zaman Osmanlı mimarisi ile Batı medeniyetlerinin arasındaki farkı eleştirirlerdi ama eleştiriye kapalı bir konuydu bu. Batı mimarileri daha sade ve daha yalın yapıtlar ortaya

koyarken; Osmanlı mimarileri ise onlardan çok farklı unsurlar ortaya koyarak daha derine iniyor ve ayrıntıya hapsediyordu sırlarını. Osmanlı zamanında bir cami yapılmadan önce ilk başta cami yakınında eğer yoksa bir hamam yapılır ve inşaatta çalışacak olan işçilerin temiz olması sağlanırdı. O dönemin mimarlarının felsefesi ve dinin gereği olarak inşaatta çalışan bir işçinin abdestsiz ve kirli olması kabul edilemezdi. Orası sıradan bir bina ya da kervansaray değil ibadethaneydi.

Sıradan evlerde bile, eski zamanlarda, evin giriş kapısında iki farklı kapı tokmağı bulunurdu. Küçük olan tokmak ile kapı çalındığında evin hanımı eve bir kadının geldiğini anlar ve kapıyı o açardı. Büyük olan kapı tokmağı ile kapı çalındığında ise gelenin bir erkek olduğu anlaşılır kapıyı evin beyi açardı. Her şey ama her şey zamanında düşünülmüş, ince bir ruh ile dokunulmuştu her yere.

Bütün bunları beynimde sentezlerken aynı zamanda çevreme ses-sizce bakıyorum, ayrıntı arıyor, hedef noktaya kilitlenmek için radarlarımın hepsini çalıştırıyordum. Büyük bir demir kapıdan içeri geçtikten sonra avluya girdim ve yürümeye devam ettim. Avlu oldukça genişti, başımı yukarı kaldırdığımda binada irili ufaklı yüzlerce pencere olduğuna dikkat ettim.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen çevrede insanlar vardı. Elllerinde fotoğraf makineleri ile manastırın fotoğrafını çeken insanlardan uzak durmaya özen gösteriyordum. Gözüme manastırın ana giriş kapısının hemen önündeki bir adamı kestirdim ve gözaltından bakmaya başladım. Adam bütün alana hâkimdi ve herkesi izliyordu. Emin bakışlar atıyor ve âdeta *ben buradayım ve burası benim* der gibi dik başlı duruyordu. Siyah takım elbise içine beyaz gömlek giymiş, kırk yaşlarında ve temiz ırışlı bir adamdı. Baştan aşağı adamı süzerek hedefe yaklaştırmaya başladım.

Hedefe yaklaşık 10 metre, adam önündeki kadınlara bakıyor.

9 metre, adam derin bir nefes alıyor ve gözünü alan güneş ışıklarını yüzünden gözlerini ovalıyor.

8 metre, adam başını bir anlığına öne eğiyor ve ayakkabısının altındaki minik bir taşı merdivenlerden aşağı itiyor.

7 metre, adamın arkasındaki kapıdan iki kişi dışarı çıkıyor. Ancak yanına geldiklerinde onları fark ediyor.

6 metre, geçen iki kişiyi baştan aşağı süzüyor.

5 metre, adam bir anlığına esniyor ama eliyle ağzını kapatmıyor.

4 metre, adam hâlâ beni fark etmedi ve başını eğmiş, kilit taşlarına bakıyor.

3 metre, adam elini arkaya atıyor. Hafiften çıkmış göbeğini görüyorum ve önüne muhtemelen sabah kahvaltısında döktüğü çay damlasını...

2 metre ve hedefle artık göz gözeyim. Gözlerinin içine bakıyorum, bir an olsun göz temasını kesmiyorum.

1 metre, adam gözlerini benden çekiyor ve başını öne eğiyor.

Sonuç olarak iyi yetiştirilmiş bir ajan iş üzerinde kadınlara onları yiyecekmiş gibi bakmaz, hiçbir zaman etrafını süzerken güneşin gözünü almasına izin vermezdi, bu; gelecek tehlikeleri görmesine engel olurdu. Sezgileri güçlü olmalıydı, böylece arkasından gelenleri daha erken görürdü. Saygılı olur, toplum içinde nasıl hareket etmesi gerektiğini bilir, doğrultusunu hiç bozmadan ona doğru yaklaşan birini çok daha önceden fark ederdi. Daima fazla kilolarından kurtulması gerektiğini bilir, temiz olmaya özen gösterir ve biri onun gözünün içine bakarak göz temasını kesmeden üzerine yürüdüğünde başını öne eğmezdi. Aksine muhtemel bir temas için hazırlanır, hedefine kilitlenirdi.

Adamın yanına yaklaştım.

"Merhaba!"

"Merhaba, günaydın!"

"Size de günaydın, sanırım ana kapı burası, yoksa yanılıyor muyum?"

"Evet, evet, burası."

"Teşekkürler, iyi günler dilerim."

Tabii ki adamımız bu değildi, ama her ihtimali değerlendirmek, ayırtırmak gerekiyordu.

Manastırın ana kapısından içeri girdiğimde ortamda hâkim olan tütsü kokusu burnumun direğini kırmaya yetti. İçerisi biraz karanlık, her bir köşede mumlar yanıyordu ve duvarlarda dikkat çeken figürler vardı. Ayağımın altında birden yumuşaklık hissettim ve önüme baktığımda halıya bastığımı fark ettim. Ayağımı bastığım yerden çektim ve etrafımdaki insanlara baktım.

Hiçbir Müslüman camiye ayakkabısıyla giremezdi, önceden kili-seye ya da manastıra hiç girmemiştım, kuralları bilmiyordum. Ama burası bir din merkeziydi, onların inandıklarına inanmasam da say-gılı olmak zorundaydım. Bu en doğrusu olurdu.

İnsanlara baktığımda herkesin içeriye ayakkabıyla girdiğini gör-düm ve haliya basarak devam ettim. Hem sağ hem de sol yanımda nizami bir şekilde dizilmiş, koyu renk uzun sandalyeler ileriye doğru uzanıyordu. İçeride, manastırın tavanını tutmak ve manastırı güç-lendirmek için yapılan kirişler mevcuttu. Her kirişte bir heykel ya da tablo asılıydı.

Çevremi en ince detayına kadar gözlemliyor ve dikkatle izliyor-dum. Yakalayacağım en ufak detay beni hedefe götürebilirdi.

Patlayan kamera ışıklarının arasından süzülerek ileriye doğru, manastırın en uç kısmına kadar yürüdüm. Karşımda filmlerde gör-düğüm bir tablo vardı.

Bulduğum yerden dört merdiven basamağı yüksekte bir düz-lük vardı. Kenarlarından katlanmış bordo renkte bir perde, irice bir kürsü, kürsünün bütün ön yüzüne hâkim bir haç işareti ve tepede tavandan aşağıya doğru kalın bir zincirle bağlanmış avize vardı. Son derece sade ve yalın bir görüntü idi.

Çevremdeki insanlar bir sağa bir sola gidiyor ve yeterince dik-katımı dağıtmama sebep oluyorlardı. Kenara geçip, köşede bir san-dalyeye oturdum ve pusuya yattım.

Artık her şeyi daha net görebiliyor, alan hâkimiyetini ele alabi-liyordum. En ön taraftaydım, belki dikkat çekebilirdim ama olayın burada döndüğünü hissedebiliyordum. Adamım buralarda bir yer-lerdeydi. Burası ne kadar ilahi bir yer gibi gözükse de bir şeyler dön-düğünü hissediyordum. Her zaman insanlar dinin saf kalıbını kul-lanarak her türlü pislği yapıyor sonra dinin arkasına saklanıyordu. Bunu bu manastıra mâl etmek tabii ki yanlış olurdu. Hiçbir din in-sanlara kötülüğü emretmez, onları sapkınlığa sevk etmezdi. Bu bir sapkın grubun işiydi, başka açıklaması yoktu.

Bir köşede oturmuş bunları düşünürken solumda bulunan per-denin arkasından bir papaz çıktı. Gayet ihtiyarlamış adam, siyah ve bordo renklerin hâkim olduğu uzun bir cübbe giymişti. Boynundan aşağı sarkan uzun zincirli bir haç işareti ve yine boynunda mor bir

şal vardı. Kafasına normal ebatlarda, kenarı altın renkli yıldızlarla çevrili bir şapka takmıştı. Ağır adımlarla önümden geçip giden adam asasını kaldırmaya takati kalmamış bir ihtiyardı...

Adamı incelediğimde nefes nefese kaldığına dikkat etmiştim. Bu da ihtiyarın merdivenlerden çıktığına işaretti. Aşağıda oda mı vardı acaba? Bunu öğrenmenin yolu o perdeden içeri girmekti. Aşağısı ki-lit nokta olabilir. Mahzen mi vardı, ne gizliyor olabilirlerdi?

Ayağımı kaldırarak yere hafiften vurdum, ayağımın altı boşluktu. Evet, aşağıda büyük bir oda mevcuttu. Bütün ihtimalleri düşündükten sonra çevremi iyice gözledim, beni takip eden kimse yoktu. Bütün insanlar perdenin arkasından çıkan ihtiyarın etrafına toplanmış, elindeki yüzüğü öpüp saygıda bulunuyorlardı.

Uygun bir zamandı ve yerimden hafiften kalkarak perdeyi araladım ve içeri kıvrıldım. İlk başta içeriden gelen rutubet kokusuna dikkat ettim. Merdivenler oldukça dikti ve keskindi, duvar kenarlarındaki sarı ışıklar aşağı doğru uzanıyordu. Koridor dardı ve sarmal bir şekilde aşağı doğru iniyordu. Temkinli adımlarla, kulaklarımı açarak aşağı doğru ilerleyişimi sürdürdüm. Son basamağı indiğimde önüme büyük bir koridor çıktı. Sol tarafımda üç kapı; sağ tarafımda üç kapı ve koridorun sonunda yedinci büyük bir kapı vardı. Sanırım yedinci büyük kapı başka bir odaya açılıyordu.

Adımlarımı çok yavaş atıyor ve oldukça dikkatli ilerliyordum. Yedinci büyük kapının sağ tarafındaki kapıya gelerek önünde durdum.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Yürümeye devam ettim ve büyük kapıya doğru yöneldim. Kapıyı sessizce aralayarak içeri girdim, kimseler yoktu ve tam da tahmin ettiğim gibi burada da odalar mevcuttu. Bu sefer odaların kapısı daha ihtişamlıydı ve kemer birer sütunla süslenmişlerdi. Bu sütunları aşarak odalara girebiliyordunuz. Görünüşe göre burası biraz daha zengin odalardı.

Ama aradığım yer burası değildi. İçgüdüsel olarak ayaklarımın götürdüğü yere gittim ve karşımdaki en ihtişamlı olan ana kapıya doğru yöneldim. Kapının önüne geldikten sonra durup içeriyi dinledim. Yine ses gelmiyordu, kapıyı aralayıp içeriyi kontrol ettim. Kimseler yoktu, içeri girdim ve direkt masaya yöneldim. Masa üzerindeki kâğıtlara yerlerini bozmadan göz attım. İşe yarar pek bir şey yoktu. Yalnızca İncil'den dualar ve önsözler vardı. Belli ki burası papazın

odasıydı. Masanın çekmecelerini kurcaladım ve gözüme çarpan bir şeyler aramaya başladım ama bir şey bulamamıştım.

Hiçbir yerde işime yarayacak bir şey yoktu. Ama olmalıydı, bu odada bir şeyler olmalıydı.

Masadan ayrılp odanın köşesinde, şöinenin ucundaki, koltuğun yanına gittim. Koltuğun önünde bir sehpa vardı ve sehpanın üzerinde bir not defteri... Defteri elime alıp kapağını açtım, hiçbir şey yazmıyordu. Yırtık sayfalardan başka hiçbir şey yoktu. Yırtılmamış en son sayfayı açtım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdikten sonra bir kabarıklık hissettim.

Bir şeyler yazılmış ve önceki sayfa yırtılmıştı. Ama yazılan her şey bu sayfanın altındaki yaprağa geçmişti.

Beynimi çalıştırarak çözümlemeye başladım.

Öncelikle bu yazıyı yazan, kalemı sıkı tutan ve harflerin büyüklüğüne bakılırsa elleri iri biriydi. Tam seçemiyordum ama kalemin baskısı harfleri az çok belli ediyordu. Papazı aklıma getirdim...

Yukarıda sandalyeye oturmuş etrafımı izlerken solumdaki perde aralanıyor ve papaz elinde asasıyla çıkıyordu. İlk başta asayı görüyor, papazın eline dikkat kesiliyor ve parmağındaki yüzüğe bakıyordum.

Olayı kafamda canlandırdığımda papazın elinin yeterince ufak olduğunu hatırlamıştım. Şeytan ayrıntıda gizliydi ama şeytan papaz değildi. Papazın ihtiyar elleri bu kadar baskıyla yazı yazmasına müsaade etmezdi. Ve burası papazın odası olduğuna göre papazın çok yakınında olan biri yazmıştı bu yazıyı. Sayfayı kopardım ve cebime koydum.

Heyecanlı olmama rağmen kalbime söz geçirip nefes kontrolü yapıyordum. Burada enselenmek istemezdim, bütün bunları saniyeler içinde düşünmüştüm. Odadan çıkmaya karar vermiştim artık... Cebimden dinleme cihazını çıkarıp altındaki yapışkan etiketi kaldırdım. Masaya yöneldim ve altına eğilip dinleme cihazını masanın köşesine yapıştırdım. Yerimde doğrularak kapıyı araladım, karşıda kimse yoktu. Seri bir şekilde koridoru adımladım ve önümdeki ikinci kapıyı sessizce açtım. Merdiveni görebiliyordum, kimseler yoktu. Kapıyı sessizce kapattım ve merdivenden üçer beşer çıkmaya başladım. Papaz kadar olmasa da, ben de nefes nefese kalmıştım. Perdenin önüne geldim ve yavaşça araladım. Bu yöne bakan kimse yoktu, derin bir nefes

alarak perdeyi bir çırpıda açıp dışarı çıktım. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı, normal adımlarla çıkış kapısına doğru yöneldiğim an, arkamdan birinin bana doğru seslendiğini duydum.

“Sanki buraya ait değilsiniz gibi?”

Arkamı döndüğümde göz göze geldiğim adamı baştan aşağı süzmeye başladım. Siyah bir takım elbise, siyah bir gömlek, siyah bir ayakkabı...

Adam iri yarı ve sert yüzlü biriydi. O da beni baştan aşağı süzüyor, mimiklerime ve hareketlerime bakıyordu. Elleri dikkat kesildim, iri parmakları ve güçlü bilekleri vardı. Fazla vakit kaybetmeden hazır bir cevap verdim.

“Biz Müslümanlar, dinimiz olan İslamiyet’te hoşgörü politikasını gözetiriz. Belki tanırsınız Hz. Mevlana bir sözünde ‘*Gel, ne olursan ol yine gel.*’ demiştir. Biz daima bu felsefeyle hareket ederiz. Sizin bana bu şekilde yaklaşmanız hiç etik değil.”

Maça bir sıfır önde başlamıştım.

“Galiba haklısınız, ama art niyetsiz olduğumdan emin olabilirsiniz. Sadece, burada biz çok meraklı Müslüman turistlere pek rastlamayız.”

“Ama biz camilerde başka bir dine mensup kişilere çok rastlarız ve çok da nazik davranırız.”

Maça 2-0’lık skorla devam ediyordum.

“Ama eminim ki bizim turistlerimiz sizin mabedinize geldiğinde girilmemesi gereken yerlere girmemişlerdir.”

İri adamdan ilk gol gelmişti. Belli ki beni görmüştü.

Durum 2-1 olmuştu ama pes etmeye hiç niyetim yoktu.

“Biz kutsalımızı her zaman korumasını biliriz. Girilmemesi gereken yerlere zaten istese de kimse giremez. Ayrıca Müslümanlar araştırmayı seven bir dine mensuptur, girilmemesi gerektiğini yazan bir şey de görmedim. Siz de benim art niyetsiz olduğuma kayıtsız şartsız inanabilirsiniz.”

Durum 3-1...

“Sizi yeterince anladığımı düşünüyorum. Siz Türkler her zaman açık olmayı sevmişsinizdir.”

Adamın bu sözü üzerine cebimdeki telefon titredi. Telefonu cebimden çıkardım, bir yeni mesaj vardı. Mesaj Tarık Yarbay’dan gelmişti.

"Pardon, bunu cevaplamam lazım."

Mesajı açtım.

"Aras hemen içeriden gözükmeden çık, İstanbul'daki papaz onu kurtaran diğer adamlarla birlikte içeri geliyor, acele et!"

Mesaj saatine baktım, 09.02'de gönderilmişti, şu anki saat 09.04... Sanırım telefon aşağıda çekmemişti. Telefonu kapatarak cebime koydum.

"Üzgünüm, gitmem gerekiyor, isminiz neydi acaba?"

"İsmim Morgen."

Bu isim tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. İstanbul'daki papazın verdiği ismin ta kendisiydi ve ben şu an durmuş bu adamlarla sohbet ediyordum. İki hedefin arasında kalmıştım, belki saniyeler içinde diğer papaz İstanbul'daki adamlarla beraber içeri girecek ve ben fena şekilde enselenecektim.

"İsmim Mert, memnun oldum, size iyi günler dilerim. "

Maçı 4-1 kazanmıştım.

Adama ismimin Aras olduğunu söyleyecek kadar enayi değil dim elbette. Arkamı hafiften dönerek başımı yere eğdim ve ilerlemeye başladım. Bir elim aniden silahımı çekmek için hazırda bekliyordu. Hızlı adımlarla ana giriş kapısının yanına gittiğimde kapıdan içeri giren güneş ışıkları birden kayboluverdi. Nefesimi toplayarak başımı yeterince öne eğdim, üçten geriye saydım.

3, 2, 1. .

İçeriye ilk adam girdi, sadece ayakkabılarını görebiliyordum. İçeriye yeterince karanlıktı, onlar dışarıdan geldiği için gözleri güneşin vermiş olduğu aydınlıkla karanlığa alışkın değildi ve bu benim için süper bir avantajdı. Derken ikinci adam girdi, hâlâ olduğum noktada bekliyordum ve en son papaz olduğunu sandığım kişi girdi. Diğer iki adamın ayakları büyüktü, oysaki papazı baştan aşağı biliyordum. Giren ilk iki kişiden biri olamazdı.

Mantıklı olan, şu an dışarı çıkmaktı ama hâlâ zamanım vardı. Geçici körlük bana zaman kazandırmıştı. Biraz önce konuştuğum adamın Morgen olduğuna emin olmalıydım. Bekleyip görecektim. Yüzümü tamamen kapıya döndüm, artık beni istese de göremezlerdi. Cebimden telefonumu çıkararak kamerasını açtım. Gözlerimi yumdum ve adamların adımlarını hissetmeye çalıştım.

Bekledim...

Bekledim...

Bekledim...

Ve telefonu çıkarıp ön kamerasıyla öz çekim yapmak için havaya kaldırdım. Tahmin ettiğim gibi iki papaz bir araya gelmiş, el sıkışıyordu. Kamera tuşuna bastım ve kendimi dışarıya attım.

Hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladım, her şey tam da planladığımız gibi olmuştu. Ve eski papazın buraya gelmesi işimizi öyle bir kolaylaştırmıştı ki resmen sevinçten dört köşe olmuştum.

Dış kapıdan dışarı çıkarak arabaya yöneldim, Tarık Yarbay direksiyona geçmiş beni bekliyordu. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

"Aras, ne oldu yarım saattir içeridesin? Neden telefonun kapalı, ne elde ettin?"

"Adamımız burada."

"Kim?"

"Morgen Hatson..."

DARA HARABELERİ

Güneş iyiden iyiye kendini göstermişti. Simsiyah olan araç güneş ışıklarını topluyordu, içerisi nefes alınamayacak kadar sıcaktı. Camı araladım, koşturmaktan ve adrenalinden bunalmış bedenimi rüzgârla buluşturdum.

“Tam olarak ne yaptın içeride Aras?”

“İnlerine kadar girdim diyebilirim.”

“Nasıl yani?”

“Manastırın alt tarafında kısım kısım odalar vardı, bir fırsatını bulup aşağı indim, sonra zaten hislerimle hareket ederek adamımızın kullandığı odayı buldum.”

“Ne vardı içeride?”

“Klasik eski tip bir odadan ibaret; masa, sandalye, kitaplık, şömine.”

“Peki, dinleme cihazını nereye koydun?”

“En uygun yer masa gibi duruyordu, oraya yerleştirdim.”

“Anladım, şimdi müsait bir yere aracı park edelim. Bu adamlar birazdan ötmeye başlar sanırım.”

“Geç bile kalıyoruz komutanım.”

Aracı bir petrol ofisine çektikten sonra arka taraftan dinleme cihazının çantasını alıp açtım. Cihazı kurdum ve frekansını ayarladım. Böceklerle eşleşen makine ikaz verdiğinde dinlemeye başladık. Manastırdan uzaklığımız 700 metre civarıydı, kaliteli bir ses alabileceğimizi düşünüyordum. Zaten bu tip cihazlar radyo frekansının olduğu her yerde net bir yayın yapabiliyordu. Bir sigara yakarak derince bir nefes içime çektim. Nikotin yorgun bedenime nüfuz ediyor, damarlarım sızıyor ve içten içe sızlatıyordu.

“Her gün bu olay daha da derine iniyor komutanım.”

“Fark ediyorum, mesele ne?”

“Mesele yok, her zamanki gibi bir başımızayız. Yaptıklarımızı kimse bilmeyecek, kimse görmeyecek ve yeteri kadar destek aldığımızı düşünmüyorum.”

"Destek mi? Sen fırça yemediğimize dua et aslanım. Bu yol dikenli, bu yolda yalnız başımızayız. Eğer tek bir hata yaparsak bunu hayatımızın geri kalanıyla öderiz. Şunu asla unutma, devlet en sevdiği adamına en pis işi yaptırır; yine aynı devlet en pis işini yaptırdığı adamını, ufak bir hatasında silmesini bilir. Bu düzen böyle işler, çark başka türlü dönmüyor ne yazık ki, yüzyıllardır kimin eli kimin cebinde belli değildi. İhtiraslar, entrikalar, yalanlar ve iftiralar bu devleti bunu yapmak zorunda bıraktı."

"Tahmin etmesi zor değil, ne yazık ki şu an bu durumdayız. Beni rahatsız eden de bu zaten."

Konuşmamızı sürdürüyorduk ki birden kapının aralandığını ve ardından odaya dolan ayak seslerini işittik. Böcek çalışıyordu ve adamlar belli ki içeri girmişti. Kulaklıkları iyice kulağımıza yapıştırıp dinlemeye başladık. Adamın biri kırık aksanıyla konuşmaya başladı.

"Lanet olsun bu adamlara, lanet olsun! Nasıl bu duruma düşebildik, kim bunlar, neye hizmet ediyor?"

"Bu Morgen, komutanım."

"Nasıl bizi bulabilirler, aklım almıyor! Kim var bunların arkasında, nasıl bu kadar çok şey biliyor olabilirler, en kötü durum... Bu zamana kadar biz nasıl bunları hissedemedik. Bu işi bir an önce çözün. Eğer Solhan bu işi duyarsa bizi mahveder. Halledin, bir an önce halledin."

"Amos, bu adamları görsen tanır mısın?"

"Bu da bizim İstanbul'daki rahip komutanım."

"Nasıl unutabilirim Morgen, kinimi diri tutuyorum. Asla unutmam, onlardan intikam alana dek, Tanrı şahidim olsun, rahat uyumayacağım."

"Aras sana diyor."

Ufak bir gülüşmenin ardından tekrar sessizliğe büründük.

"Morgen, eğer Amos'u buldularsa buraya gelmeleri çok uzun sürmez. Tedbir almalıyız."

"Bu da yeni rahip, komutanım. *İzak* diye seslenmişti Morgen tokalaşırken, görmüştüm içeride..."

"Alacağız *İzak*, bu haftaki ayini iptal ediyoruz."

"Nasıl olur, bunun için uzun zamandır planlar yapıyoruz. Çok uğraştık, yeni gelecek kişilerin gideceği tarihler bile şimdiden belli, o

kadar plan yaptık, hepsini bir anda silip atamayız. Öte yandan dağ bize baskı yapıyor, bir an önce adam istiyor.”

“Çözüm üret İzak, çözüm!”

“Burada yapmayız ve süreyi kısa tutarız. Üç beş gün içinde ben onların beyinlerini yıkarım. İki adamın bizim planlarımızı bozmasına izin veremeyiz.”

“Aklında bir yer var sanırım?”

“Bu Türkler bize her zaman ikinci bir plan yapmayı öğretti. Var, evet.”

Tanık Yarbay sinirli bir şekilde elini direksiyona vurdu.

“Hadi sor ulan, neresi de, sor!”

“Bilmiyorum İzak, çok doğru bir hamle yapmalıyız. Artık varlığımızdan haberdarlar, bu adamlar boş adam değil. İki adımda bir arkalarına bakar bunlar, ruh gibidirler, dibimize kadar girerler, ruhumuz duymaz. Tanrı yardımcımız olsun.”

“Amen!”

“Peki, aklındaki yer neresi İzak?”

“Aklında çok güzel bir yer var, şehirden uzak, bizim için uygun bir yer. Dara Harabeleri... İçerisinde gizli bir mahzen var, yalnızca bizim bildiğimiz bir girişi var. Mahzen gizli bir geçitten geçilerek bulunabiliyor. Oldukça geniş bir yer, birkaç gün orayı kullanabiliriz. İşaretçiye oraya çağırırız, bütün faaliyetleri oradan yürütürüz. Türklerin haberi bile olmaz, çabucak halledip ortadan bir müddet kayboluruz.”

“Nasıl yani, işaretçi burada yok mu?”

“O, Diyarbakır’a gitti, yakında gelir.”

“Tamam, hemen harekete geçelim, vakit kaybetmeyelim. Burada hiçbir evrak, örgütsel bir malzeme kalmasın. Şimdi bir şeyler yemek istiyorum, ortak salona geçelim.”

Adamlar teker teker odadan çıkmışlardı. Kulaklığımı çıkarıp cihazı kapattım. Tanık Yarbay bana doğru döndü ve kulaklığı uzattı.

“Aras, adamımızın bu olduğunu düşündük ama bunun da arında biri varmış.”

“Evet, ne yazık ki başka bir yol deneyip bulmalıyız.”

“Ne tavsiye ediyorsun?”

“Şu harabeleri bir araştıralım derim.”

Tanık Yarbay derin bir nefes aldı ve aldığı nefesi sitemkâr bir şekilde bıraktı.

“Önceden dağda sığınak mağara arardık şimdi şehirde arıyoruz. Hep anıyoruz evlat, hep anıyoruz.”

Gülümsedim ama cevap vermedim.

Marşa basıp yola düştük. Karnımın ne kadar acıktığını hissettim. Yol kenarında bir restoranda mola verip Mardin’in yöresel yemeklerinden yedik. Bu arada araştırmamı yapmış, haritayı kafama kazı-mıştım. Plan cepteydi.

Dara Harabeleri denilen yer çok eskilerden kalma bir yerleşim yeri-ydi. Şu an için orada hiçbir hayat yoktu. Mezopotamya’nın Efes’i kabul edilen bu kent, M. Ö. 530 - 570’te İran hükümdarı ünlü Darayuş’un adı diğer Daraxis tarafından dinlence olarak kurulmuş, çeşitli dönemlerde İranlılarla Romalılar arasında el değiştirmişti. 7. yüzyıl sonlarına doğru Emeviler’in, daha sonra Abbasilerin eline geçen şehir, daha sonraki yüzyıllarda yerel beylikler tarafından yönetilmiş ve 15-16. yüzyıllarda Osmanlıların eline geçmişti. Şehrin kurucusu Daraxis tarafından yaptırılan muhteşem yeraltı beldesi sonradan zindan olarak kullanılmıştı.

İşte kutsal kelimeler bunlardı. Yeraltı şehri... Papazın bahsettiği yer burası olmalıydı. Edindiğim bilgilere ve papazın da söylediklerine göre yeraltı şehrinin gizli bir geçidi vardı. Ama hiçbir kaynakta bahsetmiyordu. Acaba papazın söyledikleri doğru muydu, şimdiye kadar kimse keşfetmemiş miydi? Bizim arkeologlar hiç mi bir şey bulamamıştı bugüne dek?

“Aras, gömüldün yine, neyle uğraşıyorsun?”

“Komutanım, bu harabelerin ufak bir araştırmasını yaptım. Hiçbir kaynakta bu gizli geçitten bahsedilmiyor. Bir an önce oraya gidip ön keşif yapmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Haklısın ama bu itlerin orada bir nöbetçisi, gözetleyicisi falan olmasın?”

“Bilgilere göre şu an için orada yaşayan hiç kimse yokmuş. Ama şimdi bu gereksizler oraya gidecek, belki önden birini gönderebilirler. O yüzden acele etmemiz gerek.”

“Tamam, kalkalım hemen.”

Apar topar restorandan kalktık. Arabaya biner binmez navigasyonu açarak gaza bastım. Yaklaşık 23 kilometrelik bir yol gitmemiz gerekiyordu. Yolun 11 kilometrelik bölümü ana yoldan ilerledikten sonra dağlık araziye geçiyor ve şehirden bayağı bir uzaklaşıyordu. Çok açıktı, sessiz sakin bir yerdı orası.

"Aras, ilgini çekecek bir şey buldum."

"Ne komutanım?"

"Dara şehrinin planı..."

"Nereden buldunuz?"

"Biz de interneti kullanmayı biliyoruz herhâlde koçum, ne sandın?"

"Bakabilir miyim?"

"1 numaralı yeri görüyorsun değil mi, 37 numaralı surun sağ tarafındaki büyük bina?"

"Evet komutanım."

"Orası muhtemelen şehrin beyni. Yani demek istediğim, eğer bir giriş varsa kral kendine yakın bir yere yapmıştı. Bence yeraltı şehrinin girişi orada."

"Gidince nasıl bir tabloyla karşılaşacağımızı bilemiyoruz komutanım, belki taş üstünde taş kalmamıştır."

"Gidince göreceğiz."

Merakım iyice artmıştı, macerayı seviyordum, adrenalini seviyordum. Gaza bastım ve arabayı hızlıca sürmeye devam ettim.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından varış noktamıza gelmiştik. Şehir tahmin ettiğimden daha diri duruyordu. Ama yine kimi yerleri yıkılmıştı ve haritada gözüken binalar ve surlardan eser kalmamıştı. Etrafı tellerle çevriliydi. Ama gördüğüm kadınla hiçbir emniyet tedbiri alınmamıştı. Ne güvenlik vardı ne de herhangi bir ikaz sistemi.

"Aracı sağ taraftaki tepenin arkasına park edelim komutanım, gözükmeyelim, yürüyerek gideriz."

"Uygun olur, seni burada bekliyorum."

Arabayı park edip hızlı adımlarla Tank Yarbay'ın yanına geldim. Haritayı açmış ve yönüne bakıyordu. Yürümeye başladık, şehrin sağ tarafındaki surların dibinden ilerleyerek gidiyorduk.

"Burası..."

"Emin misin komutanım?"

"Emin değilim ama 110 kiloyum."

"Nasıl yani, anlamadım."

"Ayağını yere vur Aras, altımız boş."

Ayağımı yere vurdum, evet, altımız boştu. Tok bir ses geliyordu. Zemin sağlamdı, sarsılmıyordu ama boşluk hissi veriyordu.

"Hadi şu girişi bulalım."

Harabelerin içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyorduk ama giriş falan yoktu. Her yerde irili ufaklı odalar vardı ama hepsi bundan ibaretti.

"Başka bir metot geliştirmemiz lazım komutanım. Başka bir yol bulmamız lazım, yoksa hiçbir şey elde edemeyeceğiz. Onlardan önce girmemiz lazım içeri. Şu haritaya bir daha bakabilir miyim?"

Telefonu elime alarak bir köşeye oturdum. Haritayı kurcalamaya başladım. Bir yeraltı şehrinde ne lazım olabilirdi ki, ne?

Su mu? Hayır, çok basit, istedikleri delikten içeri akıtabilirlerdi. Şimdiye kadar çoktan kapanmış olması muhtemeldi ayrıca...

Aklıma başka bir şey gelmiyordu, kafam durmuştu âdeta. Sabrım tükeniyordu, derin bir nefes aldım, göğsüm gerilmişti. Hava yeterince nemli ve bunaltıcıydı, nefes almak bile zordu.

Ne, nefes mi?

Hava mı?

"Ne diyorsun Aras?"

"Hava, komutanım, hava!"

"Ne havası oğlum, delirdin mi?"

"Hayır, hava, havalandırma... Düşünsenize, bu şehir sizce nereden havalandırılacak? Eminim, bir yerlerde havalandırma delikleri vardır."

"Ben yerde delik falan göremiyorum, varsa çoktan enkaz altında kalmıştır."

"Ya lahitlerin üstü, binalar ve sütunlar? Oldukça yüksek, kimse'nin yukarıya çıkmak ve bir delik aramak aklına gelmemiştir.

Oldukça yüksek ve görüldüğü gibi otlarla ve sarmaşıklarla kaplanmış. Kimse 50 santimetre ya da 1 metre çapındaki otların ve sarmaşıkların altına saklanmış bir deliği göremez. Çevremizde o kadar fazla delik var ki, görseler bile birinin dikkatini çekeceğini sanmıyorum. Karşımızda duran sütundan başlayabiliriz, eminim birinin üstünde, içeri girebileceğim bir giriş vardır."

Hemen önümde duran sütuna çıkmak için bir yol aradım. Bulmak çok zor olmadı, hâlihazırda bulunan pencereleri kullanarak zirveye vardım. Taşlar o kadar kayganlaşmıştı ki ayağımı bastığım yerde tutunmak oldukça zordu. Sütunun üstünden her şey daha farklı gözüküyordu artık. Yıkılmış yerle yeksan olmuş şehrin çizgisi, sınır hattı az çok belli oluyordu. Emin adımlarda yürüdüm. Tarık Yarbay aşağıdan bana bakıyordu. Biraz ilerledikten sonra bir çalılığa ulaştım. Birden sıcak havanın yerini soğuk bir esinti almıştı. Biraz daha yaklaştım ve iyiden iyiye ferah bir hava hissettim. Çalılı aralayıp sarmaşıkları çekerek kopardım. Evet, karşımda duruyordu.

Çalılan sökü� deliğin ağzını iyice genişlettim. Ama burası önceden ayak basılmamış gibi duruyordu. Basamaklar belli bir meyille aşağı doğru iniyor ve ileride kayboluyordu. Sarmaşıklardan düşen, kuruyan yapraklar merdivenlere yapışmış ve orada kalakalmıştı. Eğer biri basmış olsaydı izi belli olurdu.

Sütunun ucuna geldim ve Tarık Yarbay'ı yanuma çağırdım, geldiğinde şaşırılmış gözlerle bana bakıyordu.

"Aras, deliği bulmuşsun."

"Sanırım komutanım, ben aşağı iniyorum. Merdivenler oldukça yıpranmış gözüküyor, aşağı indiğimde size seslenirim, gelirsiniz."

"Tamam tamam, devam et."

Merdivenleri kenarlardan tutarak inmeye başladım. İndikçe aşağıda göreceğim manzara beni heyecanlandırıyordu. Define arayan insanların bu işten ne kadar zevk aldıklarını hissetmiştim. Biraz daha ilerledikten sonra merdivenler daha düzgün bir hâl almaya başladı ve meyil, diklik biraz daha azaldı. Yürümek daha basitleşmişti. Işık azalmıştı ama yine de bastığım yeri az çok görebiliyordum. Durdum ve cebimden telefonumu çıkardım, flaşını yakarak ilerlemeye devam ettim. Kenarlara, yürürken tutunmak için irili ufaklı delikler açılmıştı, onlara parmaklarımı geçirerek dengemi sağlıyordum. Telefonu ileri doğru tuttum, biraz daha ilerliyordu merdivenler, gittikçe hava seriniyordu.

Tekrar telefonu uzattım, merdivenler ileride son buluyordu. Bir kemer vardı, muhtemelen giriş kapısıydı burası. İlerledim ve durdum, telefonun ışığıyla etrafı iyice kontrol ettim. Yerden iki metre yüksektiydim, merdivene oturarak kendimi boşluğa bıraktım.

Düşüşüm sert olmuştu, zemin taşı ve biraz da ıslaktı. Başımı yukarı kaldırdım ve Tarık Yarbay'a seslendim. Derinden *tamam geliyorum*, dediğini duydum sadece. Etrafıma baktım, burası ufak bir odaydı. Fazla ileri gitmeden önce Tarık Yarbay'ın gelişini beklemek istedim. Birkaç dakika sonra yanımda belirdi.

"Yaşlanıyorsun komutanım."

"Senin gibi on tane adamı cebimden çıkarırım da, gördüklerine inanamazsın yiğidim."

"Evet komutanım, evet o dediğinden... Devam edelim, koridor bizi ileri götürüyor."

Duvarlar âdeta çekiç ve çivi darbeleriyle teker teker kırılmıştı. Burada resmen bir tarih yatıyordu. Yabancıların, "*Siz Türkiye'nin altındaki zenginlikleri bilmiyorsunuz,*" dedikleri kulaklarımda çınladı birden. Birkaç metre daha ilerledikten sonra yeni bir kapı daha çıktı karşımıza ve belli ki kapının önünde bir genişlik vardı. Kapıya kadar yürüdük ve gördüğüm tablo karşısında âdeta şaşırıp kaldım. Bu muazzam bir şeydi, bu mükemmel bir şeydi. Böyle bir mekân bu güne kadar keşfedilmemiş oluşu çok üzücüydü. Işığı etrafa tuttum ve manzaranın tadını çıkardım. Arkamdan Tank Yarbay kendi telefonunun ışığını açarak etrafına bakıyordu.

Yaklaşık on beş metre uzunluğundaki sütunlar teker teker işlenmişti sanki, koridor çok genişti, buraya kamyonlar tırlar bile sığabilirdi. Zindan mıydı; mahzen miydi, bilmiyordum ama muazzam bir şeydi. İlerledikçe koridor devam ediyor ve irili ufaklı odalar açığa çıkıyordu. Duvarlara asılı zincirler ve çiviler vardı.

İyi de bu adamlar nerede toplanacaktı ki? Işık yok, elektrik yok, hayat yok. Burası toplanıp birkaç gün kalmak için çok saçma bir yerdi. Oksijen yetersiz ve hava yeterince bunalıcıydı.

Yürümeye devam ettik, ortalıkta herhangi bir eşya ya da bir malzeme gözükmüyordu. Boş duvarlar, koridorlar ve uzayıp giden betonlardan ibaretti. Her odaya giriyor, içine bakıyor, herhangi bir iz arıyorduk Ama hiçbir şey yoktu burada... Havalandırma deliğinden yaklaşık üç yüz metre kadar ilerlemiştik ve daha ilerlemeye devam ediyorduk ama hiçbir şey yoktu.

"Biz yanlış bir yer mi keşfettik dersin Aras?"

"Bilmiyorum ama doğru yerde olduğumuzdan emin değilim komutanım. Burası sanki çok eski zamanlarda boşaltılmış bir yer gibi duruyor. Hayat belirtisi yok burada."

"Ben de öyle düşünüyorum, ama papazın dediği yer burası, biz yanlış gelmiş olamayız."

"Başka bir oda olmasın, bu yerle bağlantısı olmayan başka bir girişi olan, bir mahzen ya da zindan daha."

"Bilmiyorum evlat, devam edelim, arayalım."

Yürümemizi sürdürüyorduk, cebimden sigara paketimi çıkardım ve bir tane yaktım. Zaten yetersiz olan oksijenle birleşen duman yeterince iğrençleşmişti. Ama içmeye devam ettim. Sigaramın dibine gelmeden söndürüp, külünü yere döktüm ve izmariti cebime koydum. Bu en risksiz olan hareket tarzıydı. Burası keşfedilecek bir yerdi ve biz buradan çıktığımızda bunu sağlayacaktık.

Saatime baktım, içeri gireli yaklaşık bir saat olmuştu. Girilmedik oda, mahzen bırakmamıştık ama herhangi bir şey bulamamıştık.

Sıkıntı içerisinde iç çekerken çok derinden gelen bir ses duyduk. Tüylerim diken diken olmuştu. Yeterince kasvetli olan ortam, karanlığın verdiği ürkütücü hava ve ortama olan yabancılığımız bizi olduğumuz yere çivilemeye yetmişti.

İrade dışı olarak ikimizde bir anda yere çökmüştük. Hep öyle yapardık zaten, tek bir ses yeterdi kendimizi yere atmamıza. Gelen sesin ne olduğunu kafamda yargımlarken çözüme ulaşamamıştım.

"Aras, yalnız değiliz."

"Bu bir araç sesine benziyor, doğal bir ses değil bu, bir makine sesi."

"Ben de öyle tahmin ediyorum, sağ tarafımızdaki bölgeden geliyor."

Sesin geldiği noktaya doğru ilerleyip duvara yaslanıp kulak kabarttık, ama nafile, ses netlik kazanmıyordu.

"Başka bir oda olmalı, yan tarafta başka bir yer var."

"İyi de oraya nasıl gideceğiz, gördüğün gibi her deliğe girdik?"

"Var komutanım, bakmadığımız atladığımız bir yer var, hissediyorum."

Duvardan kendimi çekip sessiz adımlarla etrafıma tekrar bakmaya devam ettim. Artık kalbim hızlı atıyor, adrenalini seviyem yükseliyordu. Hafiften soğuk soğuk terlemeye başlamıştım da. Deli gibi,

telefonun ışığını sağa sola çeviriyor, atladığım herhangi bir yer var mı diye kontrol ediyordum.

Yukarıdaki boşluk hissini yeniden hissettim. Evet, ayağımın altında boşluk vardı. Hemen yere eğilip kontrol ettim, sağıma ve soluma yerden ışık tuttum. Buradaki taşlar diğerlerinden daha koyu renkteydi. Farklı duruyordu ve bu çok bariz bir şekilde belli oluyordu. Tarık Yarbay'la baştan sona inceledik, o bir uçtan; ben diğer uçtan taşların diziliş şeklini ve yönünü kontrol ettik.

"Aras, buraya gel."

"Ne buldunuz?"

"Bu taş yerinden oynuyor Aras."

Cebimden bıçağımı çıkardım ve taşın kenarlarını bir güzel açtım. Toz toprak dolmuştu çevresi. Bir ağaçkakanın ağaca darbe vuruşu gibi bıçak darbelerini taşın çevresine indiriyordum. Sonunda istediğim genişliğe ulaşıncı parmaklarımı içine geçirip taşı çekmeye başladım. Yaklaşık 80 cm uzunluğundaki düz tepsi gibi kaya parçası yerinden hafif hafif oynamaya başladı. Yanımda Tarık Yarbay da yardım ediyor, iki elden kayayı hareket ettirmeye çalışıyorduk.

"Haydi Aras, haydi!"

Kasların hepsi âdeta kasılıyordu. Pes etmek istemiyordum ama parmaklarım ve bileklerim artık kasılmaya başlamıştı. Nihayet yerinden hareket ettirmiş ve elimi kayanın altına sokmuştum. Son bir hamle yaparak yerinden çıkararak kenara fırlattım. Yirmi santimetre yüksekliği vardı, bizi epeyce uğraştırmıştı ama başarmıştık.

Hemen telefonu bıraktığım yerden aldım ve taşın çıktığı yere tuttum. İlk gördüğüm şey su oldu ve ardından yosunlaşmış taşlar. Bu bir su kanalıydı, muhtemelen şehrin tümünün altından geçiyordu. Su az olmasına rağmen hâlâ akıyordu.

"Komutanım, içeri gireceğim, buradan devam edebiliriz. Bu kanal bizi adamlarımıza götürecektir, eminim."

"Peki, o zaman devam edelim."

Kanalın içine indim ve ışığı önce arkama ardından önüme tuttum. İçeri bir insanın sığacağı kadar genişti ama eğilmek gerekiyordu.

İşçilik çok güzeldi, resmen teker teker örülmüştü taşlar. Tarık Yarbay da içeri girdikten sonra ilerlemeye devam ettik. Bir müddet ilerledikten sonra önümüze bir yol ayrımı çıktı. Bir taraf sağa gidiyor,

diğer taraf ise sola gidiyordu. Düz devam edip ilerlemeden önce hem sağa hem sola Roma rakamıyla 1 ve 2 yazdım. Gidiş istikametimize de 3 yazdım. Bıçağım resmen mahvolmuştu, kanal çok düzdü, çok az da olsa aşağı doğru giden bir meyli vardı. Zaten su aşağı doğru akıyordu. Yüz metreden fazla yürümüştük ama ne bir yol ayrımı ne de bir dehliz çıkmıştı.

"Aras, bizi sanırım cehennemin dibine götürmeye niyetlisin."

"Neden, gelmez misiniz komutanım?"

"Ne işim var ulan seninle cehennemde!"

"Ben de çok merak ediyorum, nereye çıkacağımızı... Ama adamlara gözükmeyeceğimiz kesin. En büyük ihtimalle altlarında oluruz."

"Devam edelim, hadi, bakalım bu kanal bizi nereye götürecekt."

Şarjımı kontrol ettim, yüzde 40'a düşmüştü. Tark Yarbay'ın şarjı ise yüzde 73'tü. Daha ne kadar burada kalacağız bilmiyordum ama flaşları kapatıp ekran ışığıyla ilerleme kararı aldık.

İçerisi zifiri karanlık olduğu için bu ışık bile bize yetiyordu. Paçalarım hafiften ıslanmış, ayakkabılarım yosun olmuştu.

Birkaç dakikadır durmadan yürüyorduk. Önümüze bir yol ayrımı daha çıkmıştı. Yine sola, sağa yol ayrılıyordu. Ama önümüzdeki yol yıkılmış ve kapanmıştı.

"Komutanım, ne taraftan gidelim dersin?"

"Bence sağdan gidelim, çünkü ses sağ tarafımızdan geliyordu."

Bir anlığına sessiz kaldık ve sesin geldiği yere kulak kabarttık. Evet ses sağ taraftan geliyordu, sağa dönüp duvarı işaretledikten sonra devam ettik. Yürüdükçe ses daha yakından geliyordu. Doğru yoldaydık, hızlı adımlarla yürümeye başladık. Sese yaklaştıkça heyecanım artıyordu, bir müddet daha yürüdükten sonra karşımıza bir dehliz çıktı. Dehlizden sonrası devam etmiyordu. Ne yazık ki burası da yıkılmıştı, ışığı kapatıp dehlizden kafamı uzattım ve etrafı kontrol ettim. Hiçbir hareket yoktu. Flaşı açıp etrafı iyice kontrol ettim. Kanaldan sonra açılan bu dehliz dar ve alçaktı. Eğilip hafif yukan doğru uzanan dehlizden çömelerek çıktım. Ses artık sanki yanımdaymış gibi çok yakınmdan geliyordu. Burası oldukça geniş bir odaydı ve kırılmış çok eski bir masa sandalye vardı. Birkaç demir ya da bakır kap vardı. Ve odanın kapısı da yıkılmıştı. Buraya resmen sıkışmıştık, herhangi bir çıkış ya da pencere yoktu. Zifiri karanlık bir oda

ve yanımdaki duvardan gelen ses... Başka da hiçbir şey yoktu. Tanık Yarbay birden yanımda belirdi.

"Aras, ne var elimizde?"

"Boş, kocaman boş bir oda... Ama adamlarımız burada, bu ses jeneratör sesi. Kesin ön hazırlık yapıyorlar. Muhtemelen şu an onların depo gibi kullandığı bir odanın yanındayız. Ana odalarını bulamazsak eğer elimiz boş döneriz."

"O zaman çıkıp sola giden yol ayrımından devam edelim."

"Bence de yoksa burada jeneratör sesinden başka hiçbir şey bulamayacağız."

Odadan çıkıp dehlizden kanala girdik. Yol boyu devam edip soldaki aynıma girdik. Devam ettikten sonra aynı dehlizden karşımıza bir tane daha çıktı ve içinden geçip yine odaya girdim. Benzer bir manzaraya bakıyordum. Yeterince büyük bir oda ve genişçe bir kapı vardı, burada insan yaşayamazdı. Ya burası çok öncelerde depo olarak kullanılmıştı ya da bir mahzendi. Başka bir açıklaması yoktu, odadan çıkıp başka bir odaya girdim. Devam edip ilerledik ve bir kapı çıktı karşımıza. Çürümüş ve küflenmişti. Meylettim ve dokunmamla kapı kolu elimde kaldı, kapının her iki tarafından tutarak sessizce açtım. Bir an hareketsiz kaldık ve kapıdan çıkıp çok büyük bir koridorda ilerledik. Belli ki zamanında yaşayan insanların hayat sürdükleri yere doğru gidiyorduk. Hava daha ferahtı ve temizdi. En enteresan olanı ise her yerin bomboş olmasıydı. Ne bir eşya ne bir alet, hiçbir şey yoktu. Uzun yıllar boyunca bizim haricimizde kimse buraya girmediğine o kadar emindim ki... Ayağımızı bastığımız yerden toz kalkıyor ve her yer iz oluyordu.

Kemerli bir kapıdan daha geçip koridordan devam ettik. Sağ tarafta ilerleyen yolun sonunda, havalandırma deliğinden içeri girdiğimizde ilk gördüğümüz manzaranın aynısı vardı. Nereden ne çıkacağını bilemediğim için ışığı temkinli tutuyordum, artık hiç konuşmuyorduk bile. O kadar sessizdik ki Tanık Yarbay'ın nefes alıp verişini duyabiliyordum. Ufak adımlarla ilerlerken birden olduğumuz yere çivi gibi çakılıp kaldık.

"Getir getir, bu tarafa getir, hadi hızlanın, acele edin! Bugün burası bitecek, çabuk koy o elindekini kapının kenarına!"

Emeklerimiz sonuç vermişti. Amacımız tabii ki adamları öldürüp ele geçirmek değildi. İstihbarat ve soğuk savaş, günümüzdeki en iyi savaş metodu. Psikolojik harp sanatıyla birleşen bu üçgen mücadele biçimi, iyi sonuçlar doğuruyordu.

Sessiz adımlarla duvar kenarına yaklaştık. Duvarın arkasındaki her bir sesi duyabiliyorduk, bir şeyler taşıyorlardı içeri. Telaşlı bir hava vardı, grubu yöneten kişi acele etmeleri için sürekli uyarılarda bulunuyordu.

"Akşama kadar burayı hazırlamamız gerek, bugün yeni civcivler gelecek buraya, eğer hazır olmazsa papaz bizi harcar bilirsiniz."

Demek papaz buraya gelecekti bu akşam, bu çok iyiydi.

"Aras, sende çok büyük bir şans var oğlum. Yine tam olayların içine düştük."

"Rastgele diyelim komutanım."

Yaklaşık bir saattir sessizce oturuyorduk, ne gelen olmuştu ne giden. Jeneratör hâlâ çalışıyordu, sesini uzaktan duyuyorduk. Yorulup ağırlaşmış vücuduma tıpkı bir ninni gibi geliyordu.

Montumu çıkarıp üstüne oturmıştım. Duvara yaslanmış öylece beklerken *burada ne yapıyoruz* demeden, kendime bu soruyu sormadan edemiyordum.

Klasik yöntemlerde, polis bu işi yapsaydı burası çoktan siren sesleriyle dolmuştu. Haberlerde son dakika olarak geçer ve *"Türk polisi çok başarılı bir operasyona imza attı, tarihî şehirde toplanan örgüt gruplarını tespit eden Türk polisleri operasyon gerçekleştirerek terör gruplarını etkisiz hâle getirdi,"* denirdi. Peki ya sonra, sonra ne olacaktı? Papazın yerine başka biri gelecek, yakalanan teröristlerin yerini başkaları dolduracaktı. Bitmezdi, bitmeyecekti de. En büyük zararı vermektir amaç... En büyük darbeyi indirmek ve onun sonrasında artçı darbeler indirip zayıflatmaktır. Terör zaten bitmezdi, terörü Allah istemedikten sonra kimse bitiremezdi. İki farklı görüş ayrılığının olduğu yerde, eğer ki cahil, kötü niyetli insanların elinde silah varsa orada terörde vardır. Terörizm bu mantıkla işlerdi her zaman. Bize gelince, ırk ayrımı, dil ayrımı, yer yer din ayrımı, düşünce ayrılığı ve saymadığım birçok zıt görüş vardı...

Kim bitirebilirdi ki? Para mı? Tabii ki hayır. Silah mı, bir nebze... Ya eğitim, yok o da işlemiyordu. Eğitim verildiğinde bu sefer üniversitede

holiganlık başlıyordu. Üniversiteyi bitiriyor, belki meclise giriyor, orada devam ettiriyordu mücadelesini. Peki ya en etkili çözüm hangisi?

Türkiye’de ailesinden kalan toprakları, kardeşler kendi aralarında paylaşıırken birbirlerini vuruyordu. Hiç bu adamlardan toprak istenir miydi? Kime toprak verirdi ki bu adamlar? Ne devlet kurmasından bahsediyordu bu zevatlar?

Paketimi çıkardım, son sekiz sigaram kalmıştı. Bir tane daha yak-tım ve ciğerlerime çektim. Karanlıkta dumanı göremiyordum, ama hissediyordum.

Ayağa kalkarak volta atmaya başladım. Adımlarımı sessiz atıyordum, temkinliydim. Adamlar gitmiş olabilirdi ama belki de duvar arkasında pinekleyen ya da uyuyan birileri vardı. Sonuçta duvarın arkasını göremiyorduk. Orada ne olduğunu, tam olarak ne koyduklarını bilemiyorduk. Beklemekten başka çaremiz de yoktu. Sigaramdan derin derin nefesler çekip dumanı rastgele üflüyordum, volta atmaya devam ederken dönüp duruyordum etrafta. Duvarın sonuna gelmiştim, arkamı dönerek yürümeye devam ettim. Gözlerimi kısıtım, sanki ileride bir şeyler parlıyordu. Yavaşça yürümeye devam ettim, gözlerimi kısarak bakmama rağmen parlaklık birden kayboldu. Aklımı mı yitiriyordum acaba? Gördüğüme yemin edebilirdim. Tanrı Yarbay’a sormak istedim ama yaklaştığımda uyuduğunu fark ettim, duvara yaslanıp fişi çekmişti. Ruhu bedenini terk etmişti sanki, o kadar derine dalmıştı. *Herhâlde göz yanılması* dedim ve yürümeye devam ettim. Sigaram dibine geliyordu herhâlde, göremiyordum ama ağzıma acı tadı geliyordu. Sonuna geldiğimi hissettiğimde tekrar arkamı döndüm ve yürürken derin bir nefes çekip üfledim.

Işık huzmesi yine belirmişti, hızlı adımlarla yürümeme rağmen yine kayboldu. Hırsımı sigaradan çıkarıp derin bir nefes çektim ve dumanı sertçe üfledim. Işık yine belirmişti, bir kez daha sigaradan çektim ve üfledim. Dumanı üfledikçe ışık beliriyor ve duman gidince tekrar kayboluyordu. Bir yerde delik vardı, ya güneş ışığı içeri giriyordu ya da yan taraftaki odanın lambasının ışığıydı bu. İzmariti söndürüp cebime koydum ve bir tane daha sigara yaktım. İçime çekip ışığın yansıdığı yere üfledim ve takip ettim, ışık yan taraftaki duvarın arkasından geliyordu. Biraz daha ilerledim ve duvara yaslandım.

Delîği bulmuştum, bir kalemin çapı kadar anca vardı ama içerişi gözüküyordu.

Dikkatlice, bakabildiğim kadar baktım. Masalar ve sandalyeler vardı, ışık sanydı ve odayı yeterince ısıtıyordu. Duvarlarda bayraklar vardı, paçavra ve bez parçaları... Başka da bir şey gözükmiyordu.

En son kişinin sesini duymamızdan sonra uzun zaman geçmişti, ne kimseler geliyordu ne de bir tek ses vardı. Sadece ve sadece bekliyorduk. Gidip tekrar yerime oturdum, oturduğum gibi kalkmam bir oldu. Tark Yarbay'ın yanına gidip aniden onu uyandırdım.

"Geldiler."

Hemen deliğin yanına gittim ve içeriye baktım.

"Morgen bu, Morgen, komutanım!"

"Çekil bir saniye, bakayım şu şerefsiz!"

O sırada Morgen konuşmaya başladı.

"Güzel bir mekân bulmuşsunuz tebrik ederim. Burada sizi kimse bulamaz, akşama taze kanlar gelecek, bir güzel ilgilenin, işaretçi de gelmek üzere demiştin, bir taraftan da o ilgilen sin gelenlerle. Bu işi çabucak yapıp kendimizi bir müddet geri çekmeliyiz. Patronla konuşacağım, bu Türklerden bahsedeceğim. Bize bir emir verecektir, o ne derse onu yaparız. Bu yılın büyük toplantısı için bugün buradan ayrılıyorum. Bu yıl toplantıya herkes teşrif edecek. Türkiye sınırındaki olaylar için ve geleceğimiz hakkında önemli kararlar alınacak ve patron ilk defa dağa gidip liderlerle görüşecek. Merak etmeyin, bu pis kokulu, yobaz barbarlarla işimiz bittiğinde onları da bitireceğiz. Büyük Mezopotamya'daki ülkemizi kurmaya çok az kaldı. En ufak bir şey olursa benimle irtibata geçin İzak, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı şef, sen merak etme, burası bizde. Emin ol, hiçbir şey olmayacak."

İzak'ın sesi kesildiğinde Morgen tekrar konuştu.

"Tamam, yola çıkacağız, gitmem gerek, Tanrı sizi korusun."

"Tanrı sizinle olsun."

Bütün konuşmaları beynime kazımuştum âdeta, çok ama çok büyük bir balık tutmuştuk. Eğer doğruysa, eğer böyle büyük bir toplantı yapılacaksa bu bizim için bir devrim niteliğinde olurdu. Ama nerede olacaktı ve ne zaman olacaktı?

"Nereye gideceğini söylemedi Aras, bu işin ucunda ölüm olsa bile sonuna kadar gitmeliyiz."

"Nerede olacağı belli komutanım, baksanıza papazdan bile saklıyor olayı, ona bile söylemiyor. Bu işin Türkiye'de olmayacağı kesin, sınırda halledecekler ve eminim Kandil'e gideceklerdir. Şimdi çıksak bile o şerefsize yetişemeyiz, çoktan gözden kaybolur. Merak etmeyin, arabalarının plakasını manastırdan çıktığımızda almıştım, yine buluruz. Bakalım akşam burada neler olacak, ne yapacaklar, ne film çevirecekler?"

Yine beklemeye başlamıştık. Yerime oturdum ve geriye yaslandım. Duvarın arkasından yine ses kesilmişti. Uyumaya karar verdim ve fişi çektim.

Gözlerimi açtığımda, Tarık Yarbay'ın eli omzumdaydı, bu sefer uyandırılan bendim. Vücudum uyuşmuş, belimde karıncalanmalar vardı. Hafiften doğruldum.

"Kalk Aras, kalk."

"Geldiler mi?"

"Evet."

"Kaç kişiler?"

"Belki on ya da on beş..."

Saniyeler içinde kendime gelmiştim, silahımı yerden aldım ve ayağa kalkıp belime taktım. Usul adımlarla duvardaki deliğin yanına gidip gözetlemek için bakınmaya başladım. Hiç kimse gözüküyordu, herkes sandalyelere oturmuştu sarırm. Görüş açımda kimse yoktu. Sessizlik hâkimdi ardından papaz beliriverdi.

"Evet, arkadaşlar, hepiniz hoş geldiniz. Çok yoğun geçen bu günlerde, tedbirlerimizi arttırmak için böyle bir mekânı uygun gördük. Bizi Tanrı'dan başka kimse burada göremez, bundan emin olabilirsiniz."

Tarık Yarbay mırıldandı.

"Öyle sarın siz, şerefsizler!"

"Birkaç günlük faaliyetimiz olacak. Size dinimizi tanıtır anlatmaya çalışacağız. Biz inanmışlar, bu kutsal vazife için ömrümüzü adadık. Hemen konuya gireceğim.

Arkadaşlar neden burada olduğunuzu çok iyi biliyorsunuz, kutsal bir vazife için gönüllü oldunuz. Unutmayın ki inanmışlık bu işin temelinde vardır. Siz inanarak vazifenin büyük bir kısmını icra

ediyorsunuz. Bundan sonra yapacağınız işler bedenen olan işlerdir. Siz, bu kutsal davanın neferleri bir gün mutlaka bunun faydasını göreceksinizdir."

"Yine başlayacaklar komutanım, şeytandı ayindi, tapınmaydı. Buradan bize hiçbir şey çıkmaz."

"Biraz daha bekleyelim Aras."

"Anlaşıldı, bekleyelim."

Safsatalar, yalanlar, ihtiraslar, ihanetlerle dolu 3 saat geçmişti. Resmen beyin yıkıyorlar, öyle güçlü konuşuyorlardı ki 20'li yaşlardaki o çocuklar bu yalan rüzgânna kapılıyordu. Tanık Yarbay'la gitmek için karar verdiğimizde onların da toplantısı bitmek üzereydi. Yarım saat daha bekledikten sonra jeneratör birden susuverdi. Ortalıkta resmen sessizlik çökmüştü. Nefes alışverişim bile bu sessiz, kasvetli yerde çok fazla duyuluyordu. Yerimizden kalktık ve harekete geçtik. Telefonlarımızı kontrol ettik, bizi çıkış için idare edecek dercede bataryaları doluydu.

"Aras, çıkalım artık bu yerden."

"Peki, bu hevaleri n'apalım?"

"Eğer şimdi enselersek, bu iş burada biter. Sessiz kalmamız en doğrusu, er ya da geç zaten alacağız bunları. Artık elimizdeler, adamlar kendilerine çok güveniyor Aras. Unutma evlat, özgüveni çok olanın hata yapma ihtimali çok olur. Bir yiğit çıkar, sırtını yere getirir. Bu salaklar bu kafayla daha çok açık verirler. Türkler bu topraklarda yüzyıllardır bu zihniyet ile galip geldiler. Düşmanını asla küçümsemediler. Biz de eğer bugün bu noktadaysak bu şerefsizleri küçümsemediğimiz içindir. Amma lakin *ya bismillah* dedikten sonra, düşmanı mahvedecek nefesimiz var, çok şükür. Şimdi çıkalım, balığın büyüğünü alalım."

Tanık Yarbay'ın konuştuıkları o kadar doğrudu ki, hiç sesimi kırmadan dinlemiştim.

Öne geçtim ve telefonun ışığını açtım. Sırasıyla odalardan sessizce geçtik. Dehlize gelip içeri girdik ve işaretleri takip ederek ilerlemeye devam ettik. Durakladım ve bir sigara yaktım, devam ettim, yolu yarınlaştık. İlk baştaki heyecan mevcut değildi ama bir gün fırsatım olsa sırf buranın tamamını keşfetmek için geri gelebilirdim. Bütün bu

işler bittikten sonra buranın varlığından ilgili bakanlığı bilgilendirecektik. Belki bir kez daha fırsatım olabilirdi, kim bilir...

Çok uzun sürmeyen yürüyüşümüzün ardından havalandırma deliğinin önüne gelmiştik.

"Şimdi nasıl çıkmayı düşünüyorsun Aras Efendi?"

"110 kilo olan sizsiniz komutanım, siz düşünün."

"Şuna bak şuna, nasıl dalga geçiyor! Benim yaşıma geldiğinde seni göreceğim evlat, göreceğim!"

Tank Yarbay avuç içime bastı. Güç de olsa yukarı doğru ittim, gücüm tükenekken son bir hamleyle çıkıverdi. Belinden kemerini çıkarıp bana uzattı ve tek bir hamleyle kendimi yukarı çektim. Dikkatli adımlarla yukarı doğru çıktık, ilerledikçe hava daha temiz geliyordu ve sonunda telefonun ışığı artık hükmünü kaybediyordu. Güneş ışıkları artık gözüküyor, kendimi hapishaneden kaçmakta olan, hürriyetine kavuşan bir mahkûm gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Dışarı çıkmadan önce, havalandırmanın ağzından etrafı kontrol ederek emin olmak istedik. Kimseler yoktu ama temkinli olmakta fayda vardı. En ufak bir falso vermek her şeyi ama her şeyi berbat ederdi. Geldiğimiz yarıktan dikkatle aşağı inerek, nihayet toprağa basmıştık.

"Komutanım, gidelim mi? Yoksa..."

"Yoksa ne, fare deliğini mi merak ediyorsun?"

"Aynen, nereden giriyorlar, merak ettim."

"Nereden olacak, aşağıdaki su kanalının diğer taraftaki ucundan. Karşıya bak, hafif ormanlık alanı görüyorsun, neden sence etrafta tek bir ağaç yokken orası yemyeşil, çünkü akan su orayı beslemiş, aynı zamanda kanalı gizlemiş. Sanırım burada işimiz bitti, gitmemiz uygun olur."

"Gideceğimiz yerden emin gibi konuşuyorsunuz."

"Tam olarak denemez ama planı sen yaptın, onu da bize sen söyleyeceksin."

Hızlı adımlarla yıkık harabelerin içinde gizlenerek arabaya ulaştık. Kontağı çevirdim ve yola koyulduk. Ufak bir plan yapmıştım, aracı mobese kameralarından takip edip nereye gittiğini öğrenmeliydik. Başka bir adam, başka bir işbirlikçi ya da yardım ve yataklık eden biri çıkacaktı belki. İz sürmeliydik, belki şehirden henüz çıkmamışlardı. Bunu öğrenmenin tek yolu kameraları kontrol etmektir.

Merkeze ulaşmamız zor olmadı, yolu öğrenmiştik. Hemen emniyete doğru yöneldim. Tank Yarbay, emniyetle ve üstlerle gerekli görüşmeleri yapmıştı. Tabii ki polis bize kucak açmış şekilde, *"gelin arkadaşlar, istediğiniz kameraya bakın"* demeyecekti. İşleri gereği zorluk çıkaracaklar, yokuş yapacaklardı. O yüzden işi yukarıdan halletmiştik.

Arabayı park edip kapısını kilitledim. Emniyetin nizamîyesinde nöbet tutan kırsal, iri yarı bir polis memuruyla selamlaştık. Ne sebepten geldiğimizi ve üzerimizde kesici; delici bir alet olup olmadığını sordu. Kurum kimliğimizi gösterip içeri geçtik ve 3 kat çıktıktan sonra il emniyet müdür yardımcısı ile görüşüp direkt bütün kameraların olduğu odaya geçtik. Saat ve yeri bildirdikten sonra araç bulmamız zor olmadı. Odada dört kişi kalmıştı, konunun hassasiyetini izah ettikten sonra diğer personelin çıkmasını ve bu işin gizlilikle yürütülmesini kabul etmişti emniyet müdürü. Araç şehirde birkaç noktaya uğradıktan sonra il dışına çıkıyor ve rotasını Nusaybin'e çeviriyordu. Tahmin etmesi zor değildi, sınırdan geçecek ve bunu da Nusaybin'den yapacaktı. En zayıf nokta orasıydı, çünkü kimin eli kimin cebinde belli değildi. Yüzlerce tır kamyon oradan Suriye'ye geçiyordu, karmakarışık bir yerdi.

Hem ekrana bakıyor hem de kafamda plan yapıyordum. En iyi hamle hangisiydi, ne zamandı bu toplantı, nerede yapılacaktı, ne kadar zamanımız vardı?

İşlerimizi bitirip emniyetten ayrıldık ve arabaya geçip orduevinin yolunu tuttuk. Tank Yarbay sessizdi, belli ki o da kafasında planlar yapıyordu. Hiç konuşmadan orduevinin nizamîyesinden içeri girdik. Arabayı otoparka çektim ve aşağı indik.

"Aras, ne düşünüyorsun evlat?"

Cebimden paketimi çıkardım ve arabaya yaslanıp sigaramı yak-tım. Derin bir nefes çektim.

"Şimdi basıp gitmek geliyor içimden, peşlerine düşmek geliyor ama yakayı ele veririz. Bizi Suriye'de çözerler. O sebepten çekiniyorum."

"Haklısın, rahat hareket edemeyeceğimiz aşikâr. Zorlu bir yol olurdu."

"Öte yandan Zelal bizim için büyük koz ama zamanımız daralıyor, o kadını bulamazsak her şey biter. Ama bulursak bize yardım edeceğinden eminim."

"Peki, sence neden şimdiye kadar Türkiye ile işbirliği yapmadı dersin?"

"Tabii ki korkuyor, *Türklere güven olmaz* mantığı hâlâ kadında var. Yoksa şimdiye kadar çoktan bülbül olmuştu."

"Bize nasıl güvenecek dersin?"

"Hiçbir fikrim yok ama ailesini araya koyabiliriz. Eğer ki babasıyla görüşüyorsa ikna edebiliriz diye düşünüyorum. O zaman bize istediğimizi verecektir. Peki, sen komutanım, sen ne düşünüyorsun?"

"Ekleyeceğim pek fazla bir şey yok aslında, önümüzdeki seçenekler çok az. MİT'ten istihbarat alışverişi yapsak, bu olay büyür ve çok rahat çözülrüz, emin ol. Yardım almasak Suriye'de rahat hareket edemeyiz bu da aşikâr. Sanırım yine yalnızız evlat ve en basit yol ve aynı zamanda risksiz olanı Zelal gibi duruyor. Eğer ki bulursak bu iş biter, noktayı koyarsınız."

"O hâlde ne yapıyoruz?"

"Git uyu, gece Hakkârî'ye geçelim."

"Araçla mı?"

"Evet."

"Tehlikeli olabilir."

"Yılanın deliğine çoktan çomak soktuk evlat, bu saatten sonra sonumuzu düşünsek de tek çıkış var. O da saldırmak. Hadi görüşürüz, odama gideceğim."

Şu an 80 milyonluk ülkede yalnız başımaydım. Araca yaslanmış, derin derin sigaramdan içerken kafam âdeta durmuştu. Hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şey anlamıyor ve hiçbir şey hissetmiyordum. Ayaklarım yere çivilenmiş, hareket etmiyordu. Gözlerim asfaltın üzerindeki beyaz taşa ilişmiş, başka bir şey görmüyordu. Elimizde bilgi vardı ama hareket edemiyorduk, doğru hamle hangisi bilemiyorduk. Bu çok zor bir çıkmazdı. Kendi ülkemizin bile topraklarında zor hareket ederken Suriye'de, Irak'ta nasıl kamufle olacaktık, nereye gidecektik?

Gözlerimi kapattım, sımsıkı yumdum ve derin bir nefes alıp yerimden hareket ettim, normal adımlarla yürüyüp lobiye girdim. Anahattan aldıktan sonra odaya çıktım. Resmen boşlukta yürüyordum, hiçbir şey duymuyor, sadece yürüyordum. Odanın kapısını açtım, içeri girdim ve kapıyı kilitleyip yatağa uzandım. Gözlerim tavanda, onlarca

soru cevap alabilmek için beynime nüfuz ederken ellerimle başımı sıkıştırdım ve derin bir nefes alıp kendi kendimle konuştum.

"Her şeyin hayırlısı Aras, her şeyin hayırlısı..."

Gözlerimi açtığımda, uyuşmuş vücudumla zor da olsa yatağımdan doğruldum. Saatime baktım, gecenin 11'iydi. 12'de yola çıkacaktık, kalkıp yüzümü yıkadım ve Tarık Yarbay'ı aradım. Birkaç saniye telefon çaldıktan sonra açıldı.

"Komutanım, hazırsanız çıkalım."

"Tamam Aras, beş dakika sonra aşağıda görüşürüz."

Telefonu kapatıp bir sigara yaktım, hızlıca içip söndürdükten sonra silahımı belime takarak odadan çıktım. Aşağı indiğimde Tarık Yarbay henüz gelmemişti, birkaç dakika sonra merdivenlerin ucunda gözüktü.

"Aras, bir şeyler yiyelim, yola çıkarız."

"Bence de iyi olur, yolumuz biraz uzun."

Kapıdan çıkıp otoparka doğru yöneldik, arabaya binip çalıştırdım.

"Emanetleri bagajdan yanımıza alalım evlat, ne olur ne olmaz, tedbirimizi alalım."

"Haklısın komutanım, yemekten sonra yanımıza alınız."

Otoparktan hızlıca çıktık ve nizamiyedeki personeli selamlayıp orduevinden ayrıldık. Şehir merkezinde ilk bulduğum lokantanın önüne arabayı park ettikten sonra içeri geçtik. Yemeğimizi yiyip dışarıdaki masalardan birine oturmuş çaylarımızı yudumlarken Tank Yarbay karanlığa dalıp konuşmaya başladı.

"Yorulduğum artık evlat."

"Yorgunluk bize göre değil komutanım."

"Bırak oğlum şu zırvaları! Biz her şeyden öte insanız. Bizim de yorulma lüksümüz var, bizim de acı çekme, bizim de ağlama lüksümüz var. Lakin insanların en çok korktuğu olay bizim için çok basit geliyor."

"Nedir o komutanum?"

"Ölüm evlat, ölüm. Ölüm bize basit gelmiyor mu sence?"

"Başka meslek mi var komutanım, ölü mü bu denli sırtında taşıyan?"

"İşte evlat, anlatmak istediğim bu. Ölümü beklemekten yorulmuşum. Belki, insan yaşlandığında ve de çocukları olduğunda anlıyor

bazı şeylerin basit olmadığını. Senin için dünya hoş, ben de senin yaşındayken ayaklarımı yere değmezdi. Ama evlat şimdi korkar oldum. Kendim için değil, çocuklarımı babasız bırakmaktan ve de eşimi kocasız bırakmaktan korkuyorum.”

“Kader diye bir şey var komutanım. Ben kadere inanırım, insanı ölmekten kaderi kurtarır. Yer ve zaman dolmadıysa eğer, sayılı nefes tükenmediyse eğer, ölüm bizi bulamaz.”

“Haklısın, hadi kalkalım, yola koyulalım, daha çok işimiz var.”

Arabaya bindiğimde saatime baktım. 12.15’ti, gaza basıp yola koyulduk.

Mardin uyuyordu ve burada iki yabancı, sokaklarda geziniyordu.

Bir müddet ilerledikten sonra “*Mardin İl Sınırı*” tabelasını gördüm. Sırasıyla Şırnak il sınırına ve sonra Hakkâri’ye ulaşacaktık. Burası doğunun en tehlikeli yollarıydı. İki saatlik yolculuğun ardından Şırnak’a varmıştık. Şehrin sessiz sakin karanlığından süzülüp il dışına çıkmıştık.

Tekin yerler değildi, hiçbir zaman da tekin bir yer olmamıştı. Normal bir şekilde aracı kullanırken Yakup’un gönderdiği maile bir göz attım. Telefonda söyleyemem demişti, Zelal’in bilgilerine tekrar bir göz attım ve iyiden iyiye beynime kazıdım.

Çukurca’ya gidecektik, ailesi orada yaşıyordu. Çukurca’ya birkaç kez gitmiştim, ama tabii ki dağlarına. Irak’a sınırı olan ufak bir ilçeydi. Hakkâri merkezine uzak, Şırnak il merkezinden çıkıldığında ilk karşımıza çıkan ilçeydi. Fazla yolumuz kalmamıştı, şafak hafiften söküyor, saat 6’ya yaklaşıyordu.

Ne ben ne Tark Yarbay gözümüzü bir nebze olsun kırpmamıştık. Planımızda doğru Çukurca’ya gidip Zelal’in ailesiyle görüşmek vardı. Ortalama üç dört saatlik yolumuz anca kalmıştı. Yollar çok ıssızdı, hiçbir araba gelip geçmiyordu. En son gördüğüm pikap 3 saat evvel Şırnak karayolunda kalmıştı. O araçtan sonra kimseleri görmemiştik.

Hakkâri il sınırından girdiğimizde sağımızda bir benzin istasyonu bizi karşıladı, direksiyonu sağa kırdım ve istasyona girdim.

“Bir çay içelim mi komutanım?”

“Pek hoş karşılanacağımızı sanmıyorum ama bakalım.”

“Merak etmeyin, arabanın da yakıtı az, kim istemez sabah sabah bir aracın deposunu doldurup mazot satmayı, böylesi bir kırsal yerde?”

"Haklısın."

Arabadan inmeden camı araladım ve kornaya bastım. Kimse ortada gözükmüyordu, belli ki pompacı uyumuştı. Birkaç saniye beledikten sonra usul adımlarla başını kaşıyarak ufak tefek cılız bir adam bize doğru yürüyerek geldi. Camdan hafiften kendimi göstererek, Kürtçe konuştum.

"Silav çawa yî heval?"

Merhaba, nasılsın kardeşim?

"Pir baş im, spas dikim, ya tu?"

Çok iyiyim, teşekkür ederim, ya sen?

"Ne xerab e."

Fena değil.

"Kürtçen biraz kırıktır, Türkçe bilirim, siz neredensiniz?"

"Biz sadece yolcuyuz kardeşim, depoyu doldurur musun?"

"Hemen abim, hemen."

Adam depoyu doldururken, istasyona bir araç daha yanaşmıştı. Şehir uyanıyordu ağırdan ağırdan. Arabarın plakasına baktım, 23'tü, Elazığ plakaydı. İçindeki adama gözlerimi kısıarak baktım, telaşlı ve tedirgin gözükmüyordu. Sanırım yol onu bayağı bir germişti.

Çukurca'ya girerken sizi devasa büyük dağlar ve kayalar karşılar, vadinin ortasında yılan gibi kıvrılan yol, dağların arasında uzanıp giderdi. Adam yolun yabancıydı sanırım, sabah oradan geçmek onu bayağı bir germişti herhâlde.

"Tamamdır, depo doludur."

"Sağ olasin, peki çayın var mı?"

"Vardır, vardır elbet, buyurun."

Adam yanımızdan uzaklaşıp, diğer arabaya yönelince Tank Yarbay'a döndüm.

"Gidelim komutanım, biraz uykumuz açılır, soluklanalım."

"Tamam, arabayı kapıya yakın bir yere park et, her ihtimale karşı bize yakın olsun, kapıyı da iyi kilitlediğinden emin ol."

"Tamam komutanım, siz merak etmeyin."

Arabayı istasyonun ufak tefek marketinin kapısına park edip indim. İstasyonda çalışan çocuk bize çayları doldurmuş ve birkaç tane de poğaça getirmişti. İçeri girdiğimde Tank Yarbay'la sohbet ediyorlardı.

"Siz madenci misiniz?"

"Hayır, madenciler buraya çok mu sık gelir?"

"He ya gelmez mi, hem de bir sürüsü gelir."

"Peki, ne için gelirler?"

"Ağam, bilmez misin, bu toprakların altı üstü petroldür, bordur."

"Bor ne işe yarar? Bilir misin?"

"Bilirim elbet, bilmem mi? O adamlar buralara gele gide biz de birkaç şey öğrendik. Bu maden uçak yapımında kullanılır, uzay mühendisliğinde kullanılır."

"Peki, Türkiye neden kullanmıyor, biliyor musun?"

"O kadana aklım ermez ama kesin yabancı madencilerin parmağı vardır bu işin içinde."

"Muhtemelen..."

"Peki, siz, siz necisiniz?"

"Biz o madenlere sahip çıkanlarız, kardeşim."

Tank Yarbay'ın bu sözü üzerine adam bir hayli sinirlenmişti.

"Siz de onlara yardım ediyorsunuz yani! De haydi çayınızı yudumlayın ve buradan gidin. Ben zaten arabanızdan ve konuşmanızdan anlamıştım onlardan olduğunuzu."

"Sakin ol kardeşim, sen bizi başkalarıyla karıştırıyorsun."

"Benim kimseyle karıştırdığım yok. Kimse buralarda örgütten değilse bu arabayla, bu elbiseyle, yabancı bir plakayla dolaşamaz. Siz de örgüte yardım edenlerdensiniz. Çayınızı içtiyseniz, hadi gidin buradan."

"Biz gezeriz, biz devletiz! Şanlı bayrağın dalgalandığı her yerde gezeriz."

Tank Yarbay'ın kendinden emin konuşmasının ardından adamın sınırları aniden sönüverdi.

"Şey ağabey, ben sizi onlarla karıştırdım. Çok gelip gidiyorlar, sizin ki gibi Jeep'lerle buralarda gezerler. Sizin gibi sakal uzatıp, birkaç kelime Kürtçe ezberleyip bizimle konuşurlar."

"Mesele değil kardeşim. Biz bu vatanın evlatlarıyız, siz yeter ki böyle güçlü durun. Güçlü durun ki o sülükler sizden beslenemesin. Çay için sağ ol, bizi hoş kıldın. Yolcu yolunda gerek, kal sağlıcakla."

"Sağ ol ağabey, dikkat edin."

Arabaya geçtikten sonra marşa basıp yola düştük.

"Görüyorsun değil mi Aras. Nasıl iliğimizi, damarımızı sömürmek için alttan alttan hareket ediyorlar? Biliyorlar, buraların altı üstü kıymetli madenlerle dolu."

"İrak'ta, İran'da ve Suriye'de oluk oluk petrol akarken Türkiye'de olmaması zaten düşündürücü komutanım. Türkiye hâlihazırda kendi petrol ihtiyacının %18'ini anca karşılıyor. Ama emin olun, bu oran %200'lere çıkar. Zamanında yapılan antlaşmalar yüzünden toprağın 2 metre altında söz hakkımız yok, adamlar bizi her yerden sarmış. Yıldız Sarayı'nda, Abdülhamid Han'ın Türkiye'de petrol rezervlerinin bulunduğu bir harita çıkmıştı hatırlarsanız, bu olay yüzyıllar öncesinden biliniyordu ama kan emici sülüklere karşı gücümüz yoktu."

"Her şeyin zamanı var evlat, zaman bizim galip olmamıza gebe. Bir gün o günler de gelecek."

"İnşallah komutanım."

Bir müddet sohbet ettikten sonra sessizlik çökmüştü arabanın içine, sağımızdan solumuzdan uzanan dağlara baka baka ilerliyorduk. Sessizliği Tark Yarbay bozdu.

"O ilerideki arabalar neden durmuş?"

"Bilmem ki komutanım, buralarda asker uygulama yapmaz, çok mahkûm yerler."

"İlerle bakalım, hızını biraz düşür. Bu arabalar Hakkâri'den geliyor belli ki."

Dikkatlice hızını düşürdüğümde arabalara tahminen 300 metre kalmıştı ki...

"Allah kahretsin, komutanım bunlar terörist! Ellerinde silah var, sivil giyinmişler. Propaganda yapıyorlar belli ki."

"Daha da yavaşla, çantadan silahları çıkaracağım."

"Komutanım, bir şok yaratmalıyız. Çantada saldırı tipi el bombası var, yeterince yaklaştığımızda elbet bizi durduracaklardır. Onlar bize atmadan, biz onlara atmalıyız. Yoksa buradan zor çıkarız. Ve tepelerde emniyetçileri olabilir, çok dikkat etmeliyiz."

"Silahı kur, camı fazla aralama. Unutma ki araç zırhlı, ilk başta dışarı çıkmıyoruz, dikkatlerini çekip bize birkaç kişi yanaşmalarını sağlamalıyız. Sonra cam aralığında el bombasını ortalarına atarsın. Sen onlarla ilgilenirken ben tepelere bakacağım, bakalım kaç piç kurusu var burada."

Plan her zamanki gibi cepteydi, planı bozacak yegâne madde heyecandı. Eğer heyecanımıza yenik düşersek her şeyi berbat ederdik.

Arabanın onlara yaklaştığını görünce yüzünde peçe olan biri el sallayarak durmamızı işaret etti.

“Aras, sakın ol, senin tarafından gelecekler.”

Arabayı yavaşlattım ve durdum. Adam orta yaşlarda biriydi, biraz da zayıftı. Bir elimde el bombası, bacaklarım arasında da ağzında mermi ateş etmeye hazır seyyar dipçik bir Kaleşnikof vardı. Camı 10 santimetre kadar araladım ve adamla yüz yüze geldim. Derin bir nefes aldım, artık hazırdım. Birazdan olacakları kimse bilmiyordu ama nefretim ve kinim beni diri tutuyordu. Hiç kimse ama hiç kimse Türk askeri-nin ve Türk polisinin olduğu yerde volta atamazdı, atsa da sonucu ölüm olurdu. Adam yaklaştı ve konuşmaya başladı.

“Kimlikleri görelim, kimlikleri!”

Sakin bir ses tonuyla konuştum.

“Sen kimsin, asker mi; polis mi?”

“Biz bu toprakların yegâne sahibiyiz! Kimlikleri verin!”

“Hiçbir asker ve polis millette bu şekilde konuşmaz ki, siz kim-siniz?”

“Başlatma askerine, polisine! Türk Cumhuriyeti bu topraklarda söz sahibi değildir! Bu topraklar bizim! Tek söz sahibi de gerilladır!” Son kez söylüyorum, kimlikleri verin!”

Adamın ses tonu değişmiş, gerilmiş ve silahını doğrultmaya ha-zırdı. Derin bir nefes almış, sınırdan hafifçe titreyen bedenime *sakin ol, sakın ol* diye uyarılarda bulunuyordum.

“Aç camı! İnin arabadan! Arabayı arayacağız! İnin hemen!”

Tanık Yarbay yanımda yavaşça konuştu.

“Aras yemle onları, diğer adamı da çek yanına.”

“Seni anlamıyorum, ne diyorsun, biraz yüksek sesle konuş! Ara-baya yaklaş.”

Adam temkinliydi, arabadan 2 metre uzak duruyor ve yaklaşı-muyordu. Yemlemiştim hem de çok güzel yemlemiştim...

“Son kez söylüyorum! Camı indir, ellerini göster ve arabadan aşağı in!”

Şerefsiz sesini yükseltince diğer tarafta arabalarla ilgilenen adam da bize doğru yaklaşmaya başlamıştı.

10 metre...

8 metre...

6 metre...

4 metre...

İçeri bakıyor, bizi görmeye çalışıyordu. El bombasının pimini çektim, Tanık Yarbay silahının emniyetini açtı.

3 metre...

Yeni gelen adam da bize bağınıyordu.

"Çıkn dışarı diyoruz size! Gerillaya hesap vereceksiniz."

2 metre...

Adam arabanın önüne gelip arabaya vurdu. *Şimdi onları biraz sakinleştirmek gerek*, diye düşündüm. Onları yeniden yemleyip yan yana getirmek, alttan almak gerekiyordu.

"Tamam tamam sakin olun, biz bir ilaç firmasında çalışan kişileriz, isterseniz size kimliğimizi göstereyim. Ama o silahları indirin, böyle şeylere hiç gerek yok. Şimdi kimliğimi çıkıyorum, doğru söylediğimi göreceksiniz."

Adamların yeterince dikkatini çekmiştim, uzatacak olduğum kimlik diğer adamın da dikkatini çekmişti. Yan yana gelmişlerdi. Camı biraz araladım.

"Komutanım, hazır olun."

Pimi çektim, mandalı bıraktım. Sağ elimde bombayı tutarken; diğer elim de camı kapatacak düğmedeydi.

İçimden saymaya başladım.

1, 2, 3...

Sonrasında adamlara bakarak konuştum.

"Unutmayın şerefsizler, hiç kimse Türk milletine ahkâm kesemez!"

Bombayı camdan dışarı fırlatıp anında camı kapattım.

Aradan 2 saniye geçtikten sonra bomba bütün gücüyle infilak etmişti. İki tonluk zırhlı araç bile sarsılmış, ortalık toz duman olmuştu. Yerden havaya kalkan taşlar arabanın tavanına ve kaputuna düşüyor, sanki sağdan soldan mermi isabet ediyormuş hissi veriyordu. Direksiyona yapışmıştım, başımı siper ettiğim yerden çıkarıp camdan dışarı baktım, iki adam da yan yana yatıyorlardı. Bombanın etkisiyle

kuş gibi uçup 3-4 metre uzaklaşmışlardı. Her tarafları kan olmuş, üstleri başları simsiyahtı.

"Aras, ileri sür, ileri sür!"

Tanık Yarbay bana seslendiği saniyede kendini arka koltuğa fırlatmıştı. Diğer iki adam da ateş ede ede kaçıyorlardı.

"Sür Aras, sür, peşlerine düş!"

"Tamam komutanım, tamam!"

Yanından geçtiğimiz üç aracında içindeki insanlar şok içerisinde etrafına bakıyor ve birisinin içindeki minik bir çocuk annesinin kucağında ağlıyordu. Hepsi iyice eğilmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Arabayı şerefsizlerin üstüne doğru hızlıca sürdüm. Arkalarına ateş ede ede kaçıyorlardı.

"İlerideki dağın yarığına doğru koşuyorlar, oradan içeri girip araziye girecekler komutanım, dağ onları saklar."

"Bas gaza Aras, bas!"

Tanık Yarbay camı aralamış ve adamların üstüne doğru ateş ediyordu. Gaza sonuna kadar bastım, canavar resmen kükrüyordu ama ağır olduğundan zor hızlanıyordu.

"Aras, sabit tut direksiyonu!"

Adamlara yüz metre kadar yaklaşmıştık ve Tanık Yarbay birini düşürmüştü, camı sonuna kadar açtım ve belimdeki 45'liğin tetiğine bastım. Bu mesafeden vurmam çok zordu ama onu baskı altına almalıydım. 20-30 metre sonra dağın yarığına girecek ve fare gibi saklanacaktı.

"Aras, şarjör!"

Hiç çantaya uzanıp da şarjör alacak durumda değildim, doğrudan kendi silahımı uzattım. Tanık Yarbay emniyeti açıp bastı makinenin tetiğine... Adam sağa sola manevra yaparak kaçıyordu. Yol kenarındaki ağaçlar da ona yardımcı oluyor saklanarak kaçmasını sağlıyordu. Biz yetişmeden adam vadiye girdiğinde arabayı durdurdum. Tanık Yarbay araçtan kendini dışarı attı ve koşmaya başladı. Çantadan 2 tane şarjör aldım ve ben de kendimi dışarı attım. Silahu doldurup yolun karşısına geçtim, Tanık Yarbay bir kayarın arkasından ateş ediyordu ve ben gittiğimde ateşi birden kesiverdi.

"Geç kaldın evlat, geç kaldın."

"Ben alacağımı aldım komutanım, paylaştık sayılır."

Vadiden içeri doğru inen kanyondan içeri girmişti adam ama kaçamamıştı. Bir ağacın dibine düşmüş, hareketsiz duruyordu.

"Eğer beş metre daha kaçsaymış şimdi nefes alıyordu Aras ama kaçamadı."

"Bugün ölmezse yarın ölecekti komutanım, bu işin sonu yok ki. Kaçtı ve sadece yorgun öldü."

"Çok iyiydin evlat, çok iyi... Şimdi geri dönelim, telefon çekiyor. İl Jandarma'yı arayalım, durumu bildiririz, 10 dakikaya damlarlar. Tepelerde birileri olduğunu düşünmüyorum ama dikkatli olmakta fayda var. Hadi binelim arabaya."

Arabaya binip camları tekrar kapattık, geriye dönüp yavaş yavaş ilerledik. Tarık Yarbay yine arka koltuğa oturmuş, sağa sola her iki taraftan da gözetleme yapıyordu. Bir taraftan elinde telefon İl Jandarma'yla görüşüyor, olayları anlatıyordu. Telefonun karşısındaki asker, hâliyle, güvenmeyince askeri sicil bilgilerini öğrenmek istemişti. Teker teker sicil numarasını söyleyen Tarık Yarbay, karşısındaki askeri ikna etmeye çalışıyordu. O da görevini yapıyordu, tedbir alıyordu. Çünkü örgüt böyle asılsız ihbarlarla asker ve polisi bölgeye çekiyor ve pusuya düşürüyordu. Trafik kazası var deyip de kaç polisi şehit etmişlerdi şerefsizler.

"Sonunda ikna oldu, birazdan gelirler. Sivillere yaklaşınca dur Aras."

Aracı durdurup camları araladım.

"Merak etmeyin, biz askeriz. Burayı bir an önce boşaltın, yolunuza devam edin! Acele edin, çıkın buradan!"

İnsanlar korkudan ne dediğimi anlamıyordu bile, el işaretleriyle onları yönlendirmeye çalışıyordum. Ölen iki teröristin cesedini yoldan kenara çekip araçlara yol açmışım. Nihayet öndeki araç hareket etti ve onu diğerleri de takip ettiler.

"Komutanım sola doğru park edip bekleyelim, yolun ortasında kaldık, haber verdik. Zaten yolu kapatırlar, gelen giden olmaz. Ortada beklemeyelim, birileri olsa şimdiye tepemizden atarlardı, belli ki yoklar ya da vardı, kaçtılar."

"Tamam evlat, haklısın, sola yanaş, bekleyelim. Bugün bereketli bir gün oldu, bir sigara ver bakalım."

"Siz bu merete alıacaksınız komutanım."

"Ben iradeli adamım, ver sen."

Tarık Yarbay'la sigaralarımızı yakıp tütürürken, yaşadığım gurur ve heyecanı anlatamazdım, kelimelere de dökemezdim. Sadece o anın zevkini çıkarıp, sigaramı içip konuşmadan bekliyordum...

Saatime baktım, 13 dakikadır gelecek olan takviye birlikleri bekliyorduk. Bir helikopterin ısınması ortalama 3-5 dakika kadar sürerdi. Birliklerin hazırlanması ve kuşlara binip gelmesi ortalama 20 dakika gibi bir zaman alırdı. Bu iş filmlerdeki gibi 2 dakika içinde gerçekleşmiyordu ne yazık ki. Gerçek olan, yaşanan daha çetrefilliydi. Diş; kana kan bir mücadele...

Beklerken etrafıma bakınıyor, gelebilecek tehditleri görmeye çalışıyordum. Mantıklı olan, gaza basıp devam etmek, olay yerini terk etmektir. Ama biz bekleyerek sorumluluk alıyor, gelecek olan arkadaşlarımızın işini kolaylaştırıyor ve en basite indiriyorduk.

Tarık Yarbay arka koltukta sürekli telefon irtibatı kuruyor, birileriyle konuşuyordu.

Direksiyon başında düşünürken Karaşahin'in sesini duyuverdim. Camı açtım, ses gittikçe yaklaşıyordu.

Farklıydı bu kanat sesi, bu Skorsky değil, taarruz helikopteri. Bu bir ATAK'tı, sesi kesik kesik geliyordu. Vadinin içinden içinden geliyordu belli ki, biraz daha kulak kabarttım. Kanat seslerinin çoğalmaya başladığını fark ettim. Bizim çocuklar destekli geliyordu, kafamı camdan dışarı çıkardım ve ilk helikopteri gördüm. Gözlerimi kışığımda ikinci helikopteri de gördüm.

Tarık Yarbay bir hamleyle arka koltuktan öne geçti ve araç telsizini eline aldı. Telsizi açıp, kanalını ayarladı ve telsizi mandalladı.

"Kanat, konuşan Kılıçkiran, anonsum düşüyor mu?"

"Konuşan Poyraz 1, alındı Kılıçkiran, beş-beş, açık ve net, dost unsurlar siz misiniz?"

"Mutabık, mutabık, yol üzerinde siyah araç içindeyiz tamam, bölgenin güvenli olduğunu düşünüyoruz."

"Alındı, bölgenin güvenli olduğunu ateş desteğine ihtiyacınız olmadığımı aldım, doğru mudur?"

"Alındı, Poyraz 1, doğrudur. Bu gelen takviye birlik, personel taşıyan helikopter, onun kodu nedir, kodu?"

"Alındı, Kılıçkiran, S-70'in kodu Gölge 11, tamam."

"Anlaşıldı, Gölge 11 olarak aldım."

"Mutabık, ihtiyaç anında gökyüzündeyiz, yakıt durumuna göre buradan ayrılmayacağız, bilgi..."

"Anlaşıldı, anlaşıldı, sağ olun. Gölge 11, konuşan Kılıçkiran..."

"Konuşan Gölge 11, Kılıçkiran devam edin."

"Anlaşıldı, yola yakın, yola yakın bir tepeye inmeniz uygun olur, bölgeden sevk hızla gerçekleşmesi lehimize, tamam."

"Anlaşıldı Kılıçkiran, Poyraz 1 ile konuşmalarınızı takip ettim, ortalama 3 dakika içinde iniş yapmış oluruz. Bizi aşağıdan himaye etmeniz uygun olur, tamam."

"Anlaşıldı, aşağısı bizde, hiç merak etmeyin, sizi bekliyoruz, tamam."

"Gölge 11 takip..."

Tarık Yarbay bana döndü.

"Aras?"

"Komutanım?"

"Hadi çıkalım evlat, helikopterin güvenliğini almamız lazım, şu kuş sağ salım insin yere, şuradan bir an önce çıkıp gidelim."

"Aynı fikirdeyim komutanım."

Araçtan silahlarımızla indik ve yolun yanındaki ufak tepede kayalıkların arkasına gizlenip Karaşahin'i bekledik. Helikopter vadi içrisinden geldi ve bir kez tepemizden geçti. Pilot, kuşu indirebileceği bir yer arıyordu. İlerden dönüş yaparak dalışa geçti.

Tahmin ettiğimiz gibi, üzerimizdeki hâkim tepeye inecekti.

Karaşahin yavaş yavaş irtifa kaybederek kayalığa indi ve içinden inen personeller hemen kendilerini uygun bir yere atıp beklemeye başladı.

Kural her zaman aynıydı. *Helikoptere binebildiğin en hızlı şekilde bin ve inebildiğin en hızlı şekilde in.* Helikopterin yerde olması onu her zaman açık hedef hâline getirirdi. İçindeki yirmiye yakın personel toplu bir hedef oluşturduğundan muhtemel bir saldırıda çok büyük kayıplar vermemize sebep olabilirdi. O yüzden personel sevkinde maksimum dikkat ve maksimum hız aranan özelliklerdendi. Bir kuşun 5,9 milyon dolar olduğu da hesap edilirse, ciddi anlamda yıpratıcı bir sonuç doğurabilirdi.

Yerde yaklaşık otuz saniye kadar bekleyen helikopter hızla yükseldi ve gökyüzüyle buluştu. Tim personelinin birkaç kişi bizi fark etmişti bile, kayalığın arkasındaydık ama çocukların gözleri oldukça açıktı. Onların evinde biz şu an için iki yabancıydık, dost unsurduk ama tedbiri elden bırakmak olayların sizin elinizde olmadan yön almasına yol açabilirdi. Temkinli yaklaşmak gerekirdi.

Çok sürmeden tim yanımıza soru işaretiyle bakan gözlerle geldi. Tank Yarbay onları karşıladı.

"Merhaba arkadaşlar, ben Yarbay Tank. Şu anki görevimiz aşağıdaki cesetleri almak ve buradan bir an önce çıkıp gitmek... Burada eminim siz de beklemek istemezsiniz, işimizi yapalım ve çıkıp gidelim. Komutanınızla gerekenleri konuştum, her şeyden haberi var. Cesetleri buraya helikopter iniş noktasına taşınmalıyız, otopsi için hastaneye gidecek. Bu lavuklar in midir, cin midir öğrenmemiz iyi olur. Size yerlerini gösterdikten sonra biz sizden ayrılacağız, alayda görüşürüz. Şimdi aşağı inelim."

Takviye gelen personel, *anlaşıldı* gibisinden kafa sallayıp yapacağımız işi onayladılar. Hızlı bir şekilde kayalıktan aşağı indik ve cesetlerin yerlerini teker teker gösterdik, ellerindeki silahları ve cep telefonlarını toplayıp arabaya koymuştuk, onları da teslim ettik. Başka işimizin kalmadığını söyleyerek arkadaşlarla vedalaşıp arabaya geçtik, marşa bastık ve yola koyulduk.

"Hızlı ve temiz bir iş oldu he Aras?"

"Hakkârî'ye iyi bir giriş yaptık komutanım, şimdi bizi alayda çok hoş karşılayacaklardır."

"Aynen öyle, Yuva'yla da görüştüm, komutan tebriklerini iletti, desteğinin tam olduğunu, gidebildiğimiz noktaya kadar gitmemizi söyledi."

"Limit yok komutanım, son gaz devam..."

Sohbet ederek yolumuza devam ettik. Saatim 9'u gösteriyordu ve İl Jandarma Komutanlığı'nın nizamîyesinden içeri girmiştik. Bizi kapıda bölge komutanı karşıladı, yüzünde gülücükler açıyordu. Odasına geçip güzel bir kahvaltının ardından, çaylarımızı yudumladık ve Tank Yarbay konuya girdi.

"Komutanım, biliyorum, buraya gelme sebebimizi merak ediyorsunuz. Görev, Ankara'dan, buraya bir bağlantı kurmaya geldik,

konunun içeriğini tam olarak anlatamayacağım, beni anlayışla karşılayacağınızı düşünüyorum.”

“Tabii ki Tank, endişen olmasın.”

“Eğer sıkıntı olmazsa birkaç gün buralardayız, işimiz uzamadan çıkıp gideriz. Sizden birkaç bilgi almak isterim.”

“Tabii ki, zevkle...”

“Bölgedeki aşiret topluluğuyla, daha doğrusu aşiret liderleriyle durumunuz nedir?”

“Vallahi Tank, kendileri son derece ılımlı bir politika izliyor. Çoğu devletlerinin yanında, sağlam ve dürüst insanlar, biz hiçbir kötülüklerini görmedik; aksine istihbarî bilgiler açısından bizi oldukça güçlendirdiler.”

“Anlıyorum, birkaç kişiyle bir temasımız olacak, bu işi sessiz bir şekilde bitirmeyi düşünüyoruz. Gidip görüşüp geleceğiz, sizin de bundan bilginiz olsun.”

“Tabii tabii, dikkatli olun, isterseniz bölgeyi bilen çocuklardan yanınıza birkaç kişi vereyim.”

“Sağ olun komutanım, sizi hiç yormak istemeyiz. Biz kendi çabamızla halletmeye çalışacağız, aksi bir durum olursa bilgi veririm.”

“Tabii ki, tabii ki...”

“Şimdi eğer bir emriniz yoksa, biz kalkalım.”

“Yolcu yolunda gerek Tank! Size başarılar...”

“Arkadaşlara talimat vermiştim, aracın yıpranan yerlerini tamir ediyorlar. Bu şekilde gezinmek istemezsiniz, dikkat çeker. Siz misafirhaneye geçin, gece boyu uyumamışsınız, birkaç saat kestirin o arada aracın işi bitmiş olur. Öyle devam edersiniz... Size başarılar dilerim.”

“Sağ olun komutanım.”

Odadan ayrıldık. Bu tür konuşmalardan, toplantılardan hiç hoşlanmazdım. Bize nezaret eden bir askerle binadan çıktık ve misafirhaneye geçtik, odalarımızı gösteren askere teşekkür edip Tank Yarbay’la sözleştikten sonra, odaya girdim ve kapıyı kapatıp doğrudan kendimi yatağa bıraktım.

Yüz üstü yatarken hiç istifimi bozmadan, tek bir hamleyle silahımı sehpanın üzerine bıraktım, ufak bir çırpınıyla montumu ve sonrasında ayakkabılarımı çıkardım ve fişi çektim. Gözlerimi kapattığımda hayalimde hiçbir şey canlandıramıyordum. Sadece simsiyah,

kocaman bir karanlık vardı. Normal insanlar uyumadan önce gözlerini kapattığında, bir şeyler canlandırır ve yavaşça uykuya geçerdi. Ama biz pek normal değildik, batıdaki memur arkadaşım saat 5'i biraz geçtikten sonra mızızlanmaya başlar, *ne zaman çıkacağım, ek mesai isterim*, isyanlar ve bir sürü fasa fiso...

Oysa doğuda ki birçok polis; asker, 48 saat ayağından botlarını çıkarmadan çalışıyordu. Polis kardeşim evine gidemiyor, çocuklarını sadece uykuda görebiliyordu. Aynı zamanda bilmem kaç bin rakımda görev yapan asker kardeşim, sisler altındaki karakola helikopter inemediğinden iznine gidemiyor, nişanına katılamıyordu. İnternet bölgede zayıf da olsa, nişanına canlı yayınlı bağlanıp, oturacağı masaya cep telefonu konuluyordu, hiç çaktırmak istemese de bir köşeye oturup, hıçkırma hıçkırma ağlıyordu; için için ağlıyordu.

Vatan müdafaası için elini taşın altına koymayan birinden ne insanlık beklenirdi ne de vefa. Birileri varlığından bir şekilde taviz verecekti. Verecekti ki, vatan olsun, içinde dalgalanan bayrak olsun.

Bizim de vücudumuz kaldırmıyordu tabii ki, günlerdir adrenalin tavan yapmış, sürekli gergin sinirler ve yorulmuş bir bedenle yol alıyorduk. Tabii ki gözlerimi kapattığımda sadece bomboş bir siyahlık görecektim, başka ne olabilirdi ki?

Rüya mı görüyordum yoksa biri kapıyı mı çalıyordu çözemedim. Bedenim o kadar ağırlaşmıştı ki, zihnimi uyandırıp; bedenime söz geçirip gözlerimi bile açamıyordum.

Ses çok derinlerden geliyordu sanki üzerime biri oturmuş, *kalkma, boş ver, sen şu an rüya görüyorsun* diyordu. *Gerçek değil, seni uykunda rahatsız eden lanet bir kâbus* diyordu. Bütün bu yıpranmışlığı bir kenara bırakıp, nihayet başımı hareket ettirebilmiş, gözlerimi açmıştım. Bir an tüylerim diken diken oldu ve yerimden fırlayıp kapıyı açtım.

"Komutanım, Tarık Komutan sizi aşağıda bekliyor."

"Tamam abicim, sağ ol."

Karşımda kızarmış gözlerimden ve turşu gibi olmuş suratımdan irkilmiş 20'li yaşlarda bir asker duruyordu. Anlamsız gözlerle bana bakıp kendi kendine soru soruyordu. *Kim ki acaba bu adam, neden burada* diyordu. Gözlerinden okuyabiliyordum. Kapıyı arkasından hafifçe kapattım ve kapının arkasına yaslanıp yüzümü ovuşturdum.

"Ne oluyor Aras sana? Kendini iyice dağıttın..."

Yüzümü yıkayıp kendime çekidüzen verdikten sonra 45'liğimi belime taktım ve aşağı indim. Tarık Yarbay bir masaya oturmuş yemek yiyor, aynı zamanda önündeki gazeteyle ilgileniyordu.

"Ooo, Aras Efendi, hoş geldin!"

"Pek hoş sayılmaz komutanım, resmen enkaz olmuşum."

"Belli oluyor, elini çabuk tut, araç hazırmış, bir şeyler atıştır da çıkalım."

Hiçbir şey yemek gelmiyordu içimden, midemdeki asit seviyesi yine yükselmiş, resmen bana ıstırap çektirir hâle gelmişti. Yine de kendime sade bir tost yaptırdım, şu an için yiyebileceğim en iyi şey bu diye düşündüm. Hızlıca tostı bitirdim ve Tarık Yarbay'la beraber gereken bütün malzemeleri aldıktan sonra nizamiyeden çıkış yaptık.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?"

"Evet komutanım, dersime çalıştım, çok da fazla uzun sürmez çıkış. En fazla bir buçuk saate varınız diye tahmin ediyorum."

"Peki, ama sanma ki hoş karşılanacağız. İlk başta bizi baştan aşağı süzeceklerdir, ufak bir sorguya çekiliriz. Bizi örgütün şehir yapılanmasından da sanabilirler. Bu kursalda emin ol Amerikan ve İsrail ajanları kol geziyor. Adamlar haklı sebeple bizi tartacaklar, çözmeye çalışacaklar. Bu aşiret terör yanlısı değil, aksine devleti benimsemiş insanlar. Ama süttən ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yermiş, yine de sen dikkat et. Özellikle konuşmalarımıza dikkat etmeliyiz."

"Anlaşıldı komutanım, nabza göre şerbet veririm, mesele olmaz."

Tarık Yarbay ile uzun uzadıya sohbet ederek köyün yolunu tutmuştuk. Yol üzerinde birçok jandarma karakolu vardı. O yüzden içimiz rahattı. Örgüt buralarda rahat gezemiyordu. Bir saati aşkındır yol alıyorduk ve malum köyün tabelasıyla karşılaştık. Sağa dönüp köyün içine doğru aracı sürdüm. Köy bir hayli büyüktü. Evlerin çoğu betonarme ve lüks görünüyordu. Âdeta köy değil bir ilçe gibiydi. Köyün içine doğru girdiğimizde bizi meraklı gözlerle süzen birkaç kişi karşıladı. Aracı uygun bir yere park edip köy ahalisinin yanına gittik.

"Selamünaleyküm!"

"Aleykümselem!"

"Biz İdris Ağa'yı anyoruz, evi nerede?"

"Niye ararsınız İdris Ağa'yı?"

"Ankara'dan misafirleriyiz, onu görmek için geldik."

"İleriye doğru devam edin, köy okulunu geçtikten sonra sağa dönün, karşınıza büyük beyaz bir ev çıkacak, İdris Ağa'nın evi orasıdır."

"Eyvallah, sağ olun."

Tekrar arabaya binip adamların tarif ettiği yoldan devam ettik, köyün içine doğru girdikçe insan kalabalığı artıyor, herkes bizi gözaltından süzüyordu. Kimin dikkatini çekmezdi ki, kocaman bir Jeep'le köyün içinde gezen iki yabancı?

Okulu geçtikten sonra malum evi görmüştük, hızımı düşürdüm ve etrafını iyice süzdüm. Ters giden bir şey yoktu. Evin yakınına arabayı park ettim ve araçtan indik. Ev oldukça büyüktü, uzun duvarları ve geniş bir avlusu vardı. Belli ki, büyük bir balkonlu ve doğuya has olmayan bir tarzı vardı. Eğer beni buraya gözlerim kapalı getir-seler Nevşehir'de bir konakta olduğuma yemin edebilirdim.

"Aras, hadi gidelim."

"Gidelim komutanım."

Yürümeye devam ettik, birkaç adım sonra elinde Kaleşnikof'la esmer iri yarı bir adam bizi karşıladı. Boynunda siyah beyaz poşu-suyla gözlerini bize dikmiş, resmen ateş saçıyordu.

Tank Yarbay elimin hafiften belime gittiğini anlayınca, fısıltıyla *sakin ol* dedi.

"Durun hele! Siz kimsiniz? Ne ararsınız burada?"

"Selamünaleyküm, biz İdris Ağa'yla konuşacaktık, kendisi burada mı?"

"Burada veyahut değil... İdris Ağa istediği kişilerle görüşür, ne-re-den gelirsiniz, kimsiniz siz?"

"Merak etme kardeşim, bizden size zarar gelmez, senin eline o sila-hu verenlerle beraberiz."

Bu adam bir korucuydu¹² ve İdris Ağa'nın korumasıydı belli ki. İdris Ağa teröre karşı durunca, örgütün kara listesinde olacağından böyle bir güvenlik tedbiri almak iyi bir şeydi.

Korucu tam konuşmaya başlayacaktı ki balkondan ona seslenen kişinin sözüyle kelimelerini yuttu.

"Fırat! Asker ağabeylerini içeri alasin!"

"Tamamdır ağam. Kusura kalmayasınız komutanım, bu eşikten içeri girmek isteyen it çoktur."

12 Kırsal bölgede güvenlik güçlerine yardımcı olan sivil görevli

Tanık Yarbay gayet nazik bir tavırla konuşuyordu.

"Tasalanma kardeşim, en iyisini yapıyorsunuz."

Kapıdan içeri girdiğimizde iki tane daha korucu olduğunu görmüştüm, ikisi de nezaketle bizi karşılayıp başlarını salladılar. Avlu tahmin ettiğim gibi oldukça genişti, yürüyüp devam ettik ve İdris Ağa olarak tahmin ettiğim kişi bizi merdivenlerde karşıladı.

"Hoş gelmişsiniz!"

Tanık Yarbay elini göğsüne götürdü.

"Hoş bulduk İdris Ağa."

"Kusura kalmayın, pek hoş karşılamadık. Lakin civarda it çaktır."

"Hiç mesele değil, tedbir olarak en iyisini yapıyorsunuz."

"Ne yazık ki bunu yapmaya bizi zorluyorlar, gelin içeri geçelim, hasbihâl ederiz."

Merdivenlerden çıkıp konağın içine girdik, ayakkabılarımızı kapıda çıkarıp, o klasik deri terliklerden giymiştik. İdris Ağa çok efendi bir adamdı, yüzünden resmen tecrübe akıyordu. Ağır ağır konuşuyor ve ses tonu insanı rahatlatıyordu. Sedirden divana oturur oturmaz bir genç bize kahve getirdi, bu ne hızdı böyle, şaşırmıştım.

"Bizim ocağımızda, dosta her zaman su ve aş vardır, buyurun afiyet olsun."

Çekingen tavrımızı görünce tekrarladı.

"Buyurun buyurun, afiyet olsun."

Midem hâlâ yanıyordu, bir yudum suyla başlamak kahveden önce iyi gelecekti. Tam suya doğru meylettiğimde aklıma Mümtaz abiyle yaşadığım bir hatıra gelmişti.

2014 - Mümtaz Abinin Dükkânı

"Oo, hoş geldin Aras, ben de kendime kahve söylemiştim. Hemen haber edeyim, kahveyi ikilesinler."

Mümtaz abinin teklifini reddetmedim.

"Nasılsın abi, ne var ne yok?"

"Bildiğin şeyler... Aynı tas aynı hamam. Sende ne var ne yok, çözüm süreci sizi bayağı bir boşa çıkardı."

"Sorma abi, uzun zamandır yatıyoruz. Silahlar pas tuttu tabiri caizse ama ufak tefek kıpırtılar var, emin ol bu iş fazla uzun sürmez."

"Ne kadar daha ömür biçiyorsun?"

"Mart ayındayız, en fazla üç ya da dört ay sonra bu iş bitecek, göreceksin."

"Çok emin gibi konuşuyorsun?"

"Tecrübeyle sabit, örgüt her köşeye sıkıştığında ateşkes ilan edelim diyor, sonra el altından silah ve eleman temini yapıyor, bu da ondan farklı olmayacak. Biraz palazlandıklarında, baskıya devam ediyorlar."

"Sonuç, sonuç ne olacak peki?"

"Sonuç değişmez abi, mücadeleyle devam..."

"Peki, bize faydası oldu mu bu işin?"

"Tabii ki, şöyle anlatayım... Ülke silahı sanayisi bakımından ultra hızda devrime gitti, zırhlı araç ve hava araçlarını geliştirdi. Doğuda yüzlerce karakolu, kalekol¹³ hâline getirdi. Güçlendirdi, onardı, yeni kalekollar yaptı, profesyonel bir asker düzenine geçti. Artık terörle mücadelede etkin rol oynayacak kara ve hava araçlarımız mevcut. Yani bunlar yapılması çok zor şeyler. Doğuda bir karakol yapmak haddinden fazla emek istiyor. Ayrıca örgüt yol kesip araç yakıyor, hatta iş makinelerinin operatörlerini dahi öldürüyor. Anlayacağın bu süre zarfında iyi işler hallettik."

"Anlıyorum... Oo, kahveler de geldi. Rıfat Usta'nın kahvesi gibisini içmemişsindir, afiyet olsun."

"Teşekkürler abi."

Kahvemden bir yudum alarak tadını alabilmek için birkaç saniye ağzımda beklettim. Oldukça iyiydi.

"Demek karnın tok Aras."

Fincanı masaya bıraktım, Mümtaz abinin yüzüne baktım.

"Nasıl abi?"

"Karnın tok diyorum, kahveden yudumladın da."

"Kahveden içince karnımın tok olduğunu da nereden çıkardın?"

"Öyle değil evlat, öyle değil. Bu ruh ve âdet Osmanlıdan gelir, nezaket denen bir şey vardır. Şöyle ki, Osmanlı zamanında eve ya da mekâna gelen bir misafire aç mısın; tok musun diye sorulmazmış. Nezaketi elden bırakmayan misafir, aç mısın diye sorulduğu vakit açım diyemediğinden misafirin önüne hemen kahve konurmuş ve bir bardak da su. Eğer misafir kişi kahveyi yudumlar ise bu, karnının tok olduğuna işaretmiş; yok kahve değil su içerse bu da aç olduğuna delaletmiş. Su yudumlarsa hemen sofraya kurulur, kahveden içerse sohbete devam edilirmiş."

Oldukça şaşırmıştım.

"Çok müthiş abi, ne kadar ince bir ruh, ilk defa duyuyorum."

"Daha neler var evlat, bir bilsen..."

"Bir gün dinlemek isterim."

"Tabii ki, tabii ki dinlersin."

İdris Ağa'nın Konağı

İdris Ağa hareketlerimizi izliyor, kahve getiren çocuk İdris Ağa'ya bakıyor, ben de Tank Yarbay'ı izliyordum. Birbirine çengel olan bu üç gende sonuç ne çıkacaktı merak ediyordum. İdris Ağa örf âdet bilen biriydi, bu çok belliydi. Kahveler o yitiden gelmişti zaten. Tank Yarbay kahvesini yudumladı ve ortaklığı bozmamak için ben de kahvemden yudumladım. Aslında şimdi yemek yemek hiç de fena olmazdı...

"Afiyet olsun arkadaşlar, tekrar hoş geldiniz. Ee anlatın hele durumlar nasıldır, ahval nedir, den hele?"

"İdris Ağa, her şey bildiğin gibi, değişen pek bir şey yok."

"Vardır, vardır ki yanıma gelmişsiniz, deyin hele, isteğiniz nedir?"

"İdris Ağa, nasıl söylenir bilmiyorum. Senin kızın..."

"Hangi kızım, hayırdır Zehra'ya bir şey mi oldu?"

İdris Ağa ayağa kalkmıştı. Çatık kaşlarıyla bize bakıyor, ağzımızdan çıkacakları merakla bekliyordu. Zehra, ağanın İstanbul'da üniversitede okuyan kızının adıydı.

"Hayır hayır, Zehra değil."

"O hâlde kim, söylesene komutan!"

"Zelal, İdris Ağa, Zelal..."

Odaya bir sessizlik çökmüştü, İdris Ağa yerine oturmuş, elindeki tesbihi yavaşça çekiyor, yerdeki tarihî halının desenlerine bakıyordu.

"Ne oldu, haber mi var, ölmüş mü yoksa?"

"Hayır, kendisi yaşıyor."

"Benim öyle bir evladım yok komutan, bilesin yok. Carlısının bir faydasını görmedim, ölüsünün yüzünü de görmek istemem."

"İdris Ağa, Zelal'i bulmamız lazım."

"Sizi tutan yok komutan, gidin bulun ama sakın yanıma getirmeyin, beni evlat katili yapmayın."

"İdris Ağa, işler bildiğinden de öte, bize yardım etmen lazım. Yerini bulmamız gerekiyor."

"Komutan, eğer ben onun yerini bilsem çoktan alıp gelmiştim, cezasını vermiştim!"

İdris Ağa'nın ses tonu gittikçe sinirlendiğini gösteriyordu.

"İdris Ağa, sakin ol! Zelal artık örgüt yanlısı değil, bilmez gibi konuşuyorsun. Zaten senin kızın hiçbir zaman örgütten olmadı, eline silah alacak kadar örgütte durmadı. Bunu bizden daha iyi biliyorsun. Sadece çocukken yapılan yanlış bir tercihin kurbanı oldu, hepsi bu."

"Bazı lekeler vardır asla silinmez, bizim buralarda töre her şeydir. Biz töremize göre yaşar; töremize göre ölürüz komutan. Töreye ihanet eden, her şeyde ihanet eder."

"Anlıyorum, kendince haklısın ama Zelal'in şu an yaptığı şeyler de ortada."

"Ne anlıyorsun, hiçbir şey anlayamazsın. Senin kızın dağa çıkmadan hiçbir şey anlayamazsın!"

İdris Ağa çok tok konuşuyordu ve bu söz Tanık Yarbay'ı birkaç saniye düşündürdü. Kendi kendine sordu, "Acaba kızım Nehir, dağa çıksa bu üniformayı nasıl giyerim?" Bunu hissedebiliyordum. Çünkü çocuğum olmadığı hâlde ben bile kendime sormuştum.

Tanık Yarbay devam etti.

"İdris Ağa, bazı şeyler yaşanmadan da tecrübe edilebilir. Kendimi senin yerine koyuyorum. Benim de bir kızım var ve bu pozisyonda asla senin yerinde olmak istemem. Ama eğer biri de bana gelip kızının yardımına ihtiyacımız var derse ona elimden gelen yardımı yaparım. Zararın neresinden dönersek kârdır."

"Sen istediğin kadar kendini benim yerime koy, şu kapıdan çıktığında unutacaksın, ben bununla yaşamayı öğrendim, amma lakin onun adını bile duymaya tahammülüm yok!"

"Bize yardım et, onu bulmamız lazım. Cidden mesele çok büyük."

"Bilmediğim şeyi size nasıl söylememi bekliyorsun komutan? Zelal yoktur, nerede olduğunu bilmem. Yıllardır görmedim, adını bile ağzıma almak istemiyorum, benim için onun adını ağzıma almak küfürdür!"

"Bize en azından nerede bulabileceğimizi söyleyin, durum düşündüğünüzden de ciddi... Kızınızın bize çok faydası olacak, buna emin olun."

"O benim kızım değil, nerede olduğuna gelince... Çok aradım, çok adam saldım peşinden ama bulamadım. Hangi baba kızı örgüte katılsun ister? Yalanlara uyup gitti... Beni sırtımdan en yanımdaki evladım vurdu. Ahdettim, onu öldürecektim ama bulamadım!"

"Peki, kim yardım ediyor, biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmem, bilsem zaten bağlantı kuranım. Bir seferinde çok yaklaşmışım ama elimizden kaçtı gitti."

"Nasıl oldu?"

"Sınırdan bu tarafta Şımak'ta bir köye örgütten kurtardığı bir kız çocuğunu getirmiş, haberi alır almaz buradan çıktık ama gittiğimizde ortalarda yoktu."

"İşte görüyorsun ki bizim iyiliğimiz için çalışıyor."

"Namus bir kere kirlenmiştir komutan, beni konuşturmayasın!"

"Sen şimdi en ufak bir bilgi bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet bilmem, görmedim, duymadım. Ben o sütü bozuğu Allah'a havale ettim."

Sözü Tark Yarbayan ben devraldım.

"İdris Ağa, bu iş haddinden fazla ciddi, bilmeni isterim. Bize söyleyeceğin en ufak bir bilgi, emin ol, bize çok şey katacaktır. Nerede yaşar, kiminle gezer, kimden destek alır? Hiç mi bir şey bilmiyorsun?"

İdris Ağa aynı tavırda konuşuyordu.

"Ben gözlerimi kapatıp kulaklarımı tıkamışım! Evlat katili olup hesap vermekten korktuğum için onu aramayı çoktan bıraktım. Yıllardır hiç haber almadım, almak da istemedim. Bir şey bilsem söyledim emin olun. Ama inanın, hiçbir şey bilmiyorum."

Tark Yarbayan umutları tükenmişçesine konuştu.

"Peki İdris Ağa, sağ olasın, bizi hoş karşıladın. Eğer bir şey hatırlarsan diye çocuklara numaramı bırakacağım. Var mı bir isteğin bizden?"

"Sağ ol komutan, yoktur. Kendinize dikkat edin, yeter."

"Kahve için teşekkür ederim, ziyade olsun."

"Afiyet olsun, yolunuz açık olsun."

"Sağ olun!"

Yerimizden kalktık, önümüzde bize yolu gösteren çocukla yürüyüp konaktan avluya çıktık. Birkaç çocuk bahçede oyun oynuyordu. Avludan devam ettik, kapıda korucularla ayaküstü birkaç saniye

sohbet ettikten sonra kapıdan dışarı çıkarken kahve getiren çocuk elinde bir zarfla yanıma geldi. Zarfı elinden aldım ve açtım, içinde bir fotoğraf vardı, çıkararak fotoğrafa baktım. Çok güzel bir kızın boydan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Arkasını çevirdim, 2013 yılına aitti. Kafamı kaldırdım ve balkona baktım, İdris Ağa çenesini hafiften kaldırmış bana bakıyordu. Minnettar bir şekilde başımı öne eğdim, o da arkasını dönüp içeri girdi.

"Ağam elinde ona ait tek şeyin bu olduğunu söyledi. Belki size yardımı olurmuş."

"Tamam ufaklık, ağana selam söyle, çok minnettar kalmışlar de."

"Tamam, derim."

Ufaklığın başını sıvazladıktan sonra korucuları selamlayıp araca geçtik ve kontağı çevirdim. Tank Yarbay'a döndüm.

"Benim umutlarım vardı komutanım."

"Umutla iş yapmıyoruz evlat, bunu öğrenmiş olman lazım."

"Umutsuz da iş yapılmaz komutanım, umudunu kaybeden her şeyini kaybeder."

"Bırak felsefe yapmayı, kafanı çalıştır. Elimizde sadece bir fotoğraf var, başka da bir halt yok."

"Düşünüyorum, düşünüyorum..."

Köyün içinden geçerken yine ahali bize bakıyordu ama ilk girişteki gibi değildi elbette, daha hoşnut ve sevimli bakıyorlardı. Bir saat öncesine kadar bir tehdittik ama şimdi İdris Ağa'nın misafirleriydik. Sigaramdan derin derin nefes çekiyor, dumanı camdan dışarı üflüyordum. Birkaç dakika sonra köyün dışına çıkmıştık, gaza hafiften yüklendim ve hızımı arttırdım.

O kadar yol gelmiştik ve elimiz boş dönüyorduk. Elimizdeki tek şey bir kare fotoğraftı. Hiç yoktan iyiydi ama milyonlarca insanın içinde bir fotoğrafta kızı mı bulacaktık, hem de birçok gizli servis aradığı bir kıızı?

Kafamın içinde onlarca soru dolaşıyordu. Yola bakarken sağ tarafta kayaların üzerinde birini gördüm ve Tank Yarbay'ı uyardım. Dikkat kesilmiştik adama, belki bir pusuydu kim bilebilirdi ki.

Adama yaklaştığımızda elini kaldırıp durmamızı işaret etti.

"Yavaşla Aras!"

"Komutanım!"

"Yavaşla, dedim."

Araç yavaşlatıp adamın hizasına gelince durdum. Eliyle arabanın sol tarafındaki ağacı işaret ediyordu. Kafamı çevirip baktım, bir şey göremiyordum. Tekrar adama baktım ama kaybolmuştu.

"Hay Allah, nasıl bir yere düştük!"

"Adam belli ki yan yana gözükmek istemiyor."

"Ee, şimdi gidip ağaca mı bakmamız lazım komutanım?"

"Hadi kaldır kışını evlat, merak etme, tuzak kurmak isteyen bizi şimdiye çoktan patlatmıştı."

"Peki bakalım, bu sefer ne girecek, çok merak ediyorum. Bir önceki notu senden almıştım, hâlâ omzum ağrıyor."

"Çene yapma, hadi!"

Araçtan indim ve çevreme bakındım, kimseler yoktu. Sağ tarafımızdaki adamın olduğu kayalığa döndüm, ne bir beden gözüktüyordu ne de pusuya yatmış bir kafa. Ağır adımlarla ağaca doğru ilerledim, dibine geldim etrafıma bakınmama rağmen hiçbir şey yoktu. Arkasına dolandım ve baktım, yine bir şey görememiştim. Çevresinde bir tur daha attım, hiçbir şey yoktu.

Tekrar ön tarafa geçtim ve tam ağzımı küfürle doldurmuştum ki küflenmiş bir deliğe tıkalı bir kâğıt parçası gördüm.

"Adama bak sanki Hollywood'da film çekiyoruz, nerelere sokmuş kâğıdı... Macera mı aryorsun kardeş sen ya!"

Yerden ufak bir dal parçası buldum ve kâğıdı çivi gibi ağaca soktuğu yerden çıkardım.

Yırtmamak için yavaşça açtım. Tanık Yarbay'ın bana yazdığı not gelmişti aklıma, bu sefer kâğıdı ilk açtığım yüzünde yazıyı görmüştüm.

"Yarın sabah 10'da, terminalde"

Kâğıdı aldım ve arabanın yanına gidip Tanık Yarbay'a uzattım.

"Aras, ne buldun?"

"Sanırım bize buluşma teklif ediyor."

"Kim?"

"Kim olacak esrarengiz Hollywood oyuncumuz. Adam çok ajan filmi izlemiş sanırım."

"Ne yani, şimdi ben de mi Hollywood oyuncusu oldum?"

Pot kırmıştım.

"Şey, komutanım!"

"Ney komutanım?"

"Yani sizin de aşağı kalır yanınız yok."

Peşine dayanamayıp bir kahkaha patlatmışım, uzun zamandır ilk defa bu denli gülebilmiştim. Tarık Yarbay kaşlarını çatmış bana bakıyor ve bağırarak kızılıyordu ama ben hâlâ gülmekten kendimi alamıyordum.

"Yeter ulan, o notu yazmasam belki durum daha farklıydı, her şeyin içine edip batırmıştın kim bilir!"

"Tabii carum, ne demezsiniz, muhakkak sıçardım hem de tam orta yerine..."

Hâlâ kahkaha atıyordum. Araçtan inen Tarık Yarbay'ın attığı taşlar sonucu aldığı darbelerle nihayet susabilmişim.

"Ne yazıyor ulan kâğıtta? Getir buraya hemen."

"Tabii komutanım sizin ilgi alanınız, ben pek anlamam."

"Aras, başlayacağım şimdi ama!"

"Tamam tamam, sustum."

Tarık Yarbay kâğıdı alıp okudu ve bana döndü.

"Ne demiş lan bu kılıksız? Ne terminali, ne buluşması, kim oğlum bu adam?"

"Bence kesin söyleyeceği bir şey var."

"Yok ya, ben hiç düşünemedim Aras Efendi! Gir ulan arabaya, başlarım kâğıdına da buluşmasına da. Sür çıkalım buradan, kes artık şu gülmeyi de!"

"Tamam komutanım, sakın ol, şekerin falan çıkacak maazallah!"

"Hâlâ konuşuyor ya, sür ulan sür, kıcına mermiyi yiyeceksin şimdi!"

İnanılmaz keyif almıştım, aslında Tarık Yarbay'a takılmam değildi tek beni mutlu eden, esas beni mutlu eden bu adamın bize bir şeyler söyleyecek olmasıydı. O yüzden dört köşe olmuştum. Yani büyük bir ihtimal, bize istediğimizi verecekti... Şu an için tek yapacağımız şey beklemektir, ama boş beklemek değil dolu beklemektir. Yol boyu devam etmeye başlamıştık ve Tarık Yarbay'a düşündüklerimi söyledim.

"Komutanım, şu terminale gidelim, bir keşif yapalım derim."

"Ne lan o, sınava girecek öğrenci gibi önceden gidip okula mı bakacağız?"

"Yani fayda var, en azından boş beklememiş oluruz. N'apacağız ki başka?"

"Gider yatarız, hâlâ yorgunum."

"Sür ulan terminale, konuşma!"

"Ha ha ha! Tamam tamam, sakın!"

"Bu işten de bir şey çıkmasın, sana soracağım ben merak etme! Bizi tuttun buralara kadar getirdin!"

"Çıkacak komutanım, çıkacak, çıkmasa da çıkarırız."

"Zaman aleyhimize işliyor bilmem farkında mısınız?"

"Farkındayım ama elimizden bir şey gelmiyor. Diğer yandan içim de rahat komutanım, bence biz bunların tepesine bineceğiz."

"Bakıp göreceğiz Aras, eğer yetişemezsek suyu boşuna bulan-dırmış olacağız."

"Yetişeceğiz, ben bundan eminim."

"Hadi bakalım, öyle olsun."

"Peki, sizce bu adam neden terminalde buluşmayı istedi?"

"Neden olacak, köyden buraya minibüsle gelecek ve fazla uğ-raşmadan işi hemen bitirecek. Yani eteğindeki taşları dökecek. Ya da merkezde görünmesini istemediği kişi ve kişiler var."

"Mantıklı."

Tarık Yarbay kaşlarını çatmıştı.

"Sen iyiden iyice saçmıyorsun he! Ne zaman mantıksız bir şey söylediyimi duydun çömez!"

"Komutanım, yani, bilemiyorum..."

"Ulan, şimdi seni elime alırım, sınırlarımı zıplatma artık benim!"

Gülmeye devam ediyordum ama terminale yaklaşınca biraz cid-dileşmiştim.

"Tamam, bu sefer susuyorum, zaten geldik işte burası."

"İyi edersin. Arabadan inmeye lüzum yok. Etrafından dolaş ba-kalım, ne var ne yok bir volta atalım."

"Arabayla mı volta atacağız?"

"Aras!"

Tarık Yarbay'ı yeterince kızdırmıştım, biraz daha üstelesem fena dayak yiyecektim. Bence bu kadarı kâfiydi... Terminalin etrafında bir tur attıktan sonra, arabayı köşeye bir yere park edip izlemeye koyulduk. İnsanlar gayet sıradan bir şekilde minibüslere, otobüslere inip biniyordu. Birden telefonum titrediğinde cebimden çıkıp ek-rana baktım.

Bir yeni mesaj vardı ve Eylül'den gelmişti. Açıp okudum.

"Sevgilim, sürekli telefonun kapalı. Yine nerelerdesin, ne yapıyorsun? Mesajımı alınca geri dön, bak unutma, seni seviyorum, kendine lütfen dikkat et!"

Telefonu kapatıp cebime koydum, Tarık Yarbay bana bakıyordu.

"Burada halledilmeyecek bir şey yok, yarın erken gelip pusuya yatarız. Şu manyak in midir cın midir öğreniriz."

"O zaman gidelim komutanım."

Aracı çalıştırıp, devasa motorun gürlemesini duyunca gaza basıp devam ettim. Kısa bir yolculuğun ardından İl Jandarma nizamiyesinden içeri girmiş, hemen aracı park edip otoparktan ayrılmıştık.

"Bir şeyler yiyeceğim Aras, bana eşlik et."

"Olur komutanım, ben de açım."

İçeri geçip, kantine yöneldik. Çoğu donmuş gıdalardan yapılmış olan sandviçlerden birkaç tane alıp masaya geçtik, çabucak yemeklerimizi bitirip odalarımızın yolunu tuttuk. Ayrılmadan önce Tarık Yarbay saatine baktı ve ufak bir hesap yaptıktan sonra devam etti.

"Saat 9 uygun bence Aras."

"Komutanım sen gittikçe melekelerini kaybediyorsun. Biz ne zaman olay yerine misafir gibi bir saat önceden gittik? Eminim ki bizim adam da on dediği için dokuzda gelip pusuya yatacaktır. Kim tilki; kim kuyruğu komutanım, bilelim ama değil mi?"

Tarık Yarbay kısa bir müddet düşünmüş, beni haklı bulmuştu.

"Tamam ulan uzatma çömez, sekizde çıkarız."

"En doğrusu olur komutanım."

"İyi o zaman, hadi görüşürüz."

"Görüşürüz komutanım."

İçeri girmiş, kapıyı kapatmış ve her zamanki gibi yatağa uzanmıştım. Bugün farklıydı, en azından eşofmanlarımı giyebilme fırsatı yaratmıştım kendime. Şimdi önümde uyuyacağım uzun uzun saatler vardı. En son sağlam uykuyu ne zaman uyumuştum ki? Eylül aklıma gelmişti. Telefonu elime alıp hemen numarasını tuşladım. Birkaç sefer çaldıktan sonra açtı.

"Sevgilim!"

"Prenses!"

"Nasılsın, nihayet arayabildin?"

"Anca fırsatım oldu, üzgünüm canım."

"Biliyorum, hiç müsait değilsin ama arada bir mesaj atsan, iyiyim desen, ben de burada diken üstünde beklemem."

"Haklısın ama işte o dediğin olmuyor."

"Neyse, nasılsın peki sıkıntı var mı?"

"Sıkıntı yok canım her zamanki şeyler işte, bilmediğin bir şey yok."

"Aras bildiğim ne var ki? Haberler senden daha çok şey söylüyor."

"Benim bilip de senin bilmediğin bir şey yok canım, bundan emin olabilirsin, ayrıca ne işine yarayacak ki, bilsen ne değişecek?"

"Haklısın da, ama..."

"İşte haklıyım canım benim, amasını boş ver. Sende ne var ne yok?"

"Aynı hayatım, bende de değişen pek bir şey yok. Okula git gel, hep bildiğin şeyler. Sadece seni özledim, hayatımdaki tek eksik nokta bu."

"Az daha sabır canım, az daha..."

"Neyse yorgun geliyor sesin, istersen sonra görüşelim. İyi olduğunu duydum ya bu bana yeter."

"Evet, biraz yorgunum, uykusuzum. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Tamam hayatım, görüşürüz o zaman, seni çok seviyorum."

"Ben de seni, görüşürüz."

Ve Eylül beni azat etmişti, çok uzun sürmeyen telefon konuşmamız son bulmuştu ve ben artık fişi çekebilirdim. Mesele Eylül ile konuşup konuşmamak değildi, mesele benim telefonu elimde bile tutamayacak kadar yorgun olmamdı, yoksa her zerrem Eylül'ü özlemişti.

Telefonu masaya bırakıp yatağa gömülmüştüm.

Hiçbir zaman hayattan çok bir şey istememiştim ve şu an benim için bu beyaz çarşafları olan yatak, âdeta cennetten bir köşeydi.

Vücudumdaki hücrelerin yavaş yavaş mesaiyi bitirdiğini hissedebiliyordum. Hücreler iş yerinden çıkmış, evlerinin yolunu tutmuştu. Biraz sonra arabalarını park edip, onlar da derin bir uykuya dalacaktı. Ama mesaiye kalanların vay hâline! Her şey ağırlaşıyordu. Çok sürmeden fişi tamamen çekmiştim, en son hatırladığım şey kalyağın üzerinden bana bakan, göz göze geldiğimiz şu bizim Hollywood oyuncusuydu.

Sanırım on, on iki saatlik uyku bana yetmişti. Uyandığımda yerterince dinlenmiş ve zinde kalkmışım. Bir an kurt gibi acıktığımı

"Neyse daha afyon patlamadı komutanım, patlasın bir hoş sohbet yaparız."

"Hadi hadi, elin çalışsın, bekleyenimiz var."

Birkaç dakika sonra kışladan çıkıp yola düşmüştük. Bugün pek keyfim yoktu, eğer adam bize dan dun konuşursa onu parçalayabilirdim.

On dakika sonra terminale yakın bir yere varmıştık. Aracı sağa yanaştırıp bir ara sokağa girdim ve bulduğum ilk müsait yerde durdum.

Ufak bir plandan sonra Tarık Yarbay'la yollarımızı ayırmıştık. Ana fikir her zaman şuydu, her ne olursa olsun; iş üstünde adamın birini olay çemberinin dışında bırak, bırak ki senin göremediğin tehlikeleri görsün.

Biz de aynen öyle yapmıştık. Her zamanki gibi içeride olan ben, dışarıda olan yaşlı kurttu.

Normal adımlarla yürüyerek sessizce terminalden içeri kıvrıldım.

Orta meydanda irili ufaklı, değişik marka ve modellerde otobüsler ve minibüsler vardı.

Yolcuların otobüs önlerinde beklediği alana usulca yanaşıp kendime en uygun yeri aramaya koyulmuştum, banka mı oturmalıydım yoksa ayakta mı beklemeliydim?

Çevreme bakındım, gözlemledim, sanırım en uygun hareket ayakta beklemektir. Çünkü banklarda kimse oturmuyordu ve tek başıma oturarak kendimi açık hedef hâline getiremezdim.

Ufak adımlarla girişler arasında yürümeye başladım, ellerimi cebimden çıkardım, ortama ayak uydurmaya çalışıyordum.

Neyin ne zaman geleceği hiçbir vakit belli olmazdı, belki adam bizi izliyordu. Kim bilebilirdi ki...

Cebimden bir sigara çıkarıp sessizce yaktım, aradan geçen dakikaların ardından, etrafta henüz yeni gelen birini tespit etmemiştim.

Geldiğimden beri hep aynı insanlar vardı, başka bir ize ve emareye rastlamamıştım. Görüş açımı değiştirmeye karar verdim ve huzumu değiştirmeden yürümeye başladım, otobüs kapıları sağ tarafta olurdu ve ben de bölgemi buna göre seçmiştim.

Tabii malum şahıs otobüs ya da minibüsle gelirse...

Puşimin arasına gizlediğim telsiz kulaklığı cızırdamaya başlamıştı, konuşan Tanık Yarbay'dı.

"Aras, durum nedir? Var mı bir şey?"

"Yok komutanım, beklemeye devam..."

"Ulan, bu gereksiz bizimle oyun oynamasın?"

"O zaman küfrü basarım işte komutanım! Siz neredesiniz?"

"Tam karşında, sokağın üst tarafında, yüksekte bir trafo var gördün mü?"

"Evet..."

"Onun yanındaki evin önündeyim, buradan her tarafa hâkimim."

"Tamam, bekleyelim komutanım, muhtemel bir durumda paslaşırız."

"Tamam tamam, dikkat et."

Bir yandan telsizde konuşurken diğer yandan minibüsleri yıkan çocuğu izliyordum.

Dikkatimi terminale gelen bir minibüse çevirdim.

Hızlı bir şekilde terminale giren minibüs hemen gelip önümde durmuştu. Kapı açıldı ve insanlar inmeye başladı. Birkaç kadın ve dört erkekten oluşan bu grup kendi hâlinde takılan ve oldukça da yaşlı insanlardı. Yok, yok, adamımız burada yoktu...

"Aras, bir şey var mı?"

"Maalesef, henüz bir şey yok."

"Takip."

Artık bu işten sıkılmıştım ve sinirlenmeye başlamıştım.

Terminale giren başka bir minibüse çevirdim yönümü, duvarın kenarına pustum ve başladım gözlemeye.

"Hadi Aras, çalıştır şu kafanı, çalıştır!"

Kendi kendime konuşup, bir anlığına gözlerimi yumdum. Ayrıntıyı yakalamalıydım, bulmalıydım ama neydi o ayrıntı ve nerede gizliydi? Minibüs yaklaşıyor, gözlerimi açıp bakıyorum...

İçerisinde oldukça fazla yolcu var, beyaz renkte, üzerinde yazı yok, önünde cama yapışmış; nereden geldiğini gösteren o ufak pan-kartlardan da yok...

İyice kıllanmıştım, kendimi zorladım. Kafamı ve içindekileri zorluyordum, onu, o ufaklık ayrıntıyı çıkarmak zorundaydım.

Minibüs yaklaşıyordu ve her şey birkaç saniye içinde geliyordu. Şoför aracın doğrultusunu bozup sola hamle yaptı, peronlardan birine

girecekti. Dikkatle izliyor ve görüntüyü süzüyordum, sonunda yaklaştım.

Tekerlerin dördü de yansına kadar çamurdu.

Tekerler çamurdu, hem de kıpkırmızı killi bir toprak renginde.

Tekerler çamur, çünkü bizimle aynı toprak yoldan geçmişti.

Tekerler çamur çünkü bizim de Jeep'in tekerleri çamurdu. Köyün ana yola bağlanan kısmına çıkmadan göletleşmiş koyu bir çamur birikintisi vardı. Biz de oradan geçmiştik ve bu minibüs de aynı yerden geliyordu.

Gözlerimi fal taşı gibi açmış ve minibüsün kapısına bakıyordum. Minibüs durmuş ve sürgülü kapısı açılmıştı, kendi kendine söylendim.

"Hadi oğlum Aras, kafanı kullan, şu adamı bul!"

Yine kendi kendime konuşmaya başlamıştım, bu iyiye işaretti. Olay anına odaklandım, adamın bize kayalıklardan baktığı anı düşündüm ve görüntüleri elemeye başladım.

Minibüsün kapısı açılmış ve ilk başta yaşlı bir teyze inmişti.

Olay anını düşünüyordum, kafamı direksiyona eğip adama bakıyorum. Bir elimi hafiften belime götürüyorum. Tarkan Yarbay o arada bir şeyler söylüyor...

Minibüse bakıyorum, iki çocuk iniyor ve peşlerinden anneleridir diye tahmin ettiğim bir kadın...

Olay anına dönüyorum, adama bakıyorum, adam istifini bozmadan bize bakıyor, elbiselerine bakıyorum ve vücudunun iki yarına saldıgı kollarına...

Minibüsten kilolu, orta yaşlarda biri iniyor, bizim adamla karşılaşıyorum.

"Yok, bu herif değil, olamaz çok kilolu, bizim adam zayıftı."

İçimdeki sese kulak veriyorum.

"Aras, kapa çeneni, sadece düşün, bul onu, bul!"

İçimdeki sesi dinliyorum, düşünmeye devam ediyorum.

Olay anına dönüyorum, düşünüyorum. Adama direksiyona eğilmiş bir şekilde bakıyorum, o da bize bakıyor ve sol ayağını geriye doğru yönlendirip adım atıyor. O esnada ayakkabısını görüyorum, kahverengi bir ayakkabısı var ve sarıyeller içinde kayboluyor.

"Şimdi çıktım tepene çakma Hollywood yıldızı seni!"

Bana gereken ayrıntıyı, olay anını tekrar düşünerek yakaladım.

Minibüsten inenlerin hem vücut ölçülerine hem ayakkabılarına bakıyorum. Birer birer herkes aracı terk ederken ben de gözlemliyorum. O sırada kendime sormam gereken soru aklıma geliyor. *"Sen buluşma yerine gelsen araçtan indiğinde ne yaparsın?"*

Yine kendim cevap veriyorum.

"Tabii ki doğrudan etrafıma bakardım."

İnen adamlara bakıyorum, kafamdaki bilgilere göre süzgeçten geçiriyorum. Son iki adam kalıyor, umutlarım tükeniyor. Sondan bir önceki adam elinde bastonuyla iniyor, *sen geç amca* diyorum. Minibüsün tekli merdivenine basan en son kişiye bakıyorum, o da bastonlu yaşlı amcaya bakıyor, adama bakıyorum, ayakkabılarına göz atıyorum...

"Yok ulan yok, nerede bu adam?"

"Anlamadım Aras. Kime ulan diyorsun lan sen, çömez!"

"Şey, pardon komutanım! Sinirden kabloyu sıkışmışım, bizim adam bu minibüste de yok."

"Başka birinden çıkar belki."

"Hayır bu minibüs, bizim geldiğimiz köyden geliyor."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Eminim çünkü şu sizin 'Aras, arabayı çamura saplama, kullanamazsan ben geçeyim,' dediğiniz çamurdan geçmiş."

"Ha ha ha, zoruna mı gitti çömez?"

"Ben sonuçlarla ilgilenirim komutanım, bunu siz öğrettiniz. Ve bu minibüsten sonuç sıfır çıkıyor. Bu arada adamın kahverengi bir Mekap'ı var."

"Neyi var?"

"Kahverengi bir Mekap ayakkabısı var."

Tank Yarbay şaşkın bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Aras..."

"Komutanım..."

"Oğlum adam burada!"

"Nerede?"

"Burada ulan burada, bizim Jeep'i park ettiğimiz sokağın ilerisindeki kaldırımmda, ağacın dibinde."

"Ne?"

"İyi duydun, senin Hollywood yıldızı tam erketesiymiş¹⁴, nasıl da pusuyor, şuna bak!"

"Ben şimdi onu pustuşu yere gömerim."

"Dur ulan dur, sakın ol! Emin ol, yaklaşacaktır. Ben Jeep'le arkasından sen ön tarafından, sıkıştıralım şunu."

"Komutanım, ben iyice kıllandım, kim bu adam!"

"Sakin ol Aras, dur. Benim görüş açım net, bakalım ne yapacak?"

"İyi, tamam, bekliyorum."

"Dur dur, yürümeye başladı, sana doğru geliyor. Aşağı iniyorum Jeep'i alacağım."

"Tamam, irtibatı koparmayalım."

Yerimden hareket ettim ve tekrar kalabalığın arasına karıştım. Adamın beni fark etmesini istemiyordum. İnsanların arasından ilerleyip adamımı görebilmek için en doğru açıyı yakalamaya çalışıyordum.

"İşte buradasın sayın çakma yıldız! Ama seni nasıl yakalamalı?"

Adamın niyeti tabii ki bizimle buluşmaktı ama belki de arabanın içinde; elinde silahlarıyla birileri, bir ileriki sokakta Hollywood yıldızından gelecek bir komutu bekliyordu ve bizi pusuya düşürecekti.

Kim bilebilirdi ki?

"Ben sana planını sokanım şimdi, hiç merak etme sen!"

Kafamdaki yıldız yine parlayıvermişti. Uygun bir noktadan ilerleyip terminalin girişindeki taksilerden birinin içine oturdum. Peşimden taksi şoförü geldi.

Adam arabaya binmeden hemen önce telsizi mandalladım ve Tarık Yarbay'a taksiye bindiğimi söyledim.

Şoför de ardımdan sürücü koltuğuna geçti.

"Selamün aleyküm ağabey!"

"Aleyküm selam keke!"

Tarık Yarbay telsizden konuşuyordu.

"Ne diyorsun Aras?"

Şoför merakla bana döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Birini arayacağım, daha doğrusu o beni arayacak. Taksiyle geleceğimden haberi yok."

Şoför şaşkın gözlerle bana bakarak devam etti.

"Tamam ağabey, mesele değil."

Tarık Yarbay telsizden konuşuyordu.

"Anladım, tamam, anladım, erken fark edilmemek için taksiye bindin."

"Nihayet..."

Tarık Yarbay'a verdiğim cevabı üstüne alınan şoförle göz göze geldik.

"Anlamadım ağabey."

"Şey, kardeşim, arabayı çalıştırır mısın? Biraz üşütmüşüm de hâlsizlik var üzerimde, kaloriferi açarsan iyi olur. Para mesele değil, dert etme orasını."

Tarık Yarbay konuşmaya devam etti.

"Çakal, tamam, Jeep'e geçtim, bir dakikaya aşağıdayım."

Şoför de aynı anda konuştu.

"Tabii ki ağabey, para istemez, estağfurullah!"

Şoför arabayı çalıştırmıştı, böylelikle Tarık Yarbay sokağın ucundan çıkar çıkmaz ben de buradan hareket edecektim. Bir şok etkisi yarayıp adamımıza *merhaba* diyecektik. Nihayet Tarık Yarbay da anlayabilmişti planımı.

"Aras, köşedeyim, hareket edelim."

Taksiciye bakıp devam ettim.

"Tamam kardeşim, gidebiliriz."

"Peki ağabey, nereye gidiyoruz, telefon gelmedi sana..."

"Boş ver kardeşim, sür arabayı, soldan devam et."

"Tamam ağabey."

Taksi terminalden çıkıp burnunu gösterdiğinde Tarık Yarbay'ı sokağın köşesinde görmüştüm. O da beni görür görmez sokaktan yola çıkıp devam etmişti. Artık ikimiz de yoldaydık ve adamımızı görebiliyorduk.

Hedefe 50 metre...

Adam her şeyden bihaber hâlâ terminale bakıyor.

Hedefe 30 metre...

Adamımızı süzüyorum, üzerinde silah var mı diye bakıyorum.

Hedefe 20 metre...

Adamımızla göz göze geliyorum. Gözlerini kısıp taksinin içine bakıyor.

Hedefe 10 metre...

Telsizi mandallıyorum.

"Kornaya bas, kornaya!"

Taksici etrafına bakıyor, heyecanlanıyor, elini kornaya atıyor.

"Sen değil kardeşim, öteki..."

"Öteki, ağabey?"

Her şey bir anda oluyor. Taksicinin elini kornadan çekiyorum, Tarık Yarbay uzunca bir müddet kornaya basıyor. Adamımız Jeep'e doğru dönüyor telaşlanıyor, ellerini cebinden çıkardığında sağ elimi belime atıyorum, 45'liği kavıyorum. Sol elimle taksinin el frenini tek hamleyle çekiyorum ve araçtan inip adamımıza koşuyorum, silahlı doğrultuyorum ve Hollywood yıldızı ancak ensesinde soğuk çeliği hissedince beni fark ediyor.

"Cin olmadan adam mı çarpmaya çalışıyorsun lan, gereksiz?"

Arabayı park edip yanımıza gelen Tarık Yarbay elini kaldırıp durmamı işaret ediyor.

"Aras, sakın ol!"

Silahımı adamın ensesine bastırıyorum. Aynı zamanda kısa bir bakış atarak etrafımı süzmeyi de unutmuyorum.

"Şekil mi yapıyorsun kardeşim, ne lan, not bırakmalar falan? Hangi çağda yaşıyoruz, adam gibi neden gelip konuşmadın?"

Yabancı adam nihayet birkaç kelime ediyor.

"Yav ağabey, bir sakın ol, vallahi kötü bir niyetim yoktu!"

"Aras, ver sen bana adamı, gel kardeşim. Geç sen de arabaya Aras."

Adamı bırakıp, taksicinin yanına döndüm ve cebimden ellilik çıkarıp adama uzattım.

"Kardeşim yoluna devam et, burada yaşananları unut. Emin ol, bu senin menfaatine. Biz kötü niyetli insanlar değiliz, mafya ya da örgüt hiç değiliz, buna emin ol."

Adam şaşkın gözlerle bana bakarken elini uzatıp da almadığı eliliği montunun cebine sıkıştırıp yanından ayrıldım.

Jeep'e doğru ilerleyip arka kapıyı açtıktan hemen sonra koltuğa oturdum. Yaşça bizden küçük ve oldukça sempatik görünen Hollywood yıldızının ensesine bir tokat attım.

"Merhaba heval!"

Kafası önde bir şekilde cevap verdi.

"Merhaba!"

"Dostum, sen Hollywood'da kaç yıl çalıştın?"

Adam şaşkın ve korkar gözlerle bakıyordu.

"Nasıl ağabey?"

"Başlatma lan abine, dalga mı geçiyorsun bizimle!"

"Yok ağabey, ne dalgası!"

Tarık Yarbay ile dikiz aynasında göz göze geldim.

"Aras, sakın!"

"Ağabey, korktum, anlıyor musun korktum!"

"Kimden ulan, kimden?"

"Herkesten, her şeyden. Kimin dost, kimin düşman olduğu belli değil."

"Kimsin kardeşim sen, MOSSAD mı CIA mi, neyi kimden saklıyorsun?"

"Onlar kim ağabey?"

"Hay Allah! Hep mi bizi bulur arkadaş, hep mi! Bak güzel kardeşim, sen neden bizimle buluşmak istedin, ne söyleyeceksin? Kimsin sen, kim?"

"Ağabey, her şeyi anlatacağım, tamam, sakın ol. Peki siz kimsiniz, tam olarak necisiniz?"

Tarık Yarbay ön koltukta gülerek bana seslendi.

"Ha ha ha, Aras, duydun mu, sana soruyor kardeşin."

Başımı sol yana büküm ve dayanamayıp gülümsedim.

"Öcüyüz biz lan, öcüyüz! Çattık ulan, manyağa bak! Ne şekil bir herifsin oğlum sen? Kim kimi kesiyor şimdi burada, sen geldin bize! Bir de bize soru soruyorsun!"

Tarık Yarbay kahkaha atarak arabayı kullanıyordu.

"Ha ha ha, adın ne senin, adın?"

"Benim ağam? Benim adım Bedirhan."

"Bedirhan, söyle bakalım, sen kimsin, neden bizimle buluşmak istedin, ne anlatacaksın?"

"Ağam, anlatayım da, şu adam ümüğümü sıkacak gibi duruyor."

"Yok yok, bir şey demez o sana, değil mi Aras?"

Derin bir nefes alıp sakın olmaya çalıştım, başardım da.

"Şimdi güzelce ne istediğini anlat ya da ne söyleyeceksen söyle, sonra yoluna git Bedirhan, tamam mı?"

"Tamam ağabey, tamam da anlatırsam bırakmazsın ki."

"Ulan bir anlat."

"Ben sizi Zelal'e götüreceğim."

Tanık Yarbay birden frene bastı ve araba aniden durdu.

"Ooo, Bedirhan kardeşim benim. Ben sana demedim mi komutanım, bu kardeşimiz iyi birisi diye?"

"Hee ağabey, hee! Kafama silah dayarken öyle demiyordun!"

"Olur öyle şeyler. Biz senin kim olduğunu bilmiyorduk sonuçta"

"Yok, zaten dert etmedim, ben olsam ben de öyle yapardım."

"Tamam Bedirhan, köye ne niyetle geldiğimizi öğrendin demek. Şimdi bildiğin her şeyi anlat kardeşim."

"He ya, biliyorum."

"Tamam, Bedirhan, ne biliyorsun bu Zelal hakkında? İn midir; cin midir, söyle bakalım?"

"Tamam ağabey, anlatacağım."

"Dinliyoruz..."

Aradan geçen 2 saatin ardından, Bedirhan'dan şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Vay anasını, neler de varmış be!"

"Ne sandın ağabey?"

"Eee, şimdi sen bizimle mi geleceksin?"

"Siz kabul ederseniz eğer neden olmasın ağabey?"

"Ederiz ederiz, bizlik bir şey yok. Senin tek başına gitmen bize hiçbir şey sağlamaz, aksine bizim yanımızda olursan bu her ikimizin içinde iyi olur."

"Tamam, hemen hareket edelim Aras. Değil mi Bedirhan, gidelim mi?"

"Gidelim ağam, uzun bir yolumuz var."

Konuştuğumuz yerden hareket edip, İl Jandarma'ya doğru yola koyulalı iki saati geçmişti. Bütün gereken malzemeleri alıp yola çıktığımızdaysa saat öğlen 12'yi geçiyordu. Bu adama ne kadar güvenebilirdik? Yanımıza almamız ne kadar güvenli olurdu? Bütün bunların cevabını ben de kestiremiyordum ama başka da bir çaremiz yok gibi görünüyordu.

Bedirhan'ın anlattıklarını hayretler içerisinde dinlemiştim. Olay bildiğimizden daha da çetrefilliydi.

Detayları dinlediğimde *iyi ki köye gitmişim, iyi ki bu adamla karşılaşmışım* diye düşündüm.

Uzun uzadıya, akan yola bakarken bütün bunları aklımdan geçiriyor ve beyin fırtınası yapıyordum. Tanık Yarbay telefonda sürekli birileriyle konuşuyor, Bedirhan da arka koltukta elleri bacak arasında merakla bize bakıyordu. Aklımdaki sorulara bir an önce cevap bulmak için kıvranıyordum. Bedirhan ile sohbet edip *belki unuttuğu bir şey vardır* diye tekrar sorular sormaya başladım.

"Bedo?"

"Bedo nedir ağabey?"

"Ha Bedirhan ha Bedo, ne farkı var?"

"Olur mu hiç ağabey, Bedo nedir?"

"Tamam Bedo, sen ne iş yaparsın, kimsin, necisin, ağayla tanışıklığın nereden gelir, biraz tanışalım hee, ne dersin?"

"Valla ağabey, köyde doğduk büyüdük, hiç dışarı çıkmamışım, terör bizi bağladı bıraktı, topraktan ne çıkarsa onunla uğraştık şimdi dek."

"Şu kız, onu ne zaman gördün?"

"Valla küçüklüğümde görmüşüm, ondan beridir kopamamışım."

"Bedo, yakışıklı adamsın he! Peki, en son ne zaman gördün kıızı?"

"Beş yıl evvel Şırmak'ta görmüşüm."

"Hmm, çok mu seviyorsun peki?"

"O türlü kelimeler pek yakışmaz bizim ağzımıza ağabey."

"Neden ulan, ne alakası var? Bir insan karşısındakini seviyorsa seviyorum der, mesela ben komutanımı seviyorum, değil mi komutanım?"

Tanık Yarbay belli belirsiz seslenmişti arka koltuktan.

"İşine bak fırlama, sür şu arabayı!"

"Ağabey, görmemişiz, ne bileyim değişik geliyor. Aşk dilde değil, gönülde gerek."

"Peki ya kız, kız seni seviyor mu?"

"Elbet, elbet sevmez mi; sever tabii."

"Hmm, o zaman bu iş bittiğinde bizi de düğününe çağırır mısın?"

"Tabii ağabey, tabii."

"Keleş de sıkar mıyız?"

"Şey..."

"Ney? Bedo, bilmiyor muyuz köyle silah olduğunu? Her evde var, sınırda 500 liraya Kaleş satıyorlar."

"Atarız ağam."

"Ha işte şöyle, harbi ol canımı ye. Peki ya Zelal? Onu en son ne zaman gördün?"

"Yıllar önce görmüşüm, gençtik, körpeydik."

"Anladım, peki Zelal'i nasıl bulacağız Bedo?"

"Ağam, dedim ya, birkaç milis¹⁵ arkadaş var. Asi onlardan çok bahsedirdi, onları bulursak bizi Zelal'e götüreceklerdir."

"Yok Bedo, sen bu kızı sevmiyorsun, sevsen neden bunca yıl bekleyesin kardeşim. Kaç yıl geçmiş aradan, sen hâlâ köyde oturuyorsun..."

"Denedim ağabey, denedim, çok denedim gitmeyi ama olmadı, ulaşamadım, çoğu zaman sınırı bile geçemedim."

"Hee, sınır demişken, bak birkaç saat sonra sınır kapısından Suriye'ye geçeceğiz, seni kaçak geçiriyoruz. Ulan ne kimliğini almışsın yanına, ne de pasaportun var. Şu an sen resmen teröristsin, biliyor musun? O yüzden ses çıkarma, biz ayarlayacağız her şeyi."

"Tamam ağabey, tamam."

Konuşmam bitince Tanık Yarbay soru sormaya başladı.

"Peki Bedirhan, şu milisler, onları nerede bulabiliriz?"

"Ağam, isimlerini biliyorum. Sınırdan geçtikten sonra yolumuzun üstünde birkaç yerleşim alanı vardır, benim ticaret yaptığım..."

"Ticaret değil oğlum o, kaçakçılık..."

"Yok ağam, öyle değil."

"Bedirhan, açık ol demedik mi sana? Bak, aynı yoldayız biz, artık gizli saklı kalmadı aramızda, bildiğin her şeyi anlattırsan bu işi çözeriz."

"İşte öyle ağam, bu arkadaşların çevresi çok geniştir, eminim bir yerden çıkacaktır."

"Peki, inşallah dediğin gibi olur Bedirhan, göreceğiz."

Bedirhan iyi birine benziyordu, 27 yaşında, yakışıklı bir çocuktü. Utancından iki elini ovuşturmuş, bacak arasına sokmuş, toparlanmış bir şekilde arka koltukta oturuyordu. Bir an için ona bakıp üzüldüm. Sarıırım hayatında ilk defa böyle bir arabaya biniyordu.

Mezopotamya'nın masum çocuklarının kaderiydi bu, yıllar boyu suçu olmayan insanlar birçok eziyet çekmişti bu lanet terör belası

15 Orduya yardımcı olmak için toplanan silahlı halk gücü

yüzünden. Bu kadim, çorak topraklarda kan ne zaman bitecekti, bu bela ne zaman son bulacaktı? Kim ne hırs yüzünden bu sarı toprakları kırmızıya çeviriyordu, gaye neydi, hırs kimeydi?

Bütün bunları düşünürken derin bir nefes aldım ve iç çektim.

Bu oyunları bozmak için uğraşan, didinen, elini taşın altına koyan biri olarak, bir nebze de olsun kendimle gurur duymuştum.

Evet ben Aras, belki de şimdi her şeyden bihaber, umursamaz tavır takınan, gayesiz bir şekilde günlerimi kızlarla geçiren, yiyip içip eğlenen bir serseri olabilirdim. Zevk alır mıydım? Belki... Eğlenir miydim? Şüphesiz... Peki ya vicdan denen o nokta?

İşte olay burada bitiyordu, bir gün yetmiş yaşlarında bir teyze elime yapışıp öpmeye kalkışırken gözlerimin içine bakarak şunları söylemişti.

"Oğul, oğul, bizler sizin sayenizde evimizdeki pencereler açık bir şekilde uyuyabiliyoruz, bu yaşlı gözler neler gördü bilir misin sen, aman kurban olayım, ayaklarınızın altını öpeyim, sakın ha namusumuza sahip çıkmaktan vazgeçmeyin!"

Bu cümle tonlarca kilogram ağırlığındaydı, ayaklarının altını öpeyim nasıl bir yakarış, nasıl bir yalvarıştı? Yaşlı bir insan neden böyle bir şey söylemek zorunda hissetmişti ki kendini ve de torunu yaşındaki bir gencin elini öpmeye kalkmak da neydi? Ne zorluklar çekmişti kim bilir, ne eziyetler, ne çileler...

İşte dananın kuyruğu burada kopuyordu. Bu yakarışı duyduğunda, eğer tüylerin diken diken olmuyorsa, eğer içinden bir şeyler kopmuyorsa, eğer gözlerin hafiften dolmuyorsa, sende ya ruh yoktu ya da Allah sana vicdan denen şeyi bahşetmemiştir.

İşte bize güç veren duygu buydu, bu meslek beden ile değil ruh ile yapılıyordu...

Cebimden bir sigara çıkardım ve yaktım.

"Bedo, sigara içer misin?"

"Sağ ol ağabey, içmiyorum."

"İçmiyor musun, yoksa kullanmıyor musun?"

"Kullanmıyorum ağabey."

Tarık Yarbay yine duramamış, fırsatı değerlendirmişti.

"Herkes senin gibi müptela mı?"

"Ben memnunum komutanım."

"Neyse, ne kadarlık yolumuz var?"

"Aşağı yukarı yarım saat var, sonra Silopi'deyiz."

"Ağam, Şırnak'a mı gidiyoruz, kestirme yollar vardı?"

"Bedirhan, bizi kaçakçı diye vurdurtacak mısın sen?"

"Yok ağam, bir şey olmaz."

"Deme yav, öyle yollar var demek?"

"Var ağam, olmaz mı?"

"Neyse, uzun bir zamanda istişare edelim bu yolları, demek hiç görünmeden gidip geliyorsunuz he?"

"Yani katırlarla..."

"Bizim katır gitmez oradan Bedirhan, bizim yolumuz iyidir yine. Sen şimdi hiç ses etmiyorsun, arabadan kafanı bile çıkarmıyorsun, tamam mı?"

"Tamam ağam, sen ne dersen o..."

"Sessiz sedasız geçip gideceğiz, sonrasında top sende, değil mi Aras?"

"Bedo bizi götürür komutanım, ben Bedo'ya güveniyorum."

"Yok ağam, sıkıntı olmaz, bulacağız."

"İyi bakalım, Bedirhan."

Yaklaşık yirmi dakikalık yolculuğun ardından Silopi'ye varmıştık. İlçenin içinden geçip kaymakamlık binasının önünde durduk, birkaç resmî yazışmanın ardından tekrar yola koyulmuştuk.

İlçe merkezinden çıkıp yola düştükten on dakika sonra karşıımızda kocaman bir tabela görünüyordu.

Habur sınır kapısına yaklaşmadan bir kenarda durdum ve tekrar Bedirhan'ı bir güzel tembihledim. Bedirhan'ı sınırdan sessiz sakin geçirecektik, yasaktı ama başka çaremiz de yoktu. Ne pasaport ne de yasal işlemlerle uğraşacak vaktimiz vardı. Tanık Yarbay'la araçtan inip pasaport işlemlerimiz için gişeye geçmiştik. İçeri girdik, bizi oldukça asık suratlı bir memur karşıladı, gişede oturmuş bekliyor, kaşlarını çatmış, âdeta etrafa ateş salıyordu. Siska ve oldukça da zayıf olan orta yaştaki bu adamı görür görmez ayar olmuştum.

"Merhaba, ismim Tanık!"

"Merhaba!"

"İşlemler için gerekli evraklar hazır, eğer yardımcı olursanız sınırın diğer tarafına en kısa zamanda geçmek istiyoruz."

"Zaman bizim belirlediğimiz süredir, bekleyin, işlemlerinizi yaparım."

"Evet, aksini iddia etmedim beyefendi, tabii ki bekliyoruz."

"Tamam tamam, bekleyin."

Tank Yarbay'la gişeden uzaklaşmış ve koridorda bulunan sandalyelere oturmuştu.

"Yok ya, binerim ben bu itin tepesine, bak söylüyorum komutanım haberin olsun!"

"Sakin ol, şimdi burada bir krize yol açmayalım."

"Başlarım krizine komutanım, adama bak, sanırsın padişah!"

"Tamam ulan tamam, bekleyelim biraz dedim."

"Yok, ben çıkarım bunun beynine."

"Ulan tamam dedik!"

Aradan on dakika geçmesine rağmen adamdan ses seda yoktu, sınırdaki hareketlilik yüzünden bu sınır kapısı ticari araçlara kapatılmıştı, gişe boş olmasına rağmen adam yerinde oturuyor ve sigarasını içiyordu. Artık tepem atmıştı, devletten parasını alıp işini zar zor yapan bu tip insanlara deli oluyordum. Yerimden kalktım ve gişeye gittim.

Gayet nazik bir dille konuşmama başladım.

"Beyefendi, daha ne kadar sürer işlemlerimiz?"

"Bekleyin kardeşim, aceleniz mi var, kaçmıyoruz ya!"

"Yani, tabii biraz acelemiz var. Ne kadar sürer?"

"Biraz daha sürer."

"Peki, ne için bekliyoruz, sistemsal bir sıkıntı mı var, o yüzden mi bekliyoruz?"

"Hı hı, o yüzden..."

"Hı hı, o yüzden ne demek?"

Artık kalp ritmim hızlanıyor, göz bebeklerim büyüyor, ellerim hafiften titremeye başlıyordu.

"Kardeşim bekleyeceksiniz, işinizin adı ne, parayla değil sırayla bu işler."

"Ben sıra falan göremiyorum."

"Ne o yoksa sınırın diğer tarafına geçip patlamaya hazır bir nükleer bombayı mı durduracaksınız?"

Adamın bu tavrı bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Ne diyorsun lan sen, pezevenk!"

Artık kendimi tutmanın bir anlamı yoktu, çakacaktım bu adama, hak etmişti. Tek bir hamleyle gişenin üzerinden zıplayıp adamın yakasını kavradım.

"Ne diyorsun lan sen! Neden insan gibi konuşmuyorsun, niye benim sinirlerimi zıplatıyorsun?"

Adamın rengi birden kıpkırmızı olmuş, gözünden gözlüğü düşmüş ve gözlerini fal taşı gibi açarak bana bakmaya başlamıştı.

"Yapmıyorsan işini defol git lan buradan! Senin işini yapmak isteyen, iş iş diye memlekette kapı kapı gezen binlerce genç var! Beğenmiyorsan bırakıp gidersin, ne bu afra tavra!"

Devlet sana burada makam ve memuriyet vermiş, söz sahibi yapmış, sana aylık para vermiş, sen n'apıyorsun? Oturmuş, burada insanları alıp karşına ego tatmin ediyorsun! Ne oluyor burada birkaç insanı bekletince, kral mı sandın kendini?"

Ben adamın yakasını tutup hesap sorarken, o arada birkaç polis memuru içeri girmiş, bizi ayırmaya çalışıyordu. Tanık Yarbay kimliğini çıkararak Ankara'dan gelen görev kâğıdını adamların gözüne gözüne sokuyordu. Kireç gibi olmuş surat ifadesiyle adam zor da olsa iki kelime edebiliyordu.

"Tamam kardeşim, neden bu kadar sinirlendin? Sakin olur musun?"

"Kes ulan, sakini mi var? Geldiğimizden beri alnımızdan alnımızdan kaşıyorsun!"

"Aras, tamam, bırak adamın yakasını!"

"Kardeş, kulağına küpe olsun, bu devletin maaşını alıp da makamuna ihanet edersen bir gün ihanetini bir yerine sokarlar! Şimdi efendi gibi otur, işini yap!"

Tanık Yarbay sakın bir ses tonuyla sanki *gelme* dercesine bana ikinci kez seslenmişti.

"Gel Aras buraya, kardeşim sen de efendi gibi işini yap, sorun çıkmasın daha fazla!"

Adamın yanından atladım ve Tanık Yarbay'la beraber dışarı çıktık. Gişedeki memur beni deliye döndürmüştü...

"Ben sana akıllı ol demedim mi?"

"Ne yapsaydım, adamın biri bize teröristmişiz gibi davranacak, saygısızlık yapacak ben de susacak mıyım? Sana *ben bu adama çakarım komutanım*, demiştim."

"İyi de ulan şimdi iyi mi oldu? Ortılığı velveleye verdin!"

"Bir cacık olmaz komutanım."

"Şimdi buradan Bedirhan'ı geçiremezsek o zaman ben sana *ça-kacağım*, merak etme."

"Geçeriz geçeriz, polis mi şu gelen?"

İleriden sivil giyimli bir kişi bize doğru geliyordu.

"Sanırım..."

"Merhaba, Tark'tı değil mi isminiz?"

"Evet."

"Baş Komiser Ömer, kusura bakmayın Tark Komutanım, biz bu gişedeki memur arkadaşla hep problem yaşıyoruz. Kendisinin mizacı çok farklı, gümrük bakanlığına bağlı çalışıyor, sanırım sürgün yemiştir."

"Neyse, problem değil baş komiserim, işlemler bittiyse biz devam edelim işimiz acele."

"Birkaç dakikaya biter, yanlış anlamayın ama ne için gidiyorsunuz?"

"Emin olun, önemli bir şey için yoksa ortalık böyleyken sınırın diğer tarafına geçmek akıl işi değil."

"Anlıyorum, buyurun pasaportları, devam edebilirsiniz."

"Sağ olun, teşekkürler... Aras, gidelim."

Birkaç adım attıktan sonra Tark Yarbay'a sesimi fazla yükseltmeden söyledim.

"Çok basit oldu komutanım, kullandım şimdi ben."

"Dur sen, bekle, araçla geçerken durdurup arama yapacak o."

"Öyle mi diyorsun?"

"Göreceksin."

Evrakları alıp araca geçmiştik tekrar. Bedirhan'ı tembihledikten sonra marşa bastım. Bedirhan'a arka koltuğun arasına saklanması ve hiç ses çıkarmamasını söyledim. Aracı hareket ettirip kapanlı yoldan ilerlerken polis memurunun biri yanıma yaklaştı, camı araladım.

"Pardon Aras Bey, şimdi şöyle bir mesele var. Normalde tabii ki mesele değil, sizi buradan engelsiz göndermek isteriz ama kamera kayıtlarında arabayı aramadan gönderdiğimiz görülürse bizim için büyük sıkıntı olur."

"Memur bey, bu araç özel görevle sınıra geçen bir araç, İç İşlerinden ve Silopi valiliğinden özel yazımız var."

"Anlıyorum ama kurumlar arası çatışma oluyor ve arada biz kalıyoruz."

"Sen dur Aras, camı aç biraz daha, Ömer Baş Komiser de duysun söylediklerimi. Arkadaşlar eğer ki ikinci bir MİT Tırları Vakası yaşamak istemiyorsanız, bu araca dokunmayın derim. Emin olun, bu işe bulaşmak istemezsiniz, araçta sizin aradığınız herhangi bir şey yok, zaten sorguladınız. İl Jandarma'ya ait bir araç, şahsen ben bir mesele göremiyorum. Ağzımızın tadı bozulmasın, size kolay gelsin."

"Aras, camı kapat, devam et, evlat!"

Ben Tanık Yarbay'a bakıyorum, polis memuru baş komisere bakıyor, baş komiser Tanık Yarbay'a bakıyor, baş komiser polis memuruna dönüyor, hafiften gözlerini kapatıyor. Ben baş komisere bakıyorum, baş komiser bana bakıyor, kafamı çevirip polis memuruna bakıyorum ve ufak bir kafa selamı verip gaza basıyorum.

"Jokeri bastın he komutanım, süper yerden vurdun."

"Eee, evlat biz çakacağımız yeri biliriz."

"Helal! Bedo, kalk kardeşim kalk, geçtik."

"Geçtik mi ağabey?"

"Geçtik geçtik, top sende keko!"

Bedirhan yattığı yerden kalkmış, dikiz aynasından göz göze gelmiştik.

"Tamam ağabey, siz merak etmeyin."

"Valla merak ediyorum keko, eğer bulamazsak bak neler oluyor!"

"Yok ağabey yok, bulacağız."

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz?"

"Ağabey, El Hasakah'a gideceğiz, yolumuzun üstünde. Orada bir milisle bağlantı kuracağım."

"Güvenilir mi peki?"

"Mesele olmaz ağabey, yıllardır süregelen bir hukukum var."

"Ne iş yapar bu adam?"

"Peşmerge'dir¹⁶."

Elimi direksiyona vurdum.

"Hah, şimdi tamam! Bir Peşmerge'miz eksikti."

"Öyle değil ağabey, Peşmerge'dir ama istihbarattadır. Saçı sakalı kanşık, değişik bir adamdır. Sağlamdır, beni de sever."

"Peki Bedirhan, bu adamı nerede bulacaksın?"

"Ağam, Baharatçı İbrahim denen bir adam vardır, bu onun en has adamıdır. Onun yanına giderim, o vakit haber salar Baharatçı İbrahim ona, o da bizi bulur."

"Peki sen nereden tanıdın bu adamları?"

"Ağam, Baharatçı ve İstihbaratçı İdris Ağa'nın bağlantılandır, İdris Ağa Baharatçı'yla iş yapardı. Ben de işlerine koştururdum ikisiyle de o zaman tanıştım."

"Peki İdris Ağa neden Zela'i bulmak için bu adamları kullanmadı?"

"İstemedi ki ağam, İdris Ağa bulmak istemedi. Bulsa öldürürdü, kıymak istemedi."

"Sen neden şimdiye kadar bekledin peki, niye hareket etmedin, neden bulmak için uğraşmadın?"

"Ağam, hep istiyordum ama gücümüz yoktur ve siz geldiniz. İlk başta da anlattığım olaylarda canıma tak etti ve ben de karar verdim size anlatmaya."

"Anladım Bedirhan, bakalım bizi neler bekliyor, göreceğiz."

"Hayır olur ağam, inşallah."

"Olur olur, bu iş baştan aşağı bir hayır zaten."

YABANCI DİYARLAR

Uzun bir yol bizi bekliyordu, sıcağın çöl olmuş bu çorak topraklarda, yılan gibi uzanan yolda kıvrılıp gidiyorduk.

Hava gittikçe ısınıyor, boğazım âdeta kuruyordu. Yeşil renkteki iklim örtüsü azalıyor, yerini sapsarı bir çöl alıyordu.

Yol üzerindeki tepelerde terk edilmiş ufak tefek evler vardı, buralara resmen sessizlik hâkimdi.

Dört saattir yoldaydık ve güneş yüzünü ağır ağır çekiyordu bu topraklardan, saatlerdir ne bir araç ne de bir insan görmüştük. Tek gördüğüm şey çölde gezinen birkaç ufak tilkiydi.

Tarık Yarbay ve Bedirhan sızmış uyuyorlardı, sıkıntıdan patlamıştım ki bir tepeyi aştıktan sonra önüme bir tabela denk geldi. El Hasakah sınırlarına girmiştik. İleride bizi ufak tefek evler karşıladı, peşinden şehrin içine girdik.

Burası resmen ölü şehirdi. Hiçbir hayat belirtisi yoktu, çevrede hiçbir insan yoktu, evler yıkılmış, taş üstünde taş kalmamıştı.

Duvarlarda mermi delikleri, enkaz altında kalmış birçok araba vardı.

Mecburiyetten bir sokağa girdim ve ana yola düşmek için içgüdüsel olarak sürdüm arabayı.

Bu şehirde ne baharatçı ne de istihbaratçı olabilirdi. Burada ölümden başka hiçbir şey yoktu.

Hava biraz daha karardığında arabanın farlarını açtım, sokakların arasında gezerken çevreme bakıyor ve yapılan yıkımı hayretle izliyordum.

Sağdaki sokağa girmiş gaza basıp ilerlerken arabanın önünden kalkan toz bulutunu gördükten sonra frene bastım.

Uyuduğu yerden fırlayan Tarık Yarbay şaşkınlıkla bir bana, bir yola baktı.

“Ne oluyor Aras? Silah sesi miydi o, kim ateş etti oğlum?”

“Beyanî baş fermandarê min, Sûriyê'ye bixêrhatin. Günaydın komutanım, Suriye'ye hoş geldin!”

Tarık Yarbay şaşırmış ve afallamış yüz ifadesiyle devam etti.

"Nereden ateş geldi, görebildin mi?"

"Adamı göremedim ama kalkan toza bakarsan ve tozun havalandığı yeri hesap edersen kesinlikle 11 istikametindeki yıkılmış evden geliyor."

"Tamam, sakın ol!"

Hafiften gülümseyerek söylendim.

"Ben sakınım zaten..."

Biz bütün bunları konuşurken Bedirhan arka koltuğa pusmuş ve resmen kaybolmuştu.

"Komutanım, adamlar eğer ki bizi öldürmek isteseydi, şu an mermi manyağı olmuştuk ama bunlar şu an bizi tartıyorlar ve ben dersime iyi çalıştım, merak etmeyin."

"O kadarını düşünebiliyoruz. Kim bunlar sence?"

"İşte çalıştığım bir yerden soru, bunlar HKB komutanım."

"HKB de ne demek, kim Aras bunlar?"

Arka koltuktan Bedirhan değişik şivesiyle konuşmaya katıldı.

"Hee, bunlar HKB'dir."

"Ulan kim bu HKB, bir tek ben mi bilmiyorum?"

"Ha ha ha komutanım. Bu HKB, Halk Koruma Birliği. İç savaştan sonra, baskı gören halk cephesine destek vermek için kurulan bir birlik, iki yıldır faaliyet içerisinde ve biz bu adamlarla müttefikiz, mesele yok."

"Nerede peki bunlar, neden çıkmıyorlar hâlâ?"

"Çünkü bizim inmemizi bekliyorlar, şimdi göreceğiz nerede bu ruh adamlar..."

"Tamam, dikkatli ol, kıcını kurtarmak zorunda bırakma beni."

Kısık kısık gülerek cevap verdim.

"Siz şekerlemenize devam edin komutanım, mesele yok."

Araçtan inmeden etrafımı tekrar süzdüm ve merminin muhtemel geldiği noktaya dikkat kesildim.

Havanın hafiften kararmasıyla birlikte adamlar iyice görünmez olmuşlardı.

Dikkatimi topladım, 45'liğimin ağzına her ihtimale karşı mermiyi sürdüm ve derin bir nefes aldıktan sonra aracın kapısını açıp aşağı indim.

Zamanım kısıtlıydı ve benim çok kısa bir sürede bölgeyi süzgeçten geçirip bir analiz yapmam gerekiyordu.

Ne mi gerek vardı?

Ya bu adamlar HKB değilse ve ben yanılmışsam?

İşte o zaman yanardım.

Peki ya başka çıkar yolumuz var mıydı?

Cevap; yok...

Muhtemelen şu an arkamız ve önümüz, hatta yanıımızdaki bütün sokaklar tutulmuştu, biz buraya zaten bu riski bilerek gelmiştik ve böyle bir durumla karşılaşacağımızı az çok tahmin ediyorduk.

Bir anlığına gözlerimi yumdum ve hafiften esen rüzgârı dinleyip kulağıma herhangi bir ses getirmesini bekledim.

Ama yok, adamlar bir çıt sesi bile çıkarmıyorlardı.

Şu an bedenime nişan almış en az on adam yoksa ben de hiçbir şey bilmiyordum.

Meydan oldukça genişti, solumda bir sokak, sağımda da bir başka sokak vardı ve önümde uzanan bir cadde... Her taraf yıkılmış, harap hâldeydi. Bir an bu duvarların nelere şahit olduklarını düşündüm...

Masum bebekler, kadınlar ve çocuklar... .

Çevreme bakınarak yavaş adımlarla ileriye doğru atıldım. Ayağımı her yere bastığımda, yerden toz kalkıyordu. Sanki asfalta değil de çime basıyordum.

Binalardan kopan toz zerrecikleri resmen asfaltı esir almıştı. Suriye'deki savaş resmen buralarda hüküm sürmüştü ve her yeri ezip geçmişti.

Yine de şöyle bir durum vardı ki El-Hasakah, Suriye'nin en şanslı illerinden bir tanesiydi. Çünkü savaşın sadece bir kısmını görmüştü.

Daha kötü şartlarda ve daha beter durumda olan insanlar vardı...

Birkaç adım daha atıp durdum, benim için burası emniyetli bölgeydi, tedbiri elden bırakamazdım. Yakınımdaki duvar enkazı, gelebilecek mermi yağmurundan beni bir nebze de olsa koruyabilirdi.

Ama kendimden ve o duvarın arkasındaki puşinin içine gömülüp saklanmış insanlardan o kadar emindim ki nefesimi toplayıp birden bağırdım.

"Selamün aleyküm, ben vefalı Türk!"

Tarık Yarbay'ın aracın içinde, eli Kaleş'in tetiğinde hazırda beklerken *"Ne diyor lan bu manyak,"* dediğini hayal edebiliyordum.

Birkaç saniye bekledim ve ses gelmeyince sesimi yükselterek devam ettim.

"Ne o, inancınızı mı kaybettiniz, selam almamak da neyin nesi? Hey, sesimi duyan yok mu?"

Duvarların arkasından, kendinden emin olan bir ses duyuldu.

"Aleyküm selam, vefalı Türk!"

Birkaç saniye beklemenin ardından, aynı ses devam etti.

"Neden hâlâ yaşadığınızı biliyorsunuzdur umarım?"

Belli etmemeye çalışıyordum ama biraz da olsun heyecanlıydım, hiç kimse kendisini bile bile çapraz ateşe sokmak istemezdi ve bu adam küstahlık yapıp benim carımı sıkmaya başlamıştı.

Türkler her zaman bu topraklara yardım etmiş ve varlığını hissettirmişti, yüzyıllar boyunca atalarımız; Suriye bugünkü durumuna düşmesin diye didinip çabalamışlardı.

"Evet biliyorum elbette, sizin de nasıl yaşadığınızı bildiğim gibi, sizin de bu zamana kadar nasıl geldiğinizi bildiğim gibi..."

Hafiften yumuşayan bir sesle konuştu.

"Neden geldiniz buraya?"

"Düşman olsam emin ol bu şekilde gelmezdim, şimdi yapman gerekeni yap ve yüzünü göster."

Tahmin ettiğim gibi saat 11 yönünde enkazın arkasındaki duvarda bir hareketlenme yaşandı ve silahını omzuna asmış, orta boylarda, bir tutam sakalı olan bir adam çıkageldi.

Hedef mi, değil mi?

Dost mu, düşman mı?

Şu an yapmam gereken tek şey aramızdaki 20 metreyi değerlendirmek ve bu adamı tanımaktı.

Adama uzaklık 20 metre...

Adımları ağır, destekli ve emin.

18 metre...

Adam arabanın içine bakıyor, çünkü kararmış camlardan içerisini göremediği için endişeleniyor.

16 metre...

Adama bakıyorum, o da bana bakıyor, sonra gözlerini kaldırıp arkamdaki binayı dikizliyor. Arkamdaki binada bir adamı var, bu cepte...

14 metre...

Adam hızını bozmadan adımını atıyor ve tekrar arabanın içine bakıyor.

12 metre...

Artık adamım etki bölgemde, elimi biraz tehditkâr şekilde kaldırıp göğüs hizama getiriyorum ve adamım direk dikkat kesilip arkamdaki binaya bakıyor, yemime düşüyor ama adam oldukça dikkatli ve aksi bir hareketimde arkamdaki adamına beni öldürmesi için emir verecek, biliyorum.

10 metre...

Herifin üzerine bakıyorum, tozdan resmen yok olmuş bir ayakkabı, oldukça yıpranmış bir çöl kamuflajı ve sivil gömlek üzerine sarılmış bir kuşak.

8 metre...

Adamım silahını sırtına asmış, bu barış işareti ama aynı zamanda boş gelmedim, aksi bir durumda seni oraya mihlarım diyor.

6 metre...

Kuşağını ne kadar sıkıdığına dikkat ediyorum ki bu bir açlık göstergesidir biliyorum.

4 metre...

Sol ayağımı yarım metre öne atıp gardımı hazır hâle getiriyorum, her ihtimale karşı 45'liği belimden çekmek için hazırda bekliyorum.

3 metre...

Adam ayak hareketime bakıyor ve tekrar gözünü arkamdaki adamına diyor.

2 metre...

Artık adamımla doğrudan göz teması kuruyorum, gözlerimi gözlerine dikmiş bir an olsun göz temasını kesmiyorum.

Ve adamım 2 metre kala duruyor. Birbirimize bakıp, birbirimizi tartıyoruz.

Sonuç?

En başından Türkiye tarafından gelen bir araca doğrudan ateş etmeyerek art niyetli olmadıklarını zaten göstermişlerdi.

İkinci olarak araçtan inmemi ve bizimle konuşmak istediklerini gösterdiler.

Konuşma sürerken atalarımın atalarına yardım ettiğini ve bunu da kabul ettiklerini belirttiler.

Ayrıca yüz yüze konuşmaya gelirken silahını eline almayıp, asarak iyi niyetli olduğunu belli eden tavır sergilediler.

Ve sonuç olarak bu adam kesinlikle benim düşmanım değildi, ufakça bir tarttıktan sonra üste çıkmak fena olmazdı. Gözlerimi kısıp nefesimi topladım.

“Tekrardan selamün aleyküm!”

Konuşmasına müsaade etmeden, birden arkamı döndüm ve arkamdaki binada olduğuna adım gibi emin olduğum, adama yüzümü dönerek konuştum.

“Sana da selamün aleyküm!”

Tekrar önüme döndüğümde adamın gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzüme saf saf bakıyordu.

“Neden şaşırdın kardeşim, kadim dostlar birbirinin hamlesini az çok hesap eder, değil mi?”

Şaşkın ama ılımlı, kabullenmiş ve barış yanlısı bir surat ifadeyle cevap verdi.

“Evet, doğru söylüyorsun. Bu arada ben Mestan, hoş geldiniz...”

“Hoş bulduk, Aras ben...”

“Araçta arkadaşlar mı var?”

“Evet, el sıkıştığımızı görmüştür, birkaç saniye içinde inecektir.”

Konuşmamı bitirir bitirmez, arabanın ön kapısının sesi duyulmuştu bile, Tarık Yarbay Kaleş’ini bırakmış bir şekilde sallanarak yanımıza gelmişti.

“Merhaba, Tarık ben...”

“Merhaba, ben de Mestan, sizi böyle karşılamak istemezdik ama artık burası bir şeytan üçgeni ve kimin ne olduğu belli olmuyor, üzgünüm.”

Tarık Yarbay gözlerini üzerine dikmiş bir şekilde devam etti.

“Burası sizin kontrolünüzde mi Mestan?”

“Evet, burası bizim kontrolümüzde.”

“Peki ÖSO, Özgür Suriye Ordusu, birliklerinden misiniz?”

"Sayılmaz, biz HKB birlikleriyiz. Halk Koruma Birliği'yiz, anlayacağınız."

Tarık Yarbay'la bir an göz göze geldim ve ufaktan sııttım.

"Hee şimdi anlaşıldı, peki Mestan uygun bir yere geçelim istersen... Aras'ın ve benim sana birkaç sorumuz olacak."

"Tabii tabii, başımla beraber. Bizim Türkiye'den gelen herkese kapımız açıktır."

"Komutanım, ben arabayı çekeyim."

Şaşkın bir ifadeye bürünen Mestan:

"Asker misiniz?"

"Neden bu kadar şaşırdın kardeşim?"

"Şaşırmadım, gurur duydum, eğer siz olmasaydınız..."

Mestan'ın sözünü kesen Tarık Yarbay devam etti.

"Şu meydandan kaybolalım Mestan, çok açıktayız. Bizi sizin şu yeraltı tünellerine götür, olmaz mı?"

"Tabii ki, tabii ki, hemen..."

Mestan alçak gönüllü birine benziyordu. Ne kadar sert biri gibi gözükse de, ne kadar ben bu çöplüğün horozuyum dese de, ılımlı bir politika izlememiz onun yelkenlerini suya indirmişti. Asker olmamızla beraber gelen bir duygu bağı bizi resmen ona yakınlaştırmış ve minnet duygusu uyandırmıştı. Mestan, Tarık Yarbay'la birlikte devam ederken, ben arabaya geçmiş, hızlı bir şekilde canavarı enkazların içerisine çekip kamufle etmişim. Araçtan indim, cebimden bir sigara çıkarıp yaktım, birkaç derin nefes vurduktan sonra yere atıp söndürdüm. Bu arada Bedirhan da araçtan inmiş, yanımda belirmişti.

"Gidelim Bedo."

Birkaç adım attıktan sonra bizi karşılayan HKB askerlerini selamlayıp diğerlerinden biraz daha sağlam ve diri duran bir binadan içeri girmiştik. Hava iyiden iyiye kararmıştı. İçeri girdikten sonra önümüze düşüp bize yol gösteren HKB askerini izlemeye başladık.

Binadan içeri girer girmez zemin kata inmiş, zemin kattan da kırılan bir duvardan geçerek başka bir bina olduğunu tahmin ettiğim bölmeye geçmiştik. Artık ışıklar yanıyordu ve etraf hafiften aydınlıktı.

Suriye hükûmetinin lanet politikalarından üst üste darbe gören Suriye halkı bu durumlara maruz kalmıştı ne yazık ki.

Kırık duvarın içine girmiş ilerliyorduk. Aklıma Dara Harabeleri gelmişti, ambiyans aynıydı. Tünel oldukça geniş kazılmış ve büyük bir incelikle oyulmuştu. Esas gayesi hava bombardımanından korunmak olan bu sığınaklar hem düşmanın gözünden hem de ateşinden saklıyordu buradaki birlikleri.

İçerisi oldukça havasız ve baskındı. Nefes almak güçleşiyor ve yetersiz hava yüzünden vücudum reaksiyon gösterip terlemeye başlıyordu.

Yaklaşık elli metre kadar bu şekilde ilerleyip yeni bir binaya giriş yapmıştık. Bedirhan'ın yüzünü göremiyordum ama şaşkınlık ve heyecan içerisinde ilerlediğini hissedebiliyordum.

Yeni binanın duvarları âdeta kale duvarı gibiydi, sağlam bir beton ve güzel bir işçiliği vardı. Yerler kaliteli bir fayanstan yapılmıştı ve ışıktandırma oldukça fazlaydı.

İçeride irili ufaklı masalar ve sandalyeler vardı, bizi görünce ayağa kalkan on kadar HKB üyesi nezaketle selam verip tekrar yerlerine oturdular.

Bir başka koridordan geçtikten sonra önüme çıkan demir parmaklıkları görünce buranın bir banka olduğunu anlamıştım. Zemin katta olmasından dolayı hem sağlam hem de kalın duvarları olduğu için gayet korunaklı bir mekândı.

Bir koridordan daha geçtikten sonra Tarık Yarbay ve Mestan'ı çay içerken gördüm. Tarık Yarbay bir masaya oturmuş, Mestan'ı dinliyordu.

"Merhaba!"

"Merhaba Aras. Gelin oturun, bu arkadaş kim?"

"Bedirhan bizim teşkilattan ama pek konuşmaz o, sessizdir Mestan."

Tarık Yarbay'la göz göze geldikten sonra Mestan devam etti.

"Bilirim bazı sessiz insanlar, konuşan insanlardan daha çok şey söyleyebiliyor, Bedirhan da onlardan biri sanırım."

"Aynen öyle kardeşim."

"Aras, biz de biraz Mestan'la lafladık, eminim senin de soracağın şeyler vardır kendisine."

"İlla ki komutanım, öncelikle ne durumdasınız Mestan, onu öğrenmek isterim?"

"Çok zayırlar verdik, çok kaybımız oldu ama yine de mücadelelerimizden vazgeçmedik. Eğer Türkiye olmasaydı biz çoktan tükenmiştik. Allah sizden razı olsun."

"Çok akıcı bir Türkçe var."

"Evet, iç savaştan önce Türkiye ile iş bağlantılarım vardı. Bir ayağım resmen Türkiye'deydi, petrol rafinerisinde çalışıyordum. Uluslararası ilişkiler bölümü mezunuyum, gerisini anlarsınız işte."

"Evet, anlıyorum, peki şu anki son durum nedir, tehdit bayağı bir uzağınızda artık değil mi?"

"Evet, evet, çok değişik dengeler var. Türkiye bu işin içinde en büyük unsur."

"Nasıl yani?"

"Siz de bilirsiniz ki Türkiye bizi hem maddi hem manevi açıdan her türlü desteklemiştir. Bu çok açıktır, eğer Türkiye olmasaydı biz asla mücadele edemezdik. Ve kendi topraklarınız içinde sahip çıktığınız 3 milyona yakın Suriyeli'den bahsetmiyorum bile. Bize sahip çıktınız, anaların duasındasınız, bilirsiniz."

"Peki Mestan, Baharatçı diye birini duydun mu?"

"Duydum evet?"

"Nerededir bu adam?"

"Mezarda..."

Elimi hafiften masaya vurarak devam ettim.

"Tüh! Öldü demek..."

"Onun fişini çektiler, son zamanlarda ikili oynamaya başlamıştı. Kendi sonunu kendi hazırladı."

"Ulan hep bizi bulur be!"

"Ne için lazımdı bu adam?"

"Olaylar karışık biraz, anlatmayla bitmez."

"Peki siz ne ararsınız buralarda bir başınıza? Nedir sizi buralara kadar getiren?"

Tarık Yarbay mevzuya dâhil oldu.

"Hiç Zelal diye birini duydun mu?"

"Şeytan görsün yüzünü!"

"Ne oldu, hayırdır?"

"O şerefsiz kadın yüzünden iki kamyon silahımıza el koydu MOSSAD!"

"Nasıl yani?"

"Şimdi bu kadın PYD'ye ve İŞİD'e, aynı zamanda PYD'nin uzantısı olan şu sizin topraklarınızdaki farelere gelen silahlara el koymuş."

"Vay be! İyilik etmiş, sıkıntı nerede?"

"Sonra bu silahlardan bir kısmını, bizim özgür mücadelemize destek veriyorum süsüyle bize satmak istedi, kabul ettik, istediği parayı bir şekilde bulduk."

"Sonra?"

"Sonra mu ne, bu Baharatçı şerefsizi Zelal ile irtibat kurdu. Hep kurarmış da zaten, arası iyiymiş. Bizim Zelal denen kadınla işimiz yoktu o zamana kadar."

"Peki neden sizi sattı Zelal?"

"Her şey iyi gidiyordu, buluşma falan ayarlandı, tabii Zelal büyük güçlere sahip kadın. O gelmedi buluşmaya, meğerse Baharatçı o gün Zelal'i PYD'ye satmış, kellesine çok büyük paralar alacaktı ama Zelal akıllı kadın, iki kamyon silah için gelecek değil ya."

İşte bundan sebep, Zelal baharatçının fişini kesti, oracıkta kafasını kestirmiş. Olan bizim çok büyük emeklerle topladığımız paralara oldu. Silahları da alamadık, her şey elimize yüzümüze bulaştı.

"Yani sen diyorsun ki Zelal çok güçlü biri."

"Sen ne diyorsun Tarık Komutan, Zelal dediğiniz, şeytanın ta kendisidir... Aynı zamanda İŞİD, DEAŞ, CIA, MOSSAD, PYD, PKK gibi birçok grubun aradığı yegâne düşmandır. Ama bulamazlar, o ayrı mesele."

"Neden bulunamıyor bu kadın, bir bilgin var mı?"

"Hiç kimse bilemez, kadının müthiş bir istihbarat ağı var bence."

"O şüphesiz..."

"Aslında kadın bulunuyor ama yakalanamıyor, gidilen adresi çok önceden terk etmiş oluyor. Yani şimdiye dek benim kulağıma hep öyle geldi."

Canım çok sıkılmıştı, dudaklarımı kemiriyor, yerimde duramıyordum. Soracak bir şey yoktu, zaten adam her şeyi açıklamıştı. Yine her seferinde başa dönüyor, hayal kırıklığına uğruyordum.

Masadan kalktım ve hızla odadan çıktım, sırasıyla bankanın zemin katındaki odalardan tünele girip koşarak ilerledim.

İçimdeki alev, hırs beni deliye döndürmüştü. Tünelden hızla dışarı çıkıp harabeyi terk ettim ve doğrudan arabaya doğru koştum, patlayacaktım ve bunu kimse görsün istemiyordum.

Arabanın kapısını açtım doğrudan içeri daldım. Direksiyonu sımsıkı kavrarken dişlerimi sıktım.

“Nasıl oluyor ya, nasıl? Kimsin ulan sen, ne sanıyorsun kendini, nesin sen, şeytan mı, peri mi? Seni bulacağım Zelal, seni bulacağım! Bu da Aras’ın sözü olsun!”

Sinirden ellerim titriyor ve gözlerim yanıyordu. Bir kadın nasıl oluyor da bu kadar gizli bir şekilde hareket edebiliyordu. Akıl alır gibi değildi... Hem kırk tilkinin gezindiği bir bölgede ol; hem de o kırk tilkinin kuyruğuna bile değme. Kim yardım ediyordu bu kadına, kim?

Kendimi sakinleşmeye zorlarken itaat etmeyen vücudum âdeta alev almıştı. Geriye doğru yaslandım ve ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra cebimde cep telefonunun titrediğini hissettim. Telefonu elime aldım, ekranı çevirdim, arayan Eylül’dü.

“Hiç zamanı değil Eylül, hiç!”

Meşgule aldım ve telefonu cebime koydum. Saniyeler bile geçmemişti ki, telefonum yeniden çalmaya başladı, şu an sinirlerim tavan yapmıştı ve Eylül eğer *neredesin, neden yazmıyorsun* diye isyana kalkışırsa kalbini fena hâlde kırabilirdim. Tekrar telefonu meşgule aldım ve cebime koydum.

Telefonum üçüncüye çaldığında artık şartellerim atmış ve köpürmüştüm, yine de kötü bir şey olmuştur da haber verecek düşünceyi sakince açmaya özen gösterdim.

“Efendim Eylül?”

“Nihayet açabildin Aras!”

İşte yine başlıyorduk.

“Mühim bir şey mi oldu?”

“Mühim bir şey olmasa arayamayacak mıyım?”

Alnımdan kaşımaya başlamıştı bile...

“Eylül, hiç yeri ve zamanı değil, tamam mı hiç!”

“Bu yer ve zamanı sanırım hep sen belirleyeceksin Aras?”

Neden anlamak istemiyordu ki bu kız beni, ne demeliydim? *Eylül, ben bir dövmenin peşine düştüm ve şu an Suriye’deyim*, mi demeliydim?

"Ne bekliyordun Eylül, seninle her gün el ele gezip, kırlarda bahçelerde koşacağımızı mı?"

Artık kendimi tutamıyordum ve sakın davranamıyordum.

"Bana sesini yükseltme Aras!"

"Kızım, anla artık, anla! Senin sevgilin bir asker ve sana verecekleri bu kadar! Bundan fazlasını bekleme, tamam mı! Fazlası olursa sürpriz olur!"

"Evet, bir asker ve sanki orduda bir tek benim sevgilim çalışıyor..."

"Eylül, yeter artık beni anlamaya ne zaman başlayacaksın, keyfinden mi yapıyorum sanıyorsun? Olmuyorsa olmuyordur, ya bununla yaşamayı öğrenirsin ya da..."

"Ya da ne Aras?"

"Da'sı şu... Kendine gel, herkes gibi senin de, benim de mutlu olmaya hakkım var ama tek bir gerçek var ki da şu. Ben bir askerim ve normal bir asker değilim, normal görevlerim yok benim, hepsi birbirinden zorlu ve eziyetli! Benim hayatım bu, ya bu şekilde devam eder katlanırsın ya da istediğini yapabilirsin; paşa gönlün bilir!"

Eylül nefesini tutmuş, beni dinliyordu, ona saygım ve sevgimden şimdiye kadar susmuştum ama bana yaşattığı stres ve baskılara da artık dayanamıyordum.

Böyleydi bu meslek. Sev ama kavuşma, kavuş ama alışma, alış ama ağlama, ağla ama içine at...

Fazla uzun sürmeyen sessizliğin ardından, hırsımı alamamıştım ve devam ettim.

"Bak güzelim, sana her zaman anlattım, eğer ipinden tutup da istediğin yöne çekebileceğin bir sevgilin olsun istiyorsan, üzgünüm, yanlış adrestesin!"

Bak Eylül! Ben seni Şımak'taki okulda yangının arasından çekip çıkaran Aras'ım, benim işim bu, hep bu oldu. Asla rahat etmedim ben ve senin gibi kurtarılmayı bekleyen onlarca, binlerce insan için hâlâ da mücadele ediyorum! Ediyorum, çünkü bunları biri yapmalı, yapmalı ki Eylül, Ayşeler, Ahmetler yaşayabilsin! Ve Eylül, ne yazık ki bunları, bu insanlara sağlayan kişilerin aşk hayatı en fazla böyle olabiliyor güzelim!

Eğer senin mutlu olmanı sağlayamıyorsa hayatımdan çıkıp gidebilirsin, seni suçlamam. Ben olsam ben de istemezdim, kim istemez

mutlu olmayı, normal insanlar gibi ilişki yaşayıp eğlenmeyi? Ama yok, olmuyor, olduramıyoruz!”

Eylül ağzını bile açmadan beni dinliyordu ama yine de ağzından birkaç cümle süzülüp çıkabilmişti.

“Ben, ben mutlu olmak istiyorum Aras ama sen çok meşgulsün ve uzaksın, hep uzaksın...”

“Olamıyorsun demek ki Eylül, sen Aras’la mutlu olamıyorsun, Aras ile sana mutluluk yok! Son olarak, asker sevmek her kadının harcı değildir, çünkü her kadın ölümü sırtında taşıyan birini sevecek cesarete haiz değildir, çünkü beklemek zordur ve her kadın bekleyemez.”

Konuşmamı yanda kesen Eylül, endişeli bir ses tonuyla konuştu.
“Aras!”

“Yok Aras maras! Sen Eylül, o gün okulda tanıştığın Aras’ın ne iş yaptığını unutmuşsun, sen hayal dünyasına kapılmış ve gerçeklerden uzak kalmışsın. Eğer benim gibi askerler gönül eğlendirip, nerede sabah orada akşam deyip yaşasaydı, o gün senin okuldaki çılgınlıklarına karşılık veren kimse olmazdı, bilmem anlatabildim mi?

Uzun bir müddet görüşmek istemiyorum Eylül, kafanı toparla. Düşün, kararını ver ve mızımlanmayı kesip sonra gel yanuma. Söyleyeceklerim bu kadar hoşça kal!”

Konuşmayı sonlandırdıktan sonra telefonu elimde sımsıkı tutmuş ve arka koltuğa doğru hızla kaldırıp fırlatmıştım. Başımı direksiyona koyup düşünmeye başladım.

Eylül’ün anlayışsız ama bir nebze de olsun haklı sebeplerini mi düşünmeliydim; yoksa burada yıkık harabelerin içinde Zelal’i nasıl bulacağımı mı?

Bu işin sonunun nasıl biteceğini mi düşünmeliydim; yoksa benim sonumun nasıl biteceğini mi?

Bütün bu düşünce fıryaları içinde kasılıp kavrulurken derin bir nefes alacağım kıyı neresiydi ki? Ben neden kendimi düşünmüyordum, en son ne zaman kendime fırsat vermiştim, ne zaman rahat bir nefes alabilmiştim?

Cebimden bir sigara çıkardım ve yakıp içmeye başladım, dumanı yukarı üflediğimde Tarkan Yarbay’ı arabanın önünden kapıya doğru yaklaşıırken gördüm, kapıyı açtı ve içeri girdi.

“Demek ayrıldınız evlat?”

Gözlerimi yana çevirdim ve gülümseyerek konuştum.

"Çok ayıp komutanım, beni mi dinlediniz?"

"Ne ayıbı ulan, duymayan mı kaldı, az daha bağırıydın!"

"Hayır komutanım, normal bir şekilde konuştum."

"Normalini yesinler senin! Ulan az daha bağırırsan sesin Türkiye'den duyulur be! Neyse problem ne, dökül bakalım."

"Anlatacak pek bir şey yok, zaten pek de içimden gelmiyor komutanım."

"Rica etmiyorum ulan, emir veriyorum! Anlat!"

"Anlaşamadık, ayrıldık işte, hepsi bu."

Ses tonu değişen ve sınırlanan Tarık Yarbay oldukça ciddi tavır takınarak devam etti.

"Aras, anlatacak mısın, yoksa sopa mı yemek istersin evlat?"

Sanırım çıkış yolum kalmamıştı, Eylül'le ilişkimizin bütün detaylarını ve handikaplarını teker teker anlattım. Hiçbir pürüz kalmamıştı, A'dan Z'ye kadar her şeyi ortaya dökmüştüm. Yarım saat kadar konuşarak en son olanları da naklettim.

"İşte, sonuç böyle komutanım, olan biten her şeyi size anlattım."

Yarım saattir sessizce beni dinleyen Tarık Yarbay sakalını sıvazlayıp konuşmaya başladı.

"Hmm, demek öyle..."

"Aynen, komutanım..."

"İyi etmişsin evlat, ayrılarak."

Şaşırmuş bir ifadeyle Tarık Yarbay'a döndüm.

"Nasıl yani, şimdi sen bana süslü kelimelerle Aras şöyle yap, böyle yap demeyecek misin?"

"Neden diyeyim oğlum, aklın fikrin yerinde. Sal, bırak gitsin, döneirse zaten senindir."

İkimizde birbirimize bakıp birden gülmeye başlamıştık, Tarık Yarbay'ın bu tutumu bana bir hayli garip gelmişti, ben ondan bana karşı nasihat etmesini beklerken, o tam tersini yaparak beni bir hayli şaşırtmıştı. Neyse ki bu durum fazla sürmeden Tarık Yarbay gülüşmelerimizin ardından söze başladı.

"Neyse, şaka maka bir tarafa, Aras, evlat, bu işler ne yazık ki bizim meslekte bir hayli zor. Biz yengenle evliyken, Şırmak'ta üç yıl kaldıktan sonra uzatma vereceğimi söylemiştim, şartlar çok güzeldi ve

çalıştığım yerden çok memnundum. Memlekette lojman imkânı yoktu, çocuk çocuk ayrıydık hep. Peki, yengen bana ne dedi, biliyor musun?"

"Ne dedi komutanım?"

"Ne diyecek ulan, *tamam gelme boşuna, ilk fırsatta adliyeye git, sana dava açıyorum*, dedi."

"Ha ha ha! Yengeme bak sen! Peki, siz ne yaptınız?"

"Ne yapacağım, görevim o ay bitiyordu zaten, uzatma vermedim. Hatta şöyle ki, yoğun yağmur ve sis dolayısıyla helikopter dört gün kalkamamıştı, yengen arayıp duruyor, *neredesin* diye. En son dayanamayıp terminalden ilk otobüse atlayıp memlekete gitmiştim."

"Terminal?"

"Aynen, terminalden... Yani anlayacağın, bir Eylül de bende vardı. Tabii zamanla alışıp kabullenmek zorunda kaldı, orası ayrı mesele."

Terminal kelimesini duyunca birden konuyla olan ilişkimi kesmiştim, Tarık Yarbay hâlâ bir şey konuşuyor ama ben hiçbir şey duyamuyordum, duymak istemiyordum. Zaten olan olmuştu, bundan sonra her şeyi zaman belirleyecekti.

Bedirhan'ı yakaladığımız terminal gelmişti aklıma. Bedirhan'ı yanıma almıştık, evet, almıştık ama artık onun işi bitmişti. Bitmiş miydi ki?

Bedirhan bizi Baharatçı'ya götürecekti ama Baharatçı artık ölü bir adamdı ve bize faydası olmayacaktı. Olmalıydı, bir şeyler olmalıydı, bir yerlerde bir işaret vardı ve bizim onu bulmamızı bekliyordu.

Gözlerimi karanlığa dikmiş, boşluğa bakıyordum. Kafamdan terminalde Bedirhan'ı ilk sorguladığımız ana odaklandım ve başladım düşünmeye.

TERMİNAL YAKINLARI, ÖĞLEYE DOĞRU SAAT 10 SULARI

"Bedirhan, söyle bakalım sen kimsin, neden bizimle buluşmak istedin, ne anlatacaksın?"

"Ağam, anlatayım da, şu adam ümüğümü sıkacak gibi duruyor."

"Ha ha ha! Yok yok, bir şey yapmaz o sana, değil mi Aras?"

Bedirhan'ın gözlerinin içine bakıyordum, ensesinden tutmuş, onu hareketsiz kılarken, ağzından çıkacak şeyleri merakla bekliyordum. Ses tonumun tehdidini biraz daha düşürdükten sonra devam ettim.

"Şimdi güzelce ne istediğini anlat ya da ne söyleyeceksen söyle, sonra yoluna git Bedirhan, tamam mı?"

"Tamam ağabey, tamam da anlatırsam bırakmazsın ki."

"Ulan bir anlat!"

"Ben sizi Zelal'e götüreceğim."

Tarık Yarbay birden frene basmıştı ve araba aniden olduğu yere çivi gibi çakılmıştı. Bedirhan ile birlikte ön koltuklara yapışıp kalmıştık. Ve birden Bedirhan'a olan tutumumu değiştirdim.

"Ooo, Bedirhan kardeşim benim! Ben sana demedim mi komutanım bu kardeşimiz iyi birisidir diye?"

"Hee ağabey hee! Kafama silah dayarken öyle demiyordun."

"Olur öyle şeyler!"

"Yok, zaten dert etmedim, ben olsam ben de öyle yapardım."

"Tamam Bedirhan, köye ne niyetle geldiğimizi öğrendin demek, şimdi bildiğin her şeyi anlat kardeşim."

"He ya, biliyorum."

"Tamam Bedirhan, ne biliyorsun bu Zelal hakkında, in midir cin midir söyle bakalım?"

"Tamam ağabey, anlatacağım."

"Dinliyoruz..."

"Şimdi Zelal, İdris Ağa'nın en büyük kızıdır, Zelal hariç bir kızı daha var."

"Onun adı ne?"

Kafasını yere eğip gözlerini benden kaçırmıştı Bedirhan, kesin bu ikinci kızla bir alıp veremediği vardı.

"Adı Asi'dir."

"İdris Ağa'nın bir kızı daha mı dağa çıktı?"

"Yok ağabey, çıkmadı. Asi ablasını aramak için yola düştü. Zelal'in kaçtığını henüz oda bilmezken örgüt Asi'yi kullanarak Zelal'e ulaşmaya çalıştı ve onu hapsetti."

"Nasıl yani, kaçırmışlar mı?"

"Aynen ağabey, kaçırdılar."

Bedirhan bir şeyler saklayarak konuşuyordu, bunu hissedebiliyordum. Asi'nin her sözü geçtiğinde içi parçalanıyor ve bir pişmanlık duygusu sarıyordu sanki benliğini.

"Peki bu Asi meselesine tekrar geleceğiz, sözünü unutma. Şimdi bana şunu söyle. Zelal'i nasıl buluruz? Zelal kimdir? Zelal ne iş yapar?"

Derin bir iç çeken Bedirhan en başından bütün bildiklerini anlatmaya niyetli gibiydi. Ve konuşmaya başlamıştı bile.

"Ağabey, Zelal o zaman 13 yaşlarında kıpır kıpır bir kızdı. Zeki, hareketli ve gözü açık biriydi. Sanırım bir gün Asi ile dağa mantar toplamaya gittiklerinde örgütle karşılaşmışlar. Örgütü ilk o zaman görmüşler, içlerinde kadınlar da varmış. Önce korkmuşlar, çünkü o zamanlar köy halkı örgüte 'dağdaki mahkûmlar' derdi, bunlar da çekinmişler.

Sonraları Zelal bana gelip sürekli 'kaderimin değişeceği yer orası' derdi. Onu anlayamıyordum ve Zelal gün geçtikçe yanıp kavruluyor, içindeki sevgi onlara karşı büyüyordu.

Bir gün örgüt köye kadar gelmiş ve propaganda yapmıştı, Zelal'i onlara hayran hayran bakarken görmüştüm, o gün anlamıştım zaten Zelal'in artık örgüte katılacağını. Sonra Zelal örgütün geldiği gün sabah 5'te örgütle beraber eroden kaçmış, ne not bırakmış ne de bir haber. Sessiz sakin çekip gitmişti."

Sessizce Bedirhan'ı dinlerken araya girmek istemiyordum ama bir yandan da sanki Bedirhan son nefesini alıyor, birazdan ölecekmiş de ben de bütün sorularımı soramadan bu fırsatı elimden kaçıracaktım gibi yerimde kıranıyordum. Bedirhan'ın fazla edebiyat yapmasına engel oldum ve sözünü kestim.

"Peki bu Zelal şimdi nerede, ne iş yapıyor, biliyor musun?"

"Ağabey, Zelal örgütten kaçtıktan sonra resmen sır olmuştu, hâlâ da öyle ama çok güçlüdür. Zelal'e kim yardım eder bilmem, nereden destek alır çözmüş değilim ama tek bildiğim, şu an yanına kimse yanaşamamaktadır."

"Peki böyle diyorsun da dostum, sen bizi Zelal'e nasıl götüreceksin, kimseyi yanına sokmayan Zelal yıllar önceki, yüzünü bile hatırlamadığı bir arkadaşına kucak mı açacak? Bu çok saçma geliyor bana."

"Ağabey, kaygılarımız aynı, göreceksin. Zelal'e ulaşacağız."

"Nasıl ulan nasıl?"

"Ağabey, birkaç kişi var, Zelal'e ulaşırken basamak olarak kullanacağımız üç kişi tanıyorum."

"Peki, kim bunlar?"

"Birincisi Baharatçı İbrahim'dir, aram iyidir onunla, gidip soracağım. Bölgede ondan habersiz hiçbir kuş uçamaz, her şeyden haberi vardır onun. İkincisi, yine Baharatçı sayesinde tanıdığım bir istihbaratçı asker, üçüncüsü de..."

Bedirhan lafını bitirmeden Tarık Yarbay, Bedirhan'ın sözünü kesmişti. Biraz da olsa tedirgin ve sinirli görmüştüm komutanı.

"Bedirhan, koçum, bize doğruları söylediğini nereden bilelim?"

EL-HASAKAH, AKŞAM SAAT 9 SULARI

Durmadan nasihat veren Tarık Yarbay dur durak bilmeden, Eylül ile benim aramdaki mesele hakkında konuşuyordu. Aslında dinliyormuş gibi yapıyordum ama dinlemiyordum, dinleyemiyordum. Bir anlığına terminalde Bedirhan ile olan konuşmamızın bir kısmını kafamda yeniden sarıp izlemiştim. Şu an heyecanlıydım ve bir an önce Bedirhan'la gidip konuşmak için sabırsızlanıyordum. Tarık Yarbay'ın, Bedirhan'ın sözünü kesmesi sonucu üçüncü kişinin ismini söyleyememişti bile. Birincisi Baharatçı'ydı, ikinci kişi istihbaratçı Peşmerge'ydi ama üçüncü kişi kimdi?

Tarık Yarbay'a döndüm ve karanlıkta pek de fazla gözükmeyen gözlerine baktım.

"Buldum komutanım, sanırım buldum!"

Konuyla alakasız bir cümle kurmama şaşırان Tarık Yarbay yüzüme baktı.

"Neyi buldun Aras?"

Elimi direksiyona vurduğum ve bir sevinç nidasıyla konuştum.

"Neyi olacak, bir çıkış yolu buldum."

"Eylül ile mi alakalı?"

"Eylül değil komutanım, üçüncü adamla alakalı."

Hafiften sinirlenen Tarık Yarbay vücudunu bana çevirmiş bir hâlde devam etti.

"Ne diyorsun lan serseri, yarım saattir boşuna mı gırtlak patlatıyorum burada ben!"

"Yoo, dinliyordum komutanım."

"Çok belli, çok belli, serseri herif!"

Önüne dönen Tarık Yarbay'a bu sefer ben vücudumu çevirmiştim ve golü atmaya hazırdım.

"Ya işte böyle oluyor komutanım. Siz o gün Bedirhan'ın sözünü kestiniz, sıpa her şeyi konuşamadı. Şimdi de ben sizin sözünüzü kestim, arada büyük bir benzerlik var sanırım."

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakan Tanık Yarbay'a, gülerek karşılık verirken ne kadar sinir olduğunu az çok anlayabiliyordum.

"Aras, anlatacak mısın, yoksa?"

Tanık Yarbay'ın cümlesini bitirmesine izin vermeden konuşmasını yanda kesmiştim ve başladım olayı anlatmaya.

"Tamam tamam, anlatıyorum. Biz Bedirhan'ı ilk aldığımızda arabada sorguya çekmiştik hani, her şeyi en dibinden anlatmaya başlamıştı, ben de tekrar konuşmaları düşündüm ve bir kısmına kadar olan bölümünü kafamda canlandırımdım."

Tanık Yarbay meraklanmıştı.

"Eee ne yumurtlayacaksın?"

"Sınırdan sonra bizi 2-3 kişiyle görüştüreceğini ve de görüşeceğini söylemişti."

"Evet, birisi Baharatçı denen pezevenk, öteki de şu Peşmerge."

"Peki ya diğeri komutanım? Siz Bedirhan'a o gün aynen şu cümleyi kurarak konuşmasını yanda kesmiştiniz, '*Bedirhan, koçum, bize doğruları söylediğini nereden bilelim?*' O da gururlu bir çocuk olduğundan bunu kendine yedirememiş ve birden konudan kopmuştu. Tabii biz de, bize verdiği bu kadar bilgi içinde o ayrıntıyı es geçtik ve sonrasında unuttuk. Bizim saf Bedirhan da mecnun olduğu için başında kavak yelleri esiyor şu an, eminim kendi bile unutmuştur."

"Yani, Aras?"

"Yanisi şu, yaşılanıyorsun Koca Kurt!"

Yerinden doğrulan Tanık Yarbay tek bir hamleyle yumruğu omzuma geçirecekti ama hareketini önceden tahmin ettiğim için sol elim arabanın kapı mandalında hazırda bekliyordu. Hızlıca kapıyı açıp çoktan dışarı çıkmıştım bile. Arabadan iki adım geri uzaklaşmıştım ama yüzüm hâlâ arabaya dönüktü, peşimden arabadan inen Tanık Yarbay'ın yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. Tıpkı bir babanın oğluna baktığı gibi bakıyordu bana, daha da fazla gülümseyerek arabanın kenarına geçti.

"Ulan serseri, git hadi git!"

Geri geri adım atarak karanlıkta ilerlerken, alaycı bir ifade ile devam ettim.

"Yaşılanıyorsun ama hâlâ benim bir numaralı komutanımsın, bunu hiçbir şey değiştiremez..."

Yine gülerek karşılık verdi Tarık Yarbay.

"Defol ulan serseri!"

Önüme dönüp hızla yıkıntıların arasından geçtim ve binanın içine girdim, binadan ilerleyip tünele girdim ve hızımı kaybetmeden yürümeye devam ettim. Tünelden sonra bankaya ulaştım ve odada tek başına oturan Bedo'nun başına dikildim.

"Bedo!"

"Ağabey?"

"Kim lan üçüncü kişi?"

Bedirhan yüzüme bakarken şaşkındı.

"Üçüncü kişi ağabey?"

"Bedo, rol kesme bana! Birinci adam Baharatçı İbrahim, ikincisi İstihbaratçı Peşmerge... Üçüncü adam kim?"

"Haa, üçüncü adam, üçüncü adam Daim'dir."

"Daim kim?"

"E, Baharatçı'nın kardeşi..."

"Neden söylemedin peki bunu daha önceden, görmüyor musun kıvranıyoruz burada?"

"Sormadın ki ağabey."

"Senin yapacağın işin içine... Bedo, tamam! İlla sormamız mı gerek ulan anlatman için!"

"Ee ağabey, sen; sormadan konuşmayacaksın demedin mi?"

Bedirhan'dan bu tepkiyi bekliyordum elbette ama bu kadar miskin miskin cevap vermesi beni bir hayli sinirlendirmişti. Ama yeni bir ipucu bulmanın sevinciyle Bedirhan'a bir şey dememiştim.

"Tamam ulan, tamam, sinirlenmeyeceğim. Şimdi efendice anlat, kim bu Daim?"

Masanın diğer tarafına oturmuştum ki odaya Tarık Yarbay girdi. Yanıma gelerek o da bir sandalye çekip oturdu.

"Eee, anlat bakalım Bedirhan Efendi! Aras üçüncü bir kişiden bahsetti; var mı böyle bir adam, ya da kadın?"

"Evet, var ağam, adı Daim'dir. Baharatçı'nın kardeşidir ama hiç araları yoktu bunların, uzun yıllardır konuşmuyorlardı. Resmen düşman gibilerdi. İbrahim'in küçüğü olan Daim abisiyle beraber uyuşturucu işi yapmıştı bir ara."

Bedirhan'ın sözünü Tarık Yarbay yarıda kesti.

"Hee, şimdi anlaşıldı bunlara neden Baharatçı dendiği... Ee, neyse, devam et."

"İşte aғam, bunlar ortak iş yapar. Uyuşturucuyu sınırdan ya Mardin'e; ya da Van'a ulaştırırdı, oradan da Türkiye'nin dört bir yanına... Sonra Daim, abisine işleri daha da büyötmeyi teklif etmiş. *Türkiye kapalı bir pazar, biz malları gemiyle dünyaya satalım*, demiş. Eski kafalı olan abisi tabii buna müsaade etmemiş, Daim de abisiyle bu olay yüzünden kötü olmuş. En son kanlı bıçaklılar diye duymuştum, sonra ayrılmışlar ve ayrı ayrı iş yapmaya başlamışlar. Ama abisi, Daim'in ismini neredeyse piyasadan silmiş, sattığı malların teslimat zamanlarında ihbar etmiş, yakalatmış, falan..."

Olayları dinliyor ve Daim'in Zelal ile olan bağlantısını kurmaya çalışıyordum. Bedirhan'ın sözünü bu sefer ben kestim.

"İyi de Bedo, Daim'in Zelal ile olan bağlantısı ne, onu çözemedim?"

"Ağabey, bağlantısı şu. Baharatçı'nın ölümünde Zelal'in parmağı illa ki vardır. Belki abisinin ölümüne sebep olan birinin yerini söyleyebilir diye düşündüm. Bu Daim'in, abisi gibi, tarumadığı adam yoktur, herkes ile selamı sabahı vardır. Bize Zelal hakkında belki birkaç ufak ipucu verebilir ama bunun karşılığında kesin para isteyecektir. Onun işi gücü paradır, başka türlü ağızından tek laf alamayız."

"Peki, nerede bulacağız bu adamı?"

"Onu biz bulamayız, bize onu ancak Peşmerge bulabilir."

"Peki, Peşmerge'ye de bizi Baharatçı götürecekti demiştin. Şimdi nasıl olacak, sen Peşmerge'yi nasıl bulacaksın, vahiy mi inecek sana?"

"Ağabey, Peşmerge'nin takıldığı bir iki yer var. Oralarda beni gördüğü zaman eminim haberi olacaktır, ben onu bulamazsam o beni bulacaktır, buna eminim."

"Neden bulsun oğlum adam seni, adam sana gebe mi, ne yapacak seninle?"

Bedirhan başını öne eğdi.

"Şey ağabey... Biz Peşmerge'yle çok iş yaptık, o bizim sayemizde çok kazandı. Uzun yıllardır artık çalışmıyoruz, eğer yeniden geldiğini duyarsa o beni bulacaktır."

"Söyle lan, ne satıyordunuz, kaçak sigara mı yoksa silah mı?"

"Yok ağabey, ne silah... Mazot geçirirdik sınırdan, hepsi bu."

"Ne kadar peki?"

"Günlük belki 5 ton."

"Yok daha neler!"

"Ama artık yeminle yapmıyorum."

"Peki, ya İdris Ağa'nın bundan haberi var mı?"

Bedirhan birden korkmuş ve gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

"Ağabey, sakın ha sakın, yemin ederim beni kulaklarımdan asar, ben kendi çapımda yapardım."

"Çapına başlarım senin ben Bedo! Normal şartlarda seninle çok farklı görüşürdük ama şartlar uygun değil."

Bütün bu konuşmaları yaparken içeri Mestan girivermişti ve biz konuyu kapatıp hiçbir şey olmamış gibi susmuştuk. Selam veren Mestan gelip masaya oturdu ve bir ihtiyacımızın olup olmadığını sordu, hiçbir ihtiyacımız yoktu ama hâlimizden anlayan Mestan bize yemek hazırlatmıştı bile.

Odadan çıkıp bankanın üst katındaki diğer odaya geçtik ve imkân dâhilinde bize hazırladığı yemeklerimizi yedik. Suriye hakkında uzun uzun konuşurken dikkatimi ne kadar konuya versem de, kafamdaki sorular aklımı bulandırınıyordu ve başka hiçbir şeye yoğunlaşamıyordum.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra Mestan'ın bize gösterdiği odalardan birine geçtim. Pek de düzenli olmayan, oldukça geniş olan odada tekli; çiftli ranzalar vardı. Çok temiz bir oda değildi ama ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı.

Şikâyet edemezdim, zaten dağdaki şartlardan daha iyiydi burası ve biz misafirdik. Uyumadan önce gidip arabadan silahlarımızı getirdik, burası ne kadar sağlam bir yer olsa da, asla tedbiri elden bırakamazdık. Muhtemel bir saldırıda araca koşup silah almayla kendimizi riske atamazdık.

Hepimiz birer ranza seçip yatağa uzandık. Kimseden çıt çıkmıyor ve hem Tarık Yarbay hem de Bedirhan karanlıkta ölü gibi sessizce yatıyorlardı.

Silahımı belimden çıkardım ve yastığımın altına koydum, sessizce yatağa sırt üstü uzandım.

Eylül ile aramızda olan olaylara mı carımı sıksaydım, yoksa Zelal denen kadını bulamıyor oluşuma mı? Hayatımda ilk defa bu kadar çıkmaza girmiştim, çözüm üretemiyordum ve bir hayli köşeye

sıkışmıştım. Zelal artık benim için bir hurs olmuştu ve onu eninde sonunda bulacaktım. Canım çok sıkılıyordu ama kendimi birkaç cümleyle teselli ettim ve gözlerimi sessizce yumdum.

“Yolu doğru olanın yükü de ağır olur.”

Gözlerimi açtığımda saat sabahın sekiziydi, nihayet deliksiz bir uyku çekebilmiştim. Hafiften başımı sol tarafa çevirdim Tanık Yarbay benden önce kalkmış olmalıydı, yatağında yoktu. Biraz başımı kaldırdım ve Bedirhan’a baktım, onu da göremedim. Sanırım ikisi de çok önceden kalkmış ve dışarı çıkmışlardı.

Yataktan kalkmak için meylettim, uyuşmuş ve yorgun bedenimi zor da olsa hareket ettirebilmiştim.

Birkaç saniye hareketsiz bekledikten sonra ayağa kalktım ve yastığımın altındaki 45’liğimi almak için hamle yaptım.

Yastığı kaldırıp altına baktığımda birden kalbim beş bin devire çıkan araba motoru gibi atmaya başlamıştı, tabancam bıraktığım yerinde yoktu.

Arkamı dönüp araçtan getirdiğimiz makineli tüfeklere baktım, bir şok daha yaşadım. Ne silahlar yerinde duruyordu ne de mühimmatların olduğu sırt çantam yerindeydi.

Kafamda binlerce soru vardı, acaba HKB bize ihanet mi etmişti? Tanık Yarbay neredeydi, tutsak mıydı, yoksa?

Hadi böyle bir şey olmadı diyelim, neden silahlar yerinde durmuyordu, tabancam neredeydi ve ben nasıl böyle bir salaklık yapmıştım?

Nasıl böyle derin uyumuştum, nasıl tabancamı almalarına izin vermiştim, neden hiçbir şey hissetmemiştim...

Bütün bunları düşünüp sadece ayakta kalakalmak ve beklemek ayrıca bir salaklıktı, peki neden bu adamlar bana dokunmamıştı?

Kafamın içinde fırtınalar koparken aşağıdan gelen bağırışma sesleri ile olduğum yerde irkilmiştim.

Sesler bir aşağı kattan geliyordu ve “Çabuk, yukarıdaki hainin kafasını kesin,” diyorlardı. Birkaç saniye geçtikten sonra merdivenlerden yukarı koşturan adamların sesini duymuştum. Hemen hareket etmeliydim.

“Hadi Aras, bir şeyler yap çık buradan!”

Nasıl çıkacaktım ki buradan? Burası bir bankaydı. Bütün duvarlarda çelik konstrüksiyonlar vardı ve pencereler duvara gömülmüş bir şekildeydi, açılmıyordu. Açılrsa bile zaten demir parmaklıklar vardı.

Bir şekilde buradan çıkmalıyım ve tekrar içeri girip Tanık Yarbay'ı kurtarmalıyım ama nasıl?

Adamlar koştura koştura merdivenlerden çıkıyorlardı ve çok az bir zamanım kalmıştı.

Yerimden hızlı bir şekilde hareket ettim ve pencerelerden birini açıp demir parmaklıkları ileri geri hareket ettirmeye çalıştım.

"Allah kahretsın! Açıl ulan, açıl!"

Nafileydi, hiç yerinden kıpırdamamıştı bile. Arkamı dönüp tavana, duvarlara baktım. Herhangi bir havalandırma deliği ya da başka işe yarar bir kaçış noktası arıyordum ama yoktu.

Artık kaçamayacağımı anlamıştım, sağa sola bakıp elime alabileceğim bir demir parçası ya da sopa gibi sert bir alet aradım ama onu da bulamadım.

Sesler artık çok yakından geliyordu, artık yapacağım tek şey kapının arkasına geçip ilk gelen adamı yere sermekti. Hareket ettim ve seri bir şekilde kapıya doğru yöneldim.

Ama çuvallamıştım, bu sefer ne yazık ki hesaplamaları yanlış yapmıştım.

Kapıya adım atar atmaz iri yarı, saç sakalı karışmış ve simsiyah elbiseler içinde, zebani gibi gözüken adam Kaleş'ini bana doğrultmuştu bile. Bu adamlar HKB değildi, bunlar başka birileriydi.

Aniden durarak yerimde bekledim ve adamın kararlılığını anlamak için vücut hareketlerine, silahı tutuş şekline, gözlerinin içine baktım.

Odaya onun gibi giyinen irili ufaklı üç adam daha girmişti ama ben ilk gelen adamla göz temasını kesmemiştim. İlk konuşmayı onun yapması için hareketsiz bekledim ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Adamın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve ter damlaları, yüzünden aşağı doğru akıyordu. Kendine hâkim değildi ve resmen *"Ben acemiyim, sakın ani bir hareket yapma, yoksa seni öldürebilirim,"* diyordu.

Elimi adama doğru kaldırdım ve konuşmaya başladım.

"Kimsiniz siz?"

Adam karşımda Arapça bir şeyler konuşuyordu ve ben hiç anlamıyordum. İşte şimdi en dibine kadar batmıştım. Karşındaki düşünle konuşamamak, anlaşamamak, uzlaşamamak her şeyi berbat ederdi. Konuşmak istiyordum ama tek bir Arapça kelime bilmiyordum. Ellerimi *sakin ol* dercesine adama doğru tekrar kaldırdım. Ama resmen bu kudurmuş adamlar hiçbir şeyden anlamıyordu.

Aksine silahını "*yerinde dur*" dercesine üzerime doğrultuyordu.

İyi de bu adamlar Arapça konuşuyordu, öyleyse aşağıdan "*Çabuk, yukarıdaki hainin kafasını kesin,*" diye seslenen adam kimdi?

Bu adamları ikna etmek imkânsızdı, bu geri zekâlı tipler çatır çatır acımasız bir şekilde adam öldürüyor ve asla sorgu sual yapmıyorlardı.

Bir adım öne attım ve nabızlarını ölçtüm.

Yok, adamlar kesin kararlıydı. Konuşup anlaşamayacaktık.

Kulakları merdivenlerden gelen başka bir sese diktim, biri yuvarkanı çıkıyordu ve hızlı adımlar atıyordu. Aynı sesi adamda duymuş ve bir anlığına gözlerini merdivene doğru çevirmişti.

Eğer diğer adamlar bana silahlarını doğrultmuş hâlde bekleseydi, bu yarım saniyelik zamanı değerlendirir ve bu kılıt it herifi yere serebilirdim. Ama içinde bulunduğum durum bunu imkânsız kılıyordu.

Merdivenleri çıkan adam bir hayli yaklaşmıştı ve son adımlarını atarken konuştu.

"Bir işi halledemediniz aptal adamlar! Çekilin kapıdan!"

Sesi duyan kapıdaki adam emri ikiletmeden birden çekildi ve gelen adama yol açtı.

Merdivenlerden gelen ses boğuk ve yankılı da gelse, tanıyordum bu sesi. Bu ses yabancı değildi ve suratımın birden kızarmasına sebep olmuştu. Birden nevrime dönmüştü ve vücudumu ateş basmıştı.

Kapıya heyecanla bakıyordum ve o olmasın diyordum, en azından bu kadar hırçın bir ihanet sonucu ölmeyeyim diyordum...

Başımı öne eğmiş, çaresizlik içinde beklerken kapının önünde beliren adamın ayaklarını görmüştüm bile. Ve görür görmez gözlerimi sertçe kapatıp, kendime içimden küfrettim.

Başımı kaldırıp *inşallah yanılırsın Aras* diye umarken, Bedirhan'ın yüzünü görmüştüm. Gözlerinden nefret ve kin fışkırtıyordu ve elinde benim silahım vardı.

Kendi silahımı bana doğrultmuş ve nefretle yüzüme bakıyordu.

"Bunu hiç konuşurmaysın, yoksa sizi alaşağı eder."

Hiçbir şey anlamıyordum ve hiçbir şeyi de çözememiştim.

"Bedirhan, yapma!"

"Kes sesini lan, kes!"

Bedirhan'ın bana bağırarak konuşmasının ardından, tek gördüğüm şey 45'liğimden çıkan alev oldu.

Vücudumda bir ağırlık hissettim, demir bir leblebi kalbimi parçalamış ve içeri girmişti. Derin bir nefes aldım, bir an gözlerim karardı ve damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim.

Acıyı yaşamıştım, ölüme yaklaşmıştım ama bu seferki acı tarif edilemez bir şeydi.

Bir haini tanıyamamış olmam ve böyle bir tezgâha düşmüş olmamın acısı bir tarafa, bu yabancı diyarlarda kaybolup gidecektik, mezarımız bile olmayacaktı.

Bedenimin gücü tükenmiş, damarlarımda kalan kan beni ayakta tutmaya yetmez hâle gelmişti.

Usluca iki dizimin üzerine yıkıldım, artık hissizlik başlamıştı ve gözlerim kararıyordu.

Beni vurulmak değil, bu kahpelerin önünde diz çökmek yıkılmıştı.

Ama ne yazık ki kalbimdeki delik beni güçsüz kılıyor ve yere düşmeye mahkûm ediyordu.

Direnirdim ama artık mücadele edecek dermanım kalmamıştı.

Sanırım artık ölüyordum, gözlerim kapandı ve simsiyah bir perde indi. Nefes alıyordum ama artık çevremle irtibatım yoktu. Kulaklarım duymuyor, koku alamıyordum.

Yüz üstü yerde yatarken şerefsizler omzuma tekme atıyor olmalıydı ki, bunu içimde bir yerlerde, derinlerde hissediyordum. Ölmeden önceki son nefesimin verdiği kuvvetle bu darbeyi hissetmişim.

Ama darbeler gittikçe kuvvetleniyor ve hissiyatım giderek artıyordu. Neler olduğunu çözemedim ve de artık kendime geliyor gibiydim.

Ölmüyor muydum yoksa, birileri bana yardım mı ediyordu, kurtarıyorlar mıydı?

Yoksa Tarık Yarbay gelmiş, hepsini öldürmüş ve bana kalp masajı mı yapıyordu?

Ama darbeleri kalbimde değil omzumda hissediyordum.

Ve bir ses geliyordu derinlerden, kulaklarımla duymasam inanmazdım ama birinin "Aras," dediğini duyuyordum.

"Aras ağabey, kalk, kalk Aras ağabey!"

Omzumdaki darbeler artık iyice hissediliyor ve artık sesleri iyiden iyiye duyuyordum.

"Bedirhan, çekil sen oradan, ben onu kaldırmasını bilirim!"

Ne kalkması, bu Tarık Yarbay'ın sesi değil miydi, ne kalkmasından bahsediyordu, sebebi neydi ki? Nasıl bir tezgâhın içine düşmüşüm ve neden artık acı duymuyordum?

Yüzüme gelen darbeye birden irkildim ve nihayet gözlerimi açabildim. Yüzümdeki ve vücudumdaki ıslaklığı hissetmem fazla uzun sürmedi ve karşımda elinde bir kovayla duran Tarık Yarbay'ın kızgın surat ifadesini gördüm. Gücümü topladım ve konuşmaya başladım.

"Ne, ne oldu bana?"

Hâlâ sinirli olan Tarık Yarbay elindeki kovayı kaldırmış ve bana bağıyordu.

"Ne olacak prensesler gibi uyuyorsun, kalk ulan ayağa!"

Başımı kaldırdım ve vücudumu kontrol ettim, herhangi bir yara bere izi yoktu. Sağ tarafıma baktım, ranzanın üzerinde oturan Bedirhan'ı görünce birden nevrime döndü.

Bütün gücümü kullanıp yerimden doğruldum ve Bedirhan'ın üzerine atlayıverdim.

"Ulan pezevenk! Sen kimsin lan beni vuruyorsun! Nasıl bir insansın lan sen! Bir de benim silahımla beni vuruyorsun ha!"

Bedirhan'ı altına alıp pataklarken onun söylediği hiçbir şeyi duymuyordum ama yine de altımda mırıldanmaya devam ediyordu.

"Ağabey, ben ne yaptım, kurban olayım dur. Neden bahsediyorsun, vallahi silah milah yok."

Ben Bedirhan'ı hırpalararken Tarık Yarbay omzumdan tutmuş, beni çeğiştiriyordu.

"Bırak ulan çocuğu bırak! Çocuğun bir şey yaptığı yok, her şey şu menhus bitki yüzünden!"

Şaşkınlık içinde Bedirhan'ın yakasını bırakırken Tarık Yarbay'a döndüm.

"Ne bitkisi komutanım? Neden bahsediyorsun?"

"İn çocuğun üstünden in!"

Bedirhan'ın yüzüne bakıp üzerinden inmiştim. Başım hâlâ dönüyordu ve sarhoş gibiydim. Kendi yatağıma geçip yüzümdeki su damlalarını silerken bu bitkinin akıbetini öğrenmek istiyordum.

"Ne bitkisi bu komutanım, bitkiyle ne alakası var?"

"Rahatla önce, kendine gel."

Derin bir nefes aldıktan sonra başımı, başucumda duran pencerenin kenarındaki bitkiye çevirmiştim. Orta boy bir saksının içine dikilmiş bitkinin ince ve çok sıska dalları vardı, rengi yeşile yakındı ama daha çok sarı bir tonu vardı ve 30 santimetre kadardı.

"Bu muymuş beni bayıltan?"

Odaya girip selam veren ve gülümseyen Mestan sanırım sorunun cevabını bana verecekti.

"Aras kardeşim, tam da en uygunsuz yere yatmışsın, kâbus gör-dün mü?"

"Evet, hem de ne kâbus..."

"Kusura bakma, bizim suçumuz, sizi uyarmalıydık."

"Ne bitkisi bu, neden burada duruyor?"

"Biliyorsun, tıbbi imkânlarımız bir hayli kısıtlı, sakinleştirici ve anestezi imkânımız yok. Bu bitkiyi aramıza sonradan katılan ve ziraat mühendisi olan bir arkadaşımız tavsiye etti, biz de bu şekilde bu bitkiyi yaralılarımızın yanına koyarak en azından acılarını hafifletmiş oluyoruz."

Hafiften gülümseyerek Mestan'a döndüm.

"Çok teknolojik bir yöntem ama değil mi?"

Gülümsememi kahkahayla karşılayan Mestan cevap verdi.

"Dostum, başka çaremiz yok, üzgünüm. Seninki de büyük şans-sızlık, onlarca ranzanın arasından burayı bulman büyük talihsizlik."

Tanık Yarbay elindeki kovayı bir kenara bıraktı.

"Hadi hazırlan, işlerimiz var, bakalım bugün neler yapacağız..."

"Tamam komutanım, siz aşağı inin. Beş dakikaya geliyorum."

Konuşmamız bitip her şey olağan duruma girince, odadan teker teker ayrılmışlardı. En önce Bedirhan çıkmıştı ve çocuk oldukça en-dişeli gözüküyordu. Merak içerisinde gözlerime bakarken, *rüyasında ne gördü acaba* der gibi süzüyordu beni.

Yoksa bilinçaltımın bana gösterdiği bu senaryo gerçek miydi?

Bedirhan'ı çok çabuk aramıza almıştık, acaba yanlış mı yapmıştık?

Başımı ellerimin arasına aldım ve kafamı sıfırlamak için on saniye kadar hiçbir şey düşünmemeye çalışıp öylece bekledim.

On saniyelik bir zaman diliminden sonra gözlerimi açtım ve yastığı kaldırıp altına baktım.

Bebegim bütün ihtişamıyla yastığın altında kuzu gibi yatıyordu...

Alıp belime taktım ve bu sefer de sağ tarafımdaki makineli tüfeklere baktım, koyduğum yerde duruyorlardı.

Çantamın yanına gittim ve fermuarını açıp içine elimi attım, el bombaları ve yedek şarjörlerin arasından zor da olsa temiz bir gömlek alabilmişim.

Üzerimdeki ıslak gömleğimi çıkardım ve temiz yeni gömleğimi giyip çantamı sırtlandım.

Aşağı indiğimde Tark Yarbay ve Bedirhan bir şeyler yiyorlardı. Mestan beni masaya davet ettiğinde teşekkür edip yanlarına oturdum. Pek canım istemiyordu ama sıcak çorbaya da hayır diyemezdim.

Birkaç dakika sonra çorbalarımızı bitirip odada yalnız kalmıştık. Mestan dışarı çıkmış ve kısa bir zaman sonra döneceğini söylemişti.

Bir sigara yaktım ve Bedirhan'ın yüzüne bakarak havaya doğru üfledim. Gözlerini benden kaçırın Bedirhan da tekrar yüzüme bakarak konuştu.

"Ağabey, nedir problem, yine ümüğümü sıkacak gibi bakıyorsun?"

Sigaramdan derin bir nefes çektikten sonra cevapladım.

"Yok bir şey, sen bunları değil de şu istihbaratçıya nasıl ulaşacağız, onu düşün."

Tark Yarbay araya girdi.

"Evet, yeter bu kadar lakırdı, artık işimize bakalım. Bedirhan, nerede takılır bu adam?"

"Şey ağam, genelde Mayadin'dedir. Yani ben hep oralarda görüştüm."

Bedirhan'ın sözünü birden kestim.

"Yok daha neler, ulan Al Mayadin buraya en az 500 kilometre." Kaşının altından bakan Tark Yarbay beni susturdu.

"İyi o zaman Aras, sen buradan eve dön, biz gideriz koçum."

"O yüzden demedim komutanım."

"Ne yüzden dedin?"

"Yani hata yapmayalım, iyi düşünsün. Çok fazla zamanımız yok ve şu da bir gerçek ki Al Mayadin çok tehlikeli bir bölge. İŞİD orada yoğun bir etki alanı yaratmıştı, mücadele hâlâ devam ediyor. Tamam, şu an için sıkıntı azalmış durumda ama yine de tedbirli olmamız lazım."

"Ağabey, doğru söylersin ama gitmemiz en uygunu olur, başka bulabileceğim yer yoktur. Yani, işte, tam da emin değilim bulacağım-dan ama denemeliyiz."

Şimdi sinirlenmiştim.

"Yok ya, bu çocuk beni sakat edecek komutanım, ben size bırakıyorum daha uğraşamayacağım."

"Tamam Aras, hazırlık yapın, bir saat sonra çıkalım. Sen de biraz ders çalış, oraya gidince afallamayalım."

"Anlaşıldı komutanım."

Aradan geçen 45 dakikanın ardından aracın başına geçmiş bekliyordum, dersime çalışmışım, planı cebime koymuştum. Canavarın yakıt durumunu kontrol ettim, yarım depodan fazla yakıt vardı. Bagajı açtım ve yedek bidonların ağzının iyice kapalı olduğundan emin oldum.

Bidonların yanında dün gece fırlattığım telefonumu bulmuştum. Elime aldım ve açma tuşuna bastım.

Acaba Eylül sonradan aramış mıydı?

Ya da bir mesaj bırakmış mıydı?

Ekrana baktım, birçok bildirim vardı ama Eylül'den gelen herhangi bir bildirim yoktu. Tuş kilidini kapatıp aracın önüne geçip telefonumu şarja taktım.

Araçtan tekrar dışarı çıktığımda Tarık Yarbay ve Bedirhan ağır adımlarla araca doğru yaklaşıyordu.

"Hazır mıyız Aras?"

"Her zamanki gibi komutanım..."

"Çıkalım o zaman evlat."

"Komutanım, plakayı alın isterseniz."

"Gerek var mı ki?"

"Bence alın yanınıza."

Biraz düşündükten sonra cevap verdi.

"Tamam, haklısın evlat."

Araca geçmeden önce Mestan gelmiş ve vedalaşmak için tokalaşmıştı. 150 kilometre ileride bir HKB devriyesinin daha olduğunu ve onları arayarak bizim geleceğimizi söylemişti. Aksi hâlde Mestan'ın grubundan daha sert olduklarını ve bulundukları konum itibarıyla daha fazla tedbir aldıklarını belirtmişti.

Mestan ve diğer arkadaşlarla vedalaştıktan sonra canavarın direksiyonuna oturdum ve marşa bastım.

Motor gürledikten sonra gaz basıp yavaşça hareket etmiştik. Mestan ve ekibinden uzaklaşırken savaş ortamında bile insanlar isterse iyi olabiliyor diye düşünmüştüm.

Ana yola düşmeden önce yıkıntıların arasından devam etmiştik.

Bir müddet ilerledikten sonra ana yola düşmüş ve yıkıntılardan bir nebze de olsa ayrılmıştık.

Şehir bitmiş, şehir tükenmiş, şehir yaralanmış, şehir acı çekiyordu.

Bir şairin sözü geldi aklıma.

"İlle de acıyacaksanız, üzerinden araç geçmeyen yollara acıyın, çünkü onlar ne olduğunun farkında olmayan, rastgele uzantılardır."

Bu şehir de öyle değil miydi?

Şu anda rastgele dizilmiş sütunlar ve beton yığınlarından oluşmuyor muydu? Ne hayat vardı ne ses vardı; ne sokaklarda oynayan çocuklar ne de hayat telaşıyla oradan oraya koşuşan insanlar...

İnsan bozması vahşi canavarlar, insanları katletmişti ve katletmeye devam ediyordu.

Savaşın acı yüzünü sokaklara baktığımda daha açık görebiliyordum. Biz, mazlumlara umut olan bir millettik ve bu acı tabloya baktıkça resmen içim acıyordu.

Köşe başlarında masum çocukların ufacık ayakkabıları, minicik elbiseleri ve oyuncakları vardı. Savaş çocukların mı, yoksa yetişkinlerin birbirini kuyduğu bir kavga mıydı?

Tarih boyunca yaşanan savaşlarda sivil halklar çeşitli şekillerde hep zarar görmüştü.

Fakat özellikle 20. yüzyıl ile birlikte savaşlarda konvansiyonel silahların kullanılmaya başlanması tarihte eşi görülmemiş şekilde sivil kayıpların artmasına sebep olmuştu.

Birinci Dünya Savaşı'nda ölen sivillerin oranı %14'ken, İkinci Dünya Savaşı'nda bu oran %70'e yükselmiş ve on milyonlarca insan hayatını kaybetmiş, on milyonlarcası da göç etmişti.

Tabipler Birliğinin bir raporuna göre, bugün ise savaşlarda ölen sivillerin oranı %90'dı.

Suriye insani ve uluslararası bir meseleydi.

Suriye sorununu insani ve uluslararası bir soruna dönüştüren bir başka faktör ise iç savaş sebebiyle ülkelerini terk eden mültecilerdi.

2011 yılından bu yana ülkesinden ayrılan 4 milyon 836 bin mültecinin, 2 milyon 750 bini Türkiye'de geçici koruma altında bulunmaktaydı.

Lübnan'da 1 milyon, Ürdün'de 640 bin, Irak'ta 250 bin ve Mısır'da 120 bin Suriyeli mülteci bulunmaktaydı.

Peki sebep neydi?

Sebep neydi de bu hiç suçu günahı olmayan çocuklar ve kadınlar öldürülmüştü. Bu hırs nereden geliyordu? Bu kin niyeydi?

Sebep ne olursa olsun, savaş cephesinde çocukların ve kadınların yeri cephe gerisiydi, biz atalarımızdan böyle görmüştük.

Kadın ve çocuklar bu iş için yaratılmamıştı, kadın ve çocukları öldüren katiller, ancak ve ancak âciz birer insan olabilirlerdi.

Başka bir açıklaması yoktu bunun...

Türkiye bu savaşta, tarih boyunca olduğu gibi her zaman adaleti gözeten ve yardımsever tarafta olmuştu.

Vefalı Türk'tü adı...

Türk yardım götürendi...

Türk beklenendi...

Her zaman da böyle olmuştu...

Bütün bunları düşünürken yol önümde uzanıp gidiyordu ve ben üçüncü sigaramı camdan fırlatıp attım.

Çöl iklimi etrafa gittikçe hâkim oluyor, zaten çok az olan bitki örtüsü artık kayboluyordu.

Planımıza göre şehre gidip yerleşecektik ve Bedirhan İstihbaratçı Peşmerge'yle bağlantı kurmaya çalışacaktı.

Sırf Bedirhan'ın dediklerine göre hareket edip ikinci bir plan yapmamak çok canımı sıkıyordu.

Saatime baktım, 11'e yaklaşıyordu. İrili ufaklı yerleşim alanlarının çevresinden geçmiştik, iç kısımlara girmemeye özen gösteriyorduk.

Ama önündeki yol orta hâlli bir yerleşim alanına götürüyordu bizi, mecbur içine girmeliydik. Fazla büyük bir yer değildi, Türkiye'deki ufak ilçelere benziyordu. Ayağımı gazdan çektim ve biraz ileride yavaşlayıp durdum. Arka koltukta oturan Bedirhan'a seslendim.

"Bedo, çantanın içinde dürbün var, onu uzat bakalım."

"Tabii ağam, siyah çanta mı?"

"Aynen, acele et!"

"Tamam ağabey, hemen."

Birkaç saniye sonra dürbünü elime aldığımda yerleşim alanının çevresini bir güzel kontrol etmiştim. Dürbünde lazer metre vardı, binalara lazer attığımda 1325 metre uzakta olduğunu tespit etmiştim. Fazla beklemeyi sevmeyen Tank Yarbay ne gördüğümü merak ediyordu.

"Öt bakalım Arasçığım, ne var ileride?"

Birkaç saniye konuşmadan bekledikten sonra cevapladım.

"Yedi kişi saydım, bizi gördüler ve tertip aldılar. Çatıda bir keskin nişancı ve muhtemelen RPG-7 var, adamların üçü binada dördü yerdeydi. Çok çabuk hareket ettiler, muhtemelen eğitilmişler. Keskin nişancının mevzisi güneş ışıklarını almayan bir yerde, kendini iyi gizlemiş, bu da onu iyi bir nişancı yapar. Mestan'ın da dediği gibi bu adamlar biraz katırlar."

"Mesele değil, haber verdim demişti, devam edelim."

"Tabii ki de, gidelim komutanım."

Dürbünü Bedirhan'a verdim ve gaza bastım. Birkaç dakika sonra adamların karakol olarak kullandığı binanın önündeydim. Arabadan inmek için meylettim ama Tank Yarbay kolumdan yakalamıştı.

"Hayır, sen dur, çok artist konuşuyorsun, bu sefer ben ineceğim."

"Komutanım?"

"Otur dedim Aras, bekle; adamlar zaten dost unsurlar."

"Emredersiniz komutanım."

Arabadan inen Tank Yarbay birkaç adım ilerledikten sonra durdu. Camı hafiften araladım, bir yandan izlerken öte yandan sesini duymaya çalışıyordum.

"Selamın aleyküm, kimse var mı?"

Binanın kapısından silahsız bir şekilde çıkmış bir adam Tanık Yarbay'a "*Aleyküm selam,*" demişti ve bir de üstüne üstlük sarılmıştı da.

Tanık Yarbay birden gelen bu samimiyete kayıtsız kalmış ve kollarını kaldırıp adamı saramamıştı bile.

Sağ elimde tuttuğum Kales'i yere bırakıp arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Adam beni görünce yanıma geldi ve elini uzattı. Söze ben başlamak istedim.

"Merhaba!"

"Merhaba, merhaba kardeşim, hoş geldiniz, böyle geçin lütfen!"

Yeni gelmiş yabancı birine bu şekilde yaklaşmaları beni bir hayli şaşırttı ve başkalarının anlattığı şeylere, gözümle görmeden inanmayacağıma bir kez daha yemin ettim.

Tamam, adamlar bizi görünce birden alarma geçmişti ama insanlıkları Mestan'ın anlattığı gibi katı ve sert değildi.

Adamın uzattığı elini tek elimle değil iki elimle birden kavramıştım, bu ona olan güvenimi gösteren bir işaretti ve yeterince bunu ona yansıttığımdan da emindim.

Bedirhan'a bir işaret çakarak arabadan inmesini söyledim. Camlar filmliydi ama bizi izliyordu içeride, bundan emindim.

Ben elimi arabaya doğru kaldırıp Bedirhan'a işaret çakınca adam bana dönerek, kırık Türkçesiyle konuştu.

"Demek bir arkadaşınız daha var, o da gelsin, o da gelsin, soframızda bulunun isteriz."

"Tabii ki, zevk duyarız, bu arada ben Aras..."

"Memnun oldum Aras kardeşim, ben de Abdullah."

"Ben de memnun oldum Abdullah."

Abdullah 35 yaşlarında orta boylu biriydi, yüzünün elmacık kemiklerinde yara izleri vardı, sanırım bu yaralar işkence izleriydi. Oldukça derin duruyordu, bir an kendi yüzümde olduğunu düşündüm ve acısını tahmin etmeye çalıştım, oldukça zor olmalıydı.

Bıçak yüzünü kesiyor ve elmacık kemiğine kadar değiyordu. Bu acıyı tahmin etmek bile insanı ürpertebiliyordu.

Abdullah'ın kesilmiş yaralarına alelade bir dikiş atılmıştı, bu çok belliydi. Bu adamın yüzünün düzelmesi için en az iki estetik operasyon geçirmesi gerekiyordu.

Adamlar merakla bize bakıyor ve tepeden tırnağa süzüyorlardı, sanırım Mestan bizi biraz farklı anlatmıştı.

Binadan içeri girdiğimizde hemen büyükçe bir salon karşıladı bizi, içeride masalar ve sandalyeler, masaların üzerinde haritalar, ağzına kadar izmarit dolu kül tablaları vardı.

İçerisi resmen küf ve is kokuyordu.

Tank Yarbay ve Abdullah kısa bir sürede samimi olmuş, iyi bir sohbet ortamı kurmuşlardı. Ben ise buradan ne zaman çıkıp da yola düşeceğiz, onu merak ediyordum.

Sohbete dâhil değildim ve sadece bana sorulduğu zaman konuşuyordum.

Tank Yarbay, Zelal ile olan durumu Abdullah'a anlatmış ve Abdullah herkesin verdiği cevabı vererek susmuştu.

Yine sinir katsayılarım artıyordu ama belli etmemeye çalışıyordum.

Bu Zelal'i fena hâlde pataklamak geliyordu içimden...

Yarım kalmış çayımı bir yudumda bitirerek bardağı masaya bıraktım.

Yeterince sıcak olan çay mideme doğru ilerlerken değdiği her yeri yakıyordu.

Nihayet Tank Yarbay konuşmayı bitirmeye karar verdi ve gitmemiz gerektiğini söyleyerek nazikçe Abdullah'tan müsaade istedi.

Hep beraber aynı anda kalkıp dışarı çıktık. Abdullah bizi bölgeyle ilgili biraz bilgilendirmişti. Söylediklerini bir güzel hafızama kazımuştum.

Arabaya geçip kontağı çevirdim ve gaza basıp canavarı hareket ettirdim. Abdullah ve arkadaşları ile selamlaşıp önüme dönecekken Abdullah'ın adamlarından birinin bizi pencerenin birinden gizli gizli süzdüğünü fark ettim, adamın elinde bir telefon vardı ve birileriyle konuşuyordu.

Tank Yarbay tam adamların önünden geçerken el sallayınca, esrarengiz adam da telefonu elinden bıraktı ve bize sırtarak el salladı.

Kendi kendime, *kuruntu yapma Aras*, deyip önüme döndüm.

Gaza basıp adamlardan ayrılırken, şu an için tek düşündüğüm şey Mayadin'de bizi nelerin beklediğiydi...

Yol önümde uzanıp gidiyordu ve ben sadece boşluğa bakıp düşünmekle meşguldüm.

Sanki araba kendi kendine gidiyordu ve ben rüya âleminde gibiydim.

Bu üstümdeki ölü toprağını bir an önce atmalıyım.

Ama nasıl?

Rüyamda gördüğüm olay beni bir hayli germiştii, ilk defa rüya âleminde de olsa çaresiz kalmıştım.

Kontrol ellerimde değildi. Ve ben bir şeyleri kontrol edemiyorsam deli olurum.

Olaylar senin etrafında dönüyor ama sen hiç müdahale edemiyorsun, işte en nefret ettiğim olay buydu.

Bedirhan'a kinlenmiş miydim? Tabii ki hayır. Ama Bedirhan'ı bundan sonra çok iyi tartacaktım.

Sanki içimden geçenleri okuyan Tarık Yarbay birden dikkatimi dağıtarak soru sormaya başlamıştı.

"Ee, evlat, anlatmayacak mısın ne gördüğünü?"

Söylemeli miydim, yoksa susmalı mıydım? Ama o an susmanın daha mantıklı bir karar olacağını düşünmüştüm.

"Bir şey yok komutanım, sıradan bir kâbus işte."

"O yüzden mi kontrolünü kaybeden kamyon gibi Bedirhan'ın üzerine zıpladın?"

Bu soruyla köşeye sıkışmıştım ve Tarık Yarbay istediğini alana kadar susmayacaktı, bunu açıkça belli etmişti.

Merakına yenik düşen Bedirhan da arka koltuktan "*Evet ağabey, neden üzerime atladın,*" diye ısrar edince söyleme kararı aldım.

"Bu Bedo var ya komutanım, bize ihanet ediyordu, iyi mi?"

Söylediğim cümleyle irkilen Bedirhan, kendini arka koltuktan bir hamleyle öne iterek konuştu.

"Tövbe de ağabey, ne ihaneti, ne etmesi!"

"Sen tövbe de Bedo, abdala malum olurmuş, gördük oğlum işte, bildiğin ihanet ediyordun."

Bir hayli meraklanan Tarık Yarbay bana döndü.

"Nasıl yanı?"

"Basbayağı ihanet komutanım, adam beni elek gibi deldi attı bir köşeye."

Tanık Yarbay kullandığım tabirden oldukça hoşlanmıştı.

"Ha ha ha, elek gibi mi?"

"Valla çatır çutur vurdu komutanım."

"Yok ağabey, ne vurması, ne ihaneti, etme böyle!"

"Bedo, eğer aklında öyle bir şey varsa şimdiden söyle dostum, bilelim."

Tanık Yarbay'ın gülümsemesinin yerini ciddi bir ifade aldı.

"Yok, Bedirhan öyle bir şey yapmaz, ben ona güveniyorum. Değil mi Bedirhan yapmazsın?"

"Tabii ki ağam, bizde öyle şeyler olmaz, biz yola çıktıklarımızı satmayız. Aras ağabeyim bana güvenmiyor ama ihanet kelimesi bizim lügatımızda bulunmaz."

"Bırak Bedo, rol kesmeyi bırak! Var ya, seni bir kürdanla bile öldürebilirim, sakın öyle bir şey deneme, yanılırsın bilmiş ol!"

"Kürdan mı, şaka yapıyorsun ağabey, hiç kürdan ile adam ölür müymüş?"

"Ben sana öldüreceğimin garantisini veriyorum, istersen deneyip görelim. İster misin?"

"Yok yok ağabey, istemem, neden isteyeyim. Ama merak ettim, bu Hollywood şaysimi yoksa?"

"He lan, Hollywood! Biz senin gibi hayal dünyasında yaşamıyoruz koçum, bizde her şey gerçek. Dinle bak, öğren. Eğer beni öldürecekse böyle ince fikirlerle gel yaruma, öyle yastığının altından silahımı falan alamazsın, bilmiş ol!"

"Silah ağabey?"

"Dinle ulan, dinle!"

"Bence de dinlemelisin Bedirhan, bu tamamen Aras'ın metodudur."

"Sen şu Japon kürdanlarını bilir misin Bedo, iki ucu sivri olur ve oldukça serttir, lokantalarda falan yaygın olarak kullanılır?"

"He ağabey, bilirim, bizim Çemşir ağabeyin lokantasında var."

"Heh, ondan işte."

"Şimdi Bedo, sana okkalı bir yumruk atar yere iki seksen uzatırım. Zaten kulağının dibine gelen o basınçla sersemlemiş olursun. Sonra ümüğünü sıkma tabiri var ya hani?"

"Evet ağabey?"

"İşte gırtlığına çöker, birkaç saniye nefesini keserim. Sonra elime kürdanı alır, boğazından içeri; şah damarına kadar sokarım. Şah damarın boğazının her iki kenarında bulunur, dokunduğunda kalp gibi attığını hissedeceksin."

Bedirhan eliyle boğazının kenarlarını yokladı.

"Hee ağabey, kalp gibi atıyor."

"Aynen onlar işte. Şimdi, beyni besleyen dört tane damar vardır. Bunlar direkt olarak kalpten çıkar ve beynimize gereken kanı ve diğer maddeleri pompalar. O noktaları bulur, kürdanları her iki noktaya da saplarım ve birkaç saniye beklerim. Sonra aynı noktaya birer tane daha kürdan saplarım, etti dört. Tabii sen bu arada mışıl mışıl uyuyorsun. Hiçbir şey hissetmezsin, emin ol, acısız bir ölüm olur senin için. Bu olaydan yaklaşık 5 dakika sonra uyanmaya başlarsın, çünkü beynin sana *kalk, boku yedin, yoksa öleceksin*, diye emir vermeye başlar. Ama kalkamazsın Bedo, neden biliyor musun?"

"Neden ağabey?"

"Bu geçen 5 dakikada beynin gereken işlevi yapamamış ve sen yan felçli kalmışsındır, bedenini kıpırdatmak istersin ama olmaz. Kalbin deli gibi atmaya başlar ve beynine giden kanı pompalamak için uğraşır ama damar tıkalıdır, geçit bulamaz, boğazın şişmeye başlar; çünkü şah damarın kan ile dolmuştur, damarın yanısı tıkalıdır öteki yanısı da seni hayatta tutacak kadar yeterli değildir.

İç kanamayla birlikte gırtlığın hafiften kan ile dolmaya başlar, nefes alman güçleşir ve gözlerin kararmaya başlar. Ellerini hareket ettirmeye çalışırsın ama felç olmuş vücudun buna izin vermez, yapamazsın ki zaten ellerini bağlamıştımdır.

Yerde öylece hareketsiz yatarken, tek hareket ettirebildiğin organın gözlerindir ama onlar da ilk yarım saatten sonra işlevini kaybeder; karanlıkta kalırsın.

Artık yolun sonundasındır Bedo, bütün bunlar olurken karşında oturup sigaramı içen ben, yerimden kalkar ve birden kürdanların hepsini boğazının iki yanından çekerim.

Tıpkı bir barajın kapaklarının birden açılması gibi damar yolun açılır, kalbinin pompaladığı kan olanca hızıyla beynine gider ama nafile, artık beyin ölümün gerçekleşmiştir.

Kürdanların açtığı delikler bu basınçla genişler ve kan boğazına dolmaya başlar, oradan ciğerlerine ve artık nefes alamaz hâle gelirsin. Hiçbir şey hissedemezsin Bedo, çünkü beynin vücudu terk etmiştir artık. Kürdanları boynundan çektiğimde ortalama 5 dakika içinde oksijensizlikten ölür gidersin...”

Anlattıklarımı hayretle dinleyen Bedirhan’ın âdeta kanı donmuş gibiydi.

Dikiz aynasından baktığımda yüzünün kireç gibi olduğunu görebiliyordum.

Birkaç sefer yutkunduktan sonra nihayet ağzından birkaç kelime çıkarabilmişti.

“Şey ağabey, cidden bunlar oluyor mu? Yani...”

“Yani?”

“Hiç acımazsın?”

“Neden acıyayım oğlum, ihanetin bedeli ölümdür.”

“Orası öyle tabii de.”

“Tamam ulan tamam, sakın ol. Kürdan ile değil; ben de limon ile öldürürüm seni.”

Bedirhan şaşkınlıkla gözlerini açtı.

“Ağabey, limon mu?”

“Limon ya, ne sandın?”

“Deme yav, limonla da mı adam ölüyormuş? Nasıl oluyor peki?”

“Onu da başka sefere anlatırım Bedo.”

Konuşmaları keyifle dinleyen Tarık Yarbay, koltukta gerilmiş bir şekilde otururken bir elinde tuttuğu Kaleş’in kabzasına vurup duruyordu.

Arkasını döndü, Bedirhan’a bir nasihatte bulunacaktı sanırım. Bir insanın eğer gözlerinin içine bakıp konuşursa hep can alıcı şeyler söylerdi.

“Bedirhan, biz bu yola seninle baş koyduk evlat, aynı yolun yolcusuyuz. Yükümüz ağır, sorumluluğumuz fazla, biz birbirimize burada sahip çıkmazsak; bizi parçalarlar. Ben sana kefilim evlat, ama olur da bir gün ihanete düşersen, seni ne ağan dediğin ben; ne de ağabey dediğin Aras tanımaz, bil istedim.”

“Yok ağam, siz hiç merak etmeyin, ben her şeyin farkındayım. Sizi benimsemişim ben, içim ısındı size karşı. Bu uğurdan dönmeyeceğim, ölürüm ama dönmem.”

Bedirhan’ın sözleri karşısında artık söyleyecek pek bir şey yoktu. Artık bu bahis kapanmış ve Bedirhan yeterince sınanmıştı.

Orta Doğu’daki bu kaynayan kazanda kimin eli kimin cebinde belli değildi.

Duyguya yer yoktu...

Acımaya yer yoktu...

Zayıflığa yer yoktu...

İnsan hayatının hiç kıymeti olmayan bu yabancı diyarlarda, zaafını gösterdiğin an düşman bunu en iyi şekilde kullanacak kabiliyettediydi.

Yol önümde uzanıp giderken bütün bunları düşünüp, hata yapma lüksüm olmadığını biliyordum.

Bir müddet bu şekilde ilerledikten sonra, uzaktan Mayadin şehir merkezi gözüküyordu bile.

Mayadin riskli bölgelerden bir tanesiydi, konum itibarı ile İŞİD bölgeyi tampon olarak kullanıyor ve elinde tutuyordu.

Yoğun çatışmaların yaşanmadığı ve İŞİD güçlerinin sayı olarak fazla olmadığı bir bölge olsa da, tehdit göz ardı edilemeyecek büyüklükteydi.

Mayadin biraz da olsa normale döndüğünden halk da artık günlük hayatına dönmeye çalışıyordu.

Bölge haritasını açıp Al-Hasakah’ta yeterince çalışmışım. Şehre ana caddeden değil, tali¹⁷ bir yol kullanarak girecektik.

Bu, var olan tehdidi yarı yarıya azaltacaktı.

Önceden planladığımız gibi biz birer Türk askeri değildik, İŞİD’in en çok sevdiği arkadaşlarından biri olan CIA ajanıydık. Bu noktaya kadar geleceğimizi bildiğimiz için sahte kimlik ve pasaportlarımızı Ankara’da, Yuva’da hazırlamıştık.

İŞİD tamamen Amerikan gizli servisi CIA tarafından koordine edilen, sözde İslami bir terör örgütüydü. Kendilerine İŞİD diyen bu lanet varlıklar, Irak ve Suriye’de faaliyet gösteren, Selefi ideolojiye sahip bir örgüttü. Irak, Suriye, Filistin ve Ürdün topraklarını içine alan bölgede şeriata dayalı bir devlet kurmak istiyorlardı.

Örgüt 2004 yılında "Tevhid ve Cihad" adıyla Ebu Musa Zer-kavi tarafından Irak'ta kurulmuştu. Sonrasında Usame Bin Ladin li-derliğindeki El-Kaide'ye katıldı. El-Kaide'ye katıldıktan sonra adını Mezopotamya'da "El-Kaide" olarak değiştirdi. Sonrasında bütün bağlantılarını kopararak ayrıldı ve tek başına bir birlik olarak bu-günkü şeklini aldı.

Planımız cepteydi, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş ve hesaplamıştım. Bizim için en büyük şanssızlık bölgedeki başka bir CIA ajanıyla karşılaşp deşifre olmamızdı.

Bir an için o kötü senaryoyu kafamda canlandırdığımda, içinden çıkılamayacak bir duruma düşeceğimizi az çok tahmin edebiliyordum.

Şehir merkezine yaklaşık 5 km kala aracı durdurup aşağı indim. Tarık Yarbay'la planımız üzerine değerlendirme yaptık.

Elinde dürbün ile şehri gözetleyen Tarık Yarbay ilk izlenimlerini dile getiriyordu.

"Etraf çok sessiz Aras. Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Aynı hissi Hakkârî'den Irak'a sınır ötesine geçiş yaptığımız operasyonda da hissetmiştim."

Arabanın önüne çömelmiş sigaramdan derin bir nefes çektikten sonra, benim de aynı hisleri beslediğimi Tarık Yarbay'a söyledim.

"Nedense ben de size katılıyorum komutanım ama Irak sınırında da dediğim gibi, yapılabilecek bir şey yok gibi gözüküyor."

"Her zaman yapılabilecek başka bir şey vardır evlat, o konuda hiç tasalanmıyorum, çünkü inancım gereği zaman bizim zaferimize gebedir. Bir gün bu toprakları tekrar alacağız ve adaleti burada ye-niden hâkim kılacağız. Bu mazlum insanların beklediği adaleti ye-niden biz şahlandıracğız. Bu uğurda bir Tarık, bir Aras cefa çekmiş fazla bir şey mi? Gaye büyük olunca, çekeceğin çilede büyük olur. Vermeden alamazsın. Ve zafere giden yolda çekilen çile kutsaldır..."

"Asla cefa çekmekten yakınmadım komutanım, hiçbir zaman şikâyet de etmedim. Sadece ufak tefek sitekler, hepsi bu. Ee, niha-yetinde makine değiliz, biz de insanız. Her seferinde olduğu gibi gi-dip, işimizi yapıp döneriz inşallah. Ama aklımı kurcalayan bir şey var. Yolda gelene kadar düşündüm. Belki kuruntu yapıyorum ama sizinle paylaşmakta fayda var diye düşündüm."

Merakla bana dönen Tarık Yarbay âdeta söyleyeceklerime kilitlenmiş şekilde bana bakıyordu.

"Hayırdır Aras?"

"Hayır mı değil mi bunu Mayadin'de göreceğiz. Şu Abdullah'ın adamlarından biri, biz yola çıktığımızda elinde telefon; telaşla biriyle konuşuyordu. Çok da tedirgindi. Yani diyorum, Abdullah'ın timinin içine sızmış bir milis olabilir mi? Ve de bizi başkalarına satmış olmasın?"

Tarık Yarbay hafiften sinirlenmiş ve sitemkâr konuşuyordu.

"Plan iptal!"

"Nasıl plan iptal?"

"Yumurta kapıya dayandığı zaman mı haber verilir ulan?"

"İyi de daha o kapıda değiliz komutanım. Boşuna mı burada durdum sanıyorsunuz? Daha kapıya var."

"Aras, haritayı getir, böyle bir şeyi göz ardı edemeyiz. Planı baştan ele alacağız. Bizim için en sıkıntılı kısım, şehre girmek... Eğer şehre girersek insanların içinde kamufle oluruz. Girmeden ensele-nirsek yandık."

"Yalnız şöyle de bir durum var, adam bizi birilerine kesiyor gibiydi ama size baktığı zaman gözlerinde o sevecenliği de görmedim değil."

"Bundan emin olamayız ama."

"Evet, emin olamayız komutanım."

"Tamam, en başından bir plan yapıp üzerinden geçmek zaten iyi olur. En azından şu an gözümüzle görerek plan yapmış oluruz."

Konuşmaların ardından, arabanın içine geçip bölgenin askerî haritasını aldım. Bedirhan sessizce içeride oturuyordu, haritayı açıp ön tarafa geldim.

Dakikalarca düşünüp istişare ettik. Nereden gireriz, neresi uygun, nereden görüntü vermeden şehre sızarız?

Yaklaşık yarım saat sonra yeni plan cepteydi.

Hava kararmaya müteakip marşa basıp, canavarı yoldan değil de araziden sürecektik. Zaten arazi yeterince düzlük ve engebesizdi.

Şehrin çevresinden dolaşıp batı kanadına geçecektik, bu kısımda şehrin sanayisi bulunuyordu ve şehirle birleşik denecek kadar birbirine yakındı, sanayiye girip oradan şehre devam edecektik sanki dışarıdan gelmedik biz hep buradaydık süsü verecektik.

Aracın plakalarını Al-Hasakah'ta enkazlar arasında kalmış bir otomobilden aldığım Suriye'nin plakalarıyla değiştirmiştim. Bu da bir nebze de olsa bizim yabancı olmadığımızın işareti olacaktı.

Uygun bir yer bulduktan sonra arabayı park edip yürüyerek devam edecektik.

Her şeyi kafamızda tasarladıktan sonra araca geçip yoldan uzaklaştık ve ufak bir kum tepesinin arkasına saklandık. Ara sıra araçtan inip dürbünle çevreyi gözletiyor, muhtemel bir tehdidi önceden görmek için tedbir alıyordum.

Zaman akıp geçti ve nihayet güneş kendini şehrin üzerinden ağır ağır geri çekti. Güneş batarken o muhteşem pastel renkler her zerreyle hâkim oluyor ve bu kadim toprakların sarı rengiyle resmen özleşiyor, ortaya muhteşem bir manzara çıkıyordu...

Cebimden sigaramı çıkardım ve yakıp içime derin bir nefes çektim, manzaraya karşı dumanı üfledim. Şehirde yer yer yıkıntılar vardı ama büyük kısmı fazla zarar görmemişti.

Sessizliği uzaktan gelen bir ezan sesi bozdu.

Ne de iyi etmişti.

Uzaktan gelen bu kutlu sesin bütün benliğime hâkim olmasına izin verdim.

Gevşeyip olduğum yere oturmuş ufukta batan kızılığa bakıyordum.

Karşımda müthiş bir manzara vardı.

Ama bu topraklar kana doymuyordu. Rivayetlere göre Kabil ile Habil kardeşler insanlığın ilk kanunu buralarda akıtmıştı. Birçok inanışa göre bu topraklar lanetlenmiş topraklardı.

Savaşların, işkencelerin, eziyetlerin haddi hesabı yoktu. Bitip tükenmeyen bir insan öldürme hırsı vardı. Yahudi lobisi, Batılı ülkelerin oyun ve entrikalarıyla bu ateş daha da alevleniyor ve işin içinden çıkılmayacak bir durum söz konusu oluyordu.

Derin bir iç çektim ve arabanın içine geçtim. Tarık Yarbay dışarıda, arka tarafta uydu telefonu ile görüşüyordu.

Birkaç dakika bekledikten sonra içeri girdi.

"Bas gaza evlat, ya bismillah!"

Cevap vermedim ama onaylarcasına başımı eğip canavarın marşına bastım. Motor çalıştıktan sonra farları açmadan ana yola çıktım ve yaklaşık 100 metre sonra canavarı araziye soktum.

Ufak bir engebeyi geçtikten sonra çarşaf gibi dümdüz olan araziye dalıverdim. Güneş iyiden iyiye kendini kaybettirmiş ve karanlık çökmüştü ama önümü hâlâ görebiliyordum. İstikametim belliydi ve ayağımı gazdan çekmeden devam ettim. Şu an için herhangi bir aksilik yoktu ama bu olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu arazide birçok bölge mayınlıydı, bir mayına basıp havaya uçmamız söz konusu olabilirdi. O yüzden biraz daha gaza yüklenmiştim. Böylelikle en azından mayın patladığında aracın alt tarafına, göbeğine değil de arka tekerleklerine basınç uygulardım. Birkaç takla atardık ama ölüm ihtimalimiz daha az olurdu.

Ortalama bir kilometrelik yolumuz vardı ve ben oldukça soğukkanlıydım. Öyle de olmak zorundaydım, şu an için heyecanlanma ve hata yapma lüksüm sıfırdı. Her zaman öyleydi, hata payı olmayan bir işti bizimkisi.

Kendimi önceden bakıp da planladığım gibi sanayi bölgesinde oldukça güçlü yanan sarı sokak lambasına odaklanmışım. Eğer istikametimden hiç şaşmazsam istediğim noktaya ulaşabilecektim.

Takriben 200 metre yolumuz kalmıştı ve çevreme daha dikkatli bakıp bölgeyi ayırtırmaya çalışıyordum.

Topraktan çıktığımızda asfalt bir yola geçiyor ve asfalt yolu geçtikten sonra mesele bize göre halloluyordu.

Çok az bir yolumuz kalmıştı ve ben artık ayağımı gazdan çektim, hızı düşürdüm. Araç kendi hızıyla bir müddet yol aldı, tekrar hafif bir gazlamayla dikkatli bir şekilde kendimizi asfalta attık.

Farları açmadan sanayinin içine girdim ve karanlık bir kenarda durdum. Motoru durdurarak Tarık Yarbay'a döndüm.

"Ya şimdi komutanım?"

"Bundan sonrası basit evlat. Bu şekilde devam edelim, artık göze batmayız. Bu gece konaklayacak bir yer bulalım, sabah ilk fırsatta şu Daim hakkında bir şeyler bulmaya çalışacağız. Daha doğrusu Bedirhan bize bulmaya çalışacak, değil mi Bedirhan?"

"Tabii ki ağam, ilk önce şu istihbaratçıyı bulalım. Gerisi gelecektir, eminim."

"Öyle umuyorum Bedirhan. Bakalım ipin ucunu nereden tutacağız?"

"Eninde sonunda bulacağız ağam."

"Sür Aras, gidelim, elbet otel tarzı bir yer buluruz."

"Sürelim komutanım, sürelim; bakalım, neler olacak, görelim."

Arabayı tekrar çalıştırıp yola düştük. Şehir merkezine yaklaştıkça insan kalabalığı çoğalıyor, yollarda araçlar artıyordu.

Böyle bir ortamda şehrin en kalabalık yerinde gezinmek bizi yeterince kamufle edecekti.

Arabayı sürerken dikiz aynasından Bedo'ya baktım. Meraklı gözlerle etrafını süzüyordu.

"Bedo, Arapçan var mı?"

"Az buçuk ağabey, en azından derdimi anlatabiliyorum."

"İyi, bu çok güzel oldu, bize lazım olacaktır."

Direksiyona eğilmiş, caddedeki tabelalara bakarken nihayet bir otel bulabilmiştik. Çok yıldızlı bir yer değildi ama en azından idare ederdi.

Arabayı uygun bir yere park ettikten sonra aşağı indik. Tank Yarbay'a ve Bedirhan'a yardım ettikten sonra yolun karşısına doğru geçmelerini izliyordum.

Tank Yarbay arkasını dönmüş bana bakıyordu. Bense arabaya yaslanmış bana bakışını izliyordum. Elini kaldırdı ve belli belirsiz bir selam çakıp tekrar önüne dönüp yürümeye devam etti.

Bazen bir şeyleri yapmak için bazı şeylerin söylenmesi gerekmezdi. Ve ben tam olarak ne yapacağımı biliyordum. Arabanın kapısını açıp içeri geçtim ve bir sigara yaktım.

Arabayı oteli gören daha iyi bir yere saklamalıydım. Çalıştım devam ettim ve otelin çevresindeki sokaklarda bir tur attıktan sonra gizbe bir yer buldum.

Silahları paspasın altındaki gizli bölmeye sakladım ve kapılan kilitleyip hava almak için yürümeye karar verdim.

Çok kalabalık olmamakla birlikte insanlar kaldırımlarda ve sokaklarda geziniyordu.

Bir müddet ellerim cebimde yürüdükten sonra epeyce hareketli sayılabilecek bir caddeye çıktım. Cadde boyu devam ettim ve kendimi Türkiye'deki kahvehanelere benzer bir mekânın karşısında dikilirken buldum.

Telefonumdan Arapça çeviri yapan bir siteye girdim ve işime yarayacak birkaç kelimeyi çevirip içeri daldım.

Sakallarım uzamıştı ve boynumdaki puşi sayesinde ortama çok da aykırı degildim.

Bir iskemle çekip oturdum. Birkaç saniye bekledikten sonra oldukça genç olan bir çocuk yanıma geldi. Konuşmasına fırsat vermeden bir çay istedim, çocuk nazikçe baş selamı verip geriye dönerek devam etti. Bir müddet sonra elinde orta boy bir bardakla çay getirdi.

Çayı alıp yudumladım, oldukça hoş bir tadı vardı. Çocuk, çayı bıraktıktan sonra tezgâhın başına geri döndü.

Hem çayı yudumluyor hem de etrafımı gözlüyordum. İçeride kulağa çok hoş gelen Arapça bir müzik çalıyordu. Ellerinde iri taneli büyük tesbihlerle savaşa inat hoşça muhabbet eden ihtiyarlar güldüklerinde âdeta çocuk gibi sevimli oluyorlardı.

Çayımı bitirip bardağı masaya bıraktığımda birden çok rezil olduğumu hissettim.

Çünkü üzerimde Suriye Lirası olmadığını fark etmiştim.

Çocuk boş bardağı almaya geldiğinde elimi cüzdanıma atıp çıkarttım ve içinden 5 lirayı avucuna bıraktım.

Çocuk bir paraya; bir de bana bakıp parayı içeri götürdü. Yerimden kalktım, geldiğim caddeden yürüyerek devam ettim ki arkamdan birinin yanaştığını hissetmemle arkamı dönmem bir oldu.

Çocuk, zeytin gibi kocaman gözleriyle bana bakarken ona biraz önce verdiğim beş lirayı bana uzattı. Ağzından bir iki kelime çıktı, ne dediği anlaşılmıyordu fakat ısrarla parayı bana uzatıyordu.

Aşağı doğru iki dizimin üzerine çömeldim ve çocukla göz göze geldim. Tekrar konuşmaya başladı.

"Türkiye, Türkiye."

Afacanın gözlerine bakarken yüzünü iki elimin arasına aldım ve şefkatle okşadım. Dikkatimi dükkânın önünde beliren ustası ya da babası dağıttı. Omuzunda havlusuyla dükkânın önünde dikilmiş, bize bakıyordu.

Elini havaya kaldırdı, salladı ve göğsüne koydu.

Tekrar ufaklığa dönüp ellerini avucumun içine aldım. Elindeki parayı cebine koydu. Arkasını döndürüp babasına ya da ustasına koşması için hafifçe omzuna dokunup onu ileri doğru itekledim.

Ayağa kalktım ve ben de elimi havaya kaldırdım, sonrasında tam kalbimin üzerine koyup içten bir selam gönderdim adama.

O şekilde bir adım geri attıktan sonra tekrar önüme döndüm ve yoluma devam ettim. Bu yaşadığım güzel olay gülümsememe sebep olmuştu. Yol boyu bazı şeyleri düşünüp tekrar araca geçtim.

Arka koltuğa geçtiğimde paspasın altındaki Kaleş'i alıp yanıma koydum.

Telefonuma baktım, şarjı yeterince vardı. Koltuğun kenarına koyup yan tarafa doğru uzandım.

Bir kişinin dışarıda beklemesi lazımdı, muhtemel bir tehlikede dışarıdan müdahale etmemiz gerekiyordu ve o kişi bendim.

Neden?

Çünkü, çayda dem, askerde kıdem...

Ben dururken Tarık Yarbay'ın böyle bir vaziyette dışarıda bekleyecek hâli yoktu. Ben de zaten böyle bir şeyi ondan bekleyemezdim. Zaten hiç konusu bile açılmamıştı ve ben üzerime düşeni yapmıştım.

Bunları düşünürken montumu üzerime örtüp fişi çektim...

Sabah olduğunda, telefonun alarmı o kadar itici bir şekilde çalıyordu ki, resmen sinirim tavan yaptı. Hareket etmek için meylettim ama vücudum soğuktan kaskatı kesilmiş ve uyuşmuştu.

Birkaç saniye sadece gözlerimi oynatmakla yetindim. Kollarım, bacaklarım karıncalanmıştı; resmen dayak yemiş gibi hissediyordum.

Zor da olsa bir hamleyle başımı kolumun üzerinde kaldırdımdim. Kolumdan destek aldım, bir an önce kalkıp çevreme bakınmak istiyordum.

Zor da olsa hamle yaparak ön koltuğa tutundum ve kendimi kaldırdım.

Etrafıma baktım, birkaç insandan başka kimse yoktu. Onlar da aşağı, dün gece geldiğim caddeye doğru yürüyorlardı.

Kendimi toparladım ve dikiz aynasından yüzüme baktım.

Enkaza dönmüştüm resmen.

Dağda soğukta kıçına yağmur yağarken yattığın günleri unuttun sanırım Aras, bu ne hâl?

Aynaya bakıp sabah sabah kendime lafı sokmuştum ve yine kendi kendime söylediğim laf, beni kendime getirmişti. Bir an önce toparlanıp dışarı çıkmalıydım ve artık iş peşinde, iz peşinde koşmalıydım.

Telefonu paspasın üstünden aldım ve ekrana baktım, arayan sora yoktu. Zaten bu, iş numaramdı ve herkeste bulunmazdı. Telefonu cebime koydum, yüzümü ovuşturduktan sonra Kaleş'in dipçigini kapatıp tekrar paspasın altına yerleştirdim. Sonrasında camdan dışarı bakarak arkamı ve önümü kontrol edip kendimi dışarı attım.

Arabanın kapısını kilitleyip hemen bir yan sokağa geçtim, bu sokak otelin arka tarafındaki sokaktı ve buradan ana caddeye bağlanıyordu. Yürüyerek devam ettim ve ana caddeye ulaştım, ilk hedefim bir döviz bürosu bulmak ve üzerimdeki Türk Lirası'nı, Suriye Lirası'na çevirmekti.

Etrafta gezinirken daha güzel kaldırımları olan; daha iyi çimlere sahip bir caddeye meylettim. Bu caddedeki dükkânlar diğerlerine göre biraz daha lükstü, bir müddet daha aynı caddede seyrettikten sonra bir kuyumcu gördüm.

Yavaşça içeri girerek tezgâhtaki adamı selamladım. Cebimden 500 lira kadar nakit parayı çıkarıp adama uzattım ve işaret diliyle anlaşıp Suriye Lirası istediğimi belli ettim.

İlk başta anlamsız gözlerle beni süzen adam, nihayet ne demek istediğimi anlayarak güleç bir tavırla önündeki bilgisayarı açıp birkaç saniye bakındı ve hesap makinesini alıp hesap yapmaya başladı.

Ben de hesabımı yapmıştım; 1 Suriye Poundu, Türk parasıyla 20 kuruşa tekabül ediyordu. Hesabını bitiren adam kasasını açtı, eline aldığı bir miktar parayı teker teker saydı ve bana uzattı.

Parayı alarak üzerindeki sayılarla hesap yapmaya başladım. Çok da dikkat etmemek kaydıyla ufak bir hesaplama yaptım, hesabın doğru olduğunu farz edip kuyumcudan çıktım.

Otelin önüne geldiğimde telefonumun çaldığını hissettim, mü-kemmeli zamanlamaydı ve arayan Tarık Yarbay'dı.

"Komutanım!"

"Uyandın mı evlat?"

"Kaçar mı? Tabii ki de uyandım. Caddeleri arşınıyorum."

"Tamam, otelde kahvaltı yokmuş. Hesabı ödeyip çıkacağız. Bir yer bulalım, karnımızı doyuralım sonra Bedirhan iş üstüne düşecek."

"Tamam, tamam da siz hesabı neyle ödeyeceksiniz?"

"Kredi kartı denen bir icat var Aras, iyi misin?"

"Hmm, doğru komutanım, tamam. Otelin önündeyim, bekliyorum sizi."

Telefonu kapattıktan sonra otelin karşısına geçip beklemeye başladım.

5 dakika sonra Tarık Yarbay ile Bedo kapıda belirdi. Uzaktan birbirimizi gördük. Telefonumu çıkarıp mesaj bölümüne gelip yazmaya başladım.

“Sağa dönün, ikinci sokağa girin, araç 15 metre ileride, umanım yedek anahtarınız yanınızdadır.”

Yazıp gönder tuşuna bastım. Uzaktan baktığımda Tarık Yarbay’ın elini cebine attığını gördüm, birkaç saniye telefona baktıktan sonra o da yazmaya başladı.

Kısa bir müddet sonra telefonum titredi ve gelen mesajı açtım.

“Yanımda, bu şekilde devam edelim.”

Ekrandan başımı kaldırdığımda Tarık Yarbay ile Bedo yürümeye başlamıştı bile, onlara olan mesafemi kapatmak için adımlarımı biraz hızlandırmıştım.

İlk sokağı geçip ikinci sokaktan içeri girdiler, ben caddenin karşısında onları izliyordum. Arabanın kapılarını açıp çantaları içeri koydular ve tekrar kapatıp caddeye doğru yürümeye başladılar.

Önüme döndüm ve sabahtan beri bitmek bilmeyen nikotin isteğimi gidermek için bir sigara yakmaya karar verdim.

Sigaramı yakarken caddenin diğer tarafından Tarık Yarbay ve Bedo’nun önüne arkasına bakıyor ve etrafı kontrol ediyordum.

İkiye ayrılmıştık ve bu bizi kolay lokma olmaktan alıkoyuyordu. Ben gelecek tehlikeyi daha etraflıca görebiliyordum. Ve bu bizim sahaya 1:0 galip çıkmamızı sağlıyordu.

Sanırım cadde üzerinde bu saatte açık bir lokanta ya da kahvaltı yapılabilecek bir yer bulamayacaktık. Uzun bir süredir yürüyorduk ve hiç öylesine bir dükkâna denk gelememiştik.

Tarık Yarbay da öyle düşünüyor olmalıydı ki, birden ilk gelen ara sokağa dalıverdi. Bu ani kararı karşısında birden hızlandım ve karşı yola geçmek için hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Koca Kurt böyle oyunlar oynamaya bayılırdı.

Eminim şu an Bedo’ya “*Hadi hızlan Bedirhan, acelemiz var,*” diye baskı kuruyor, izini kaybettirmeye çalışıyor; benim onu bulmamı istiyordu.

Böylelikle eğlenecek ve zevkten dört köşe olacaktı.

Adımlarımı hızlandırdım ve caddenin karşısına geçtim. Ara sokağa daldım ama Tarık Yarbay çoktan köşeyi dönmüş ve kaybolmuştu. Bu sokak resmen ana caddeden daha kalabalıktı ve insanlar bir telaş içerisinde koşuşturuyorlardı.

Biraz daha iç kısımlarına girdikten sonra buranın bir pazar yeri olduğunu anladım. İrili ufaklı tezgâhlarda sebze, meyve ve baharatlar satan insanlar vardı.

İşte şimdi cümbüş başlamıştı.

Koca Kurt oyununu oynuyordu ve ben bir bilinmezliğin içine düşmüştüm.

Sokak gittikçe daralıyor ve insan kalabalığı artıyordu. Çevreme bakınıyor, sağımdaki ve solumdaki dükkânlara göz gezdiriyordum.

Acaba hangi deliğe girmişlerdi?

Çevreme göz gezdirirken ileride kahvaltı salonuna benzer bir yer gördüm. Şimdiye kadar olan yolda araç geçişi yoktu ama orada ufak pazar alanı bitiyor ve başka bir sokak başlıyordu.

Dükkân köşe başının hemen altındaydı ve dışarıda masalarda oturan insanlar bir şeyler yiyordu.

Adımlarımı hızlandırıp insanların arasından sıyrılıp köşe başına geldim. Yavaşladım ve dükkândan içeri baktım. İlk başta bir şey görememiştim ama sonrasında gözlerimi kısınca içerideki insanları seçebildim.

İçerisi oldukça karanlıktı ve kendine faydası olmayan tek bir ampul zar zor da olsa ışık saçabiliyordu. Masadaki insanlara, dışarıdan tek tek göz gezdiriyor ve Tarık Yarbay ile Bedo'ya bakınıyordum.

Çok geçmeden onları gördüm. Uyanık Koca Kurt... Bedo ile karşılıklı oturmak varken arkalarını kapı girişine dönmüş bir şekilde oturarak yüzlerini gizliyordardı.

İçeri geçtim, sakın adımlarla çaprazlarındaki boş bir masaya oturdum.

Tarık Yarbay dirseklerini masaya koymuş, ellerini yumruk yapmış bir şekilde sakın sakın çenesine ufak ufak darbeler indiriyordu.

Telefonumu cebimden çıkardım ve yazmaya başladım.

"Sanırım burası oyun alanı değil komutanım, fantezilerinizi başka zamana saklarsanız iyi olur."

Ve gönder tuşuna bastım. Birkaç saniye sonra mesaj iletilmiş olmalıydı ki Tarık Yarbay mesajı okuyup telefonu tekrar cebine koydu. Bu arada gelen garsona bir porsiyon uzi böreği istediğimi söylemiştim.

Yırtık pırtık menüde sadece okuyabildiğim buydu ve ismini söyleyememiştim bile, sadece menüdeki resmi işaret ederek "uzi" demekle yetinmiştim.

Çok geçmeden Tarık Yarbay ve Bedo'nun masasına börekleri gelmişti. Burası bir börekçiydi ve Suriye'nin yöresel böreklerinden çeşitler bulunuyordu.

5 dakikalık bir sürenin geçmesinde sonra börekleri hızla yemiş ve hesabı ödemek için kasaya yanaşmışım. Yine hiç ağzımı açmadan 20 Suriye Lirası'nı adama uzattım ve bekledim.

Adam kasadan paranın üstünü verdi. Yaklaşık 4 Suriye Lirası tutmuştu hesap.

Arkamı döndüm, Tarık Yarbay'ın masasına doğru hareket ettim, masaya yanaşırken gözlerimle sağ elimi işaret ettim. Tarık Yarbay mesajı almıştı, masaya yanaştım ve avucumdaki parayı tam geçiş anında Tarık Yarbay'ın avucuna bıraktım.

Dışarı çıktığımda çevreme bakındım, aksi bir durum gözüküyordu. Sokağın karşısına geçip Tarık Yarbay'ın içeriden çıkmasını bekliyordum ki kapıda gözüktüler.

Bedo ile önümden geçip giderken, Bedo'nun bile benimle göz teması kurmadığını fark ettim. Tarık Yarbay onu çok iyi tembihlemişti anlaşılan.

Pazar yerine tekrar girmiş ve sakın adımlarla ilerliyorduk. Ama insanlar bu sefer telaşlanmıştı, ortalığa bir kargaşa hâkimdi.

Çok geçmeden telefonum titredi, Tarık Yarbay'dan gelen mesajı açtım.

"Aras, bir şeyler oluyor, buradan çıkalım."

İnsanların telaşı daha da artıyor ve irili ufaklı tezgâhları toplamaya çalışıyorlardı.

Tarık Yarbay ve Bedo adımlarını hızlandırmış ve ben de peşlerine takılmışım.

Çok geçmeden pazar yerini terk etmiştik. Ana caddeye ulaştık ve arabanın olduğu sokağa doğru yürümeye başladık.

Caddede insanlar araçlarını hızlıca sürüyor ve âdeta kaçıyorlardı. Bizim yürüdüğümüz istikamete doğru kimse gitmiyordu ve nedense herkes o taraftan kaçışıyordu.

Bir kez yutkunduktan sonra kendi kendime konuştum.

"Hay aksi, bu da neyin nesi acaba?"

Tarık Yarbay ve Bedo'ya olan uzaklığım yüz metre kadardı ve mesafeyi kapatmak için hafiften koşmaya başladım.

Arabanın olduğu sokağa geldiklerinde mesafemi biraz kapatmış-
tım ama daha da huzlanmaya karar verdim.

Tanık Yarbay ve Bedo sokağa dönmüş ve gözden kaybolmuşlardı.
Ben ise hâlâ çevreme bakıyorum ve olanları çözmeye çalışıyordum.

Hava oldukça kapanmıştı ve rüzgâr kendini iyiden iyiye göste-
riyor, yerden resmen toz kaldırıyor.

Ortalık bir anda değişmişti. Sanki bir kâbusun içindeymiş gibi
hissediyordum kendimi. Sarımsı bir gökyüzü hâkimdi etrafa ve yap-
raklar havada uçuşuyordu. Toz kaldıran rüzgâr şiddetini artırıyor
ve iyiden iyiye kendini hissettiriyordu.

Artık koşmaya başladım, koşarken montumun önünü kapadım
ve puşiyile ağzımı örttüm. Sokak ayrımına 20 metre kalmıştı ve bir
an önce gidip kendimi canavarın içine atmak istiyordum.

Koşarken bir elimle 45'liğimi montumun üstünden tutuyor, oy-
namamasını sağlıyordum.

Sokak ayrımına 10 metre kalmıştı.

Gözüme toz zerrecikleri kaçtığından puşimle yüzümü daha iyi
kapatmaya çalışıyordum. Adımlarımı yavaşlattım, dönemece çok az
kalmıştı.

Dönerken kendimi frenlemek için sol taraftaki binarın duvarın-
dan tutundum.

Binarın altında bulunan ufak bir markette çalışanlar kapıları ka-
patıyor ve son kalan birkaç malzemeyi de alelacele içeri alıyorlardı.

Nefesimi topladım ve köşeyi döndüm ki gördüğüm manzara kar-
şısında olduğum yerde kalakaldım.

Puşimi gözlerimden indirmiş ve havada uçan toz zerrecikle-
rine aldırmandan gözlerimi bir an olsun kıpırdatmadan önümdeki
sahneye bakıyordum.

O an şok etkisinden bir çırpıda çıkıp kendimi bir anda geriye,
marketin duvarının köşesine attım.

"Allah kahretsin! Bu da bizi buldu! İnsanın sevmediği ot burnu-
nun dibinde bitermiş!"

Derin derin nefes alıyor, adrenalin seviyemi düşürmeye çalışı-
yordum.

Nasıl da denk gelmişti böylesi bir olay. Yoksa... Yoksa Abdullah'ın
adamı mı satmıştı bizi?

Cidden tezgâha mı düşmüştük?

Peki nasıl bulmuşlardı bizi?

Nefesimi yeterince topladım, duvarın kenarından hafifçe eğilerek olan biteni görmek için hızlı bir bakış attım.

Hızlı bakış tekniği meskûn mahal operasyonlarında çokça kullanıldığımız bir teknikti. Duvar kenarından sadece tek gözünle 1 saniye bak ve çekil. Bu teknik seni hem düşmanın gözünden hem de ateşinden saklardı.

Sokağa ilk girip de gördüğüm sahneyle; şu anki sahne arasında pek bir fark yoktu.

Otelden gelen ara sokakta beyaz bir pikap durmuştu. Arkası açık olan pikabın üzerinde bir İŞİD militanı 50 kalibrelik uçaksavarı tam Tarık Yarbay'ın üzerine tutmuş bekliyordu.

Aynı zamanda aracın dışındaki iki adamdan biri silahını Tarık Yarbay'a doğrulturken, diğeri de Bedo'ya nişan almış vaziyette bekliyordu.

Bir hızlı bakış daha attım...

Pikabın içindeki şoför araçta sabit bekliyor, aşağı incek gibi durmuyordu.

Adamlar siyah elbiseler giyinmiş ve kollarında yeşil saten kumaşta Arapça harflerle yazılar yazan kolluklar takıyorlardı.

Son bir hızlı bakış daha attım, bu sefer amacım çevreme bakınmaktı.

Adamlar Tarık Yarbay ve Bedirhan'a sanırım *yere yatın* diye bağıyorlardı ki korkudan yere yatmış Bedirhan "*Ağam, yere yat diyorlar ağam,*" diye bağıyordu.

Tarık Yarbay bütün haşmetiyle olduğu yerde dikiliyor, hiç tepki vermiyordu.

Zaman daralıyor ve adamların sabrı tükeniyordu. Bu kana susamış caniler için insan öldürmek hiç zor değildi ve anlık bir kararla masum bir insanı katledebilirlerdi.

Hemen solumdaki duvarın devamında bir çöp konteyneri vardı. Yaklaşık 10 metre ilerimdeydi ve oraya gözükmenden gidebilirdim. Konteyner tekerlekli ve oldukça büyüktü, 1.80'lik bedenimi arkasında saklayabilirdi. Yere çömeldim ve duvarın kenarından konteynere doğru, duvara yapışarak ilerlemeye başladım.

Adamlar hâlâ Tarık Yarbay'a bağıyor ve Kaleşlerin namlusunu havaya kaldırıp ateş edeceklerini belirtiyorlardı.

Son bir hamleyle gözükmenden konteynerin arkasına geçebilmişim.

45'liğimi belimden çıkardım ve emniyetini açtım, yola çıktığımızdan beri namluya mermi sürülü bir şekilde geziyordum.

Artık bebek ateş etmeye hazırdı.

Konteynerin kenarında bir çuval duruyordu, çuvalın arkasına kendimi gizleyerek adamları gözetliyordum. İkisinin de gözlerini sanki kan bürümüş gibi haykırıyor ve naralar atıyorlardı.

"Hadi be komutanım, bana biraz zaman kazandır. Bırak inadı şimdi, çömel yere!"

Tank Yarbay arkasında olduğumu ve onu kolladığımı biliyordu. Ama neden hâlâ bir şey yapmıyordu, neden bir şey söylemiyordu?

Öyle bir hamle yapmalıydım ki onları oradan sağ çıkarabilirdim.

"Düşün Aras düşün!"

Adamların naralarının arasından Tank Yarbay'ın sesini duymuştum.

"Hatırla çömez, hatırla! O günü hatırla!"

Neyi, neyi diye bağırarak istedim ama ne çare. Adamlar elleri tetikte bekliyordu. Ufacık bir yanlışında hemen ateş edebilirler, ben de Tank Yarbay'ın ve Bedo'nun ölümüne sebep olabilirdim.

Tank Yarbay konuşmalarına devam etti.

"Hatırladın mı çömez, Yuva'daki o parkuru hatırladın mı?"

Yuva, parkur! Tabii ya, rehine eğitimlerinden bahsediyordu!

2013 KASIM/YUVA

REHİNE KURTARMA VE DÜŞMANA YÖNELİK ALDATMA TEDBİRLERİNİN UYGULANMASI

"Evet arkadaşlar, aramıza yeni katılan personeller var. Ben Binbaşı Tark Eryılmaz, bugünkü eğitimin konusu rehine kurtarma ve düşmana yönelik aldatma tedbirlerinin uygulanması.

Öncelikle şunu unutmayın, eğer bir gün böyle zor bir durum içerisine düşerseniz, ki bu çok muhtemel, ilk yapmanız gereken kendi güvenliğinizi sağlamaktır. Eğer sen yoksan, arkadaşlarını kurtaracak birileri de yok demektir. Eğer sen varsa bir umut var demektir.

Öncelik, kendinizi hedef etmemenizdir. Bu işi tıpkı pusuda bekleyen bir kurt gibi sessiz yapmanız gerekmektedir.

Varsayalım ki arkadaşınız esir alındı ve düşman ona silahlarını doğrultmuş, canına kastetmiş, yani öldürecek. Var mı anlatacak birisi ilk öncelikli

planı ne olurdu? Güzel, güzel bütün eller havada. Aras, sen kalk anlat bakalım."

"Komutanım, öncelikle sizin de dediğiniz gibi durum ve şartları bir güzel değerlendirip önce kendi güvenliğimi sağlarım. Buradaki ana fikir tamamıyla sessizlik ve gizlilik." "

"Peki ya sonra?"

"Sonra en basit yünden, en iyi hamleyi yapmak için senaryoları gözümde canlandırıyorum. Aralarından mantığa en uygun olanını ve benim imkân dâhilinde yapabileceğim en iyi senaryoyu seçerim."

"Güzel! Aras, devam et."

"Varsayalım ki düşman sayıca üstün ve imkân dâhilinde düşmanı alt etmek zor gibi gözüküyor. Burada hedef paylaşımı yaparım komutanım."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, eğer rehin olan kişinin düşmanın dikkatini dağıtacak ya da düşmana yönelik bir saldırı gerçekleştirecek ya da düşmanlardan birini alt edecek durum ve şartı varsa burada hedef paylaşımı yapmak en doğrusudur."

"Biraz daha aç Aras."

"Yani diyelim ki hedef iki kişi ve arkadaşına silahlarını doğrultup ateş edecek pozisyonlardalar. Arkadaşımla hedef paylaşımı yaparak, ateş gücünü ya da hamle gücünü ikiye böleriz. Böylelikle rehin olan kişi hedefin birini hallederken ben de riski minimuma indirmiş, diğer hedefi imha etmiş olurum."

"Peki Aras, ya arkadaşında silah yoksa?"

"Arkadaşımda silah yoksa eğer, onun bana zaman kazandırması gerekir. Olacak olayların gidişatı benim elimde değil, tamamıyla onun kontrolündedir. Ben sadece uygun zamanı ve anı kollarım."

"Peki silah varsa?"

"Silah varsa işimiz daha da basit komutanım. Eğer biz silah arkadaşımız sak her şeyden önce birbirimizi anlamamız ve birbirimizi iyi tanımamız gerekmektedir. Tim ruhu denen bir olay vardır komutanım ve kural şudur, olay anında aynı düşün; benlik duygusu ile değil bizlik duygusu ile yaklaş... Burada arkadaşın ile aynı eğitimi alıp aynı karar verme yeteneğinin olması gerekir. Yani arkadaşın o anda senin ne yapacağını bilmeli, ona göre hareket etmelidir. Şu sonuca varacağım, benim arkadaşımın eğer silahı varsa ki kullanılacak, burada en yakın hedefe ateş edip hedef paylaşımı yapması gerekir."

Ona sesimi duyuramasam da, bunun farkında olmalıdır. Aksi takdirde aynı hedefe ateş edip diğer düşmanın ikimizden birinin ölümüne sebep olmasını sağlarız."

"Peki Aras, diyelim ki seni görmedi, ki bu kuvvetle muhtemel, nereden bilecek senin geldiğini? Burada ne gibi bir metot kullanırsın. Ona geldiğini nasıl hissettirirsin?"

"Birkaç yöntem var, bunu tabii ki durum ve şartlar belirleyecektir. Hedefin dikkatini dağıtmak için anlık bir hareket yapıp, birkaç saniye kazanabilirim. Farklı bir yerden gelen bir taş mesela hedefin dikkatini dağıtmaya yetecektir. Arkadaşım da zaten bu anlık olayı değerlendirip ateş etmeye hazırdır. Diğer bir yöntemi uygularsak o da şudur, arkadaşımın beni tanıyabileceği bir ses; ıslık ya da tıkrırtıyla varlığını hissettirim. Ya da şok etkisi yaratarak bağırır ve hedefin dikkatini kendi üzerime çekerim."

"Ne diye bağırırsın?"

"Diyelim ki rehin sizsiniz."

"Evet?"

"Mesela, çömez geldi, derim, komutanım. O andan sonra her şey saniyeler içerisinde gelişir."

"Peki, hedefin dikkatini çektin, bu seni onlara karşı açık hedef yapmaz mı?"

"Yapar komutanım, biz birbirimiz için yaşar; yeri geldiği zaman arkadaşımız ölmesin diye ölürüz, bu Özel Kuvvetler Kanunu'dur!"

MAYADİN

OTELİN ARKA SOKAĞI

"Vay be Koca Kurt unutmuşsun, aslan komutanım, can komutanım!"

Bütün bu olayları anlık düşünmüştüm, çuvalın arkasından tekrar hızlı bir bakış attım. Adamlardan biri Tarık Yarbay'ın dibine kadar sokulmuştu. Artık tam zamanıydı, yapacak başka bir yöntem kalmamıştı.

Çöpün kenarında bulunan bir taşı elime aldım ve avucumda sıktım.

Dikkat dağıtmam gerekiyordu ve bu iş için tam zamanıydı.

Taşı olanca gücümle otelin arka duvarına fırlattım ve taş duvara değerek değmez var gücümle yerimden kalkıp bağırdım.

"Çömez geldi komutanım!"

45'liğimi Bedirhan'a silah doğrulmuş ite çevirdim ve bebeğin te-
tiğine bastım.

Adamlar duvardan seken taş parçasına bakarken, bu sürprizimi
beklemiyorlardı bile. Kafalarını ve silahlarını taşa doğru çevirmiş-
lerdi, dikkatleri dağılmıştı.

Tabancamdan çıkan mermi hedef 2'nin beynini dağıtmış, akan
kan pikabın ön camına bulaşmıştı.

Aynı anda Tarık Yarbay tabancasını çekmiş ve hedef 1'e ateş et-
mişti, adam göğsünden aldığı isabetle yere serilmiş ve kafasını pika-
bın tamponuna çarpmıştı.

Sanki rüya âleminde gibiydim, her şey saniyeler içinde gerçek-
leşiyordu ama ben anı durdurmaya çalışıyordum.

Adımlarımı atarken herkesin yaptığı hareketleri gözlemeye çalı-
şıyor ve dikkat kesiliyordum.

Derken o lanet makinenin sesi kulaklarımızı çınlattı.

Aracın tepesindeki adam var gücüyle ateş ediyordu, ortalık ce-
hennem gibi olmuş, ses kulaklarımızı parçalıyordu.

Koşmaya başladım, kendimi otel duvarının önüne atmaya çalışı-
yordum. Hem de 50 kalibreliğin başındaki şerefsiz ateş ediyordum.

Ama nafileydi, adam kendini aracın kasasına gizlemiş, kafasını
içeri sokmuş ve deli gibi ateş ediyordu. Aynı anda Tarık Yarbay ara-
barın içine ateş ediyor, şoförü vurmaya çalışıyordu.

Uçaksavarı susturmalıydı ama nasıl?

Kendimi yere attım, sürüne sürüne duvar kenarındaki ağacın ar-
kasına saklanabildim.

"Bedo, ayağa kalkma sakın! Bedo, sürün, sürün, ulan sürün! Pi-
kaba doğru sürün! Kaldırma kafanı sakın!"

Bedirhan âdeta şoka girmişti, yerde bağıra bağıra nara atıyordu.
Tarık Yarbay yere yatmış, bizim araca doğru sürünmeye çalışıyordu
ama lanet adam serseri gibi ateş etmeye devam ediyordu.

Ağacın arkasından çıkıp birkaç el daha ateş ettim ama adamın
sadece ellerini görebiliyordum. Kurşunlar uçaksavarın sağına soluna
çarpıp boşa gidiyordu.

Bedirhan'a bağdıktan sonra adam beni fark etmişti ve şuursuzca,
nişan almadan bana çalışıyordu. Mermiler sağıma soluma düşerken

Adeta ciyaklıyor ve kaldırımında ateş çıkıyordu. Eğer biri bana denk gelirse beni ortadan ikiye bölebilirdi.

Kendimi ağacın arkasına gizlerken şoför mahallinde camdan Tarık Yarbay'a ateş edecek olan militanı görmüştüm. Adam ölmemişti belli ki, tek bir hamleyle nişan alıp ateş ettim ama adam benden önce davrandı ve Tarık Yarbay'a ateş etti.

Mermim adama isabet ettiğinde artık çok geçti ve Tarık Yarbay'ın iniltisi onca ses arasından sıyrılıp kulağıma geldi.

"Komutanım!"

O anki hislerimi ne yazıya dökebilirdim ne de anlatabilirdim. Tarif edilemez bir acıydı bu, bütün benliğimde; bütün hücrelerimde hissediyordum.

Buradan çıksam adam beni de öldürecekti, bu çok açıktı. Uçaksavar durmadan çalışıyordu. Ama buradan çıkmadan bir hamle yapamıyordum. Çok fena hâlde sıkışmıştım. Komutanıma yardım edemiyordum.

Pikaba uzaklığım 15 metre civarındaydı.

Kuzey Irak'ta da Kenan'a dediğim gibi ya deneyecektim ya da bu uğurda ölecektim.

Şarjörümü yenisi ile değiştirdikten sonra nefesimi topladım, gözlerimi kapadım, artık çıkmaya hazırdım.

1...

2...

3...

Artık kaderimle yüzleşme vaktim gelmişti, pikaba gidene kadar ateş edecektim ve yanına vardığımda adamın kafasına sıkıp işi bitirecektim. Plan buydu ama kaderin de bir planı vardı.

Hızlı bir hamleyle yerimden çıktım ama başka taraftan gelen ateş sesiyle irkildim. Tekrar ağacın arkasına attım kendimi.

O gelen silah sesinden sonra uçaksavar sustu, adam artık ateş etmiyordu.

Mucize miydi bu?

Ağacın arkasından çıktığımda bir adamın Bedirhan'a doğru yaklaştığını görmüştüm. Kimdi bu adam? Kendimi aniden geri gizledim, adam Bedirhan'a yaklaştığında silahımı ona doğrulttum ve bekledim.

Adam Bedirhan'ın yanına gitmiş ve kolundan tutup onu kaldırmıştı.

Tabancamı yere indirdim ve seri adımlarla adamın arkasından yaklaşip silahımı kafasına dayadım.

"Dur, sen de kimsin?"

Şaşkın gözlerle bana bakan Bedirhan sorumu cevapladı.

"Dur ağabey, ondan bize zarar gelmez. Şimdi sırası değil, Tank Ağa'ma bakalım."

Silahımı indirip rahat bir nefes aldıktan sonra Tarık Yarbay'ın yanına koştum.

Kendimi iki dizimin üzerine attım ve Tarık Yarbay'ı sarsmadan ona seslendim.

"Komutanım, komutanım, kendinize gelin, komutanım!"

Tarık Yarbay yerde baygın yatıyor ve bana cevap vermiyordu.

Arkamdan bana yanaşan, ismini bile bilmediğim adam omzumdan tuttu.

"Buradan acilen gitmemiz gerek, diğer İŞİD devriyesi çok geçmeden burada olacaktır, çıkmamız lazım!"

Kimdi bu adam, ne gitmesinden bahsediyordu?

Ama en mantıklı şeyi yapmamızı söylüyordu. Bedirhan'a seslenerek Tarık Yarbay'ı taşımamız için yardım etmesini söyledim.

Zor da olsa yerinden kaldırdık ve arabanın arkasına koyduk. İçeri koyarken Tarık Yarbay'ın gözlerinin açık olduğunu gördüm. Hızlı bir şekilde üstünü kontrol ettim ama elime hiç kan gelmiyordu.

Yabancı adam direksiyona geçip oturmuştu, bu özgüven nereden geliyordu, kimdi bu adam?

Anahtarı istemesi üzerine ona uzattım, Bedirhan ön koltuğa geçti, bense Tarık Yarbay'ın yanında kalmayı uygun gördüm.

Yabancı adam arabayı çalıştırıp gaza bastığında otelin arkasındaki sokaktan çıkmıştık bile. Tarık Yarbay'a döndüm ve tekrar seslendim.

"Komutanım, komutanım!"

Ağrılar içerisinde olan Tarık Yarbay zor da olsa gözlerini açabildi.

"Plaka..."

"Anlamadım komutanım, ne diyorsunuz?"

"Plaka ulan plaka, çelik yeleği giymiştim, isabet aldım ama sarı rım sadece kaburgalarım kırıldı."

"Sürprizlerle dolusun komutanım, ayrıca çömez sözü dinlemek iyi bir şeymiş, bana canını borçlusun."

Keyfim bir anda yerine gelmişti, konuşurken artık yüzümde gülücükler açıyordu.

"Ben sana birçok şey borçluyum çömez ama şu yeleği artık çıkartsak diyorum, nefes alamıyorum ulan!"

Tanık Yarbay'ın isteği üzerine montunu, sırasıyla gömleğini ve çelik yeleği çıkarmıştık. Üzerinden üç tane çekirdek çıkmıştı, hepsi de tam göbek kısmına denk gelmişti.

Tanık Yarbay'ın atletini kaldırdığımda üç kocaman morluk gördüm.

"Nefes alamamanız çok normal komutanım, çekirdekler tam diyaframa isabet etmiş, bu da nefesinizi kesmiş. O yüzden hareket edememişsiniz ama kaburgaların kırılmasından daha iyidir, birkaç saate kendinize gelirsiniz."

Biz bütün bu konuşmaları yaparken yabancı adam hızla arabayı sürüyor ve bilmediğimiz sokaklarda âdeta cirit atıyordu.

Kum fırtınası şehre olanca gücüyle hâkim olmuştu ve ortalıkta resmen göz gözü görmez bir hâl vardı. Öyle bir kum fırtınasıydı ki yabancı adam silecekleri bile çalıştırmıştı. Bir an Tanık Yarbay'la göz göze geldik, *bu kim Aras* der gibi bakıyordu yüzüme ve ben artık merakımı gizleyemedim.

Koltuğun arkasından çıktım ve adamın ensesinden konuştum.

"Kardeş, kimsin sen?"

Olayın vahametini bir nebze de olsun atlatmıştık ve hızlı bir şekilde şehir merkezinden batı istikametine doğru ilerliyorduk.

Göz gözü görmüyordu, kum fırtınası âdeta bütün şehri kaplamış ve bilinmezliğe hapsedmişti. Yabancı adama yönelttiğim soru havada kalmış, hâlâ cevap bulmamıştı.

Bütün bunlar yaşanırken, Tanık Yarbay arka koltukta acı ile uzanıyor; Bedirhan ön koltukta sevinmek ile korku karışımı bir duyguyla sırtıyor; bense yabancı adamın hâl ve hareketlerine anlam veremediğim için şaşkın şaşkın bakınyordum.

Çatışmadan sonra henüz 2 dakika gibi bir zaman dilimi geçmişti. Araç son hızıyla devam ediyordu ve artık ana yol diye tahmin ettiğim bir yola çıkmıştık. Simsiyah araç âdeta kahverengiye bulanmıştı. Ve ben artık yeterince sinirlenmişim.

"Arkadaşım, kim olduğunu söyleyecek misin, yoksa bu oyuna devam edecek miyiz?"

Aradan geçen birkaç saniyenin ardından Bedirhan arkasını dönüp sorumu cevapladı.

"Ağabey, bu arkadaş Seyit'tir."

"Seyit kim Bedo?"

"Ağabey, işte istihbaratçıdır."

Bedirhan'ın verdiği cevap karşısında afallamış ve şaşkınlığımı gizleyememiştim. Ama bunu belli etmeye hiç niyetim yoktu, lakin adam bizi bir cengin ortasından kurtarmış ve şu an belki de onun sayesinde nefes alabiliyorduk.

Tam konuşmaya başlayacaktım ki Seyit benden önce davranıp kırık Türkçesiyle konuşmaya başladı.

"Evet, ben Seyit, Bedirhan'ın arkadaşayım. Uzun yıllar Bedirhan ile hukukumuz oldu, bir dostluğumuz var, zaten duyar duymaz bu sebepten geldim."

İyi de bu adam bizim Mayadin'e geleceğimizi nereden biliyordu, kim söylemişti, nasıl haberi olmuştu?

Hızlı bir şekilde kafamda bu sorunun cevabını arıyor ve bulmak için can atıyordum.

Al-Hasakah'tan beri olan bitenleri bir çırpıda düşünmüş ama bir sonuca varamamıştım.

Al-Hasakah'ı devreden çıkarmak için Seyit'e bir soru yönelttim ve aldığım cevap karşısında Al-Hasakah'ı derhâl listeden çıkarttım.

"Sanırım bir gündür bizi arıyorsunuz?"

Seyit'ten cevap gecikmemişti ama şu an beni tartıyordu ve ben de onu tartıyordum.

"Diyebiliriz..."

Bingo! Seyit'in verdiği cevap karşısında, tahlilimi yapmış ve sonuca ulaşmıştım.

Tabii ki yanılmamıştım, Mayadin'deki adam bizi ihbar etmişti ve dediğim gibi ben o adamın gözlerinde düşmanlık görememiştim, o an bunu hissetmiştim.

Karşı atağa geçmeye hazırdım, Seyit'e boş olmadığımızı göstermek zorundaydım, kolay lokma olmadığımızı bilmesini ve bizi tartmayı kesmesini istiyordum.

"Anlıyorum, biz seni daha erken beklemiştik Seyit."

Ukala bir tavır takınmak niyetinde değildim, bu adama minnet borcumuz vardı, bunu yapacak hâlim de yoktu. Ciddi birileri olduğumuzu az çok bilmesini istiyordum ve ses tonumu bile onu kırmayacak şekilde ayarlıyordum.

“Nasıl yani?”

Dayanamayıp konuşmamıza Bedirhan da katıldı.

“Hakket nasıl ağabey, yani Seyit’in bizi karşılayacağını biliyor muydun?”

“Az çok biliyordum Bedirhan, evet. Seyit’in adamı biraz daha kendini gizleyebilseydi tabii ki anlamayacaktım ama kendini ne yazık ki açık etti.”

Seyit telaşlandı.

“Yoksa...”

“Hayır hayır, sıkıntı yok, biz kimseye bir şey söylemedik.”

Uzandığı yerden ayağıma vuran Tarık Yarbay, *ne karıştırıyorsun ulan, kim bu adam, ne ara öğrendin*, der gibi yüzüme bakıyordu.

Seyit’e dikiz aynasından bakıyor ve göz göze gelmeyi umuyordum, bir anlığına bana bakınca atığım yemin ne kadar kaliteli olduğunu anlamıştım.

Seyit şu an için bizim kim olduğumuzu deli gibi merak ediyordu. *Kim ulan bunlar, benim içerideki adamımı nasıl çözdüler*, der gibi süzüyordu.

Ben alacağımı almıştım, artık içine merak duygusu girmişti. Bu tarz adamları iyi tanurdım, istihbaratçılık bilgi almaya aç bir meslekti, bundan sonra o bana gelecekti ve bu muhakkaktı.

Aldığım haz ile Tarık Yarbay’a bakarken bana karşı ne kadar sinirli olduğunu anlamıştım.

Koca Kurt’un daha fazla meraklanmasını istemediğimden telefonumu çıkarıp yazmaya başladım.

“Demiştım, o adamın gözünden düşman olmadığını anlamıştım diye, Mayadin’deki telefon eden adam, Seyit’in adamı çıktı komutanım.”

Notlar kısmına bu cümleyi yazdıktan sonra telefonu belli etmeden Tarık Yarbay’a uzattım. Okuduktan sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti.

Sanırım mesajı silerek bir şeyler yazmaya koyuldu.

Çok geçmeden telefonu bana uzattığında ekrandaki yazıya baktım ve gülümsememi saklayamadım.

"Serseri."

Telefonu kapatıp tekrar cebime koydum.

Tarık Yarbay yerinden doğrulup koltuğa yaslandı, Seyit'e bakarak konuşmaya başladı.

"Seri gökte ararken yerde bulduk Seyit, yaptığın cesurca hareket için seni tebrik ederim, bizim için başını belaya soktun."

Dikiz aynasına bakarak konuşan Seyit, bize ilk güzel adımı atmıştı.

"Sizin gibi yiğit dostları bu topraklarda bulmak çok zor bir şeydir. Ayrıca Bedirhan'ın dostu benim de dostumdur. Evet, biraz başımı belaya sokmuş olabilirim ama kum fırtınası bizim lehimizeydi, hem ara sokakta deşifre olmadık; hem de kaçış için iyi bir fırsat yakalamış olduk..."

"Evet, haklısın, bizim için iyi bir zamanlama oldu."

"Peki sence bizi nasıl buldular dersin, İŞİD devriyesinden bahsediyorum?"

"Bunlar düşmanlarının kokusunu alır, ayrıca sizi ihbar eden de..."

Hem Tarık Yarbay; hem Bedirhan; hem de ben söyleyeceği kişiyi merakla bekliyorduk.

"Sizi ihbar eden oteldeki çalışanlardan bir tanesi, sanırım kimliğinize bakınca sizi para karşılığında ihbar etmiş. Aslında İŞİD'in sizinle bir alıp veremediği yok."

"Ee, o zaman neden gelip silah doğrulttular?"

"Siz yabancı kimlik verseniz de, otel çalışanı sizin Türk olduğunuzu anlamış. Zırhlı bir Jeep'le geldiğinizi görünce de İŞİD'i arayıp sizi ihbar etmiş. Olay bu kadar basit, bu bölgede dikkatli olmalısınız. Sizi esir alıp şantaj yapmak için kullanabilirler. Ve İŞİD için tahmin ettiğinizden daha fazla çalışan yalaka köpek var."

"Anlıyorum, ucuz atlattık desene."

"Hem de çok ucuz atlattık."

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz?"

"İzimi süreceklerdir, o yüzden izimi kaybettirebileceğimiz bir yere gidiyoruz."

"Yani?"

"Şam'a... Şam, kamufle olabileceğimiz en iyi yer. İŞİD oraya giremez, şimdiye kadar da asla girmiş değil."

Seyit'in çizdiği yol haritasında ilerliyorduk ve ben bundan hiç hoşlanmamıştım. Kontrol bir anlığına bizden çıkıp ona geçmişti.

Seyit'e güvenmiştim ama yine de içimde bir kuşku vardı.

Kum fırtınasından uzaklaşmış ve artık şehrin bayağı bir dışına çıkmıştık. Tehlikeli bölgeyi atlatmıştık ama yine de son gaz devam ediyorduk.

Tarık Yarbay'ın nefes alıp vermesi düzene girmişti ve kendine geliyordu ama yine de sorma gereği duydum.

"Komutanım, iyi misin?"

"İyiym evlat, iyiym, sıkıntı yok."

"Hayır yarı, olmasın da, bu yaban ellerde uğraştırma bizi."

"Aras!"

"Tamam tamam, sadece biraz neşelenmeye ihtiyacımız var. İyi yırttık, yine her zamanki gibi felek bizi teğet geçti."

"Ama beni biraz yokladı he sanki, ne diyorsun?"

"Ha ha ha, ben nefes alıyorken kimse benim komutanıma zarar veremez, gerekirse feleğe de çatarız. Mesele değil..."

"Tamam ulan, tamam, kes tatavayı!"

"O değil de, hafızan iyiymiş komutanım."

"Nasıl yani?"

"Çömez geldi dedim ya, iyi hatırladın."

"Unutur muyum evlat? Zaten senden bir hareket bekliyordum, hiç şüphe etmedim geleceğinden. O kadar emindim ki sadece bekledim, doğru zamanı bekledim."

"Her şey koordineliydi komutanım, ben de sizden bir işaret bekledim. Ne zaman ki eliniz hafiften belinize gitti, işte dedim; ya şimdi ya da hiç... Gerisini biliyorsunuz zaten."

"Seninle gurur duyuyorum evlat, her zaman da gurur duydum. Ama tabii ki bu, şımaracağın anlamına gelmez. Nihayetinde sen benim gözümde hâlâ bir çömezsin."

Ufak bir gülüşmenin ardından, önümüze döndük.

Uzun uzadıya, yılan gibi kıvrılıp giden yola bakıyorduk. Trafik yok denecek kadar azdı. Tehlikeyi atlatmış olabilirdik ama yine de ayaklarımın altındaki Kaleşnikof'u hazırda bekletiyordum.

Tarık Yarbay aradan beş dakika geçmesinin ardından gözlerini yummuş, uykuya dalmıştı. Bedirhan ön koltukta sessizce etrafına bakıyor, ara sıra Seyit'e eski zamanlarda yaşadıkları olaylardan kesitler geçiyordu.

Ben mi?

Ben ise çantama uzanmış, yeni bir paket açmış, yaşadığımız olayları kafamda demlemek için dumanı ciğerlerime çekiyordum.

Seyit bize ne denli yardımcı olacaktı acaba?

Şimdiye kadar planım hiç sekteye uğramamıştı ve devam ediyordu.

Eğer Seyit'ten isteyeceğim bilgileri Seyit bana veremezse hangi yolu izleyecektim?

Morgen ve çetesi şu an ne bok yiyordu acaba?

Ve Zelal...

Bu kız nasıl da böyle gizlenebiliyordu?

Neredeydi ve nasıl bu kadar ajan, istihbaratçı, terörist buralarda cirit atarken gözlerden ırak hareket edip, ayrı zamanda belirli bir çizgide mücadele edebiliyordu?

Zelal'in kardeşini, Asi'yi, kurtarabileceğimizi öğrenince acaba ne tepki verecekti?

Onun için çok iyi bir anlaşmaydı. *İstediğim yeri, zamanı ve kişileri bana göster, biz gidip basalım. Hem sana kardeşini getirelim hem de içindeki kinini bastıralım.* Gayet makul gözüküyordu.

Bunları düşünürken Bedirhan ile ilk karşılaştığınız terminal gelmişti aklıma, bu sıra cidden çok pişmandı, kendini suçlu hissediyordu ve haklıydı da...

TERMİNAL YAKINLARI, ÖĞLENE DOĞRU SAAT 11.15 SULARI

Bedirhan, Asi'nin isminin geçtiği her cümlede kafasını öne eğiyor ve pişmanlık duyuyordu, bir şeyler gizliyordu ve ben oldukça merak etmişim.

Maceraperest bu manyak az çok Hollywood oyunlarıyla yanımıza kadar gelmiş ve bize ulaşmıştı. Kaygıları büyük olmasaydı kendini böyle bir duruma sokmak istemezdi, bize yardım etmesini gerektiren bir durum yoktu ortada da. Kimse bu topraklarda kendi isminin örgütün infaz listesine yazılmasını istemezdi.

Sebepler çok basitti, "Sen Türkiye Cumhuriyeti'ne yardım ettin..."

Örgüt için bu yeterli bir sebepti ve infaz etmek hiç problem değildi. Bunlar tehditlerini had safhada duyuruyor ve askerle diğer işbirliği yapan insanların yine askerden uzak durmalarını sağlıyordu. Bedirhan'ın omzunu sıktım, anlatmasını istedim.

"Peki Bedirhan, buraya kadar her şey güzeldi. Bu Asi'yle senin olayın nedir, anlat bakalım?"

"Şey..."

"Ney?"

"Asi benim sevdiğimdir."

"Onu anladık dostum, seni bu kadar üzen olay ne, onu soruyorum?"

"Asi'yle ben, Suriye'ye ya da Irak'a gittiğim zaman görüşürdük."

"Nasıl yani, Suriye mi Irak mı? Nasıl oluyor da hem Suriye'de hem de Irak'ta görüşebiliyordun?"

"Ben arardım onu gitmeden, yerinde durmazdı. Ablasını bulmak için Irak'la Suriye arasında gezinip dururdu."

"Hmm, devam et."

"İşte bir gün Şırnak'ta bir köye geldi. Haber saldı bana, *gel*, diye. O zaman hâlâ örgüt asiyi kaçırmamıştı, ablasını aramakla meşguldü. Ben de vakit kaybetmeden gittim."

"Ee, sonra?"

"Köyde buluştuk işte. Ama örgüt beni takip etmiş, Asi'yle köyün uzağında görüşürken baskına uğradık. Asi'mi alıp götürdüler, beni köye yakın bir mağarada 8 gün rehin tuttular; işkence ettiler, Zelal hakkında ne bildiğimi öğrenmek istiyorlardı."

"Peki, ne anlattın?"

"Zaten bildiğim bir şey yok. Yerini sordular, bilmiyorum dedim. İnanmadılar, çok dayak yedim ama bilmiyordum ki söyleyeyim, hem bilsem de söylemezdim. O zaman yediğim yumrukların hiçbiri canımı yakmamıştı. Asi'yi kaçırmışlardı, ben kendi canımdan çoktan geçmiştim. Tek düşündüğüm şey Asi'ye ne yapacaklarıydı."

"Peki, sonra nasıl kurtuldun?"

"Ağam kurtardı, *eğer Bedirhan'ı bırakmazsanız, size dağları dar ederim*, dedi; *emrimdeki bütün aşireti üzerinize salarım, savaşırım gerekirse*, dedi. Örgüt bunu göze alamadı, bir şey bilmediğimi anlayınca da bırakmak zorunda kaldılar."

"Peki, sonra ne oldu, sen ne yaptın?"

"Ben n'apabilirim ağabey, çulsuzun tekiyim, kime güç yetireyim, örgüte nasıl başkaldırayım? Asi'nin peşinden giderdim gitmesine ama kim bilir nereye götürdüler, nereden bilebilirdim ki? Sonrasında haber aldım, Asi'yi Kandil'e götürmüşler, hapsetmişler. Zelal'e karşı koz niyetine kullanmak istemişler."

"Zelal ne yapmış bu konuda?"

"Hiçbir şey... Zelal söz konusu kardeşi de olsa davasını satmaz. Pazarlık yapmamış ama bir gün geleceğim demiş, geleceğim ve kardeşimi kurtaracağım."

"Hmm, bunu söylemiş yani?"

"Aynen ağabey ama o gün nedense gelmedi bir türlü. Ama Asi yaşıyor, Zelal'e karşı kullanacakları tek koz Asi'dir, örgüt onu infaz etmeyi göze alamaz."

Bedirhan olayları anlatırken âdeta içi parçalanıyor gibiydi, ne kadar acı çektiğini gözlerinden anlayabiliyordum. Sorularıma devam ettim, bu çocuğun masum olduğu açıktı ve ben ona eziyet etmemek için bütün soracaklarımı sorup bu konuyu kapatacaktım.

"Peki sen ne yaptın, hiç ulaşmaya çalışmadın mı?"

"Çok denedim ağabey ama nafiye ulaşamadım. Sonra siz geldiniz köye. İdris Ağa'ya Zelal ile ilgili sorular sormuşsunuz, hemen haberi kulağıma geldi. Dedim bu bir fırsattır, bir de sizin diğerleri gibi olmadığınızı söylediler."

"Diğerleri, kardeş?"

"İdris Ağa'nın yanına gelip soru soran, beyaz tenli sarışın adamlar işte, hiç bizim buraların adamlarına benzemezlerdi. Gâvur tiplilerdi, İdris Ağa'm merdivenin başından bakar, notunu verir ve görüşmek istemezdi."

"Biliriz o merdiven başını."

"İşte sizi duydum, sonra uzaktan baktım, kanım kaynadı da. Dedim Bedirhan bu büyük bir fırsat, madem Zelal'i arıyorlar, git yardımcı ol, belki bir çıkar yol vardır ve Asi'ne ulaşırısın. Karar verdim ve buluşmak için plan yaptım, örgütün eline bir kez düşmüştüm, artık planlı hareket etmek zorundaydım. O yüzden köyde değil de terminalde buluşmak istedim, o kâğıt, not bırakma meselesi bu yüzden. Deşifre

olmamak için, yani ben Asi'yi bulmadan ölmeyeceğim, buna eminim, ölmeyeceğim."

Bedirhan'ın anlattıklarını sessizce dinliyor ve olacakları kafamda değerlendiriyordum.

Bizim içim Bedirhan iyi bir çıkış noktası olabilirdi.

GÜNÜMÜZ

Doğudan gelen kum fırtınası artık dağılmıştı ve etraf aydınlanarak normale dönmüştü. Seyit konuşmadan ve hız kesmeden arabayı sürse de, artık emniyetli bir bölgede olduğumuzu düşünüyordum. Tank Yarbay'a yöneldim, gözlerini açmış, camdan uçsuz bucaksız kurak topraklara bakıyordu.

Seyit'in ayağını gazdan çektiğini fark etmiştim, araba yavaşça hızını kesmiş ve gitgide de yavaşlıyordu. Kafamı kaldırıp yola baktığımda ileride sağ tarafta bir patika görmüştüm. Patika bir aracın anca sığacağı kadar genişti ve belli belirsizdi.

Patikanın devamına baktığımda ilerisini göremiyordum çünkü yokuş aşağı gidip kayboluyordu. Yaklaşık 500 metre mesafemiz vardı ve Seyit o patikaya girmeye kararlı gibiydi. Eğer Şam'a gideceksek ana yoldan neden ayrılıyorduk ki?

Fazla bekleyemedim ve Seyit'e döndüm.

"Seyit, nereye gidiyoruz?"

"Aras, bu gece Şam'a gitmek uygun değil, bu zebaniler çoktan haber uçurmuştur. Kendimi onlara yem edemem. Adamları şehrin dışına pusup bizi bekleyeceklerdir muhakkak. Sizin için de en iyisi bu olacak. Nabızlarını dinlemeliyiz, ne hamle yapacaklar çözmeliyiz. Eğer ki doğrudan üstlerine gidersek bizi silip atarlar, emin olun."

"Yavaş silsinler, bir bok yapamazlar soysuz şempanzeler!"

"Ama riske girmeye değmez, ben gereken kişilerle görüşeceğim, ona göre hareket ederiz."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"İleride eski bir kasaba var, boşaltılmış durumda, bir gece orada kalabiliriz."

"Umarım boştur."

"Boş boş... Bizim kontrolümüzde... Benim uğrak mekânlarımdan bir tanesidir."

Tarık Yarbay'ın gözlerine baktım.

"Tamam o zaman, ne kadar sürer?"

"En fazla 15 dakika sonra ulaşmış oluruz."

"Peki, dediğin gibi olsun, bize uyar, sıkıntı yok."

"En doğrusu bu olacaktır..."

Fazla sürmeden, yoldan patikaya sapmıştık. Patika toz duman olmuş, yerdeki toz zerrecikleri havada âdeta dans ediyordu.

Patikadan aşağı doğru sarktığımızda kasabanın ilk evlerini görmüştük.

Yol kenarında ve çevresindeki kurak topraklarda yeşilden eser yok gibiydi. Ama bu kasabadan aşağı doğru indikçe çimler, kaktüsler ve diğer değişik renkteki otlar boy gösterir olmuştu.

Yaklaşık 5 dakika devam ettikten sonra sağımızdaki tepenin çevresinden dolaştık ve ana kasabayı gördüm. Sonrasında şaşkınlığımı gizleyemedim.

Mardin'den bu yana böyle bir tablo görmemiştim.

"Vay anasını, vaha gibi..."

Etrafı ağaçlardan örülü bir kasabaydı burası, çok büyük değildi. Belki Türkiye'de buraya kasaba bile denmezdi, en fazla 20 haneden oluşan bir köydü burası.

Orta kenarında ufaktan bir gölet ve taşların arasından sızılıp çıkan bir su kaynağı vardı.

Seyit arabayı göletin kenarına çekti ve konuşmaya başladı.

"İşte savaş öyle kötü bir şey ki, burada sessiz sakince yaşayan ihtiyarları bile yuvasından etti."

Araba durur durmaz aşağı inmiş, gölün kenarından dolaşıp kayaların arasından akan suyu avuçlarımın arasına almıştım.

Sorgusuz dudaklarıma götürüp içmiş ve tekrar hareketimi yinelenmişim.

"Bu suyu içmelere doyamazsın Aras."

Seyit doğru söylüyordu, suyu içmeme rağmen hiçbir şişkinlik hissi vermemişti.

"Çok güzel, hâlâ doymadım, peki sırrı nedir?"

"Sırrını kimse bilmiyor, sadece kana kana içmene rağmen doyamazsın. Bilinen yegâne sırrı bu."

"Vay be, hayret verici!"

Suyu altıncı kez avuçlarıma aldım, doyamadım ama yeterli olduğunu biliyordum.

Elimi yüzümü yıkayıp gömleğimin altından omuzlarımı ıslattım.

Tanık Yarbay yanıma gelmiş, eğilmiş ve o da sudan içmişti. Peşine Bedirhan yanaşmış, aynı sahneyi o da tekrarlamıştı.

"İlerideki boş evlerden birini kullanabiliriz, arabayı gizlememiz gerek. Sonra başımızın çaresine bakarız, isterseniz devam edelim."

Seyit'in teklifini başımızı sallayarak kabul ettik, dediği gibi de yaptık. Arabayı ağaçların arasına gizleyip arka taraftaki, içi boş evin birine geçtik.

Evin ufakça bir bahçesi vardı ve bahçenin köşesinde "L" şeklinde bir sedir vardı.

Yorgundum, doğrudan oraya yöneldim. Tanık Yarbay'ı bekledim, önüme geçmesine müsaade ettim. Devam edip sedire oturduk.

"Ağrın nasıl komutanım?"

"Fazla değil, fazla değil ama nefes aldıkça canımı hafif yakıyor. Bırak sen beni, Seyit gelince uygun bir zamanı kolla ve biraz silkele, bakalım neler dökülecek, neler biliyor?"

"İllaki komutanım, yani bildiklerini söyleyecektir zaten, buna eminim."

"Belli olmaz, ben burada kimseye güvenmem Aras. Burası farklı bir yer evlat, can pazarında canlar satılan bir yer, ona göre..."

"Anlaşıldı komutanım, mesele değil, hallederiz."

"Halledersin zaten, ben mi halledeyim?"

"Yok, ben hallederim komutanım."

"Tamam, hallet."

"Emredersiniz!"

Ufak bir gülüşmenin ardından yanımıza Bedirhan'ın gelmesiyle konuyu dağıttık. Bedirhan'a yönelerek devam ettim.

"Gel Bedo, gel! Nasılsın, sende bir şey yok değil mi, yani görünürde yok?"

"Yok ağabey, iyiyim ben, Tanık ağabey, senin durumun nasıl?"

"İyi Bedirhan iyi, çok şükür. Seyit nerede?"

"Telefonla konuşacakmış, sinyal bulmaya çalışıyordu en son."

"Peki..."

"Bedo, senin adamı aramadan bulduk. Senin bahsettiğinden daha fazla bir samimiyetin varmış onu anladık, var mı başka ekleyeceğin?"

"Yok Aras ağabey, sadece eski hukukumuz var, hepsi bu. Başka bir şey yok."

"Hmm anlıyorum, Seyit de geliyor, anlarınız şimdi."

Seyit kapıdan görünmüştü, ağır adımlarla yanımıza geliyordu.

1,75 boylarında esmer, sakallı, kaslı bir tipti. Saçlarını geriye doğru yatırarak taramış ve üzerindeki krem renklerdeki giysileriyle âdeta *ben Orta Doğu'dan biriyim* diyordu.

Yanımıza geldi ve kırık dökük bir sandalyeyi bahçenin köşesinden çekip oturdu.

"Daha iyi ağırlamak isterdim ama hiç iyi bir şekilde karşılaşmadık"

Tarık Yarbay söze girdi.

"Biz şikâyetçi değiliz, gönüller bir olsun kâfi."

Ve Tarık Yarbay sözü açmıştı bile, işte buradan yürüyecektim. Koca Kurt önümü bilerek açmıştı. Gönüller bir miydi, öğrenecektik şimdi...

"Aynen, gönüller bir olsun, gerisi teferruat..."

"Gönüller, Oğuz'dan beri birdir, hep bunu biliriz biz."

"Oğuz'dan derken, sen Türkmen misin?"

"Çok şükür, Türkmen'iz."

"Ama sen, istihbarattasın, Suriye'ye çalışıyorsun. Suriye şu an size eziyet ediyor?"

"Orası biraz karışık, ailemi hiç tanımadım, sokaklarda büyüdüm sayılır. Bir arkadaşım vasıtasıyla okuma imkânım oldu, memur oldum. Sonrasında buralara kadar geldim."

"Ama Peşmerge'ye çalışıyorsun?"

"Burada kimin neye çalıştığı belli olmaz Aras, ben Peşmerge'ye falan çalışmıyorum, burası kan gölü. Biz sadece ve sadece vicdan dan yanayız ve vicdanım mazlumun yanında olmamı istiyor. Mazlum olan ne Peşmerge'dir; ne Suriye'dir ne İŞİD'dir. Osmanlı bu topraklardan gitti gideli biz adalete hasret kaldık.

Yüzyıllardır halkım ezilmekte ve hor görülmekte, Irak'ta; Musul'da ve Kerkük'te; Suriye'de; Bayırbucak'ta nice eziyetler çektik, şimdi hem İŞİD hem Rusya belasıyla uğraşıyoruz. Biz hep Türk'tük Aras, aslımızı asla inkâr etmedik. Şu anda şerefimizle kendi kendimize mücadele

ediyoruz. Türkiye her daim yanımızdaydı hâlâ da öyle ama sizin sıkıntınız bizden de büyük. Her yanınız ihanet, her yanınız ihtiras..."

"Hiç dert değil, *ya bismillah* dedikten sonra düşmanı alt edecek kudret ve gücümüz var evelallah!"

"Hiç kuşkumuz yok, şayet hem hainlerle uğraşıp hem de bize destek olmanız bizi çok bahtiyar etti. Ama yine kirli eller sahnedeydi."

"MİT tırlarından mı bahsediyorsun?"

"O ve gelen diğer her türden yardımlar."

"Keşke, keşke daha fazlası gelse... Biz sizi ne Suriyeli; ne de Iraklı gördük. Tarihini bilmeyen insanlar böyle yorumlar ama biz biliriz. Biliriz ki Musul da, Kerkük de, Bayır bucak da özbeöz Türk'tür, kardeşir."

"Eyvallah, zaten benim eleman, *Türkler geldi*, deyince yerimden fırladım ve sizi aramaya koyuldum. Bedirhan'ı tanımuş ilk başta, birkaç kez yanımda görmüş söyleme gereği duymuş, iyi de etmiş."

"Hem de çok iyi etti, yoksa durum daha farklı olabilirdi. Oradaki adamında sadece yardım etmek maksadıyla mı hareket ediyor?"

"Sadece yanlış bir adım atmalarını istemiyoruz, hepsi bu..."

"Anlıyorum. Peki, Seyit kardeşim, niye geldiğimizi az çok merak ediyorsundur..."

"Benim işim bu, merak etmek... Ediyorum elbette."

"Zelal desem?"

Seyit durakladı ve dikkat kesildi.

"O kadınla ne işiniz var?"

Tanık Yarbay söze girdi.

"Çok işimiz var Seyit, haddinden fazla..."

"İyi de o bildiğiniz ruhtur. Kimledir; nerededir; ne iş yapar, kimse bilmez."

"Biz de bilinmeyi bilmek için buradayız."

"Ne işiniz olabilir ki, açıkçası çok merak ettim?"

"Sana; bana; bize; size, yani gaye ve fikrimize yardımcı olacak bir mesele için arıyoruz."

Seyit başını öne eğdi, kirli sakalını kaşıyor ve düşünüyor gibiydi. Tanık Yarbay devam etti.

"Aslında bizi şu Baharatçı'nın kardeşiyle buluşturabilirsen bir şeyler çıkabilir diye umuyoruz."

"Oradan bağlantı kurar mıyız diyorsunuz?"

"Kim bilir, belki..."

"Olabilir, denemekte fayda var. Biraz etraflıca düşünelim, derim."

Seyit hakkında düşüncelerim netleşmişti. Bu adama güvenebilirdik ve çok samimiydi. Bize ters köşe yapmıştı âdeta. Bedirhan'dan bile kimliğini gizlemişti, aslında beraber ortak iş yapıp neden akar-yakut kaçakçılığı yaptığını da merak ediyordum. Ama bu konunun yeri ve zamanı hiç değildi, hem belki de aldığı miktar karşısında yine Türkmenlere yardım ediyordu, kim bilir.

Elimi cebime attım ve sigaramı çıkarmak için hamle yaptım ama cebimde sigara yoktu, sadece cep telefonum vardı.

Çıkarıp şebeke göstergesine baktım, sinyal yoktu. Seyit'e döndüm.

"Ne zamandır şebeke yok?"

"O şerefsizler istasyonların hepsini imha etti sayılır, böyle kırsal alanda şebeke yok ne yazık ki ama yandaki evin damında zayıf da olsa sinyal yakalayabilirsin."

"Anladım, çok sağ ol. Komutanım, ben bir bakayım, arabadan sigaramı da alacağım."

"Tamam evlat, işine bak sen."

Normal adımlarla bizimkilerin yanından uzaklaşırken, kafamda Seyit'e soracağım yüzlerce sorunun şaklamasını hissediyordum. Bu adamda daha farklı şeyler vardı, çözemiyordum ama vardı. Şimdilik öylesine sohbet etmek en doğrusuydu ve üzerine fazla gidip bıkırtmak istemiyordum.

Dışarı çıktım, ağaçların arasına park edilmiş arabanın kapısını araladım ve içerideki sırt çantamdan sigaramı ve silahları aldım.

Kapıyı tekrar kapatıp kilitletiğimde eve doğru yöneldim ama bir an şebekenin çekmediği gelmişti aklıma.

Aslında telefona falan hiç ihtiyacım yoktu, çantamda acil durumlar için uydu telefonu vardı ve her yerde çekim alanı yakalayıp istediğim kişiyle görüşme imkânına sahiptim.

Yine de içimdeki dürtüye engel olamadım ve diğer evin yan tarafındaki merdiveninden dama çıkıp telefonumu çıkardım.

Ekranda hâlâ sinyal yoktu, bir sigara yaktım ve havaya tutup bekledim. Birkaç saniye sonra üç beş mesaj art arda geldi, telefon sürekli titriyordu.

Telefonu indirdim, kilidini açtım, arayanların kim olduğunu gösteren mesajlardan biriydi ilki.

Mesajı açtım, arayan Eylül'dü.

12 sefer aramıştı ve arasında dakikalar vardı.

Diğer mesaja geçtim ve onu açtım, mesaj Eylül'den gelmişti.

"Aras, okula gelen iki kişi senin fotoğrafını gösterip *tanıyor musun* dediler. Kim bu adamlar, daha önce hiç görmedim, yabancı gibiydiler. Başın dertte mi, neredesin, aç telefonu?"

Heyecan basmıştı, kalp ritmim hızlanmış ve sinir katsayım tavan yapmıştı.

Ara vermeden diğer mesajı açıp okudum.

"Aras, bu adamlar beni takip ediyor, okuldan çıktım, peşimdedir. Kim bunlar, polis mi? Neredesin sen, telefonun neden kapalı?"

"Hâlâ peşimdedir, korkuyorum. Polise gideceğim; arkamdan hiç ayrılmıyorlar."

Mesajları okuduğumda âdeta yerime çakılıvermiştim. Beni en zayıf noktamdan vurmuşlardı.

Bu iş Morgen'ın adamlarının işiydi, başka biri olamazdı.

Başım dönüyordu, yere çömeldim, kötü düşünmemeye çalışıyordum. Ama... Ya Eylül'e zarar verirlerse; ya da vermişlerse? Onu karcırdıkları kesindi, bu çok açıktı ama nereye götürmüşlerdi, ben şimdi ne yapmalıydım?

Başka zaman olsa hemen aklıma bir şeyler gelirdi ama lanet beynim âdeta durmuş, çalışmıyordu.

En hassas, en zayıf noktamdı, elim kolum bağlanmış ve çaresizce bu vahanın ortasında ne yapacağımı düşünüyordum.

Alnımdaki ter damlalarını sildim ve olayın şokundan çıkmak için kendi kendime konuşmaya karar verdim.

"Hayır Aras, hayır, bırakma kendini!"

"Sakin ol, derin nefes al. Bir defa, ona zarar vermezler, amaç sensin. Seni ele geçirmek istiyorlar, ona bir şey yapamazlar. Düşün, çıkar yolu bul, bir şeyler vardır, sen bulursun! Yakup! Yakup'u ara, Yakup bu işi çözer, evet, evet, kesin çözer! Hatta Yavuz, Yavuz'u da ara, o da araştırsın, iki koldan kesin bir bulguya ulaşırlar."

Kendi kendime konuşmayı kestim, gözlerimi bir anlığına kapatıp sakın olmaya çalıştım, derin bir nefes alıp telefonun ekranına

baktım, şebeke hâlâ vardı. Yavuz'un rehberden numarasını buldum ve tuşladım.

Birkaç saniye telefon çaldıktan sonra Yavuz telefonu bağırarak açtı.

"Neredesin lan sen manyak! Günlerdir arıyorum, ne boklar karıştırıyorsun, nasıl insansın ulan sen, insan kardeşini aramaz mı!"

"Yavuz, çenen çekilsin lan, bir sus!"

"Ne susacağım oğlum, insan geri dönmez mi lan, ruhsuz serseri?"

Yavuz'un laf saydırması son bulmayacaktı, aslında duymuyordum bile, o konuşurken de onun neler yapacağını ve nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünüyordum. Artık sakinleşip mantıklı düşünmeye başlamıştım.

Yavuz hâlâ telefonun ucunda konuşuyor ve susmuyordu. Ama artık susmalıydı ve ben konuşmaya başladım.

"Yavuz, Eylül'ü kaçırdılar..."

"Yok ya! Kim ulan, hangi orospu çocuğu?"

"Anlatacağım, her şeyi anlatacağım..."

Derin bir nefes alıp yere oturdum, telefonun karşı tarafında Yavuz durmadan küfrediyor, bağırıp çağırıyordu. Aslında Yavuz'u pek de duymuyordum ama sesi o kadar kalın ve toktu ki kulak zarımı yokluyordu.

Bir yandan sorular soruyor, öte yandan küfürler sayıyordu.

Duvara yaslandım ve onu susturmak için başladım konuşmaya.

"Kes ulan, ne çenen varmış be, bir bitmedi gitti. Sus da dinle oğlum, dinle!"

Sinirleri yatışmayan Yavuz yine sitemkâr bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Devre, bak fena sinir ettin beni, başlarım lan senin yapacağın işe! Ulan hastaneden çıktım, taburcu oldum, kıcımlı kaldırdım, geziyorum, iyileştim, piyasada yoksunuz oğlum! Ararım, çalar, açmazsın ya da kapalıdır; mesaj atarım, iletilir, cevap gelmez. Millete soruyorum, herkes izinde, kimsenin birbirinden haberi yok! Neredesin oğlum sen, nerede? Ne bok yiyorsun?"

"Sana çok orijinal, marjinal bir küfür ederdim ama şimdi yeri ve zamanı değil."

"Lan, tepemin tasını attırma benim, söyle, neredesin?"

Artık Yavuz'dan bir şey saklayamazdım ama ne kurtarırsam kındı benim için, çünkü ilk fırsatta çantasını hazırlayıp yanımda bir-
lerdi, biliyordum. Senaryoyu kafamda tasarladım ve ilk ve tek doğ-
ruyu Yavuz'a söyledim.

"Suriye'deyim..."

"Ebenin! Dalga mı geçiyorsun ulan sen benimle!"

"Harbi lan, Suriye'deyim, neden inanmıyorsun!"

"Aras, sabrımı zorlama, fena kayacağım kardeşim, haberin olsun!"

"Ulan gereksiz, kreş mi lan burası, çocuk mu avutuyoruz, nar-
koz bünyene dokunmuş, dalga geçilecek zaman mı? Kız ortada yok
kız! Ulan dingil! Şakanın sırası mı şimdi? Kaldır kıcını hemen, git eve
bak, okula bak, emniyete git, arabasının plakasını ver, araştırsınlar,
kaçırılma şüphesi dersin, ayrıca askerî noktaları da ara, her yere haber
sal, kızı bul Yavuz. Anladın mı? Eylül'ü bul, yoksa sıçtım bacağına!"

"Ya, sen orasını merak etme, şu işi etrafıca anlatacak mısın, kim
kaçırdı oğlum Eylül'ü, kimin damarına bastın?"

"Damar mamar bırakmadık, ortalığı dağıttık..."

"Dağıttık derken?"

"Yavuz, soru sorma birader, sorma! Kalk oğlum kalk, ararım ben
seni, her şeyi anlatırım, söz!"

"Çıktım bile oğlum, yoldayım, arabadayım! Bizim çocukları ara-
nım şimdi, telefon sinyalinin takip ederler, buluruz hemen, dert etme!
Askeri, polisi seferber etmeyen Yavuz bilmem ne olsun! Ama bana
söyle, kim oğlum bunlar kim? Kime bulaştın, iyi misin, rehin misin
yoksa, gizli mi arıyorsun, sesin cızırtılı geliyor!"

"Yok ulan rehin mehin değilim, komutanlık beni buraya gönderdi,
düşman birliklerine keşif ve gözetleme yapıyorum!"

"Aha senin yalanını sevsinler Aras! Ulan senin karşında kim var
be, kime rol kesiyorsun sen? Yemezler oğlum, yemezler."

"Yavuz, şimdi sırası değil, sana bile şu an için söyleyemiyorsam,
emin ol bir şeyler var ki söyleyemiyorum."

"Tamam kardeşim, amma karşılaşırsız, sıçtım bacağına. Haberini
olsun, yaz bunu münasip bir yerine."

"Kapat ulan, dediklerimi yap, telefonum kapalı olursa mesaj at,
beni bilgilendir, görüşürüz."

"Görüşürüz kardeşim."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes almıştım, Eylül'ün attığı mesajları baştan sona tekrar okuyup içerlenmiştim, benim yüzümden nelerle uğraşıyordu...

Acaba şu an neredeydi ve ne yapıyordu?

Eziyet ediyorlar mıydı yoksa?

Kendimi toparladım ve Yakup'un numarasını rehberden bulup tuşladım.

Birkaç kez çaldıktan sonra Yakup telefonu açtı.

"Nasıl Şam, iyi mi?"

Nasıl da yerimi tespit etmişti ki? Karşımdaki Yakup'tu ama bu kadar da hazır bir cevap beklemiyordum.

"Sanırım zorlu bir durum içindesin Aras, yoksa arabadaki takip cihazının sınırdan geçtikten sonra çalıştığını unuttun mu?"

Yakup doğru söylüyordu, sınırdan geçtikten sonra kendi ellerimle çalıştırmıştım cihazı ama Eylül'ün başına gelen, beni oldukça zayıf bir duruma düşürmüştü.

"Haklısın Yakup, biraz çıkmaza düştüm."

"Ben de ne zaman arayacağını merak ediyordum dostum. Nedir durumlar, sıkıntı çok mu?"

"Benlik bir durum yok kardeşim, iyiyiz biz, yalnız..."

"Evet?"

"Eylül'ü kaçırdılar sanırım, en azından ben öyle tahmin ediyorum."

"Yapma ya, kimler?"

"Peşinde olduğumuz CIA ajanları vardı, muhtemelen onlar, ben bu yönde değerlendiriyorum."

"Ne zaman oldu bu olay?"

"Yer ve zamanı sana detaylarıyla anlatacağım, Yakup senin yardımına ihtiyacım var, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Bu saat-ten sonra dönemem."

"Sen merak etme, her türlü yardım ederiz. Senin durumun nedir, hangi aşamadasınız, Zelal'i bulabildiniz mi?"

"Henüz bulamadık ama Zelal için çok sağlam bir planım var, onu eninde sonunda bulacağım."

"Peki, başka yardımcı olacağım bir konu var mı?"

"Yok Yakup, sadece Eylül ile ilgilenmen kâfi, kardeşim. Elinden geleni yapacağını biliyorum, bana hayırlı haberlerle dön."

"Tasalanma kardeşim, elimi taşın altına koymaktan çekinmem. Sen detayları ver, yeter."

Yakup'a her şeyi baştan sona anlattım, en ince detayına kadar her şeyi söyledim. Elinden gelenin en iyisini yapacaktı, emindim ama yine de tasalanmaktan kendimi alamıyordum.

Dönmek için o kadar yolu tepip de, Ankara'ya bir meçhule yolculuk edemezdim bu durumda. Ne Şam'dan hareket edebilir ne de Ankara'ya, bir bilinmezliğe gidebilirdim.

Çok fena bir vaziyet içerisindeydim.

Elim kolum bağlanmış, bir çıkmaza girmiştım.

Telefonu kapattıktan sonra, evin çatısından aşağı indim ve Tarık Yarbayların bulunduğu yere yöneldim.

İçeri girdim ve Tarık Yarbay'la burun buruna geldim, durakladım. Tarık Yarbay yüz ifademden anlamış olmalıydı ki doğrudan konuya girdi.

"Hayır mı evlat?"

"Değil komutanım, bu sefer değil?"

"Mesele ne?"

"Eylül, Eylül'ü kaçırmışlar komutanım!"

"Nasıl Aras!"

"Mesaj yazmış bana, birkaç defa hem de... Ama telefonum çekmediği için henüz yeni gördüm. Yabancı kişiler tarafından takip edildiğini falan söylemiş, ben kaçırıldığını düşünüyorum."

"Morgen! Şerefsizler!"

"Aynen öyle komutanım, kesinlikle onun ekibi."

"N'aptın peki?"

"Yavuz'u aradım, olayları anlattım, hatta Suriye'de olduğumuzu söyledim ama sizden henüz haberi yok ve de olayların hiçbirinden. Sadece Suriye'de olduğumuzu söyledim, Eylül için ne gerekiyorsa yapacak. Ayrıca Yakup'u aradım, ona da bilgi verdim. O da peşinde koşacak, yapabildiğim bu kadar komutanım, elimden başka bir şey gelmiyor ne yazık ki. Çıkmaza düştüm..."

"Tasalanma yığıdım, Eylül'e hiçbir şey yapamazlar, istedikleri biziz. Kılına bile zarar veremezler."

“Haklısınız komutanım ama yine de nasıl içim rahat olabilir ki, üstelik aramız da açıktı, suçu günahı yok ama sırf benim yüzümden düştüğü hâllere bak!”

“Böyle düşünme, için de rahat olsun. Yavuz; Yakup elbet izini bulacaklardır.”

“İnşallah komutanım.”

“Şimdi gitmemiz gerekiyor. İŞİD peşimize düşmüş, her yerde bizi arıyormuş, buradan çıkmamız lazım.”

“Gidelim komutanım.”

İçeri girdim, çantamı ve diğer malzemelerimizi aldım, araca geçtiğimizde Seyit anahtarı bana uzattı, direksiyona geçerek arabayı çalıştırdım, geldiğimiz patikadan ana yola düştüm.

Ortalama 2 saatlik yolumuz vardı. Gaza baştım, önümde yılan gibi kıvrılan yolda, içindeki sıkıntılarla birlikte ilerliyordum.

Gözüm yolda ama yüreğim Eylül ile birlikteydi.

Güçlü olmak zorundaydım, silkelenip kendime gelmek istiyordum.

Camı açıp bir sigara yaktım ve Seyit’e dikiz aynasından bir göz atıp baktım.

“Seyit kardeşim, Tarık Komutanımla gerekenleri konuşmuşsunuz. Bu baharatçının kardeşi Daim hakkında ne düşünüyorsun?”

“Tarık abiye biraz bahsettim, bu adam tam bir şerefsizdir. Namussuz, arsız, utanmaz itin tekidir, fırsatım olsa bir kaşık suda boğar atarım, ama işte, *amalar* var.”

“*Amalar* derken?”

“Bu şerefsizi, Suriye yönetimi tamamıyla destekliyor. Her rakta bezi vardır, her türlü pisliğin içinde yer alır. Özellikle İŞİD’e desteği fazladır, bölgede İŞİD’in katlettiği her insanda bu şerefsizin de payı vardır.”

Seyit sanırım sonucu tahmin ettiğim yere getirecekti, eğer ki tahmin ettiğim gibi ise planım çoktan cebimdeydi.

“Silah mı?”

“Tek silah olsa iyi. Silah, mühimmat, araç, tıbbi yardım ve daha fazlası.”

“Rolü büyük diyorsun yani?”

“Büyüklerin yanında küçük ama küçüklerin içindeki en büyük konumunda. Büyük olmaya oynayan biri.”

"Peki kardeşim, yer tespiti yapabilir miyiz, ne diyorsun?"

"Kendini saklamaz ki, öyle bir gayesi yok, gayet rahat ve göz önünde biri ama birçok kimse onun bu işlerle uğraştığını bilmez."

"Biz görüşme sağlayabilir miyiz peki?"

"Hangi vasıfla?"

Tarık Yarbay sohbete dâhil oldu.

"Planın ne, Aras?"

"Ben Rus bir silah tüccarı olsam, çok ucuz yollu, az kullanılmış silahlar satmak istesem, iki kamyon dolusu... Sıcak yaklaşıp mı dersin?"

"Hem de villasında ağırlar, ama seni çözer mi; çözemiz mi orasını bilmiyorum."

"Çözülecek bir şeyimiz yok, açık vermeyecek kadar az konuştuktan sonra sıkıntı olacağını sanıyorum."

"Şöyle ki, bu adamın her yerde gözü vardır, yani abartılacak kadar fazla bir bilgi ağı yok ama..."

"Ama?"

"Yani birden çıkıp da Daim'in yanına gitmek ve de ucuz yollu silah satmak istemenin bir gayesi olmalı, iyi bir sebebin olmalı. Diğer büyük silah tüccarları dururken neden Daim?"

"Orasını Daim'i tanıdıkça çözeceğiz kardeşim, hele bir tanıyalım da elbet yakışan bir sebep buluruz."

Artık Şam'a yanaştığımız az çok belli oluyordu, ufak tefek yerleşim yerlerinin içinden geçiyorduk, insan ve araç kalabalığı çoğalıyordu.

Ayağımı gazdan çekmeden devam ediyordum ki karşıda bir çevirme olduğunu görmem ile ayağımı gazdan çekmem bir oldu.

Bunlar resmî Suriye polisleriydi ve ilk aklıma gelen şey plakamız olmuştü.

Eğer sorguya girersek, bizim için büyük sıkıntı olurdu, plakayı gizlenmek için değiştirmiştik ama hiç bu kısmı düşünmemiştim.

Bütün dikkatimi ilerideki polislerle verirken, arkadan seslenen Seyit'in söylediği sözlerle endişem son bulmuştu.

"Devam et Aras, mesele olmaz, siz arabadan inmeyin kâfi, gerisini ben hallederim."

"Yalnız şöyle bir durum var, plakayı yıkıntıların arasındaki bir aracın plakası ile değiştirmiştim, bilgin olsun yanlış bir duruma sokmayalım kendimizi."

"Yok yok, mesele değil, sen devam et kardeşim."

"Peki, dediğin gibi olsun Seyit."

Seyit son derece güven vererek konuşuyordu. Devriyeye yaklaşıncaya kadar yavaşlayıp durdum.

Adamlar son derece temkinli gözüktüyordu. Araç yaklaşmadan dur ihtarı yapmışlardı ve elleri tetikte her an ateş etmeye hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Diplerine kadar girmemiştım, Seyit'in arabadan inmesi ve onlara doğru yürüyüp konuşması için vakit kazanmam gerekiyordu.

Aksi takdirde polisler direkt olarak bana, yani şoför mahalline gelirlerdi ve bir diyaloga girmeye hiç lüzum yoktu.

Arabayı durdurur durduramaz Seyit aşağı indi ve bize doğru gelen polise selam verdi. Seyit'in selamını alan polis uzanan eli sıkı ve Seyit'in kimliğini göstermesi üzerine eliyle yolu gösterdi.

Ayaküstü birkaç kelime laflayan Seyit tekrar arabaya döndü.

"Devam edelim Aras."

"Sorun yok değil mi?"

"Yok yok, rutin kontrol."

"İyi, öyle olsun, şu an için bir kriz yaşamak istemeyiz."

"Hiç iyi olmaz, emin ol kardeşim."

"Tahmin edebiliyorum, çok fazla yolumuz kalmadı değil mi?"

"Yok, fazla bir yolumuz kalmadı, en fazla yarım saate varmış oluruz."

Öyle de olmuştu, yarım saat sonra Şam'ın ihtişamlı manzarasına bakıyordum.

Şam, dünya tarihi boyunca, hiç aralıksız en uzun süre kullanılan şehir olarak anılırdı. Suriye'nin lanet yönetimi yer yer kendi başkentini uçaklar ile vurmuş olsa da Şam yine de ayakta ve diri duruyordu.

Çevreme bakınırken Osmanlı'nın bir zamanlar hâkim olduğu ve camiler, hanlar yaptırdığını görebiliyordum. Binaların giriş kısımlarında Osmanlı arması ve armanın ortasında devrin padişahının imzası, mührü belli belirsiz gözüktüyordu. Ecdat buralarda da tarihe damga vuracak eserler inşa etmişti.

Önümdeki ana yoldan ayrılmadım ve tam da şehir merkezine geldik.

Çevremdeki insanları süzerken, Batı'nın kahrolası haberlerle ve algı yönetimi sayesinde insanları ne denli kandırdığını bir kez daha görmüştüm.

Batı'ya göre Suriyeli bir erkek profili esmer, uzun sakallı, uzun şalvarlı, sarıklı, gerici ve gaddardı; bu tipler genelde yine Batı'nın elinde olan medya kuruluşları ile algı operasyonu yapılarak intihar bombacısı olarak lanse ettiriliyordu.

Oysaki gerçek hiç öyle değildi, gayet modern giyinen; asosyal değil aksine sosyal insanlardı. Çağın gerektirdiği gibi yaşayanlar da vardı; tarihî çizgisini bozmadan, giyinen ve gezinen insanlar da vardı.

Zihniyetsiz bir yönetimin aksine yaşayan bir medeniyetler topluluğu vardı baktığım profilde.

Çevreme göz atarken, Seyit'in arka koltuktan konuşmasıyla dikkatimi ona verdim.

"Aras, istersen direksiyona geçeyim, daha seri devam ederiz."

"Bence de kardeşim, uygun bir yerde sana devredeyim, trafik oldukça karışık."

Evet, karışık, her yerden ufak tefek motorlar geçiyor, insanlar trafik kurallarına fazla riayet etmiyordu.

Bir müddet gittikten sonra, ilk fırsatta arabayı kenara çekip arka koltuğa geçtim.

Seyit ara sokaklara dalmış ve hızla seyrediyordu.

Her horoz kendi çöplüğünde öterdi tabii.

Seyit bizi güvenli bir mekânda ağırlayacağını söylemişti, ona olan itimadım yavaş yavaş artıyordu. Ciddi bir insandı, çözüm üreten, iş bitiren bir adamdı. Daim'e olan nefret ve kinini görmüştüm, kaygılarımız ortak, bu da iyiye işaretti.

Karşılıklı masaya oturup sağlam bir plan yaptıktan sonra Daim'e ulaşacaktım. Buna adım gibi emindim ve görünmeyen bir el bize fena hâlde yardım ediyordu. Göklerden gelen karar, bizim önümüzü açıyor; yolumuzu aydınlatıyordu.

Dünya düşman olsa da, Allah bizden yanaydı!

Şehrin gürültüsünden bir nebze olsun uzaklaştık. Daha sakın bir mahalleye girdikten sonra soldaki ilk sokağa saptık.

Arabayı müsait bir yere park eden Seyit burada inmemiz gerektiğini söyledi.

Silahları uygun bir şekilde saklayıp çantamı alıp araçtan indim.

Önümüzde çok eski binalar vardı. Daracık sokaklarda, iki bina arasında uzanmış ufak kemerlerin altından ilerleyerek gidiyorduk. Yol örme taştan yapılmıştı, inanılmaz derecede tarih kokuyordu burası.

Hayret ettiğim diğer bir konu da Suriye'nin, Gaziantep'e benze-mesiydi. Eğer beni kaçırıp Suriye'deki bu sokaklara getirmiş olsalardı, buranın Gaziantep olduğuna yemin edebilirdim. Sadece şu an bulunduğum noktada olayı kapı numaraları ele verirdi, yoksa değişen pek bir figür yoktu.

Mimari, dizayn, kaldırım taşları, geçişlerdeki kemerler, dar sokaklar, yollardaki yağmur olukları, âdeta her şey Antep'i hatırlatıyordu.

Ufak kapılı, iki katlı örme taşlardan inşa edilmiş bir evin önüne geldiğimizde, Seyit sağına ve soluna bakıp yere eğildi, kapı eşiğinin altındaki taşların arasında bir şeyler arıyor gibiydi, taşların arasındaki ufak delikten bir anahtar çıkarıp kapıyı doğru yöneldiğinde, evin anahtarı olduğunu anladım.

İçeri girip bize el işaretiyle *gelin* dediğinde ilk başta Tarık Yarbay içeri doğru meyletti.

Sonrasında Bedirhan ve ben girdik.

İçeri girer girmez bir halı karşıladı bizi, ayakkabılarımızı çıkarıp üst kata çıkıktı.

Üst katta sedirden bir divana geçip oturduğumuzda Seyit mutfağa gidip geldi.

"Burası benim evim, aslında ikinci evim. Pek kullanmıyorum, ara sıra gelip kontrol ediyorum, hepsi bu."

"Tarık Yarbay çok hoşlanır böyle kutu gibi evlerden."

"Hem de çok hoşlanırım, bir gün emekli olduğumda İzmir Foça'da böyle nezih bir ev alacağım ve denize karşı keyif çatacağım."

"Hayırdır komutanım, nereye gidiyorsunuz?"

"Ömür boyu sana işi öğretecek değilim Aras, bir gün bu yolda kendin yürüyeceksin."

"Neyse şimdi buradasın ve biraz iş konuşalım komutanım."

"Bence de, artık iş konuşmanın vaktidir. Bundan sonraki hamlelerimizde çok ince eleyip sık dokumamız lazım. İlk hatamızda deşifre oluruz ve kurduğumuz bütün planlar suya düşer."

"Size katılıyorum komutanım, Daim'e öyle bir yem atmalıyız ki, bu yem hem Daim'in dikkatini çekmeli; hem de Zelal'in..."

"Aklında bir plan var sanırım evlat."

"Var komutanım, ama emin değilim ve oldukça da külfetli görünüyor."

"Bizimle paylaş Aras, benim yapabileceğim bir şey varsa eğer elimden geleni yapmaya hazırım. O Daim şerefsizinin ayağını kaydırmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

Seyit son derece kinli ve sinirli gözüküyordu. Her "Daim" dememde, gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Aslında planımı tamamen Seyit üzerine kurmuştum. Seyit planımdaki kilit noktaydı.

Onun Daim'e olan düşmanlığını anlayabiliyordum.

Daim bölgede hep İŞİD'e silah ve teçhizat sağlıyor, İŞİD de gidip bu silahları Türkmenlere karşı kullanıyordu. Bunu çözümlemem ve Seyit'i plana dâhil etmemdeki amaç, yaşanacak olaylardan onun da lehine olacak bir sonuç yaratmaktı.

Birkaç saniye düşünür gibi yaptıktan sonra konuşmaya başladım.

"Şimdi planım şu... Biraz bahsetmiştim, biz Tarık Yarbay ile silah satmak için bölgeye gelmiş tüccarlarız diyelim. Daim'e çok iyi bir teklifle gittiğimizde, Seyit'in de dediği gibi, geri çevirmeyeceğini biliyoruz."

"İyi de evlat, silahları nereden bulacağız?"

Gözlerimi Seyit'e çevirdim.

"Burada ne kadar silahtan bahsediyoruz Aras?"

"Güzel soru, sanırım iki kamyonet."

"Uçtun mu evlat sen, iki kamyonet silahı kim kaybetmiş de biz bulalım?"

"Aslında şöyle klasiktir ki, kasaların hepsinde silah olmayacak."

"Ne koyacağız, boncuk tabancası mı?"

"Tabii ki hayır... İki kamyonete de ikişer ya da üçer kasa silah koysak, sonrasında olmasa da olur. Amacımız zaten dikkat çekmek değil mi? Seyit bize el altından otuz kadar Kaleşnikof bulsa kâfi, her sandığa beşer tane silah koyarız, zaten hepi topu o kadar alır."

"Peki, bu işin foyası ortaya çıkınca Daim bize karşı ne yapacaktır evlat, evcilik mi oynar sanıyorsun?"

"Elbette çadır karışacaktır, hatta silahlar bile konuşur. Sonuçta karpuz satmıyoruz, silah satıyoruz. Benim tek düşüncem aslında bu ve bu işten Zelal'in nasıl haber alacağı..."

Seyit kafasını öne eğmiş derin derin düşünüyordu, ona *yapar mısın* diye teklifte bulunmamıştım ama hamleyi ondan bekliyordum. Gelecekti buna emindim, bu işin içine girecekti, elini taşın altına ko-yacaktı, biliyordum.

Tank Yarbay söze girip planım hakkında konuşmaya başladı.

"Şimdi... Zelal'in haberi olur. *Nasıl* dersen, şöyle, bu kadının müt-hiş bir istihbarat ağı var, bu aşikâr. Eğer biz bu işi dillendirirsek ke-sinlikle kulağına gidecektir, haberi olacaktır. Zaten Daim'in silahları İŞİD'e, PYD'ye ve de PKK'ya sattığını biliyor, bunu göz ardı edemez. Kesinlikle çevremize yaklaşacaktır."

"Aslında haklısın komutanım ama bunu kim ve nasıl yapacak?"

Yeniden topu Seyit'e atmıştım, artık ondan bir hamle bekliyordum.

Seyit oturduğu yerden ayağa kalkmış, karşımızda dikilmiş, bize bakıyordu.

"Silahları ayarlarım, bağlantım var ama..."

Seyit'in *amasının* arkasındaki çıkmazı biliyordum, az çok tah-min etmiştim.

"Para konusunu dert etme Seyit, orası bizde."

"Evet, yanlış anlamayın istemem ama nihayetinde ben bir me-murum."

"Hiç mesele değil, hallolmuş bil."

"Öte yandan çeşitli kanallar vasıtasıyla Zelal'in kulağına gide-cek şekilde, aynı zamanda bize zarar olmayacak bir hamleyle, ha-beri yayarım. Ama Zelal'e ulaşır mı ulaşmaz mı, orası hakkında ke-sin bir şey söyleyemem."

"Ulaşacaktır Seyit, ben buna eminim. Zelal sana anlattığımızdan daha fazlası..."

"Peki o zaman şöyle yapıyoruz, ben silahları ayarlarken siz Bedir-han ve Tank Yarbay'la araçları ayarlayın, size gitmeniz gereken yer-ler hakkında bilgi vereceğim. Aynı zamanda bize sandık da lazım, eğer parayı biraz fazla vererseniz, size zevkle araçları vereceklerdir."

"O kısımları biz hallederiz, sen silahları ayarla kâfi kardeşim, ge-risi teferruat."

Sedirin köşesinde sessiz sakın konuşmaları dinleyen Bedirhan hepimizin atladığı bir konuya dikkatle parmak bastı.

"Peki, iyi hoş, güzel de Daim'e nasıl ulaşacağız? Ne diyeceğiz, doğrudan kapısına dayanıp biz geldik diyemeyiz herhâlde?"

"Bedirhan haklı komutanım, o kısmı atladık."

"Atlamadım, sadece düşünüyorum. Rus kimliğimiz yok, Rusça konuşmuyoruz, hiç Ruslara benzemiyoruz. Sadece satacağımız silahlar Rus menşeli. Tek gerçek olan bu, gerisi palavra. Bunu nasıl aşacağız?"

"Aslında Yuva'dan temin ettiğimiz CIA kimliklerimiz var. Yalnız hem ajan olup hem de nasıl illegal bir şekilde silah satacağız, orası düşündürücü."

"Neden olmasın ki evlat, biz Amerika tarafından görevlendirilen ama görevlerini kötüye kullanan kişiler olsak, silah satıp para kazansak nasıl olur?"

"Bu da Daim'e ucuz silah satacağımızın göstergesi olur."

Evet, Tarık Yarbay haklıydı.

"Aynen öyle, neden ucuz sattığımızın göstergesi olur. Bu da Daim pezevenğinin hoşuna gidecektir. İyi bir alışveriş olacak."

"Bence de... Yani ben olsam bulmuşa dönerdim. Peki Daim ile görüşmeyi nasıl başaracağız, bu şerefsiz yalnız dolaşmaz, yanına nasıl yaklaşacağız?"

"O iş de yine Seyit'te bitiyor, bu adam ne sever, ne yer, ne içer, nerelere gider, kimlerle takılır bilmemiz lazım. Yoksa yanlış bir hamlede bütün plan suya düşer, dikkatli ve temkinli adım atmalıyız."

"Sorar soruştururum Tarık abi, o kısım basit olanı, mesele değil. Siz biraz dinlenin benim ufak tefek işlerim var çıkmam gerekiyor, akşamüzeri uğrar yeriden bir istişare ederiz."

"Tamam kardeşim, biz Aras ile planı tekrar bir gözden geçiririz, sen işlerini hallet. Numaranı bize bırakırsan iyi olur, aksi bir durumda haberleşmiş oluruz."

Seyit merdivenlerden aşağı inip gözden kaybolmuştu, Bedirhan müsaade isteyip yan odalardan birine geçip uyuyacağını söyledi ve biz ihtiyarla baş başa kaldık.

"Komutanım, ne kadar paramız var?"

"Yirmi bin civarında... Komutanlık başka ödenek çıkarmadı."

“Asla yetmez, bir Kaleşnikof el altından ortalama bin dolara gidiyor, burası Afrika olsaydı belki üç yüz dolara bile bulabilirdik ama İŞİD denen melun örgüt silah piyasasını acayip hareketlendirdi ve talep arttıkça piyasadaki kan emici şerefsizler fiyatları arttırdı. İstekte bulunmalıyız, komutanlığın geri çevireceğini sanmıyorum.”

“Yok, çevirmezler ama iyi bir fırça yiyeceğimizden emin olabilirsiniz.”

“Orası kesin, komutanım ama siz uygun bir dille anlatırsınız, yoksa silah sattığımızı duysalar bizi tefe koyup çalarlar.”

“Güldürme beni evlat, tefe koyup çalsalar iyi, emin ol zıplattırlar bizi.”

“Dediğim gibi, uygun bir beyaz yalanla bu olayı anlatmalıyız, yoksa işimiz zor.”

“Halletmeye çalışacağız aksi takdirde cepten yeriz.”

“Valla bende para yok da sende vardır komutanım, kirli çıkırsın sen. Ben hemen yerim, biliyorsun.”

“Bilmez miyim serseri herif. Ben bu yaşa geldim BMW’ye binemedim sen şu çömezliğinle yüz bin liralık arabaya binyorsun.”

“Ben binerim, Aras’ım ben, başka askerlere benzemem.”

“Kes ulan, binermiş, on yıl sonra görürüm seni. Aldığın üç kuruş para, onu da çar çur ediyorsun.”

“Üç günlük dünya komutanım, salla gitsin... Para ne için var? Harcamak için...”

“Sana laf yetmez ulan, sus tamam, git dışarı yiyecek bir şeyler al gel. Bir hayrın dokunsun, karnımız acıktı. Bulaşma kimseye, olaylara karışma, ilk ne bulduysan al gel.”

“Peki komutanım, ben çıkıp biraz gezineyim, bir şeyler alıp dönerim. Yarın saate gelirim, eğer gelmezsem Suriye’yi ayağa kaldırırsın.”

“Bırak Suriye’yi, şu pencereyi bile kaldırmam, yürü, anca gidersin!”

“Peki, öyle olsun...”

Üzerimi düzeltip merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Son kez silahımın gözüküp gözükmediğini kontrol ettikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktım.

Kapıyı açar açmaz yüzüme ılık bir rüzgâr vurdu.

Ev uzun süredir kullanılmadığı için oldukça havasızdı ve hafiften rutubetliydi, Şam konum itibarıyla denize fazla uzak bir noktada

değildi, hâliyle hafiften bir nem, çöl iklimiyle karışıp insanın derisine yapışuyordu.

Hava oldukça sıcak ve basıktı.

Duvar dibinden ve gölgeden ilerlerken köşe başına, aracın kenarına ulaşmıştım bile. Yanımdan geçen bir ihtiyar, elini başındaki sağına uzatıp beni selamlamıştı.

Ben de selamına, aynı saygıyla göğsüme bastırdığım elimle karşılık verdim.

Aracı geçip yürümeye devam ederken köşe başından sağa döndüm. Eve gelirken cadde üzerinde gözüme takılan dükkânlardan birine gitmeyi hedeflemiştim.

Çevremi kontrol ederek emin adımlarla ilerliyor, üç beş adımda bir arkamı dönüp kontrol ediyordum.

Cebimde telefonun titrediğini hissettim.

Çıkarıp baktığımda, arayanın Yakup olduğunu görünce heyecanım tavan yapmıştı. Hemen vakit kaybetmeden telefonu açtım.

"Efendim Yakup?"

"Kardeşim, nasılsın?"

Bu sorunun ardında gizlenen haber kesinlikle iyi olamazdı, vereceği habere hazırlık aşamasıydı.

"Söyle kardeşim, hiç genişten almına gerek yok, haberler kötü mü?"

"Üzgünüm, Eylül'ü Ankara dışına çıkarmışlar. Ankara çıkışında arabalarına uygun bir tanım yaptılar, polis noktasından geçerken uygulamaya takılmışlar. Kimlik gösterip geçmişler, noktadaki polisle görüşme sağladım, Amerika vatandaşı olduklarını ama aksi bir durum ile karşılaşmadığını söyledi. Sonrasında zaten bırakmışlar."

"Bunların amacı ne Yakup, kızı nereye götürüyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok kardeşim, hiçbir fikrim yok. Eğer sen bunu yorumlayamıyorsan ben hiç yorumlayamam dostum."

"Aklım durdu Yakup, hiçbir şey düşünemiyorum."

"Neyse, ben takipte kalacağım, bunlar nereye gidecek, ne yapıyor, öğrenmeye çalışacağım. Benden haber bekle, görüşürüz kardeşim."

"Görüşürüz Yakup, senden gelecek haberi bekliyorum."

"Sen işine bak kardeşim, dikkatini dağıtma, temkini elden bırakma..."

İşler sarpa sarmıştı, gittikçe batağa saplanıyordu, Eylül'ü nereye götürüyorlardı, ne elde etmek istiyorlardı, hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim bir şey vardı o da Morgen'ı bulduğumda o kafasını ezeceğimdi!

Çömeldiğim yerden doğruldum. Kendimi Morgen denen şeref-size bileyerek kaldırımları arşınılıyordum. Morgen'ın Eylül ile bir derdi yoktu, bundan emindim, ona zarar vereceğini de artık düşünmüyordum. Aslında kafasındaki planını az çok hayal edebiliyordum ama benim de bir planım vardı.

Sokak bitiminde caddeye açılan bir araya saptım ve biraz yürüdükten sonra caddeye ulaştım.

İlk bulduğum ufak restorana girip, ekmek arası ve içecek bir şeyler alıp çıktım. Tekrar eve döndüğümde aradan on beş dakika gibi bir müddet geçmişti.

İçeri girdiğimde Tank Yarbay boş bir odada telefon ile görüşüyordu.

Aldığım malzemeleri masaya bıraktıktan sonra divanın üzerine oturmuş ve Tank Yarbay'ı beklemeye koyulmuştum. Aradan birkaç dakika geçti. Tank Yarbay odadan çıktı ve kapıyı kapatırken bana baktı.

"O iş tamam, gereken ödeneği çıkarttık."

"Çok güzel, komutanım."

Elinde telefonu sallayıp gözlerime bakmayı sürdürdü.

"İş artık Seyit'te, Aras."

"Seyit bu işi çözecek komutanım, ben buna adım gibi eminim, gözlerindeki alevi görmediniz mi? Sanki bu günü bekliyormuş gibi, *sanki bir fırsat çıksa da şu Daim'i köşeye sıkıştırırsam, der gibi.*"

"Evet, görebiliyorum ve umarım ki bu hırs ona hata yaptırmaz."

"Sanmam, çok dikkatli görünüyor. Aslında şöyle de bir durum var, bu işe girip girmemek arasında gidip geldi ama ne olduysa en son düşünüp kararını verdi ve *tamam* dedi."

Divana oturan Tank Yarbay da benim gibi düşünüyor olmalıydı.

"Evet, fark ettim, bir sağlama yaptı kendi kafasında ve sonra *tamam* dedi, bunun ne olduğunu zamanla göreceğiz."

"O zaman fazla uzak değil komutanım."

Konuşma bitmiş gibi duruyordu, ben de biraz bitkin hâldeydim, birkaç saat kestirmenin bana iyi geleceğini düşünmüştüm.

"Neyse, ben de biraz uzanayım, öğleden sonra çıkıp şu kamyonetleri ayarlarız."

Tanık Yarbay gözlerini devirip bana baktı.

"Git bakalım çözmez, iki saat sonra uyan, işlerimiz var."

Tanık Yarbay'ın yanından kalkarak boş odalardan birine geçmiş ve doğrudan fişi çekmiştim.

Gözlerimi açtığımda saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu.

Hava yeterince sıcaktı ve biraz da nemden olsa gerek, hafiften terlemiştim.

Kalkıp yüzümü yıkadıktan sonra Tanık Yarbay ve Bedirhan'ı sohbet ederken buldum. Şarjdaki telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda Seyit'ten gelen mesajı gördüm.

Bize birkaç adres yazmıştı, adreslerin altında gittiğimizde araçlan alabileceğimiz birkaç kişinin ismi vardı.

"Seyit'ten haber var, adres göndermiş bize, hazırsanız çıkalım."

Sedirde bir dizini kırmış oturan Tanık Yarbay yerinden doğrulurken, Bedirhan hiç orali olmadan bekliyordu.

"Bedo, kıcını kaldıracak mısın, yoksa ben mi kaldırayım?"

Tıpkı bir suçluluk psikolojisine bürünen Bedirhan.

"Ağabey, ben..."

"Evet, sen de geliyorsun, ne sandın!"

"Tamam tamam, ben hazırım, çıkalım."

"Bak şu adreslere, biliyor musun?"

Bedirhan'a telefonunu uzatmış tepesinde dikiliyordum.

"Evet, evet, biraz şehrin dışında ama kolayca buluruz."

Hazırlanıp evden çıkarken anahtarı yine kimseye gözükmeden taşların altına koydum.

Arabaya doğru yönelirken birkaç mermi deliği görmüştüm ama Suriye gibi iç savaş hâlinde olan bir ülkede bu alışılmış bir durumdu, pek de fazla tasalanmamıştım.

Kontağı çevirip yola koyulduğumda Bedirhan yan koltukta oturmuş bana yardımcı pilotluk yapıyordu.

Tanık Yarbay da arka koltuktan tısladı.

"Şu lanet klimayı açacak mısın, yoksa emir mi vereyim!"

Dikiz aynasından Tanık Yarbay baktım.

"Açarım tabii ki komutanım, sakın... Ne bu atar böyle, tavuğuna kış mı dedik?"

Sırtmış bir şekilde Tank Yarbay'a bakmayı sürdürdüm.

"Başlatma lan tavuğuna, piştik burada, illa her şeyi söyleyecek miyiz? Hayır söyleyeceksem sen neden bordo oldun? Hesap edecek-sin, düşüneceksin, ben demeden yapacaksın."

"Amma yaptın komutanım, bu olayı da bordoya bağladın ya, helal olsun!"

"Bağlarım ben, bordo olmak bir hayat biçimidir. Şimdi biçimine başlatma da şu arabarın gazına bas."

İki elimi havaya kaldırıp direksiyonu bıraktım ve dikiz aynasından bakıp Tank Yarbay'la göz göze geldim.

"Tamam komutanım, sakın, mesele yok."

On dakika sonra şehrin trafiğinden uzakta, bir iş hanının köşesine arabayı park etmiştik. Araçtan Bedirhan ile inip ara sokakta ilerlerken Tank Yarbay bizden ayrılmıştı bile.

Plan şuydu, *git, kamyonetleri al, Tarık Yarbay'la buluş ve eve dön.*

Bedirhan ile verilen adrese ilerlerken, bir sigara yakmuş ve bitirip atmıştım.

Adrese vardığımızda dışarıdan etrafı kontrol ettim ve sonrasında içeri girdik.

Seyit tam da tahmin ettiğim gibi Türkmen bir iş yerine yönlendirmişti bizi. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik sıkıntılardan dolayı, aldığımız kamyonetleri çok ucuza kapatmıştık. Türkiye'deki fiyatlarla kıyasladığımızda ancak bir motosiklet parası vermiştik, zaten bize şekil ve model önemli değildi.

Kamyonetler sadece figürandı, hepsi buydu.

Bir saat içinde bütün işlemleri halletmiş ve Bedirhan ile direksiyon başına geçmiştik. Bedirhan'a *kamyonet kullanabiliyor musun* diye hiç sormamıştım, zaten Seyit ile kaçak mazot işi yaptığından bu bilgiye vâkıftı.

Sınırdan tonlarca mazotu bisiklet ile geçirecek hâli yoktu.

Bedirhan önde, ben onu takip ederken telefonumun çaldığını hissettim.

Cebimden çıkarıp baktığımda arayanın Tank Yarbay olduğunu gördüm.

“Hayırdır komutanım, beni mi özlediniz?”

Telefonun diğer ucunda Tarık Yarbay âdeta kükrüyordu.

“Kes ulan zevzekliği, şu kasaları hallettim. Arabanın oraya geline, konuşup bir an önce bitirelim şu işi. Ne hâllere düşürdün beni, uğraştığım şeylere bak!”

“Öyle demeyin komutanım, bu da bir iş.”

Cümlemi bitirdiğimde telefon çoktan kapanmıştı. Keyiften dört köşe olmuş bir şekilde kamyoneti kullanırken gözüme ilişen teybin düğmesini çevirdim.

Radyoyu açtığımda çok hareketli bir Arap müziği çalıyordu.

Tek elimi dışarı çıkarıp bir sigara yaktım ve direksiyonda ritim tutup zevkle gaza bastım.

Önümde ilerleyen Bedirhan’ı arayıp aracın olduğu yere gitmemizi söylememin ardından beş dakika geçmişti ki yukarı sokaktan indim ve aracın önünde bekleyen Tarık Yarbay’ı gördüm. Birden dikkatimi sol tepeye takılı olan araç megafonuna çevirdim.

Düğmesine basıp üflediğimde çalışıyordu.

İçindeki serseriye engel olamadığımdan o an filmi koparmıştım. Bedirhan ile bilerek arama mesafe koymuştum.

Bedirhan ilerleyip kamyoneti park ederken benim daha elli metreden fazla yolum vardı.

Ve kafamı camdan çıkarıp megafonun düğmesine bastım.

“Domates! Domates! Domatesçi geldi! Haydi, domates! 2 kilo 4 lira, 3 kilo 5 lira, haydi domates!”

Camdan dışarı çıkmış, yavaşça arabayı sürerken aynı zamanda çevremdeki binalara bakıyordum.

Tarık Yarbay muzip bir gülümsemeyle, elleriyle yüzünü gizlerken Bedirhan kahkahalar atıyor ve dizlerini dövüyordu. Birden aklıma çok sevdiğim oyuncu Şener Şen’in “Züğürt Ağa” filmindeki domates sahnesi gelmişti. *O kadar sıkıntı ve tehlikenin içinde bir nebze de olsun gülmek bizim de hakkımız, diye düşünmüştüm.*

“Almayan pişman olur abla, domates! Domatesçi geldi, haydi!”

Tarık Yarbay ve Bedirhan’ın yanında durduğumda hiçbir şey olmamış gibi devam ettim.

“Domates lazım mı abi, domates?”

Tek eliyle burnunu tutan Tarık Yarbay gülerек cevap verdi.

"İn ulan aşağı, serseri, rezil ettin bizi, in!"

Hiç bozuntuya vermeden devam ettim.

"Belki Foça'ya yerleştğinde bir şeyler ekip biçeriz komutanım, sonra satarız. Bu da ön hazırlık oldu, hem ben bu işi çok sevdim."

"Oldu, dükkânın adı da 'Bordo Manav' olsun mu?"

"Valla, bence uygun."

Bu sefer ben de kahkahayı patlatmıştım ki tepemizdeki camdan aşağı sarkıp Arapça bir şeyler söyleyen yaşlı teyzeyi gördüğümde birden utanıp susmuştum.

"Neyse, ne yapıyoruz komutanım?"

Hâlâ olayın etkisinden çıkamayıp gülümsemesini belli eden Tarık Yarbay cevap verdi.

"Kasalar hazır, otuzardan toplamda altmış tane. Düşün peşime, gidip alalım. Sonra, doğru eve, yeterince oyun oynadık."

Hemen tekrar kamyonete atlayıp direksiyona oturdum. Bedirhan ufaktan ufaktan gülerek kendi kamyonetine giderken megafonu tekrar elime aldım ama Tarık Yarbay'ın uyarısıyla mandalı bıraktım.

"Yeter ulan, iyice tüccar oldun, silah sat, domates sat, ne bu böyle!"

"Yok, bu sefer domates değil komutanım, patates. Hatta aynen şöyle, *Neuşehir, sarı patates! Haşlamaya, kızartmaya kışlık sarı patates!*"

Bu sefer kahkahasını gizleyemeyen Tarık Yarbay da filmi koparmıştı, hiçbir şey demeden gülerek gaza basıp devam etti.

Aslında bütün bu tezgâh onun içindi.

Ben o söylemese bile içinden geçenleri, yapmak istediklerini, pişmanlıklarını, özlemlerini ve bütün hatıralarını biliyordum. Yengeyle kapışmışlardı ve Sevtap Abıla yine haklıydı. Mesele, iki dünya arasında kalmaktı. Mesele, bitip tükenmek bilmeyen beklemelemdi. Mesele, bizim mesleğimizin getirdiği imkânsızlıklardı. Mesele, aslında sevip de kavuşamamaktı...

Derin bir iç çekip bu yabancı diyarlardaki bilmediğimiz ara sokaklarda, tanımadığımız insanlarla ve sonucunun ne olacağını bilip ama emin olamadığımız hayatı yaşıyorduk.

Kısa bir zaman sonra Tarık Yarbay'ın kasaları ayarladığı ambarrın önüne gelmiş ve işçiler kamyonetlere yüklerken biz köşede oturmuş, onları izliyorduk.

"O değil de siz nasıl bu adamlarla konuşup anlaştınız komutanım, hangi dilde konuştunuz?"

Tank Yarbay yan gözüyle bana baktı.

"Sen daha beni tanımamışsın evlat, senin komutanında daha ne cevherler var..."

Gülerek cevap verdim.

"Yuva'dan birini arayıp da tercüme ettirmediyse ben de Aras değilim."

"Serserisin oğlum sen, serseri!"

"Akıllı serseriyim komutanım ben, işe yarayan cinstenim."

Elini ters düz edip dudaklarını büzen Tank Yarbay devam etti.

"Yani biraz işe yaramışlığın var, ama bunun ölçüsü *biraz* geçmez, o kadar."

"O da yeter, hem birazla bu kadarsam çoğuyla neler yapmam ki?"

"Bir bok yapacağından değil de işte bir ihtimal var gibi gözüküyor."

Tank Yarbay oldukça neşeli gözüküyordu.

Buraya gelirken arabarın içindeki canı sıkın Koca Kurt'tan eser kalmamıştı.

Hiç bulaşmayacaktım, beni dakikalarca haşlamıştı. Haşladıkça daha da keyiflenmişti.

Yarım saat sonra kamyonetler ve kasalar hazır bir şekilde yola çıkmıştık. Tekrar aynı yollardan Bedirhan'ın öncülüğünde ilerleyip eve varmıştık.

Kamyonetleri bir arka sokağa çekip üzerindeki brandaların her köşesinin kapalı olduğundan emin oldum. Şasi ve motor numaralarını bir güzel yok edip plakalarını söktükten sonra eve doğru yöneldik.

Planın üçte biri cepteydi. Geriye silah ve Daim kalmıştı.

Eve girip üst kata çıktığımızda Bedirhan bize çay demledi. Çaylanmızı yudumlarken televizyondaki yerel kanallarda sürekli zaplayıp hiç anlamadığım insanların konuşmalarına boş boş bakıyordum.

Nihayet bir belgesel kanalı buldum. Her ne kadar dili farklı olsa da ruhu aynıydı.

Artık hava kararmış ve güneş kendini iyiden iyiye kaybetmişti.

Tank Yarbay'la yarım saat kadar planın olumlu ve olumsuz yönlerinden bahsederken çalan kapı sesiyle sohbeti birden yarıda kestik.

Usluca merdivenlerden aşağı indim, kapıya yöneldim.

Belimden silahımı çekecektim ki, gelenin Seyit olduğunu anladım.

"Ben Seyit..."

Kapıyı araladığımda Seyit güleç bir yüzle içeri girdi.

Kapıyı tekrar kapatıp Seyit'e baktığımda, göz göze geldik.

"Sanırım haberler iyi, kardeşim?"

"Sanmakla kalmana gerek yok Aras, iyi haberler getirdim size.

Yukarı çıkalım, konuşuruz."

Merdivenlerden hızlı adımlarla yukarı çıktığımızda Seyit'in yüzüne âdeta kilitlenmiştim.

Fazla beklemeyip bir nefes aldıktan sonra lafa girdi.

"Öncelikle silah işi tamam, akşam 10'da buluşup silahları teslim alacağız. Sandığımdan ucuza kapattım, sıkı bir pazarlık oldu. Fazla yıpranmamış ve iyi durumdalar, teker teker inceledim. Öte yandan Daim'i biraz detaylı araştırdım ve öğrendim ki her cumartesi akşam yedi, sekiz gibi El Salsale Hamamı'na gidip düzenli olarak masaj yaptırıp yıkanmış."

Heyecanımı gizleyemeden birden ayağa kalktım. Seyit'i takdir eden gözlerle ona bakıyordum. Seyit daha başka ince detaylar da geçerek bizi bilgilendiriyor ve Daim'i tanımamıza yardımcı oluyordu.

En başından bütün planı masaya yatırmış, bir detay atlamamak için senaryolar kurup sonuca varmaya çalışıyorduk.

Aralıksız akşam saat dokuza kadar konuştuk.

Masadaki sigara küllüğü resmen küfür ve hırsla dolmuştu.

Herkesin konuşması bittiğinde Tarık Yarbay elini hafiften masaya vurdu ve son konuşmayı yaptı.

"Sultan Abdulhamit'in bir sözü vardır beyler. *Cevizin kabuğunu kırıp özüne inemeyen, cevizin hepsini kabuk zannedermiş*. Artık şu cevizi kuralım!"

Yarım saat sonra, silahları alacağımız deponun önündeydik. Her şey hızlı bir şekilde olup bitmişti. Aldığımız silahları iki kamyonete birden paylaştırmıştık. İki kamyonetin de ilk ön sıradan onar sandığı silahlarla doluydu.

Bedirhan ile ben sadece birer şofördük ve Tarık Yarbay iki arka sokakta ihtiyatta bekliyordu. Herhangi bir durumda bize destek için gelecek ve bir şok etkisi yaratacakti.

Temkinliydim ama söz konusu Seyit olduğundan içim rahattı.

Seyit her şeyi halletmiş, bize hiçbir şey bırakmamıştı.

Verdiğimiz ücret karşılığında ciddi sayıda silah almıştık.

Plana o kadar inanmıştık ki, her şey hesapladığımız gibi gidecek ve sonuca varacaktık.

Saat 12'yi gösterdiğinde araçları yine evin arkasındaki sokağa park etmiştik. Seyit kendi aracıyla gelmiş, bizim canavarla da Tarık Yarbay en arkamızdan gelip geri emniyetimizi almıştı.

Her şey olup bittikten sonra, Seyit gitmemiz gerektiğini söyledi. Tarık Yarbay da başını sallayıp, Seyit'in arabasına doğru yürürken arkasına dönüp karanlıkta bana bir bakış attı.

"Evlad, hayırlı nöbetler..."

Fırlattığı arabanın anahtarını gecenin karanlığında tek hamlede havada yakalamıştım.

"Yatmayı seversiniz komutanım, tatlı rüyalar..."

Arkasına bakmadan el sallayan Tarık Yarbay cevap vermeyi ihmal etmedi.

"Çok severim hem de..."

Yine yalnız başıma gecenin kör karanlığında kalmıştım.

Etrafta kimsecikler yoktu ve zaten yüzünü göstermeyen ay ışığı yüzünden ortalık yeterince karanlıktı. Sanırım yapılan hava saldırılarından ötürü sokak aydınlatmalarının çoğu yanmıyordu. Arabanın içine geçtim ve kapıyı usulca kapattım. Cebimden bir sigara çıkarak çakmağın alevini göstermeden yaktım.

Ağzımda sigara, çakmağı cebime koyuyordum ki kendi kendime konuşma gereği hissettim.

"Sonra Aras, neden çok sigara içiyorsun? İçmeyip n'apacağım, sabaha kadar bu zaman nasıl geçecek?"

Bir nefes çekip camı hafif araladım.

Radyoyu açıp koltuğu geriye doğru yatırmıştım. Sanki dağda, arazideymişim de gökyüzüne bakıyormuşum gibi hissetmişim ama gördüğüm şey sadece arabanın tavanıydı.

Bazı geceler yaptığımız pusu harekâtlarında öylecene sırt üstü yatar ve gökyüzündeki yıldızlara bakardım.

Hem de uzun uzun...

Gecenin kasvetini, karanlığını yıldızlara gömer ve dalıp giderdim. Şu an mutlu olanların hepsi uyuyordu.

Ya mutsuz olanlar?

Ya da bazı insanların mutlu olmalarını sağlayanlar?

Onlar ne yapıyordu?

Ne mi yapıyordu?

Kimisi umutlarını ve hayallerini çantasına yüklenip dağ bayır gezerken; kimi de bir nöbet kulübesinde güneşin doğmasını bekliyordu.

Kimi evladının kokusu burnunda tüterken *vatan sağ olsun* deyip, kimi de elindeki yüzüğüne bakıp üzerini okşuyor ve sabır çekiyordu... Bütün bunları düşünürken sigaramın dibine gelmiştim, artık parmağımı yakıyordu.

Son anda yaptığım bir hamleyle arabanın küllüğünü açıp izmiri söndürdüm.

Şu an için tek istediğim bir an önce sabah olmasıydı ve şu Daim denen dallamanın peşine düşmekti. Saatime baktığımda gece yansı ikiye geliyordu ve pencereyi az daha açtıktan sonra geriye doğru iyice yaslanıp fişi çektim.

Dizimde titreyen telefonun alarmıyla uyandığımda sabah olmuş ve güneş çoktan doğmuştu.

Çevreme bakıp etrafı kontrol ettiğimde sokak hâlâ bomboştu ve kimseler yoktu.

Araçtan inip tekrar emin olmak için sağa sola baktım, evet, kimse gözükmiyordu.

Ağır adımlarla evin yolunu tuttum, kapının önüne geldiğimde Seyit'in arabasını görmeyi umarken, boş boş bir sokağa bakıyordum.

Acaba o da farklı bir yere mi park etmişti arabasını? Yoksa ben-den erken kalkıp gitmiş miydi?

Tekrar etrafımı kontrol etmiş ve evin anahtarını taşların altından çıkarıp kapıyı açmış ve sessizce yukarı çıkmıştım.

Tank Yarbay boş odalardan birinde, Bedirhan ise diğer odada uzanmış yatıyorlardı. Salonun ortasına geçmiş, sağımdaki ve solumdaki odalara bakarak ufaktan bir nara attım.

"Hadi uyanın, sabah oldu, yapacak çok işimiz var."

Divana geçip oturduğumda televizyonu açtım. Kanallar arasında dolaşırken Tank Yarbay uzandığı yerden kalkmış ve homurdana homurdana önümden geçiyordu.

"Günaydın çömez, nöbet nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi sıkıcı..."

Ağırdan alarak hazırlanmış ve bir saat sonra dışarı çıkmıştk.

Bedirhan kamyonetlerin yanına ara ara gidip kontrol edecek ve tekrar eve dönecekti.

Silahları o şekilde başıboş bırakamazdık.

Biz ise Tarık Yarbay'la, Seyit'in verdiği Daim'in adresine gidip pusuya yatacaıktık. Seyit gece eve hiç girmeden işleri olduğu söylemişti ve ortalarda da gözüküyordu.

Arabanın direksiyonuna geçtikten sonra, marşa basıp devam ettim.

Bedirhan'ı bir güzel tembihlemiş, icap ederse bizi aramasını ve olaylara karışmamasını söylemişim. Gerekirse kaçması, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmasını üzerine basa basa anlatmışım.

Yola düştüğümüzde adresi navigasyona girmiş, ilerliyorduk. Şehrin ana caddesinden devam edip, kalabalığın içine girmiş; trafikte sıkışmıştk.

Ciddi anlamda bu şehirde kimse trafik kurallarına uymuyordu. Her taraftan irili ufaklı araçlar geçiyor, kimse ne ışıklara ne de yaya geçitlerine özen gösteriyordu.

Önüme gelen ilk sağdan içeri daldım ve bir nebze de olsun kendimizi yoğun trafikten kurtarabildik.

Navigasyon yeniden rota çizdi. Şansımız yaver gittiği için gideceğimiz nokta döndüğümüz caddenin kuzey istikametinde kalıyordu ve yaklaşık 10 kilometre yolumuz vardı.

Trafik daha da azalmış ve ben artık etrafıma daha az bakınarak hızlı bir şekilde ilerlemeye başlamışım. 20 dakika sonra Daim'in evinin bulunduğu mahalleye girdik ve ben gördüğüm manzarayı ıslık çalarak karşıladım.

"Vay vay vay, savaş buralara uğramıyor demek ki! Evlere bak komutanım, şey, pardon villalara diyecektim."

"Üstte filler tepişir, altta çimenler ezilir evlat. Bu her zaman böyle olmuştur."

Yavaşça arabayı kullanırken, başımı direksiyona eğdim. Etrafımdaki ihtişamlı evlere bakıyordum.

Yemyeşil çimenleri, tek bir çöp tanesi bile bulunmayan kaldırım ve yolları, özenle ve nizami bir sırayla dizilmiş, boyları hemen hemen aynı olan palmiye ağaçları ve Suriye'nin genetik mimarisi olan

sarı renkli taşlara inat bembeyaz bir görüntüsü olan villalarıyla burası tıpkı Avrupalı bir sima kazanmıştı.

Bir yandan navigasyona diğer yandan telefonda bakıp da aklıma kazıdığım kapı numarasına bakarak ilerliyordum.

Seyit aynı zamanda Daim hakkında belli başlı bilgileri mail atmış ve okumamın faydamıza olacağını söylemişti. Daha göz atmamıştım ama sabırsızlıkla bakıp okumak istiyordum.

Beyaz panjurlu villaların arasında ilerlerken, bir evi daha geçtik ve bu ev de Daim'in evi değildi. Bir sonraki eve gözlerimi kısmış bakarken, yaklaştığımda yavaşladım. Kapının üzerindeki numarayı kontrol ettiğimde bizdeki numara ile uyuştuğunu gördüm.

Hafiften hızlanıp kafamı geri kaldırmıştım, önüme bakmaya devam ettim.

"Bingo! Ev burası komutanım!"

Tanık Yarbay hafiften arkasını dönmüş ve tekrar bakmıştı.

"Sende de ne göz varmış serseri, ne ara bakıp da gördün?"

İki elimle direksiyonu tutarak omuzlarımı kaldırarak cevapladım.

"Ee, işimiz görmeden görmek, değil mi komutanım?"

"Aferin aferin, devam et, buralarda arabayı park edersek iki dakika içinde polis damlamış olur. Bu zirzöpler yabancı araçları pek sevmezler."

"Ben de öyle tahmin ediyorum, ara sıra geçip kontrol ederiz ya da pusuya yatacak uygun bir yer buluruz. Ama ne hâkim bir tepe ne de uygun boş bir alan var."

Tanık Yarbay elini havaya kaldırmış ve *olumsuz* der gibi sağa sola sallıyordu.

"Hayır hayır, riske girmeye gerek yok, hem Daim evde mi; değil mi, bilmiyoruz. Biz sadece belirtilen saatte hamamda olalım kâfi."

"Valla ne de iyi gelecek komutanım, uzun zamandır kese attırmamıştım."

Tanık Yarbay yan gözüyle bana baktı.

"Vah vah, neden demedin evladım, ben çok güzel kese atarım. Keşke haber verseydin, olmadı şimdi böyle."

Hiç bozuntuya vermeden devam ettim.

"Öyle mi komutanım, bir dahakine söylerim."

"Kes ulan, göbek taşına yatmaya mı gidiyoruz oraya! İş ulan bu, iş!"

“Komutanım, zaten her hâlükârda biz erken gideceğiz, bir kese-
nin kimseye zararı olmaz.”

“Aras!”

“Emredin komutanım!”

“Başlatma hamamına da kesene de!”

Yine Koca Kurt’u sinirlendirmiştim. Zevkten dört köşeydim.

“Anlaşıldı komutanım, tamam, sustum.”

Yaklaşık dört saat kadar Daim’in evinin olduğu mahalleyi arşın-
lamıştık, ne gelen vardı ne de giden.

Ama bıkmadan usanmadan gözetlemeye ve bakınmaya devam
ettik. Saat akşamüzeri altı olmuştu ve biz artık pes etmiş, mahalle-
den ayrılmaya karar vermiştik.

Hamama doğru yola çıktığımızda Seyit’in, Daim ile ilgili bilgileri
gönderdiği maili kafamdan tekrar sanıp okuyordum.

Daim, 1.72 boyunda; 60, 65 kilo civarlarında; esmer; 34 yaşında ve
Suriye doğumlu; bekâr; iyi derecede İngilizce bilen; dudağının üst
kısmında bir santimetre kadar yara izi olan bir tipti.

Gelen mailde başka bilgi yoktu ama bu kadar da yeterliydi.

Biz çoktan planımızı kurmuştuk ve sadece sahne almayı bekli-
yorduk.

BÜYÜK OYUN

Daim'in evinin çok uzağında olmayan hamamın önüne geldiğimizde aslında buranın bizim kafamızda tasarladığımız gibi bir yer olmadığını görmüştük. Türkiye'deki hamamlar ufak ebatları olan, klasik kubbeleri bulunan, şirin ve hoş görünümlü yapıları. Ama buranın beş yıldızlı bir otelden farkı yoktu.

Arabayı garaja park ettiğimizde silahlarımızı uygun bir şekilde araca saklamış, artık içeri girmeye hazır görünüyorduk.

"Komutanım, umarım paramız kalmıştır."

Tarık Yarbay söylediğimi kahkahayla karşıladı.

"Merak etme evlat, bendensin."

"İyi o zaman sıkıntı yok, gönül rahatlığıyla içeri girebiliriz. Acaba masaj yapan güzel kızlar da var mıdır?"

Tarık Yarbay bana dönerek sorumu cevapladı.

"Suriye oğlum burası, Hindistan mı sandın?"

"Sanmadım ama olsa fena olmazdı hani."

"Ben sana fena nedir ve nasıl yenir göstereceğim, az sabır... Bu kadar da ısrar etme Arascığım, hele bir Yuva'ya dönelim çok iyi şeyler yapacağım sana."

Hiç oralı olmadan gökyüzüne doğru başımı kaldırdım.

"Anlıyorum komutanım, siz yaparsınız. Diyecek başka bir şeyim yok."

"İyi, olmasın da. Şimdi zevzekliği kes ve işine konsantre ol. İçeride Aras'a ihtiyacım var, senin muzip tavırlarına değil."

Tarık Yarbay'a doğru döndüm ve son kez serseriliğimi yaptım.

"Mesaj alındı komutanım, tamam."

Hamamdan içeri girmiş ve odamıza yerleşmiştik. İlk girişte büyük bir ihtişamla karşılaşmıştım. Etraf bembeyaz ve çok temiz gözüküyordu.

Lobideki güzel kızla ayaküstü sohbet ederken çaktırmadan yan gözümle önündeki bilgisayardan Daim'in ismine bakıyordum ama listede ismi gözüküyordu.

Harikulade güzel gözleri olan kızın son derecede yalın bir İngiliz-
cesi vardı ve bize içtenlikle yardımcı olmuştu.

Saat 6.45'ti ve biz hamamdan içeri girmiş, ortak kullanılan bölüme geçmiş oturuyorduk.

Etrafta pek kimseler yoktu, içerisi son derece aydınlık ve Türkiye'deki hamamlara nazaran oldukça da ferahtı, bunaltıcı bir havası yoktu.

Tarik Yarbay'a döndüm.

"Komutanım, ben göbek taşına gidiyorum."

Yan gözle bana bakan Tarık Yarbay cevap vermedi.

"Komutanım, kapıyı göremiyorum, onun için dedim."

"İyi ulan, git hadi!"

Ayağa kalktım, Tarık Yarbay'a bakıyordum, gayet alaycıyım.

"Bence siz de gelin komutanım, belki biraz yağlarınız erir."

Tarik Yarbay sertçe ayağa kalktı.

"Ne yağı serseri, göbekten bahsediyorsan o düzensiz beslenmekten ve uyku düzeninden kaynaklanan bir şey!"

Başımı yere eğmiş, Tarık Yarbay'ın göbeğine bakıyordum.

"Hmm ben de öyle düşünmüştüm komutanım."

Yavaş adımlarla göbek taşına gittik ve uzandık.

Aradan geçen 15 dakikanın ardından kapıdan toplamda 17 kişi girdi ve 4 kişi dışarı çıktı.

Kapıyı görececek bir pozisyonda uzanmış ve mayışmıştım. Yananığım sınırsızca mermerde değerken, iyice sersemlemiş olmalıydım ki sesim oldukça boğuk çıkıyordu.

"Oh, valla ne iyi ettik de geldik he komutanım, bütün hücrelerim harekete geçti, kuzu gibi oldum resmen!"

Sırt üstü yatmış ve kendinden geçmiş Tarık Yarbay arkamdan aynı ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Senden olsa olsa dana olur serseri, kuzu olmak sana mı kaldı?"

"O değil de komutanım, siz bayağı bayağı kiloluymuşsunuz ya!"

"Sus ulan, sessiz ol biraz, bizi deşifre edeceksin. Plana sadık kal, İngilizce konuşmayacaksan sesini kes!"

"Buranın ambiyansı çok iyiymiş be komutanım, dönüşte tekrar uğrayalım."

"Oldu, başka isteğin var mı?"

"Valla bir de dans eden güzel kızlarla cümbüş olsa hayır demezdim."

"Tamam, yazdım notlara, güzel bir cümbüş de çekeceğim ben sana."

Birden gözlerimi kapıya dikmiş ve gelen ufak tefek adama dik kat kesilmiştim.

Yüzümü dirseğimle gizlemiş alttan alttan bakıyordum.

Boy 1.72. Uyuyor...

Kilo 60-65. Uyuyor...

Esmer. Uyuyor...

30-35 yaşlarında. Uyuyor...

"Hadi dostum, biraz daha yaklaş bakalım."

Daim sıska bedeniyle bize doğru yaklaşıırken, burnu havada, kenedinden emin adımlarla ilerliyordu. Son beş metre kadar kalmıştı ki tamamen kafamı kollarının arasına gömdüm.

En son dikkat kesildiğim noktaysa adamın dudağının sol tarafında, burnunun kenarından başlayıp dudağına kadar inen kesikti.

Bu adam Daim'di, iyi de yanındaki iri kıyım adam da kimdi?

Yarımızdan uzaklaşan Daim, hamamın diğer köşesine doğru ilerlerken Tarık Yarbay'a dönüp mırıldandım.

"Ben bunu çiğ çiğ yerim komutanım."

Tarık Yarbay hiç istifini bozmadan cevap verdi.

"İlk önce yanındaki korumasını ye de, sonra onu yersin."

Tarık Yarbay da Daim'i süzmüş ve onu fark etmişti, üstelik kucından ayrılmayan adamın da koruması olduğunu düşünüyordu.

Yerimden hafif doğrulurken yüzümdeki ter damlalarını silip Tarık Yarbay'a döndüm.

"Aras'ta oyun da bitmez, teknik de... Sen hiç merak etme komutanım, onu da yerim. Şimdi şu oyunu sahneleyelim istersen."

"Zevkle David, zevkle..."

İki dakika sonra yerimizden doğrulduk ve Daim'in olduğu köşeye doğru ilerledik. Daim muhtemelen hamamın dip köşesinde bulunan sıcak havuza doğru gitmişti.

Önceden etrafı iki kez turlamış ve yabancılaşmamak için her köşeye bakınmıştım. Bir koridordan geçtikten sonra Daim'i havuzun köşesine yaslanmış hâlde gördüm.

Şansımıza havuzun içinde bulunan yaşlı ihtiyar bir adamda havuzdan çıktı ve Daim korumasıyla tek başına kaldı.

Koruması havuzun dışında ellerini önüne bağlamış ve ayakta dikiliyordu.

Biraz yaklaştıktan sonra oyuna başladık.

Gayet itici, şımarık bir şekilde kahkaha atarak bir giriş yaptım.

İngilizce konuşuyordum ve Daim'in bizi anlamadığını düşünen iki yabancıydık.

Suriye'deydik ve Arapça konuşan bu insanların İngilizce bilmemeleri bizim daha özgür konuşmamıza sebep olabilirdi.

Daim'i bu şekilde yemleyecektik.

Havuzla adımımı atar atmaz, kahkaha atmaya başladım.

"Ha ha ha ha, çok iyi bir alışveriş oldu Samuel, hiç bu kadar basit bir satış yaptığımızı görmemiştim."

Tanık Yarbay da havuzun ilk basamağına adım atar atmaz omzuma hafiften vurdu, o da aynı neşeyle konuşuyordu.

"Sana katılıyorum David, hiç bu kadar basit ve hızlı olanı görmemiştim, Suriye'yi çok seviyorum dostum, buradaki insanlar, nasıl denir, çok aktifler."

Altan alttan hiç belli etmeden iki kolunu kenarlara uzatmış ve bize yan gözle bakan Daim'i saniyelik bakışlarla gözlüyordum. Oldukça meraklanmış görünüyordu.

Havuzun yarısına kadar girdim ve Daim ile aynı pozisyonu aldım.

Tanık Yarbay'ın omzuna elimi atıp konuşmaya devam ettim.

"Çok haklısın Samuel, bölgedeki ve Irak'taki hareketliliği göz önüne alırsak, biz Orta Doğu'da daha çok iş yaparız dostum, Türkler nasıl derler?"

Elimle çenemden tutup düşünür gibi bir hâl almıştım ve Daim iyiden iyiye kulak kabartır olmuştu, aynı zamanda küstah ve sinir bozucu konuşmalarımızdan iyice sinir olmuşa da benziyordu.

"Türkler nasıl derler, şeydi sanırım, *demir leblebi*. Evet, evet, *demir leblebi*... Biz daha çok demir leblebi satarız dostum, buna emin olabilirsiniz."

"Buna çok eminim, hem de çok. Bizde bu kanal olduktan sonra ve bu kadar ucuz sattıktan sonra neden olmasın David?"

Daim "demir leblebi" ismini duyduktan sonra kulaklarını bize dikmiş ve korumasıyla göz göze gelmişti.

Türkiye'deki silah kaçakçılarının koduydu "demir leblebi" ve sokak jargonu olarak da kullanılıyordu. Daim'in oldukça dikkatini çekmişti, eğer çekmeseydi konuyu devam ettirip daha da açık bir dille konuşacaktım. Ama gerek kalmamıştı, Daim bütün radarlarını açmış ve gözlerini umursamazca, sanki etrafında kimse yokmuş gibi bize dikmişti.

Tarık Yarbay'la suyun altından birbirimizin ayaklarına aynı anda vurduk. Daim yeme gelmişti ve artık ondan bir hamle bekliyorduk. Artık konu kapanacak ve bu yılışık sohbete son verecektik. İstediklerimiz noktaya ulaşmış, Daim'in fena bir şekilde dikkatini çekmiştik.

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Samuel, dostum, suyun tadını çıkaralım, ne dersin?"

Tarık Yarbay'dan cevap beklemeden kendimi suyun derinliklerine soktum.

Suyun altından yüzerken Daim'in hizasına geldikten sonra başımı ona doğru çevirmiş ve orta parmağını göstermiştim. Aynı zamanda konuşmuş ve zevkten dört köşe olmuştum.

"Nasıl yeme düştün pezevenk!"

Havuzun diğer ucuna vardığımda başımı sudan çıkardım ve bir saniye kadar Daim'e baktım.

Göz göze gelmiştik, bu çok iyiydi, Daim hâlâ beni izliyordu.

Hiç beklemeden yine suya dipten daldım ve kısa bir müddet sonra Tarık Yarbay'ın yanında bitiverdim.

"Samuel, buraya sık sık gelemim adamım, mekân çok iyi. Yalnız şimdi soğuk bir şeyler içmek istiyorum, ne dersin?"

Beni onaylarcasına başını sallayan Tarık Yarbay cevap verdi.

"Haklısın David, soğuk bir şeyler içmek iyi fikir, çıkalım."

Hiç arkamıza bakmadan, havuzu terk ettik. Eminim Daim bizi dikizliyordu.

"İhtimal" denen şey çok ince bir çizgiden ibaretti, ihtimaliyet sonucunda yanılmak ve sapmak işten bile değildi. Ama sen gereken her şeyi yaptıysan bazen bu ihtimal sapacak başka bir yön bulamayabilirdi.

Onu mahkûm eder ve hareket kabiliyetini minimuma indirebilirdin. Bu matematikte işlemeyebilirdi ama karşımızdaki insan denen

yaratıktı. Çoğu zaman çıkar ve sonuç ilişkisine göre hareket eden yaratık...

Hamamdan dışarı çıkıp herkesin bornozlara sarılıp bir şeyler içmekte olduğu ortak salona geçmiştik. Masalardan birine oturmuş ve gelen personele soğuk bir şeyler getirmesini söylemiştik.

Ufak bir ses tonuyla, Tarık Yarbay'a yöneldim.

"Fena yeme düştü komutanım, ne dersin?"

Tarık Yarbay eliyle yüzünü silmişti ve içinde olduğumuz durumdan fena sıkılmış gözüküyordu.

"Adamı tava getirmek için kırk takla attık, eğer yeme düşmeseydi onu ayaklarımın altına alırdım."

"Sakin komutanım, sakın, şimdi biraz beklemeliyiz, sadece sabır..."

Garsonun getirdiği soğuk su ve maden suyunu içip bitirmiştik.

Şu an carum fena şekilde sigara istemişti. Ama gayriiradi gelen bu duyguyu bastırmakla kaldım.

Duvardaki kocaman saate ikinci defa baktığımda aradan henüz beş dakika geçmişti ki Daim kapıda gözüküverdi.

"İşte geliyor, ikinci perde başlasın komutanım."

Daim bize doğru yaklaşıyor, on metre...

Hiç istifimi bozmuyorum.

Dokuz metre...

Tarık Yarbay'a yöneliyorum ve alaylı konuşmamı takırıp sanki zevkten dört köşe olmuş süsü vererek sohbet etmeye devam ediyorum.

Sekiz metre...

Daim bizi süzüyor ve gözlerini kısıp bize bakıyor.

Yedi metre...

Bacak bacak üstüne atıyorum, geriye doğru yaslanıp çevreme bakınıyorum.

Altı metre...

Tarık Yarbay'a elimi gösterip sanki bir silah tutuyormuş da tetiğini çekiyormuşum gibi hareket yapıp Daim'in kafasındaki *acaba silahtan mı bahsediyorlar*, düşüncesinden *acaba* kısmının tamamen atılmasını sağlıyorum.

Beş metre...

Tarık Yarbay elinin iki parmağıyla para işareti yapıyor ve Daim'e silah artı para süsü veriyoruz.

Dört metre...

Tarık Yarbay'la aynı anda kahkaha atıyor ve kendimizden geçiyoruz.

Üç metre...

Daim korumasını yarından uzaklaştırıyor.

İki metre...

Daim yaklaşıyor ve yavaşlıyor.

Bir metre...

Ve altın cümleyi patlatıyorum.

"İkinci sevkıyatı ne zaman yapalım Samuel?"

Sonuç...

Silah artı para artı sevkıyat; eşittir Daim.

Daim bizi geçmişti. Tarık Yarbay'ın omzunun hizasından göz ucuyla ona bakarken durakladığını gördüm.

Ve başarmıştık.

Daim bize doğru yönelmiş, ağır adımlarla yarımıza geliyordu.

Tarık Yarbay'dan uzaklaşmış ve masarın altından hafiften ayağına vurmuştum.

Daim yarımıza gelmiş, tepemize dikilmiş ama biz hâlâ orali olmadan sohbet ediyor havası veriyorduk. Ta ki selam verene kadar...

"Merhaba!"

Tarık Yarbay ile aynı anda Daim'in yüzüne bakıp, hafiften korkmuş havası verdik. Çünkü biz onun bu bütün konuşmaları yaparken İngilizce bildiğini bilmeyen iki Amerikalıydık.

Gerildiğim sandalyeden telaşla doğruldum ve Tarık Yarbay'ın yüzüne baktım. Tarık Yarbay da aynı anda telaşlı bir havayla bana döndü ve yüz yüze geldik.

Aradan geçen üç saniyenin ardından Daim'e doğru döndüm.

"Merhaba, sizi tanıyor muyuz?"

Bir adım daha bize yaklaştı.

"Aynı soruyu ben size sormak isterim, acaba daha önce tanışmış mıydık?"

Tarık Yarbay konuşmaya katıldı.

"Sanmam, biz sizi tanımıyoruz."

Tarık Yarbay'la tekrar yüz yüze gelmiş, birbirimize, *acaba sen mi tanıyorsun* gibisinden bakış atıyorduk. Bize biraz daha yaklaşan ve

tekrar söze giren Daim'in söyledikleriyle telaşla sandalyeden kalkmış ve dehşetle birbirimize bakıyorduk.

"Demek silah satıyorsunuz?"

Daim'in bu sorusu karşısında nutkumuz tutulmuş gibi davranıyor ve âdeta şoka girmiş gibi bakıyorduk.

Daim ise hafiften sırtmış ve bizi alt etmişçesine süzüyordu.

Daim'e dönmüş, boynumu yukarı kaldırmış ve derinlemesine bir kez yutkunmuştum.

"Ne silahı, biz silah falan satmıyoruz."

Ukala bir tavır takınp kenardan çektiği sandalyeyi oturmak için masaya yanaştırdı.

"Bence de böyle olmalısınız, sessiz ve inkârcı... Yoksa, Orta Doğu'nun kanlı bir pazar olduğunu unuttunuz mu?"

Daim'in konuşması bittikten sonra koruması yanına yanaşmış ve üzerine havlu örtmüştü, Daim de aynı zamanda bize iki elini birden açarak oturmamızı işaret ediyordu.

"Lütfen, lütfen oturun! Merak etmeyin, ne polisim ne de Muhaberat¹⁸."

Tank Yarbay'la tekrar göz göze gelerek yavaşça yerimize oturduk. Bu sefer konuşmaya Tarık Yarbay devam etti.

"Bizim bırakın silahı, hiçbir şey sattığımız yok. Siz ne demek istiyorsunuz, anlamış değiliz."

Daim, önüne konan sodasından büyükçe bir yudum aldı.

"Hiç yalan söyleyemiyorsunuz, havuzda keyif çatarken bütün konuşmalarınıza ister istemez kulak kabarttım, emin olun, neyden bahsettiğinizi çok iyi anladım."

Oynadığımız oyundan bir nebze de olsun çıkmamış ve şaşkın şaşkın suratlarla Daim'in söylediklerini biraz korkulu; biraz da endişeli dinliyorduk.

Daim'in niyetini anlamak ve konuya hafiften girmek için biraz nabzını yokladım.

"Amacınız ne, bize ne söylemek istiyorsunuz, ne ile itham ediyorsunuz?"

Bardağı eline almış havaya kaldıran Daim, küstahça bir tavır takılarak içindeki sodayı salladı.

18 Haberleşme ajanı

“Yapmayın baylar, burada bana oyun oynayamazsınız. Amacım belki iyi bir dostluk kurmaktır, kim bilir iyi bir alış veriş yapıp, karşılıklı para kazanabiliriz.”

Masaya elini koyan ve hafiften Daim’e doğru yaklaşan Tarık Yarbey cevap verdi.

“Size bir şey alıp satmadığınızı söylediğimi hatırlıyorum, bence bu konuşmanın daha fazla uzamasına gerek yok, gidelim David.”

Tarık Yarbey’i onaylarcasına başımı salladım ve ayağa kalktım.

Daim bize alaycı gözlerle bakıyor, bizi köşeye sıkıştırdığı için keyiften dört köşe oluyordu. Tuzağıma düşüyordu, farkında bile değildi.

Masadan ağırdan kalkarken Daim’in ısrarına kulak kabartmamış, bildiğimizi okumaya devam ediyorduk.

Ta ki Daim’in tehditkâr konuşmasına kadar...

“Baylar, Orta Doğu’nun en aktif silah satıcısı buradayken bu masadan öylece kalkıp gideceğinizi mi düşündünüz? Eğer bu kapıdan çıkarsanız benim birer yabancı rakibim olursunuz ve biz bu bölgede yabancı rakipleri pek de sevmeyiz.”

Afallayan Tarık Yarbey, bir an durduğu yerden dönmüş ve Daim’e bakıyordu.

“Tehdit mi ediliyoruz?”

“Tehdit değil, size bizim topraklarımızda silah satamayacağınızı söylüyorum.”

İki elini masaya koymuş, Daim’e doğru eğilmiş ve gözlerinin içine bakan Tarık Yarbey konuşmayı sürdürdü.

“Emin olun, satarız!”

Daim’in koruması bize doğru bir adım atmış ama Daim’in tek bir hareketiyle tekrar yerinde kalmıştı.

“Sonunda, sonunda itiraf edebildiniz. İşte ben de bundan bahsediyorum baylar, silah satın ama bize, bana satın.”

Tarık Yarbey elini masadan kaldırarak doğruldu.

“Bir saat sonra karşıdaki restorana gelin, orada konuşalım. Burası hiç uygun bir yer değil.”

Arkamıza dönmüş çıkış için kapıya yöneliyorduk ki, Tarık Yarbey tekrar dönüp Daim’e söylendi.

“O tepenizde dikilen adam gelmesin, samimi bir konuşma olsun istiyorsanız bunu dikkate alın derim.”

Üzerimizi değiştirip mekândan çıktığımızda ortalama yarım saat fazla süremiz vardı ve bu süre Seyit ile görüşmek için uygun bir zaman dilimiydi.

Arabaya geçmiş, otoparktan çıkmıştık.

Yolda Seyit'i arayıp uygun bir yerde görüşmemiz gerektiğini söyledim. Aldığım en iyi haber ise Seyit'in işi halletmiş olmasıydı.

Planımıza göre Seyit bütün bu zaman diliminde hem Daim'in evine hem de arabasına dinleme cihazı yerleştirecekti. Cihazı ilk Dara Harabeleri'nde kullanmıştık ve hâlâ arabada mevcuttu.

Seyit'in evinde yaptığımız toplantıda bu konuyu planlamış ve üzerinden sık sık geçmiştik.

Her şey istediğimiz gibi ilerliyor, hiçbir aksaklık ile karşılaşmıyorduk.

Bu mükemmeldi.

Aracı Seyit'in verdiği konuma doğru hızla sürerken, emin olmak için tekrar telefon etmiş, aldığım haberler karşısında oldukça rahatlamıştım. Ortalama beş dakika sonra Seyit bizi fark etmiş olmalıydı ki ileriden bir aracın sokak kenarından selektör yaptığını gördüm.

Biraz daha yaklaşınca selektör yapan aracın Seyit'in arabası olduğunu anladım. Daha fazla yaklaşmadan farları söndürüp arabayı susturduk, çevremize bakındıktan sonra inip Seyit'in arabasına geçtik.

Kapıyı açıp arka koltuğu oturduğumda merakla Seyit'e baktım ve direkt konuya daldım.

"Ne konuştular?"

Kucağında dinleme cihazının çantası, kulağında kulaklıkla dikkat kesilip hareket dahi etmeyen Seyit hızla cevap verdi.

"Şu an için bir şey yok, yani bizlik bir şey yok. Al istersen sen devam et."

Seyit kulaklığı bana uzattı, Tanık Yarbay da diğer kulaklığı aldı. En ufak bir ses bile çıkarmadan, Daim'in ağzından çıkacak olan ke-limeleri bekliyorduk.

Birkaç dakika boyunca sadece müzik ve biraz rüzgâr sesi duyduk.

Kulaklığın bir tarafını kulağımdan ayırıp Seyit'e yöneldim.

"Böceği dediğim kasma yerleştirdin, değil mi?"

Seyit hafiften sağına döndü.

"Evet, evet, tam da dediğin noktaya... Hiç de zor olmadı."

“Olmaz, olmaz, şimdiye kadar hiç olmadı.”

Seyit anlamlı gözlerle dikiz aynasından bana bakıyor ve hafiften gülümsüyordu.

“Kardeşim, tahmin ettiğin gibi bir şey değil. Genelde bu tür konular ile uğraşmıyoruz. Bizim işte böyle entel dantel olaylar yok. Biz genelde bodoslama dalıyoruz.”

Seyit kıkırdarak cevap verdi.

“Az çok tahmin ediyorum, şayet uçaksavarın üstüne koşan birini daha önce görmemiştim.”

Seyit’in omzuna hafiften dokundum, ona minnettar olduğumu hissettirdim.

“Sen olmasan orada bitiktik kardeşim, sağ ol; bu yaptığın iyiliği hiç unutmayacağız.”

Seyit tam konuşmaya başlayacaktı ki Tanık Yarbay’ın el hareketiyle birden ikimiz de konuşmayı yarıda kestik. Kulaklığı kulağıma dayayıp dikkat kesildim. Konuşan Daim’di ve bizim hakkımızda söyleniyordu.

“Sen bu adamları nasıl buldun Affan?”

Sanırım Affan denen kişi korumasıydı.

“Efendim, ben şahsen hiç tekin tipler olduğunu düşünmüyorum.”

“Tekin olmasa ne olur Affan? Sen isimleri doğru aldığına emin misin, onu söyle?”

“Evet efendim, resepsiyondaki bayan biraz sorun çıkarsa da, sizin mekândaki ağırlığınız sayesinde kolayca halledebildim.”

“Peki, yemeğe gelmiyorsun. O iri yan herifin bize bu teklifi çok iyi oldu, yemek boyunca araştırmanı istiyorum.”

“Ama efendim, sizi yalnız...”

“Dediğimi yap, Türkler nasıl der, *burası bizim çöplüğümüz*, burada bize yanlış yapamazlar.”

“Anlaşıldı efendim.”

“Şimdi bu kadar gezinmek yeter, şu restorana sür; gidelim bakalım, bu adamlar kimmiş, neciymiş?”

“Tabii ki efendim.”

Affan’ın bizim hakkımızda düşünceleri biraz da olsun canımı sıkmaya yetmişti.

Bu adama karşı tedbirleri en üst seviyede tutmalıydık. Şüpheli insanın içine düştüğü vakit, ister istemez açık arayan bir birey ortaya çıkardı ve bizim açık verecek lüksümüz yoktu. Birkaç dakika sonra Daim'in araçtan aşağı inme sesini duyduk. Affan'a dışarıda olması ve biz geldiğimizde dört gözle bizi kontrol etmesi emrini vermişti.

Bu sebepten aracımızı bir sokak öteye park etme kararı aldık.

Seyit'i araçta bırakıp yola çıktığımızda buluşma saatinin bitmesine ortalama 10 dakika gibi bir zaman vardı. Seyit, ortaya son derece güzel bir iş çıkarmıştı. Yapılan operasyonda ciddi anlamda büyük bir rol oynuyordu. Hiçbir hata yapmadan üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirmiş, bize çok büyük fayda sağlamıştı.

Aslında aklıma birkaç soru takılmıştı... Mesela Seyit silahları aldığımız gece eve neden hiç uğramamıştı? Nereye gitmiş olabilirdi?

Özel işi olabilirdi ama sanki bizden bir şeyler saklıyor gibime geliyordu. Daim'den bu kadar nefret eden, Daim'e yaptığımız tezgâhta bizden daha fazla rol üstlenmeye çalışan, severek ve isteyerek görevi üstlenen biriydi Seyit.

Bütün bu olaylar ona karşı güvenmemi sağlıyor ve şüphe duymamı engelliyordu. Şimdilik bunları bir kenara bırakıp, Daim'e odaklanmak zorundaydım.

Buluşma yerine geldiğimizde Seyit'in tarif ettiği marka ve modeldeki siyah araba restoranın biraz gerisine park edilmiş şekilde bekliyordu.

Uzaktan Affan'ın silüetini seçebiliyorduk.

Bir arka sokaktan dolanıp, Affan'a gözükmeden aracımızı park etmiş ve restoranın yolunu tutmuştuk.

Kural şuydu, *eğer biri tarafından gözlemlendiğini biliyorsan, o yöne hiç bakma, doğal davran, açık verme, saf görünü ve çevrene duyarsız ol.*

Oldukça zengin duran restoranın önünden geçtiğimizde Affan'ın görüş alanına girmiş bulunuyorduk, o yöne doğru bakmasam da arabanın içindeki cep telefon ışığını fark etmiştim.

Köpek, sahibine geldiğimizi haber veriyordu...

Kapıdan içeri girip iki adım atmamıştık ki, güzel giyimli bir adam bize eliyle *bu taraftan*, der gibi işaret edip *"Daim Bey sizi üst katta bekliyor,"* dedi.

Burası restorandan çok, kaliteli altın tonlara hâkim mermerleri ve tavandan sarkan ihtişamlı ışıklarla süslenmiş büyükçe bir saray odasına benziyordu.

Ortada uzanan bordo renkte bir halı, masa örtülerinin kenarlarına yine altın renkte iplerle işlenmiş ince ve hoş motifler, duvarda; kaliteli olduğu her hâlimden anlaşılan tablolar ve yine masada ince ayrıntılarla düzenlenmiş birçok detay...

Birkaç adım önde ilerleyen ve arada bir arkasına dönüp bize nezaketen bakan adamın öncülüğünde bordo halı üzerinde ilerliyorduk.

Çevrede insanlar hafif çalan müzik eşliğinde yemek yiyor, eğleniyor gibi gözüküyorlardı.

Uzaktan Daim'i gördükten sonra, bizi inceden süzdüğünü fark etmiştim. Masaya yanaşıp yanına yaklaştığımızda hafiften ayağa kalktı, eliyle oturmamızı işaret etti.

"Buyurun dostlarım, buyurun!"

Tabii, ucuz silahı duyduğunda birden *dostu* oluvermiştik. İçimden küfredip dişlerimi sıkarak "*pezevenk*" demeyi de ihmal etmedim.

Tarık Yarbay, nezaketen teşekkür edip köşeye oturmuş, bense onun oturmasını bekledikten sonra sandalyeyi hafiften çekip masaya kurulmuştum.

Daim salakça gülmesiyle konuşmaya başladı.

"Su, insanı acıktırır. Hemen siparişleri verip birbirimizi tanıyalım derim, siz ne dersiniz baylar?"

Tarık Yarbay'ın konuşmasını bekledim, ağzından sadece "*olur*" kelimesi çıktı.

Birkaç dakika sonra masaya yemekler geldi ve sıradan, gündelik olaylardan biraz bahsettikten sonra Daim esas amacı için sessizce mırıldanmaya başladı.

"Sizi daha yakından tanımak isterim, belli ki bu pazara aşinalığınız var. Eğer anlaşabilirsek, Türkler nasıl derler, *demir leblebi* işi yapabiliriz."

Daim konuşurken ağzının üstüne vurmamak ve hafiften parlayan beyaz dişlerini kırıp ağzını kanla doldurmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama ne yazık ki biz bu şerefsize muhtaçtık. Daim plandaki kilit noktaydı.

Daim'in bu salak, çekilmez tavırlarını ve gözünü para hırsı bürümüş hâlini gördükten sonra, abisini neden öldürdüğünü ve bu aptalı Zela'in neden sevmediğini az çok hesap edebiliyordum.

Adamın çekilmez bir ruh hâli, salakça da bir tipi vardı, dudağının üstündeki kesik onu oldukça çirkin gösteriyordu.

Dakikalardır bölgedeki silah pazarından bahsediyor bize işlerin aslında nasıl olması gerektiğini, neden silah alıp sattığını, ideolojisini ve nasıl da gerekli olduğundan bahsediyordu.

Daim'e göre, Daim gibi insanlar sayesinde dünya bir gün şekillenip yaşanabilir hâle gelebilecekti.

Nefretimi gizli tutmaya çalışsam da içimdeki alevi söndürememiştım, bu salağın yaptığı işi sanki çok iyiymiş gibi anlatması beni deli etmişti.

Önümdeki bardağı bir dikişte içip hafiften masaya vurarak bıraktım.

"Artık sonuca gelsek iyi olacak, bizim yapılacak çok işimiz var..."

Daim bu sergilediğim tavır karşısında şaşkınlığını gizleyememişti. Ama artık hamamdaki yılışık, salak saçma hareketler yapan, son derece lakayt insanlar yoktu onun karşısında. Bunun farkına varmasını, iş yaptığımızda ne denli ciddi olduğumuzu öğrenmesini istemiştım. Ve gayet de başarılı olmuştım. Tarık Yarbay da bunu destekleyen konuşmalar yapmış, olayın Daim'in kafasında iyice pekişmesini sağlamıştı.

Önündeki bardaktan suyunu yudumlayan Daim, masaya değmiş olan bileklerini hafiften kaldırdı.

"Tamam arkadaşlar, ben de sizin ne zaman konuya girmek istediğinizi merak ediyordum."

Daim'e doğru yaslandığı sandalyeden öne doğru atılan Tarık Yarbay, son derece ciddi ses tonuyla konuşuyordu.

"Konuya girmeye, pazarlık yapmaya ve konuşmaya hiç gerek yok. Tanesi 500 dolardan AK-47 marka, son derece iyi durumda makineleri size veriz. Paketler iki kamyonetle gelecektir. Buluşma yerini biz belirleriz. Emin olun, size de sıkıntı yapacak bir yer olmaz. Bize asla aracı göndermeyin, bizzat kendiniz gelip malları inceledikten sonra teslim alacaksınız. Kendinizi ayarlayın, silahların kaç adet olduğunu buluşmadan iki saat önce arayıp size haber veriz. Eğer polis ve Muhaberat'ın haberi olursa, aynı anda bizim de haberimiz

olur. Böyle bir şey söz konusu olduğu vakit ortada silah milah bulamazsınız. Bizi illa ki araştırıcaksın. Eline geçen dosyadan, yaşadığımız olayları ve kim olduğumuzu öğrendiğinde hem sana düşman olmadığımızı hem de boş konuşmadığımızı göreceksin. Bu ilk işimiz, o yüzden şartları biz belirlemek isteriz, eğer bundan sonra iş yapacak olursak karşılıklı oturup zevkle tartışabiliriz. Dediklerimi iyi duydunuz sanırım?”

Daim o küstahça gülüşünü yine takındı, geriye yaslanıp hafiften kahkaha atıyordu. Gülmesi bittikten sonra eliyle garsona işaret yapıp yanına çağırdı.

“Bakar mısınız, misafirlerimize Suriye’nin yöresel, en iyi tatlılarından getirin. Artık tatlı yiyebiliriz, ne dersiniz?”

Daim’in bu yılışık ve küstahça hareketlerinin yanında, biz de son kez oyunumuzu oynamış ve hafiften kahkaha atmıştık.

Tekliflerimizin hepsi kabul edilebilir hâldeydi, Daim’in tek hoşuna gitmeyen olay ise buluşma yerini bizim seçiyor olmamızdı.

Bu şerefsizsin ne Suriye gizli servisi Muhaberat’tan ne de polisten korkusu olmadığı belliydi. Ama olayların kendi ekseni etrafında gelişip de karar verme yetkisinin onda olmaması onu biraz endişeye itmmişti.

Geri vites yapacak durumda değildik, eğer mekânı biz belirlemezsek bu bizim aleyhimize bir sonuç doğurabilirdi. Hiç geri adım atmadan, konuşmayı sürdürüp Daim’in şartları kabul etmesini sağlamıştık.

İki saatin sonunda masadan kazanan taraf olarak kalktık. Daim’i arayıp teslimatın ne zaman gerçekleşeceğini haber vereceğimizi söyleyip restorandan ayrıldık.

Çıkışta restoranın önünde sigaramı yakarken göz ucuyla hissettirmeden Affan’a bakmış, hâlâ bizi dikkatle izlediğine görmüştüm.

Normal adımlarla bir arka sokağa geçtik ve sonrasında da hızlanıp araca bindik. Arabaya geçtikten sonra Seyit’i aradım, Daim’in biraz sonra arabasına bineceğini haber verdim. Aynı zamanda Daim’i takip edeceğimizi, haberleşip belli bir noktada buluşmamız gerektiğini söyledim.

Sokakta beklerken Seyit’le konuşup telefonu kapatmıştım ki tekrar telefon çaliverdi, arayan Seyit’ti.

"Aras, eve gidiyor kardeşim. Bence takip edip de riske atmaya gerek yok, yanuma gelin. Ondan önce evin olduğu mahalleye gidelim, derim."

Tarık Yarbay konuşmaları duymuş olmalıydı ki ona doğru döndüğümde, başını sallayarak *gidelim* dedi.

"Tamam Seyit, yanına geliyoruz."

Telefonu kapatıp aracı çalıştırmış, Daim ve Affan ile kafa kafaya gelmemek için geri geri sokaktan farları açmadan çıkmış, Seyit'e doğru devam etmiştik.

Kısa bir müddette Seyit'in olduğu caddeye vardık, Seyit'in bizi yine selektör yaparak karşıladığını gördük.

Arabasının yanına vardığımızda aşağı inerek yanına geçtik.

"Selam kardeşim, ne konuştular?"

Seyit aniden gelen bu soru karşısında gülerек yanıt verdi.

"Siz ne dediniz bu kanı bozuğa, sizi çok sevmiş olmalı ki ağzından düşürmüyor."

Bir yandan Seyit'i dinlerken kulaklığı kulağıma takmış ve doğrudan Daim'in sesini duymuştum.

"Ama araştırma yapmayacağımız anlamına gelmiyor Affan, en kısa zamanda bu adamların kim olduklarını öğrenmek istiyorum?"

"Hiç merak etmeyin efendim, otelden aldığımız isimleri gerekli yerlere bildirdim, birkaç saate kim oldukları hakkında detaylı bilgiye sahip olacağız."

"Hamamdaki yılışık tavırlarının yerine, iş konuştuğumuz vakit ciddi bir tutum sergilediler. Bu da demek oluyor ki; bu adamlar işlerini ciddiye alıyor, ikisinin de farklı karakterleri var lakin konuşmadan da anlaşabiliyorlar, birbirlerini çok iyi tanıyor olmalılar."

"Peki efendim, bu kadar kısa sürede tanıdığınız bu insanlardan silah alacak mısınız, çok hızlı gelişmedi mi her şey?"

"Affan artık şu şüpheli tavırlarını bir kenara bırak. Orta Doğu'da silah alıp satmak, sıradan bir olay oldu, bilmez misin? Rejim bizi tamamen destekliyor, önümüzde hiçbir engel yok. Bu iki adama gelince, eğer sorun çıkarak olurlarsa bu kanlı pazarda öleceklerini çok iyi biliyorlar. Bu kadarını hesap edecek kadar zeki ve bilinç sahibiler. Diyecem o ki, bir çocuğun marketten şeker aldığı gibi basit ve kolay olacak. Sen dediklerini yap ve dosyayı önüme koy, gerisine kanşma."

"Emredersiniz efendim!"

"Müziğin de sesini aç!"

Daim'in emri üzerine Affan müziğin sesini açtı, zaten konuşma olmadığı gibi olsa da artık duyabilecek durumda değildik.

Kulaklıkları cihazın içine yerleştirip kendi aramızda konuşmaya başladık. Seyit söze ilk giren oldu, peşinden Tarık Yarbay olayları yorumlama gereği duydu.

"Şerefsiz, kendinden nasıl da emin!"

"Kendine bu kadar güvenen elbet hata yapar Seyit, Daim şerefsizi de hata yapacak."

"Yapacak Tarık Komutanım, hem de..."

Seyit duraklamış, cümlesini bitirmeden birden susuvermişti. Birkaç saniye bekledikten sonra devam edip cümlesini bitirdi.

"Hem de en büyük hatalarından birini yapacak, herkese rezil olacak."

Konunun üstünde pek durmamıştım ama Seyit'in artık bizden bir şeyler sakladığına adım gibi emindim. Bu saklanan şey bizim aleyhimize olan bir şeye benzemiyordu, bizi ilgilendirmeyen bir şeydi sanki. O yüzden Seyit'e *"Daim'in yapacağı en büyük hata ne,"* diye sormamıştım.

Aksine devam edip gitmemizi, Daim uzaklaştıkça sinyalin kesileceğini belirttim. Seyit'in arabasıyla Daim'in peşinden gitmeyi teklif ettim. Beni onaylayan Tarık Yarbay ve Seyit teklifimi kabul ettiler ve yola düştük.

Aradan geçen bir saatin arkasından Daim evine gitmiş ve yolda tek kelime dahi etmemişti. Araç içerisinden sadece müzik sesi geliyor, Affan ile tek kelime konuşmuyordu. Bir saatin sonunda evine girdi, biz de Affan'a gözükmeyecek bir şekilde pusuya yatmış bekliyorduk.

Seyit'e cihazı nereye yerleştirdiğini sorduğumda, beni çok da memnun eden bir cevap alamamıştım. Evde alarm sistemi olduğundan içeri girememiş, cihazı evin bahçesine penceresi olan, mutfak camının hafif açık arasından elini uzatarak uygun bir yere koymuştu.

Eğer Daim üst kata çıkmaz da, alt katta kalırsa bir şansımız olabilirdi. Çünkü salon ve mutfak birbirine yakındı, aradaysa kapı yoktu.

Daim eve girer girmez Affan araba ile evden ayrılmış, başka bir yere gitmişti.

İçeriden tek bir ses gelmiyordu, kulaklıklarımıza kulağımızı dayamış bekliyorduk.

En son duyduğumuz ses, Daim'in üst kata çıktığında merdivenlerden gelen ayak sesiydi. Onun dışında 20 dakikadır ne bir ses ne de bir hareketlenme vardı.

Aramızda yaptığımız fikir alışverişi sonunda, Daim'in duş alabileceğini düşündük. Ama aradan geçen yarım saatin ardından hâlâ tek bir ses bile duymuyorduk.

Camı hafif aralamış, çakmağımın alevini elimle siper ederek sigaramı yakmıştım. Derin birkaç nefes çekip nefsimi körledikten sonra, iki ayakkabımın tabanı arasında yanan sigarayı söndürmüş, camdan aşağı atmıştım.

Camı kapatmak için otomatik düğmeye bastım, kapanmaya çok az bir mesafe kalmıştı ki arka koltukta oturan Tanık Yarbay elini omzuma koydu.

"Dur, bekle, bir ses geliyor!"

O an kulaklıktan gelecek olan sese kilitlendim, âdeta nefesimi tuttum; elimi bile düğmenin üzerinden çekmeyerek hareketsiz bekliyordum.

Çok derinden bir konuşma sesi geliyordu, belli ki Daim telefonda birileriyle konuşuyordu.

Bir ara ses kesildi ama birkaç dakika sonra yeniden gelmeye başladı.

Ses, ne konuştuğunu duyamayacağımız kadar uzaktan geliyordu ve sanırım Daim odalar arasında yürüyerek konuşuyordu.

Tanık Yarbay'a konuşmanın ne olduğunu anlayıp anlamadığını sorduğunda *hayır* cevabını aldım, ta ki Daim'in merdivenlerden aşağıya doğru inip kahkahalarla konuşmayı devam ettirdiği ana dek...

"Ha ha ha, hem de çok iyi olur. Bu arada dediğim konu hakkında tedbirlerinizi almayı unutmayın, kendine dikkat et kardeşim, görüşmek üzere."

Bu adam ne tedbirinden bahsediyordu, söz konusu tedbir alınacak kişiler bizler miydik; yoksa farklı bir meseleyi konuşup bizimle alakası olmayan bir şeyden mi bahsediyordu?

Son telefon konuşmasının ardından, mutfaktan gelen birkaç tıkırtı ve salondan gelen televizyon sesinin haricinde bir ses duymamıştık.

Saatime baktığımda, gece yarısı 11'i gösteriyordu ki; Daim'in telefonu çalmaya başladı. Kulaklığımyı iyice kulağıma dayamış, Daim'in ağzından çıkan her kelime bizim için altın değerinde olduğu için dikkatle dinliyordum.

Daim telefonu açtığında, karşıdaki kişinin Affan olduğunu ve Affan'ın evden bizim için istihbari bilgiler toplamak üzere ayrıldığını anladım.

"Söyle Affan."

"..."

"Demek CIA ajanlarıymış."

"..."

"Peki, bu işimize gelir, adamların zaten normal insanlar olmadığı çok belliydi, eğitilmiş bu ecnebler."

"..."

"Unutma Affan, Amerikalılar bizim dostlarımız. Adamlar zaten bu bölgede bizim müttefikimiz, onların silah satmasından daha doğ al bir şey yok."

"..."

"Anladığına sevindim, Ruslar ile çalışmak Amerikalı dostlarımızla çalışmaktan daha zor. Rusların bir yüzü hep soğuktur, son zamanlarda Türkiye ile ikili ilişkilerini güçlendirdiler, bölgede ılımlı bir politika izlemeye başladılar. O yüzden İŞİD'ten ve PYD'den desteğini hiç esirgemeyen Amerika'nın iki ajanının bölgede silah satması çok olağan bir şey."

"..."

"Tamam, kuruntularından kurtul artık ve adamların izini bulmaya çalış. Çok yavaşsın Affan çok! Sen eskiden Muhaberat'ta iken benim daha çok işime yarıyordun! Kapat telefonu şimdi, görüşürüz!"

Daim, Affan ile konuşmasının ardından evin ışıklarını söndürerek üst kata çıkıp uyumuştı. Orada beklemenin bir anlamı olmadığı için evin önünden ayrıldık, arabamızı bıraktığımız yerden aldık ve Seyit'in evinin önüne geldik.

Seyit ve Tarık Yarbay eve çıkarken, ben kamyonların yanına doğru yürüyor, Bedirhan'ı ve silahları kontrol etmek için sessizce duvar dibinden ilerliyordum.

Sokağın köşesine doğru geldiğimde, duvar kenarından Bedirhan'a hızlı bir bakış attım. Bedirhan direksiyon başında uyumuş, sızıp gitmişti.

Hafif ve yavaş adımlarla kamyonete yaklaşip kapı önüne gelip durdum.

Bedirhan camı sonuna kadar açmış, direksiyona kafasını koymuş öylece uyuyup gitmişti. Silahımı sessizce belimden çekip, kamyonetin kapı merdivenine ayağımı atar atmaz tabancamı camdan Bedirhan'ın kafasına doğrulttum. Sesimin tonunu hafiften değiştirerek tehditkâr bir şekilde konuşmaya başladım.

"Sakın! Sakın sesin çıkmasını! Eğer ağzını açarsan, beynini dağıtırım!"

Ellerini direksiyondan isteksizce kaldıran Bedirhan hafiften korkmuş, uykunun da verdiği bir boş bulunmayla rehavete kapılmıştı. Tek kelime etmiyor, sadece ellerini kaldırmakla yetiniyordu.

"Kimsiniz siz, ne arıyorsunuz burada? O yanındaki iki adam da kim, hemen cevap ver bana?"

Sesi kendinden emin, mertçe konuşan Bedirhan, sorumu cesaretle cevaplamıştı.

"Buraya kadar gelip de, kafama silah dayayacak kadar bana yaklaşığına göre, yeterince bilgi sahibi olmuşsun demek ki. Ayrıca, ne yaparsan yap sana tek kelime etmem! Ama şuna emin ol ki, gelip senin hesabını görececek birileri var. Yapacakların asla yarına kâr kalmaz!"

Gülmek için kendimi zor tutsam da, bu oyunu biraz daha sürdürmekte kararlıydım.

"O çok güvendiğin adamlarının, senin için peşime düşeceklerini mi sandın?"

"Düşerler ya elbet, seni bulup kokuşmuş bedenini yere sererler!"

Bedirhan'ın ensesinden silahımı indirip, ensesine bir tane patlattım.

"Ulan sen abine *kokuşmuş* mu diyorsun dingil herif!"

Bedirhan birden bana doğru dönerek sanki yeniden doğmuşçasına gözlerimin içine baktı.

"Ağabey, sen miydin?"

Elimle aşağı inmesini işaret ederek.

"İn ulan aşağı, değişik!"

Bedirhan kamyonetten aşağı inerken yuvarlanmamak için son anda kapıdan tutundu.

“Ağabey, bu nasıl şaka ya, altıma ettim resmen, dizlerimin bağı çözüldü.”

Çevreme bakıp silahımı belime taktıktan sonra Bedirhan’a cevap verdim.

“Uyursan, imam pamuğu münasip bir yerine tıkar Bedocum. Uyumayacaksın, anladın mı koçum?”

Kapıyı hafifçe örten Bedirhan’a, arkamı dönerken için için kırkıyor, gülmek için kendimi sıkıyordum.

“Hadi düş önüme, eve gidiyoruz. Gidelim biraz dinlenelim, gece ben gelir kontrol ederim.”

Bedirhan ile beraber sessiz, kimselerin olmadığı sokakta ilerleyip eve girdik.

Üst kata çıktığımızda, Tarık Yarbay ve Seyit sohbet ediyor, bizim yanlarına gitmemize rağmen dikkat dağıtmadan önlerindeki haritadan noktalar gösterip, *uygun olur ya da olmaz* deyip istişare ediyorlardı.

Bir sigara yakıp yanlarına oturdum.

Haritayı gördüğümde Daim’e silah satacağımız noktayı belirlediklerini anlamıştım, sesimi çıkartmadan ortada dönen beyin fırtınası izliyordum.

Bir taraftan heyecanlanıyor, Zelal’e ulaşma ihtimalini hesap ediyor ve o gün karşılaştığımızda, bana ne tepki vereceğini çok merak ediyordum. Zelal benim için oldukça merak uyandıran biriydi, zaten kendisine hayrandım ve saygı duyuyordum. Düşündükçe de hayran kalıyordum.

Kim yapabilişti ki hem PKK’dan; hem IŞİD’den; hem PYD’den; hem CIA’dan saklanarak iş yapmayı?

Söz konusu bu lanet örgütlerden birkaçı düşünce olarak ayrı da olsalar, aynı şeye hizmet ediyorlardı.

Kan ve gözyaşına...

Zelal bunlar için ortak bir düşmandı. Bu lanetleri kışkırtan, sinirlendiren bir kişiydi o.

Hâl böyle oldukça, bu zebaniler Zelal konusunda ortak bir noktaya varmış oluyorlardı. Ama nedense Zelal’i hiçbir şekilde bulamıyorlar, Zelal gizliliğini koruyor ve beni âdeta büyülüyordu.

Peki bunca örgütten gizlenerek işlerini yürüten birini biz nasıl bulacaktık?

Zelal'i nasıl yakalayacaktık?

Silah satarak mı?

Tabii ki hayır... Bizim planımızda ihtiras, entrika ve daha fazlası vardı.

Çevresinde olup biten her şeyden haberi olan, müthiş bir istihbarat ağına sahip Zelal'in aklına karpuz kabuğu sokacaktık. Ve koşu koşu yarımıza gelecekti, kayıtsız kalamayacağı bir yem atacaktık. Tıpkı tuzak olduğunu bile bile peynire koşan fare gibi koşup gelecekti yanımıza, en azından ben öyle umuyordum.

Saati ikiye gösteriyordu ve biz planlanan hedefi seçmiş, Daim ile yapacağımız silah satışının üzerinden bir güzel geçerek planı cebimize koymuştuk.

2 GÜN SONRA

IRAK-SURİYE SINIRI

AKŞAM SAAT 8 SULARI

Bulunduğum kayalığın oyduğundan termal dürbün ile aşağıda olup bitenlere bakıyordum. Tarık Yarbay sanırım torpido gözünden arakladığı sigaramdan bir tane yakmış, araç içinde stres atıyor; Bedirhan kamyonetin camundan elini sallamış, sıkılmışçasına bakınıyor; Seyit ise öteki kamyonetin içine âdeta gömülmüş bir vaziyette sessizce bekliyordu.

Arazi, bulunduğum konum hariç oldukça düz ve engebesizdi.

Sadece ileride ufak tefek kayalıklar mevcuttu. Kayalıkların devamında içini göremediğim kuru bir dere yatağı vardı. Onun haricinde göze gelen herhangi bir çıkıntı yoktu.

Kayalıkların tepesinde araziye oldukça hâkimdim, silahın üzerine taktığım gece görüş termal dürbün ile Daim'in yaklaşacağı istikamete, aynı zamanda misafirimizin gelebileceği noktalara termal dürbün ile bakıyor; herhangi bir ısı kaynağı anyordum.

Düşündüm de en son Kuzey Irak'ta termal dürbünü kullanmıştım. Olaylar istemediğimiz gibi gelişmiş ve pusudan postu deldirmeden çıkmayı başarmıştık.

Silahlı tekrar sırasıyla Tank Yarbay'a, Bedirhan'a ve Seyit'e doğrulttum. Dikkatimi çeken tek detay, Seyit'in dürbünden baktığımda vücut ısının bir hayli fazla olmasıydı.

Silahın üzerindeki termal dürbün vücut ısını baz alarak görüntü aktarıyor, ona göre hedefi tespit etmemize imkân sağlıyordu. Ve ben tekrar üçünün vücut ısını karşılaştırdığımda Seyit'in vücudundan âdeta alev attığını fark etmiştim.

Sanırım fazla heyecanlandım, diye düşündüm ve konunun üstüne düşmedim.

Tank Yarbay ve bende kulaklıkları telsizler mevcuttu. Telsizi mandalladım, Tank Yarbay'a anons geçtim.

"Kılıçkiran, Kılıçkiran 1!"

Birkaç saniyenin ardından cevap geldi.

"Kılıçkiran dinliyor, evlat, bu sesi özlemişim."

"Anlaşıldı Kılıçkiran, mutabıkız, ben de özlemişim. Bu telsiz sesi, güzel ve şarap gibi bir kadının sesi gibi değil mi?"

Hışt hışt!

"Tamam ulan, kes tatavayı, ne diyeceksen söyle!"

"Alındı, biraz iç sesimi dinleyin dedim."

"Neymiş o iç ses?"

"Haftalar önce çıktık bu yola komutanım, birçok badire atlattık, emek verdik, ter döktük. Şimdi yolun yarısındayız, meyvelerini ilk toplayacağımız hasat vakti yaklaş. Olur da bu kız gelmezse o zaman ne yaparız?"

Hışt hışt!

"Tasalanma evlat, her zaman ikinci bir planımız mevcut. Merak etme, gelecektir, sen gözünü dört aç."

"Yani bir zahmet gelsin artık, 2 gün zaman tanıdık. Çok güzel bir yemek hazırladık, gelmezse Zelal'e küserim."

"Ha ha ha!"

"Bir dövmeyle çıktık bu yola, Irak'ta ipi tuttuk, İstanbul'da bileğimize beraber sardık, Mardin'de ipin ucunu yakalamaya çalıştık, yakaladık da..."

Hışt hışt!

"O ipi çekip ipi tutan elleri de koparacağımız gün de gelecek, uzak değil."

Hışirt hışirt!

“Belki de geliyordur.”

Telsizin mandalını bırakmış termal dürbün ile ay ışığından hafifçe tavanı parlatan ışık süzmesine bakıyordum.

“Konuşan Kılıçkıran 1... Batı istikametinde 2 araç, tahmini uzaklık bir buçuk kilometre, tahmini varış süresi 5 dakika... Çadır karışacak, hazırlanalım, tamam.”

Telsizin mandalını bıraktıktan sonra etrafımı termal dürbün ile taramış yaklaşan iki araçtan başka bir ısı kaynağı görememiştim. Heyecanımdan kalbim hafiften hızlanıyordu ama nefes kontrolü yaparak onu dizginlemeye çalışıyordum.

Daim’in araçları gittikçe yaklaşıyordu. Ama bunun dışında başka bir hareketlilik göremiyordum.

Kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkunduğum an çıkan ses ten sonra ortamın bir an ne kadar da sessiz olduğunu fark etmiştim.

Bu uzun uzadıya uzanan vadide kimsecikler yoktu.

En çokta beklediğim, umutlandığım kişi henüz burada yoktu. Ama ona öyle bir yem atmıştı ki, gelmemesi kendi yarattığı davaya ihanet etmek demekti.

Daim’in araçları yaklaşık 500 metre uzaktaydı. Ben yine çevreme bakıyordum, sürekli termali sağa sola çevirip umutlandığım kişiyi bekliyordum.

“Hadi kızım neredesin, çık artık ortaya.”

Kendi kendime konuştuğumu sanıyordum ki Tank Yarbay telsizden araya girdi.

“Delirdin mi ulan, ne kendi kendine konuşuyorsun?”

Birden kızarmışım, unuttuğum bir şey vardı o da telsizin ayarlarını değiştirip sürekli kısma getirmiş olduğumuzdu.

Yani bir telefon gibi mandallamadan, sürekli konuşmalar birbirimize yansıyor.

“Biraz gerginim de komutanım.”

Ses tonundan sinirlendiğini anladığım Tarık Yarbay, kükrer gibi konuşuyordu.

“Gevşeklik gösterme, sanki sen kızı değil de, kız seni yakalayacak gibi bekleme ulan. Gerginmiş, ben seni gererim şimdi, işine odaklan.”

Kendimden emin bir mesaj vererek devam ettim.

“Tamam komutanım, o iş bende merak etmeyin. Son 200 metre, puşt herif geldi.”

“Görüyorum, sen burayı bırak kıza bak. Emin ol yalnız gelmeyecektir, şu an o sınırdan kudurmuş bir vaziyette olmalı. Hiç kim-senin gözünün yaşına bakmayacaktır.”

Termal dürbünü tam sağ tarafıma üç istikametine çevirmiş, saat dokuz istikametine kadar her kareyi bir güzel termallemiştim ama yine yeşil ekranda hiçbir ısı kaynağına rastlamamıştım.

Yine muzip bir tavır takınmış, ortamın havasını biraz da olsun yumuşatmak için serseriliğe vuruyordum.

“Şuan için hâlâ temiz ve evet eminim kudurmuştur. Ben olsam, ben de felaket kudururdum, çok iyi yemledim he komutanım.”

Konuşmam bittikten sonra kapı açılma sesi duymuştum, anında silahımı aşağıya çevirdiğimde Tarık Yarbayın araçtan indiğini gördüm.

“Ben araçtan ayrıldım, işte başlıyoruz.”

“Evet görebiliyorum, aksi bir durumda sadece yere yatın komutanım, üstünlük bizde unutmayın.”

Arabanın önünden dolaşan Tarık Yarbay cevap verdi.

“İşine bak demedim mi Aras, bırak burayı, burası bende.”

Yattığım yerden iki kolumun üzerinde doğrulduktan sonra cevapladım.

“Peki komutanım, sen bilirsin.”

Yattığım yerdeki kayalığın göğsüme verdiği acı, bir nebze de olsa geçtikten sonra tekrar kayalığın gediğine uzanmış etrafıma bakınmaya başlamıştım.

Her baktığımda heyecanlanıyor ama taramayı bitirdikten sonra yeniden hayal kınklığına uğruyordum.

Daim’in arabası yanaştığında aşağıda hafif toz olan ortamı ay ışığının yardımıyla biraz da olsa çıplak gözle görebiliyordum.

Gelen iki araba yavaşlayıp durmuştu. Şoför mahallinden inen Affan’ın kaba vücudunu hemen tanımıştım, arka tarafa yönelmiş Daim puştunun kapısını açıyordu.

Aşağı inen Daim, montunun önünü açmış ve pantolonunu yu-karı doğru çekerek elini belinin arkasına götürmüştü.

Arka taraftaki araçta da hareketlilik oluştu. Araçtan inen dört adamın da ellerinde hafif makineli silahlar vardı. İki kişi aracın arkasına yönelirken diğer iki kişiye Daim'e doğru yürüyorlardı.

Çenemi telsizin mikrofona doğru yaslamış, Tanık Yarbay'a bilgi geçiyordum.

"Toplam 6 kişi. 4 kişi etki bölgesinde, 4 kişiden ikisi Daim ve Af-fan dallaması. Daim dâhil hepsi silahlı. Daim'de tabanca diğer iki yabancı adamlarda hafif makineli var. En arkada olan iki kişi etki bölgesinin dışında, onlar da silahlı, emniyet aldılar bekliyorlar, bilgi."

Tanık Yarbay tek bir kelime etmeden bileğine bağladığı mikro-fona hafiften iki sefer vurmuştu. İşareti almıştım, notumu gayet iyi anlamıştım.

Yaklaşan Daim ile diyaloga gireceği için kafası kanşmasın diye ben de en son notu geçtikten sonra tek kelime etmemiştim.

Daim, Tanık Yarbay'a yaklaşmıştı ve artık konuşma başlamıştı. Ellerini havaya kaldıran Daim, sitemkâr konuşuyordu. Mikrofondan gelen ses ufaktan yankı yapsa da net duyabiliyordum.

"Bizi nereye getirdiniz böyle Samuel, arkamızda uzun bir yol bıraktık. Şehirden çok uzaklaştık, çok."

Daimin "arkamızda" kelimesini duyduktan sonra içimden kendime çok ama çok pis küfür etmiştim. Tümüyle önüme odaklanmış, başka bir yere bakmıyordum. Hakim tepede olmamın da verdiği rahatlıkla pek arkamı kontrol etmemiştim.

Kayalığın alt tarafı sarpı, oldukça dik ve keskindi asla bana arkadan biri yaklaşamazdı. Ama tepenin sağ ve sol ucu rahatlıkla çıkılabilecek durumdaydı.

Tepeye ilk çıktığımda kontrol etmiştim, arka tarafımızda Suriye-Irak sınır hattı vardı. Yaklaşık 15-20 kilometre ileride sınır başlıyordu.

Bulunduğum hakim nokta, hemen hemen en hakim kayalıktı. Zaten burayı bilerek, isteyerek seçmiştik. Haritadan baktığımızda en uygun tepe burası gibi gözüküyordu.

Tepsi gibi dümdüz olan arazide yaklaşık 1800 rakımlı bu tepe, her yere görüş açısı sağlıyordu. Ama ben Zelal'e ulaşabilmenin heyecanıyla zayıf düşünmüş, ihmalkâr davranmıştım.

Arkamı dönüp termalin öpücüğüne gözümü dayadığım da, sağ kayalıktan aşağı bakıyor ve heyecanla bir sağa; bir sola çevirip herhangi bir noktayı atlamamak için üstün çaba gösteriyordum.

Üç kilometrelik alanı saniyeler içinde termallemiştim ama yine umduğumu bulamamış, hayal kırıklığına uğramıştım.

Bir yandan kulağıma takılı olan kulaklıktan Tanık Yarbay ile Daim'in gereksiz geyik muhabbetini dinliyor, öte yandan bir an olsun gözümü araziden ayırmıyordum.

Alanı tekrar termallemiştim ama ne bir ısı kaynağı ne de bir hareket vardı.

Tek dizimi kırmış, ötekinden dirseğimle destek alarak çömelmiş hâlde araziye bakarken ön tarafa doğru eğildiğim an dengemi hafif kaybederek düşmemek için elimle yerden destek almak zorunda kalmıştım.

O pozisyonda beklerken tepenin keskin hattından aşağı bakmadığımı fark ettim.

Birkaç metre çömelerek ilerleyip kesik tepenin altına doğru baktığımda, aşağı doğru uzanan bir uçurum görmüştüm.

Gidebildiğim kadar ileriye gidip silahı uçurumdan aşağı tuttuğumda, aniden kendimi geri atmış ve yapacağım hamleleri kafamda sıralamaya başlamıştım.

Aşağıda gördüğüm 4 farklı ısı kaynağı, sağ yamacımdan tepeye tırmanıyor, gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Tabii ya kafama sıçayım ben, bölgedeki en hakim tepe bu, nereye geleceklerdi adamlar!"

Sessizce tekrar yamaçtan aşağı termali doğrulttuğumda, Tank Yarbay'ın konuşmamı duyduğunu, mikrofona iki kez tıklattığını fark ettim. Araziyi tararken Tank Yarbay'a net bir bilgi vermek için çenemi mikrofona yaslayıp konuşmuştum.

"Evet komutanım doğru duydunuz. Bulduğum noktanın saat 3 istikametinden, size göre yönünüzü 12 istikameti varsayarsak; or-talama 7 istikameti, tekrar ediyorum 7 istikameti."

Adamların yaklaşma istikametini ve çıktıkları noktayı kontrol ettiğimde dört kişinin dışında ısı kaynağına denk gelememişim.

Mikrofona tekrar çenemi dayayıp devam ettim.

“Adamlar 4 kişi, görebildiğim 4 kişi ve silahlı, oldukça hızlı tepeye çıkıyorlar. 5 dakika, 5 dakika içinde size görüş açısı sağlayacaklar.”

Konuşmamı bitirdikten sonra daha iyi bir görüş açısı sağlamak için yerimden sürünerek hareket ettim.

Adamlara doğru usulca yaklaşarak aynı zamanda görünmemeyi hedefliyordum.

Ve aklımda tek bir soru vardı Zelal neden yoktu.

Dürbünden tepeye çıkan dört kişiye baktığımda, hepsinin erkek olduğunu tespit etmiştim.

Bu yanılacağım bir konu değildi, şimdiye kadar asla yanılmamıştım.

Müthiş bir adrenalin salgılayan vücudum, Tarık Yarbay'ın kulaktan duyduğum sohbetiyle beynimi iki farklı bölgede çalıştırmama sebep oluyordu, hatta üç.

Bir yandan aşağıdaki pazarlığın aşamalarına; öte yandan tepeyi çıkan dört adama... En fazla da Zelal nerede sorusunu arayıp heyecanlanarak, soruma cevap aramakla...

Tüm bu olaylar oldukça gerilmeme, heyecanlanmama, adrenalin seviyemin tavan yapmasına neden oluyordu. Ama bu şoktan bir an önce çıkmam, kendime gelmem ve olayların tümüne birden odaklanmam gerekiyordu.

Zelal'i bulamadan eğer adamlar tepeyi çıkıp aşağı doğru yayılım ateşi açarsa her şey biterdi. Tüm plan suya düşer, fiyaskoyla sonuçlanırdı.

Eğer adamlar buradaysa Zelal'de buralarda bir yerdeydi.

Ama nerede?

Hem olayları kafamdan geçirip olasılıkları hesap ediyor; hem de hafif hafif sürünerek zirveden aşağıya doğru ilerliyordum.

Arada sürünmeyi kesip adamları kontrol ediyor, sonra tekrar devam ediyordum.

Ta ki en son dürbünü doğrultup adamlara baktığımda gördüğüm tabloya dek...

Hızla yukarı çıkan adamlar bir anlığına duraklamış, en önde ilerleyen kişi kemerine takılmış olan telsizi eline alıp konuşmaya başlamıştı.

“Buradasın kızım, gelmişsin işte.”

Telsizle konuşan adamın ve diğer üç kişinin, bir yerlerden yönlendirildiği kesindi. Yoksa tüm ekip yanındayken neden duraklayıp telsizle konuşma ihtiyacı duymuştu ki.

Buradaki soru, bu heriflerin nereden yönlendirildiğiydi.

Telsiz konuşmasından sonra adamların hızlarını yavaşlattığını fark ettim. Sanırım bu yönde bir talimat almışlardı ve bu bizim lehimizeydi.

Aksine ben hızımı arttırmıştım. Dirseğime ve dizime değip canımı yakan taş parçalarını umursamıyordum bile.

Tekrar termali kaldırıp baktığımda, adamların bir kayalığın arkasında kaybolduğunu fark ettim.

Bu kayalık zirveye doğru uzarup bir bıçak sırtı gibi aramıza engel olup birbirimizi görmemizi engelliyordu.

Ara ara sadece kafalarını görüyordum ve bu benim için altın niteliğinde bir fırsattı.

Yaklaşık yüz metre daha ilerlediğimde kayalığın altında kalan yamaçtaki kesik kısmı görebilecektim.

Süründüğüm bölgeden usulca ayağa kalkıp çömelerek ilerlemeyi sürdürdüm. Her defasında hızımı artırıyor, hedeflediğim noktaya bir an önce gidip aşağıya bakmak istiyordum.

Yüzümden aşağı akan der damlaları dudaklarıma kadar iniyordu, tuzun tadını hissedebiliyordum.

Yaklaşık bir dakika sonra istediğim konuma ulaşmış, boynumdaki puşi ile yüzümdeki ter damlalarını silip nefeslendikten sonra sırtımı dayadığım kaya parçasına iyice yaslanmıştım. Silahımı kaldırıp termalden etrafa baktım.

“Hadi güzelim burada ol.”

Termalden gördüğüm ısı kaynağı sayesinde çocuklar gibi sevinerek gülümsememe engel olamadım.

Isı kaynağı oldukça ince, naif ve bir erkeğe göre oldukça kusaydı.

Tepenin tam da tahmin ettiğim gibi göremediğim kısmı içe doğru kıvrık, büyük bir oyuktan oluşuyordu.

Zirve hattından aşağı taban kısmını görmek imkânsızdı. Orada olan bir insana yağan yağmur bile denk gelmezdi.

Zelal yerinde duramıyor, bir o yana bir bu yana gidip duruyordu.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp derin bir nefes almış, kafamda olasılıkları hesaplarırken aklıma ve mantığıma uyan en iyi planı sahneye koymuştum.

1-Aşağı in ana bunu Zelal'in adamları zirve hattını almadan önce yap.

2-Zelal'i etkisiz hale getir, tutsak olarak al.

3-Zelal'in adamlarını Zelal ile tehdit et ve durmalarını söyle, bunu Zelal'in elinde olan telsiz ile yap.

Plan her zaman ki gibi cepteydi, yerimde tekrar termal ile etrafımı kontrol ettikten sonra hareket ettim. Zelal'in adamlarının tepe noktasına ulaşmak için ortalama bin metreleri vardı. Benim ise aşağıdaki vadi tabanına inmek için önümde minimum 1500 metre vardı, ki bunu hem Zelal'e hem de adamlarına gözükmeden yapmam gerekiyordu.

Lehime olan iki şey vardı. Birincisi onlar tepe yukarı çıkıyordu, bense aşağı doğru iniyordum. İkincisi bende termal, silah üstü dürbün vardı; onlar karanlığa mahkûmdu.

Kayalıklardan aşağı doğru hızla indiğimde, Daim ile pazarlık aşamasını gelen Tarık Yarbay silah sayımına geçiyordu. Ama arada saçma sapan ilgisi olmayan konulardan konuşup bana zaman kazandırmayı da ihmal etmiyordu.

Bir nefes almak için durduğumda Tarık Yarbay'a olayların özeti geçmenin uygun olacağını düşünmüştüm.

"Komutanım tepede artık bir gözünüz yok, aşağıya vadi tabanına iniyorum. Bizim kız burada, tekrar ediyorum bizim kız burada, gelmiş. Adamların tepe hattına ulaşmaları ortalama 4-5 dakika, eğer aşağı inip yetişemezsem en kötüsü için hazır olun. Size acımadan ateş edeceklerdir, tekrar ediyorum ortalama 4-5 dakika."

Tekrar mikrofona iki kez tıklatan Tarık Yarbay'ın mesajı aldığını anlamıştım.

Yerimden hareket edip kayalıklardan aşağı hızla inerken bastığım kaya parçalarının sağlam olmasına dikkat ediyordum. Kopan bir taş parçasının aşağı doğru yuvarlanarak inmesinin bir felaket olacağını bildiğim için oldukça temkinliydim.

Yamaçtan aşağı doğru ilerlerken dik olan tepe gittikçe yumuşuyor, ben de hızımı ona göre arttırıyordum.

Artık ne nefeslenecek zaman vardı ne de durup gözetleme yapacak zaman...

En kötü ihtimal Zelal ile ufak bir çatışmaya girecektim. Karanlıkta olmanın avantajını kullanıp taktik kullanmadan saldırıp, eninde sonunda vurulsam dahi onu alacaktım...

Artık tepe hattına çıkan adamlarla görüş açımı kaybetmiş, hızımı daha da arttırmış, tepenin engebeli kaya parçalarından düzlüğe çıktığım için ufaktan koşmaya başlamıştım.

Tahmin ettiğimden daha kısa bir sürede aşağı varacaktım, belki dört dakika bile geçmeden vadi tabanında olup günlerdir peşinde olduğum Zelal'i etkisiz hâle getirecektim.

Yaklaşık olarak 300 metre mesafem kalmıştı. Durup Zelal'in olduğu konuma doğru termal atıştımda, telsizi elinde salladığını ve kayaların arasına diklemesine koyduğu silahını fark ettim.

Bu biraz da olsa beni hayal kırıklığına uğratmıştı, Zelal gibi birisi nasıl olur da böyle tehlikeli bir yerde silahını elinden bırakıp savunmasız bir pozisyona düşerdi? Silaha olan mesafesi belki iki metre civarlarındaydı ama bu riskti, profesyonel birisi böyle bir hata yapmazdı. Yoksa biz Zelal'i gözümüzde mi büyütmüştük?

Bir anlığına bu hatasının sonuçlarını düşündükten sonra, hatasının benim işime geleceğini hesaplamıştım.

Tekrar yerimden hareket ettiğimde biraz hızımı yavaşlatmış, sessiz ve daha temkinli yaklaşıyordum.

Mesafem 300 metreden daha az kalmıştı. Asla hata yapmak istemiyordum.

Tepenin yükseltisi sayesinde diğer tarafta kalan ay ışığı, bu tarafı aydınlatamıyor, yamaç karanlıkta kalıyordu.

Bu da bana görünmemem için avantaj sağlıyordu, doğa resmen tüm olanakları *Aras git Zelal' i yakala*, diye bana sunuyordu.

Nefes nefese tepeden aşağı düzlüğe indiğimde artık Zelal'i her birkaç adımda bir termal dürbün ile kontrol ediyor, hareketlerini takip ediyordum.

Adımlarımı yavaşça atıyor, silahım sürekli nişan vaziyetinde ilerlerken bastığım yeri göremediğimden dolayı ezeceğim bir dal parçasına daha yumuşak basmak, ses çıkarmamak, duyulmamak için top-rağa ağırlığımı yavaş yavaş vererek basıyordum.

Ortalama 70-80 metre kadar mesafem kalmıştı ki, Zelal'in ince sesiyle telsiz ile konuşmasını duyduğum an birden çömelip termale gözümü iyice dayadım.

Zelal'e uzak olmama rağmen ortamın sessiz olmasından dolayı konuşmaları duyabiliyordum.

"Ne yapınız, daha tepeyi alamadınız mı? Ne uyuz adamlar çıkıyorsunuz siz!"

Zelal oldukça sinirli ve stresli gözüküyordu, telsiz konuşmasından dolayı dikkati dağınığından, her konuşmasını fırsat bilip arkasını dönen bir kuşa her göz teması kesildiğinde yaklaşan bir kedi gibi, ben de Zelal'e yaklaşıyor, konuşmayı kestiği an durup çömeliyordum.

Telsizin diğer ucundaki adam, nefes nefese konuşuyor Zelal'e durumu açıklamaya çalışıyordu.

"Zelal tepe çok dik, anca çıkıyorsunuz ama çok az bir mesafemiz kaldı."

"Ben sizi çok yatırdım çok! Ne kadar mesafeniz var çabuk söyle bana!"

"50 metre ya var ya yok."

Termalden izlediğimde Zelal ayağının altındaki taşları eziyordu.

"Çabuk çabuk, acele edin! Bakın dikkatli olun, çocuklara bir şey olmasın! Kamyonetlere ateş etmek yok! Anladınız mı, çocuklar kamyonette olmalılar sakın kamyonete ateş etmeyin!"

2 Gün Önce Seyit'in Evi

"Evet, Aras bir de senden dinleyelim evlat."

Oturduğum sandalyeden masaya biraz daha yaklaşmak için hamle yaptıktan sonra kafamdaki planı ortaya döktüm.

"Şöyle ki, sizin plan işlemez komutanım. Nedenine gelince, tek bir jetonumuz var ve olasılığı bu kadar düşük bir plan için kullanıp da tutturamazsak plan suya düşer."

Masadan geri çekilerek arkasına yaslanan Tarık Yarbay konuştu.

"Seni dinliyorum evlat, neymiş senin tek jetonluk ve tutacak planın."

Hafiften gülerken Tarık Yarbay'ı sinir etmenin zevkiyle konuşuyordum.

"Eğer Zelal'in kulağına gidecek haber sadece Amerikalıların DEAS'a, PKK'ya ya da adı her ne halt olan örgütlerden birine silah satması olursa gelmeyebilir. Ama Zelal'e haber salsak desek ki, Amerikalılar Türkiye'den PKK'nı zorla kaçırdığı yirmi kadar genç yaşta

ki çocuğu, PYD'nin saflarına katmak için getirdi ve aynı zamanda Amerikalılar bir silah anlaşması yapıp örgüte katılacak olan çocukları PYD elebaşlarına götürecekti, aracı olan kişiye silah satacak. Nasıl olur?"

Yerinden fırlayan Bedirhan, gözleri ışıldayarak bana bakıyordu. Söylediğim planı hayretler içinde karşılamıştı.

"Ağabey sen ne diyorsun, Zelal bunu duysa yerinden fırlar gelir, yeminle çıldırır çıldırır."

Tank Yarbay kollarını birleştirmiş Seyit'e bakıyordu.

"Görüyorsun değil mi Seyit, işte bu serseriye ben yetiştirdim."

Hep beraber bir ağızdan gülmüş, Tank Yarbay'ın müthiş bir şekilde olayı kurtarmasına tarıklık ediyorduk.

"Görüyorum Tank Komutanım siz çok yaşayın, Aras gerçekten bu müthiş plan kardeşim, gerçekten Zelal yerinden fırlayıp gelecektir."

Oturduğum sandalyede hafiften gururlanırken Seyit'e dönmüş ve planda onun payını açıklıyordum.

"Evet oldukça ilgi çekici bir plan, yalnız sana da büyük bir rol düşüyor kardeşim."

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini iki yana açtı.

"Hiç sorun değil kardeşim, sen yeter ki söyle."

"Sen bize düşman çekmeyecek ama Zelal'in kulağına gidecek yerlere, Irak-Suriye sınırında bir gizli teslimat olacağını ve içeriğinin aynen bizim planımızda ki gibi olduğu haberini yayacaksın."

"İyi de, Zelal'in bunu duyup duymayacağını nasıl bilebiliriz ki?"

"Kardeşim, onun öyle bir istihbarat ağı var ki. Emin ol duyacaktır, böyle bir haber ışıltı hızıyla yayılacaktır hem de."

Teslimat Noktası, Günümüz

"Çabuk çabuk, acele edin! Bakın dikkatli olun, çocuklara bir şey olmasın, kamyonetlere ateş etmek yok! Anladınız mı, çocuklar kamyonette olmalılar sakın kamyonete ateş etmeyin!"

Adamının tamamı demesinin ardından tepeye 50 metre kaldığını söylemesi üzerine, ben Zelal'e daha fazla sokulmuştum. Kendimi bir kayanın arkasına gizleyerek uygun zamanı kolluyordum.

Kayanın ucundan, Zelal'i gözetlediğim an bana doğru baktığını görmüştüm.

Beni görebilme ihtimali sıfırdı. Sesimi duymuş olamazdı sadece benden tarafa bakıyordu, hem de boş boş.

Termalden de bakmış olsam, omuzlarına dökülen saçlarıyla belinin inceliğini, ayağında bot olmasına rağmen oldukça küçük olan ayaklarını görebiliyordum. Ve hâlâ benim olduğum konuma bakıyordu, zaman gittikçe daralıyordu.

Oldukça heyecanlıydım. Bu kız bizim için tek kilit noktasıydı kafasının içindeki bilgiler bizim için altın niteliğinde bilgilerdi, bizi o buluşmaya en etkili ve en kısa yoldan götürebilecek tek kişi Zelal'di. Başka alternatifi olsa eminim denerdik ama yoktu.

Zelal'in tek bir kılına bile zarar gelmesini istemiyordum ama dağın diğer tarafında benim yıllarımı, anılarımı paylaştığım bir komutanım vardı. Onu riske atamayacağımdan, olası bir durumda Zelal'in canını yakmaktan çekinmezdim.

Sırtımı yasladığım oyuktan sessizce bir hamle daha yaparak Zelal'e baktığımda sessizliği bozan telsiz anonsuyla tüylerim diken diken oldu.

"Zelal ulaştık, adamları görüyoruz, talimatın nedir?"

Zelal arkasını bana dönerek telsizi ağzına yanaştırdığında beklediğim zamarın bu olduğunu anlamıştım.

Yerimden hareket ederek kalktım ve Zelal'e doğru adımlamaya başladım.

Yürürken irkilme sebepleri olan anons bu sefer Zelal'den geliyordu.

"Ateş edin, tekrar ediyorum ateş edin, acımayın!"

Duyduğum bu kelimeler karşısında irkilmiş ve adımlarımı hafiften hızlandırmıştım.

Mesafem artık 10 metre kadardı, hava karanlık da olsa ay ışığı yavaş yavaş yükselmiş tepenin ucundan kendini göstermişti.

9 metre...

Zelal elindeki telsizi sıkıyor, hırslı bir şekilde mırıldanıyor.

8 metre...

Zelal mırıldanmaya devam ediyor, ayağının tekini sanki bir şeye vuruyormuşçasına savuruyor. Nedense o tekmeyi bana savurduğunu hissetmeme sebep oluyor.

7 metre...

Zelal ellerini saçlarının arasına atıyor, ay ışığı tepeden daha da belirgin gözüküyor. Doğa resmen benim için çalışıyor, Zelal artık daha belirgin olarak görünüyor ve saçlarının kömür karası olduğunu fark ediyorum.

6 metre...

Zelal ileri doğru bir adım atıyor, hemen önündeki büyükçe taşa tek ayağını koyuyor ve dizinin üstüne eğilerek dirseğini dizine yaslıyor.

5 metre...

Ay ışığı daha da belirgin oluyor, doğa ana benim için çalışıyor. Zelal'in üzerindeki kargo pantolonundan bile vücut hatlarını görebiliyorum.

4 metre...

Alnımdan burnuma akan bir ter damlası silahı kavradığım bileğime düşüyor, Zelal hâlâ aynı pozisyonda bekliyor, tişörtünün altında ki kabaklığa dikkat ediyorum.

3 metre...

Kabaklığın, belindeki silah yüzünden olduğunu fark ediyorum. Zelal eğildiği yerden doğruluyor ve ayağa kalkıp iki eliyle belini kavrayıp bekliyor.

2 metre...

Hızlıca büyük bir adım atıp bir anda tüfeğimi geri çevirip bir elimle namludan tutarken; diğeriyle dipçiği kavıyorum.

Son adımı da atıktan sonra Zelal'e sesleniyorum.

"Şişt fıstık!"

Zelal boynuna aldığı darbeyle yıkılırken zaman bir anlığına yavaşlamıştı.

Usluca bana dönen bedeni gördüm önce. Sonra ay ışığının aydınlatmış yüzünü. En son da yaşadığı acıdan ve şoktan dolayı buğulanan gözlerini... O gözler bana bir anlığına baktıktan sonra kapanmıştı.

Refleksle ona uzandığımda, zaman tekrar hızlanarak gerçek ritmini bulmuştu.

Evet, namı kadar güzeldi. Hatta kimi kandırıyorum lan ben!

Çok güzeldi. Ama Zelal'di işte.

Zelal kollarıma düşerken çenesinden tutmuş, sol yana devrilmiş başını kendime çevirmiştim.

İki dizimin üstüne çöküp sessizce fısıldadım.

"Merhaba Zelal, sonunda ha?"

Zelal'i yakalamanın sevinci henüz çok daha tazeyken tepenin zirve hattından gelen ateş sesiyle kafamı bir anda yukarı kaldırdım.

"Az daha bekleyemediniz!"

Zelal'i hafiften yere bıraktıktan sonra çabucak belinden silahını alıp belime taktım. Sarsıntıdan kaybolan telsizi aramaya koyulmuştum. Çok sürmeden iki metre öteye fırlayan telsizi taşların arasından alarak mandallamıştım.

"Ateşi kesin Zelal elimde, Zelal elimde tepedeki adamlar size diyorum."

Anonsu geçtikten sonra silahımı adamlardan tarafa doğrultmuş, emniyeti seriye alarak bir şarjörün tamamını boşaltmıştım.

İzli mermiler havada yanarak giderken adamların çok yakınına düşmüştü ve bir anlığına ateş kesilmişti.

"Bakın dağ fareleri, eğer ateş ederseniz ilk mermi Zelal'in kafasına, diğerleri sizin kıncınıza girer. Zelal elimde blöf yapmıyorum, tek bir atış sesi duyarsam Zelal ölür."

Telsizin başındaki adam afallamış olmalıydı ki bu ses tonuna çok yansımıştı.

"Kimsin sen, ne istiyorsun?"

Telsizi tekrar mandalladım.

"Sizinle sen kimsin oyunu oynamayacağım! Tek bir ses dahi duyarsam Zelal gider, sonra sizin yanınızdan geçmeme rağmen beni fark etmemeniz gibi tekrar yanınıza gelir ve sizi bulur oraya çakanın bilmiş olun!"

Ben bu anonsu geçmiştim ki Tarık Yarbay konuşmaya başlamıştı. Parmağımla Tarık Yarbay'ın anonsunu duymak için kulaklığa bastırırken diğer yandan elimdeki Zelal'in telsizini öteki kulağıma dayamıştım.

"Aras çok geç evlat, Daim ihanet ettiğimizi düşünüyor, çatışma çıktı."

Kulaklığımı bir anlığına kulağımdan söküp tepenin diğer yanında duyulan silah seslerini dinledim.

Tekrar kulaklığı taktığımda oldukça stresli ve endişeliydim.

Zelal'i burada bırakamazdım, zaten tepeyi tekrar çıkmam en az 10 dakikamı alırdı. Dört tane dağ faresi işimize keser atmıştı, Daim haklıydı. Ben de olsam aynı tepkiyi verirdim.

Şu an Zelal yerde yatıyordu ve ben onun biraz önce ki durumuna düşmüştüm.

Sinirli ve endişeliydim.

Seyit ve Bedirhan'da silah vardı ama bu benim içimin ferahlamasına yetmemişti.

Sinirli bir şekilde, Zelal'in biraz önce adımladığı alanda gidip gelirken bu çıkmazdan nasıl kurtulacağımızı düşünüyordum ki Zelal'in cebinden sarkan bir anahtar gördüm.

Hemen eğilip anahtarı elime aldığımda, bir araba anahtarı olduğunu fark ettim.

Ayağa kalkıp anahtarın düğmesine bastığımda, yüz metre ilerideki çalıların arasından arabanın dörtlülere yanıp sönmüştü.

"İşte bu be, işte bu! Komutanım sık dişini geliyorum!"

Tarık Yarbay'dan herhangi bir ses gelmemişti ama telsizden silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Tek bir hamleyle yere eğilip Zelal'i sırtıma aldım ve arabaya doğru koşmaya başladım.

Aynı zamanda Zelal'in telsizini elime alıp mandallamıştım.

Adamlara ateş etmemelerini tekrar söyleyerek kendimi yinelemiş ve onları uyarmıştım. Karşılık olarak konuşan adam sadece *ta-mam* diyebilmişti.

Başka ne diyebilirdi ki, kabul etmekten başka çıkış yolu yoktu.

Zelal'e asla zarar vermeyeceğimi, bir müddet orada beklemelerini, uyarımla beraber aşağı inmelerini istemiştim.

Hızlı bir şekilde arabaya doğru koşarken aynı zamanda kulaklıktan gelen çatışma seslerini dinliyor ve sürekli Tarık Yarbay'dan durumu öğrenmek için anons bekliyordum.

Araca ulaştığımda, bagaj kapısını açmış Zelal'i usulca bıraktıktan sonra ellerini boynumda ki puşi ile bağlayıp kapıyı kapatmıştım. İçeri geçip marşa bastım. Engebeli arazide hızlı bir şekilde arabayı sürüyordum.

Bir an Zelal'in bagajın içinde savrulması aklıma geldi ama umursamadan gaza basmaya devam ettim. Birkaç ufak morluğun kimseye

zararı olmazdı. Önemli olan benim tepenin etrafından dolaşıp ön tarafa ulaşmamdı.

Bir ara telsiz bağlantım kesilmişti ki ardından Tarık Yarbay'a çektiğim anonslar cevap bulmuş, konuşmaya başlamıştı.

"Aras! Önüne çıkacaklar önüne! Eğer tepenin Kuzey yamacındaki yoldan geleceksen dikkat et!"

Bunlarda kimdi, Daim neden o tarafa doğru gitmişti ki? Giden Daim ya da Daim'in adamları mıydı?

Tepenin zirve hattından Daim ve adamları gelmeden önce yaptığım kontrollerde o yönde ufak bir dere yatağı ve birkaç tane orta boyda kaya parçası görmüştüm.

Dere yatağının dibini göremesem de, o yönden bir tehlike gelmeyeceğini varsaymıştım.

"Komutanım kim onlar, Daimler o tarafa doğru mu kaçıyor?"

"Ulan ne Daim'i? Daim önümde kedi gibi sıkıştı kaldı, iki ateş ortasında kaldı, adam! Örgüt bunlar örgüt, örgütten başkası olamaz!"

Arabayı hızla sürüyor, bir an önce yetişmek için can atıyordum.

"Dayanun geliyor komutanım, arkanızdakiler size ateş edemez onları susturdum ben. Siz dikkati önünüze verin 2 dakikaya oradayım."

Tepenin sol yamacını dönmüştüm. Ne kadar yol olmasa da, vadinin tabanı tıpkı üzerine asfalt dökülmeyen ama yol yapılması için çalışmalara başlanıp yarım bırakılmış yollar gibiydi. Bu durum arabayı hızlı bir şekilde kullanmama olanak sağlıyordu.

Nihayet tepeden kopmuş ve düzlüğe varmıştım.

Sağ tarafımda, ilerideki dere yatağının üst kısmından Daim ve adamlarının olduğu bölgeye yoğun ateş geliyordu.

Namlu ağız alevinden saydığım kadıyla üç kişilerdi. Mesafe çok uzaktı, menzirim dışındaydı ama hiç düşünmeden arabaya yaslanıp nişan aldıktan sonra tetiği ezmiştim.

İsabet oranım çok düşük de olsa adamların ateşini bastırmış, seslerini kesmiştim.

Tank Yarbay'ın tekrar telsizden konuşmasıyla afallayarak olduğum yere çakılıp kalmıştım.

"Aras, Aras! Adamlara ateş etme, onlar bizim Seyit'in adamlarıymış."

Aklımdaki onlarca soru, beynimde cevap bulmak için çırpınıyor ama bulunamayan o cevap yüzünden hareketsiz kalmakla yetiniyordu. Durduğum yerde sadece önüme bakıp bekliyordum.

Bulunduğum şoktan kurtulup sol tarafıma döndüğümde bizimkilere olan mesafemi göz ucuyla bakıp hesaplamıştım, 450 metre civarıydı.

Daim'in arka tarafta olan iki adamından birisi yerde yatıyor, öteki adam ise arabanın göremediğim kısmından ara ara Seyit'in adamlarına ateş ediyordu. Daim ve Affan ise termal ile gördüğüm kadarıyla iki araç arasında kalmış, hem bizimkilere hem de Seyit'in adamlarına ateş ediyordu.

Bu tabloya baktıktan sonra söylenmeden duramamıştım.

"Ülan nasıl bir oyunun içine düştük biz!"

Yerimden hareket edip direksiyon başına geçtiğimde gaza basıp bizimkilere doğru hareket ettim.

Mesafem 150 metre kadar kalmıştı ki, muhtemelen Affan'ın attığı mermilerden birkaçı sağ ön camdan içeri girerek arka tarafımda ki sol camın patlamasına sebep olmuştu.

Direksiyonun sol tarafına bir güzel kapanmış, gaza sonuna kadar basarken Tank Yarbay'ın duymasını umut ettiğim bir anons çekmiştim.

"Ateş desteği lazım komutanım, piç kurusu beni vuracak yoksa!"

Anonsumun bitmesine müteakip, bizim serseri Bedo, çılgın asker Tank Yarbay ve biraz sonra hesap soracağım Seyit, silahları bir anda konuşurmaya başlamıştı. Daim ve Affan karşı ateş sonucu pusmuş olmalılar ki, bana doğru gelen yayılım ateşi bir anda kesilmişti.

Vites değiştirip gaza sonuna kadar basarken kafamı direksiyondan kaldırıp önüme çıkan bizim kamyonetlerden birine çarpmamak için son anda sola kırmış ve frene asılmıştım.

Hızlı bir hamleyle kapıyı açıp kamyonetin önüne geçtiğimde silahımı Daim'in bulunduğu iki aracının ortasına çevirmiş, fare gibi saklanan Affan'ı ve Daim'i görmüştüm.

Mesafem 40-50 metre civarındaydı, hücum yeleğimden çıkarttığım el bombasının pimini çektikten sonra mandalı bırakıp fırlattım.

"Affan ben geldim hemşo, hamamda yaptığın artistliği unuttum mu sandın dostum!"

El bombasını havaya attım.

"Tarık Komutanım, Ankara misketi geliyor dikkat."

Ortalama üç saniye sonra infilak edecek el bombasının patlayacağı bilgisini de Tarık Yarbay'a haber verip uyardıktan sonra kamyoneti kendime siper edip çömelmiştim.

Üç saniye ve aklımda üç soru?

Seyit'in amacı ne? Zelal bu sestten sonra uyanır mı? Tepedeki adamlar şimdi ne bok yiyor?

Kısaçık bir süre olan üç saniyede bunları kafamdan geçirirken dördüncü saniye gelen patlamayla hafiften irkilmiştim. Beşinci saniye yerimden hızla hareket edip kamyonetin sağ arkasında Bedirhan'ı, aynı kamyonetin önünde Seyit'i, bizim aracın ön tarafında da Tarık Yarbay'ı görene kadar hızla koşmuşum.

Tarık Yarbay'ın yanına geldikten sonra kayarak yere oturmuş 45'liğimi bacak kılıfından çektikten sonra namluya mermiyi sürerek atış için hazır da bekliyordum.

"Komutanım neler oluyor?"

Tekere yaslanmış Tarık Yarbay şarjörünü değiştirirken devam etti.

"Önce bir selam ver huyar herif. Sen ne yaptın kız nerede?"

Böyle bir şeytan üçgeninde bile gülümsememe sebep olan Tarık Yarbay'ın mizahi yaklaşımına susmak bana yakışmazdı. Ama şimdi hiç yeri ve zamanı değildi.

"Giderek çıtayı yükseltiyorsun komutanım, bunu sevdim. Ayrıca kız bende, paket hâlinde bagajda duruyor. Şimdi bu adamları ne yapıyoruz sen onu söyle?"

Konuşmam biter bitmez Seyit'in adamları yeniden karşı ateşe geçmiş ve Daim'in olduğu yöne mermi yağdırmaya başlamışlardı.

Seyit'in bize uzaklığı 15-20 metre arası da olsa biriyle konuştuğunu duymuştum.

"Komutanım, Seyit birileriyle konuşuyor."

Bedenini yaslandığı tekerden hafif tampona doğru çeviren Tarık Yarbay, birkaç el ateş ettikten sonra bana yöneldi.

"Evet biliyorum, örgüt bize tepeden atmaya başladığından beri konuşuyor."

Seyit yeniden elindeki telsizle konuşmuştu. Konuşuklarını duymuş tekrar Tarık Yarbay'a yönelmiştim.

"Ee, şimdi de *Daim'e doğru sızın, etkisiz hâle getirin diyor.*"

Yüzüme bakan Tarık Yarbay cevap verdi.

“Ee, ben bunda kötü bir şey göremedim. Zaten şu dakikadan sonra bu şerefsizleri öldürmeyip ne yapacağız?”

“Sorun öldürüp öldürmemek değil ki, bunu ben de 2 dakika içinde yapabilirim.”

Tekrar birkaç el ateş eden Tarık Yarbay konuştu.

“Ee, sorun ne evlat?”

“Sorun şu, böyle bir tezgâhtan bizim neden haberimiz yok?”

“Onu da iş bittikten sonra konuşacağız. Şimdi şu adamlara bak ne bok yiyorlar.”

Hızlı bir hareketle yerimden doğrulup arabanın arkasına geçmiş, Seyit’in adamlarına termal ile bakmışım. Yanımdaki kamyonetin tamponuna yaslanıp çaprazdan Daim ve Affan’ın arabasına ateş eden Seyit’e dönerek konuştum.

“Adamların eğer bu şekilde devam ederse birazdan ölecekler, durup yatmalarını ve sadece biz istediğimizde ateş desteği vermelerini söyle. Aksi hâlde en arkadaki adam onları öldürecek, tepsi gibi dümdüz arazide mermiye kafa atmaya geliyorlar.”

Seyit bana tek kelime etmemiş, telsizden Arapça birkaç cümle söylemişti. Sonrasında adamların yere yatıp ateşi kesmeleri üzerine söylediklerimi harfiyen yerine getirdiğini anlamışım.

“Şimdi şöyle yapıyoruz. Adamlarından 10 saniye süreyle ateş etmelerini iste, 10 saniye sonunda ateşi kesinlikle kesip beklesinler. Ben Daimlerin arabasının sol tarafında olan kayalıkların oraya gideceğim. Sonrasında tekrar adamlarından ateş desteği isteyeceğim ve bu da on saniye sürecek, bunun haricinde tek bir atış istemiyorum Seyit, anladın mı tek bir atış!”

Seyit’e tüm bunları söylerken ona olan sinirimi belli etmiş, *Hayırdır Seyit bu da neyin nesi* diye sormasam bile, bunu anlamasını sağlamışım.

Saniyeler içinde gerçekleşen bu konuşmayı Tarık Yarbay’da dinlemiş, son anda yanımıza gelen Bedirhan’da bir kısmına vakıf olmuştu.

Tarık Yarbay’ın yanına geçtikten sonra Seyit’e elimi kaldırıp emri verdim.

“Şimdi!”

Yerimden bir ok gibi fırlamış, yaklaşık 50 metre ilerideki kayalık birikintisine 10 saniyede varmak için uçuyordum.

Daha yolun yarısındayken en arkadaki adamın beni görmesi ve ateş etmesi üzerine zikzaklar çizerek ilerliyor, ayaklarımın dibinden kalkan taş parçalarının bedenime çarparken verdiği korku hissini bir tarafa bırakarak vücudumun bana verdiği enerjiyi son zerresine kadar kullanıp kendimi bir an önce kayaların arkasına atmak istiyordum.

Adamı göremiyordum ama kötü nişancı olduğu belliydi. İyi bir nişancı bu mesafeden aniden yerinden hareket ederek koşan bir hedefi beşinci saniyeden sonra indirebilirdi.

Çünkü beşinci saniyeden sonra insan beyni aynı doğrultuda koşan bir hedefin hareket tarzını hesaplayabilir, sağlıklı bir nişan alarak onu etkisiz hâle getirmek için çalışırdı.

Tabii ki koşan bensem bu durum değişirdi.

Koşarken saniyeleri saymış, beşinci saniyede silahımı hedefe bakmadan tahmini bir açıda doğrultmuş ve çaprazdan bebeğin tetiğine basıp izli mermileri göndermeye başlamıştım.

Altı, yedi, sekiz. Seride çalışan silahımda yarım şarjörden daha az mermi kalmış olmalıydı. Dokuz. Adam ateşi kesmiş, ona doğru havada yanarak ilerleyen mermileri görüp pusmuş olmalıydı. On, on bir. Ve kendimi kayalığın dibine atmış, hiç düşünmeden boş şarjörü silahtan söküp atarak yenisini yerine takmıştım. On beşinci saniye dolmadan kayalığın arkasında nişana hazır bir şekilde bekliyordum.

Mikrofona yanaştım.

"Komutanım Seyit'e söyleyin bir on saniyelik ateş daha!"

Konuşmam bittikten sonra nefes kontrolü yaparak koşmanın verdiği adrenalinle yerinden çıkacak olan kalbimi biraz olsun dizginlemiş bekliyordum.

Henüz birkaç derin nefes alıp vermiştim ki Seyit'in adamları ateş etmeye başlamıştı.

En arkadaki adamın çok kısa bir sürede dikkatinin dağılmasını fırsat bilip bu fırsatı değerlendirecektim.

Adam güvenli bir konumda olduğu için arabanın diğer tarafından gelecek olan ateşi umursamayacak *zaten bana o taraftan gelen ateş zarar vermiyor, önemli olan karşımdaki adamı mantığıyla hareket edecek ama yine de açılan yayılım ateşi neticesinde 2-3 saniye afallayacaktı.*

Minimum 2, maksimum 3 saniyem vardı.

Seri bir hamleyle kayalığın arkasından çıkıp tüfeğimi kayalığa yasladım ve dürbüne gözümü diktim.

“İşte buradasın piç kurusu.”

Tetiğe basmadan önce adamın kafasına nişan alıp göğsümün içinde deliren kalbimin bana vermiş olduğu titremeyi hesap ederek ıskalama olasılığımı düşünmüş ve kafasına değil de, daha geniş bir hedef olan göğsüne nişan almıştım.

368 kilometre hızla havada uçuşan iki adet izli mermi adamın göğsünü delip geçerken anında namluyu Daim'den tarafa çevirmiştim.

Ama görünürde hiçbir ısı kaynağı yoktu.

Çünkü iki araç birbirine çok yakın park edilmiş, Daim'se iki araç arasında kendini saklayabilecek bir pozisyonda bekliyordu. O yüzden attığım el bombası tesir etmemişti.

Şimdi ne yapmalıydı?

Arabalardan birinin yakıt deposuna ateş edip patlatabilirdim ama bu riskli bir durumdu ve bizimkiler de zarar görebilirdi.

Bu tür düşüncelerden sıynılarak yerimden kalkmış, yine aynı tempoyla Tank Yarbay'ın yanına fırlayarak koşmuştum.

Tank Yarbay, ben yanına koşarken uzaktan yaklaştığımı görüp Daimlere doğru ateş ederek beni ateşiyle himaye etmiş, korumuştü.

O hızıyla aracın yanına geldiğimde iki ayağımın üzerinde kayıp yere çömelerek anca durabilmişim.

Ateş etmeyi kesip yanıma çömelen Tarık Yarbay birden bana yöneldi.

“Durum ne evlat?”

Nefesimi topladıktan sonra anca konuşabildim.

“Adam öldü, başka kimse de yok. Tabii Daim fırlamasından ve Affan'dan başka...”

Daim'in olduğu tarafa göz ucuyla bakan Tarık Yarbay sonrasında devam etti.

“Anladım, peki son sahneyi beraber oynayalım mı ne dersin?”

Çömeldiğim yerden şarjörümü ve silahımı kontrol ederek Tank Yarbay'a döndüm.

“Allah derim, hadi oynayalım komutanım.”

"Peki, şöyle yapıyoruz, bilmem bir şey fark ettin mi? Daim ve Affan'dan dakikalardır tek bir atış sesi gelmedi. Bunların ya mühimmatları bitti ya da son atımlık mermileri kaldı."

Tank Yarbay'ın dikkati sayesinde tespit ettiği durum, olası duruyordu. Gerçekten ne Daim'den ne de Affan'dan dakikalardır tek bir el ateş sesi gelmemişti.

"Peki plan ne?"

Bir müddet düşündükten sonra yanına çömelip, dizimden tutan Tank Yarbay devam etti.

"Sen genişten alıp, yanı Seyit'in bulunduğu kamyonetin arkasından dolaşıp, açılarak araçların yanına doğru devam edersin. Herhangi bir ısı kaynağı alırsan bas gitsin tetiğe, bense senin ateş desteğinle bizim arabamızın yanından Daim'in arabasının yanına doğru gözükmenden yürümeye çalışacağım. Ortalama 25 metre mesafe var senden önce varacağım için sen şimdiden çık."

Planda büyük ve riskli sahnenin Tank Yarbay'a düştüğünü hesaplayınca itiraz edip kabul etmemiştim ama tüm çabalarıma rağmen Tank Yarbay kabul etmemişti.

Bir dakika sonra plan cepteydi, Seyit'in ve Bedirhan'ın yanına gidip durumu hızla anlattım ve kamyonetin arkasından açılarak devam ettim.

İlk on metrede bir şey göremesem de, biraz daha ilerledikten sonra tekerlerin arkasından beliren vücut ısılarını fark edebiliyordum.

Gözümü termal dürbünden ayırmadan konuşmaya başlamıştım.

"Tahmin ettiğim gibi iki araç arasındalar, dikkatli olun komutanım."

"Anlaşıldı, tamam."

Bir yandan Daim ile Affan'ı kontrol ederken; diğer taraftan Tank Yarbay'a, aynı zamanda yanından geçmek üzere olduğu Daim'in ölümüş öndeki iki adamına bakıyordum.

Her ihtimali değerlendirmek lazım, dedim içimden.

Belki adamlar yaralıydı ve Tank Yarbay yanlarına geldiklerinde ani bir hareketle ona zarar vereceklerdi. Ama Koca Kurt temkinli yaklaşıyor, yerde yatan adamların yanından geçerken silahın namlusunu bedenlerine çevirip ayağının ucuyla kontrol ediyordu.

Tank Yarbay ile Daim'in arasındaki mesafeyi ölçtükten sonra çenemi mikrofona yasladım.

"Son 10 metre, sizden emir bekliyorum."

Anonsumu duyan Tank Yarbay bir anlığına durmuş, sonra devam etmişti.

Metreler kala silahımı aniden Daim'den tarafa çevirmeme sebep olan bir ses duymuştum. Parmağım tetiği birazcık ezmiş, tüm kaslarımla ve uzuvlarımla ateş etmeye hazırlanırken duraksamış ve Daim'in kırık İngilizcesiyle konuşmasına kulak kabartmıştım.

"Lütfen öldürmeyin, lütfen! Ne isterseniz veririm, her ne istiyorsanız olmuş bilin ama yalvarırım bırakın gideyim!"

Bırakın gideyim demişti, Affan ölmüş müydü acaba. Yoksa Daim onu şimdiden satmış mıydı?

Tank Yarbay araçlara 5-6 metre kala durmuş, birkaç saniye beledikten sonra Daim ile konuşmaya başlamıştı.

"Daim, teslim olmazsan zaten öleceksin. Bizim sizi öldürme gibi bir plan ve gayemiz zaten yoktu! Bana güvenmeyerek ilk ateşi açan sensin! Biz silahlarımızı satın işimize bakacaktık ama sen işi bu hâle getirdin!"

Daim'in ses tonunda ölümün notaları vardı.

Sadece ölüm anını yaşayan insanlardan çıkacak olan ve de birçok kez ölüme şahitlik eden insanların tecrübe ettiği bir sestir bu.

Tank Yarbay haklıydı. Daim'i öldürme gibi bir gayemiz yoktu ama olaylar bu safhaya gelmişti.

Kumar masasında kaybedeceği bir şey olmayan insandan hiçbir şey kazanamazdınız. Ve de ölüme gülebilen bir insandan...

Bana *"teröristleri vururken ne hissediyorsun"* diye sorsalar, *"sadece silahın geri tepmesini hissediyorum"* derdim.

Ruhsuz olduğumuzdan mı?

Tabii ki hayır, zaten bizim işimiz beden ile değil; ruh ile yapılan bir işti. Eğer ruhunu kaybedersen o silahı bir daha eline alamazdın.

Biz sadece duygularımızı bastırabilen, bilinçaltındaki yaraların ve anıların bize zarar vermesini engelleyen, onları kontrol edebilen kişilerdik.

Yani Daim fena toslamıştı.

Bu işler tamamen bittiğinde belki Daim'in adını bile hatırlamayacaktım. Sadece arkadaşlarıma bir sohbet ortamında anlattığım aksiyon dolu bir hikâye olacaktı.

Neden mi?

Çünkü biz asla iyi insanları öldürmemiştik.

Bizim adaletimiz namlunun ucundaydı ve o adalet o kadar keskin, o kadar yalındı ki asla bir masuma, asla bir suçsuzla karşı çıkmamıştı şimdiye dek.

Daim pisliğin tekiydi. Onca çocuğun, onca masum insanın kanı vardı ellerinde. Belki benim ülkemin ve insanların çoğunu etkilemiyordu yaptığı iş ama insanlık suçuydu onun yaptığı.

Tank Yarbay'ın uyarılarıyla silahını atmış, elleri havada arabanın arkasından çıkan Daim iki dizinin üzerine çökmüş, o şekilde bekliyordu.

Tank Yarbay yanına giderek üzerini aramış Daim'i yakasından tutarak kaldırıp geldiği yöne doğru fırlatmıştı.

Ya Affan, Affan neredeydi?

Bunun cevabını almak için telsizden o yöne doğru yaklaştığımı bildirmiş, hızlı adımlarla arabalara doğru yürümeye başlamışım.

Tank Yarbay arka tarafta beklerken Daim ile konuşuyor, Affan'ı soruyor, Daim ise Affan'ın yaralı olduğunu söylüyordu.

Arabaların yanına geldiğimde tüfeğimi boynuma takılı olan askı kayışını kullanarak bedenimden yana salmış, bacak kılıfındaki tabancamı çıkarmışım.

Yakın muharebede tabancanın kabiliyeti tüfeğe göre daha üstündü. Hızlı nişan al, köşeyi dönerken hızlı namlu çevir...

Hiç seslenmeden arabanın arkasından dolanıp hafiften başımı uzattığımda Affan'ın iki arabanın arasında tekerlerden birine yaslanırken görmüştüm.

Beni fark etmiş olsa bile başını çeviremeyecek kadar güçsüz ve bitkindi.

Zor da olsa dudaklarından iki kelime dökülmüştü.

"Beni öldür."

Yarındaki silaha ayağımla tekme atıp arabanın altına sürükledikten sonra iki dizimin üzerine çömelmiş, Affan'ın yaralandığı noktayı göz ucumla kontrol ediyordum.

Sanırım mermi, mide boşluğundan içeri girmiş ve içeride kalmıştı.

İşte, ruhum bu adama acımamı emretmişti bir anlığına...

Neden mi?

Ne kadar Affan'a karşı sinirli de olsam, Daim onu umursamamış ve bencil davranarak bir kenara atmıştı.

Oysaki bu adamın Daim'i sevdiğine ve ona karşı saygı duyduğuna inanmıyordum, bu onun sadece belki de mecbur olduğu bir işti. Ama Daim dallamasının onu kullanarak bir kenara atması, karaktersiz bir insan olduğunu bir kez daha bana göstermiş Affan'a da acımama neden olmuştu.

Tabancamı kılıfına soktuktan sonra gömleğini yırtarak yarasını kontrol etmiştim.

Tahminim doğruydu.

Gözleriyle beni süzen Affan zor da olsa konuştu.

"Ne yapıyorsun sen, sana beni öldür dedim!"

Ellerimle yarasını kontrol ederken bir anlığına durup Affan'a sert bir bakış attım.

"Kes sesini, bana erkeklik yapma! Yaran çok ciddi değil, biraz kan kaybetmiş de olsan bu seni öldürmez."

Eliyle bileğime yapışan Affan mırıldandı.

"Ne yani beni öldürmeyecek misin?"

"Seninle bir problemim yok ama bir kez daha bana hava basarsan seni öldürürüm dostum. Bir daha yola çıktığın adamları da iyi seçersin, şu an bir peçete gibi silinip atıldığının farkındasındır umarım!"

Başını sağ yana çevirip ileride yürüyen Daim'e bakan Affan, sadece sessiz kalmakla yetinmişti. Ama ben gözlerindeki kin ve nefreti görebiliyordum.

Ayağa kalkıp Affan'a burada beklemesini söyledikten sonra yarımdan ayrılmış, Tarık Yarbay'a doğru yönelmiştim.

Affan'ın yerinden kalkacak hâli yoktu ama ben yine de onu uyar-mıştım.

Çünkü ölümün eşliğinde olan bir insan, son nefesinin verdiği enerji ile bir deliliğe kalkışabilirdi.

Adımlarımı hızla atarken Affan'ı vuran kişinin Seyit'in adamlarından biri olduğunu anlamıştım.

Çünkü mermi direk karşıdan gelmişti, yarasının girişi nokta kadardı. Eğer Tank Yarbay, Seyit ya da Bedirhan vurmuş olsaydı mermi sağ taraftan geldiği için yara yırtık bir vaziyette olacaktı. Çünkü mermi yandan girecek, eti parçalayarak içeri geçecekti.

Affan'da da durum tam tersiydi, dediğim gibi sadece ufak, yuvarlak bir delik vardı.

Kan akıntısını detaylı görememiştim ama eğer ki postu deldirdiyse, her kalbiniz attığında kan belirgin bir şekilde çoğalarak akardı.

Eğer ki şoka girerseniz, vücudunuzun adrenalini seviyesi artacak, artan adrenalini kalbi hızlandıracak, hızlanan kalp daha fazla atacak, bu da kanın daha hızlı akmasına neden olacaktı.

Derin derin nefes alıp kalbinize söz geçirebilirsiniz eğer fazladan 15 dakika yaşayabilirdiniz.

Kısa bir süre gibi gözükse de 15 dakika değerli bir zamandı.

20 metrelik kısacık yolda bunları düşünürken arabanın çevresini dolaşmış, Tanık Yarbay'ın yanına gelmişim.

Gördüğüm tablo karşısında bir an duraksamış, ufak bir beyin fırtınası yaptıktan sonra artık sorularıma cevap bulabilmişim.

Yaklaşık yarım saat önce, tepe hattındayken Seyit'in vücudundan alevler çıkıyordu. Sebebi en başından beri adamlarını o kurumuş dere yatağına yerleştirmiş olmasıydı, eğer silah alışverişi normal gitseydi bile Seyit adamlarıyla pusu kurup Daim'i öldürecekti.

Bunu şu anki tabloya bakıp tahmin etmek hiç zor değildi.

Seyit silahını Daim'in kafasına dayamış, nişan almış bekliyor, gözlerinden alevler çıkıyordu.

Tanık Yarbay, ne olduğunu anlamamış bir şekilde Seyit'e soru soruyor, anlamsız bu tabloya cevap arıyordu.

"Seyit neler oluyor, ne şimdi bu, neden bu kadar hırslandın?"

Seyit bir an olsun Daim'den gözlerini ayırmazken Daim korkuyla titriyor, elleri havada titrerken ağlıyor, aynı zamanda af diliyordu.

Tanık Yarbay'ın sorusunu cevaplamayan Seyit'e doğru yaklaşarak aynı soruyu ben de sordum.

"Seyit bize neler olduğunu açıklayacak mısın, bu kin; bu nefret niye, neler oluyor?"

Seyit silahını Daim'in alınına bastırıp Daim'i ileri doğru iteklerken son derece sinirli ve kendini kaybetmiş bir şekilde davranıyordu.

"Siz kaçmayın, bu bizim meselemiz! Değil mi şerefsiz herif? Yine bâkir kızları şantaj yaparak zorla yatağına atıyor musun he? Atıyor musun? Bu şerefsiz, kanı bozuk zampara, iki arkadaşımın ölmesine sebep oldu, Muhaberat'tan. Yani Suriye istihbaratının en seçkin iki

personeli olan, çocukluk arkadaşlarım olan, iki yiğit sırf bu şerefisin uçkuru yüzünden öldü! Söylesene adi adam, anlat o geceyi anlat! Nasıl da kıydın kardeşlerime! Dosyayı kapatmak için içerde ki adamın Affan mıydı söyle!”

Korkudan dermanı kalmayan Daim yere düşmemek için çaba harcarken biz hâlâ olayı anlamsız bir şekilde izliyor, nereye varacağını merakla bekliyorduk.

Daim, zor da olsa birkaç cümle konuştu.

“Hayır hayır, Affan’ın bir suçu yok, olayı sizin birim şefinizle beraber kapattık.”

Silahını Daim’in alından indiren Seyit hayal kırıklığına uğramış, duyduğu isim karşısında bir anda karşımızda yıkılmıştı.

“Nasıl, nasıl olabilir, nasıl...”

Ellerini indiren Daim, hüngür hüngür ağlıyordu.

“Uzun zaman oldu, ben, ben unutuldu sanıyordum affet beni üzgünüm.”

Gözlerini, yaşadığı şokun ardından tekrar nefret ve kin bürüyen Seyit silahı tekrar Daim’in alına dayamış, dişlerini sıkarak konuşmuştu.

“Şerefsizler için yaşasın cehennem!”

Seyit’in tetiği çekmesi üzerine yüzümün sağ tarafına fırlayan kan ile kafamı sol tarafa çevirmem bir olmuştu.

İlk başta Tarık Yarbay ve ben tam Daim’in arkasında beklerken, olasılığı düşünüp sağa ve sola ayrılmıştık.

Daim’in beyninden çıkan çekirdek bize de isabet edebilirdi ve Seyit’in ruh hali bunu düşünecek boyutta değildi.

Daim’in lanet kanından bir parça dudaklarımdan içeri girerken, yüzümün sağ tarafı tamamen kan olmuştu.

Yakından ateşlenen bir silah mermisi insan vücuduna girdiğinde, mermi dönerek ilerlediği için yarattığı çevresel daireler sonucu etten çıkarken nokta şeklinde değil, parçalayarak bir yol izlerdi.

Daim’de de aynısı olmuştu.

Beyninin arkası tamamen dağılmış, paramparça olmuştu.

Daim son nefesinde *hayır* diye bağırarak istemiş, ama Seyit buna bile zaman tanımamıştı.

Daimin cansız bedeni yerde yatarken Seyit son kez lanet edip arkasını döndü ve kamyonete doğru harekete geçti.

Sanırım onu biraz yalnız bırakmak en iyisiydi.

Ben, benim arkadaşlarıma, Yavuz'a; Kenan'a; Orbay'a; kısaca hepsine böyle bir ihanet ederek kendi uçkuru yüzünden diğerlerini ölümüne itenlerden daha fazla ve canlarını yakacak şekilde intikam alırdım.

Tarık Yarbay'la göz göze geldikten sonra ilk yardım paketini alıp Affan'ın yanına gitmiştim.

Yolda yürürken *acaba Zelal uyandı mı* diye kendime soruyordum. Zelal değil de, Zelal'in adamlarını tepede unuttuğumu hatırladım.

Hücum yeleğinin cebinden, Zelal'in telsizini çıkarıp mandala basmıştım.

"Gençler eğleniyor muyuz?"

Cevap gelmeyince tekrar konuştum.

"Size diyorum, yukarı da manzara nasıl eğleniyor muyuz?"

Telsizin karşısından yine aynı ses cevap vermişti.

"Şimdi gidiyoruz ama tekrar geleceğiz!"

Yolda duraksamış tepeye bakarken devam ettim.

"Ulan sizde aşağı inecek göt var mı ki, siktirin gidin, söyleyin Zelal'i aldılar deyin ve kısa bir zaman sonra çay içmeye geleceklermiş diye de üzerinden geçersiniz!"

Telsizin karşısındaki adam son derece sinirli konuşuyordu.

"Eğer Zelal'e bir şey yaparsan, bunun hesabını senden sorarız bilmiş ol! Bekle, sadece bekle!"

Cevap vermek için telsizi mandalladığımda adamın telsizi kapatbığını fark ettim, çağrım boşa düşmüştü.

Umursamayıp önüme dönüp devam ederken Tarık Yarbay'a telsizden adamların gittiğini ama dikkatli olmamız gerektiğini söyleyerek Affan'ın yanına gittim.

Affan, aynı yerde hareketsiz oturuyor aradan geçen 3-4 dakikanın ardından daha da kötüleşmiş bir hâlde bekliyordu.

Yanına çömelip ilk yardım setini aıp sarı bezlerinden birini aldım.

"Daim sana son kez kazığını attı Affan, en az 3 dakikanı yedi."

Cevap vermeyen Affan'ın üzerindeki gömleği yırtarak kanayan yarasını sarmak için öne doğru çektim.

Yarayı bir güzel temizleyip kanı bir nebze de olsun durduracak bandajlardan birkaç tane yaranın üzerine koyup koltuğunun altından sargı beziyle sardıktan sonra, litrelik bir serumu telefonumun ışığını yakarak bulduğum damar yoluna taktım. Affan'ı Jeep'in direksiyonuna taşıyarak serumu tavandaki ceket askılığına astım ve yaruna yaklaştım.

"Şimdi git, yarım saat; en fazla kırk dakikan var. Serumun içine yaptığım iğne seni yarım saatten fazla diri tutar, merak etme biz bunu birçok kez deneyip tecrübe ettik. Arka lastik patlak, yavaş gidersin ama hiç gitmemekten iyidir. Hayatta yaptığın kötülüklerin ya da kötülere hizmet etmenin bedeli sana patlak bir lastik olarak geri döndü. Bundan sonrası seninle lastik arasında kalmış, benden bu kadar. Seni neden mi öldürmedim, sen zaten ihanete uğrayarak öldün ve bunu göğsüne aldığın bir mermi deliğiyle taçlandırdın. Aynaya her baktığında bunu hatırla Affan, şimdi gaza bas ve buradan kaybol git."

Kapıyı hızla çarpıp Affan'a iyi bir ders verip yanından ayrıldıktan sonra marşa basıp Jeep'i çalıştırdıktan sonra gittiğini gördüm.

Tanık Yarbay'ın yaruna geldiğinde bir köşeye çekilmiş, telsizi normal konumuna getirdikten sonra kulaklığı kulağımdan çıkarıp araçtan aldığım yarım pet suyu önce yüzüme dökerek, sonra da hepsini bir yudumda bitirerek bir nebze de olsun rahatlamıştım.

Seyit'in duymayacağı şekilde Tanık Yarbay'a ne yapmamız gerektiğini sorduğumda gözleriyle Zelal'in arabasını gösterdi.

"Kız havasızlıktan ölecek, bilmem fark ettin mi?"

Hızlı bir adımla Tanık Yarbay'ın yayına yanaştım.

"Hiçbir şey olmaz ona, o kızda böyle bir hırs olduktan sonra kolay kolay ölmez. Ayrıca bagaj kapısını tam oturtmadım, içeri yeterince hava giriyordur."

Yan gözüyle bana bakan Tanık Yarbay cevap verdi.

"İyi bok yedin, Zelal ulan bu."

Tanık Yarbay'ın omzundan tutup durmasını sağlamıştım.

"Hayır hayır, biz Zelal'i fazla büyüttük bence komutanım. Başka bir şey var bu işin içinde, bir bit yeniği var. Henüz ne tahmin yürütebiliyorum; ne de aklıma bir şey geliyor ama çıkacak Zelal'in altından bir şeyler."

Önce arabaya, sonra bana bakan Tanık Yarbay cevap verdi.

"Nereden vardın bu kaniya?"

Gözlerimle arkamızdaki tepeyi gösterdim.

"Tepeden baktığımda, aşağıda kendinden geçmişçesine deli gibi geziniyordu. Silahını kendinden uzağa bırakmıştı, bana son derece gafil avlandı."

Sırtarak devam ettim.

"Tabii burada söz konusu olan benim, yani Aras faktörü... Kızın dibine kadar sessizce girdim, ruhu bile duymadı. Demek istediğim hiç profesyonel değildi, emrindeki adamlara karşı kaba ve son derece motivasyon kırıcı konuşuyor. Saldırgan tavırlarla bir o yana bir bu yana gidiyordu."

"Ee sen ne yaptın?"

İki kaşımı havaya kaldırdım. Dudaklarımı biraz büzdüm.

"Çaktım bir tane ne yapacağım komutanım."

Yürümeye devam eden Tank Yarbay'ı tekrar omzuna dokunarak durdurmuş, onu kızdırmayı yine elden bırakmamıştım.

"Her şeyi bir kenara bırakalım komutanım, hatun var ya fena fena. Çok güzel be."

Omzunu hızlı bir hareketle elimden kurtaran Tank Yarbay cevap verdi.

"Defol Aras, defol git!"

Yediğim azar ile sonunda susabilmişim. Zelal'in arabasına doğru ilerlerken, Tarık Yarbay konuşmasını sürdürüyordu.

"Seyit birazdan kendine gelir. Planladığımız depoya bir an önce gidelim, Affan meselesine gelince en iyisini yaptın, doğru olanı buydu. Şimdi aç şu bagaj kapısını da Zelal kimmiş görelim."

İKİ ARADA BİR DEREDE

Tarık Yarbay'ın önüne geçip bagajın kapı mandalına bastığımda, kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı.

Zelal bagaja koyduğum pozisyonda bekliyor, hâlâ muşıl muşıl uyumaya devam ediyordu.

Hücum yeleğinden ufak bir el feneri çıkaran Tarık Yarbay, fenerin ışığını açıp Zelal'in yüzüne tuttuğunda ay ışığında hafiften parlayan elmacık kemiklerini, oldukça belirgin olan yüz hattını artık daha net görebiliyordum.

Teni beyazdı, yanakları hafiften kırmızı, kirpikleri uzun, kaşları oldukça düzgündü ve çok narin güzel bir burnu vardı. Dudak çizgisi sanki bir kalemle çizilmiş gibi belirgin, çenesi ise oldukça orantılıydı. Hafiften yüzüne dökülmüş saçlarını usulca bir hamleyle kulaklarının arkasına attım. Boynuna iki parmağımı koyup nabzını kontrol ettiğimde oldukça şaşırdım. Normalin çok üstünde seyrediyordu.

Sanırım, gördüğü kâbus ya da rüyada bir adrenalin patlaması yaşıyordu. Belki beni görüyordur, bir köşeye sıkıştırmış üzerimde tepiniyordur kim bilir...

Yanağını ve alnını elimle kontrol ettiğimde, ateşinin de normalden biraz daha fazla olduğunu hissettim.

Uğradığı şok, onu bu denli kötü etmiş olmalıydı ki vücudu bu yenilgiyi resmen dışa vuruyordu. Bütün bunları analiz ederken, elimle Zelal'e dokunduğum yerlere ışık tutan Tarık Yarbay'ın ışığı birden söndürmesiyle elimi Zelal'den çektim.

"Hayran hayran bakman bittiyse gidelim mi evlat?"

Bagaj kapısını hafiften örterek Tarık Yarbay'a döndüm.

"Ne hayranı komutanım, tamam güzel dedik ama mükemmel demedik, güzelin bir çıt üstünde diyebiliriz ama."

Tarık Yarbay önden yürüyordu.

"Kes ulan, tamam, işimize gücümüze bakalım. Şuradan bir an önce çıkmak istiyorum, bu Daim dingilini ne yapacağız mesela, sen onu söyle."

Hızlı bir adım atarak Tarık Yarbay ile aynı hizaya geldim.

“Onu da Seyit düşünsün komutanım, benim meselem değil o kısmı.”

Tarık Yarbay eliyle beni reddedercesine bir hareket yaptı.

“Olur mu ulan öyle? Artık burada olanların hepsi bizim meselemiz, şahsa indiremeyiz.”

“Hayır hayır, öyle değil komutanım, Seyit bu olayı şahsi olarak görmeden önce düşünecekti bütün bunları. Adam bir plan yapıyor, içinde biz sanki yokuz; oyunun içinde bir oyun daha var ama habirimiz yok.”

Tarık Yarbay bir anda duraklayıp yüzüme baktı.

“Bak evlat, anlıyorum Seyit bize ayıp etti ama bunun yeri ve zamanı şu anda burası değil. Zaten anladığım kadarıyla Seyit’in arkadaşlarına Daim dallaması bir kumpas kurmuş olmalı ve bunun sonucunda Seyit birkaç arkadaşını kaybetmiş. Sen ya da ben olsak daha aşırı tepki verirdik, bunu sen de biliyorsun. Şu an için tek istediğim, şu kızı ve diğer herkesi alıp buradan defolup gitmek.”

Öyle de olmuştu, yaklaşık 15 dakika gibi bir sürenin ardından bütün izleri yok edip arabalara atlayıp yola koyulduk.

Seyit kamyonetle en önde, peşinde Bedirhan, peşinde ben ve en arkada Tarık Yarbay bizi takip ediyordu.

Seyit, uyarmamıza gerek kalmadan Daim ve diğer adamların cesetlerini kamyonete yükleyip adamlarını da yanına alıp en öne geçmişti.

Plana hâlâ sadıktık ve önceden belirlediğimiz eski bir depoya gidip birkaç gün ortarlardan kaybolmayı hedefliyorduk. Bu sırada Zelal ile konuşup olayları anlatmayı, onu ikna etmeyi planlıyorduk.

Yola çıkalı beş dakikadan daha az bir zaman olmuştu ama oldukça hızlı yol alıyorduk.

Depo şehrin kuzey yakasında daha çok Türkiye sınır hattına yakın bir yerdeydi. Seyit gizli saklı işlerini bu depoda yürüttüğünü söylemişti. Onun hakkında kafamda soru işaretleri kalsa da şu anda ona güvenmekten başka çaremiz yoktu.

Plana yamalık yapmak, bu dakikadan sonra bizi yanlış yapmaya itekleyebilirdi.

Zelal’in buluşma noktasına geldiği arabayla ilerlerken, torpido gözünden çıkardığım birkaç evrağı da incelemeden bırakmamıştım.

Evrakların tümü arabayla ilgiliydi, Irak'ta bulunan birkaç şirketin adı geçiyordu. Artık Zelal'in Suriye'de değil de Irak'ta yaşadığına emindim. Çünkü arabanın bütün evrakları Irak'taki bir şirket üzerine kayıtlı olduğunu gösteriyordu.

Eğer Zelal konuşmaz ve susmayı tercih ederse, bu evraklardan belki bir şey çıkarabilirdim. Ama konuşması için elimde çok ama çok büyük iki kozum vardı. Bu kozları çok yerinde kullanıp Zelal'in bizim ile anlaşma yapacağından çok emindim.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından, şehir merkezine girmeden eski bir çevre yolunu kullanarak depoya ulaştık.

Oldukça ıssız ve sessiz bir mekândı, irili ufaklı binaların pencere-leri kırık dökük, duvarları kısmen yıkık, oldukça yıpranmış yapılar olarak gözüküyordu.

Seyit arabadan inmiş, daha sağlam duran oldukça büyük bir kapısı bulunan diğerlerinden düzgün ve kullanışlı depoya yöneldiğinde, ben de arabadan sessizce inmiş, termal dürbüne gözümü dayayarak çevreme bakıyordum.

Çepeçevre etrafı termallediğimde, bizim haricimizde ne bir ısı kaynağı ne de bir ses vardı.

Seyit'e olan uzaklığım yaklaşık 50 metre civarındaydı ama muhtemelen kapıdaki zinciri çıkarmıştı. Bu sessiz ortamda zincirin sesi kulaklarımı tırmalamış, tüylerim diken diken olmuştu. Oldukça uzun olduğu belli olan zincir, iki kapının demir kolları arasından sıyrılırken her bir darbeye sesi oldukça net hissedebiliyordum.

Arabanın yanından ayrılmamıştım ama Tarık Yarbay ve diğerleri depoya doğru ilerliyordu.

Temkinli olmak zorundaydım, Zelal tek kozumdu, onu asla kaybedemezdim.

Tarık Yarbay deponun önüne geldiğinde, Seyit içeriden ufak bir ışık yakmıştı. Artık herkesi daha net görebiliyordum.

Herkes kapının önünde dikilmiş Seyit'i izlerken, Tarık Yarbay tek bir hamleyle içeri daldı.

Gözden kaybolduktan 15-20 saniye sonra telsizi mandallamış ve temiz olduğu kanaatini verdikten sonra beni çağırmıştı.

İki vücuttuk ama tek beyinden yönetiliyor gibiydik, birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki Tarık Yarbay depoya Zelal'i alıp da neden

hemen gitmediğimi anlamıştı. Sonradan içeri bakıp da beni çağırmıştı, çünkü bu durumdayken risk alamazdık.

Belki Seyit'in adamlarından birisi bizi satmıştı, kim bilebilirdi ki...

Arabanın arkasına geçip kapıyı açtığımda Zelal'i hafif uyanık sersemlemiş bir şekilde görmüştüm.

İncitmeden, yavaşça kavrayıp kucağıma aldım.

Sonrasında tek bir hamleyle omzuma atıp yavaşça depoya yöneldim.

Kapıdan içeri girdiğimde, içeride loş bir ışık yanıyordu. Büyük deponun her köşesini aydınlatmasa da yeterliydi.

İçeri girer girmez deponun sol köşesinde büyükçe bir konteyner gözüme çarptı, zaten Seyit de bana eliyle konteyneri işaret etmişti.

Hızlı bir şekilde ilerleyip konteynerin kapısına geldiğimde Zelal'i omzumdan indirip kucağıma aldım.

Kapıdan içeri girip bakındığımda birkaç sandalye vardı, birine Zelal'i oturtup tekrardan ellerini ve ayaklarını sandalyeye bağladım. Dışarı çıktığımda Seyit adamlarına emniyet almak için deponun çevresini sarmalarını söylüyordu.

Artık Seyit ile yüzleşme vakti gelmişti.

Tarık Yarbay'ın ardından Seyit ile göz göze geldiğimde, Seyit durumu anladı ve deponun içinde bulunan kasalardan birkaçını ortaya koyup oturmamızı işaret etti.

Oldukça yorgundum, yüzümden akan ter boynumu ve dudaklarımı yakmış, kayalıklardan aşağı indiğim için ayaklarım ağrımış, yüksek adrenalinden durağan zamana geçince vücudum hâlsiz kalmış, stres ve açlığın verdiği zafiyetle de direncim düşmüştü.

Kasalardan birine oturup cebimden çıkardığım sigaradan bir tane yakarken Seyit ile yüz yüze geldik.

"Ee Seyit, mikrofon sende, seni dinliyoruz..."

Ayakta dikilen Seyit kasalardan birine oturup kafasını öne eğmiş bir şekilde konuşuyordu.

"Aslında anlatacak pek bir şey yok, var ama hatırlamak istemiyorum."

Sigaramdan bir duman alıp havaya üflerken konuştum.

"Bence anlatacağın bir şeyler olmalı, mesela çıkarılarım için sizi kullandım, diyebilirsiniz."

Yüzünü bana çevirdi.

"Hayır hayır, öyle bir durum söz konusu değil! Hainlerle kim düşmansa o kişi ve kişiler benim dostumdur. Tamam, kabul ediyorum, sizin Daim'i aradığınızı duyduğumda Daim hainini düşünerek belki yanınıza gelmiş olabilirim. Ama bu bir ortak payda... Sonuçta, biz düşman değiliz, aynı yolun yolcusuyuz. Kader bizi Daim şerefsizinin ortak düşmanı olarak birleştirdi."

İki elini birleştirmiş, sessizce Seyit'i dinleyen Tark Yarbay konuştu.

"Daim bizim düşmanımız değildi ama hain olduğu konusunda hemfikiriz, bizim onunla bir alıp veremediğimiz yoktu, en azından senin payın kadar... Daim'in hainliği insani boyutta bizi ilgilendirdi. Kanlı elleri, silah satıp kaos yaratmaya yardımcı olması, günahsız insanların ölümüne sebep olmasıydı onun suçu. Ama biz bunu kişisel almadık Seyit. Senin hatan bizden habersiz oyun kurman oldu, senin mekânında bu denli şerefsiz birini öldürmene biz zaten engel olmazdık ki bize şahsi meselenizi anlatsaydın, biz sana *dur* bile demezdik, sonuçta dostumuzun hasmı bizim de hasmımızdır."

Yeniden kafasını yere gömen Seyit oldukça pişman görünüyordu.

"Sizden anlayış bekliyorum, belki de elimdeki tek fırsatım bu tezgâhtı. Şimdi Daim'in silah baronlarından arkasını kollayan kimse peşine düşmeyecek, silah satarken birbirlerini vurdular diyecekler, dosya kapanacak. Ben, bu ciğeri beş para etmez, uçkuru bozuk piç yüzünden suçsuz günahsız arkadaşlarımı kaybettim. Daim namussuzu, sübyancı, kanı beş para etmez itin tekiydi. Kimi zaman savaş mağduru; kimi zaman ailesinden kaçırılan 15-16 yaşındaki kız çocuklarıyla zorla ilişkiye girer, o masum ufak yüreklerin hayatlarını, hayallerini söndürürdü.

Bu çirkin olayı Muhaberat'tan arkadaşlarım çözmüştü. Sırf Daim de değil; işin içinde Daim'in ağa babaları da vardı. Bir gün Daim ve yanındaki birkaç şerefsizi, benim arkadaşlarım bir operasyonla bastılar, işin içinde birkaç tane de Suriyeli bürokrat vardı. Sonrasında arkadaşlarımdan bu dosyayı alıp olaydan el çektiler. Üç gün sonra da sözde bir gölete balık tutmaya gitmişler de tekneleri batması sonucu ikisi de boğularak ölmüş süsü verdiler, bugün sizin de duyduğunuz gibi olayı bizim birim şefiyle halletmişler. Henüz hesabım kapanmadı, onunla da hesaplaşacağım..."

Seyit'in anlattıklarını dinlediğimde kendimi onun yerine koydum, aslında devasa bir hatası yoktu. Lakin bize güvenmeyerek bir hata etmişti işte.

Yere attığım sigaramı ayağımın altında ezerken konuştum.

"Peki, Zelal gelmeseydi ve biz hazırladığımız tezgâhı aynen bozmadan uygulasaydık, yani Daim'e silahları satıp onu gönderseydik o zaman ne yapacaktın, yine öldürecek miydin?"

Seyit gözlerime baktı.

"Hayır, tabii ki de ona dokunmayacaktım, onu öldürüp sizin planlarınızı bozamazdım. Zaten ortalık karıştığında ben müdahale ettim, Zelal'in adamları eğer ki ateş edip kaos yaratmasaydı, ben kesinlikle sizin işinize karışmayacaktım."

Bu cevaptan sonra artık Seyit'e karşı sinirlerim biraz daha yumuşamıştı.

Sohbetin devamında Seyit arkadaşlarıyla çok küçükken tanıştıklarını, kardeş gibi büyüdüklerini, aynı zamanlarda Suriye istihbaratına girdiklerinin hikâyesini anlattı.

Aradan bir saat kadar zaman geçmişti ki, ayaklarımın dibi izmaritle doldu.

Bu kanlı ülkede Seyit'in bize anlattığı başka hikâyeler karşısında sinirden ve küfürden kendimi yiyip bitirmiştim.

Tarık Yarbay bu esnada sessiz kalıyor, Seyit'e tek bir kelime dahi etmiyordu. Ama anladığım kadarıyla ona ne kızgın ne de kindar gözüküyordu.

Seyit ile birkaç kelime konuştuktan sonra tam konuyu kapatmak için ayağa kalkmışım ki içeriden gelen bir inleme sesiyle kafamı Zelal'in olduğu konteynere çevirmem bir oldu.

"Ve uyuyan güzel uyandı komutanım!"

Tarık Yarbay yerinden kalktı.

"Onu ürkütme Aras, üzerine fazla gitme. Eminim çok hurçun olacaktır. Onu alt etmemiz çok zoruna gitmiştir. Bize ilk etapta tek kelime söylemeyeceğine eminim, temkinli ve akıllı davran evlat."

Dağılmış saçlarımı elimle toparladıktan sonra Tarık Yarbay'a döndüm.

"İki şey insanı yıkar komutanım. Birisi dostundan gelen ihanet, ikincisi ise düşmanından gelen merhamet. Biz Zelal'e göre onun

düşmanınız, o zamanında dostlarından ihanet gördü ve yıkıldı, şimdi düşmanından merhamet görsün de kim dost kim düşman iyi öğrensin.”

Sözüm bittikten sonra konteynere yönelip kapısının önünde durdum.

Gözleri bağlı olan Zelal ayak seslerimi duyduktan sonra kapıya doğru başını çevirmiş ve beni dinliyordu. Oldukça heyecanlı ve hırslı gözüküyordu.

Kapıdan usulca adım atıp içeri geçtiğimde beni başıyla takip ediyor, hareketlerimi tahmin etmeye çalışıyordu.

Kenardan başka bir sandalye aldım ve tam Zelal’in karşısına oturdum. Belli etmiyordum ama ben de biraz heyecanlıydım, heyecanımın geçmesi için bir müddet sessiz kalmanın iyi olacağını düşündüm.

Zelal hiç hareket etmeden bekliyor, karşısındakinin kim olduğunu, onu kaçıranın hangi güç olduğunu çok merak ediyordu.

Aslında ben ilk adımı Zelal’den bekliyordum. Bu, sahaya bir sıfır galip çıkmamı sağlayacaktı. Eğer Zelal konuşursa bu onun yenildiğini gösteren bir durum olacaktı. Merak ettiğini, yenildiğini, alt edildiğini, tutsak tutulduğunu ve bütün bunları kimin yaptığını öğrenmek için tek bir soru bile sorsa bu benim için yeterli olurdu.

Ama karşısına oturduğumu bilen Zelal öyle gururluydu ki gözleri kapalı olmasına rağmen başını sağ tarafa çevirmiş o şekilde bekliyordu, varlığını hissetmek onu o kadar sinir ediyordu ki alnında çıkan damar, onun ne kadar sinirli ve hırslı olduğunu gösteriyordu.

Onu psikolojisini çok iyi anlayabiliyordum. Tutsaklık nedir, hapis kalmak nedir, insanın düşmanı tarafından kaçırılması nedir, insana ne his verir; bunları çok iyi anlayabiliyordum.

Zelal’i o kadar iyi anlayabiliyordum ki, bileğinde bağlı olan ipin bile ona verdiği hissi ve rahatsızlığı çok iyi çözümleyebiliyordum. Tabii ki tecrübeyle sabitti hatırlamak istemediğim, unutmak istediğim lanet ve acımasız anılar...

Zelal’in yanına gireli henüz iki dakika bile olmamıştı ama bu, satler olmuşçasına uzun gelmişti bana. Zelal bu esnada biraz rahatlamış ve alnındaki o damar belirginliğini kaybetmişti ve artık sağ ya da sola çevirdiği başını bana doğru çevirmişti.

Bazen o kadar sessiz oluyorduk ki, ikimizde nefes dahi almıyor sanki konteynerin içinde yokmuşuz gibi hareket ediyorduk. Bu

esnada Tank Yarbay'ın ve Seyit'in içeriden gelen konuşma sesleri bile duyuluyordu.

Zelal kulak kabartmamış gibi gözükse de gelen sesleri ayırtmaya ve anlamaya çalışıyordu.

Bir ara öyle daldık ki sessizliğe, Zelal bana sanki beni yanında unutmuşçasına bir his vermişti. Ben odada yokum gibi, umursamazca davranıyordu.

Bu onu korkusuz ve güçlü gösteriyordu ama bir yere kadar.

Bir anda sandalyeden kalktım ve hafiften sandalyeyi itekledim.

Sandalyenin demir ayakları konteynerin zemininde kulakları tırmalarcasına ötmüş, bu ses ve yaptığım hamle Zelal'in yeterince korkmasına yetmiş gözüküyordu.

Ne kadar güçlü gözükse de, onunla oynadığım bu oyunda onu yenmiştim. Ne olursa olsun o bir insandı ve elleri bağlı, gözü kapalıydı.

Onun psikolojisine göre korkmasının tek sebebi vardı, ona vura-cağını düşünüyor ve irkiliyordu.

Artık konuşmanın zamanı gelmişti, o anın geldiğini hissetmiştim. Bir sigara yakıp, ayakta Zelal'e bakarak karşısında dikilirken dumanı belli belirsiz yanan tepedeki florasana üfledim.

"Ne sanıyordun Zelal, imkânsız olduğunu mu; yoksa ulaşamaz olduğunu mu? *Bir gün birisi çıkar ve beni mağlubiyete uğratar, demedin mi hiç? Aslında senin felsefeni az çok anlayabiliyorum. Sana göre senin bir savaşı kazanman yetmez, diğerlerinin hepsinin de kaybetmesi lazım değil mi? Benim tanıdığım Zelal aynen böyle düşünüyordur* diye tahmin ediyorum, yoksa yanılıyor muyum? Şu an neyi merak ediyorsun Zelal, benim kim olduğumu mu yoksa sana ne yapacağımı mı? Yok yok, benim tanıdığım Zelal bunu da düşünmez. Neyi düşünür söyleyeyim, *adamlarım yaşıyor mu ve buradan nasıl kaçırım? Kaçmak konusunda oldukça başarılısın, değil mi? Zamanında örgütten kaçan biri olarak buradan da kaçma planları yapıyor olmalısın.*

Seni elinde fırsat olmasına rağmen öldürmeyen birisi; seninle konuşmadan istediklerini almadan öldürmez, onu da biliyorsun değil mi? Aslında biraz da olsa rahat olmanın tek sebebi bu diye düşünüyorum. Tabii şunu da unutmamak lazım, Zelal'in aslında bir işe yaramaz olduğunu, onun arkasındaki kişinin asıl gücün ve kontrolün sahibi olduğunu ve o gücün Zelal'i kurtarmaya geleceğini bildiğin

için rahat olduğunu... Bunu ikimizin de biliyor olması çok garip ve korkunç bir şey, değil mi Zelal? Yani senin bir işe yaramaz olduğunu ve o arkandaki kişinin esas gücün sahibi olduğunu bilmek... Bu seni önemsiz kılıyor Zelal, sen sadece bir basamaksın güzelim, bunu bil istedim... Bil ve ona göre hareket et... Ve şunu asla unutma Zelal, kumar masasında kaybedeceği hiçbir şey olmayan bir insandan bir şey kazanamazsın. Ben bir hiçim Zelal, kocaman bir hiç... Ama sen, sen hiç olamazsın. Sebebini duymak ister misin?"

Bütün bu konuşmaları Zelal'in etrafında dönerek yaparken yeniden sandalyeye oturmuş ve ona nefesimi hissettirecek mesafeye kadar yaklaşmışım.

"Seni duyamıyorum Zelal, cevabını merak etmiyor musun? Söyleyeyim mi Zelal 'hiç' olamamanın sebebini? Senin ve hiçlik makamının arasında kocaman bir Asi var! Asi şu an ne yapıyordur Zelal? Bunu düşünmekten geceleri uyuyamıyorsun değil mi? Orada genç ve güzel kızlara neler yapıyorlar biliyorsun, değil mi Zelal? Bunu ben-den daha iyi biliyorsun! Orada kadınların ne amaçla kullanıldığını, kimlerin yatağını süslediğini, köle gibi kullanılarak gençliklerinin onlardan çalındığını, koparıldığını biliyorsun değil mi?"

Zelal'e bütün bunları söyledikten sonra savunmasını kırmış gibi gözüküyordum ama yetmezdi, daha devam etmeliydim, onu hassas noktalarından o kadar sağlam vurmalıydım ki beni asla hafife almalıydı. Bilgi gücü ve ben Zelal'i bilgiyle vuracaktım.

Eğer ki tahminlerim doğruysa Zelal'in arkasında birisi ya da birilerinin olduğunu bilmek ve bunu Zelal'e söylemek onun karşısında beni yeterince güçlü kılacaktı.

Zaten kurduğumuz tezgâh ile Zelal'i yemleyip onu tuzağımıza çekip esir almak onun havasını yeterince söndürmüştü. Ama üzerine biraz daha oynayıp onun gururunu kırmak istiyordum.

Ona o kadar yakındım ki nefesini hissedebiliyordum, sinirden hızla atan kalbi yerinde durmuyor, dişlerini sıkıyor ama inadından ve benim hakkımda hiçbir bilgiye sahip olmadığından tek kelime etmiyordu.

Oturduğum sandalyede geriye yaslanıp devam ettim...

"Babanı da ziyaret ettim Zelal..."

Zelal birden kafasını bana doğru çevirdi, kulaklarını kabartarak dikkatle beni dinliyordu. Onu en hassas noktalarından vuruyordum.

“Doğru duydun, babanı ziyaret ettim. Zavallı adam çok kötü gözüküyordu, umarım şimdi daha da rahattır. Ha, Bedirhan’ı da unutmayayım. Muhtemelen duymuşsundur. Asi’ye aşkından ve kendini suçlu hissettiğinden Asi’yi örgütün elinden kurtarmak için dağa çıkmış. Bunu bilen birkaç kişi de gizlemek için sussa da babanın son sözlerinden olayı gayet iyi çözümledim.”

Zelal hızla nefes alıp veriyor, artık sinirinden patlayacak gibi duruyordu. Birkaç kelime oyunu ile babası üzerinden Zelal’i iyi vuruyordum. Zelal babasını öldürdüğümü düşünüyor olmalıydı. Bu belli belirsiz bir durumdu ama yine de elleri ve gözleri bağlı olan oydu, esir düşen oydu, mağlup olan oydu. Bu noktada insan ne kadar güçlü ve iradeli olsa da söylenen şeylerden etkilenmemek imkânsızdı. Söz konusu sevdikleri olunca da insanın içini kemiriyordu.

Durmaya niyetim yoktu, son hızla elimdeki son koza dek oynamaya niyetliydim, devam ettim.

“Hiçbir şey ile alakası olmayan suçsuz ve günahsız annene ne demeli? Kadın sizin üzüntünüzden bir beyin sarsıntısı geçirmiş, şu bir zamanlar çocukluğunuzu geçirdiğiniz konakta ağızsız dilsiz yatıyor. Eminim, sizinle gurur duymuyordur. Düşünsene Zelal, sen de bir anne olabilirdin ve çocukların ufak yaşta örgüte katılıp dağa çıkabilirdi, ne kadar acı bir his değil mi? Annen yatalak hâliyle son nefesini verirken onu görememek ne acı, değil mi? Bütün bunlar senin suçun, biliyorsun değil mi? Bir ailenin hayatını zindan ettin. Söylesene, insan hayata kaç defa geliyor? Değer miydi Zelal, söylesene, değer miydi?”

Artık Zelal dişlerini sıkıyor, bağlı ellerini ve ayaklarını yerinden oynatıyor ipleri koparmaya çalışıyordu.

Annesi ile ona yaptığım blöfe acayip inanmıştı ve bu bardak taşmadan önceki son damlaydı ama bardağı taşıran damla değildi. Hâlâ direniyor, konuşmamak için kendini sıkıyor ve kasiyordu. Zelal’e olan son kozumu ona sunup bu konuşmayı burada bitirecektim.

“Değmezdi, değil mi Zelal? Köpekler gibi pişmansın ama artık dönüş yok, biliyorsun, değil mi? Sana bu zamandan sonra mutluluğu ve huzuru verebilecek biri yok, değil mi Zelal, bunu sağlayacak biri

yok? Dünyaya bir işe yaramaz olarak geldin ve işe yaramaz olarak öleceksin. Sen zarardan başka bir şey değilsin Zelal! Sen anne ve babanın sadece 5 dakikalık zevkinin ürünüsün! Sen busun işte! Bir baş belasından başka bir şey değilsin! İnsanların hayatlarını karartan, onca insanı hayata küstüren bir zavallısın sen!”

Sandalyede otururken öne doğru eğilmiş, Zelal’in diz kapaklarından tutmuş sıkıyor ve bütün bu konuşmayı yaparken avazım çıktığı kadar bağınıyordum.

Ve Zelal artık patlamıştı.

“Yeter ulan, yeter! Yeter, kes sesini, kes! Sık kafama, bitir işimi bitir! Yeter!”

Burun buruna gelmiştik neredeyse, kendimi geri çekip sandalyeye yaslanmış onun bu zavallı hâlini izliyordum.

Alnındaki o damar patlayacak gibi şişmiş, yüzü kızarmıştı. Dudaklarının titrediğini bile görebiliyordum, içimden “işte sen de bu kadarmışsın Zelal” diye geçirdim.

Onu çözmüştüm, artık ona, eski hayatına dönemese de; şu anda olabilecek en mutlu ortamı sağlayabileceğimi söyleyecektim. Bu bir sorgu yöntemi idi, onun elinde zaten olmayan ile onu vurmuştum, şimdi de onları vadettiğimi ona söyleyecek ve istediklerimi almaya çalışacaktım.

Tabii bu bir ihtimal hesabıydı, belki işe yaramayacaktı ama en etkili yöntem şu an için buydu. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı, onun dışında her şey kendiliğinden gelişecekti.

Ses tonumu ayarladım, artık daha şefkatli bir Aras olarak konuşuyordum.

“Peki Zelal, sana bunca yaşanan olaydan sonra bile mutluluğu ve huzuru verebilecek insan benim desem... Bunu bir düşün, benim için çok zor değil. Senin hakkında her şeyi bilen ve seni bu sandalyeye bağlayan biri bunu yapabilir, emin ol. Baban seni reddetmiş olsa da, emin ol gittiğinde seni kabul edecektir. Annen seni gördüğünde eminim çok sevinecektir ve Asi, yıllardır örgütün elinde tutsak olan kardeşin Asi, o da yanınızda olacak. Mutlu bir aile tablosu gibi gözüküyor, ne dersin Zelal? Sadece *tamam* demen yeterli, sadece *tamam* de, gerisini bana bırak. Senden ölüm istemiyorum, öldürülecek birileri de istemiyorum, sadece *tamam* de.”

Zelal kafasını öne eğmiş, hareketsiz duruyordu. Alnındaki damar belirsizleşmişti, daha sakın gözüküyordu. İçimden, *"hadi kızım, tamam de gitsin, ne istiyorsun bende,"* diyordum.

Kafasını bana doğru kaldırıp bağlı gözlerini tam da yüzüme dikmişti.

"Ya kafama sık ya da ellerimi çöz ben senin kafana sıkayım!"

Zelal'in bu kadar hızlı çözülebileceğine zaten ihtimal vermiyordum ama bu cevabı da beklemiyordum. Ayağa kalktım, kulağına eğildim ve odadan çıkmadan önce yavaşça konuştum.

"Peki güzelim, sen bilirsin. *Ben eşeğim*, diyorsan, ben de senin sırtına semer vurmasını iyi bilirim."

Cümlem bittikten sonra Zelal'in omzuna hafiften iki sefer vurdum ve konteynerden çıktım. Dışarı çıktığımda Tarık Yarbay, Seyit ve Bedirhan kulaklarını dikmişler bizi dinliyorlardı, hepsi birden bana doğru bakıyordu.

Yanlarına gittiğimde kasalardan birine oturdum ve konteynerin kapısının örtük olduğunu kontrol ettikten sonra Tarık Yarbay ile göz göze geldim.

"Çetin ceviz, komutanım. Ama çatladı, kırılacaktır."

"Zaten konuşmasını beklemiyordum evlat, biraz düşünmeye vakti olursa belki daha mantıklı hareket eder."

"Ben de öyle düşünüyorum komutanım. Bu arada Bedo, Zelal'e asla gözük müyorsun, burada kesinlikle sesli bir şekilde konuşmuyorsun! Sen benim altın kozumsun, eğer ki bu deli inat ederse devreye sen gireceksin, anlaştık mı?"

Bedirhan elleri bacak arasında iki büklüm otururken cevapladı.

"Tamam ağabey, tamam, mesele yok, sen nasıl dersin öyle yaparız."

Bedirhan sözlerini bitirdikten sonra Tarık Yarbay konuşmaya başladı.

"Zor bir gündü, isterseniz birkaç saat uyuyalım. Yarın etraflıca bir plan yaparız, ona göre hareket ederiz. *Bu depo bizi epey bir gizler*, diye düşünüyorum."

Tarık Yarbay'ı ilk onaylayan Seyit oldu.

"Evet, Tarık Komutanım, haklısın, gidip biraz dinlenelim. Sonra bir plan yapar, ona göre hareket ederiz."

"Herkes araçlara dağılsın o zaman arkadaşlar! Aras, sen Zelal'in arabasına geçersin, Bedirhan sen kamyonete... Güzelce dinlenin, sabah çok işimiz var. Bu kamyonetleri yok etmemiz lazım."

Herkes kafasıyla onayladı. O kadar bitkindim ki bu asla ama asla reddedemeyeceğim bir teklifti. Kafam rahattı, Zelal elimizdeydi, anah-tar bizdeydi ve emniyeteydi. Şu an içeride kafasında binlerce soru ile cebelleşiyor ve bir ikilem içerisinde kalıyordu.

İçeriden çıkıp arabaya doğru yöneldiğimde Seyit'in adamlarının biriyle selamlaşıp yanlarından hızla geçip gittim, arabanın kapısını açıp içeri geçtikten sonra koltuğu yatırdım ve gözlerimi kapayıp uykuya daldım.

O kadar derin uyumuştum ki, uyuduğum yedi saat sanki bana bir saatmış gibi gelmişti. Arabanın koltuğundan doğrulduktan sonra yan taraftaki koltukta ısrarla çalan telefonu elime aldım. Arayan Yavuz'du.

Yavuz iki gündür sürekli mesaj atıyor, konum bildiriyor, Eylül'ü kaçırın adamları takip ediyordu. Adamları yakalayamasa da en azından hangi yöne gittiklerini kestirebiliyordu.

Şimdi aradığına göre kesin bir şeyler elde etmiş olmalıydı.

Uyuşmuş kolumu zar zor havaya kaldırırken telefonu açıp cevapladım.

"Yavuz!"

Yavuz oldukça alaycı bir tavır takındı.

"Ooo, paşa bey, uyandınız mı?"

"Kes ulan zırvalamayı, durum ne, anlat."

"Kaldır o kıcını, Suriye'ye giriş yaptık, geliyoruz!"

Yerimden hemen doğrulmuş gayri ihtiyari direksiyona sarılmıştım.

"Nereye geliyorsun lan, manyak mısın, kiminle geliyorsun?"

Alaycı tavrı devam ediyordu.

"İşte böyle, yola gel! Adamı titretirim, titretir!"

"Ulan, kes boş konuşmayı, doğru dürüst anlat. Kim var yanında, Eylül nerede, ne bok yiyorsun sen?"

Biraz sert konuşmamın ardından Yavuz normale döndü. Boğazını temizledikten sonra son derece ciddi konuşmaya başladı.

"Devre, adamları eninde sonunda yakaladım. Yakup bir taraftan sürekli emniyetten mobese kayıtları ile görüntüleri takip ederken, ben

de beni yönlendirdiği noktalara gittim. En sonunda yakaladım, ama nerede yakaladım, bil."

Son derece heyecanlıydım, aklıma türlü türlü senaryolar geliyor, kendi kendime kafamda kurduğum senaryoları sıralıyordum.

"Nerede lan, çatlatma da söylesene!"

"Vay Aras, sen toptan kafayı silmişsin devre! Dedim ya oğlum, sınırı geçtik, Suriye'deyiz. Henüz yeni girdik, adamları son anda yakalayabildim."

Yavuz'un sözleri karşısında şaşkına döndüm.

"Nasıl olur, nasıl olur da siz sınırı geçersiniz, nasıl oldu bu iş?"

"Ulan oldu işte, olanla ölene çare yok. Sen fazla konuşmada hazzı olan, bir plan yapalım. Adamlar kaptırdı, geliyor. Ben de peşlerimdeyim, enseleyelim şu pezevenkleri. Ulan, aşka geldim biliyor musun, ateş etmeyeli bayağı zaman oldu."

Anında uykum açılmış, kalp atışlarım hızlanmıştı, kendimi yaşanan olaya hazırlamaya çalışıyordum.

Şimdi asıl şaşkın kalan kimdi?

Zelal mi ben mi?

Tam da olaylar bu safhaya gelmişti ki, birden yeniden sarpa sarmaya başladı. İsyan etmeyi sevmezdim ama bu tam da isyan edilecek bir konuydu. Derin bir nefes aldım, duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp ihtimalleri hesap ettim. Bir müddet sonra gözlerimi açtığımda hareket planım artık hazırды.

"Tamam Yavuz, bana son konumunu ve muhtemelen gidebileceğiniz noktaların koordinatlarını gönder, seni birkaç dakika sonra tekrar arayacağım, görüşürüz kardeşim."

Yavuz ile konuştuktan sonra telefonu kapatıp hızla arabadan dışarı çıktım. Planım hazırды. Bulunduğumuz noktadan Yavuz ile uzaklığımız taş çatlasa 6 saat uzaktaydı ki bu en kötü ve düşük ihtimaldi, en iyi ihtimal aramızda 3-4 saat gibi bir mesafe vardı ve onlar hızla merkeze, yani bize doğru yaklaşıyorlardı.

Bu ihtimali hesaplarken bu adamların neden Suriye'ye geldiğini kendime sormamıştım bile, artık bunun gibi soruların bir önemi yoktu.

Şu an için yapmam gereken hızlı ve akıllıca hareket etmek ve doğru hamleyi seçebilmektir. Birkaç adım attıktan sonra bizim canavarın yanına geldim. Hiçbir şey açıklamamak için içinde olduğumuz

olayı, bu arabanın görüntüsü çok güzel açıktıyordu. Her tarafı mermi delikleri ile doluydu ve kaportasının eski hâlinde eser yoktu.

Arabaya doğru yanaştığımda içerisini göremesem bile Tank Yarbay'ın keyfine düşkün olduğunu bildiğim için arka koltuğa uzanıp boylu boyunca yattığını hesap etmiştim.

Kapıya meylettim ve yavaşça açtım. Tarık Yarbay'ı gördüğümde yerinden hafifçe doğrulmuş, elinde tabancası, bana nişan almış, bekliyordu. Gözlerindeki şişkinlik onun da oldukça derin uyuduğunu gösteriyordu. Ama Koca Kurt yine de kendini bırakmamış, bir kulağını uykunun esiri yapmamıştı.

"Sakin ol komutanım, benim, Aras!"

Silahını paspasın üstüne bırakan ve geriye doğru uzanan Tank Yarbay cevap verdi.

"Kapı çalma huyun yok mu çömez!"

Gayet alaylı bir tavırla cevapladım.

"Pardon ya komutanım, affedersiniz, buranın sizin yatak odanız olduğunu unutmuşum, özür dilerim!"

Tarık Yarbay gözlerini ovuşturdu.

"Kes tatavayı da ne oldu, söyle, ne oldu?"

"Yok bir şey komutanım, ben gidiyorum diyecektim."

Yerinden hızlı bir hamleyle doğrularak meraklı bakışlarını yüzüme dikti.

"Nereye ulan, nereye gidiyorsun?"

Başımı depoya, tam da Zelal'in olduğu bölgeye çevirdikten sonra devam ettim.

"Hiç, Eylül'ü kurtarmaya gidiyorum..."

Yerinden hızla doğrulup arabadan çıkmak için hamle yapan Tarık Yarbay şaşkın bir ifade ile bana bakmayı sürdürdü.

"Ne diyorsun sen, iyi misin evlat?"

Tarık Yarbay'ın arabadan çıkması için kapının önünden çekildim.

"Doğru duydun komutanım, Eylül'ü kurtarmaya gidiyorum. Şu an Yavuz sınırda geçmiş durumda. Morgen'in adamlarının peşinde... Sürek avı gibi düşünün. Şu an Yavuz onları bize doğru sürüyor, aramızda bayağı bir mesafe olsa da muhtemelen tahmin ettiğim yerden, yani bizim de uğradığımız yerden, El-Hasakah'tan geçecekler. Durum bundan ibaret komutanım, yani gitmem gerekiyor."

Arabadan çıkıp şaşkınlıkla gözlerime bakan Tarık Yarbay sinirli bir tavırla konuştu.

"Nereye gidiyorsun tek başına, beraber gidiyoruz!"

"Gerek yok komutanım, tek başına halledebileceğim bir mesele."

Tarık Yarbay tek elini havaya kaldırıp sesini yükseltti.

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum, ne dediysem o, beraber gidiyoruz!"

Tekrar Zelal'in olduğu depoya baktım.

"Ya Zelal, o ne olacak? Burada bizim kontrolümüz dışında kalacak. Buna izin veremeyiz, birinin burada kalması gerekiyor ve o kişi de sizsiniz komutanım."

Mantıklı bir hamle yaptığım için Tarık Yarbay bir anlığına sessizliğe bürünmüştü. Devam ettim.

"Zelal'in adamlarını bıraktık gitti. Tamam, bu bizim Zelal'e iyi niyet göstergemizdi ama adamlar boş durmayacaktır, Seyit ve Bedirhan'ın üstesinden geleceği bir konu değil bu, onları aşar, bunu siz de biliyorsunuz."

Tarık Yarbay'ı çok iyi yerden vurmuştum, ikna kabiliyetim yüksekti ama bunda mantıklı olan bir yoldan yürümem Tarık Yarbay'ı ikna etmekteki çabamı kolaylaştırmıştı. Birkaç saniye düşündükten sonra son bir hamleyle olayı kapatmaya karar verdim. Çünkü zaman aleyhimize işliyordu ve benim bir an önce yola çıkmam gerekiyordu.

"Yok, içim rahat etsin diyorsan Bedirhan'ı yanıma alayım, en azından burada bekleyeceğine bana bir yardımı dokunur. Hem o patavatsızdır, sesli konuşur, Zelal duyar falan, işimiz bozulmasın. Ben Bedirhan'ı sonra bir koz olarak kullanacağım."

Yine mantıklı bir hamleydi ve ses tonundan olumlu bir cevap gelebileceğini tahmin ettiğim bir edayla Tarık Yarbay konuşmaya başladı.

"Aslında çok mantıksız değil ama seni yalnız bırakmak istemiyorum, bu da beni endişeye itiyor. Neyse, dikkat et, dediğin gibi olsun."

"Tasalanma komutanım, gider gelirim. Pusuyu biz atacağımız için çok da endişeli değilim. Aklın bende kalmasın, merak etme."

Babacan bir tavırla omzumdan tutan Tarık Yarbay cevap verdi.

"Senin de bir gün timin olduğu zaman anlarsın evlat, şimdi ne kadar konuşsam fayda etmez sana. Hadi gidelim, hazırlığını yap, yola düş."

Tabii ki haklıydı, ben de onu anlayamazdım ama yeterince empati kurup onun yerine kendimi koyabiliyordum. Endişeliydi, biraz da karamsar... Timden birine bir şey olsa hesabını ona sorarlardı, bu her zaman böyle olurdu.

Ama gidip Eylül'ü kurtarmam gerekiyordu, o ne kadar benim hayatımı, işimi ve hayat tarzımı beğenmeyip sürekli eleştirse de ve ben bu ilişkiyi bitirmiş de olsam; gidip benim yüzümden başına gelen bu olaydan onu kurtarmam gerekiyordu.

Eylül'ün kaçırılmasının tek sebebi bendim, Morgen ve adamları Eylül'ü bana karşı kullanacaklardı. Bizim onların peşini bırakmayacağıımızı az çok tahmin ettikleri için bir noktadan sonra bizi durdurmak amacıyla Eylül'ü koz olarak kullanacaklardı, bu çok açıktı. Baştan beri, Eylül oyunumuza girer girmez bunu anlayabilmiştim.

Sonuç olarak, Eylül'ün kaçırılmasının yegâne sebebi bendim.

Tarık Yarbay ile depoya doğru yürürken bir yandan bunları aklımdan geçiriyor; öte yandan ise silah ve mühimmat tazelemem gerektiğini düşünüyordum.

Depoya yaklaşımdan Bedirhan'ı ve Seyit'i kaldırarak durumdan haberdar ettim. Bedirhan'ın gözlerine baktığımda hiçbir endişe ve telaş göremedim. Ona *benimle gelir misin* dediğimde, gayet hoş karşılanmış ve çok da istekli görünmüştü. Öte yandan Seyit, El-Hasakah'taki arkadaşlarını arayacağını ve bize yardım etmeleri için haber göndereceğini söylemişti ki bu benim isteyip de söyleyemediğim bir durumdu, açıkçası çok işime gelmişti.

Ayaküstü bu konuşmaları yaparken bir yandan da boşalan şarjörlerime mühimmat basıyordum. Mühimmat çantasından birkaç tane el bombası, biraz yedek mühimmat, 2 paket de sigara aldıktan sonra artık hazır olduğuma kanaat getirdim.

Bizim arabanın içine bindiğimde, arabanın kokusun kısa zamanda alıştığımı fark ettim. Biz kokuyordu resmen, aynı zamanda yaşanmışlık...

Gerekli bütün kontrolleri yaptıktan sonra sırasıyla Tarık Yarbay ve Seyit ile vedalaşıp araca döndüm.

Arabanın camı yarıya kadar açıktı ve marşa bastıktan sonra Tarık Yarbay'ın son sözü "*Aras, ölme he, sakın,*" olmuştu.

Gözlerine bakıp selam çaktıktan sonra gaza bastım. Kurak topraktan kalkan toz bulutunu arkamızda bırakarak gözden kaybolduk.

Yavuz ile sürekli bir telefon trafiği içerisindeydim. Bana her an adamların hareketlerini bildiriyor, askerî koordinatlar ile yer bildirmiyordu.

Hesaplarıma göre Yavuz ve Morgen'ın adamlarından yaklaşık bir buçuk saat önce noktaya varacaktım.

Bu benim için yeterli bir zamandı, planımı yapıp cebime koyar ve tezgâhımı hazırlardım. Kısa bir sürede şehir merkezinin ana yol bağlantısına ulaşip, şehirden oldukça uzaklaşmıştık bile. Bu arada gelebilecek olan tehlikeleri bir anlığına göz ardı ediyor, umursamıyordum bile. Şu an için, Eylül'ü o itlerin elinden kurtarmak listenin en başındaki olaydı.

Zelal'i bir anlığına geri plana atmuş, tamamen Eylül'e yoğunlaşmıştım. Zelal bu süre zarfında kendi başına kalıp düşünecek, kendini sorgulayacak ve bir karar verecekti. Ya konuşmayı tercih edecek ya da susmayı seçip onun önüne sunacağım kozları bekleyecekti.

Bir yandan Bedirhan ile Eylül hakkında sohbet ederken, öte yandan kafamdan senaryolar geçiriyor, nasıl bir tezgâh hazırlamam gerektiğini düşünüyordum.

Seyit'in El-Hasakah'taki adamlarını nerede ve nasıl kullanacağımı, Yavuz'u hangi pozisyonda değerlendireceğimi düşünüyör; Eylül'ün bu işten nasıl zarar almadan kurtulacağını hesaplamaya çalışıyordum.

El-Hasakah iyi bildiğim bir bölgeydi, yolları ve binaları kaldığımız iki günde beynime kazımıştım.

Bu bizim için artı bir noktaydı, durumu tamamen lehimize çevirebileceğimiz bir durum söz konusuydu.

Bir sigara yakıp camı araladıktan sonra Bedirhan'a bir soru yönelttim.

"Bedo, Zelal seni benim yanımda görse hakkında ne düşünür dersin?"

Bedirhan hiç düşünmeden sorumu cevapladı.

"Ağabey, önceden sorsan bu soruyu doğrudan hain damgası basar derdim, ama şimdi işler değişti. Önce bir şaşırır, sonra düşünür, bana güvenir ama sana asla güvenmez."

"Peki neden?"

"Zelal kindar bir kızdır ve yenilmeyi de sevmez, sen onu çok büyük yemledin ve onu yendin. Bunun acısı ve kini ile sana asla güvenmez. Ayrıca bildiğin gibi, onun düşmanı çok. Bedirhan'ı kandırması, yarına çekmiş diye düşünür, seni iyice tartıp her şeyi araştırmadan hayatta güvenmez."

Sigaramdan derin bir nefes çektikten sonra dumanı salıverdim.

"Laftan sözden anlamaz diyorsun yani. Sen ona benim hakkında iyi biridir, Asi'yi onun sayesinde kurtarabiliriz desen bile inanmaz mı diyorsun?"

"Yok ağabey, inanmaz. Ama onu inandırmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma emin olabilirsiniz."

"Ona inancım sonsuz Bedo ama ilk başta benim Zelal'i kazanmam gerekiyor. Bunun için ona niyetimin kötü olmadığını gösterdim. Adamlarının kılına bile dokunmadım, onun canını yakmadım, şimdi ona kardeşini kurtaracağıma dair umut vereceğim. Eğer Asi'yi seviyorsa bana inanmak zorunda kalacağına inanıyorum. Ben olsam, elim kolum bağlı olduğu anda gelen böyle bir yardımı geri çevirmezdim."

"Haklısın ağabey, lakin karşımızdaki Zelal işte, biliyorsun. Aslında Zelal'in adı Asi, Asi'nin adı ise Zelal olacaktı."

Ufak bir tebessümün ardından gaza basıp yola devam ettik, oldukça yorgundum, bitkindim. Bir tükenmişlik vardı üzerimde ama yılmıyor, yıkılmamak için direniyordum.

Yola doğru baktığımda sanki Türkiye'ye gidiyormuşçasına bir his vardı içimde. Aptalca bir düşünceydi, ya da umut mu demeliyim bilemiyorum ama sanırım her şeyi bir an önce bitirip uzun ama upuzun bir tatile gidecektim. Kan ve gözyaşının olmadığı bir yerlere, silahların ve uçan mermilerin olmadığı bir yere...

Bütün bu umut ile hayal dünyasının içinde gazlarken, Hasakah'a yaklaşıyorduk. Çok kısa bir yolumuz kalmıştı. Şehrin üzerindeki is bulutu çok uzaktan bile belli oluyordu. Şehirde artık yangın olmasa bile, üzerindeki o kara bulutlar resmen benliğine işlemiş gözüktüyordu. Hava oldukça açıktı, güneş o altın gibi sarı rengi ile çöl kumlarının üzerini aydınlatsa bile; Hasakah'ta bir ölü şehir havası vardı ve güneşin ışıkları bile bu kötü görüntüyü yok etmeye yetmiyordu.

Bu gri dumanlar orada suçsuz günahsız yaşamaya çalışan ve evlerinden bombardıman ile kaçmak zorunda kalan insanların isyanıydı

sanırım, onların feryadı ve yakarışıydı. Ve o insanlar bu taş üstünde taş kalmamış evlerine dönüp yeniden bu şehri yaşanır duruma getirmedikten sonra bu gri dumanlar kaybolmayacak gibi gözükiyordu.

Şehre iyice yaklaştığımızda hızımı biraz yavaşlattım. Seyit'in adamlarını bir yerlerden görmeyi umuyordum. Biraz daha devam etmiştim ki harabe binaların üzerinde, elinde bir beyaz bayrak sallayan kişiyi gördüm. Mesafem ortalama bir buçuk kilometreydi ama gri ve siyahın hâkim olduğu ölü şehirdeki o beyaz bayrağı ve adamı görmek zor olmamıştı.

Asfalt yoldan çıkıp harabe yola saptığımda hızımı daha da düşürdüm, şehrin yoluna girdiğimizi gören çatıdaki adam bayrağı elinden indirdi. Onu gördüğümüzü fark etmiş olmalıydı ki aşağı doğru iniyordu.

Çukurlarla dolu yolda ilerlerken, ilk defa El-Hasakah'a girdiğim an gelmişti gözümün önüne. Bir daha buraya geleceğimi bile düşünmezken şu an yine aynı tabloyla karşı karşıyaydım. İlerlediğim yol bizi tam dört yola çıkarıyordu, yani adamların beni ve Tarık Yarbay'ı ateş edip durdurduğu bölgeye... O zaman içimizde bir endişeyle girmiştik ama şu an dostane bir ziyaret için buradaydık.

Yıkıntılar arasında bir müddet ilerledikten sonra dört yola geldik, bizi önceden karşılayan kişi karşılamıştı yine.

Arabayı sağa çekip aşağı indim, yüzümde hafiften bir tebessüm vardı. Ufak bir bakışmanın ardından Mestan konuşmaya başladı.

"Vefalı Türk, hoş geldin, sefalar getirdin!"

Ellimi uzatıp tokalaşmak için uzattıktan sonra konuştum.

"Hoş bulduk Mestan, dostum, hoş bulduk! İyi ki hoş bulduk, nasılsın, iyisindir umarım?"

Eliyle içeri geçmemi isteyen Mestan, Bedirhan ile de tokalaştı.

"Çok şükür iyiyiz Aras kardeşim, sular biraz olsun durulmaya başladı. Türkiye'nin kararlılıkla izlediği politika, bu köpeklerin bir nebze de olsun geri adım atmasına yol açtı, sizin sayenizde biz de dik durmaya çalışıyoruz. Suriye'nin kuzeyinde bu soysuzlara devlet kurdurtmayacağız."

İçeri doğru adım attım.

"Sen hiç merak etme Mestan, hayalden öte geçmeyecek bir ümit bunların ki."

"İçerde devam edelim kardeşim, yorgunsunuzdur, geleceğinizi duyunca bir şeyler hazırlattım."

Bildik bir yolda ilerlemek bu topraklarda insana güven veriyordu, yine ayrı apartmanın altından geçip bankaya açılan tünelden içeri girdik. Ortam aynıydı, hiçbir şey değişmemişti. Tüneli adımlayarak geçtikten sonra bankanın zemin katına ulaşip sonrasında Mestan'ın odasına geçtik.

Bir sandalyeye oturup hemen söze girdim. Zaten Seyit ufaktan da olsa Mestan'a bir şeyler çılatmıştı, ne için geldiğimi biliyordu.

Masada hazırda bekleyen ekmek ile peynirden biraz atıştırıldıktan sonra çayımı yudumlayıp konuya açıklık getirmek için konuşmaya başladım.

"Mestan kardeşim, sanırım Seyit sana bir şeylerden bahsetmişti. Ben konunun özüne ineyim, benim için çok önemli birisi şu an birilerinin elinde. Bu adam CIA ajanı, üç kişi olduklarını biliyoruz ve tam da bu yöne geliyorlar, bizim amacımız adamlardan o kişiyi kurtarmak."

Söylediklerimi sessizce dinleyen Mestan merakını yenemeyip cevaplamak istemediğim ama beklediğim o soruyu yöneltti.

"Kim o arkadaş Aras?"

Mestan'ın gözlerinin içine bakarak sorusunu cevapladım.

"Kız arkadaşım."

Gözlerini kısarak dikkatini topladı.

"Kız arkadaşın mı?"

"Evet, eski kız arkadaşım da diyebiliriz. Ama sonuçta kız arkadaşındı, benim için değerli birisi, değer verdiğim birisi. Pek fazla taya inmeye gerek yok Mestan, biraz karmaşık bir durum."

Mestan ellerini masadan çekip göğsünde birleştirdi.

"Evet, oldukça karmaşık duruyor, peki benden istediğin nedir?"

Bu konuyu atlayıp nihayet iş konuşmaya başlamak hoşuma gitmişti. Aklımdaki planı Mestan'a anlattım.

"Senden pek fazla bir şey istemiyorum, şu an bir arkadaşım adamların peşinden onları takip ediyor, hatta birkaç dakika önce mesaj atıp konumunu bildirdi. Ortalama 2 saat uzaklıktalar. Anbean bana yerini bildiriyor. Senden istediğim şu siyah İŞİD paçavralarından birkaç elbise ve yeşil üzerinde saçma sapan sözler yazan şu başlarına taktıkları bandanalardan."

"Planın tam olarak ne Aras?"

Cebimden çıkarttığım sigaramdan bir tane yakarak devam ettim.

"Plan şu... Bu denyolar İŞİD'in dostları, onlarla asla ters düşmezler, aynı kaptan yer; aynı deliğe işerler. Diyeceğim o ki, İŞİD gibi giyinip devriye atan, İŞİD elemanı süsü verirse bizden asla şüphelenmezler. İstedğim sadece aracı on saniyeliliğine durdurmaları... Bana on saniye yetecektir. Kız arkadaşım, aracı takip eden arkadaşımın istihbaratına göre bagajda elleri bağlı bir şekilde duruyor. Bu da şunu gösteriyor, ilk başta arkadaki adamın ölmesi gerekiyor, çünkü dost olmadığımız anlaşılırsa, kıza zarar verebilecek en yakın adam arka koltukta oturan adam.

Diğerleri zaten olayın şokuyla bana yöneleceklerdir, onları ben hallederim. Öte yandan aracın kaçma ihtimalini göz önüne alırsak dört yolu kapatmamız gerekiyor, bunu arabalarla değil de enkazdan çıkan birkaç büyük taş parçasıyla yapalım derim, çünkü bu şerefsizler arabaları görürse gelmezler. Bir de iyi bir nişancı ile 12,7 kalibre bir keskin nişancı silahına ihtiyacım var."

Mestan kafasını sol tarafa yatırdı.

"O ne için, Aras?"

"Şerefsizlerin aracı zırhlı, ben ön taraftaki adam ile konuşup camu açtırmaya çalışacağım. En kötü ihtimal, camı açmasa bile zorla kapıyı açıp adamı vurabilirim, çok hızlı davranırsam ön koltukta oturan dallamayı da... Lakin üçüncü, yani arka koltukta oturan adam beni o arada vurur, nişancıyı onun için istedim."

Birkaç saniye anlattıklarımı düşünen Mestan cevap verdi.

"Tamam, olmuş bil, 12,7 kalibre bir silahım var. Arabanın zırhlı camını tuzla buz eder eminim. Arabaya paralel bir şekilde mevzilenip yani yan tarafında uygun bir noktaya pusu atıp tam da istediğin atışı ben yapabilirim."

Mestan'ın gözlerinin içine baktım.

"Kardeşim, arkadaki adam kilit nokta. Çok tehlikeli, biliyorsun."

Kendinden emin konuşan Mestan cevap verdi.

"Hiç merak etme Aras, olmuş bil kardeşim. Şu an burada ben-den iyi bir nişancı bulamazsın."

Mestan'ın bu kadar kendine güvenerek konuşması beni yeterince tatmin etmişti, plan cepteydi artık.

Ufak tefek detayların üzerinden geçtikten sonra Mestan'ın getirdiği elbiseleri Bedirhan ile birlikte giydik. Bedo bu olayda arka planda sadece bir figüran olarak bekleyecekti, arabanın kenarında silahsız bir şekilde silahların başında bekleyecekti. Muhtemel bir durumda bana silahımı fırlatacaktı. Adamlara silahlarımızı göstermek istemiyordum, silahsız olarak karşılamak onların tedirginliklerini daha da düşürecekti ve fazla heyecanlanmayacaklardı. Öte yandan 45'liğimi siyah paçavranın göbek kısmına sıkıştıracaktım. Belime takamazdım. Bu, fazladan bir saniye kaybı demekti. Elimi arka tarafa uzatıp silahımı çekene kadar ayaklarının dibinde elleri tetikte bekleyen adamlar beni çoktan vurabilirdi.

Giydiğim elbisenin birkaç düğmesini açık bırakıp tabancamı göbeğime sıkıştıracaktım, bu en hızlı ve en etkili hareket olurdu.

Bizim arabayı da gözden uzak bir kenara çekecektim. Araba belki deşifre olmuştu, bu riski göze alamazdım. Adamlar belki arabayı tanıyacaktı... Zaten Mestanların arabaları bu tezgâh için daha uygundu. Hem beyazdı hem de kapılarında Arapça birkaç kelime yazıyordu. Sadece yapmamız gereken, arabanın tepesine İŞİD köpeklerinin o kara flamasından asmaktır.

Mestan'ın adamları muhtemel bir kaçma eylemine yönelik dört yolu kapatmıştı. Zaten olur da geri kaçarlarsa Yavuz ile kafa kafaya geleceklerdi ki buna asla izin veremezdim. O arabanın tepesine çikardım ama kaçmalarına müsaade etmezdim.

Mestan'ın hangi noktaya yerleşeceğini de bulmuştuk. Mesafesi yaklaşık 120 metre kadardı. Yıkıntıların arasına, molozların bulunduğu bir harabeye mevzilenecekti.

Şu an elimde bir 12,7 daha olması için bütün mal varlığımı verebilirdim ama yoktu, Mestan elinde başka 12,7 olmadığını söylemişti. Eğer olmuş olsaydı arabayı kullanan adamı da ilk atışta indirirdik ve olay çabucak çözülmüş olurdu ama yoktu. Arabada bulunan Kaleşnikof 7.62 milimetre çapında bir mermi atıyordu. Bu çapta bir mermi, o zırhlı camı patlatmaya yetmezdi; 12. 7milimetrelilik bir mermi ise camı deler geçer, tuzla buz ederdi.

Bütün planı en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştım, öyle ki artık ihtimalleri düşünmekten başım ağrıyordu. En ufak bir hata Eylül'ün carına mal olurdu ve benim zerre kadar hata yapma lüksüm yoktu.

Bu iş hatasız çözülecekti, bir mükemmel varsa o mükemmel bu plan olmalıydı, başka çarem yoktu.

Arabada Eylül olmasaydı, o adamları çok rahat bir şekilde böyle bir konumda etkisiz hâle getirebilirdim. Ne başıma ağrılar girerdi; ne kılıktan kılığa girerdim; ne de midem bu denli beni yakıp kavururdu. Ama arabadaki Eylül'dü ve ben onu böyle çabucak silip atamazdım. Onu hâlâ seviyordum, o sevgime pek layık olamasa da onun istediği ilişkiyi ve hayatı ona veremeyerek suçlu olsam da seviyordum.

Sevgi benim hayatımda bir zaafı, o yüzden ailemi bile çok geri planda tutuyordum. Annemi, babamı ve kız kardeşimi...

Bir enkaz yığınının üzerine oturup olayın muhtemelen gerçekleşeceği yöne bakıp bir film şeridi gibi birkaç saat sonra olacakları gözümde canlandırmaya çalışıyordum.

Birazdan birileri hayata gözünü yumacaktı, o kişinin ben olup olmayacağı açıkçası çok umurumda olmazdı ama öterek Eylül'ün hayatını elinden alamazdım, yaşamalı ve onu da yaşatmalıydım.

Ölümün provasını çok kez yapmıştım, hiç yabancı gelen bir duygu değildi. Korkmamanın tek yolu, inanmaktı. Eğer alacak nefesin varsa, zaten ölmezdin; yok sayılı nefesin bittiyse bunun için illa bir çatışmaya girmeye gerek yoktu, her an her yerde ölebilirdin.

Düşüncelere dalıp giderken elimden hiç bırakmadığım telefonum titremeye başladı. Ekranı çevirip baktığımda arayanın Yavuz olduğunu gördüm. Son attığı konumda artık bu yönden geçecekleri çok açık bir şekilde belli oluyordu. Telefonu açıp kulağıma tuttuğumda Yavuz'un her zamanki mizah dolu yaklaşımıyla karşılaştım.

"Kardeşim!"

"Aras, geliyoruz lan devre, birazdan cümbüş çıkacak oğlum. Benim rolüm nedir söyle bakalım?"

Yavuz söyleyeceğim şey karşısında çok memnun kalmayacaktı ama yine de söylemeliydim.

"Sana rol yazmamışlar Yavuz."

Sesi birden güreledi.

"Kim yazmamış oğlum, hayırdır, bensiz iş mi yapacaksın?"

"Bağırma lan, dingil herif, ne camış gibi böğürüyorsun!"

"Kes ulan sesini, elektrik devresi! Sen nasıl devresin oğlum lan, nasıl kardeşsin! İnsan kardeşini çemberin dışında tutar mı, tüküreyim senin yapacağın işin içine!"

"Lan dangalak, sen adamların arkasından kendini belli etmeyecek şekilde uzaktan takip etmiyor musun?"

Birkaç saniye sessizliğin ardından cevap verdi.

"Evet, ediyorum."

"Eee, olay zaten hepi topu 30 saniye sürecek. Ne diyeyim adamlara? *Durun lan pezevenkler, Yavuz gelsin sizi öyle öldürelim mi diyeyim.* Biraz mantıklı düşün lan, beyinsiz! Senin mesafen en az 500 metre, çölde ilerliyorsun sen, ormanlık alan değil burası. Kabak gibi açıktasın. Sen gelene kadar her şey bitmiş olacak, yani öyle umuyorum... Aksi bir durum olursa zaten yetişirsin."

"Hee, öyle mi diyorsun?"

"Hee, öyle diyorum!"

"Neredesin sen, ne zaman burada olursun? Çene yapma da iş konuşalım biraz."

"Sanırım 40 kilometre falan kaldı, adamlar son gaz geliyorlar."

"Gelsinler, gelsinler bakalım. Dediğim gibi her şey hazır. Sen geri plandasın, yaklaştığında hızını arttırıp adamların dibine gireyim deme, ayıkmasınlar sakın. Plan berbat olur yoksa. İlk silah sesini duyduğunda gaza basıp doğrudan bize doğru yaklaşabilirsin ama dediklerimin dışına çıkma. Yolda ilerlerken El-Hasakah tabelası göreceksin, bu demek oluyor ki bize mesafen sadece 8 kilometre kalmış, ona göre bana haber verirsin, anlaştık mı?"

"Tamam ulan, bana direktif verip durma, şu olaylar bitsin, o zaman görüşeceğiz seninle, yaz sen bunları!"

Birkaç saniye gülüşmenin ardından konuştum.

"Yazdım devre, sen merak etme, hadi görüşürüz, dikkat et."

"Sen de lan, sen del!"

Plan tıkr tıkr işliyordu.

Her şey hazırды. Araç, araç üzerindeki flamalar, Bedirhan'ın kornumu, Mestan'ın mevzilendiği yer, Mestan'ın diğer adamlarının yerleştiği bölgeler, dört yoldaki kapatılan yol ve 45'liğim ile namlusuna sürülmüş mermi ile açık emniyet mandalı...

30 DAKİKA SONRA

Elimde heyecandan sıkıttığım telefonum terden biraz ıslanmıştı ve deli gibi titriyordu, arayan Yavuz'du.

"Tabelayı geçtin mi devre?"

"Geçtim devre, adamlar hızlarını düşürdü, sana doğru geliyorlar. Dikkatli ol kardeşim, Allah yardımcın olsun."

Derin bir nefes aldıktan sonra konuştum.

"Eyvallah kardeşim, görüşmek üzere."

Tam telefonu karşılıklı kapatacaktık ki Yavuz'u durdurdum.

"Yavuz! Özledim lan!"

"Kıçırır tekmelerken de böyle söylersin umarım, kapat ulan!"

Telefonu kapattığımda yüzümde birkaç saniyeliğine o saf tebesüm kaldı ama sadece birkaç saniyeliğine...

Gergindim, gülümsemenin ardından yine yüzüm asılmış ve olmam gereken kimliğe bürünmüştüm. Canım sigara içmek istemişti ama bu hiç iyi bir fikir değildi. Bu var olan heyecanımı tetikler ve vücudumun titremesine sebep olurdu, bu da şu an için istediğim en son şeydi.

Yavaşça adımlayarak Bedirhan'ın yanına geldim, Bedirhan tam arabanın şoför kapısında bekliyordu.

"Silahları doldurdun, değil mi Bedo?"

Arabanın ön tekerine yaslı hâlde duran silahlara bir bakış atan Bedirhan cevap verdi.

"Evet ağabey, ikisi de dolu ve emniyetleri de açık hâlde duruyor."

Başımı sallayıp Bedirhan'ın omzunu tuttum.

"Sağ ol be Bedo, çok sağ ol!"

Bedirhan şefkatle yüzüme bakıyordu.

"Ne demek ağabey, lafı olmaz. Ben gönülden isteyerek buraya geldim."

"Biliyorum kardeşim, biliyorum. Yapacaklarını biliyorsun, aksi bir durumda sadece silahı bana doğru fırlat."

"Tamam ağabey, sen merak etme, o iş bende."

Sözlerimiz bittikten sonra birkaç saniye sessiz kaldık, aradan geçen gergin saniyeler sonunda Mestan'ın adamlarından biri bankanın yıkık çatısından ufak bir ıslık çaldı. ıslık sesini duyar duymaz hafifçe

gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim. Sanırım birazdan olacaklara artık hazırdım, kendimi olaya adapte etmiştim.

Sağ elimle üzerimdeki İŞİD paçavrasının önünü araladım. Emniyetini açık bir şekilde bıraktığım 45'liğimi yerine yerleştirdim.

Bedirhan ile son kez göz göze geldikten sonra, arabanın kenarından yola çıktığımda ileriden gelen Morgen'in adamlarının arabasını gördüm. İşte başlıyorduk...

Bizim arabanın önünde durmuş, biraz daha yaklaşmalarını umuyordum. Öyle de oldu, adamlar hızlarını yaklaştıkça azaltsa da yine de durmadan devam ediyorlardı.

Mesafemiz ortalama 500 metreydi, arabanın filmli camlarından içerisini göremesem de, arabanın içine hâkim olan korku ve endişeyi tahmin edebiliyordum. O yüzden ellerimi yanlara salıp başımı öne eğdim, herhangi dikkat çeken bir hareket yapmak istemiyordum. En ufak bir el hareketi onların olayı çok farklı bir şekilde yorumlamasına sebep olabilirdi. Eğer vücut hareketlerimden *bu siyahlar giymiş adam bizim için risk olabilir* düşüncesine sahip olurlarsa yakınuma gelmeden dururlar ve plan riske girerdi.

Beşinci adımı attım, altıncı adımımı da attıktan sonra yerimde durdum. Bu mesafe Bedirhan'ın bana silahımı atabileceği bir mesafeydi, daha fazla ileri gidemezdim.

Adamlar iyice hızlarını azaltmışlardı, beni ve kenarda duran arabamızı dikizliyor olmalıydı. Bir İŞİD askeri olduğumu bu mesafeden fark edebilirlerdi ama yine de biraz daha yaklaşıp iyice analiz etmek en iyi fikirdi ki mesafeleri 200 metreye kadar inmişti.

Artık kafamı kaldırdım, bana doğru yavaşça gelen arabanın içine bir bakış atıp tekrar başımı sağ tarafa, uzun uzadıya uzanan bomboş kurak araziye uzattım.

Bu hareketim onlar için tehdit olmadığının bir işaretiydi. Arabadaki adamlar sonuçta bir ajandı ve bir ajan gözlerini arabaya dikmiş, sürekli en ufak hareketleri izleyen biriyle; dikkat etmeyen, sürekli etrafındaki başka şeylerle ilgilenen birinin ne olup ne olmadığını analiz edecek eğitime ve kabiliyete sahipti. Ve buradaki en büyük etken, silahsız olmamdı.

Artık mesafemiz 150 metrenin altındaydı, adamları görebiliyordum. Arabanın solundaki adam, camı yarıya kadar aralamıştı, bu da

ateşe hazır olduğunun göstergesiydi. Zaten ellerini bacak arasında tutuyor, hafifçe eğilmiş bir vaziyette bekliyordu. Eğilmesinin sebebiyse, iki bacağının arasında bulunan uzun namlulu tüfeğin yaklaşık 5 ile 6 kilogram arasında olmasıydı. Silahı kaldırmak ve camdan çıkartıp bana doğru nişan almak için bir mukavemet uygulayacaktı. Silahı aniden kaldırmak için de hafifçe eğilmiş bir vaziyette bekliyordu. Hem ellerinden hem de vücudundan destek alarak kaldıracaktı belli ki. Yani bu adamın elinde makineli bir tüfek vardı ve ateşe hazırdı.

Arabayı kullanan adam ise sol eliyle direksiyonu tutuyordu, bu da adamın sağlam olduğunu gösteriyordu, çünkü diğer elinde kuvvetle muhtemel bir tabanca vardı. Muhtemelen de tabancası kurulu bir şekilde hazırdı ve emniyeti açıktı. Kısaca, adamın elinde bir tabanca vardı ve ateşe hazırdı.

Kalp atışlarım araç yaklaştıkça artıyordu, bu benim için iyi bir şeydi. Ne kadar çok adrenalin salgılasam, reflekslerim o kadar anı oluyordu, nişan alıp atış yapmayacağım için vücudumun hafifçe titremesi benim için şu anda mesele değildi.

Ve mesafemiz 100 metre...

Sol taraftaki adam gözlerini bir anlığına benden çekiyor ve yıkılmış binalara bakıyordu, gözlerini alan güneş ışıkları yüzünden gözlerini kısmıştı. O kadar mesafeden adamın yutkunduğunda aşağı inip yukarı çıkan âdemelmasını görmüştüm, bu hiç iyiye işaret değildi. Adam çok tedirgindi, bu tedirginlik onu en ufak bir harekette deliye döndürürdü, bu da adamın buluttan nem kaptığında bile ateş edeceğinin göstergesiydi.

Mesafemiz 90 metre...

Arabayı kullanan adamla göz göze geliyorum, adam kaşlarını çatmış bana bakıyor, beni tepeden tırnağa kontrol ediyor. Şimdi tam zamanı diyorum içimden. Sağ koluma bağlı olan yeşil bandanayı onların gözüne illeştirmek, bandana ile dikkatlerini çekmek için kolumu hafiften sağ tarafa kaldırıp indiriyorum. Direksiyon başındaki adam bir anlığına kolumdaki bandanaya bakıyor, yanındaki adama bir şeyler söyleyip camdan dışarıya etrafına bakan adamı bana bakması için yönlendiriyor.

Mesafemiz 80 metre...

Arabayı kullanan adamın uyarısıyla camdan etrafına bakan adam da dikkatini bana topluyor ve kolumdaki yeşil paçavraya bakıyor.

İki adam bir anda göz göze gelip kafa sallıyor ve ilk güzel intibayı böylelikle veriyorum.

Mesafemiz 70 metre...

Arabaya bakıyorum, adamların hareketlerini izliyorum ve birden arka koltuktaki üçüncü adamı görüyorum. Adam iki koltuk arasından kafasını uzatmış bana doğru bakarken arabayı kullanan adamın yanındaki kişi eliyle beni ve kolumu işaret edip kısaca bir şeyler söylüyor.

Mesafemiz 60 metre...

Artık zamanın geldiğine inanıyorum ve elimin iki parmağıyla Bedirhan'a işaret veriyorum. Bedirhan arabanın arkasından kendini göstermeden uzun bir plastik sopaya bağlanmış paçavraları sallamaya başlıyor. İŞİD bayraklarının sallandığını gören adamlar birden dikkat kesiliyor ve sallanan bayraklara bakıyorlar.

Mesafemiz 50 metre...

Dikkatlerini bayraklara veren adamlar, bir anlığına gözlerini benden çekip sallanan paçavralara bakınırken; diğer yandan arabanın üzerindeki yazılara ve amblemlere bakıyorlar.

Mesafe 40 metre...

Araba artık hızını yavaşlatıyor, adamlarla tekrar göz göze geliyorum ve dikkatimi arabayı kullanan adamın direksiyonu artık iki eliyle tutması çekiyor.

Mesafe 30 metre...

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatıyorum. Ensemden, saçlarımın arasından akan bir ter damlası boynumdan aşağı süzülüyor hissediyorum. Yüzümü kapatan peçe nefes almamı zorlaştırsa da, burnumdan taze havayı çekip ağzımdan yavaşça veriyorum. Araba yaklaşmaya devam ediyor, şoför hâlâ direksiyonu iki eliyle tutuyor.

Mesafe 20 metre...

Adam hâlâ direksiyonu iki eliyle tutuyor, *bu çok iyiye işaret diyorum* içimden, *adamlar artık bizim onların düşmanı olmadığımızı anladılar* diyorum.

Ve mesafe 10 metre...

Bir anlığına gözüm sağa doğru kayıyor ve yaklaşık 500 metre uzakta olan Yavuz'un arabasını görüyorum, *kardeşim* diye geçiyor

içimden, özlediğimi hissediyorum. Tekrar gözlerimi adamlara çeviriyorum, baktığımda olumsuz bir durum fark etmiyorum.

Araba yaklaşıyor ve yolun biraz daha sağına yanaşarak tekrar sağuma soluma anlamsızca bakış atıyorum. Onlara dikkat kesilmediğimi, aslında bunun sıradan bir çevirme olduğu hissini veriyorum.

Araba yaklaşıyor ve elimi hafifçe kaldırıp selam veriyorum, aynı zamanda nazikçe durmalarını işaret edip elimle park etmesi gereken yeri gösteriyorum.

Araç duruyor...

Ön cama doğru yaklaşıyorum, tekrar bir kez yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum. Mestan'dan öğrendiğim birkaç kelime Arapça ile konuşuyorum.

"Durun lütfen, camı açabilir misiniz?"

Öne doğru bir adım atıyorum, camın hafiften aralandığını görüyorum, aralanmaya devam ettiğine dikkat kesiliyorum, yarıdan fazla indiğini gördükten sonra yarım bir adım daha atıyorum, mesafem 1 metre kadar kalıyor.

Çöl iklimi yaşayan ve yıkılan binaların tozundan, dumanından tıpkı un gibi incelmış toprak, arabanın durmasıyla birlikte havaya kalkıyor. Ortam birden toz oluyor, havaya kalkan toz birden arabanın etrafını sarıyor ve görülmemiş bir el bu vasıta ile bana yardım etmiş oluyor.

Yarım bir adım daha atıp gelen toz tabakasından etkilendiğimi göstermek için öksürerek eğiliyorum.

Bir kez öksürüyorum, iki elim ağzımda...

İkinci kez öksürüyorum, bir anlığına başımı kaldırıp adama bakıyorum ve sağ elimle 45'liği kavriyorum.

Üçüncü ve son kez öksürüyorum, 45'liğimi hafiften yerinden çıkıyorum, elimi tetik parmağına getiriyorum ve sert bir hareketle ayağa kalkıyorum.

"Merhaba Coniler!"

Zaman yavaşlıyor sanki... 45'liğimden çıkan merminin barut gazı basıncını yüzümde hissediyorum. Namludan çıkan alev belirliyor ilk başta ve sonrasında dağılmış bir beyin boyuyor diğer adamın elbiselerini ve yüzünü. Tahmin ettiğim gibi bacaklarının arasındaki makineliliyi kaldırdığını görüyorum diğer adamın, tabancamın namlusunu

ona çevirdiğim anda arka camın birden patladığını hissediyorum, merminin kalibresinin etkisinden dolayı kafasından isabet alan adamın birden arka koltukta kaybolduğunu görüp tetiği eziyorum. Bir anlığına kulağıma önde oturan adamın bağırması gelirken, dişlerimi sıkıyorum ve tetiği var gücümle eziyorum...

Kalbinden isabet alan adam, daha silahını kaldıramadan hareketsiz kalıyor. Ben kendimi her ihtimale karşı geri çekiyor ve emniyetli bir mesafeye geçiyorum.

Her şey 4 saniyede olup biterken, iki saniyeliğine emniyetli mesafede kalıyorum ve sonrasında arabanın kapısını hafifçe açıp her ihtimale karşı şoför mahallinde oturan adamın silahını alıp yere atıyorum, sonrasında içeri uzanıp diğer adamın silahını da alıp yere fırlatıyorum.

Yüzümdeki peçeyi elimle suratımdan indirip rahat bir nefes aldıktan sonra arka koltuğun kapısını açıp adama doğru nişan alacakken arka bagajdan gelen inilti ve ağlama sesiyle birden tüylerim diken diken oluyor ve bulunduğum yere çivi gibi çakılıyorum.

“Eylül!”

Yerimden hareket edip arka bagaja doğru yöneldiğimde, olayın hararetinden bir anlığına Eylül’ü unuttuğumu fark ettim. Aslında bu sadece eğitimle kazanılacak bir durumdu. Rehine operasyonlarında olaya kendini adapte et, zaafı bir kenara bırak, çatışma olumlu sonuçlanırsa zaten rehine yaralanmadan kurtulacaktır, mantık her zaman buydu.

Hızlı bir şekilde arka bagaja yönelip kapısını açtım, bagaj açıldığında Eylül’ü bir anda o hâlde görünce içim parçalandı. Elleri ve ayakları iple bağlıydı, gözleri de siyah bir kumaş parçası ile kapatılmıştı.

Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, bileklerine sımsıkı bağlanan ip kendini sıkıdığı için iyice bileklerine oturmuş ve mosmor olmuştu.

O an gerçekten Eylül’ü tanıdığım güne isyan etmişim, bu suç günahı olmayan kıza, bu hayatı yaşatmak hakkım değildi. Müthiş bir utanma duygusu sarmıştı bedenimi, yanaklarım kızarmış, aniden ateşim tavan yapmış, ellerim titremeye başlamıştı.

Elimde tuttuğum tabancam birden bana tonlarca ağırlığında gelmiş ve bu ağırlığa dayanacak gücüm olmadığı için elimin içinden sıyrılıp yere düşmüştü.

Utancımdan ve pişmanlığımdan yerin dibine girecektim resmen, Eylöl'ü bu hâlde görünce arabanın içinde ölen bu hayvanlara yaptıklarının az bile olduğunu düşünmüştüm.

Elimi Eylöl'e doğru uzattım ve omzundan tutmadan önce ko-nuştum.

"Eylöl, benim Aras, sakın ol, geçti artık, bitti."

Bir anlığına ağlamayı bırakan Eylöl duyduğu bu tanıdık ses kar-sısında sanırım artık sevincinden ağlıyordu, artık daha içten ve duy-gulu ağlamaya başlamıştı.

Seri hareketlerle önce ellerini çözmeye başladım, ellerini çözdük-ten sonra ayaklarına geçtim. Göz göze gelmeye cesaret edemiyor-dum ama ben ayaklarındaki ipi çözmeden o gözlerini açmıştı bile.

Hızlı bir hamleyle ayağındaki son düğümü çözüp ellerinden tut-tuktan sonra bagajda oturduğu yerden kaldıp dışarı çıkardım.

Saatlerdir bağlı kalmanın neticesinde kan dolaşımı bu ani hare-kete yetersiz kalmış, vücudunu ayakları taşıyamamıştı. Tam yere dü-şecekken zaten bırakmadığım ellerini kendime doğru çektikten sonra belinden sarılıp kavradım.

Bu sarılma sanırım bu kanlı topraklardaki en iyi şeydi. Bu koku, bunca is, kan, ter, mikrop kokularının içindeki en iyi kokuydu, bu koku sevdiğim kadının kokusuydu.

Daha iyi sarılmak için kollarımla onu sarmaya meyletmişim ki Eylöl'ün bir anda kendini geri çekip yüzüme indirdiği bir şamarla şok olmuşum.

"Çek ellerini üzerimden, çek! Bunlar hep senin yüzünden, be-nim burada ne işim var he, bu adamlar kim, sen kimsin Aras, kim?"

Eylöl'ün yüzüme indirdiği şamar tonlarca ağırlığındaydı, sözleri sanki bıçak gibi derimi kesiyor, canımı yakıyordu.

Bütün duyularımı Eylöl'ün bana attığı şamara ve sözlerini ver-sem de, arkamda acı bir fren yaparak duran, sonrasında bağırarak yanıma gelen Yavuz'u fark etmemem imkânsızdı.

"Aras, Eylöl, iyi misiniz?"

Elinde tabancasıyla nişan alarak gelen Yavuz ortamın emniyetli olduğunu görünce silahını indirmiş, neler olup bittiğini anlamak için yüzüme bakıyordu. Konuşmama fırsat vermeyen Eylöl neşter gibi keskin sözleriyle konuşmaya devam etmişti.

"Tabii ya, Aras Bey burada olur da Yavuz burada olmaz mı? Nasıl bir hayatınız var sizin nasıl, beni de bu boktan olayların içine çektiniz!"

Artık yavaş yavaş sinirlenmeye başladım, Eylül oldukça yanlış konuşuyordu, kendini nasıl bir pisliğin içinden çıkartarak tanıştığımızı unutmuş gibiydi.

"Eylül sakın ol, her şey bitti, artık emniyettesin, bak yanlış konuşuyorsun."

Ellerini havaya kaldıran Eylül devam etti.

"Yanlış mı, yanlış mı? Etrafına baksana Aras, bak etrafına, ne doğru ya! Neresi burası, bu yıkılmış, harap olmuş binalar ne? Bu ölen, öldürdüğünüz insanlar kim, sen kimsin?"

Yavuz tartışmaya dâhil olup ortalığı yatıştırmaya çalıştı.

"Eylül şu an zor bir süreçten geçiyorsun, ileride pişman olacağın sözler söylemek istemezsin. Sakın ol lütfen, gel biraz oturalım, şu an şoktasın."

"Ben neden şoktayım peki Yavuz, neden buradayım, burası neresi, tekrar ediyorum; siz kimsiniz?"

Artık sinirlerim tavan yapmıştı, Eylül'ün bu dengesiz konuşmaları sabrımı taşırılmıştı ve sesimi kontrol edemedim bağırıyordum.

"Ben mi kimim? Ben seni yıllar önce yanan okuldan kurtaran adamım! Sana kimse yardıma gelmezken o zamanlar benim için sıradan ve tanımadığım bir insan olsan da, bütün riskleri göze alıp yanan okuldan seni çıkaran adamım ben! Ben sana âşık olan adam ve sana değer veren adamım. Ama görüyorum ki, bu kız o yanmakta olan okuldan kurtulan kız değil; görüyorum ki bu kız vefayı bilen kız değil. Zaten pisliğin orta yerindeyken çekip çıkardığım kız, bugün burada bir prenses edasıyla konuşuyor! Sana hanlar, hamamlar, yatlar, katlar vadeden birisi mi oldu! Bizim hayatımız bu Eylül, anladın mı, bu! Ben sana hiçbir zaman daha iyisini sunmadım, bunun için hiçbir zaman sana umut vermedim! Seni o gün yanan okuldan kurtaran adamın, adamların fikri ve zihni ne ise, bu adamlar bugün hâlâ, senin gibi durumdaki insanları kurtarmak için uğraşıyor! Çocuk oynucağı mı sandın sen he! Senin gibi kendimi ve yaptığım işi sorgulasam o gün o okuldan kurtulabilir miydin? Senin gibi bencil düşünsem, bana ne ki ya, desem, başımdan atsam bugün neredeydin Eylül, nerede?"

Eylül hiç bu kadar acı konuşacağını beklemiyordu ama hak etmişti. Sanki kendisi saraylardan gelen ve bizim kirli işlerimize bulaşan bir prensesti ve isyan ediyordu ama gerçek öyle değildi. Saygısız ve bencil davranıyor, o gün onu o okuldan kurtaran düşünceye şimdi saygı duymuyordu. Konuştuklarımı yeterli bulmamıştım, zaten ilişkimiz bitmişti. Onun bu bencil düşüncesinden kurtulmasını ve yardıma muhtaç başka insanların da olduğunu hatırlamasını istiyordum.

"Ben cevaplayayım mı nerede olduğunu? Ankara Karşıyaka Mezarlığı'ndaydın! Bir hayatın yoktu senin, ağlamak için bir sebebin, üzülmek için başından geçecek bir olayın yoktu. Bazen ağlamanın da kıymetini bilmek gerekir, çünkü hâlâ nefes alabilecek bir canın var, en azından yaşıyorsun. Sana hiçbir zaman bir şeyler vadetmedim. Her şey güzel olacak, el ele tutuşup mutlu huzurlu dünyayı gezeceğiz demedim, benim hayatım bu, biz her zaman pisliğin içinde olduk, olduk ki bazı insanları pislikten çıkaralım, senin gibi! Madem bu hayatı istemedin, istemiyorsun, o zaman alıp başını gidersin, yolun açık olsun güzelim!"

Eylül'ü biraz önce elleri kolları bağlı olan bagaja oturur hâlde bıraktım. Hiçkırarak ağlıyor, elleriyle başını sıkıyordu. Yavuz ile göz göze gelip yanından ayrılırken peşimden geleceğini biliyordum, kardeşime gönülden sarılmak isterdim ama ne yazık ki öyle bir ortamımız olmamıştı.

Arabanın kenarından yürüyerek geçerken hafiften aralanmış kapının kenarından toprağa damla damla düşen kan dikkatimi çekmişti, aslında Eylül bütün söylediklerinde haksız sayılmazdı, biraz önce yaşayan adamlar artık ölüydü, bu düşüncelerle yolda adımlarken Yavuz'un sorusuyla kendime geldim.

"Ne dedin?"

"Nasıl ne dedim?"

"Ne dedin oğlum, sanki bir şey dedin?"

"Nasıl bir şey?"

"Onlarda bordo berelinin kız arkadaşını kaçırmasalardı, dedin sanki."

"Allah Allah, sen onu nasıl duyduğun, beynimi mi okudun?"

"Yoo bence sen, sessiz konuştuğunu düşündün ama aslında dışından konuştun."

Yavuz haklıydı, kendi kendime *"onlarda bordo berelinin kız arkadaşını kaçırmışlardı"* demiştim, ama beynimi şu an için kiraya verdiğimden dışardan konuştuğumu hissedememiştim bile.

Arkamdan yürüyerek gelen Yavuz'un sertçe seslenmesiyle olduğum yerde durdum.

"Dur ulan, bir dakika, nereye gidiyorsun?"

Yavuz'a doğru yüzümü döndükten sonra birkaç saniye bakışmanın ardından, birlikte hafifçe gülümseyip birbirimize sarıldık.

"Ulan devre, nasipte Suriye'de karşılaşmak varmış, seni de buralara kadar yorduk be kardeşim."

"Aras, küfrederim bak kardeşim, benim tepemin tasını attırma! Ne bok yiyorsun oğlum burada, senin ne işin var buralarda, bu kıızı neden kaçırdılar, bu üstündeki paçavralar ne, arabanın yanından meraklı gözlerle bakan keko da kim?"

Yavuz'un endişe ve tedirginliğini anlayabiliyordum, omzundan tuttum ve onu yatıştırmak için bir şeyler söyledim.

"Hepsini anlatacağım kardeşim, yorucu bir gün geçirdik. Çok şükür sağ salım bitti gitti. Biraz kendimize gelelim, toparlanalım, hepsini en baştan anlatacağım."

Yavuz bu sakince ve içten konuşmamın ardından biraz yatışmış gözüküyordu, birkaç dakika ayaküstü lafladıktan sonra beraber tekrar Eylül'ün yanına gittik. Onu biraz yalnız bırakmak istemişim ve geçen 5 dakikalık sürenin yeterli olduğunu düşünmüştüm. Yavuz bizden birkaç metre uzakta dururken Eylül'ün yanına gittim ve onu biraz da olsun teselli etmek için sakın bir şekilde konuşmaya başladım.

"Hadi kalk, artık her şey geçti, birkaç saat dinlendikten sonra Yavuz seni buradan alıp götürecektir. Yepyeni bir sayfa açacaksın kendine, Aras'sız, tertemiz bir sayfa..."

Oturduğu yerden kıpkırmızı gözleriyle başını kaldırıp bana baktı.

"Böyle konuşma, tamam, sen de haklı..."

Cümlesinin devamını getirmeden Eylül'ün ağzını elimle kapattım, artık kimin haklı kimin haksız olduğunun hiçbir önemi yoktu.

"Hayır Eylül, artık hiçbir şeyin önemi yok, gerek yok böyle konuşmana, Aras sana hiçbir zaman hayal ettiğin dünyayı verecek birisi değil, sen Aras'ı taşıyacak kadar vefalı ve güçlü biri de değilsin,

oyun bitti. Şimdi kalk, biraz kendine gel ve o çok istediğin sade, sessiz hayatına geri dön."

Eylül kararlılığım karşısında ağzını açıp tek bir kelime bile söyleyemedi. Bencilce konuşmuş, sonradan aklı başına gelmişti ama artık iş isten geçmişti. Şu an pişmanlık içerisindeydi belki ama "ben ve Eylül" diye bir dünya yoktu, olamazdı, bunu başımıza gelen bu son olayla da gayet iyi anlamıştım.

Hep beraber arabanın yanından ayrılıp Mestan'ın mekânına doğru yürümeye başladık. Eylül'den önce davranıp açık olan iki kapıyı da kapattım. Eylül'ün bu kötü manzara karşısında etkilenmesini istemediğim için erken hareket ederek tedbirimi almıştım.

Yavuz sol yanımda; Eylül sağ yanımda ilerlerken Bedirhan, Mestan ve Mestan'ın birkaç adamı kapıda bizi bekliyordu. İçeri geçerken Mestan ile tokalaşıp ona minnettar olduğumu söyledim. Tam zamanında arka koltuktaki adamı indirmişti, mükemmel zamanlamaydı.

Tünele girdiğimizde en önde Eylül ile ilerlerken, onun etrafa endişeyle bakışını fark edip korktuğunu anladım, belki de son kez ona sağ kolumla sarılıp hafiften kendime çektim.

"Korkma, burası oldukça emniyetli bir yer."

İki elini göğsünde birleştiren Eylül *korkmuyorum* dese de hem yaşadığı olayın etkisi hem de içinde bulunduğu ortam yüzünden hafiften titriyordu.

Onun endişe ve korkusunu yenebilmesi için biraz daha sıkı sardım. Tünelden geçip bankanın zemin katına ulaştığımızda, artık biraz daha sakin gözüktüyordu. Etrafta yıkık dökük harabe ve yıkıntılardan eser kalmamıştı tabii ki; aksine ferah, loş, kaliteli mermerlerden dizayn edilmiş bir mekân içerisindeydik.

Üst kata çıkıp Mestan'ın odasına geçtiğimizde onu sandalyelerden birine oturttum, biraz yalnız kalmamız gerektiğini düşünen Yavuz odaya girmeden koridordaki sandalyelerden birine oturdu.

Pek konuşmak istemiyordum ama yine de birkaç kelime etmek geldi içimden.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Başını öne eğmiş sessiz sakin oturan Eylül cevap verdi.

"Yeterince..."

"Daha da iyi olacaksın, merak etme, artık bitti."

"Biten ne?"

"O yanan okuldan sağ salim kurtulduğunu ve benimle tanışmadığını farz et."

Gözlerime baktı.

"Bu yaşananları nasıl unutmamı beklersin?"

"Endişelenme, insanoğlu her şeye alışıyor. Su misali konulduğu kabın şeklini alıyor, bunları da unutursun."

"Ben senin gibi güçlü biri değilim Aras."

Ellerimi masaya koydum ve masada duran paketten bir sigara alıp yaktım.

"Zaten o yüzden bitiyor Eylül, aksi takdirde yıkılmaz duvarlarımız olurdu. Sevdin mi biraz sabır katacaksın kalbine, özlediğinde alışacaksın beklemeye. Hayatta öyle değerler vardır ki, hiçbir bahanesi yoktur. O bahanesi olmayan değerler var ya, işte onların telafisi de yoktur. Benim yolum yorucu, benim yolum dikenli. Kabul ediyorum, benim sevgim zarar veriyor, zarar verdiği noktalar var. Ama güzelim, negatif bir kafayla pozitif bir hayat yaşayamazsın. Seni cidden sevmiştim ama biz birlikte bir bütün olamayız, sen şu an tamam desen yine aynı şeyler yaşanacak, sen yine sabrı değil isyanı seçeceksin. Kim istemez ki mutlu olmayı ve sıradan insanlar gibi yaşayıp ölmeyi ama bu fedakârlığı birileri yapmalı, birileri elini taşın altına koymalı."

Sözlerim karşısında Eylül sessizliğini koruyor, tek kelime etmiyordu, o hâlâ "sen yapma da kim yaparsa yapsın" diye düşünüyordu.

Kısacası bencildi. Oysaki bize öğretilen, *ben* duygusu değil, *biz* duygusuydu. *Ben* dersin hiçbir yere varamazdın, oysaki *biz* demek vardı. *Biz* demek bütün demektir, *biz* demek güçlü olmak demektir, *biz* demek vatan demek, *biz* demek namus demek, *biz* demek 3 maymunu asla ama asla oynamamaktı, üç maymunu oynamak rollerden en basitiydi. En basiti ve en alçakça olanı...

Konuşmanın bittiğini anlamıştım artık. Eylül'ün gözlerinde *bir an önce buradan çıkıp gideyim, yatağıma gireyim ve günlerce ağlayayım* duygusu vardı, bunu ona sağlayacaktım. Yavuz'a el işareti yaparak odaya gelmesini istedim. Yavuz içeri gelip bir sandalyeye oturdu, ağzımdan çıkacak olan kelimeleri bekliyordu.

"Kardeşim, bir an önce buradan gidin. Eylül'ü sağ salim evine ulaştırmanızı istiyorum. Siz sınırdan atlayana dek ben burada bekleyeceğim,

zaten bir noktaya kadar size eskortluk edeceğim. Bir şeyler atıştırdıktan sonra yola çıkın, burada fazla durmanızı istemiyorum.”

Gözlerimin içine bakan Yavuz sinirliydi.

“Şimdi sana okkalı bir küfrederdim ama dua et, Eylül burada. İstersen dışarıda iki dakika laflayalım he devre, ne dersin?”

Yavuz’un tatmin olması için ona artık olayı en ince ayrıntısına kadar anlatmalıyım. Onu onaylarcasına kafamı hafiften salladım, sigarayı küllüğe basıp söndürdükten sonra dışarı çıkıp boş bir odaya geçtik.

“En başından anlatıyorsun devre, tamam mı, en başından.”

“Tamam ulan, anlatacağım, geç otur şöyle, canımı sıkma benim.”

Yeni geçtiğim odadaki sandalyelere oturup derin bir nefes aldım ve başladım konuşmaya.

“Aslında olay Hakkârî’den başlıyor, senin yaralandığın operasyondan...”

Aradan geçen bir saatin ardından derin bir soluk almıştım.

“İşte olay bundan ibaret devre, tuttuğumuz ipin ucu ta buralara kadar geldi. Senden istediğim, ağzını sıkı tutman, içimizdeki kriptolar olayı çözerse biteriz, bittiğimiz gibi hain olur çıkarız.”

Şaşkınlık içinde sözümü kesmeden beni dinleyen Yavuz bir saatin ardından nihayet konuşmaya başladı.

“Vay anasını! Vay anasını! Ulan bu şaka gibi bir şey, inanılır gibi değil! Bir dövmeden yola çıkarak buralara kadar gelmek, Zelal denen kadını yakalamak... Devre, vallahi bir yaşma daha girdim! Peki, bu Zelal konuşmadı, dedin, konuşacak mı sence, ne düşünüyorsun?”

“Seve seve hem de, mecbur abi... Konuşmayıp yardım etmeyip ne yapacak? İşin içinde çok sevdiği biri ve pişmanlıkları var.”

Sandalyeden kalkan ve odada volta atan Yavuz devam etti.

“Devre, kendinizi nasıl bir şeytan üçgeninin içine soktunuz ya! Bir tarafta örgüt, bir tarafta Coniler, bir tarafta Zelal... Tanık Yarbay, ihtiyar, demek şimdi Zelal’in yanında?”

“Evet, başında bekliyor.”

“Bir de Said mi dedin?”

“Yok ulan Seyit, Said değil. Neyse lafı uzatma, Eylül’ü al, buradan çıkar. Time hiçbir şey söyleme ama herkes aniden çıkacakmış gibi hazır olsun, biz Yuva’dan çıkın dediğimizde hazırlıklarınız tam olsun, bu adamların tepesine çökmemiz lazım devre. Bunların kafasını

ezersek inanılmaz rahat ederiz, örgüt 40 yılda almadığı darbeyi bu operasyonda alacak. "

Yavuz elleri belinde hâlâ odada volta atıyordu.

"Ulan uzun zamandır da elim ayağım kaşınıyordu, ne iyi gelecek bana, tahmin bile edemezsin. Peki devre, sence ne zaman toplanacaklar dersin?"

"En baba on günleri var, şu an eminim alt yapısını yapıyorlardır. Zaten önemli olan yer ve mekân ve nerede olacağı, onu da bize Zelal söyleyecek."

"Ulan ne Zelal'miş yahu, kadına bak sen; kırk tilki arasında dolaşmış ama hiçbirine de değmemiş, işe bak!"

"Ben o olayda biraz farklı düşünüyorum ama neyse..."

Yavuz masaya ellerini vurdu.

"Ulan her şeyi anlatacaksın demedik mi, yan çizme, bana anlat!"

"Zelal'in arkasında birinin olduğunu düşünüyorum, o kızı gördükten sonra da buna inancım yükseldi. Aslında çok da büyütülecek birisi değilmiş, biraz üstüne gittiğimde sınırlendi ve tepkisini gösterdi, nasıl yakaladığımı da anlatmıştım, çok amatörce bir davranıştı."

"Ama kim, kim olabilir ki Zelal'den daha güçlü ve daha bilge biri?"

"Onu zaman gösterecek kardeşim, sadece zaman..."

Her şeyi Yavuz'a en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım. Tanıdığım birinin olayları en başından beri bilmesi beni bir nebze rahatlatmıştı. Neden rahatladığımı bilmiyordum ama kendimi biraz olsun hafiflemiş hissediyordum. Yavuz'un daha çok sorusu vardı ama konuşmayı noktalamanın vakti gelmişti, bu perde şimdilik kapanmak zorundaydı. Tark Yarbay orada yalnız kaldığından ben hiç rahat değildim, bir sıkıntı bitip diğeri başlıyordu resmen. Artık ben de bitişin istiyordum ama daha çok yolumuz vardı, sanki bu iyi günlermiş gibi doğmuştu içime.

"Kardeşim, artık yola çıkma zamanı geldi, bir an önce çıkın buradan lütfen."

Başarı sallayarak beni onaylayan Yavuz ayağa kalktığımda sertçe sarıldı, ona karşılık vererek ben de sarıldım, çok uzun zaman olmasa da onu özlemiştim. Sonuçta tanımadığımız topraklarda bir mücadele içindeydik ve insan ister istemez biraz buruklaşıyordu.

Odadan çıkıp Eylül'ün yanına girdiğimizde, Eylül gelen yemeklerden biraz yemişti, sandalye üzerinde sessizce bekliyor, boşluğa bakıp hareketsiz duruyordu.

İçeri girmemizle bize dikkat kesilmişti, hemen konuşmaya başladım.

"Eylül, gitme vakti..."

Gözlerimin içine bakan Eylül herhangi bir tepki vermedi, yanına yaklaşıp oturduğu sandalyenin önüne çömeldim, ellerimi dizlerine koymuş gözlerine bakıyordum.

"Hadi kalk, toparlan, kendine gel, buradan gidiyorsunuz."

Hafiften buğulanan gözlerini silen Eylül, oturduğu yerden kalktı ve tek kelime etmeden tek başına kapıdan çıktı, Yavuz konuşmasıyla araya girdi.

"*Sen de gel, istiyor... Demedi ama, Aras hadi birlikte gidelim diyor, biliyorsun, değil mi?*"

"Biliyorum devre, biliyorum, ama sen de biliyorsun."

"Biliyorum tabii lan, yoksa neden buradayım ha?"

Havayı yumuşatmak isteyen Yavuz'un söylediklerinin ardından biraz tebessüm ettik ve Eylül'ü yakalamak için hızlı bir şekilde odadan ayrıldık.

Zemin kata inerken Mestan ve Bedirhan'ı görüp selamlaştım, birazdan geleceğimi söyleyerek yürümeye devam ettim. Eylül'e bir cesaret gelmiş gibiydi, sanki tek başına merdivenlerden iniyor ve geldiği yolu takip ederek çıkışa doğru hızla ilerliyordu.

Yavuz ile arkasından hızlı adımlarla ilerleyerek tünelin çıkışında yakalamıştık onu. Eylül'ü bagajda ilk gördüğümde çantasına da dikkat etmiştim, adamların arabasının yanına geldiğinde bagajı açtım ve Eylül'ün çantasını aldım. Yavuz ile tokalaşıp vedalaştıktan sonra Yavuz bizi yalnız bırakmak için hızlı adımlarla kendi arabasına geçti.

Eylül olduğu yerde beklerken sanki ilk kelimeyi benden duymak istiyor gibiydi. Nasıl veda edilirdi ki şimdi burada, o altın kelimeler hangisiydi? Harabe bir şehirde, arkamızda üç ceset, üzerimde saçma sapan bir elbise, Eylül'ün beni şimdiye dek görmediği saçlı sakallı bir hâlde karşı karşıya dikilmiş, öylece bekliyorduk.

Ve nihayet Eylül konuşmaya başladı.

"Burada ne yaptığını bilmiyorum, burası neresi, biz neredeyiz, hiçbir fikrim yok. Bu elbise içindeki sen misin, ondan bile emin

değilim. Tek bildiğim şey senden dönmeni istesem de dönmeyeceksin, buna eminim.”

Boğazımı temizledim, konuşmanın vaktinin geldiğini anlamıştım.

“Evet, gelemem, gelmemem gerekiyor, ama şunu bil... Bir gün benden şikâyet ettiğin ne varsa özleyeceksin Eylül, hoşça kal...”

Sözlerimi bitirdikten sonra Eylül hiçbir şey demeden arkasını dönüp gitti...

Oysa *ben beklerim, mesele değil* demesini isterdim. O müthiş gülümsemesini bir kez daha görmek isterdim, sımsıkı sarılıp saçlarını koklamak, bu harabe şehre inat bir umut ışığı gibi yanmasını isterdim ama o sadece arkasını dönüp gitmeyi tercih etmişti.

Arabaya geçip arka koltuğa oturduğunu görünce içim bir kez daha burkulmuştu. Yüzümü mü görmek istemiyordu, yoksa yüzüme bakacak cesareti mi yoktu? Üç saniye önce ayrılmamıza rağmen onun yüzünü son kez görmek isterdim ama buna müsaade etmemiştir.

Yavuz arabayı çalıştırıp olduğu yerde döndüğünde profilden onu görmek için umutlanmıştım. Ama o yine yüzünü saklayarak diğer tarafa dönmüş, buna izin vermemiştir.

Kırgınlık mıydı bu, yoksa kızgınlık mı?

Tek bildiğim bir şey vardı, artık bunun bir önemi yoktu. Çünkü bu son vedaydı...

Yerden toz kaldırarak hızla uzaklaşan arabanın arkasından öylece bakakaldım, o an kimin beni izlediği hiç ama hiç umurumda değildi, Yavuz ve Eylül gözden kaybolana kadar yerimde sabit kaldım, hareket etmek istiyordum ama kalbim beynime hükmediyordu.

Araç gözden kaybolunca Bedirhan'ın seslenmesiyle kontrolü yeniden ele aldım.

“Ağabey!”

Bedirhan'ın sesini duyar duymaz yerimden aniden hareket ettim. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi doğrudan Morgen'in adamlarının arabasına yöneldim, ön koltuktaki adamın kolundan tutup çektim, yavaşça yere indirip arabanın kenarına bıraktım. Bedirhan o arada yanıma gelmiş, beni izliyordu.

“Bedo, bir işe yara kardeşim, kaldır kıcını da yardım et!”

Hızlı bir adım atarak yanıma yaklaştı.

“Emret ağabey, ne yapayım?”

Ölen adamın üstünü ararken Bedirhan'a göz ucuyla bakıp onu diğer taraftaki adamın üzerini araması için yönlendirdim, bu Conile-
rin üzerinden çıkabilecek herhangi bir evrak, cep telefonu ya da bir
doküman işimize yarayabilirdi. Ama bu tip adamlar çok titiz ve gizli
çalışırdı. Pek umudum olmasa da üzerlerini aramadan bırakamazdım.

İlk adamdan bir cep telefonu, biraz para ve pasaporttan başka
bir şey çıkmamıştı, arkadaki adamı da aradığımda onun da üzerinde
farklı bir şey yoktu.

Aracı didik didik etmiştim ama herhangi bir evrak veya dokü-
mana ulaşamamıştım.

Adamların silah ve mühimmatlarını alıp Mestan'a vermek için
bir araya topladım. Toplamda üç tabanca ve üç adet uzun namlulu
Amerikan piyade tüfeği mevcuttu. Pasaport ve kimliklerini Bedirhan'a
arabaya koyması için verdikten sonra uzaktan bizi izleyen Mestan'ın
yanına gittim.

"İyi nişancıymışsın vesselam ve mükemmel zamanlama karde-
şim, tebrik ederim!"

Ufak bir tebessümün ardından Mestan'a sarıldım ve teşekkür ettim.

"Ben ne yaptım ki, sadece tetiğe bastım Aras. Esas kendini bu
denli kontrol edip de hızlı hareket ederek, bir şok etkisi yaratarak
adamları hüsrana uğratan sensin."

"Bizde *ben* yok, Mestan; *biz* var, kardeşim. Bizde *ben* diyerek atıl-
ırsan halka kopar gider, halka koparsa mermi bir yerine girer. *Biz*
var, *bizin* olduğu yerde birlik ve beraberlik var. Sen olmasan, adam-
ların olmasa, Bedirhan olmasa, arkadaşım Yavuz olmasa, biz de bir
serseri kurşuna kapılıp gideriz."

"Haklısın kardeşim, doğru söylüyorsun."

Mestan ile ayaküstü kısa bir müddet konuştuktan sonra silah-
lan almasını ve arabayı imha etmesi gerektiğini söylemiştim. Araçta
olacak herhangi bir takip cihazı bizim işimizi zora sokabilirdi, ince
eleyip sık dokumak gerekiyordu. Bu durumda yapılması gereken
en mantıklı hamle aracı Mestanların şu anki konumundan uzak bir
yerde imha etmek ve şüpheleri üstüne çekmemektir.

Mestan ile ayaküstü yaptığımız konuşmada hemfikir olduğ-
muz ve aracı imha etmenin mantıklı olduğu kanaatine varmıştık.
Sonrasında içeri geçip üzerimi değiştirdim. Paçavraları bir kenara

fırlattım ve gitmek için hazırlıklarımı tamamladım. Bedirhan'a gitmek için hazırlanmasını söyledikten sonra cep telefonumu çıkarıp Tarık Yarbay'ı aradım.

Birkaç saniye bekledikten sonra hat düşmüştü ama Tarık Yarbay'ın telefonu kapalıydı ya da şebeke çekmiyordu.

Aslında bulunduğu konum itibariyle şebeke çekiyordu. Bunu hem Yavuz ile konuştuğumda hem de telefonu elime alıp kurcaladığımda anlamıştım. Tekrar arama butonuna bastım ama yine ulaşamıyordu. Arabaya yönelip harp çantasından uydu telefonunu almak için fermuarı açtığımda, çantanın bir hayli karışmış olduğunu gördüm. Arabanın bagajına yedek mühimmatları, el bombalarını, kometleri ve işaret fişeklerini çıkardıktan sonra iyice karıştırdığımda yine de uydu telefonunu bulamamıştım, ben çantayı karıştırırken Bedirhan yanımda belirdi.

"Ne arıyorsun ağabey, hayırdır?"

"Şu lanet uydu telefonunu!"

"Ne telefonu dedin ağabey?"

Sertçe Bedirhan'ın yüzüne baktım.

"Uydu lan, uydu!"

Anlamsız gözlerle kafasını kaşıdı.

"Nasıl yani ağabey, normal telefondan farkı ne bunun?"

"Ulan çocuk, bir şeyi merak etme ya! Uydu telefonu işte, bu meretin çekmediği yer yoktur, bağlantıyı uydudan alır, baz istasyonundan değil. Telsiz ve normal telefonun çekmediği bölgelerde uydu telefonu kullanarak bağlantı kurarsınız gerekli kişilerle."

"He ağabey, özel bir şey diyorsun yani?"

"Tabii özel Bedo, dakikası beş lira."

Şaşırın ve oldukça afallayan Bedirhan hemen cevap verdi.

"Oha, beş lira mı dedin ağabey? Yav ben aylık yirmi liralık kontör alıyorum!"

Bagajı sertçe kapatıp Bedirhan'a döndüm.

"Esas sana oha be! Ulan hiç mi kızlarla falan konuşmuyorsun, hiç mi sosyal hesapların yok?"

"Sosyal hesap abi?"

"Birilerini falan takip etmiyor musun diyorum, kızlar falan hani?"

"Ağabey, ayıptır ya, hiç kız takip edilir mi? Köydekiler falan ne der, vallahi kurşuna dizerler bizi!"

"Bedo, tamam kardeşim, tamam; boş verelim, kapatalım bu bahsi."

"Nasıl yani ağabey, sen kızları takip ediyor musun?"

Başımı yana çevirip hafifçe ofladım.

"Tabii ediyorum oğlum, ne var bunda? Arkadaşlarım ve bir sosyal çevrem var."

"Allah Allah, bu nasıl iş ya ağabey?"

Bedirhan'ın omzundan tutup gözlerine baktım.

"Sende suç yok be kardeşim, senin köyüne devletin götürdüğü yolu, suyu, elektriği ve eğitimi engellemek için elinden gelen her şeyi yapan örgütün suçu bu... Boş ver, sana uzun bir zamanda anlatırım. Hadi, Mestan ile vedalaşıp basıp gidelim buradan, işimiz gücümüz var."

"Tamam ağabey, gidelim ama sonra anlatacaksın, söz mü?"

Bunca stresin içinde beni güldürebilen bu çocuğun kalbinin tertemiz olduğuna bir kez daha kanaat getirdim. Elimle saçlarını dağıttıktan sonra cevap verdim.

"Tamam ulan, söz, anlatacağım sana, hadi gidelim."

Bedirhan ile gülüştükten sonra az ileride adamları ile konuşan Mestan'ın yanına gittik. Mestan adamlarına ortalığı toparlamaları için direktifler veriyordu. Mestan'a minnet dolu bir konuşma yapmıştım, ona her zaman destek olmak ve yardım etmek için elimden gelenin fazlasını yapacağımı, başı ne zaman sıkışırsa her konuda araması gerektiğini söyledim. Mestan ise bu içten sözlerimi çok samimi karşıladı, o da benim için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Mestan ve yanındaki birkaç adam ile sarılıp tokalaştıktan sonra arabamıza binip yola düştük. İçimde bir sıkıntı vardı. Eylül'ü sağ salım kurtarmıştım, şu an için her şey yolunda gözüküyordu ama bir yerlerde bir şeyler eksikti sanki. Ama neydi, bilemiyordum.

Dört yoldan geçip ana yola düştüğümüzde gaza biraz yüklenmişim, arabanın yakıtını kontrol ettiğimde yarım deponun üzerinde gözüküyordu.

Bu yakıt bize yeterli gelirdi, o yüzden gaza basmaktan çekinmiyordum. Bir an önce Tarık Yarbay'ın yanına gidip Zelal ile yeniden konuşup, onu ikna edip, bir şekilde bu işi huzlandırmalıydım.

Bu yabancı şehrin artık bildiğim yollarında ilerliyordum, bir hedefim vardı ve o hedefe ulaşmak için elimden gelen her şeyi ama her şeyi yapıyordum.

Zelal bana yardım edeceğini söylese, *tamam* dese ne güzel olurdu, ama söylemezdi, onu ikna etmenin bir yolunu ama huzulca bir yolunu bulmalıyım. Zaman aleyhimize işliyordu, teröre böyle ağır bir darbe vurmak her zaman ele geçen bir fırsat değildi...

Bedirhan yan koltukta sessizce oturuyor, tek kelime etmiyordu. Camı aralayıp bir sigara yaktım, dumanı uzun uzun içime çekip bıraktım, üflediğim dumanı özgürce salıverdim.

Ortalama iki saatlik yolumuz vardı, bir an önce bitsin istiyordum. Gaza bastıkça motor âdeta gürliyordu. Arabayı aldığımızda çizik bile yoktu üzerinde. Resmen arabanın haşadını çıkarmıştık. Mermi delikleri, milyonlarca çizik, kırılmış farlar, parçalanmış bir kaporta, kurşun geçirirse de çatlamış ve kırılmış camlarla oldukça yıpranmış duruyordu. Eğer bu işten bir şey çıkaramazsak birileri bize fena kızacaktı.

Dikkatimi toplayıp kendimi işe vermek yerine, bu denli saçma sapan; şu an için gereksiz olan bu düşüncelerle, zaten yeterince sıkın olan canımı daha da sıkıyordum. Bu düşüncelere bir son vermem gerekiyordu, konuyu kapatmaya karar vermiştim, birden Bedirhan'a dönüp omzuna hafifçe vurdum.

"Uyuma ulan, ne uyuyorsun kuş gibi! Etrafına bak, cenderenin içinde araba kullanıyoruz, gözetleme yap. Düşmanı yenmenin bir numaralı kuralı, düşmanı ilk senin görmendir, gözlerini aç da etraf-tan gelebilecek tehlikelere dikkat et."

Bedirhan gözlerini ovuşturdu.

"Tamam ağabey, ya ne kıızıyorsun, dalmışım, içim geçmiş..."

"İçine başlatma Bedo, zayıflık ölümü doğurur. Sonra her şey başladığı yerde biter bak."

Anlamsız gözlere bana bakıyordu.

"Bakma saf saf, her şey başladığı yerde biter, ebe tokadı nereye atıyorsa imam pamuğu oraya tıkar, anladın mı Bedirhancığım?"

"Anladım ağabey, yeterince açık konuştun. Normalde çok neşeli bir insansın ama konu iş olunca hiç taviz vermiyorsun."

İki elimle direksiyonu sıktıktan sonra Bedirhan'a dönüp cevap verdim.

"Çiftetelli oynamıyoruz değil mi Bedo, ciddi bir işimiz var, en ufak bir hatada imam bize de pamuğu tıkar. Düşünsene, buraya gelmeden önce yani Eylül'ü kurtarmadan önce birilerinin öleceği kesindi, değil mi?"

"Evet ağabey, maalesef ki ölecekti. Biz, yani sen ne kadar ölmelelerini istemesen de."

"Evet, asla istemezdim, sonuçta canı değiliz. Ama bir düşün... Morgen'in adamlarından Eylül'ü kurtardık ya da başka bir görev hiç fark etmez, bu işin mayasında ölüm var, bu kaçınılmaz bir şey. Ciddi bir operasyona gidersin, çatışma çıkması kesindir, gitmeden önce akıldan asla çıkarmadığın tek bir konu vardır. Bu operasyonun sonunda birileri ölecek, kan dökülecek. Peki, ölen neden sen olasın ki, enayi misin, yoksa avanak mı? Diyeceğim o ki sen ne kadar yaptığın işi ciddiye alırsan ölme ihtimalini o kadar ortadan kaldırırsın. Tamam, biz kadere iman ettik, sen istediğin kadar kıcını yırtsan da ölüm seni bulur ama enayi gibi mermiye kafa atmak da saçmalık ötesi."

"Anlıyorum ağabey, çok iyi anladım, aslında merak ettiğim bir şey var. Sen çok dağlarda gezdin, değil mi?"

Bedirhan bu soruyu sorduğunda, arazide geçirdiğim zamanlar bir film şeridi gibi gözümün önünden gelip geçmişti, iç çekerek cevapladım Bedirhan'ın sorusunu.

"Evet, ne oldu ki?"

"Şimdi sen bana uyudum diye hafiften kızdın ya aklıma geldi. Günlerce dağlarda gezip geceleri dağlarda yatıyorsunuz, nasıl uykuya yenik düşmüyorsunuz ağabey, bunu nasıl başarıyorsunuz? Yaban hayatı zordur, kimi zaman soğukta kimi zaman sıcakta sabahlara dek hem de yanındakiyle hiç konuşmadan nasıl durabiliyorsunuz?"

Hafiften gülümsedim.

"Çok basit."

"Nasıl çok basit?"

"Kıcımın bir tarafına sivri bir taş koyuyorum."

Bedirhan kahkaha atarak şaşkınca bana baktı.

"Nasıl taş ağabey?"

"Ulan, bildiğin sivri bir taş işte. Çok uykum gelirse taş koyuyorum, o da beni sürekli rahatsız ediyor, böylelikle uyumuyorum. Bazen çok zor görünen şeyleri böyle yaratıcı fikirlerle basit hâle getirebilirsin."

"Vay be, ben de ilaç falan içiyorsunuz sanmıştım."

"Yok ulan, ne ilacı, bildiğin taş koyuyoruz."

"Peki ağabey, hiç ailen, sevdiklerin aklına gelmiyor mu, uçsuz bucaksız kimselerin olmadığı o ıssız dağlarda, bunu nasıl başarıyorsunuz?"

"Başardığımızı kim söyledi ki, sadece duygularımızı bastırıyoruz. Biz de insanız oğlum, bizim de duygularımız var ama bazen seçim yapmak gerekir. Seçimini yaptıktan sonra kaderine razı olursun, bu yolda pek duyguya yer yok, aslında var ama belli etmeyeceksin, içine atacaksın. Mesleğimin ilk başlarında oldukça zorlandım, özlerdim ama sonra sonra bununla yaşamayı öğrendim, yılda bir kez aileni görmeyle yetinmeyi öğreniyorsun. Şanslıysan iki ötesi yok, çok canım sıkıldığında yıldızlara bakardım; ya da uçup giden uçaklara, bazen tir tir titrerken sırt üstü yaslanır, bilmem kaç bin fit yüksekten uçup giden uçaklara bakardım.

Sorardım kendime, acaba şu giden uçaktaki birisi aşağıda neler olup bittiğini biliyor mu? Toprakta savaş var; gökyüzünde hayat. Kimi ailesinin yanına gidiyor, kimi iş için uçuyor. Ya biz ne yapıyoruz? Canımızın derdine düşmüş, kelle koltukta geziyoruz. Peki neden?"

"Neden ağabey?"

"Vatan olsun diye, bayrak olsun diye, aşk olsun diye, sevgi olsun diye, hürriyet olsun diye, namus olsun diye... Vatan olmadan bunların hiçbirisi olmaz, bayrak olmadan hür olunmaz, biz ki bu kutlu davranın müdafaacılarıyız."

Sessizlik hâkim olmuştu arabanın içine, biraz da soğuk bir hava. Gerçekler her zaman bu etkiyi yapardı. Bazı insanlar gerçekleri görmese de, gerçek yaşıyor ve yaşatıyordu.

Son cümlemden sonra pek konuşmamıştık Bedirhan'la. Sessiz sakin ama hızlı bir şekilde arabayı kullanıyordum, o da camdan dışarı bakıyordu. Söylediklerimin etkisinde kalmış olmalıydı ki, gözünü dışarıdan ayırmıyordu.

Bir saatlik yolumuz kalmıştı ve ben Tarık Yarbay'ı bu zaman zarfında iki sefer daha aramıştım ama telefonu hâlâ kapalı gözüküyordu. İçimde çok kötü bir his vardı ama kötü düşünmemek için iyiyi tercih ediyordum, *inşallah şarjı bitmiştir* diye temenni ediyordum.

Yine geçen zaman içerisinde Yavuz ile iki sefer konuşmuştuk, en son konuştuğumda sınıra çok yaklaştıklarını ve iyi durumda olduklarını söylemişti. Hâlâ Eylül'ü uçağa bindirip yolladıktan sonra geri dönüp yanıma gelmek için beni ikna etmeye çalışıyordu ama hiç öyle bir niyetim yoktu.

Aslında Yavuz'un yanımda olması bizi oldukça güçlü kılardı ama boyumuza kadar pisliğe batmışken henüz yaraları yeni iyileşmiş kardeşimi buraya sokmak istemiyordum.

Nihayet yolculuğumuzu bitirmiştik. Sola ayrılan yoldan sapmış, depolara doğru hızlıca gazlıyordum. Yaklaşık bir kilometre kala uzaktan depolar gözükmeye başladı, içimdeki endişe gittikçe büyüyordu. Sanki orada beni bekleyen bir şeyler vardı.

Biraz daha yaklaşım arabaları gördükten sonra endişem ufak da olsa dinmişti ama hâlâ içerde bir yerlerde bir sızım vardı.

Depoya ayrılan yoldan dönüp arabalara doğru yaklaştığımda gözümü etraftan ayırmadan Bedirhan'ı uyardım.

"Gözünü dört aç Bedo, dikkatli ol!"

Ses tonumdan ve ciddiyetimden hemen olayı kıvıran Bedirhan kendini toparlamış ve endişeyle etrafına bakmaya başlamıştı.

Arabayı hafifçe Zelal'in arabasının yanına park ettikten sonra yavaşça inip kapıyı kapattım.

Gözlerimi kısım etrafıma baktığımda olağandışı bir şey görememiştik ama ne depo önünde ne de arabalarda kimse gözüküyordu.

Birkaç adım attıktan sonra Zelal'in arabasına göz attım, direksiyon bıraktığım gibi duruyordu, torpido gözü açıktı, o da bıraktığım gibiydi. En son evraklara bakmak için açmıştım ve açık bırakmıştım.

Çatışma esnasında ellerimde toz birikintisi kalmıştı. Ellerim oldukça kirliydi, arabanın kapı koluna ve kapı kolu kenarlarına baktım, zaten tozlu yollardan kirlenen ve tozla kaplanan arabada hâlâ benim el izim duruyordu.

Bir yandan arabaya bakarken öte yandan etrafıma bakmayı ihmal etmiyordum, Zelal'in arabasını geçip silah yüklü kamyonetlerden birinin önüne geldiğimde arkasına geçip brandayı hafiften kaldırıp kasanın içerisine baktım.

Olduğu gibi duruyordu, değişen hiçbir şey yoktu, her şey çok düzgündü. İçimden "*Tarik Komutanım*" diye bağırmak gelmişti ama bu hiç iyi bir fikir değildi.

Kamyonun arkasından yan tarafa geçip diğer kamyonu yaklaştım, aynı şekilde onu da kontrol ettim, o da el değmemiş şekilde duruyordu.

Sıradaki araba Seyit'in arabasıydı, yavaşça yaklaşıp içerisine baktığımda silahını gördüm, yan taraftaki boş koltuğun üzerinde duruyordu.

Birden belimdeki tabancamın içerisindeki mühimmatı tazelediğimi hatırladım, en son çatışmadan sonra şarjöre mühimmat basmamıştım.

Hiç yapmadığım bir şeydi ve büyük bir hataydı, şarjörün yanından fazlası doluydu ama tam dolu değildi.

Birkaç adım daha attıktan sonra silahımı belimden çekip çıkardım, sürgüyü hafif ve sessizce çekip mermiyi namlu yatağına sürüp emniyetini açtım.

Hiç ses yoktu etrafta, artık bir şeyler olduğuna emindim, yoksa arabanın sesini duyup içeriden çıkan birileri olurdu. Seyit'in adamları nöbet tutuyordu, kesin bizim geldiğimizi fark ederlerdi ama onlar da ortalarda gözükmüyordu.

Bedirhan'a arkada kalmasını işaret ettim, göz işaretimden ne demek istediğimi anladı ve Zelal'in arabasının yanında kaldı.

Bir şeyler olmalıydı etrafta, bizimkilerden birileri çıkmalıydı bir kenardan.

Yavaşça depoya doğru emin adımlarla ilerlerken gözümden bir şey kaçmasın diye bütün dikkatimi çevreme vermiştim, en ince ayrıntıyı bile değerlendirip bir sonuç elde edebilirdim.

Neredeydi bu adamlar?

Adımlarımı o kadar yavaş ve emin atıyordum ki sanki ağır çekimde ilerliyordum.

Ve sonunda bir şey yakaladım, ayak izleri...

Hemen göz ucumla yerdeki ayak izlerine bir bakış attım. Toprakta kendimin ve Tank Yarbay'ın ayak izini seçebiliyordum ama diğerleri hakkında ayak izinden kişiye ulaşmam çok ama çok zordu, en

azından bizimkilerin sayısı kadar kişinin buralarda gezindiği belliydi. Fazla bir ayak izi görememiştım, bunlar bizimkilerin ayak izleriydi.

En son El-Hasakah'a gitmeden önce, izlere bakılırsa Tarık Yarbay depoya doğru yürümüş ve buraya kadar bir kez daha gelmemiştı, ayak izlerinin yönü depoyu gösteriyordu, geri dönüş yapmamıştı.

O hâlde depoda mıydı? Sese lense miydim? Bu sergilediğim tavır gereksiz bir kuruntu muydu? Belki de içerde birkaç sızmış uyu-yordu. Zelal ise konuşmaya başlamış ve Tarık Yarbay'a bildiği her şeyi anlatıyordu, Seyit ise onun yanında Zelal'in anlattıklarını dinliyordu. Acaba bundan ibaret miydi yaşananlar? Diğer türlüşünü aklıma getirmek istemiyordum, aklıma gelen en mantıklı fikir buydu.

Ama tedbiri elden bırakmadan ilerliyor, yine de en ufak bir şeyi kaçırmamak için dikkatli ve sessizce etrafıma göz atıyordum.

Bizimkilerin bulunduğu depoya ve diğer bütün depoların hepsine hızlıca bakış atıyor, herhangi olağandışı bir şey yakalamak için didinip duruyordum ama elde hiçbir bulgu ve iz yoktu.

Bir adım atıyor, gözümü kırpmadan depolara, pencerelere, kapı girişlerine, bakıyor; herhangi bir eşyanın yerinin değişip değişmediğini kontrol ediyordum.

Variller ve kasalar olduğu gibi duruyordu, pencerelerin hepsi kapalıydı. Etraftaki hurda parçalarında da bir değişiklik yoktu, tek değişiklik bizimkilerin şu an ortada olmamasıydı.

Artık en kötüsü için senaryo kurmalıyım, aklıma gelen ilk şeyse Zelal olmuştu. Ya Zelal'in adamları gelip depoyu bastıysa; ya Tarık Yarbay'ı, Seyit'i ve Seyit'in adamlarını kaçırdılarsa...

Morgen ya da Morgen'in adamları mı gelmişti yoksa?

Yoksa Tarık Yarbay bir şeylerden şüphelenmiş ve depodan ayrı-lıp mekân mı değiştirmişti? Ama böyle bir şey olsa beni arayıp haberdar ederdi. Yoksa telefondan şüphelenmiş, bilerek mi aramak istememişti, deponun içerisine not bırakmış olabilir miydi?

Bütün ihtimalleri kafamdan geçiriyordum ama bir iz, emare, ya da ipin ucunu tutup yürüyeceğim hiçbir şey yoktu.

Vücudumun adrenalin seviyesi yavaş yavaş artıyor, yüzüm hafiften yanmaya başlıyor, vücut ısım gittikçe yükseliyordu. Bunlar hep stres belirtisiydi. En sevmediğim durum, en sevmediğim anlardan bir tanesiydi.

Adımlarımı dikkatli atıyor, gözümü kırpmamak için resmen kendimle mücadele veriyordum. Burada kesin bir şey vardı ama bunu bir köşede bekleyip izleyerek değil, üzerine giderek çözebilirdim ancak.

Şu an için başka bir alternatifim olmadığı için şartlara göre hareket etmeli, içeriye girmeliydim. Depolara ortalama otuz metre kalmıştı ki iki metre önümde farklı bir ayak izi gördüm. Yutkundum, çevreme bakarak bir adım daha attım. Tabancamın namlusu depoları gösteriyordu, sol tarafımda hurda birkaç konteyner, sağ tarafımda ise sol tarafımdakilerden daha yeni ve kullanışlı dört konteyner ile iki katlı bir bina vardı.

Gözlerimi ayak izlerine indirdim, dikkatlice baktım. Bizimkilerin olduğu depoya doğru gidiyordu. İzler belli belirsizdi, muhtemelen bu kişi zayıf birisiydi. Kesinlikle koşmamıştı ama hızlı hareket ettiği belliydi, çünkü ayakkabının taban kısmundaki izi daha netken, uç kısmı toprağa batmıştı.

Bir adım daha atıp izlere yeniden baktığımda, iki adım arasının oldukça kısa olduğu dikkatimi çekti. Bu izlerin sahibi kesinlikle uzun boylu birisi değildi. İzi bırakan kişi hızlı hareket ettiği için izler dağınık olmuştu ve ayakkabının kaç numara olduğunu tahmin etmekte güçlük çekmeme sebep oluyordu. Bu kişi olsa olsa Seyit'in adamlarından biri olan Yusuf olabilirdi. Yusuf kısa, aynı zamanda ufak ayakları olan biriydi, en fazla da yetmiş kilo civarlarındaydı.

Yusuf'un ayakkabılarının modelini hatırlamadığım için yerdeki izlerle bir karşılaştırma yapamıyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da bu izlerin ne Tank Yarbay'a ne de Seyit ve diğer adamlarına ait olmadığıydı. Tek ihtimal Yusuf'tu. Her şey iki adım daha ileri gittiğimde daha da değişti.

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. İzler artık çok tazeydi, izi bırakan kişi bulunduğum noktada durmuş, yönünü depoya değil de bana doğru çevirmişti. Tam da depoya yaklaşma istikametime kalmıştı. Ve bu kişinin ayakları en fazla 37 ya da 38 numaraydı. Bu bir kadındı ve şu an burada tek bir kadın vardı; o da Zelal'di. Beynimde şimşekler çakıyordu, Zelal'in ayakkabılarını gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Nerede tam net bir şekilde ayakkabısının tabanını görmüştüm acaba?

Birkaç saniye beynimle mücadele ettikten sonra hatırladım. Depoya ilk geldiğimizde Zelal'i alıp depoya götürmek için bagajı açtığımda... O ana odaklandım. *Bagaj kapağını açıyorum, Tarık Yarbay ile Zelal'e Bakıyoruz, bir şeyler konuşuyoruz ama net olarak hatırlamıyorum.*

Sonrasında Zelal'i bagajdan çekip çıkarmak için ayaklarından tutuyorum, ayak bileklerinden hafifçe çektiğim Zelal'in ayakları artık bagaj kısmından dışarı taşıyor. Sonrasında yarım adım geri çekilip kendime soruyorum. "Acaba sırtımda mı taşısam, yoksa kucağımda mı?" Bu soruyu sorduktan sonra sırtımda taşımaya karar veriyorum ve tekrar ayak bileklerinden tutmak için meylettiğimde ayakkabısının tabanını görüyorum. Oldukça dişli, yarım boğaz bir dağcı ayakkabısı. Yerdeki ize bakıyorum, iki tabanı karşılaştırıyorum ve sonuca varıyorum. Eğer ki aynı ayakkabı modelinden giyen birisi bu saçma sapan yere gelip de saçma sapan nedenlerden dolayı bu mekâna uğramadıysa bu izler kesin Zelal'e aitti.

Midemde bir alev topu kendini hissettiriyor en başta, sonrasında alev gibi yanan gözlerim etki gösteriyor. Bir adım daha atmaya karar veriyorum, tam adım atmaya hazırlanırken ensemden bir acı hissediyorum. Bütün kas sistemimin harekete geçmesini sağlayan bu acı birden gayriihtiyari etrafımda dönmeme sebep oluyor.

Tabancamı sol elime aldıktan sonra sağ elimi enseme götürdüm. *"Belki yolunu kaybedip de bula bula beni bulup sokan kızgın bir arıdır,"* ihtimali ortadan kayboluyordu. Elimini enseme uzatıp sökü� aldığım şey fitilli bir uyuşturucu iğnesiydi.

Ensem âdeta alev gibi yanıyordu, zehri artık damarlarımda hissediyordum. Bütün hızıyla vücuduma yayılıyor ve buna engel olamamak beni delirtiyordu. Olduğum yerde birkaç kez yere düşmemek için uğraşsam da başaramadım. Artık vücuduma hâkim değildim.

Tabancamın ağırlığı sanki tonlarca kilogram gibi gelmişti, artık elimde tutmakta oldukça zorlanıyordum. Yere düşürmemek için çaba harcasam da silahın düşmesiyle aynı anda dizlerimin üstüne kendimi bırakmam bir oldu.

O an tek hissettiğim şey pişmanlıktı ve Tarık Yarbay'ın yıllar önce verdiği öğüt aklıma gelmişti.

SIRNAK DAĞLIK ALAN ÇAT OPERASYONU

Oldukça yorgun ve bitkin bir şekilde kendimi yere bırakıp kayalığa yaslardım.

Göğsüm sürekli inip kalkıyor, kalbim kendini dışarı fırlatmak için bir delik arıyordu.

Hızlı nefes alıp vermekten boğazım kurumuştı, aldığım nefes o kadar yakıyordu ki ciğerlerimi ve boğazımı, öksürmekten kendini alamıyordum.

Biraz önce ölen dört terörist bizi bir hayli uğraştırmıştı.

Çok geçmeden Kenan kayalıklardan tırmanmış ve yanıma doğru gelmeye başlamıştı. Nefes nefese kalmış Tarık Yarbay onu takip ediyordu.

Ağustos sıcaklığının yakıp kavuran öğle güneşi tek bir ağaç gölgesi bile olmayan bu kayalık sarp arazide cehennem etkisi yaratıyordu.

Yüzümden aşağı akan ter damlaları oturduğum yerde pantolonumun üzerine düşerken çıkardığı ses tıpkı yağmur damlasını andırıyordu.

Silahımı yana bırakmış ve tekrar geriye doğru yaslanıp gözlerime düşen güneş ışığının etkisiyle gözlerimi kapamış, kalbimin bir an önce normale dönmesi için burundan nefes alıp; nefes kontrolü yapıyordum.

Ayak seslerinden hissettiğim kadarıyla Kenan oldukça yaklaşmıştı, yanıma yaklaşmasıyla nefes nefese konuşması bir oldu.

"Ne oldu canım, kıcı başı dağıtmışsın?"

Dudağımdaki ter damlalarını sildikten sonra konuşabildim.

"Aa, ova ceylanı da gelmiş! Nasıl, yukardan izlemesi zevkli miydi kardeşim?"

Yanıma oturup nefeslenen Kenan çantasından bir pet su çıkarıp ilk başta kendi içtikten sonra bana uzattı.

"Çok zevkliydi be kardeşim, oturup bir oyukta çatışmayı izlemek inanılmazdı, zevke geldim lan!"

Birkaç yudum su içtikten sonra elime döktüğüm suyu Kenan'ın yüzüne serptim.

"İyi ki boşalmamışsın dingil herif, dağdayız, duş da alamazdın, hem su da yok, nasıl olacaktı?"

"Hakikaten devre su yok, son pet bu."

Hücum yeleğimin cebinden çıkarıp yaktığım sigaradan bir nefes aldık-tan sonra alaylı tavrımla devam ettim.

"He yani, su olsa boşalacaktın?"

Kenan'ın yumruk darbesinden seri bir hamleyle kurtulmuştum ki sağ tarafımdan gelen Tarık Yarbay'ın elindeki değnekle ayağıma vurmasından kaçamadım.

"Ben size mermiyi boşaltacağım şimdi, keyif mi yapıyorsunuz lan burada! Kenan, hadi Aras'ı geçtim, o aşağıda biraz bir şeyler yaptı."

Tarık Yarbay'ın sözünü kesip araya girdim.

"Biraz mı komutanım, yapmayın, kaleme alsam roman olur, roman..."

"Kes ulan tatavayı, Kenan kaldır kıcını git Orbaylara yardımcı ol. Leşleri buraya getirin, bölgeden tahliye oluyoruz. Kanat faaliyeti başladı, kuşlar yarım saate burada olur, acele edin."

Yerinden kalkan Kenan oldukça muzip bir havayla konuştu.

"Emredersiniz komutanım!"

Kenan'ın çantasının üstüne oturan Tarık Yarbay cevap verdi.

"Bu saatten sonra ricamı edeceğim bir de, tabii emredeceğim ulan!"

Kenan, Tarık Yarbay'ın bu lafından sonra anlık bir dönüş yapıp selam çakmış ve kayalıklardan aşağı inerek kaybolmuştu.

Tarık Yarbay geriye yaslanarak derin bir nefes alıp uzun uzun bıraktıktan sonra bana döndü.

"Anlat bakalım evlat, biz bu operasyonda neden başarılı olduk?"

Birkaç saniye düşündüm.

"Çok iyi gizlendik komutanım."

"Bu da var ama asıl sebep bu değil."

"Bölgeye gece çok sessiz sızdık."

"Doğru ama can alıcı cevap bu değil."

"Düzgün ve sistemli mevzilendik komutanım, üstümüze emniyetçi unsur bıraktık."

"Tık değil, bizim amacımız ne evlat?"

"Görmeden görmek, görülmeden gömmek."

"Doğru, biz adamları bizi görmeden gördük, görülmeden de işimizi bitirdik, biz attığımızı vururuz, tamam; çok iyi gizlendik. Doğru; bölgeye gece sessiz ve ruh gibi sızdık, bu da çok güzel ama esas mesela düşmanın rutin faaliyet uygulaması. Bu salaklar üst üste dört gün aynı patikayı kullandı değil mi, bu istihbarat üzerine geldik buraya ve beşinci gün dönüş yolunda pusumuza düştüler."

"Evet komutanım."

"İşte can alıcı cevap bu, rutin faaliyet... Adamlar burada rutin faaliyet gösterdiler, sen sen ol evlat, ne aynı patikayı ne aynı yol güzergâhını ne aynı mevziyi kullanma, pusuyu yersin. Hele düşmanın bölgesindeysen havayı iyi kokla. Baktın kötü koku geliyor, geri çekil; planını değiştir, başka yol izle. Gideceğin, kavuşacağın bölgede dost unsurlar olsa bile ayık ol. Sorgula her şeyi, bu seni hayatta tutar. Diyeceğim o ki her zaman ön kapıyı kullanma, unutma ki bir arka kapı her zaman vardır ve düşmana arkadan yanaşmak seni sahaya bir sıfır galip çıkarır..."

DEPO ÖNÜ

Artık iş işten geçmişti, Tanık Yarbay' telefonunu açmadığında zaten kullanmıştım ama iyiyi düşünüp hata etmişim. Depo önüne geldiğimde ortamdan çok kuşulanmıştım ama iyiyi düşünüp yanılmıştım. Tanık Yarbay *"bu iş, aklın; akılla mücadele"* derdi hep, aklımı kullanmak yerine akılsızlık yapmışım.

Depoyu uzaktan izleyip keşfetmek gerekirdi. Birkaç saatlik bir gözetlemenin ardından kimseyi göremediğimde zaten bu işte bir oyun olduğunu anlayabilirdim.

Depoya ön kapıdan değil arkadan yaklaşmak vardı, gece gelip içeri sızmak vardı ama düşüncelerimi iyiye yorup yapmamıştım.

Artık çok geçti, vücudum tamamıyla uyuşmuş, gözlerime bir perde inmiş, iki dizimin üstüne çöktüğüm yerde kendimi yere bırakmamak için zor tutuyordum.

Denge mekanizmam alt üst olmuş, çenemi bile tutacak gücüm kalmamıştı.

O an düşündüğüm tek şey vardı, yine iyiyi düşünüyordum. Çünkü ben iyiliği seçmişim, Zelal'e iyi davranmış, onu incitmemiştim. Zelal'e iyi davranmış, ona kardeşiyle bir gelecek vadetmişim...

İyilik kazanmıştı, aksi hâlde bu iğne yerine bir mermi yemiş olabilirdim.

Bu düşüncelerle kendimden geçerken sonrasında tek hissettiğim şey, sol yanımın üstüne devrilmemdi...

Yere yığıldığımda hâlâ kendimdeydim, lakin kılımı kıpırdatacak dermanım yoktu.

Gücümü topladım, son bir hamle ile gözlerimi araladım, ileriden gelen bir çift ayak dışında görüş alanımda başka bir şey gözüküyordu. Ayakkabılar çok tanıdıktı ama o anki ruh hâlimde kafamda o

ayakkabıların kime ait olduğunu ayırtıramayacak, sonuca varamayacak kadar bitkin ve tükenmişlik içerisindeydim.

Bilincim açıktı, lakin ne duyduğum sesleri anlayabiliyor ne de çevremde olup biteni çözebiliyordum.

Sesler derinden ve boğuk geliyordu, anlaşılması imkânsızdı. Sanki çok uzaklardan birileri bana bağırıyordu ama ben ne dediğini anlamıyordum.

Vücudum hareket ediyordu, sanki bir yere taşınıyor gibiydim. Herhangi bir dokunuş hissetmiyordum ama boynumdaki zehrin acısı bir kez daha canımın yanmasına sebep olmuştu.

Acaba nereye götürülüyordum?

Tarık Yarbay neredeydi?

Zelal ne yapmayı planlıyordu?

Kaç kişilerdi?

Tarık Yarbay'ı ve Seyit ile adamlarını acaba nasıl yenmişlerdi?

Hepsini deli gibi merak ediyordum ama şu an için bunların hepsi cevapsız sorulardı.

Tek bildiğim bir şey vardı. Zelal eğer beni öldürmek isteseydi bunu beş dakika önce yapabilirdi ama yapmamıştı. Beni öldürmeyen birisi Tarık Yarbay'a da zarar vermezdi, o yüzden içim biraz rahattı.

Şu an için yapmam gereken, ne yapacaklarımı planlamaktı.

Kas sistemim tamamen çökmüştü, parmaklarımı oynatmaya çalıştım ama herhangi bir hareket yoktu. Sırasıyla kollarımı, ayaklarımı ve ayak parmaklarımı oynatmayı denedim ama yok, hiçbir uzvumu hareket ettiremiyordum.

Beynim çöplük gibiydi, biraz önce en azından düşünebiliyordum. Ama artık o da elimden gidiyordu, saçma sapan kâbuslar görüyor, hiç aklımın ucundan geçmeyecek anılarım gözümün önüne geliyordu.

Artık hiçbir şeye hükmedemiyordum. Ne düşüncelerime ne de vücuduma...

Sanırım fişi çekiyordum.

6 SAAT SONRA

Acaba ne zamandır uyuyordum, neredeydim, ne hâldeydim?

En son hatırladığım tamamıyla her şeyin kontrolümden çıkmasıydı ama şu an sanırım ilacın etkisi yavaş yavaş geçiyordu, çünkü bir şeyler düşünüyor ve mantığımla hareket edebiliyordum.

Ama ne kadar zamandır uyuyordum, ne zamandır şuurum kapalıydı?

Bu çok önemliydi, lakin bunu öğrenmem şu an için imkânsız gibi gözüküyordu.

Beynimde geçen zaman dilimi ve gerçek hayatta akıp giden zaman aralığı aynı mıydı acaba?

Beynimdeki on dakika, normal zamanda acaba kaç dakikaya tekabül ediyordu?

Rüyalarda üç beş saniyelik zaman dilimi bazen sanki saatler süren bir kâbus gibi geliyordu, acaba benim de beynimde geçen zaman böyle bir şey miydi?

En son saat kaçtı, ben ne zaman iğneyle vurulup bayılmışımdı?

Kendi kendime bu soruyu yönelttim ama hatırlamıyordum.

Ama şu çok açtı ki yavaş yavaş ayılmaya başlıyordum. Çünkü burnuma gelen bir koku vardı, keskin bir koku.

Şu an için bunun ne kokusu olduğunu idrak edemesem de, beni dürten bir koku olduğu kesindi.

Çok geçmeden boynumdaki o yanma hissi tekrar kendini göstermeye başladı, evet, bu kendime geldiğimin bir göstergesiydi.

Ardından gözlerimin hafiften yandığını hissettim. Neden bir insanın gözü yanar ki, acaba fazla uyuduğu için olabilir mi?

Eğer öyleyse ben yirmi saati aşkındır uyuyor olmalıydim, yirmi saat çok ama çok uzun bir süreydi, insan dünyanın bir ucundan diğer ucuna giderdi.

Yoksa bu yanma hissi uykunun değil de, zehirli iğnenin bir etkisi miydi, olabilir miydi?

Bunları düşünürken el parmaklarımı oynatabildiğimi hissetmiştim, çok ufak olsa da işaret parmağımı hareket ettirebiliyordum. Kendimi biraz daha zorladığımda diğer parmaklarımı da hareket ettirebilmişim.

Evet, yavaş yavaş açılıyordum artık, bunu başarabilirdim.

Kendimi sıktım, zorladım. Bütün enerjimi kullanarak bileklerimi oynatmaya çalıştım ama nafile. Ellerimi hareket ettiremiyordum, parmaklarım hareket ediyorken ellerimi neden hareket ettiremiyordum ki?

Birkaç saniyelik uğraşın ardından ellerimin bağlı olduğunu anladım, aynen de öyleydi. Ellerim arkadan bağlıydı, o yüzden hareket

ettiremiyordum. Aynı şeyi bacaklarım için de denemiştım, bacaklarım da bağılıydı.

Sanırım bir sandalyenin üzerinde oturuyor olmalıydım, bu kardalık şuur ile bile yerde yatıyor olsam bunu bilirdim. Ama vücut dengem yerinde gözüküyordu, ne sağa; ne sola; ne de geriye doğru yatkı duruyordum.

Boynumda bir ağırlık hissettim, sandalyede bağı bir şekilde oturuyor olmamın bir sebebiydi bu da, kafam öne doğru eğilmiş, hareketsizce beklemekten boynum yeterince ağrımuştu. Bunda iğnenin de etkisi olabilirdi ama uzun süredir bu hâldeydim belli ki, yoksa bu ağrı bu kadar kendini belli etmezdi. Boynumun tutulmuş olma ihtimali çok yüksekti.

Kafamı hareket ettirmeyi denedim ama beyhude bir çabaydı, şu anki hâlimle bunu yapabilecek gücüm yoktu, en iyisi biraz beklemektı.

Bu arada derin derin soluyup bilincimi açmak için uğraşabiliirdim. Burnumdan her nefes alışımında yine o keskin koku geliyordu, bunu lehime çevirebilirdim, belli ki bu koku bir uyarıcı niteliğindeydi.

Durmadan devam ettim. Derin derin soludukça kokuyu daha iyi hissediyor, etrafıma olan hissim açılıyor, boynumdaki acıyı ve ağrıyı daha iyi hissediyor, dudaklarımı oynatmaya ve gözlerimi göz kapaklarımın altında hareket ettirmeye başlıyordum.

Artık daha da iyi hissediyordum ama daha büyük bir uyarıcı gerekiyordu, daha etkili bir uyarıcı.

Dudaklarımı kımıldattım, sonrasında çenemi oynatmak için çaba harcadım, oynattım da.

Şimdi tam zamanıydı, dişlerimi birbirinden ayırdım ve sağ taraftaki köpek dişlerimin arasına dilimi sıkıştırıp hâlsizliğimden geriye kalan bütün gücümle ısırdım...

Acıyı dilimde, dişlerimin arasında ve bütün çenemde hissetmişim.

Ağızımda ekşimsi bir tat vardı, sanırım dilim kanıyordu.

Dilimi ısırdığımda tüylerim diken diken olmuş, vücudum olağan dışı bir tepki vermişti, sonunda ayılmışım.

Gözlerimi zor da olsa hafıften araladım ama yanan ışık neticesinde parlaklığa dayanamayıp yeniden kapattım.

Başımı çok az kaldırmama rağmen ışık gözümü neden bu kadar almıştı ki, ufak klasik bir sorgu odasında mıydım?

Bunu öğrenmek için gözlerimi kısıarak yeniden araladım, zor da olsa dayandım ve gözlerimi yavaş yavaş açarak etrafıma bakındım.

Boynumu çeviremiyor ve müthiş bir acı duyuyordum, ama yılmadım. Artık kontrol bende idi ve ipleri yeniden ele alma vakti gelmişti.

Yavaş yavaş boynumu açarak sağa ve sola çevirdim, her hamlede etrafa bakmayı da ihmal etmedim.

Karanlık bir odadaydım, o kadar net görememiştim ama duvarlar benden ikişer metre uzaktaydı, klasik bir sorgu odasıydı burası. Tepemde bir lamba güneş gibi parlarken, karşı tarafta ne var ne yok diye bakındığımda çok zor görüyordum.

Artık bütün duyularımı kontrol altına alıyordum. Duyma, görme, tat alma, hissetme sırasıyla yeniden yükleniyor ve taşlar yerine oturuyordu.

Başımı her iki yana salladım ve kendime tamamıyla gelmek için silkelendim. Gözlerimi sonuna kadar açtım ve görebildiğim kadar etrafımı bir güzel süzdüm.

Sadece ben, demirden bir sandalye ve tepemde yanan ampulden başka hiçbir şey yoktu.

Kapı arkamda olmalıydı. Çünkü önümde, sağımda ve solumda ne bir kapı ne de bir pencere vardı. Pencere yoksa bu, zemin katta olma ihtimalimin yüksek olduğunu gösteriyordu ki zaten hava da o kadar temiz değildi, küf kokusu rutubet ve o keskin koku vardı.

Başımı göğsüme eğdim, gömleğimde bir ıslaklık vardı. Sanırım bu keskin koku benden geliyordu, dikkatlice derin derin soludum, bu benzin kokusuydu. O yüzden bu kadar keskin geliyordu. İyi de bu benzin nereden benim gömleğime bulaşmış olabilirdi ki, acaba buraya getirildiğim arabanın bagajından mı üzerime bulaşmıştı?

Yoksa erken uyanmam için bilerek mi dökmüşlerdi üzerime?

Tam bu düşünceye yoğunlaşmıştım ki, arka tarafımdan, derinden gelen ayak sesleri dikkatimi çekti.

O an aklıma odada bir kamera olabileceği ihtimali geldi ve yavaşça başımı eğip tekrar ayılmadan önceki pozisyonumu aldım.

Sesler artık daha bariz geliyor ve bana doğru yaklaşıyordu.

Adımlara dikkat ettim, karmakarışık gelse de iki kişi olduklarını anlamam zor olmadı.

Gittikçe yaklaşıyorlardı, uyuma numarası yapmalı ve onlara bir yem atmalıydım. En azından eğer boşluklarına gelirse bilincimin kapalı olduğunu varsayıp birkaç kelime konuşabilirlerdi.

Ayak sesleri arkamdaki kapının önüne gelince durdu ve demir olduğunu anladığım kapının anahtar deliğinden bir ses geldi, anahtar deliğe girdi ve oldukça gürültülü bir sesle üç sefer döndü.

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Kapı demirdendi, sandalye demirdendi ve kapı arkamdaydı...

Kilit üç sefer döndükten sonra kapı gıcırıtılı bir şekilde sonuna kadar açıldı ve duvara yaslanıp durdu.

Zelal mıydı acaba gelen, yoksa Zelal'in adamları mıydı?

Hiç kıpırdamadan bekliyordum, normal bir şekilde nefes alıyordum ve gelebilecek olan herhangi bir yumruğa ya da tekmeye tepki vermemek için kendimi hazırlamıştım.

Vücudumda acı hissetsem de tepki vermemem gerekiyordu, en doğrusu buydu, benim hâlâ baygın olduğumu bilmelerini istiyordum.

Arkamdaki kişilerden biri, bir adım attı ve yanıma yaklaştı, sanırım şu an beni süzüyordu, bir adım daha attı, dibime kadar girdi.

Vücudumu kilitlemiştim, kızgın bir demir maşa bile değdirse vücuduma tepki vermemek için elimden geleni yapacaktım.

Bekledim, bekledim ve sonunda tahmin ettiğim gibi ensemde hafif bir yumruk hissettim, tam da uyuşturucu iğnenin geldiği yere vurmuştu ama kendimi sıktım, hiçbir kasımın hareket etmesine izin vermemiştim.

Canım yanmıştı ama sıfır refleks ile karşılık vermiştim.

Tekrar vurduğunda bu sefer yumruğu omzumda hissettim.

"Bu hâlâ ölü gibi baygın."

Yabancı bir sest, zaten yumruk darbesinden Zelal olmadığını anlamıştım, acaba arkamdaki ikinci kişi mi Zelal'di?

"Adama bir fili bile 12 saat uyutacak kadar uyuşturucu verdim, en az bir gün daha uyanamaz bu herif."

Vay piç kurusu! Demek ki bana uyuşturucu iğneyi atan adam buydu, ses tonunu hafızama kazıdım.

"İyi de Zelal bir an önce uyanmasını istiyor, bu adamı uyandırmamız lazım."

Neredeydik acaba, adamlar çok iyi Türkçe konuşuyorlardı. Kırk bir aksanları vardı ama kelimeler gayet iyi çıkıyordu.

Arkamdaki diğer adam da önüme gelmişti, bana doğru yaklaştığını hissettim. Belli ki eğilmişti, o pis nefesini hissedebiliyordum, birden sol tarafımda hafifçe bir rüzgâr hissettim, sanırım yumruk atacaktı, hemen kendimi hazırladım ve bekledim.

Şu an için yapacağım en ufak bir mimik kendimi ele vermeme sebep olurdu, rolümü devam ettirmeliydim ve ince dokuyup sık elemeliydim.

En kötüsüne hazırlanmıştım ama adam yumruk yerine yanağıma birkaç kere şamar attı.

"Yok, bu adam gitmiş, ne kadar zayıf bünyesi varmış dangalağın. İnsan en azından ufak bir tepki verir, adamda tık yok."

"Ben bunu Zelal'e açıklayamam, o bize *gidin uyandırın*, dedi. Ne dememi bekliyorsun, *gittik, beyefendi mışıl mışıl uyuyor, uyandıramadık mı diyeyim?*"

"Bırak Zelal'i, bu adamları esas..."

Adam sözünü bitirmeden diğer adam onun sözünü kesmişti, bizi esas kim istiyordu? Zelal'in üstünde de bir güç var demiştim, ben bunu biliyordum, yine yanılmamıştım. Ama kimdi, kim? Geri zekâlı adam konuşmasına izin vermeden diğerini susturmuştu. Bizi esas isteyen kimdi, Zelal'in üstündeki güç kimdi?

"Ben anlamam kardeş, ben ilk başta Zelal'i bilirim. Ona hesap veriyorum, üst taraf Zelal'in işi, benim değil."

"Tamam tamam, ben bunun ayrılması için ne yapacağımı çok iyi biliyorum, şimdilik çıkalım buradan, başka işimiz yok."

Adamın bu sözü üzerine diğer adamdan ses çıkmadı. Ama yarından ayrılıp arkama geçtiler, devamında ise kapıyı yine üç sefer kilitleyip ayrıldılar.

Başımı hafiften kaldırıp gözlerimi araladım. Bakabildiğim her köşeye dikkatle bakıp kamera endişesinden kurtulmak için iyice etrafımı kontrol ettim.

Görünürde herhangi bir kamera yoktu, ne köşelerde ne de bir nesneye eşyaya gizlenmiş hâlde. Zaten odada; ben, sandalye, yanan ışık ve kapıdan başka herhangi bir şey yoktu.

Durum kontrolü yapmalıydım, görünüşe göre Zelal ve arkasındaki adam ya da kadın benimle konuşmak istiyordu, bir an önce konuşup bildiklerimi öğrenmek ya da buraya ne için geldiğini öğrenmek istiyorlardı.

Konuyu Zelal tarafından ele aldığım da işler oldukça karıştı. Zelal'i alt ettiğimiz için bana ve bize oldukça kin duyuyor olmalıydı. Ayrıca şimdiye kadar asla yakalanmayan birini yakalamıştık, bu da Zelal'in arkasındaki kişinin Zelal'e kızmasına sebep olmuş olabilir. Bu da Zelal'i bize karşı daha fazla bilirdi.

Sanırım benim Zelal'e yumuşak olduğum kadar Zelal bana yumuşak olmayacaktı. Buna da hazırdım, hiç mesele değildi. Eninde sonunda Zelal yola gelecekti, buna inancım tamdı. Bu düşüncelerden sıyrıldıktan sonra Tarık Yarbay aklıma geldi. Acaba bana yakın bir yerde mi tutuluyordu?

Bunu öğrenmenin çok kolay bir yolu vardı ama şu an için ses çıkarabilecek durumda değildim, belki kapı önünde benim için nöbet tutan birisi vardı. Bunu bilemiyordum.

En iyisi biraz daha beklemektir, çünkü sabır en büyük galibiyetti...

Şu an için payıma düşen sadece beklemektir, sessiz sakın odada gözlerimi dizlerime devirmiş, sadece bekliyordum.

Hareketsiz kaldığım için, kan dolaşımım yavaşlıyor, ayaklarım ve baldırlarımda karıncalanmalar başlıyordu.

Biraz hareket etmenin kimseye zararı olmazdı.

Sessiz ve yavaş bir şekilde ayaklarımı bilek kısmından oynatmaya başladım, sonrasında bağlı olduğum sandalyeden kendimi ileri geri iterek hareket etmeye çalıştım. Ne kadar denesem de istediğim kadar olmamıştı, çünkü adamlar beni tam dört yerden bağlamıştı. İpler resmen vücudumu sarmaşık gibi sarmıştı.

Ayak bileklerim ayrı ayrı sandalyenin her iki bacağına çapraz bir şekilde bağlıydı. Bacaklarım, baldır bölgesinden sandalyenin orta kısmına, göbeğimden dolanan ip ise omuzlarıma kadar çıkıyordu. Ellerim zaten arkadan çok sert bir şekilde bağlanmıştı, hareket etme imkânım neredeyse sıfırdı.

Adamlar odadan ayrılalı yarım saatten fazla olmuştu ki yukarıdan yine ayak sesleri geldiğini duydum.

Hemen aynı pozisyonu aldım, sessizce beklemeye başladım. Sesler giderek yaklaştı ve aynı adımların sahibi olduğunu düşündüğüm iki kişi kapıya kadar geldi.

Anahtar kapı deliğine girdi, üç sefer döndükten sonra açıldı.

“Bak bakalım şuna, bir gelişme var mı? Zelal yine söylendi, bir an önce uyanmasını istiyor.”

“Tamam be tamam, adam uyuyor işte, bak aynı pozisyonda duruyor, görmüyor musun?”

“Vur şu iğneyi de uyansın!”

Ne iğnesiydi ki bu, acaba adrenalin mi vuracaklardı?

“Ayık olsaydı biraz canı yanardı ama şimdi hiçbir şey hissetmez.”

Acaba nereden vuracaktı adam iğneyi, omzumdan mı; bacağımdan mı?

“Vur sen vur, bırak acıyıp acımayacağını, biz mi düşünelim? Bu adamdan hiç hoşlanmadım, bununla daha muhatap olmak istemiyorum.”

“Ne oldu, korktun mu Cahit? Adam uzun yıllardır Zelal’e bu kadar yaklaşıp onu yakalayabilen tek insan, bundan mu korkuyorsun yoksa?”

“Yo, neyinden korkacağım? Baksana şuna, dört bir yanından bağlı, kendine bile bir şey yapamaz bu zavallı.”

“Bilmem, korkmuş gibi konuştun da ondan sordum.”

“Bırak boş konuşmayı, işini yap işini, çıkalım şuradan.”

Cahit denen adamın bu sözleri üzerine, diğer adam yanıma yanaştı. Boynumu eliyle yana doğru yatırdı ve birden iğneyi boynuma sapladı.

Refleks göstermemek için elimden geleni yapmıştım ama canım o kadar yanıyordu ki, enjekte edilen ilaç boynumdan aşağı yakarak iniyordu, kalbim birden hızlanmıştı. Duyduğum acıdan yüzüm yanıyor, vücuduma hafiften bir titreme hâkim oluyordu. Acıya katlanabilmek için ayakta kalabilmem için parmaklarımı sıkarak yetinmiştim.

“Birazdan kendine gelir, bu iğne bir boğayı bile ayağa kaldırır.”

Adam bu sözü üzerine, boynumdan tutarak ufak ufak şamar atmaya başladı. Titreme daha da hızlandı, tüylerim diken diken oluyordu. Yine vücudumu kontrol edemediğim bir an yaşıyordum, artık kendime gelmemin ve bu numaraya bir son vermenin zamanıydı.

İlk başta dudaklarımı açmanın ve bir şeyler mırıldanmanın yerini düşünmüştüm. Anlamsız birkaç iniltiyle adamların dikkatini çekmiştim.

"İşte bak, uyanıyor, sen git Zelal'e haber ver çabuk!"

"İyi de sen yalnız kalacaksın."

"Git be adam, git!"

Gözlerimi hafiften aralamaya karar vermiştim, artık tam olarak uyanmanın vakti gelmişti. Işığın parıltısından adamın yüzünü ilk başta tam olarak göremesem de sonrasında anlamsız ama aslında çok net bir şekilde süzen bakışlarla adamın suratını beynime çizdim.

Çevreme bakındım, sonrasında tekrar adama bakarak konuşmaya çalıştım.

"Ne- Neresi burası, ben neredeyim?"

Adam yüzünü gizlemek için ışığın arkasına saklandı.

"Nerede olduğunun bir ehemmiyeti var mı? Ama bence bir sandalyedesin ve sımsıkı bağlısın, ha ha ha!"

Bu cıvık adama cevap verme gereği duymamıştım, onun bu pozisyondayken duygularıyla oynamasına izin vermeyecektim.

"Neden gülmüyorsun? Bence çok komik, ha ha ha!"

Çok isterdim "*ben senin o koca götünü bu sandalyeye çivilemesini bilirim,*" demeyi ama planuma sadık kalmalıydim.

Diğer adam gideli yaklaşık üç dakika olmuştu, demek ki bulunduğum bölge bir hayli büyük bir binaydı, aklıma gelen ilk buydu.

Diğer adam tepemde dikiliyor, kendime gelmem için bana biraz daha vakit tanıyordu.

Gözlerimi aralayıp ara sıra baktığımda, adamı elini beline atmış, beni dikkatle izlerken görüyordum.

Dikkatimi aynı anda her yöne vermiştim ve adamdan önce merdivenlerden gelen ayak seslerini duymam zor olmadı.

"Hazırlan, biraz sonra Zelal seninle bir konuşma yapacakmış ve biliyor musun, Zelal'in senden hiç hoşlanmadığını duydum."

Bu geri zekâlı adam Zelal'in şu an merdivenlerden aşağı indiğini duyamayacak kadar embesil biriydi.

Kapı açık olduğundan sesleri gayet iyi duyuyordum ama bir noktadan sonra ayak sesleri birden daha da netleşti. Sanırım merdivenler

bu kata gelindiğinde sağdan ya da soldan keskin bir dönüş yaparak aşağı iniyordu.

Şu an için her türlü bilgiyi hafızama kazımalıyım, en ufak bir ayrıntı beni sonuca ulaştırabilirdi.

Adam sesleri duyunca birden arkama geçmiş ve kaybolmuştu.

Diğer ayak sesleri kapının dibine kadar gelmişti ve artık konuşan Zelal'di.

"Beni dışarıda bekleyin!"

Adamlar Zelal'in emrini harfiyen yerine getirmişti, tek kelime etmeden dışarı çıktılar ve kapıyı örttüler.

Zelal arkamda dikiliyordu, şu an onun psikolojisini çok iyi anlayabiliyordum. Biraz kızgın, biraz havalıydı.

Yavaş adımlarla ışığın arkasına geçti ve önümde dikildi, gözlerimi araladım, görebildiğim kadıyla Zelal'e doğru baktım.

Parlak ışıktan çok net bir şey göremesem de, karşımda dikilenin Zelal olduğunu anlamıştım.

Elleriyle diz kapaklarını tuttu ve eğilerek yüzüme baktı.

"Sana tek bir soru soracağım ve sen de bana tek bir cevap vereceksin, anlaştık mı?"

Anladığımı ve onayladığımı belirterek kısık gözlerle kendimden geçmiş hâlimle başımı salladım.

"Güzel, şimdi cevap ver, kimsin sen?"

Kafamı kaldırdım ve karanlıkta çok az belli olan yüzüne bakarak sorusunu cevapladım.

"Kilimciyim."

Konuştuktan sonra daha dudaklarım yeni kapanmıştı ki sol tarafımdan gelen bir yumruğu anında çenemde hissettim, hem de gayet sıkı bir yumruktu.

"Dalga mı geçiyorsun benimle sen!"

Çenemi sağa sola oynattım ve sorusunu cevapladım.

"Evet."

Bu sefer aynı yumruk sağ tarafımdan geldi, bu kız ciddi sıkı yumruk atıyordu.

"Demek oyun oynamak istiyorsun he! Peki, o zaman anladığın dilden konuşalım seninle!"

Ses tonu o kadar güçlü ve yırtıcıydı ki, bu kızın bir kez daha çok güçlü olduğunu anlamıştım.

Yumruklarını sağlı sollu atıyor, hem çeneme hem karnuma çalıyordu. Ben ise karnımı sıkmuş, çenemi sımsıkı kapamış, tek bir ses bile çıkarmadan efendi efendi dayak yiyordum.

Birkaç saniye geçtikten sonra durarak tekrar aynı soruyu yöneltti, ses tonu ayrıydı. Sadece biraz daha nefes nefese konuşuyordu.

"Kimsin dedim sana, ne işiniz var buralarda?"

Sorusunu cevaplamak için bana müsaade etmiş ve yumruk darbelerini kesmişti.

"O Zelal, güzelim şehir hayatı seni çürütmüş, baksana nefes nefese kaldın, yaramamış sana hiç."

Ani bir hareketle birden saçını kavradı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ne kadar öfkeli ve sinirli de gözükse çok masum bir güzelliği vardı. O konuşmadan ben konuşmaya başladım.

"Eğer öpeceksen ellerimi çözmelisin? Hem bu ne böyle, kanlı kanlı, sadist misin sen?"

Gözlerine bakarak gülümsemiştim ki, Zelal'den gelen kafa darbesiyle burnumun sızlaması bir oldu.

"Siz şehir züppeleri hep ayırsınız! Ama ben senin dilinden konuşacağım, merak etme."

Konuşmasını yarıda kestim.

"Aras, Aras diyeceksin. Arascığım da diyebilirsin Zelal."

"Züppe nasıl, ben züppeyi tercih ederim!"

Tekrar bir yumruk darbesiyle başım sağ tarafa savruldu.

"Hiç nezaketten anlamıyorsun Zelal, ben sana böyle mi davrandım güzelim!"

Tekrar saçlarımı tuttu.

"Davransaydın, elinde fırsat varken öldürseydin!"

İşte başlıyorduk. Zelal çok yanlış bir yerden konuya girmişti ve artık tuzağıma düşmüştü, artık oyun kurucu bendim.

"Peki Zelal, sen neden elinde fırsat varken öldürmedin güzelim?"

Saçlarımı bırakıp ışığın gerisinc çekildi. Top bendeydi ve devam ediyorum.

"Ben olsam, beni alt eden böylesine büyük bir tuzak kuran birini sağ bırakmazdım."

Çevremde bir tur attıktan sonra arkamda durdu.

"Sence yaşayan bir ölüden farkın var mı sanıyorsun, şu hâline bak, benim tutsağımın."

"Eğer nefes alıyorsam ufak da olsa bir ihtimal var demektir."

"Ne içinmiş o ihtimal, yoksa arkadaşların gelip seni buradan mı kurtaracak sanıyorsun?"

Alaylı tavrımla konuşuyordum.

"Karşıma gel de yüzünü göreyim güzelim, böyle arkadan arkadan olmuyor ama hiç nazik biri değilsin! Oysa birkaç gün önce sen bu sandalyedeyken ben sana oldukça sevecendim..."

"Ben züppelere sevecen davranmıyorum ne yazık ki!"

Konuşması bittikten sonra tekrar karşıma geçti.

"İsminin Aras olduğunu biliyorum. Burada ne işiniz var ve benden ne istiyorsunuz, kimsiniz siz?"

Sağ elini bana doğru uzatmış, avaz avaz bağırıyordu. Sesi bütün odaya hâkim oluyordu.

Onunla oyun oynamak ve kıvrandırmak şimdilik elimdeki en iyi senaryoydu.

"Dedim ya, kilimciyiz biz."

Yediğim en sert yumrukla sol dişlerimin dibinden kan aktığını ve dudağımın patladığını hissettim.

"Açın kapıyı, açın!"

Önümden çekilip birden arkama geçti. Demirden kapı huzla açıldı, Zelal adamlara bağıra bağıra emirler veriyordu.

"Bir lokma ekmecek verilmeyecek, bir bardak su dahi içirilmeyecek, bu züppeye bu odayı zindan edeceksiniz, ışığı da kapatın karanlıkta beklesin, anlaşıldı mı?"

Adamların ikisi de Zelal'i onayladı, içeriye giren adamlardan biri tepemde yanan lambayı söndürüp kapıyı kapattı.

Çenem acısa da Zelal'e gitmeden önce son kez bir şey söylemek istiyordum. Kendimi hafiften toparladım ve dudağımda hissettiğim şişkinliğin verdiği iğrenç his ile başımı geriye çevirip bağırdım.

"Herkesin bir planı vardır Zelal, benim de var güzelim!"

SABIR EN BÜYÜK GALİBİYETTİR

Zelal hızlı adımlarla merdivenleri çıkarken, adamlar da kapıyı kilitleyip peşinden devam ettiler.

Dağılmış bir çene, hafiften patlamış bir dudak, gelen kafa darbesiyle sızlayan bir burun ile karanlık bu odada tek başıma kaldım. Canım felaket bir şekilde sigara istiyordu...

Şu an için belli etmese de çok sinir olmuş bir hâldeydim. Zelal gibi birinden bir ton dayak yemek canımı bir hayli sıkırmıştı ama plana sadık kalmak zorundaydım.

Her şeyin bir zamanı vardı ve emin adımlarla hedefime doğru ilerlemek zorundaydım.

Dudağımdan sızan kan çenemden aşağıya akıyordu. Dilimle yokladım, yaklaşık yarım santimlik bir yara açılmıştı.

Burnum hafif hafif sızlıyor, ne kadar umursamasam da canımı yakıyordu. Ama elimden bir şey gelmediği için beynimden bu acıyı silip atmaktan başka çarem yoktu.

Oda karanlıktı, zifiri karanlıktı, öyle ki gözlerimi açıp açmamak hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Yukarıdan hiçbir ses gelmiyordu.

Terk edilmiş bir bina mıydı burası, neredeydim ben?

Tarık Yarbay'ı nerede tutuyorlardı?

Hadi kendimi geçtim, sadece Tarık Yarbay'a tek fiske vursalar, burayı yakıp yıkardım.

O zaman ne bir görev; ne operasyon; ne amaç; ne plan, hiçbir şey önümde duramazdı.

Zelal'e cehennemi yaşatır, burayı alt üst ederdim.

Ama içimde bir his vardı, o da Zelal'in benimle hesabının olduğu. Tarık Yarbay'ın üstüne gidecekti ama bana karşı hürslanmıştı. Zelal'in dünyasını sarsan ve onun yıkılmaz gururunu yıkan bendim.

Zelal ile konuştuğumda Tarık Yarbay'dan ve Seyit ile adamlarından tek kelime bahsetmemiştim. Bahsettiğim an kaybederdim. Zelal zayıf noktayı bulur ve oradan yürüyerek kendine bir yol çizerdi.

Ve ben o vakit kaybeden durumuna düşer, Zelal karşısında giderek zayıflardım.

Umduğum şey Zelal'in, Tarık Yarbay'ın konusunu bile açmamasıydı. Açtığı zaman ne kadar kıvırsam da Zelal gibi zeki bir kız bunu hisseder ve üzerime gelirdi.

Bu katır inatlı kızla bir an önce konuşmalı ve planımızı ona anlatmalıydım. Şu an için inanacak yere, önce benden hırsını çıkarması gerekiyordu. Bütün olarak hırsını kusamasa da bir nebze de olsa rahatlamış ve gevşemişti.

Sırf Zelal'in bana karşı gururunu yeniden toparlaması için yemiştım bu dayağı.

Zafere giden yolda çekilen çile kutsaldı.

İnancım beni ayakta tutan yegâne kuvvetti.

İnanıyordum. Bu işi tamamuna erdirecektik.

İnanıyordum. Zelal'i kazanacaktım.

İnanıyordum. Zelal bana karşı yumuşayacak ve dediklerime inanacaktı.

Bu iş bittiğinde bir zafer tablosu görüyordum. Mutlu olacaktım, çünkü kimsenin yapmadığını yapmış olacaktık; kimsenin gitmediği yerlere gidip kimsenin çökertmediği bir oluşumu çökertecektik.

Buralara gelerek hayatlarımızı hiçe saymıştık, hep hiçe saymamıza rağmen bu farklıydı.

Burada ölsek cesedimizi bile kimse bulamazdı ama inanmayı ve sonrasında gelen cesaret ile bunları düşünmeyi çoktan kesmiştik.

Odanın sessizliği içime işlediğinde yavaş yavaş rutubet kokusunu artık hissetmez olmuşum, vücudum bu odanın havasına çoktan alışmıştı.

Ama daha fazla alışmaya hiç niyetim yoktu.

Saatler ilerliyor, zaman akıp gidiyor, ben sadece sessizliği içime sindiriyordum.

Sessizlik, yeni planlar ve düşünceler...

Düşünüyordum, en ince ayrıntısına, en püf noktasına kadar...

Bendeki sessizlik aslında bir gök gürültüsüydü, rüzgâr kızgın bulutları topluyor, güneşe kendini yavaş yavaş kaybettiriyor, hava bir anda soğuyor, kasvet çöküyor ve sonunda gök gürültüsüyle birlikte patlama yaşıyordu.

Rüzgâr görevini yapmıştı, güneş sessiz sakin kendini kaybettirmişti. Geriye havanın soğuması ve patlaması anı kaldı.

Kendi duygularımı ortaya koymadan plana sadık bir şekilde ilerliyordum. *Ok, ancak geri çekilerek atılır. Hayat seni zorluklarla geri çekiyorsa, daha büyük bir şeye fırlatacağı içindir, nişan al ve kendini gideceğin yere hazırla.*

Felsefem buydu, hep bu yolda ilerlemiştim ve başarılı olmuştum.

Karanlık odada öylece sandalyenin üstünde otururken havanın soğuduğunu hissettim. Sanırım şu an geceydi. Zelal ile adamları yanımdan ayrılalı çok olmuştu. Hareketsiz kaldığım için üşümüşüm. Dudağımdaki kan dinmiş, yara da oldukça sertleşmişti.

Biraz uyumamın iyi olacağını düşünerek sandalye üzerinde yayılmaya, ipleri gevşetmeye çalıştım fakat başaramadım, çünkü ipler oldukça sıkı bağlanmıştı.

Umutsuzluğa kapılmayarak, gözlerimi yavaşça yumdum ve fişi çektim.

Uyandığımda çok fazla üşümüşüm, vücudumun her tarafı kas-katı kesilmişti.

Gözlerimi açtıktan bir iki dakika sonra vücudum uyanmış ve ardından gelen birkaç hapsirlikle "bir şey giyin yoksa hasta olacaksın" diye uyarıda bulunmaya başlamıştı.

Hapsirliğin etkisiyle dudağım yeniden kanamaya başladı, kanın o tuzlu tadını bir kez daha tatmıştım.

Görünüşe göre dört ya da beş saattir uyuyordum. Boğazımdaki sertlik bana bunu açıklar nitelikteydi.

Odadaki sıcaklık bir nebze olsun değişmiş, ısınmıştı. Soluduğum hava daha ılık ve daha yumuşaktı. Ama üşümemem için gerekli sıcaklık bu değildi. Soğuk uyuduğum anda iliklerime kadar işlemişti, bir şeyler yapmalıydım ve biraz ısınmak zorundaydım.

Çenem ile gömleğimin yakasını araladım ve göğsüme doğru yavaş yavaş nefesimi verdim.

Birkaç dakika sonra bir nebze de olsa ısınmıştım. Aynı zamanda ayaklarımı ve ellerimi oynatmaya çalışarak güç harcıyor ve zorlanarak vücudumu tetiklemeye çalışıyordum.

Vücudumdaki soğuk kırılmıştı.

Boynumu sağa ve sola oynatarak açmaya çalışıyordum ki yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca birden hareketsiz kaldım.

Yine iki kişi geliyordu, ayak seslerindeki ritimden aynı adamların geldiğini anlamam zor olmamıştı.

Yine sesler birden netlik kazandı. Adamlar köşeyi dönmüştü, birkaç saniye sonra kapı önüne geldiler ve anahtarı deliğe sokup üç sefer çevirip açtılar.

Adamlardan biri yanıma gelerek tepemdeki ışığı yaktı.

Işık yanar yanmaz gözlerimi kapattım. Bu kadar uzun süre karanlığa bakıp da bu parlaklığa alışmak biraz zaman alırdı.

"Ama adama bak, ne hâle gelmiş! Resmen Zelal bunu ezip geçmiş. Söylesene, sen kimsin arkadaş, ne işin var burada?"

Başımı hafiften kaldırıp cevapladım adamın sorusunu.

"Dedim ya, kilimciyim!"

Adam elleri arkasında kahkaha atıyordu.

"Sen bu kilimci ayaklarıyla daha çok dayak yersin, biz de sinema gibi oturup izleriz."

Yavaş yavaş bu adama karşı sinirleniyordum ama sinirlerime hâkim olarak devam ettim.

"Orası belli olmaz. Söylesene, sen ne iş yapıyorsun burada, Zelal'in ayakçılığını mı yapıyorsun?"

Söylediklerime karşı adam sertçe bir ifade takındı, bana bir adım daha atarak dibime kadar girdi.

"Ayakçı gibi bir hâlim mi var? Dikkat edersen, sen sandalyede eli kolu bağlı oturuyorsun, bense hür bir adamum... Sence kim ayakçı gibi gözükmüyor? Şu anda bak, resmen üzerinden kamyon geçmiş gibi dağılmışsın!"

"Sakin ol, adamım! Bir şey demedim, neden bu kadar sinirlendin ki? Alt tarafı, muhabbet ediyoruz. Gün ola devran döne, karanlıklar aydınlığa ulaştığı vakit kimin nerede oturduğunu göreceğiz."

Adam sözümü kesmeye çalıştı.

"Dur, sözümü bitireyim. Ne burada yediğim dayağı unuturum; ne de ayazı ve soğuğu. Sen sabrımı fazla zorlama ve efendi efendi işini yap, yoksa zararlı çıkan sen olacaksın."

Cümlem biter bitmez, adam alaylı bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Zevkten dört köşe olduğu belliydi, yeterince güldükten sonra konuşmaya başladı.

“Sen, hem de bu hâlinle, bizi tehdit mi ediyorsun? Şu an vereceğim bir yudum suya muhtaçsın, ölümün bizim elimizde, biz istersek yaşar, biz istersek ölürsün... Sana baktığımda âciz bir insandan başka hiçbir şey göremiyorum.”

Arkamdaki adama bakıp devam etti.

“Ben Zelal’i çağırma gidiyorum, sen buna göz kulak ol.”

Yarımdan geçerken, yüzüme baka baka kahkaha attı. O kadar sinirlendim ki ellerim titremeye başladı. Gözüm dönmüştü. Kendi kendime “Sabır, Aras,” demekten başka; plana sadık kalmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Aslında vardı... Bu herifin diğer gelişinde onun kafasını gözünü kıracak gücüm ve planım vardı, sadece bunun zamanı değildi.

Ne bu yere sabitlenmiş sandalye; ne de dört yarımdan bağlanmış ip beni engelleyebilirdi. Engel olan tek şey zamandı.

Sessiz sessiz sabır çekerken arkamda varlığını bir an olsun unuttuğum adam konuştu.

“Sen, iyi bir adamsın.”

Hiç istifimi bozmadım. Bu adam diğerine göre oldukça yumuşak kalpli ve insancıl biriydi. Şu an için ona hiç güvenmesem de, bu adama karşı kalbim yumuşaktı.

Belki birisi iyi adamı; diğeri kötü adamı oynayıp bana karşı bir tezgâh kuracaklardı ama temkinliydim.

Yarıma yavaş yavaş yanaşıp yüzünü görmem için oldukça yaklaştı. 40’lı yaşlarda, orta boylu, gri sakallı, temiz giyimli bir adamdı, yüzü çok safçaydı ama bir de tecrübeli havası vardı.

Parmağındaki yüzüğe dikkat kesildim bir anda. Karanlıkta tam seçemesem de kartal kanadı görmüştüm yüzüğün bir kısmında. Sonrasında da adamın eli karanlıkta gözükmez oldu, sol eli ışığın sağ tarafında, gölgede kalıyordu.

Adama dikkat kesilmiştim ama istediğim şey yüzüğün tamamıydı, bir şeyler yakalayabilirdim.

“Yüzünün hâli hiç iyi değil.”

“Dert değil, o alışkındır.”

"Bilemiyorum ama sende kötü bir şeyler göremiyorum ben. Ne istiyordun Zelal'den, ne için geldin buralara?"

"Zelal'den?"

"Evet..."

"Bu devirde artık bir şey vermeden alamazsın, Zelal'den bir şey istiyorsam karşılığında ona vadettiğim şeyler de var."

"Zelal iyi bir kızdır aslında, bunun yanında otoriter, iş bitirici ve disiplinlidir. Onu yakalamış olman acayip karizmasını çizdi, gururu kırıldı. Bunun için senden hırsını çıkarıyor."

Başımı yukarı doğru kaldırıp hafifçe gülümsedim.

"Nihayet zeki birileriyle karşılaşmak nasip oldu bu dört duvar arasında. Haklısın, Zelal'in gururu kırıldı ama başka türlü onun yanına yaklaşamazdım."

Adamları baştan savmak için onayladım.

"Söylesene, sen kimsin?"

Bu zeki, ılımlı adamdan hoşlanmıştım ve sorusunu gururla cevapladım.

"Türk askeriyim."

"Ne, Türk mü?"

Şaşırmış bir hâl aldı adam, tam konuşacakken yukarıdan ayak sesleri geldi, o da kapıya doğru geri çekildi.

Zelal odaya girdi birden. O tiz sesiyle bağırdı adamlara.

"Kapatın kapıyı!"

Bugün dayak yemek niyetinde değildim ama yine de muzip bir tavırla başladım konuşmaya.

"Ooo, Zelal, hoş geldin! Sen sigara içiyor muydun ya? Bak, sana açıkça söyleyeyim, sigara içen bir kadından hiç hoşlanmam. Bence bir kadın sigara kokmamalı."

Zelal ellerini arkasında bağlamış, önümde sağa sola adım atarken durdu, bana bakıyordu.

"Demek sen sigara içiyorsun..."

Bu kız zekiydi.

"Yok, ben sigara içmiyorum, yiyorum."

"Öyle mi, ne güzel..."

"Zelal bugün biraz yumuşamışsın güzelim."

Cümlem biter bitmez çeneme okkalı bir yumruk yedim.

"Bence buna emin olma Aras!"

Yediğim yumruğun darbesiyle sendeledim ama Zelal'in ismini söylemesi kendimi erken toparlamama yardımcı olmuştu.

"Demek ufak bir araştırma yaptın. Aslında araştırma denilemez, cüzdanım cebimde; kimlikten bakmışsındır."

"Evet, cüzdanına göre, hem CIA ajanı hem de bir Türk askerisin. Sence bu unvanın hangisine inanayım, düzenbaz züppe?"

"Haklısın, ben olsam ben de bir tereddüt yaşırdım. Bedirhan'dan yardım alabilirsin, o sana eksiklerini söylemiştir diye umuyorum."

Zelal de duraksamıştı. Sarırm, bam teline vurmuştum. Artık cıddiyeti ele alıp konuya girmem ve bu seviyeden anlaşılarak kalkmam gerekiyordu. Aksi hâlde yine kalkacaktım ama işler bu sefer yeniden bir çıkmaza girecekti.

Durmadan devam ettim.

"Ne oldu? Yoksa benim anlatacaklarımla Bedirhan'ın sana anlattıkları uyuşacak diye mi korkuyorsun? Söylesene Zelal, sana göre herkes kötü mü dersin? Hiç iyi insanlarla karşılaşmadın mı sen?"

"Kes zırvalamayı!"

Birden tepem atmıştı, artık sakın olmak istemiyordum. Önümde duran Zelal'e sandalyede oturmuş vaziyette diklendim.

"Sen kes zırvalamayı! Salak mı sandın sen beni kızım ya! Öyle bir tipim mi var? Enayi miyim ben burada oturmuş senden dayak yiyorum? Elimde seni öldürmek için fırsat varken sence o kafanı neden dağıtmadım dersin? Bunu o lanet, o gururlu, bir o kadar da inat beynine sordun mu hiç? Sana depoda söylediklerime iyi kulak ver, düşün. Sana bir anlaşma sundum, sence CIA ajanı olsam böyle saçma sapan bir şeyi senden ister miyim? Ya da seni esir aldıktan sonra neden o hurdalıkta tutayım? Bedirhan ile konuştun, sana bir nebze de olsa bu *Bedirhan da yalanlarına inanmış*, havası verdi mi? Sana tuzak kurdum evet, bir tezgâh hazırladım ama bir başka çıkış yolu bırakmadın, bunu yapmak zorundaydım! Benim, senin bildiklerine ihtiyacım var; senin de benim yapacaklarıma..."

Sinirden boynumdaki damarlar çıkmış olmalıydı, dudağımdaki yara yeniden kanamaya başladı. Ses tonum oldukça sert ve kendinden emindi, Zelal, arkası dönük beni dinliyordu.

"Sen züppeden başka bir şey değilsin. Bedirhan salağını kandırmış, buralara kadar da peşine takıp getirmişsin, beni neden öldürmediğini de sana söyleyeyim. Tek sebebi var, nenim kurduğum bu oluşumu kökten yok etmek... Ama gel gör ki bunu başaramayacak kadar güçsüz ve yeteneksizsin. Tamam, beni gafil avladın, zaafımı kullandın ama buraya kadarmış, her şey bitti..."

"Peki Zelal, o zaman neden öldürmüyorsun beni, sana engel olan şey ne?"

Zelal biraz durup düşündü.

"Belki arkandan seni kurtarmak için birkaç zavallı gelecektir, diye bekliyorum; hepinizi kökten ortadan kaldırmak için bekliyorum."

"Merak etme, açık gönüllülükle söylüyorum, arkamdan gelecek birileri yok. Zaten olsa şu an burayı başınıza yıkmışlardı. Niyetimiz kötü değil, sadece bunu anlayacak kadar sende beyin yok, o ayrı mesele..."

Zelal çenemden kavrayıp başımı yukarı doğru kaldırdı.

"Yediğin dayaklar yetmedi belli ki, eğer istersen seve seve canını yakabilirim."

"Senin ellerin benim canımı yakacak kadar kabiliyetli değil canım benim! Ama fazla sabrımı zorlama istersen... Diğerlerini emin ol hiç tanımak istemezsin. Sana ulaşmak için çok kişinin canını yaktım. Hikâyemi bilmiyorsun, beni tanımıyorsun. Ama şunu hatırla, uzun yıllar sonra seni yakalayan tek insanım."

Çenemi bırakıp tekrar bir adım geri çekildi.

"Sen ne kadar sanatçı bir şey çıktın böyle?"

"Biz bordoyuz kızım, hepimiz artistiz. Sen dağda olduğun zamanlarda eminim hikâyelerimizden çokça bahsetmişlerdir. Gördüğünüzde arkanıza bakmadan kaçın demişlerdir, demediler mi?"

Zelal cevap vermeden arkası dönük bekliyordu.

"He, cevaplamak istemiyorsun. Bu iyi Zelal, en azından eski günlerine pişman olarak bakıyorsun, keşkeler düşmüş diline. Hayat hikâyeni biliyorum Zelal, senin hakkında her şeyi biliyorum, örgütün elinde ne çileler çektiğini biliyorum, o yüzden hiçbir erkeğe güvenmediğini de biliyorum."

"Sen çok şey bildiğini sanan, aslında hiçbir şey bilmeyen bir zavallısın."

"Doğru, hiçbir şey bilmediğim için bugün buradayım, değil mi?"

"Buradasın ama şu an tutsağımsın, ellerin bağlı, bir yudum suya muhtaçsın, kısacası sen bir hiçsin. Yazık!"

Başımı sağa sola sallıyordum.

"Yok, yok, Zelal, şu an burada olmam ve sandalyede oturuyorum sadece ve sadece benim isteğim."

Zelal yönünü bana dönmüş, kahkaha atıyordu.

"Bu da şimdiye kadar attığın en saçma blöftü. Bana bak züppe, ana bir gün mühlet, yarına kadar konuşmazsan seni doğduğuna işman edeceğim, bilesin!"

"Ezan ile geldik; sela ile gideriz, canım benim, hiç problem değil. Sen laftan sözden anlamayacaksın, bugün bunu ispat ettin. Sana ekrrar söylüyorum... İsmim Aras. Özel Kuvvetler Komutanlığı'na ait bir askerim. Amacım seninle birlikte bir konuda çalışıp ortak bir operasyon yapmak. Senden tek istediğim, bana çok iyi bir şekilde ahmin edeceğin ya da bulabileceğin bir buluşma yerini söylemen, rapisi bu. İş bittiğinde sen kardeşine; ben ise amacıma ulaşmış olacağım, hepsi bu..."

İkimizde birbirimize muhtaçtık, ben Zelal'in söyleyeceklerine muhtaçtım, Zelal de bizim gücümüze... Zelal adamları ile yapacağı operasyonda kardeşi Asi'yi kurtaracak güçteydi ama bu onun için ölümle sonuçlanacak bir kalkışma olurdu. Bunun çok iyi farkındaydım ama bize güveni o kadar azdı ki, şüphelerinden hareket edemeyecek kadar temkinliydi. Yalnız, Zelal'in ne keyfini bekleyecek zamanı vardı; ne de onu artık inandıracak kadar elimde delil vardı. Her şeyi ortaya dökmüştüm, ona anlatıp açıklayacağım her şeyi... Artık bana kaba kuvvetten başka bir şık bırakmamıştı.

"Sen ve ben ortak çalışmak! İşte bu çok komik! İn misin; cin misin, belli değil! Sence ben nasıl bu kadar kendimi gizledim sanıyorsun!"

"Tabii ki şüphe duyarak!"

"Evet, doğru bildin, ben kimseye güvenmem, şüphe bir insanı ayakta tutar, züppe!"

"Söyleyeceklerim bu kadar, sana yarına kadar mühlet. Sen de ellerimi çözüp beni efendi efendi dinlemezsen, bana güvenmek için bir fırsat vermezsen..."

"Ee, ne olur?"

"O zaman görürsün olacakları..."

"Ha ha ha, uzun zamandır hiçbiriyle bu kadar güzel bir sohbet etmemiştim. Sen ne kadar keyifli bir züppesin böyle!"

"Hı hı, sen bir de ellerimi çöz, o zaman nasıl keyifli oluyorum bak gör."

Zelal birden ciddileşti.

"Kes ulan, yarına kadar mühlet, ya konuşursun, ya burada çürür gidersin! Bende zamandan bol bir şey yok. En fazla 5 gün daha dayanırsın. Açlık ve susuzluk seni bitirecek! Şimdi gidiyorum, yarın geldiğimde umarım aklın başına gelmiş olur. Açın kapıyı!"

Zelal yanımdan ayrılıp kapıya meyletmişti. İnatçı bir kızdı, bana bir başka şık bırakmamıştı. En ufak bir güven duygusu olayı çözecekti ama bana zerre kadar güvenmiyordu. Kapı açıldı, tam kapıdan çıkacakken onu tekrar uyardım.

"Zelal! Herkesin bir planı vardır güzelim. Ve sabır en büyük galibiyettir!"

Zelal çıkıp gittiğinde adamlar kapıyı kapatmak için harekete geçtiler fakat bağırmanın ile durup beklediler.

"Hey! Zelal ne dedi?"

"Tek damla su verilmeyecek, tek lokma yemek verilmeyecek ve de ışığı kapatın, karanlıkta kalsın."

"Bence ne dediyse aynen yapın! Yoksa bana olan sinirini sizden çıkarır, haberiniz olsun."

"Adam haklı, haklı da sen enayi misin be adam, neden ışığı kapatıyorsun, anlamış değilim."

"Sen kapat dostum, ben karanlıkta kalmayı seviyorum. Hem benim yüzümden siz de kötü olmayın."

Adam şaşırmış bir hâlde gelip tepemdeki ampulü çevirerek gevşetti ve lambayı söndürdü.

Tekrar karanlığa gömülmüştüm. Kapının önündeki merdivenleri aydınlatan ışığın bir nebzesi düşüyordu sadece odaya, oda kapı kapandığında kaybolup gidecekti. Adam ışığı söndürdükten sonra odadan ayrıldı ve kapıyı kapattı. Üç sefer anahtarı çevirdi, kapıyı kilitledi ve merdivenlerden usul usul çıkarak ayrıldı.

Artık planı devreye sokmanın zamanıydı.

Sabır; suskunluk değil, işitilmeyen bir feryattı. O her kişinin değil, er kişinin kârı idi.

İki gündür sabretmek düşmüştü hissemize ama artık icraat yapma vaktiydi.

Fena hâlde acıkmış, bir hayli de susamıştım. Dilim damağım kurumuştur. Başım ağrımaya başlamıştı, böbreklerime hem soğuktan hem susuzluktan sancı girmişti.

Ama dediğim gibi sabır en büyük galibiyetti...

Yine bir başıma kalmıştım. Ne karanlıktı, ne açlık, ne susuzluk, ne de sigarasızlıktı problemim... Mesele bu keçi inatlı kızın yola gelmemesiydi.

Hâliyle acıkmış ve susamıştım, vücudum artık kendinden yemeye başlıyordu.

İnsanın açtığı ve kapattığı ikinci gününde, gerekli besini temin etmek için kas sistemindeki kalkış vücut enerji deposunu tüketiyordu.

Gözlerim kararmaya başlıyor, midem bulanıyor ve hafif hafif titremeye başlıyordum.

Biz, susuz üç gün; sadece su içerek dört gün hayatımızı idame ettirecek seviyeyle eğitilmiştik. Ama burada oksijen düzeyi çok düşüktü, bunu yapmak çok zordu. Güneş ışığından faydalanarak süreyi yarım gün daha uzatmak ihtimaldi ama o da yoktu.

Sadece yetersiz oksijen ve nemli, rutubetli bir odaydı burası, alabildiğine de karanlık...

Belimde feci bir şekilde ağrımaya başlamıştı. İki gündür sabit bir şekilde oturuyordum, kan dolaşımım yavaşlamış ve vücudumun farklı yerlerinde uyuşmalar, hissizlikler başlamıştı.

Lakin bu eziyete biraz daha sabretmem gerekiyordu, sadece üç beş saat kadar daha sabredip en azından belirli bir özgürlüğe kavuşacaktım.

Bu özgürlüğü ifade etmek bana o günü hatırlatmıştı ve binlerce kez şükretmiştim.

Özel Kuvvetler Komutanlığı Gölbaşı/ Ankara

Kapıyı açıp konferans salonuna girdiğimde her kafadan bir ses çıkıyordu. Ufak tefek bağrışmalar vardı ve sıranın en başından sonuna laf yetiştiremiyorlardı. İçerisi sanki lise gibiydi...

İçeride yaklaşık 60 kişi vardı. En ön sırada Yıldırımlar Tim'i, bir arkasında Akuncılar Tim'i, onun arkasında Boralar, en arkada da bizim tim; Kılıçkiran vardı.

Kapıdan içeri girip hafiften gülümsedim ve arkadaşları selamlayarak bizim sıraya geçmeden önce, elimdeki bereyle sıranın başında oturan Kenan'ın kafasına vurmuştum.

"N'apıyorsun lan değişik?"

Kenan birden bana döndü.

"O timimizin çapkın erkeği Aras Beyler de gelmiş! Devre, hiç gelmeseydin! Hayırdır, gece ışığı nerede söndürdün?"

Kenan'a doğru yaklaşıp ortadaki boş koltuklardan birine geçtim.

"Çek ulan şu toynaklarını, nerede söndüreceğim, kendi evimdeydim!"

Ayaklarını çekerek geçmeme müsaade eden Kenan'ın sataşmasına karşılık vermeden duramazdım.

"Beyler, bilmem duydunuz mu? Kenan yeni bir sevgili yapmış kendine, kız da güzellik salonunda çalışıyormuş. Kenan'a manikür ve pedikür yapıp tırnaklarına bordo ojeler sürüyormuş. Kız '*Aşkım ne güzel işte, bu ojeler de berenin rengiyle beraber çok ahenkli duruyor,*' di-yormuş, mutlu mesut bir çift olmuşlar."

Kenan'ı yeterince kızdırmıştım. Kenan'ın yeni kız arkadaşı güzellik salonunda çalışıyordu, iki aylık bir geçmişleri vardı.

Timin makineli nişancısı Orbay seslendi sıranın ortalarından.

"Hatta hafta sonları şu kareli piknik örtülerinden alıp kendilerini doğaya salıyorlarmış, Kenan kız arkadaşına renkli kelebeklerden yakalayıp şiir okuyormuş. Söylesene lan Kenan, şu şiirlerden bir tanesini!"

Artık gülüşmelere diğer arkadaşlar da katılmıştı. Herkes oturduğu yerde kıkır kıkır gülüyordu.

Kenan bu sefer Orbay'a karşı taarruza geçti.

"Ulan dingil, sen neden yaptıklarından bahsetmiyorsun? Damla yenge Yavuz'un hanımına söylemiş, '*Ayy Orbay evde çok iyi, çok; ütü yapıyor, bulaşıkları yıkıyor, toz alıyor, yemek yapıyor...*' Hatta geçen hafta baklava açmaya kalkmışsın, geçen gün de markette görmüşler seni, kadının biriyle tartışıyormuşsun. '*Hayır bu bulaşık deterjanı daha etkili, sizin yanlısınız var,*' diye."

Kenan gülererek anlatırken bu sefer kızaran ve koltuğa gömülen Orbay olmuştu. Hızını alamayan Kenan son bir darbe vurup Orbay'ı iyiden iyiye yerin dibine sokmuştu.

"*Fairy* miydi lan bulaşık deterjanı? Ne de olsa bütün hanımların tercihiydi değil mi?"

Artık herkes kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Orbay da Yavuz'a ters ters bakıyordu. Orbay'ın eşi ile Yavuz'un eşi çok önceden tanışan iki arkadaştı, Kenan'ın anlattıkları biraz abartı da olsa bir kısmı doğrudu ve bunu Kenan'ın bilmesi Yavuz'un eşinden duyup da Kenan'a söylediği anlamını çıkarıyordu.

Bütün salon gülüp geçerken salonun kapısı açıldı, içeriye Atilla Albay girdi.

Herkes gülüşmeyi keşmiş ve ayağa kalkmıştı, Kenan gülmeye devam ediyordu. Atilla Albay çok sert bir tipti, keskin bakışları, sert bir mizacı vardı.

Kenan'ın sırtıttığını görünce bağırırdı.

"Kenan! Neden gülüyorsun evladım?"

Atilla Albay, Kenan'a bağırıdıktan sonra Kenan ayağa kaldı.

"Şey komutanım..."

"Ney komutanım?"

"Bizler geyik yapıyorduk da."

Kenan gülümsemesine zar zor hâkim olmuştu ama en ufak bir şeyde patlayacakmış gibi konuşuyordu. Atilla Albay eli arkasında Kenan'a bakıyordu. Biz de ellerimiz yüzümüzde alttan alttan gülüşüyorduk.

"Burası kadınlar matinesi mi ulan! Soyтары mısınız; asker mi, karar verin! Otur yerine serseri!"

Kenan hâlâ gülmemek için zor tutuyordu kendini ama gülmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Atilla Albay, masaya oturdu ve gürlmeye devam etti.

"Şimdi ciddiyetle beni dinleyin, komutanlık zaten bildiğiniz bir şeye hassasiyet göstermemizi istedi. Diğer timler görevde olduğu için sizi buraya toplayıp paylaşmak istedim. Bildiğiniz gibi geçen haftalarda sınırda, zırhlı birliklere bağlı iki tankçı bu lanet DEAŞ terör örgütü tarafında kaçırıldı. Onları kurtarmak için bir MAK timi operasyon yaptı, çok şükür zayıat vermeden operasyonu başarıyla

tamamladılar. Komutanlık rehine operasyonlarında ve kaçırılan personelin hareket tarzları hakkında bir eğitim düzenlememizi istedi. Ne kadar biliyor da olsanız bilgileri tazelemek ve yeniden bir göz atmak iyi gelir diye düşündük. Şimdi, eğitim notlarından bilgileri toparladığım bir sunum hazırladım. Dikkatlice izleyin, dinleyin ve beyninizin bir köşesine kazıyın derim, gün gelir kıncınızı kurtarmak için lazım olabilir...”

Atilla Albay teker teker maddeleri geçiyor ve biz de ne kadar biliyor olsak da gözlerimizi kırpmadan takip ediyorduk.

Atilla Albay, tutsak düşen bir personelin nasıl kurtulması gerektiğini, hileleri, odak noktalarını ve etrafındaki eşyalardan nasıl yarım alması gerektiğinden bahsediyordu.

Sunum sonuna yaklaşmıştı bittiğinde elindeki kumandayı bırakıp ellerini masaya dayadı.

“Evet, bordocuklar, işte böyle... Kıcın düşerse dara, Atilla Albay’ın dediklerini ara! Son bir şey daha... Hiç ‘Beyaz Ölüm’ diye bir şey ya da birini duydunuz mu?”

Salondaki hiç kimseden çıt çıkmamıştı.

“Tahmin ettim, duymamışsınızdır, beyaz ölüm aslında Sovyetler Birliği zamanında bir Finlandiyalı askerin lakabı. Başarılı bir asker olmasının yanı sıra çok da zeki bir asker olduğu söylenir. Savaş sırasında tutsak olan bu asker, kaçılması imkânsız olan bir odadan toplamda 6 kişiyi öldürerek ve bir gece kaçarak kendini kurtarıyor, bunu da sadece bir saç tokası ile yapıyor. Detaylarını bilmiyoruz ama adam pantolonunun kenarına sıkıştırdığı bir saç tokası ile odadan kaçıp hayatını kurtarmış. Benden size nasihat! Riskli görevlere gidiyorsunuz, zorlu operasyonlara katılıyorsunuz. Görev pantolonunuzun bir köşesine sevgilinizden aldığınız bir saç tokasını ya da ufack kesici bir aleti, ki bu kalem açacağıın bıçağı bile olabilir, saklamayı unutmayın. Gün gelir, o bıçak kıncınızı kesecek büyüklükte olmasa da kıncınızı kurtaracak kadar büyük olabilir.”

Atilla Albay masadaki dosyaları toparladı, çıkmak için hazırlık yapıyordu, toplantı bitmişti.

Evrakları toparlayıp ayağa kalktığında biz de ayağa kalktık, hazır ol pozisyonunda bekliyorduk.

“Evet arkadaşlar, hepinize kolay gelsin!”

Hep bir ağızdan *sağ ol* dedik. Tam kapıdan çıkacaktı ki dönüp bize doğru baktı.

“Özel Kuvvetlerin Hababamları, size diyorum Kılıçkırın Timi! Yaptığınız soytarlığa binaen, ki komutanın karşısında gülünmez, saat 4’te tam teçhizatlı beş kilometre koşuyu size armağan ediyorum. Siz koşarken karşınızda zevkle kahvemi yudumlayacağım.”

Atilla Albay kapıyı açarken bize doğru bakıp zevkle gülümsemişti.

Küfürler havada uçuşurken herkes Kenan’a bakıyordu. Kimi her adım attığında Kenan’a küfredeceğini söylerken; kimi de *benim çantamı sen taşıyacaksın*, diye bağırıyordu; ben ise Beyaz Ölüm’den gelen tecrübeyi heybeme atmış, beynime kazıyıştım. *Umarım lazım olmaz*, diyordum

KARANLIK ODA

Bu güzel anıyı tekrar hatırladığımda biraz duygulanmış, gözlerim dolmuştu.

Belki içinde olduğum durum ve şartları beni duygulandıran... Ya da arkadaşları mı özlemiştim, bilemiyordum ama duygulanmıştım.

Şu an burada yalnız ve bir başımaydım, ellerim ve kollarım bağlı, yardıma muhtaçtım. Ama zamanunda heybeme koyduğum tecrübeleri çıkarmanın zamanıydı.

Yalnız son kez sabretmem gereken bir yer vardı, o da gece yarısını beklemek... İnsan en derin uykuya saat 3 ile 5 arası geçerci, ölüm uykusuydu bu zaman dilimi. İnsan vücudu kendini tamamen kilitlerdi, nöbette bile olsa çevresindeki seslere sağırlaşır, ağırlaşır ve yapması gerekenleri yapmamak için erinir; üşenirdi.

Gece yarısını beklemeli ve uygun zamanda ellerimi çözmeliydim, aksi hâlde davetsiz bir şekilde gelen nöbetçiler işimi zora sokar, planımı berbat ederdi.

Lakin zaman geçmek bilmiyordu, zaman dilimi herkes için aynı olsa da herkesin içinde başka türlü ilerliyordu. Ve şu an benim için neredeyse hiç ilerlemiyordu...

Yeniden üşümeye başlamıştım, zaten zayıf düşmüş bedenim artık ne soğuğa karşı koyabiliyor; ne de hareket etmek için enerji bulabiliyordu.

Kendimi bırakmamam gerektiğini biliyordum, biraz daha dayanmak zorundaydım. En azından birkaç saat sonra kendimi çezecek ve bu ufak odada hareket edebilecektim.

Böyle bir ortamda nefsine hâkim olabilmek çok zor bir durumdu, elinde bir an önce kendini çözmek için fırsat varken, bunu yapmamak ve mantıklı davranmak çok zordu.

Kendimi kaybetmemek ve üşümek için ufak ufak sandalye üzerinde hareket etmeye başladım, tekrar nefesimi gömleğimin içine vererek ısınmaya çalıştım.

Zaman yavaş da olsa geçiyor ve oda gitgide soğuyordu.

Zor da olsa tahminlerime göre saati üç etmiştim, sessizce bekledim ve yukarıdan ses gelmediğine emin olmak için yaklaşık 15 dakika dinleme yaptım, öyle ki kendi kalp atışını bile duyuyordum, o kadar sessiz ve hareketsizdim.

Artık zamanın dolduğuna kanaat getirdim ve ellerimi çözmek için harekete geçtim.

Yarımda bir yedek olmakla birlikte iki adet pantolon getirmiştim, bu pantolonlardan bir tanesi kot iken; diğeri gündelik operasyonel faaliyetlerde giyindiğim “kargo pantolonu” diye tabir edilen, koyu yeşil renkte, çok cepli genel maksat pantolonuydu.

Odaya kapatılmadan önce ayakkabı bağcıklarım ve kemerim Zelal’in adamları tarafından alınmıştı. Ama ben her şeyi göze alarak hesap etmiştim, pantolonumun arka cebinin üstündeki kemer geçiş noktasında, marka etiketinin olduğu yere gizlemiştim ufak oyuncaklarımı.

Yarım bir neşter ve de ufak bir klasik saç tokası vardı.

Sandalyede otururken zor da olsa kendimi biraz öne eğdim.

Çok sıkı bir şekilde bağlı olan ellerimle ilk seferinde denesem de, etikete ulaşamadım.

İkinci bir hamle yaptım ama nafile.

Sandalyeden kendimi sağ tarafa doğru döndürerek etiketi, parmaklarımın ucuna kadar getirmeye çalıştım, vücudumun gerilmesiyle sımsıkı bir şekilde sarılı olan ip canımı yaksa da o şekilde bekledim.

Sol elimin parmaklarıyla etiketi kemer geçiş noktasında yakaladım ve sımsıkı tuttum.

Sağ elimle ulaşmam çok zordu, tersime geliyordu ama deri olan etiketin sağ tarafını ortadan keserek yerleştirmiştim malzemeleri. Bu

da sol elimi tersine geliyordu. Biraz daha zorladıktan sonra etiketin sol ucundan parmaklarımı geçirip, sağ ucundan çıkardım.

Dişlerimi sıktım, var olan gücümü toparladım ve etikete asıldım.

Gücümü son noktasına kadar kullanmama rağmen etiketi söküp yırtamadım.

“Ulan, başka zaman böyle kaliteli yapmazsınız, şerefsizler!”

Bir kez daha gücümü toparladım, etikete üç parmağımı birden geçirdim ve tekrar çekmeye başladım.

Sonunda sağ taraftaki iplerden birkaçı kopmuş ve ses gelmişti. Durmadım ve asılmaya devam ettim, ben çektikçe ipler teker teker kopuyordu. Artık etiket daha rahat sökülmeğe başlamıştı.

Sonunda istediğim noktaya geldiğinde durup kendimi biraz dinlenmeye çektim. Birkaç saniye nefeslendikten sonra en kritik ana kendimi hazırlamak için derin derin nefes aldım.

Bu kısımda çok dikkatli olmak zorundaydım, kesici aleti çıkarırken eğer yere düşürürsem bütün plan berbat olur ve her şeyi elime yüzüme bulaştırmış olurum.

Tek bir zar hakkım vardı, eğer istediğim sayı gelmezse bu kuman kaybederdim.

Dikkatli bir şekilde etiketin ucunu işaret parmağımla yoklamaya başladım. İçindeki malzemeler düşmesin diye ufak bir yapıştırıcı sürmüştüm. Etiket oldukça kalın bir deri parçasından yapılmıştı, ben de deriyi ortasından aralamış, içine malzemeleri koyup tekrar kapatmıştım.

İşaret parmağımla, başparmağımdan da destek alarak deriyi aralamayı başardım. Parmağımı içine soktum, bir santimetre kadar ileri itmiştim ki demirin soğuşunu parmağımın ucunda hissettim.

Hafif hafif ileri doğru parmağımı ittim ve neşterin üzerine birazlık baskı kurarak yavaş yavaş çekmeye başladım.

Neşter milim milim etiketten çıkmaya başlamıştı, birkaç hamle ile neşterin ucunu etiketten çıkardım.

Daha neşteri yerine koymadan onu oradan nasıl çıkaracağımı hesap ettiğim için, neşterin kesici tarafı değil de sap kısmını dışarıya dönük bir şekilde koymuştum.

Şu an neşterin çıkan tarafı arka kısmıydı, parmaklarımı dinlendirdim. Artık hazır olduğumu hissediyordum. Başparmağım ve işaret parmağımla neşterin ucundan tutup yavaş yavaş çektim. Her

çekmemde daha da sağlam tutuyor, uç kısmını bırakıp ortasından tutmaya çalışıyordum.

Ve nihayet neşteri etiketin arasından çıkarıp parmaklarımın arasına aldım.

O kadar sıkı tutuyordum ki, şimdiye kadar silahıma bile bu şekilde sınıksı sarılmamıştım.

Sol elimi sırtıma doğru büküm ve ipi hissetmeye çalıştım. Neşterin ucu ipe dayandığında durdum ve uygun bir pozisyon alarak tekrar neşteri iki parmağımın arasında en uygun noktaya koydum.

Göremesem de kafamda canlandırıyordum.

Neşteri sınıksı tuttum ve ipe doğru ileri geri sürmeye başladım.

İlk darbede oldukça sert olan ipin, neşteri vurur vurmaz yarıldığını hissettim. Bileklerimde çok az da olsa bir gevşeme oldu.

Daha sıkı tutarak neşteri ileri geri itmeye devam ettim. Neşteri vurdukça epey kalın olan ip kesiliyor ve hürriyete bir milim daha yaklaşmış oluyordum.

“Hadi Aras, hadi koçum, yapabilirsin!”

Kendi kendimi motive ediyordum, şu an için neşteri düşürdüğümü düşünmek bile istemiyordum.

Parmaklarım gerilmekten ağrımış, carım yanıyor olsa da bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Bir müddet daha, pozisyonumdan dolayı gücümü bile veremediğim neşteri ipe doğru sürerken ipin artık tamamen kesildiği hissettim. Çünkü neşter bir anda boşa çıkmıştı. İpi parmaklarımla kontrol edemesem de koptuğunu anlamıştım.

Ama tahminimden daha az bir gevşeme hissettim. Bir bağ daha mı vardı acaba?

Neşteri kontrollü bir şekilde etiketin arasına tekrar koydum. Kendimi hazırladım ve iyice sıktım, iki elimi ayırmak için var gücümle gerildim.

Aynen tahmin ettiğim gibiydi, ayrı bir bağ daha vardı. Tahminlerime göre üst taraftaki ipi kesmiştim, yani bileklerimin tam üzerinde yukarıdakinden ayrı bir düğüm daha vardı, çünkü üst kısım gevşemiş ama aşağıda bir gevşeme olmamıştı.

Zor olan kısım da buydu, neşteri yerinden yeniden çıkardım ve iki parmağımın arasına tekrar aldım ama bu hiç uygun bir pozisyon

değildi. Başparmağım ve işaret parmağımın arasında hem neşteri tutup hem de bileğimi kıvrıp ipe ulaştıramıyordum.

Bunu ancak neşteri işaret ve orta parmağımın arasına alarak başarabilirdim. Bu şekilde bileğimi rahatça kıvrabilir ve parmaklarımı istediğim gibi hareket ettirebilirdim.

Ama basit gibi gözüксе de bu işin bir de riski vardı. İşaret ve orta parmağımın arasında, başparmağım ve işaret parmağımdaki gibi neştere hâkim olamayacaktım, bu çok aşikârdı. Son derece dikkatli olmalı ve yavaşça hareket etmeliydim.

Neşteri dikkatlice parmaklarımın arasına aldım, oldukça yavaş bir şekilde hissederek bileğimi kıvrıdım.

İpi her iki parmağımın ucunda da hissettim, neşter tam yerine oturmuştu. Sakin bir şekilde ileri geri çekmeye başladım. Sanki kundağıdaki bir bebeğin yüzünü parmaklarımınla okşuyor gibiydim. O kadar nazik, o kadar az baskı uyguluyordum. Neşter âdeta kendi ağırlığıyla gidip geliyor gibiydi.

Yaklaşık 15-16 hamle yaptıktan sonra neşter, tıpkı yatağını bulan su gibi ipin arasına girmiş ve yerini bulmuştu. Artık daha rahattım, biraz baskı yapabilirdim. Neşteri iki parmağımın arasında sıktım ve biraz da olsa üzerine bastırmaya çalıştım. Ben bastırıp ileri geri ittikçe neşter kalın ip arasında gömülüyor ve daha da derine dalıyordu.

Biraz heyecanlanmıştım, birkaç dakika sonra bu lanet sandalyeden kurtulacaktım.

Yalnız kontrolü kaybetmemeye çalışıyordum, hâlâ oldukça sakinim ve hâkimdim. Şu anda bile yapılan bir yanlış, her şeyi berbat ederdi. Bunun farkındaydım ve buna göre hareket ediyordum.

Parmaklarım artık tamamen ipin üzerindeydi, neşteri zor tutuyordum; çünkü neşter ipe gömülmüş bir vaziyetteydi. Tahminlerime göre artık sona yaklaşmıştım ve öyle de oldu.

Birden ip koptu, ellerim hafiften gevşedi, sonunda rahatlamıştım. Yine de neşteri düşürmemek için sıkıca tuttum. Belki bir de plastik kelepçe takmışlardı, kim bilebilirdi... Bileklerimin uyuşukluğundan bunu hissedememem çok normaldi, işi şansa bırakamazdım.

Bileğimi ters çevirdim ve neşteri sandalyenin üzerine yavaşça bıraktım.

Sonrasında hafiften bileklerimi oynattım, evet oynuyordu, gerildim, gerilmem ile birlikte bağlar çözülüyor ve bileklerimin hareket kabiliyeti artıyordu.

Birkaç kıvrak hareketin ardından artık iplerden tamamen kurtulmuştum. Kendimi sandalyeden çekemesem de artık kollarımı rahatça oynatabiliyordum.

Ellerimi öne aldım ve bilek kısımlarını biraz ovduktan sonra göğsümdeki ipi çözmek için göbeğimin üstündeki bağı kavradım. Karanlıkta ipi göremiyordum ama önceden bu sahneye çalışıp ipi neresinden başlayıp çözeceğimi hesaplamıştım.

Parmaklarım düğümün tam bağ noktasını bulmuştu, kalın ırganı yavaş yavaş çözmeye başladım. Neşter ile anında kesip kurtulabilirdim ama herkesin bir planı vardı.

Parmaklarımın ucu uzun zaman hareket etmediği için yanmaya başlamıştı ama şu an acıya yer yoktu. İlk düğümü çözdükten sonra ikinci düğümü çözmek daha basit olmuştu. İp sandalyeyle birlikte vücuduma dört sefer dolanıyordu, son düğümü de çözdükten sonra ipi gevşettim ve rahat bir nefes aldım.

Göğsüm bir anda o kadar acımişti ki, ipin geldiği noktalara kan ulaştıkça karıncalanmalar başlıyordu.

Derin derin nefes alıp göğsümü de bir müddet ovduktan sonra vakit kaybetmeden sorun olabileceğini düşünüp ayaklarımı çözmek için eğildim. Belli olmazdı, şu kapıdan biri her an içeri girebilir ve ben gafil avlanabilirdim, birinin gelmeyeceğinin garantisini kimse veremezdi.

Belimin ağırsı beni benden alsa da eğilmiştim, düğümün bağ noktasını buldum ve acele ederek çözmeye çalıştım. Çok kısa bir sürede bağı çözdüm, iki noktadan bağlıydım sandalyeye, ikisini de çabucak çözüp ipleri bir kenara attım.

Artık yarı serbest bir insandım.

Ayağa kalkmayı isterdim ama bunu yapmak çok mantıksızdı, çünkü vücut bunca zaman sonra bu anı kalkışa kendini hazırlamaz ve istemediğim sonuçlar doğurabilirdi.

Ayaklarımı hafiften oynattım ve sandalyenin üzerinden yere eğilip sırtüstü uzandım.

Vücudum artık yavaş yavaş uyanıyor ve kendine geliyordu. Karıncalanma yavaş yavaş geçiyor, kan, damarlarımda dolaştıkça gözlerim açılıyordu.

Kolay değildi, aradan iki gün geçmişti. Hatta iki buçuk gün... Yani altmış saat o sandalyede oturmuştum. Ama artık bitmişti. Bundan sonrası işin basit olan kısmıydı, her kapı açılırdı, önemli olan kapıyı çalmayı bilmektir.

Ellerimi yüzümde birleştirdim ve yukarı doğru kaldırıp sessizce seslendim.

"Teşekkür ederim Atilla Komutanım, teşekkür ederim, kıcıımı kurtarmama yardımcı oldunuz, sağ olun!"

Yere uzanmış, vücudumun uyuşmasının geçmesini bekliyordum.

Koca Kurt gelmişti aklıma, acaba neredeydi ve ne yapıyordu?

Tank Yarbay babam gibiydi benim, ona karşı çok hassastım. Benden tecrübeli bir asker olması bile bu hassasiyetimi ve duygularımı bastırmama yetmiyordu. Belki benden daha iyi bir durumdaydı; belki aklını kullanarak kendine daha iyi bir pozisyon yaratmış, rahatı yerindeydi ama ben ne olursa olsun onu düşünmekten ve üzülmekten kendimi alamıyordum.

Gözümün önüne Zelal geldi bir anda, öfkem tavan yapmış ve delirmiştim.

"Ulan Zelal, bekle sen! Bak o burnunu nasıl sürtüyorum senin!"

Zelal'e olan öfkemle beraber yerden hafifçe kalkmış, ayağa kalkmadan önce çömelip birkaç saniye beklemiştim. Sonrasında sandalyeden destek alarak doğrulmuş, tamamen ayağa kalkmışım.

"Şu kadının bizi düşürdüğü duruma bak abi ya! Yüz verdik zilliyeye, tepemize çıktı. Ulan ben sana meydan bırakacak adam mıyım he!"

Zelal'e acayip hırslanmaya başlamışım, genelde bu duruma profesyonel yaklaşır, köprüyü geçene kadar ayağı dayı derdim ama pire için yorgan yakacak bir kapasitemiz de vardı. Ki bizim pire, huysuz, aksi, inat bir piyeydi.

Ayağa kalktığımda biraz başım dönmüştü, kan ayaklarımdan aşağıya hücum ediyor, parmaklarımin ucunda bile karıncalanmayı hissediyordum.

Vücudum âdeta sevinliyordu.

Oda içerisinde birkaç adım atarak kendime gelmeye çalıştım. Çok hafif de olsa gözlerim kararmıştı, en azından zifiri karanlık bu odada öyle hissetmiştim.

Üç beş dakika sonra, her şey rutine binmiş ve oldukça açılmıştım. Sadece ipin sıkıca bağlandığı yerler ve belim ağrıyordu.

Oda içerisinde ellerimi ve kollarımı sırasıyla sallayıp, kanın daha hızlı nüfuz etmesi için vücuduma biraz yardımcı oldum.

Kolumu her salladığımda, parmak uçlarımda bir basınç oluşuyor uyuşukluk açılıyordu.

Aynı şeyi ayaklarım için de denemiştım ama ayaklarımdaki uyuşma daha geç açılıyor ve ayakta durduğum zaman içerisinde bana daha fazla acı veriyordu.

Adımlarımı hızlandırmıştım, uyuşma ardından kaşınma hissi yaratıyor, sonrasında gelen yanma hissi ile beraber devam edip gidiyordu.

Yere birçok kez çömelip kalktım, bu saçma histen bir an önce kurtulmak istiyordum.

Nihayet on dakikanın ardından normal bir insan hâline dönmüştüm.

Artık uyuşma, kaşınma ve yanma hissi son bulmuş, vücut ısım normal dereceye dönmüştü.

Saat kaçtı acaba? Aklıma hemen saat gelmişti, Zelal'in adamları genelde erken saatte geliyordu.

Ya Zelal ve adamları, üçü birden gelirse ne yapacaktım?

Üçü ile birden baş edebilir miydim?

En kötüsünü düşünmek zorundaydım, elimde sadece ufacak bir neşter; bir de saç tokası vardı.

Belki üçü ile birlikte mücadele edebilirdim ama Zelal ya da adamlardan biri yukarı doğru kaçarsa burası başka adamlarla dolardı. O zaman her şey berbat olur, amacıma ulaşamazdım.

Biraz şansa ihtiyacım vardı, yapabileceğim başka bir şey olmadığı için sadece oturup beklemekle yetinmeliydim.

Odanın ışığının sönmesi benim için çok iyi olmuştu. Adamlar içeri kadar gelip ışığa yaklaşıp dek beni göremezlerdi, ben de o arada içeri ilk giren adamı es geçip dışındaki adamı içeri çekebilir, önce onu, sonra diğerini etkisiz hâle getirebilirdim.

Sonrasında Zelal'i bekler, Zelal geldiğinde onu da yakalayıp amama ulaşabilirdim.

Odanın içinde sessiz bir şekilde adımlarken kafamda planları geçiriyor, hata yapma lüksüm olmadığı için bir kaçış noktası yakalamaya çalışıyordum.

Bir saat önce geçmeyen zaman, artık hızla ilerliyordu.

Odanın havası hafiften ısınmıştı, belli ki güneş doğmuştu.

Üzerimdeki gömleği çıkardım ve sandalyeye serdim. Gömleğin kollarını sandalyenin arkasına atıp kestiğim ufak bir ip parçasıyla birbirine bağladım, ayakkabılarımı da sandalyenin altına koymak istedim ama belki de adamları esir alacak bir fırsatım olmayacak ve direkt merdivenlere koşarak kaçacaktım.

İlk defa bu kadar derine saplanmıştım. Plan yapamıyor, ihtimalleri hesaplayamıyor ve gitgide derine saplanmaya devam ediyordum.

Bir çıkış, bir kaçış yolu olmalıydı. Zelal ile burada karşılaşmak istemiyordum.

Kapının sol tarafına, dibine, oturdum. Dizlerimi karnıma çekerek iki dizimin üstüne başımı koydum. Biraz gözlerimi kapatmak istiyordum, hem sakinleşir hem de belki derinden düşünerek bir çıkar yol bulabilirdim.

Gömleğimi çıkardığım için tekrar üşümeye başlamıştım, soğuk içime içime işliyordu ama umursamadım, şu an için ne üşümek ne de aç kalmak aklımın ucuna bile gelmiyordu.

Tekrar elimdekileri gözden geçirdim. Bir ufak neşter, saç tokası ve birkaç metre ip vardı.

İpleri keserek değil de çözerek açmıştım, belki lazım olur düşüncesi ile kesmemenin uygun olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar kendimi zorlasam da başka çıkar bir yol bulamamıştım. Bekleyip olacakları görmekten başka çarem yoktu.

Saç tokası ile kapıyı açmaya kalkışmamıştım bile, çünkü kapının sağlam bir kilitli göbeği vardı. Toka ilk denemede eğilir, kırılırdı. Zaten bu tokayı kelepçe ihtimali ile yarıma almıştım.

Kapıyı kırma ihtimali de yoktu, çünkü kapı demirdendi ve tek kişi ile kırmak imkânsızdı. Artık adamların gelme saatine çok az kalmıştı, bunu hissedebiliyordum.

Ayağa kalktım, odada volta atmaya devam ettim. İplerinden arta kalanları odanın gözükmeyecek bir tarafına atmıştım, göremediğim için elimle yerleri bir güzel yokladım, ip parçası kalmamıştı, ayağa kalktım ve sandalyenin etrafında bir tur daha atıp emin olmak istedim, evet, herhangi bir ip parçası kalmamıştı.

Tam sandalyeye oturmaya niyetlenmişim ki, yukarıdan ayak seslerini duymamla kapının arkasına kendimi atmam bir oldu. Sakindim, nefesimi tuttum, ayak seslerini duymaya, saymaya çalıştım.

Dinledim, dinledim ve tuttuğum nefesimi verdim.

“Gelin bakalım dingil herifler!”

Şansım yaver gitmişti, adamların ikisi geliyordu. Üçüncü bir kişinin ayak sesini duymamıştım.

Plan hazırды. Kapıdan ilk giren adamın biraz ilerlemesine izin vercektim, sonrasında ilk giren adamı hızlı bir şekilde etkisiz hâle getirip kapının önünde durup, olayın iki saniyeliğine şokunu yaşayan adamı içeri çekip onun da icabına bakacaktım.

Sesler gittikçe netleşmeye başlamıştı, henüz köşeyi dönmeyen adamlar köşeye yaklaşmış ve sonunda dönmüşlerdi.

Yumruklarımı sıktım, pozisyonumu aldım, artık hazırdım.

Adamlar kapının dibine gelmiş ve duraklamışlardı, birkaç saniye sonra bu duraklamanın anahtarını arıyorlar olmasından kaynaklandığını anladım.

Anahtarın kapı kilidine girme sesini duyunca ufak bir toparlanma ile son kez kendimi hazırladım.

Sonrasında adamlardan birinin -ki bu adam ukala olan tipti- sesi geldi.

“Uyan çocuk, biz geldik; sıcak çorba ile ekmek getirdim sana, he he he!”

Adam sinsi sinsi gülüyor, bana eziyet çekirtmekten zevk alıyordu. Anahtar göbeğe girdi ve bir kez döndü.

Yutkundum.

İkinci kez döndü.

Kendimi kurdum ve bekledim.

Üçüncü kez döndü ve kapının dili boşa çıktı.

Demirlerin birbirine değerken çıkardığı ses beni resmen patlamaya hazır bir bomba gibi kuruyor, birazdan kopacak olan fırtınaya hazırlıyordu.

Kapı hafiften açılmış ve içeri biraz da olsun ışık girmişti.

Sonrasında ukala adam, kapıyı araladı ve içeri girdi.

Kapının arkasında adamın hareketlerini izliyor, tepkilerini ölçüyordum.

Adam kapının kenarında bir saniyeliğine durakladı, bakışları direkt lambayı gösteriyordu.

Bir adım attı ve ileri doğru atıldı.

Dişlerimi sıktım, ileri doğru atılıp ayağımı kaldırdım ve adamın yan tarafından böbrek üstüne vurarak duvara yapıştırdım. Adam hiçbir şeyden haberi bile olmadan sert bir şekilde duvara çarpıp yere yattı.

Daha doğrusu ben öyle tahmin ediyordum. Çünkü adamın duvara sert bir şekilde çarptığını gördükten sonra yönümü çevirmiş, kapıdaki adama bakıyordum.

Kapıdaki adama doğru atladığımda aramda iki metre vardı, o an adamın gözlerindeki korkuyu ve endişeyi gördüm.

Geriye doğru dönüp kaçmak istese de kazağının arkasından yaka-
layıp, başını kollarımın arasına almıştım.

"Kaçma, nereye gidiyorsun?"

Kollarımın arasındaki başını birazcık sıkıp adamı etkisiz hâle getirdim.

Yukarıya, merdivenlere doğru baktım. Kimsecikler yoktu, adam ne kadar çırpınmak istese de nefessiz kaldığı için bunu yapamıyordu.

İçeri odaya çektim, duvara yasladım ve şah damarlarından tutup iyice sıktım.

Göz bebekleri büyüyen adam cılız kolları ile bana engel olmak istese de buna gücü yetmemişti.

Gözlerini hafiften yumdu ve bayıldı. Bedeninin olduğu yere düşmesi için yavaşça kollarından tuttum, sessiz ve yavaşça yere bırakıp diğer adama bakmak için hızlıca yerimden hareket ettim.

Adam yerde yüzüstü hareketsiz yatıyordu. Yanına yaklaştım, yüzünü çevirdim. İlk baktığımda kaşından kan geldiğini görmüştüm. Başını çevirdim, aslında kan kaşından değil de kafasından geliyordu.

Elimle kontrol ettim, zaten ince ve yavaş akan kanın başından aktığını anladım. Adamı koltuk altlarından tutarak hızlı bir şekilde çekip sandalyenin sol tarafına yaklaştırdım.

İpleri kesmemiştim, bu anı yaşayacağımı az çok hesap etmiştim. İplerden birini aldım ve adamı hızlı bir şekilde sandalyeye bağlamaya başladım. Çok kısa bir sürede ipi etrafından iyice dolandırmış ve sımsıkı bağlamıştım.

Diğer adamın baygınlığının geçmesine çok kısa bir süre vardı ve hızlı hareket etmek zorundaydım.

Bir insanın boğazında bulunan sağ ve sol ana karotis arterine 4-5 saniyeliğine baskı uygular ve beyne giden kanı bir anlığına keserseniz, vücut kendini istem dışı kilitler ve insan kısa süreli baygınlık geçirirdi.

Yani adam en fazla bir dakika daha baygın kalır, sonrasında kan damarlarından geçip beyin yeniden fonksiyonları çalıştırır ve uyanırdı.

Adamın yaruna geldiğimde çoktan gözlerini açmış ve etrafına anlamsızca bakıyordu ama hâlâ kendine hâkim değildi, narkozdan uyanmış gibiydi.

Ne kolunu kaldıracak dermanı ne de ayağa kalkacak enerjisi vardı.

Bulunduğu yerden sürükleyerek sandalyeye yanaştırdım ve onu da bağlamaya başladım, adam anlamsız gözlerle bana bakıyor. Gir-diği şoktan sıynılıp neler olup bittiğini çözmeye çalışıyordu.

İkinci adamı da bir güzel bağladıktan sonra kapıyı usulca kapatıp ilk adamın cebinden aldığım anahtarla kapıyı bir kez kilitledim.

Sonrasında ışığı açtım ve sandalyeden çıkarttığım gömleğini üzerime giydim.

Adamlardan kafası kanayanın kemerini ve ayakkabı bağcıklarını çözdüm, kendi ayakkabılarıma bağladım.

Bu zaman zarfında iki adam da uyanıp telaşlı gözlerle beni süzerken, ukala adam ilk konuşan oldu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen, buradan kaçamazsın."

Sol ayakkabımın da bağcığını bağladıktan sonra adama doğru yaklaşıp eğildim, başını kontrol ettim.

"Kaç yaşındasın sen?"

Adam ilk etapta cevap vermese de yediği ufak bir şamarın ardından konuşmaya başladı.

"32..."

"Neden diğer arkadaşın sessiz ve sakin bir şekilde işini yaparken sen ukala ukala konuşup benim sabrımı zorluyorsun? Senin o salak kafanı ikiye bölerim, geri zekâlı pezevenk! Şimdi sessiz sakin durup soracağım sorulara cevap verin, eğer ki bir soruyu ikinci defa sordurtursanız ikinizin de kanıyla bu odayı kırmızıya boyarım. Anladın mı lan beni!"

Adam gözlerimdeki ciddiyetin farkındaydı, hiç beklemedikleri bir hamle yapmıştım, bu odada şu an tutsak olan onlardı ve sorgulayan bendim. İkisi de salak değildi, hem Zelal'ı ilk yakalayan adam bendim; hem de iki gündür "*herkesin bir planı vardır,*" deyip, aslında buradan kaçmanın benim elimde olduğunu onlara hiç akıllarının ucuna bile gelmese de belirtmiştim.

Adam kafasını öne eğip gözlerini benden kaçırdı ve başını sallayarak konuşacağını bildirdi.

"Peki, güzel... Şimdi cevap verin, biz neredeyiz?"

"Irak'ta..."

"Irak'ın neresi?"

"Harta Vadisi..."

"Harta Vadisi mi?"

"Evet."

"Neden Harta?"

Gözlerini bana çevirdi.

"Orasını ben bilemem."

Ayağa kalktım, hem adamın söylediklerinin gerçek mi yalan mı olduğunu hesaplıyor hem de diğer adamın hâl ve hareketlerini izliyordum.

"Peki, tek soru tek cevap. Zelal nerede?"

"Gitti."

Heyecanla eğildim.

"Nereye gitti?"

"Bize söylemez, bizi buraya gönderdi ve kendi gitti."

"Giderken ne dedi peki?"

Adam susmuştu.

"Cevap ver ulan!"

"Gece yarısı dönecekmiş, sana dikkat etmemizi söyledi."

Diğer adama yaklaşıp eğildim.

"Doğru mu söyledikleri?"

Sessiz ve mazlum olan adamın gözlerinde samimiyet vardı, verdiği cevaplara inandım.

"Evet doğru, sabah erkenden gitti ve gece yarısı döneceğini söyledi."

"Peki, yukarıda şu an kaç adam var ve toplamda kaç kişisiniz?"

"9 ya da 10 kişi ancak vardır, diğerleri Zelal ile gittiler."

"Ya benimle gelen adamlar, onlar nerede?"

"Onlar mı, onları ölü binada bir odada tutuyor, hepsi beraber bekliyorlar."

"Ölü bina?"

"Biz öyle adlandırıyoruz, yıkık bir bina, depo olarak kullanıyoruz, hepsi bu..."

"Peki Zelal, oradaki adamlara da bana davrandığı gibi kötü mü davrandı?"

"Hayır, sadece mazgal arkasından konuştu. İçlerinden genç birisi ile özel ilgilenip onu ana binada başka bir odaya kilitletti, en fazla da ikinize karşı acımasızdı, diğerleri ile bir problemi yok gibiydi."

"O genç çocuğa da bana davrandığı gibi mi davrandı?"

"O kadarını bilmiyorum, kendi kontrolü altında tutuyordu, bizi karıştırmadı."

"Siz kimsiniz kardeşim, kim; ne iş yapıyorsunuz burada?"

"Biz, biz Türkmen'iz..."

"Türkmen mi?"

Şaşkınlığımı gizleyememiştim, Irak topraklarındaydım, Musul'a ve Kerkük'e oldukça uzaktım. Türkmenlerin burada ne işi vardı ve Zelal'in bu Türkmenlerle ne irtibatı olabilirdi ki?

"Zelal'in sizinle ne işi var peki?"

Adam sorumu cevaplayacaktı ki, yukardan gelen ayak sesleriyle irkilmem bir oldu.

Önümde duran adamın yakasını topladım ve sordum.

"Kim bu gelen?"

"Bilmiyorum, yemin ederim, bilmiyorum!"

Ayağa kalkıp sandalyenin üzerindeki neşteri aldım, diğer adamın boğazına bastırdım.

"Sakın, sakın yanlış bir şey söyleme!"

Adamın boğazına öyle bir sarılmıştım ki, başını oynatacak kadar bile hareket kabiliyeti yoktu, gözleriyle cevap verdi sadece.

Adım sesleri yaklaştıkça heyecanım artıyordu, sakın olmaya çalıştım.

Derin bir nefes aldım ve adımlar kapının önüne geldiğinde tekrar neşteri adamın boğazına bastırdım.

Kısık bir sesle adama emir verdim.

“*Sen kimsin, niye geldin buraya, de, çabuk!*”

Adamın başını hafif bir şekilde gevşetip gözlerinin içine bakıyordum. Zor da olsa normal bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

“*Sen kimsin, Zelal buraya bizden başka kimse gelmeyecek demedi mi?*”

Kapının önündeki adam, belli ki durmuş ve içeriden gelen sese kulak vermişti.

Boğazına neşter dayadığım adam tekrar konuştu.

“*Sana diyorum, neden geldin buraya? Zelal bunu duyarsa hiç hoş olmaz, biliyorsun, değil mi?*”

Kapıdaki adam nihayet konuştu.

“*Yukarıdan gönderdiler, git bak, bunlar neden geç kaldı, dediler.*”

“*Çık yukarı, söyle, burada ne kadar beklediğimiz kimsenin umurunda değil, adamı sorguluyoruz.*”

Sessizce adamın kulağına eğildim.

“*Akşama kadar burada bekleyeceğinizi söyle.*”

Adam cümlesi biter bitmez ekledi.

“*Akşamüzeri anca çıkarız buradan, şimdi kaybol, çık yukarı!*”

Ses tonundan oldukça genç olduğunu tahmin ettiğim çocuk *tamam* diyerek merdivenlerden hızlıca çıkıp kaybolmuştu.

Adamın boğazından neşteri çekmiş, ayağa kalkmıştım.

“*Siz böyle olun, biz çok iyi anlaşıyoruz. Aksi hâlde kendi ırkına eziyet çektiirmek istemem.*”

Meraklı gözlerle adamlar bana bakıyordu. Türk olduğum için onlar da şaşkınlık içinde karşılaşmıştı.

“*Evet Türk’üm, tıpkı siz gibi... Bunda şaşıracak ne var?*”

“*Neyse, geçelim bunları, şimdi bana dışarıdan bahsedin. Belli ki buradan gündüz çıkamayacağım, binanın krokisinden, nöbetçilerin*

nerede olduğundan bahsedin. Ve en önemlisi, Zelal'in odasının yerini öğrenmek istiyorum."

"Yanlış yapıyorsun, buradan çıkamazsın."

Ukala olan adama doğru eğilip çenesini kavradım.

"Bırak orası bana kalsın, sen sadece dışarıda ne var ne yok, ondan bahset!"

Çenesini bıraktığım adam biraz bekledikten sonra ötmeye başlamıştı.

"Merdivenlerden ileri doğru çıktığında sağa bir dönüş var."

"Onu biliyoruz."

"Sonrasında merdivenler uzunca devam ediyor, sonuna geldiğinde boş bir odaya çıkıyorsun. O odadan çıkıp düz bir koridorda devam ediyorsun."

Adamın sözünü kestim.

"Buraya kadar herhangi bir şey var mı?"

"Yok, sadece o boş odada bizim silah ve malzemelerimiz var."

"Neden oraya bıraktınız?"

"Çünkü Zelal ne kadar belli etmese de senden çok korkuyor, senin yanına geldiğimizde üzerimizdeki bozuk paralara kadar oraya bırakıyoruz."

"Hmm akıllıca, devam..."

"Koridor sonunda tekrar bir merdiven çıkıyor. Bu merdiven de sağa doğru, onun sonunda büyükçe bir odaya çıkıyorsun. Burada bir kişi duruyor, demin gelen çocuk..."

"Silahlı mı?"

"Evet ama silahı genelde masada durur."

"Bak dostum, benim kimseyi öldürmeye ve de canını yakmaya niyetim yok, sadece Zelal'in benim iyi niyetli biri olduğumu öğrenmesini istiyorum, hepsi bu..."

"Bunu biz de anladık."

Odada volta atıyor, adam ile konuşurken *acaba sigaralarını yukarıda mı bıraktılar*, diye içimden geçiriyordum.

Ama dış görünüş itibariyle adamlara baktığımda, ne sağ işaret parmaklarında bir sarılık ne dişlerinde ne de göz torbalarında morluk görmüştüm.

Ayrıca sigara içen bir insanın yüzündeki o parlaklık gider, yerine kuru bir cilt gelirdi. Ama bu iki adamın da ciltleri oldukça parlaktı, sigara içme ihtimalleri çok düşüktü.

"Anlaşılmak güzel, devam edelim."

"Sonrasında kapıdan çıkıyorsun, karşıda üç bina var ve şu an bizim bulunduğumuz binanın da hem sağında hem solunda binalar var, şunu da söyleyeyim, bu binanın iki kat üstünde de adamlar var."

Adımlarken adama dönmüştüm.

"Bir dakika bir dakika, burası ne tam olarak?"

"Eski, terk edilmiş bir fabrika..."

"Hm, devam..."

"Zelal'in kaldığı bina, buranın tam karşısındaki bina. Beş kat yukarı çıkmak gerekiyor, içeri girdiğinde yukarı doğru çıkan büyük, geniş bir merdiven var. Bu merdiveni çıktığında beşinci katta bir koridor açılıyor, oradan devam edip koridorun en sonundaki kapıya gittiğinde Zelal'in odasına ulaşırsın."

Adam anlattıkça kafamda orayı canlandırmaya çalışıyordum, krokiyi kafamda çiziyor, tekrar tekrar üzerinden geçiyordum.

"Peki o binadaki adamlar, onlar nerede?"

"Bundan asla emin olamayız, çünkü oradaki adamlar her an her yerde olabilir."

"Hepsi silahlı mı?"

"Evet."

"Binalardaki aydınlatma durumu nedir, yani her yer aydınlık mı?"

"Hayır, her yer değil ama bazı kısımlar aydınlık, binalar arası karanlık aydınlatma ya da bir elektrik direği yok."

"Ya köpek, köpeğiniz var mı?"

"Yok, köpek yok."

En azından köpek riskini ortadan kaldırmak beni sevindirmişti.

"Güzel, peki bu binanın arkasından çıksam, Zelal'in olduğu binanın arkasından dolanıp içeri girme ihtimalim var mı?"

"Her tarafta camlar var, giremezsin."

Bu iyi olmamıştı ama dışarı çıkmadan görmeden buna karar veremezdim, sırf bu adam dedi diye bu ihtimali ortadan kaldırmak istemiyordum.

Saat sanırım öğlen olmuştu, ama daha akşama çok vardı.

Gündüz buradan çıkmak istemiyordum, ama akşam da en uygun zamanı kollamak zorundaydım.

İnceden inceden düşünürken birden midem guruldadı, elimle karnımı tuttum, çok acıkmıştım.

Bir adım attım ve aklıma çok parlak bir fikir geldi.

Boğazını sıkarak bayılttığım adamın yanına yanaştım ve eğildim.

"Ya yemek, yemeği ne zaman yiyorsunuz?"

"Akşam 6 ile 7 arasında."

"Nerede?"

"Mutfakta..."

"Mutfak nerede kardeşim?"

"Buradan çıktığında solumuzdaki binada."

İşte çok güzel bir noktayı yakalamıştım, adam ile konuşmaya devam ettim.

"Peki yemek yenildiği vakitte, nöbetçiler ne yapıyor?"

"Her binada bir kişi kalıyor, gerisi yemeğe geçiyor."

"İyi, süpermiş."

Planımı yapmıştım, akşam altıya on kala buradan çıkıp, bu binadaki ilk nöbetçinin hareket etmesiyle ben de harekete geçecek ve Zelal'in odasına sızacaktım.

Zelal gece geldiğinde onu odasında karşılayacaktım.

Ayağa kalktım ve adamlara döndüm.

"Siz sigara kullanmıyorsunuz değil mi?"

İkisi birden cevap verdi.

"Yok, kullanmıyoruz."

"Aman içmeyin, fazla yaşayıp ne yapacaksınız?"

Kapının dibine geçmiş, çömelmiş, yeniden zamanın geçmesi için bekliyordum.

Bu beklemek beni resmen verem ediyordu ama bizim iş de hep beklemekle geçiyordu.

Adamların anlattıklarını tekrar kafamdan geçirdim, başımı dizlerime yasladım, uykusuz gözlerimi birkaç dakikalığına kapatıp dinlendirmek istiyordum.

Gözlerimi kapattım ve zamanın bir an önce geçmesi, bu delikten çıkmak için dua ettim...

Acaba kaçış bir kurtuluş muydu?

Tabii ki uyumayacaktım, sadece ruhumu uyutmaya çalışıyordum. Adamlardan çıt bile çıkmıyordu. Onlar da merak ve endişe içindeydiler, neler olup biteceğini hesap edemiyorlardı.

Ama öyle; ama böyle zaman geçiyordu, ukala adamın yanına yaklaşıp bileğindeki saate arada bir bakıyordum. Saat beş buçuk olmuştu bile.

Biraz daha ayak sürümek zorundaydım, tam zamanında yukarı çıkıp yerimi almalıydım.

Sandalyenin üzerine bıraktığım son iki parça ipi de alıp adamlara doğru yöneldim.

“Üzgünüm, bunu yapmak zorundayım.”

İlk başta ukala adamın, sonra diğer adamın ağzını ip ile bağlayıp bağırarak yardım çağırmaları ihtimalini de ortadan kaldırmıştım.

Kapıya yöneldim, kilidi açtım ve merdivenlere doğru baktım. Geri döndüm, ışığı kapattım.

“Bekleyin, yarın size bir tabak sıcak çorba getireceğim çocuklar.”

Karanlıktaki gülümsememi görememişlerdi ama bunu hak etmişlerdi. Tıpkı Yavuz devremın dediği gibi “*Adios bebekler,*” deyip odanın kapısını üç kez kilitledikten sonra merdivenlerden sessiz sessiz yukarı doğru çıkmaya başladım.

On bir adım sonra merdivendeki ilk sapağa geldim. Yukarı çıkarken koridordaki ışığı söndürdüğüm için önümü göremiyordum ama şartlar eşitti, yukarıdan biri gelse o da beni göremezdi.

Elimi duvarın kenarına sürerek, nefesimi tutmuş ilerliyordum. Nefesimi tutmuştum çünkü en ufak bir sesi dahi uzaktan duyup erkenden tedbir almak istiyordum.

Hızımı biraz arttırmıştım, ilk odaya varıp en azından adamların oraya bıraktığı silahlardan birini almak istiyordum.

Sağ elimi duvara sürerek gidiyordum ki, elim birden boşluğu düştü. Sonrasında ayağım düzlüğe ulaşınca ilk odaya geldiğimi anladım. Hemen olduğum yerde durup bekledim. Adamlar silahları duvara yaslamış olabiliyorlardı ve ben de görmeden silahlardan birini düşürüp ses yapmak istemiyordum. Nöbetçiyle aramızda bir kat vardı, ses yukarı gider, adam şüphe duyarsa sıkıntı olabilirdi.

Yere eğildim, etrafımı elimle yoklayarak kontrol ettim, silah fi- lan yoktu. Sol tarafıma yanaşıp duvara ulaşmak istedim, bir metre

kadar çömelerek ilerlemiştim ki duvar ile temas etmem bir olmuştu. Sol elimi duvara değdirmiş, sağ elimi ileriye doğru uzatarak ilerliyordum. Amacım kapının girişindeki anahtara ulaşmaktı.

Sol tarafımdan hava daha temiz geliyordu ve aşağıdaki havaya göre de oldukça sıcaktı. Kapı tam olarak sol tarafımdaydı ve ışığı yakan anahtar da kapının hemen girişinde olmalıydı.

Dört adım ilerlemiştim, sağ elim kapıya dayanmıştı. Usulca kapıyı tutarak ayağa kalktım, elimi kapının kenarındaki duvarda gezdirdim. Anahtarı bulmuştum.

Başımı odaya doğru çevirdim, görmek istediğim odayı birkaç saniye içinde görüp ışığı tekrar kapatmalıyım.

Anahtara dokundum, bastım ve oda birden aydınlandı. Aşağıdan yükselen merdivenin dört beş metre ilerisinde bir masa vardı, masanın üzerinde iki adet silah gördüm.

Işığı tekrar kapattım, masaya doğru adımladım. Elimizi uzattığımda masaya yaklaşmıştım, silaha ulaşmak için meylettim, demirin soğuğu elime değer değmez hızlıca masadan çekip aldım. Emniyetini kontrol ettim, kapalıydı. İlk aldığım silahı masaya sessizce bırakıp diğerini elime aldım, şarjörünü çıkarıp kemerime sıkıştırdım, sonra tekrar masaya bıraktım.

Diğer silahı aldım ve kapıya doğru yöneldim, sessizce kapıyı açtım, kapatmadan koridor boyu yürümeye devam ettim.

Adamın dediğine göre koridor sonunda bir merdiven daha olması gerekiyordu, ileride belli belirsiz bir ışık huzmesi görmüştüm, bu da adamın dediğini doğruluyordu. Silahı ışığa doğru doğrulttum ve adımlarımı yavaşlatıp gözümü kırpmadan ilerlemeye devam ettim.

Koridor sonuna geldiğimde merdivenlerin sağa doğru çıktığını fark ettim ki bu da adamın dediği gibi çıkmıştı.

Yukarıda beni bir kişi bekliyordu, saat altıya yaklaşmış olmalıydı, adamın tam da gitme saatiydi. Merdivenin ilk basamağının yanında çömelmiş, yukarıya hızlı bir bakış atmıştım. Tavanda belli belirsiz yanan bir sarı ampulden başka bir şey gözüküyordu. Merdiven o kadar dik ve derindi ki, yukarıdaki odanın sadece tavanı gözüküyordu.

Şimdilik yapmam gereken iki hamle vardı. Ya adamın gitmesini bekleyip bir ses duyduktan sonra çıkacaktım ya da yukarı doğru

çıkıp, adamı görecektim, izleyecektim ve o gittikten sonra ben de odadan çıkıp gözden kaybolacaktım.

İkinci plan mantıksız ve riskli gözüküyordu. Birinci plan ise daha akla uygun ve mantıklıydı.

Işıktan geri çekilip duvarın kenarında siper aldım ve bir ses duymayı bekledim. İlk beş dakika tek bir ses bile gelmemişti, bir müddet daha bekledikten sonra gelen telsiz sesiyle elim tetik korkuluğuna gitmişti.

Mesafe uzaktı, karşı taraftan telsize çağrı gelmişti ama ne konuştuğunu duyamamıştım. Yukarıdaki adamın "Anlaşıldı, tamam," dediğini duyabilmişim sadece.

Sonrasında birkaç sefer ses geldi. Bir sandalyenin demir ayakları yere sürülüp bir yere çekilmiş, masa olduğunu düşündüğüm eşyanın üzerine bir şeyler bırakılmıştı. Belki bardak ya da bir küllük...

Ses gelen eşyaların ikisinin de tabanı düzdü, çünkü ses çok net bir şekilde gelmişti, tek bir nota ve de tek bir ses. Ne yuvarlanma sesi ne de başka bir ses gelmişti.

Sonrasında demirden bir kapının açılmasını duydum, adam belli ki kapıda dikilmiş bekliyordu. Çünkü bastığı kapı eşiği oldukça eskiydi ki sürekli gıcırdıyordu. Çürümüş olmalıydı, bu demek oluyordu ki kapının eşiğine basmamam gerekiyordu.

Kulağımı merdiven boşluğuna uzattım. Gelen sesleri analiz ederken, ışığın kapanmasıyla birden etraf karardı. Adam kapıyı gürültüyle kapattı ve odadan çıkıp gitti.

Yayılan sestten faydalanıp hemen merdivenleri üçer beşer çıkarak odaya ulaştım, silahımı doğrulttum, kimsecikler yoktu. Ay ışığı camlardan içeri giriyor ve odayı bir nebze de olsa aydınlatıyordu. Çömelerek cama doğru ilerledim, tam cam kenarına gelince kafamı uzatıp dışarıyı kontrol ettim. Bir hareketlilik yoktu, yalnız bir müddet daha burada beklemem gerekiyordu, insanların hepsinin yemeğe gitmesini beklemeliydim. Kalan nöbetçilerin de sürprizleriyle karşılaşmak için etrafı bir güzel süzmeliydim.

Arada bir camdan kafamı çıkarıp etrafa bakıyor, sonrasında yerime çökerek beklemeye devam ediyordum. Adamın oturduğu koltuk ve masa dikkatimi çekmişti. Çömelerek koltuğa doğru ilerledim, burnuma sigara kokusu gelmişti, hafiften ayağa kalktım. Masada

camdan bir küllük vardı. Küllüğün etrafına göz attım ama sigara falan göremedim.

“Adam bir dal sigara bırakır lan!”

Başımı sağa doğru çevirmiştim ki, masanın diğer ucunda yukarı çıkan bir kapı gördüm.

Adam bana bu kapıdan bahsetmemişti, meraklı bir şekilde kafamı kapıdan içeri uzattım, yukarı doğru bir merdiven çıkıyordu. Hiç tereddüt etmeden merdivenlerden usul adımlarla yukarı çıktım, yukarı kata vardığımda etrafa bakındım, emin olduktan sonra içeri daldım.

Biraz ilerledikten sonra buranın tamamıyla boş olduğunu gördüm. Silahımı indirdim, etrafta gezinmeye ve bakınmaya başladım. Oldukça boş bir odaydı, nereden baksan bir alışveriş merkezinin giriş katı kadar vardı, belliydi burası bir fabrikaydı. Önceden bölünmüş odaların ve sonradan yıkılmış, yerde kalan beton duvarlarının kalıntıları ara sıra ayağımın altına denk geliyordu.

Arka tarafa doğru sessiz adımlarla ilerledim, en son cam kenarına gelmeden durdum. Çömelip camın kenarına doğru süzıldüm, hafiften ayağa kalkarak etrafı bir güzel süzdüm. Ne bir ışık ne de bir insan vardı, camlardan birinin kolunu tuttum, sessizce açtım. Çok hafif bir şekilde camı sonuna kadar aralayıp yeniden etrafıma ve aşağıya baktım.

“Yaklaşık dört metre Aras, istersen hiç riske atma.”

Atılmayacak gibi değildi, ön kapıdan çıkmak yerine buradan atlamak daha iyiydi. Çok helikopterden atlamıştım, hem de sırtımda 30 kilogram çanta ile... Burası viz gelirdi ama riske atılacak şey ayaklarım değil, ayaklarımdan çıkacak olan sestti.

Tekrar kafamı camdan uzatıp aşağıya baktım, zemin betondu, yaklaşık bir buçuk metre kaldırım vardı, biraz ileri doğru atılırsam toprağa atlayabilirdim. Öteki ihtimal pencereden sarkmaktı, daha basitti ama tüfeğin askı kayışı olmadığından elimde tutmak zorundaydım, tek elimle de aşağı doğru sarkamazdım.

En iyisi atlamaktı, son kez etrafıma bir göz attım, ayaklarımlı çıkarıp pencereden sarktım, tüfeği havaya kaldırıp diğer elimle aldığım destekle kendimi iterek boşluğa bıraktım.

Düşüşüm sert olmuştu ama toprağa zıplayabilmişim, fazla ses çıkmamıştı. Hemen etrafıma bakıp kendimi duvar kenarına attım.

Sırtımı duvara yasladıktan sonra sol tarafa doğru çömelerek ilerledim. Binanın köşesine geldikten sonra hızlı bir bakış atıp çevrenin emniyetli olduğuna karar verince diğer binaya koşarak geçtim.

Bu binanın da köşesine gelince durup biraz nefes aldım, yolun diğer tarafındaki binaya baktım. Kimseler yoktu, devam edip yol kenarına gelince iyice çömelip her pencereye her kapıya dikkatle bakıp kimse olmadığına emin olmak istedim.

Geçen iki dakikalık sürenin ardından, ne bir hareket ne bir ses duydum, nefesimi topladım ve eğilerek yavaş bir şekilde sol tarafına bakarak diğer binaya doğru hareket ettim. Hızlı gidemezdim, ay ışığı gözükmemeye sebep oluyordu, karanlıkta yavaş ilerleyen biri belki dikkat çekmezdi ama huzla geçen biri, birilerinin gözünün kenarına takılırdı.

Önümde ilerlemem gereken yirmi metre vardı ve ben yolun yanındaydım, binaya ulaştığımda arkasından dolanıp Zelal'in kaldığı diğer binaya geçmek zorundaydım, şansım yaver giderse de arkadan bir giriş bulup içeri girebilirdim.

Kimseler görmeden binanın köşesine kadar gelmiştim, vakit kaybetmek istemiyordum; çünkü adamlar yemeklerinden dönerken beni görebilirdi.

Hızlı adımlarla binanın arkasına dolanıp Zelal'in kaldığı binanın köşesine kadar gelmiştim. En riskli yol burasıydı. Köşeden bir bakış attım, kimse yoktu. Yere yatıp sürünmeye başladım, sessiz ve yavaş yavaş sürünerek kaldırıma çıkmadan binanın arkasına geçtim. Kalkmadan son kez arkama ve önüme baktım, emniyetliydi.

Ayağa kalkıp duvarın kenarına çömeldim, bir giriş bulmak zorundaydım. Ama bu binanın diğer binadan hiçbir farkı yoktu. Mimari aynıydı, pencere çok yukarıdaydı. Bakış açımı genişletmek için kaldırımdan indim ve tekrar baktım. Sol tarafımda bir şey yoktu ama sağ tarafımda en üst kata çıkan bir elektrik kablosu vardı.

Yerimden hareket ederek kabloya ulaştım. Oldukça kalın bir kabloydum, çok büyük ve sağlam kelepçelerle duvara tutturulmuştu, sanırım bu bir paratoner kablousuydu. Ama tepeye kadar hayatta çıkamazdım, bu eskimiş binadaki kabloya güvenemezdim. Bir kat yukarı çıkıp artık her şeyi göze alıp ya pencereyi zorlayacaktım ya da kıracaktım, başka çarem yoktu.

Kemerimi hemen çıkardım, göğsümden biraz gevşek bırakacak şekilde bağladım, tüfeği sırtıma kemerin arasına sokup yerleştirdim.

Kablonun kenarına gelip önce bir yokladım, sağlam gözüküyordu. Kabloya asıldım ve kendimi ayaklarımdan da destek alarak yukarı çektim. Kolay çıkıyordum ama kabloun kelepçelerinden biri koparsa ses çıkabilirdi.

Hareketlerim hafif ve darbesizdi, kendimi yukarı çekiyordum ama asla kabloyu zorlamıyordum.

Kelepçelerden de yardım alarak pencereye ulaştım, en son bastığım kelepçe beni pencerenin tam kenarında tutuyordu. Tek ayağımla da olsa kelepçeye basarak sabit durabiliyordum.

Bu katta hiç ışık yoktu ama zemin katın ışığı merdivenden biraz da olsa yukarıyı aydınlatıyordu.

Pencereyi birkaç sefer zorladım ama yerinden hiç hareket etmiyordu, karar vermeliydim; ya pencereyi kıracaktım ya da başka bir yol bulacaktım ki başka bir yol ön kapıdan girmekti.

Pencereyi kırmak ön kapıdan girmekten iyiydi, mantıklı olan kırmaktır.

Dirseğimi hazırladım, vurmak için gerilmiştim ki pencerenin kenarındaki macunlar dikkatimi çekti. Çocukluğum bir anda gözümün önünden geçmişti, ufakken evimizin penceresine geçer, bu sarı oyun hamuruna benzeyen macunlarla oynardım. Tırnaklarımla üzerlerine şekiller çizer, sonra onları düzleyerek kaybederdim.

Bina oldukça eskiydi, pencereler çam ağacından olmalıydı. Camların kenarında da bu sarı macundan vardı, üzerlerindeki beyaz boyadan ilk bakışta görememiştim, dikkat edince anlayabilmiştim macun olduğunu.

Bileğimi zor da olsa kabloun arasından geçirip kendimi sabitledim. Sol elimle belimden düşmeye yüz tutmuş şarjörü çıkarıp, yine sol elimin yardımıyla sağ elime verdim. İçinden bir tane mühimmatı söküp şarjörü pencerenin kenarına koydum.

Elime aldığım merminin uç kısmıyla eskimiş, güneş ışığından kurumuş macuna sürtmeye başladım.

Ucunu biraz açtıktan sonra macunlar eskimenin etkisi ile büyük parçalar hâlinde düşmeye başlamıştı. İlk kenarı üç beş saniye içinde temizleyip sol kenarına geçtim, üstten yukarı merminin ucunu

sürttükçe macunlar dökülüyordu. Diğer kenarlarda da aynı şekilde ilerleyerek pencerenin etrafını bir güzel temizlemiştim.

Sağ köşeye tekrar geçip merminin ucuyla çerçevenin kenarında bir girinti açmaya çalışıyordum. Mermiyi sert bir şekilde çerçevenin kenarına itiyor, pencereyi kastırmak için bir gedik açmaya çalışıyordum.

Mermi her seferinde daha derine saplanıyordu.

Sonunda ufacık bir gedik açmayı başardım. Mermiye son kez bastırdım, sonra sol tarafa doğru oynatıp gerdirmeye başladım. Mermi sağa sola oynadıkça camdan çıtır çıtır ses geliyordu.

Sonunda ufak bir parçayı kırmayı başardım, devam ettim. Artık cam ufak kırıntılar hâlinde dökülmeye başlamıştı, mermi artık tamamıyla içeri giriyordu. Son bir hamleyle sola doğru bastırdım ve avuç içi kadar bir parçayı kırmayı başardım.

Mermiyi biraz daha hareket ettirince camdan kırılan parça artık büyük parçadan ayrılmıştı. Mermiyi çekmeden orta parmağımla kırılan camı çekip aldım.

Sökülen camı şarjörün yanına koyup büyük olan camı dikkatli bir şekilde oynattım, çerçeveden ayırdım. Çerçeveden ayrılan cam artık boşa çıkmıştı, en tepesinden tutup yanlamasına binarın içine yavaşça koydum.

Sağ elimi kablonun arasından kurtarıp kendimi cama çekerek nihayet içeri girebilmiştim.

Bu camı ortadan kaybetmek zorundaydım. Kemerini söküp pantolonuma taktım, şarjörü alıp tekrar belime yerleştirdim.

Camı alıp odanın köşesine kadar taşıdım, yere paralel bir şekilde yatırp sessizce bıraktım. Böylelikle biri buralarda gezerse, en azından camı görme ihtimali daha düşük olacaktı.

Silahımı doğrultup ışık gelen tarafa yöneldim.

Bu kat da kaçtığım bina gibiydi, eski bölünmüş odaların duvarlarının kalıntıları ayağıma takılıyordu. Hemen merdivene ulaşip üst katlara çıkmalıydim, bir an önce Zelal'in odasına girmek istiyordum. Sessiz adımlarla ayaklarımın ucunda ilerleyerek merdivene kavuşmuş ve üst kata çıkmıştım.

Göz ucuyla baktığımda kimseleri göremedim, devam ettim, kata çıktım. Bu kat diğerleri gibi değildi, odalar yerinde duruyordu.

Adamın dediğine göre Zelal'in odası en üst kattaydı, çıkmam gereken üç kat daha vardı. Merdivenlerden çıkmaya devam ettim, her kata geldiğimde etrafıma bakınıyor, kontrol ediyor, sonra devam ediyordum.

Son kata geldiğimde artık daha yavaş ve sessizdim, silahımı doğrultarak gidiyordum. Koridorun sonu gözüküyordu ve kimse yok gibiydi.

Kısa zaman içinde koridorun sonuna gelmiştim, soldaki Zelal'in kapısıydı. Önünde durdum ve içeriyi dinledim, ses gelmiyordu. Kapının koluna bastırdım, kapalıydı.

"Tüh be! Zaten açık olsa şaşardım!"

Kapı kilitliydi ama ahşaptan olması sevindiriciydi, en azından demir değildi. En kötü ihtimalle omuzlarımla kırardım. Bu kadar yüksekte adamlar sesimi duymazlardı da. Ayrıca saç tokam vardı.

Kapı kilidi normal evlerin içinde bulunan odaların kapı kilitleri gibiydi; büyük bir deliği vardı, açılması zor değildi, en azından açmak için denemeliydim.

Cebime koyduğum tokayı çıkardım ve ucunu eğip delikten içeri soktum. Birkaç sefer kurcaladıktan sonra kilit dilini bulmuştum. Ama tokenin gücü yetmiyordu, uyguladığım güce dayanamıyor ve eğiliyordu.

Bir şeyler yapmalı ve bu kapıyı muhakkak açmalıyım.

Sürekli varlığıyla beni bir hayli rahatsız eden şarjör geldi aklıma, belimden çıkardım ve elime aldım, şarjörün içindeki kalın ve sert yayı kullanabilirdim.

Hemen içindeki mermileri üçer beşer çıkarmaya başladım, mermiler bitince şarjörün kış tarafındaki mandala basarak arka kapağını, sonra da yayı çıkarttım.

Yayı elime aldım, oldukça zor da olsa düzeltmeyi başardım, sonra ikiye katlayıp uçundan bir buçuk santim kadar büküp bir anahtar şekli verdim. Elimle yoklayarak güç uyguladım, çok fazla eğilmiyordu.

Delikten içeri soktum ve kilit gediğini bulduktan sonra hafifçe çevirdim, kapıyı kendime doğru çekip kapının kilide olan baskısını azaltarak kilidin rahatça geri gelmesi için üzerindeki baskıyı azalttım.

Şarjör yayı biraz eğilmişti ama uyguladığım baskıya dayanamayan kapının kilidi bu kez düşüvermişti. Hemen kapı kolunu yokladım ama hâlâ kilitliydi.

“Ulan Zelal, ulan Zelal!”

İkinci kilidi açmam ilkinden daha basit oldu, biraz uğraştıktan sonra hemen açılmıştı.

Kapı kolunu hafiften çevirdim, yavaş yavaş kapıyı araladım. İlk başta içeriye hızlıca bir bakış atıp kontrol ettim, karanlıkta gördüğüm ilk şey masa üzerinde parlayan bir nesneydi. İçeri girmeden önce çıkardığım mermileri cebime koyarak toplayıp geride delil bırakmadım.

İçeri girip kapıyı sessizce kapattım, arkasına yaslanıp rahat bir nefes aldım.

Kapıyı yeniden kilitlemem gerekiyordu, bu şekilde bırakamazdım, şüphe doğururdu.

İlk başta odaya şöyle bir göz atmanın uygun olacağını düşündüm, masada parlayan nesneye bakarak başlayacaktım. İleri doğru adımladım, masaya yaklaştım, elimle masayı yokladım.

Bu bir tabancaydı, tabancayı elime aldım, şaşkınlığımı gizleyememiştım.

“Vay vay vay! Zelal’e bak sen, benim 45’liğime el koymuş. Ben sana yedirir miyim be zilli, sen gel bakalım, neler yapacağım sana!”

Tabancamı alıp bir öpücük kondurduktan sonra şarjörünü kontrol edip belime taktım.

Odayı elimle yoklayarak kontrol etmeye devam ettim, az ilerleyince ayağım bir sehpaye değmişti, hafifçe elimi üzerinde gezdirdim. Üzerinde birkaç kitap vardı, başka bir şeye denk gelmedim.

Üç gündür yarasa gibi karanlıkta geziyordum, ışığı açmadığım için küfürler yağıdınıyordum.

Sehpayı geçip ilerlemeye devam ettim, bir el feneri ya da çakmak bulmak zorundaydım.

Birkaç adım daha ilerleyince duvardaki perde dikkatimi çekmişti, ileri doğru atıldım ve perdeyi yanya kadar araladım. Ay ışığı içeri girince oda bir nebze de olsun aydınlandı.

Artık daha net görüyordum.

Oda oldukça geniş ve büyüktü. Kapıdan girişte bir masa, onun yanında duvarda kitapların olduğu bir raf, rafın önünde bir koltuk

takımı vardı, masanın benden taraf ucunda tekli bir koltuk ve orta büyüklükte bir sehpa duruyordu.

Sol yanımda tekli bir yatak, yatağın iki yanında da iki ya da üç çekmeceli komodinler vardı.

Sağ yanımda ise iki kapaklı bir gardırop ile buzdolabı vardı.

Acaba buzdolabının içinde bir şeyler var mıydı?

İki adımda buzdolabının yanına ulaştım, kapı kolunu tuttum ve kapağı açtım. Işığın odaya fazla yayılmasını istemiyordum, o yüzden kapağın soluna geçip bedenimi önüne siper ettim.

İlk gördüğüm bir pet su olmuştu, şişeyi dolaptan çıkardım ve sehpanın arkasındaki tekli koltuğa oturdum. Susuzluktan dudaklarım çatlamıştı neredeyse ciğerlerim yanmış, boğazım kurumuştur.

Şişenin kapağını açtım ve ağır ağır yudumlamaya başladım. İlk önce ağzımı ıslatmakla yetindim. Böyle durumlarda, yani birkaç gündür su içmeyip de birden kana kana su içip tka basa yemek yemek, vücudun istenmeyen tepkiler vermesine sebep olabilirdi. Bu iş banyılmaya kadar da giderdi.

Boğazımdan giden suyun aşağı doğru inişini hissedebiliyordum, midemdeki yangın bir anda sönmüş, bağırsaklarım çalışmaya başlamıştı.

Kontrollü bir şekilde bu evreyi atlattımalıydım. Yaklaşık iki bardak kadar su içtikten sonra şişeyi masada bırakıp tekrar dolaba bakmak için hareket ettim, yiyecek bir şeyler almalıydım.

Kapağı tekrar araladım, eğilip dolabın içine baktım. Pek bir şey yoktu ama bolca meyve vardı, bir elma ile bir tane muz alıp kapağı tekrar kapattım. Arkamı dönüp giderken dolabın üstündeki poşet dikkatimi çekti. Poşete uzandım, içine baktım, sandviç ekmeği vardı, bu hepsinden iyi olmuştu. İçinden iki tane alıp poşeti tekrar yerine bıraktım.

Koltuğa geçip dolaptan aldığım elma ve muzı yerken bir kulağım da kapıdaydı, tedbiri elden bırakmıyordum.

Zelal'in yatağının kenarındaki komodinlerin içini bakmak geldi aklıma, yerimden kalktım. Bir elimde elmadan ısırık alırken; diğer elimdeki sandviç ekmeğinden ısırıklar alarak ikisini de bitirmeye çalışıyordum.

Bu elma ve sandviç beni asla doyurmazdı, boş kuyuya taş atmak gibiydi. Benim sıcak bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı, mesela yannın kâse mercimek çorbasıyla ıslattığım midenin üzerine iki porsiyon kuzu ciğer ya da acılı bir Adana. Yok yok, en iyisi karışık ızgara, içinde köfte de olmalıydı, bayılıyordum et yemeye...

Hatta yakın çevremın bildiğı bir sözüm de vardı.

"Beni Türk kebabçılara emanet edin."

Ama şu anda bunlar asla gerçekleşmeyecek hayallerdi ve ben havalı kurmayı çocukluğumda bırakmıştım. Elimdekiyle yetinmeli ve gerçekçi olmalıydım, öyleydim de.

İlk başta komodinin üzerindeki saate göz atıp saate baktım, sekize on vardı, zaman ne çabuk geçmişti.

Sonra ilk çekmeceyi açtım, içinde şarj aletleri, piller, birkaç saç tokası, tarak ve ufak bir parfüm vardı. Bunları tam olarak net göremesem de elimle kontrol ederek anlayabiliyordum.

Alt çekmecede birkaç tişört ve atlet vardı, onun altındaki çekmece kilitliydi, meraklanmıştım ama çok önemli bir şey olsa zaten buraya koymaz diye geçiştirdim içimden, es geçip yatağın diğer ucundaki komodine bakmak için ayağa kalkıp diğer tarafa geçtim.

En üstteki çekmeceyi açtım. Krem, bir tane ufak cep telsizi, telsiz batarya bloğu, birkaç fotoğraf, orta boy not defteri, kalemler vardı.

Bir alt çekmeceyi araladım.

Gördüğüm manzara karşısında çocuklar gibi sevinmişim.

Çekmecede en az beş paket sigara vardı, hemen açık olanlardan birinin içinden bir dal sigara aldım, çakmak bulmak için çekmeceyi karıştırdım ama bu çekmecede bulamamıştım.

En alt çekmeceyi açtım, karıştırdım ama burada da yoktu.

Ağzımda sigara, ayağa kalktım ve karşımdaki gardıroba yöneldim, kapısını açtım, içini kurcaladım ama elbise ve iç çamaşırsından başka bir şey yoktu.

Kitaplıkta olabilir miydi acaba?

Hemen kitaplığa yöneldim, kitaplığın ortasında boş bir kısımda derin işlemeli bir kâse vardı, elimi içine attım. Birkaç tane mum vardı, mumları çıkarıp yeniden kâsenin dibine elimi uzattım, dokunduğum şey bir kibrit kutusuydu, çıkarttım ve salladım, doluydu.

Kibrit kutusunu alıp tekli koltuğa geçtim. İçini açtım, bir tane kibrit çıkardım ve kibriti kava vurdum.

Yanan alevi tam sigarama götürüyordum ki dışarıdan gelen korna sesiyle sigarayı yakmadan kibriti söndürdüm. Hemen eğilerek cam kenarına gittim, aşağıda en az dört beş araba vardı, Zelal gelmiş olmalıydı.

Camdan biraz daha kafamı uzatıp dışarı baktığımda araçlar arasında sıyrılarak yürüyen Zelal'i gördüm.

Bu binaya doğru yaklaşıyordu, arkasından iki de adam geliyordu. Kafamı uzatıp ayağa kalksam da Zelal kaybolup gitmişti.

Birden kapıya doğru baktım ve tüylerim diken diken oldu.

"Kapıyı kilitlemedim!"

Gömleğimin cebindeki şarjör yayını çıkarıp hızlıca kapıya yanaştım, hemen eğilip yayı anahtar deliğinde içeri soktum. Zelal şu an merdivenleri adımıyor olmalıydı, acele etmeliydim.

Gediği bulup yayı gediğe denk getirmiştım ama bunu yaparken bir dakika çoktan geçmişti, en fazla bir dakikam daha vardı. Zelal'in ayakkabılarını düşündüm, altı kauçuktu, hayatta geldiğini duyamazdım, acele etmeliydim, hiç zamanım kalmamıştı.

Yayı zorladım, parmaklarım acıyordu ama yine de kapı kilitlenmiyordu.

Bir elimle yayı çevirmeye çalışırken, diğer elimle kapının boşluğunu almaya çalıştım ki kilit dile birden oturuvermişti. İkinciye çevirecek kadar zamanım yoktu. Silahımı belimde yokladım, uygun bir pozisyona getirdim, nefesimi tuttum ve bekledim.

Ortalama 30 saniye kadar vardı, eğer Zelal buraya geliyorsa en fazla 45 saniye içinde burada olmalıydı.

Saniyeler birer birer geçerken ben kapının önünde ses duymak için umut ediyordum.

Kapının önünden duymayı umduğum ses çok geriden gelmişti. İki kişi buraya doğru yaklaşıyordu, Zelal alevli bir şekilde biriyle konuşuyordu ama anlayamıyordum. Biraz daha yaklaşıncı konuşmalar netleşti, kapı önüne gelip durduğunda artık her harfi duyabiliyordum.

"Hata istemiyorum, anladın mı, tek bir hata istemiyorum. Yarın büyük misafirimiz gelecek, onu iyi karşılamalıyız. Herkes gidip dirlensin, sabah erkenden etrafa çekidüzen verin, anlaşıldı mı Sait?"

"Anladım Zelal, sen merak etme, ben her şeyi halledeceğim."

Yarın gelecek misafir kimdi ki acaba? Zelal'in bu kadar hazırlık yaptırdığı kişi kim olabilirdi?

"Eee, Sait, ne bekliyorsun, hadi git, odama gireceğim."

Ve beklenen an geldi, Zelal odaya giriyordu. Adamın ayak seslerini duymuştum, gitmişti. Zelal kapı eşiğinde bekliyor, sanırım anahtarını çıkarıyordu.

Kapı kolu hafiften oynadı, ardından anahtar deliği yalayarak içeri girdi.

Bir kez döndü ve durdu, ikinci kez dönünce kapı dili yuvasında düştü ve kapı açıldı.

Kapı açılmasına rağmen Zelal içeri girmiyordu, iki sefer kilitletiğinden emindi de acaba hatırlayıp bir şeyden mi şüphelenmişti, o yüzden mi girmiyordu?

Beş saniye içinde içeri girdi girdi, girmede, kapıyı hızla açıp onu içeri çekecektim.

İçimden saydım 1, 2, 3... Dördüncü saniyeye gelmemiştim ki Zelal kapıyı hafiften aralamaya başladı.

Kapının aralanan kısmından Zelal'in cep telefonu ile uğraştığını tahmin etmiştim, çünkü tavana doğru ışık vuruyordu.

Kapı biraz daha açıldıktan sonra Zelal içeri girmişti. Elinde telefon, etrafından bihaber, kapıyı kapatmış, sağ elindeki telefonu sol eline aldıktan sonra sağ eliyle ışığı açmak için duvardaki anahtara götürmüştü ki yerimden sessizce hareket edip dirseğimle boynunun arkasına vurdum.

Zelal'in cılız bedeni ayaklarımın üstüne düştükten sonra hemen yerden kaldırıp üzerindeki tabancayı çıkardım, kabaca bir arama yaptıktan sonra tekli koltuğa kaldırıp bıraktım.

Ellerini bağlamak için yatağının kenarındaki komodinlerde ne kadar kablo varsa aldım, hem ayaklarını hem de ellerini sıkıca bağladım. Ağzı da bağlamak zorundaydım. Çok sert vurmamıştım, sadece birkaç saat baygın kaldıktan sonra uyanacaktı.

Zelal'in gardırobunu açıp biraz karıştırdıktan sonra inci bir bluz buldum, bluzun kolunu kopardıktan sonra Zelal'in ağzını bağladım.

Çekmecedен aldığıм bir paket sigarayı açıp dudaklarıмun arasına bir dal yerleştirdim.

Zelal'in üzerini aradım, cebinden bir çakmak çıkmıştı. Tekli koltuğun karşısındaki sehpaye oturdum, sigaramı yaktım ve derin bir nefes içime çektikten sonra dumanı Zelal'in yüzüne üfledim.

"Dünyanın en yüce tahtına da çıksan, oturacağın yer kendi kıcının üstüdür Zelalciğim, sen hele bir uyan, bak sana neler edeceğim. Yaptığın artistliğin hesabını sormaz mıyım sandın?"

SIR ADAM

Dördüncü sigaramı da küllüğe basıp söndürdüm.

Ayağa kalkıp dolabın kapağını açtım, su şişesini çıkarıp doyana kadar içtim. Petin dibinde iki bardak kadar anca su kalmıştı, Zelal'e doğru adımladım, yanına gelince suyu başından aşağı azar azar dökmeye başladım. Birazını ensesine, kalan suyu da yüzüne serpererek peti yere bıraktım.

Sehpaya oturdum, elimi kaldırdım ve Zelal'e okkalı bir şamar attım.

"Uyan uyan, uyan da biraz oyun oynayalım, ayarsız enerji seni!"

Birkaç tokadın ardından Zelal yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Gözlerini açtı, puslu görüyor olmalıydı. Gözlerinin önündeki perdeyi kaldırmak için sağlam bir tokat daha attım.

"Uyansana kızım, otel mi sandın burasını, uyan da züppe seninle bir çift laf konuşsun!"

Zor da olsa yediği tokatların ve buz gibi suyun etkisi ile Zelal gözlerini açabilmişti, kendine geldi ve gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Sen!"

Okkalı bir şamar daha attım.

"Evet, benim, hani bir gün önce ağzını burnunu kırdığın züppe çocuk!"

Zelal inanılmaz derecede şaşırmış ve afallamıştı, gözlerini bir anlığına benden ayırıp bağlı olan elleri ve kollarına baktı, tekrar gözlerini bana doğrultmuştu ki bir şamar daha attım.

Yediği tokadın etkisi ile başı sağ yanına savrulmuş, kızgın bakışlarını yavaş yavaş yeriden bana doğrultmuştu.

"Sana ne dedim, herkesin bir planı vardır, dedim! Sen ne yaptın, *alçak dağları ben yarattım* havasıyla, sanki koltuklarının altında beşer kiloluk karpuz taşıyormuş gibi artist artist rol kestin. Sana, beni o odada pataklamana fırsat vermeseydim bunu yapabilir miydin sanıyorsun!"

Ayağa kalktım, Zelal'in çenesinden tutup başını tıpkı bana yapışığı gibi yukarı kaldırdım.

“Kimsiniz siz? Gücünüz kudretiniz ne Zelal? Kendinizi ne sanıyorsunuz? Yıkılmaz duvarlarınızı yıkar, geçilmez geçitlerinizi deler geçeriz! Sana bir anlaşma ile geldim, sen ne yaptın, kıcını başını oynatıp bir havalara girdin ve beni, bizi ezmeye kalktın! Peki neden! Çünkü sen korkak bir tavuksun Zelal. Yıllardır saklanarak seni kovalayanlardan kaçtın! Sana kaçmaman için, biraz da olsa özgür olabilmen için bir teklif sundum, kardeşini kurtarabilirim dedim. Buna karşılık sen ne yaptın, tıpkı bir âciz gibi hareket ederek beni tartakladın ve yine kaçtın.”

Çenesini bırakıp saçlarından tuttum, sertçe çekip gözlerini gözlerime dayadım.

“Bana bak kızım, ben çok ölüm gördüm, çok da öldürdüm. Burada kafana sıkar, cesedini bir köşeye atar, çıkar giderim. Bir mermi üç lira, senin de üç liralık değer var. Ama sen şunu anlayamayacak kadar geri zekâlısın, ölüm her zaman çözüm değildir, bazen senin gibi ukala ve gerzek bir insanın vereceği bilgiler birçok insanın hayatını kurtarabilir. Seni neden öldürmedim sanıyorsun, bunu kendine hiç sordun mu? Bu adam neden bana yaşama fırsatı verdi, dedin mi? Sordun mu bunu kendine!”

Saçlarını bırakıp kendimi geri çektim, Zelal’in duygularıyla oynayıp ona anlayacağı dilden konuşmalıydım ve zararsız biri olduğumu ciddiyetle anlatmalıydım.

Sehpaya oturdum ve bir sigara yakıp dumanı havaya üfledim.

“Bana bak kızım, sana son kez söylüyorum. Asi’yi kurtarmak ve kellene ödül koyan, peşindeki adamların birçoğunu temizlemek istiyorsan benimle anlaş. Şimdi ağzındaki bağı çeceğim, seni çözdüğümde bağırırsan bile buradan yine de arkadaşlarımı alır, çıkar giderim. Adamların da bize bir cacık yapamaz, seni de yanımda götürür sonra bir çukura atarım, bunu bilesin. Ama yok, *tamam, yeterince burnum sürtüldü, eline ikinci kez fırsat geçmesine rağmen kafama sıkımayarak güvenimi kazandın*, deyip de beni sessiz sakın dinlersen sana en başından her şeyi anlatmaya hazırım, anlaştık mı?”

Zelal’dan gelecek bir cevap için yüzüne bakıyordum, o ise yüzünü sağa doğru çevirmiş, gururu yüzünden göz teması kurmak istemiyordu. Sorumu tekrarladım.

“Anlaştık mı Zelal?”

Birkaç saniye bekledikten sonra yine yüzüme bakmadan başını hafiften salladı, sonunda yola gelmişti.

"Güzel, artık iki medeni insan gibi iş konuşabiliriz."

Ayağa kalktım ve ağzındaki bağı birkaç saniye içinde çözdüm. Birkaç sefer çenesini oynattı, yeniden başını sola doğru çevirip öylece kaldı. Şimdi onu yumuşatıp konuşturma vaktiydi.

"Bak Zelal, seni anlıyorum. Sana hak da veriyorum ama sen de biraz insanlara güvenmeyi öğrenmelisin."

Başını sertçe çevirip gözlerime baktı.

"Sana mı güvenmeliydim?"

Zelal'e doğru birazcık yaklaştım, ben de ona gözlerimi diktim.

"Bak Zelal, ağzını yeniden bağlar seni şamar manyağı yaparım, beni kızdırma! Sana, bana güvenmemen için hiçbir şey yapmadım."

"Sen öyle düşünüyorsun ama yaptın."

"Ne yapmışım?"

"En başında, örgüte yeni katılım olacaktı ve katılacak kişiler de ufak yaşta kızlarmış diye beni kandırdın, ne çabuk unuttun!"

"Sen cidden alıksın kızım, o sana ulaşmak için bir tezgahtı, neden anlamıyorsun?"

Yanan sigaramı küllüğe basarak söndürdüm ve ayağa kalkarak tekrar Zelal'e döndüm. Sesimde her zamankinden fazla ciddiyet vardı.

"Peki, adamlarını o gece öldürmeyerek, bir savaş başlatmayıp kendi canımızı ortaya atıp ta buralara kadar gelmemize ne diyorsun? Bunu o alık kafana sorsana bir. Bu adam, benim o gece adamlarımı neden öldürmedi de, beni neden öldürmedi de, Bedirhan'ı nasıl buralara kadar getirdi de, Asi'yi nereden biliyor, babam ile nasıl iletişime geçti, beni nasıl bu kadar iyi tanıyor, desene Zelal!"

Sesimi oldukça yükseltmişim ama artık hiçbir şey umurumda değildi, çünkü Zelal artık yola gelmişti, gözlerindeki inanmışlığı görüyordum. Son kez darbeyi vurdum ve yerime oturdum.

"Her şeyi geçtim, bu adam madem benim peşimde, hâlâ neden benim kafama sıkıyor de Zelal!"

Bir sigara daha yakıp, kitaplığın oradaki koltuğa oturdum. Zelal'in biraz rahat konuşması için yanından ayrıldım.

Bir müddet sessiz kaldıktan sonra Zelal sessizliği bozdu.

"Ne istiyorsun?"

Zevkle sigaramdan bir nefes çekip bıraktım.

"İşte böyle, yola gel!"

"Doğru konuş Aras, sinirlerimi zıplatma benim, yediğin dayak az geldi sanırım."

Hafifçe tebessüm ettim.

"Yok, tam kıvamındaydı da, hayırdır, yoksa senin de mi bir plan var, o sandalyeden kalkacağını mı sanıyorsun?"

"Bu hiç belli olmaz Aras."

Ayağa kalktım, tekrar Zelal'in yanına gittim, karşısına geçince ellerini tuttum, bağlı olan kabloları çıkarmak için hızlıca düğümleri çözüyordum.

Zelal şaşkınlıkla gözlerini bana dikmiş bakıyor, ellerini çözüp onu özgür bırakmamı hayretler içerisinde izliyordu.

"Boşuna heveslenme güzelim, seni serbest bırakmıyorum. Üzgünüm ama hevesin kursağında kalacak, sen ayarsız enerjinin birisin, henüz sana tam olarak güvenmiyorum."

"İyi de o zaman neden çözüyorsun?"

"İşte bunun için..."

Zelal'in ellerini çözmüş, sol bileğindeki belli belirsiz gözüken dövme-yi başparmağımla üzerine bastrarak gösteriyordum.

"Canımı yakıyorsun!"

Zelal'in yüzünün şeklini gördükten sonra sıkıttığım bileğini yavaşça bıraktım.

"İşte bunu istiyorum, her ayrıntısını bilmek, öğrenmek istiyorum."

Bileklerini ovuşturarak Zelal gözlerini kaçırarak konuşuyordu.

"Eskide kalmış, saçma sapan bir şey işte. Ne yapacaksın, boş ver."

"Boş veremem Zelal, bugün bu sandalyede oturuyorsan eğer o dövme sayesinde... Buna emin olabilirsin."

Zelal anlamsız gözlerle bana bakıyordu.

"Nasıl yani?"

"Nasılı falan yok Zelal, sen soruma cevap ver. Ben bir dövme-den yola çıkarak buralara kadar geldim ve bugün karşımda sen oturuyorsun, şimdi de sorularımı cevaplayacaksın. Her şeyi anlat, ama her şeyi..."

"Dövme hakkında mı?"

"Evet canım benim, dövme hakkında..."

Zelal en başından itibaren konuşmaya başlamıştı, ara sıra konuyu değiştiriyor ama en ufak ayrıntıyı bile duymak istediğim için sorularım üzerine anlatmak zorunda kalıyordu.

Tam da bizim düşündüğümüz gibiydi dövme olayı. İnanç sistemi, ayinler, toplantılar, her şey tahmin ettiğimiz gibiydi.

Ortalama yarım saat geçmiş, ben bilgiye doymuştum. Zelal eski günlerini hatırladığı için ufak bir sarsıntı geçiriyor gibiydi, eski anılar onu sarsmış, pişmanlık içerisinde gözüküyordu.

Farklı bir şey öğrenmesem de, bunları Zelal'in ağzından bizzat dinlemek beni farklı hissettirmişti, sanırım Zelal'in de konuşması son bulmuştu.

"Sen zeki bir adamsın Aras, bu kadar ince düşünüp buralara kadar gelmen çok zor. Şimdi bana, *seninle Asi'yi kurtaracağız mı* diyorsun?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru adımladım.

"Aynen öyle diyorum Zelal. Başka çıkış açısı bir fikrin varsa söyleyebilirsin, çekinme."

"Hayır, yok ama bu zor, oraya gidip tek parça hâlinde çıkmak, çok zor."

Gökyüzündeki aya bakıyordum, bizim çocuklar aklıma gelmişti.

"Zor diye bir şey yok, imkânsız hiç yok, orası bizim işimiz Zelal. Sen sadece toplantı yapılacak yeri bul, kâfi."

"O benim işim, sen de o kısmını merak etme, bulmam zaman alır ama bulurum."

"Peki, Zelal, şimdi şöyle yapıyoruz güzelim. Beraber aşağı iniyoruz ve arkadaşlarımızı hapis tuttuğun yerden çıkarıyorsun, sonra mutlu mesut geçinip gidiyoruz."

Zelal birkaç saniye düşündü.

"İlk yanlış hareketinde ayağını kaydırıyorum Aras, sana kayıtsız şartsız güvenmiş değilim, haberin olsun!"

Ayakta dikilip beklerken ufak bir gülümsemeyle cevap verdim Zelal'e.

"Dikkat et de ayağımı kaydırırken kıcının üstüne düşmeyesin Zelal, bu sefer bu kadar anlayışlı ve iyimser olmayabilirim, haberin olsun. O Aras'ı tanımak istemezsin, aynı şey senin için de geçerli, bil istedim."

Anlaşmış gözükiyorduk, Zelal cevap vermeden susmayı tercih etmişti. Zelal'e yaklaşarak devam ettim.

"Hazır mısın?"

Ses tonu oldukça inatçı ve sinirliydi.

"Evet, çöz beni, gidelim."

Zelal'i bağladığım kalan bağlardan da kurtarmıştım. Ayağa kalkıp direkt olarak ışığı yakmıştı.

"Eğer dışarı çıkarsan üzerimi değiştireceğim, daha rahat bir şeyler giyinmem gerek."

Hafifçe gülümseyerek muzip tavrımı takındım.

"Benim için sorun yok Zelal, değiştirebilirsin."

"Çıksana be adam!"

Kapıya doğru yürürken Zelal'in yanına gelince durup, dibine kadar sokulup onunla göz göze geldim.

"İki dakikan var, sakın yanlış bir şey yapmayasın, kapının önünde seni bekliyorum."

"Çık dedim!"

Kapıyı açmış ve dışarı çıkmıştım, biraz sonra Tarık Yarbay'ı göreceğim biraz içimin rahatlamasına sebep olmuştu. Kapı önünde kimse yoktu, etraf da oldukça sessiz görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Zelal odasından çıktı ve hiçbir şey demeden ilerlemeye başladı. Bu kız resmen bana üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Hızlı bir adım atarak kolundan tuttum ve onu geri çektim.

"Yavaş ol Zelal, acelen mi var?"

Kolunu çekip kurtarmak istese de bunu başaramamıştı.

"Ne o, arkadaşlarını görmek istemiyor musun?"

"Beraber gideceğiz!"

Kolunu kurtarmak için ikinci sefer hamle yaptığında hafifçe elimi gevşettim. Kolunu ellerimden kurtardı.

"Keşke seni biraz daha dövseydim!"

"Ne o, hırsını alamadın mı?"

"Senin gibi gıcık bir tipten hiçbir zaman hırsımı alamam ben!"

"Ayarsız enerji, kapat o minik çeneni de biraz iş yapalım he, ne dersin!"

Cümlem biter bitmez bu sefer ilk ben adımlamıştım koridorda, Zelal ise peşime takılmış, geliyordu.

Aşağı kata inen ilk merdivenlere ulaştığımda Zelal yanımda belirdi, tam arkada geliyor, beni takip ediyordu. Tedirgin değildim, aşağıdaki adamlar beni önde bile görseler Zelal'i yanımda gördükleri için bir şey yapmayacaklardı. Emin adımlarla merdivenleri inerken artık zamanın daraldığını hissedebiliyordum. Bu büyük toplantıyı kaçıramazdık, bunca emek boşa gidemezdi.

İki kat aşağı inmiştik, hiç konuşmadan ilerliyorduk. Sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı da kendini işi vermiş iki insan gibiydik. Zelal de artık çok iyi biliyordu ki, artık yaşananları bir tarafa bırakmak zorundaydık, zaman çok kıymetliydi bizim için.

En aşağı katın merdivenlerinden aşağı inerken Zelal kıvrak bir hareketle öne geçmişti.

"Benim önde gitnem daha uygun olur."

Öne geçmesine müsaade ettim, merdivenlerin bitiminde giriş katına indik. Zelal ve beni yan yana gören adam şaşkınlığını gizleyemiyordu. Birden oturduğu yerden kalkmış, kalakalmıştı. Zelal sinirli gözlerle adama bakıyordu.

"Çık dışarı!"

Adam Zelal'in emrini harfiyen yerine getirmiş, kapıya doğru hamle yaparak açıp dışarı çıkmıştı. Çıkarken son kez bize dönüp bakmayı da ihmal etmemişti.

Zelal bana doğru dönmüş, tek kaşını kaldırmış, ellerini beline götürmüştü.

"Söylesene Aras, bu adamların hepsini nasıl atlatmayı başardın, mahzenden nasıl kurtuldun, çok merak ediyorum?"

Ufak bir kahkaha attım.

"Her şeyi bir kenara bıraktın da bunu mu merak ediyorsun Zelal?"

"Evet, itirazın mı var?"

Zelal'e hafiften omuz atarak kapıya doğru yürümeye devam ettim, Zelal ise omuz darbemden ufak bir sarsılmış, arkamda resmen ciyaklıyordu.

"Sen nasıl bir öküz çıktın ya, aptal adam!"

Umursamaz bir şekilde yoluma devam ediyordum.

"Kime diyorum ya ben!"

Kapının kolunu tutup hafifçe araladığımda arkamı döndüm.

"Fazla merak iyi değildir Zelal, kaldır kıcını, hadi düş önüme!"

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda biraz önce dışarı çıkan adam ile göz göze geldim. Adam sinirli gözlerle bana bakıyordu.

“Ne bakıyorsun lan lavuk, sokarım kafanı şimdi yere!”

Adam tam ağzını açmıştı ki, Zelal kapıyı açıp ortamın gerildiğinin farkına vardı.

“Sen hâlâ burada mısın? Defol git, mahzendeki salakları dışarı çıkar, sizinle sonra hesaplaşacağım ben!”

Adam yanımdan ayrılmaya uzaklaşınca sesimizi duyan diğer adamlar da sağdan soldan üçer beşer çıkmaya başlamıştı, ardından Zelal adamlara bağırды.

“Hepiniz işinizin başına dönün, sizinle sonra görüşeceğiz!”

Konuşmasının ardından adamlar teker teker binaların içerisine giriyordu, hepsi de meraklı ve endişeli gözüküyordu, “*Bu adam nasıl oldu da o delikten çıktı,*” dediklerini duyar gibiydim.

Ben adamları süzerken Zelal yanımdan fırlayıp gitmişti, peşinden devam ederek arkasından ilerliyordum. Gittiği yeri biliyordum, mahzendeki adamlardan biri Tark Yarbay’ın nerede tutulduğunu söylemişti. Beni gördüğünde çok şaşıracaktı...

Zelal önde hızlı adımlarla ilerliyordu, ben ise iki üç adım arkasından onu takip ediyordum.

Beraber sokağın en sonundaki köşe başında duran binaya doğru ilerleyip binadan içeri girdik. Bizi çok önceden gören adamlar silahları ellerinde ayakta bekliyordu. İçeri girer girmez ikisini de baştan aşağı süzdüm, silahsız bile olsam ikisini de lokma gibi ezip geçerdim. Çelimsizlerdi, zayıflardı, düzenli beslenemedikleri belliydi.

Binadan içeri girer girmez bizi sağlı sollu odalarla dolu bir koridor karşıladı, Zelal önümüzde uzanan koridordan içeri girince, arkamızda dikilen adamlardan biri koşarak Zelal’in yanına ulaştı. Ben arkadan yavaş yavaş ilerliyor, odanın hangisi olduğunu bilmediğim için geriden geliyordum.

Adam Zelal’i de geçmiş ve koridorun sonuna kadar gitmişti; o zaman anladım ki Tark Yarbay ve Seyit ile adamları, koridorun en sonundaki odadaydı.

Sondaki odaya vardığımızda adam kapı kenarında duruyor, Zelal’den gelecek bir emir bekliyordu. Zelal gözü ile kapıyı işaret

ettiğinde adam elinde tuttuğu anahtarı kapıya sokup iki tur çevirdi, demir kapı hafiften aralandı. İlerledim, Zelal'in kolundan tuttum.

"İlk ben gireyim."

Zelal ile göz göze geldik, hafiften başını sallayıp *tamam* dedi.

Kapının önüne geldim, usul usul kapıyı araladım, odanın ışığı yanıyordu, içeride göreceğim manzarayı merak ediyordum, o yüzden hızlanıp kapıyı sonuna kadar araladım.

İçeri henüz bir adım atmıştım ki, Tarık Yarbay ile göz göze gelmem bir oldu.

"Neredesin lan sen çömez!"

"Komutanım!"

"Başlarını ulan komutanına, senin kıçının keyfini mi bekleyeceğiz burada, nerede kaldın sen?"

"Bazı taşların yerine oturması gerekiyordu komutanım!"

Tarık Yarbay oldukça ciddi gözüküyordu, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, hafifçe gülümsedi ve omzuma hiçte hafif olmayan bir yumruk indirdi.

"Şaka çömez, şaka..."

Kapının arkasında bizim konuşmamızı dinleyen Zelal'e omuz hizamdan baktı ve devam etti.

"Bakıyorum da kızı kafalamışsın!"

Başımı geriye çevirdiğimde, kapının önündeki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirip bize bakan Zelal ile göz göze geldim, ona bakarak devam ettim.

"Biraz zor oldu ama katır inadını kırdım sonunda, cazibem karşısında fazla dayanamadı, su gibi eriyip gitti komutanım."

Zelal ukalaca konuşmamın ardından gözünün önüne gelen saçlarını ufak bir salınım ile dağıttı ve sinirli bir tavırla çıkışa doğru yürümeye başladı. Tekrar yönümü Tarık Yarbay'a döndüm. Seyit de Tarık Yarbay'ın yanına gelmişti, ellerimizi uzatıp tokalaştık.

"Ee, çömez ne diyor Zelal, yardım etmeyi kabul etti mi?"

"Evet, komutanım, o iş cepte, Zelal yola geldi, her türlü yardım edeceğine inanıyorum."

"Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor, içimden bir ses fazla zamanımızın kalmadığını işaret ediyor."

"Nedense o ses bana da aynı şeyi söyleyip duruyor komutanım, yarın erkenden bir şeyler elde etmek zorundayız. Toparlanmamız ve harekâtı başlatmamız için de ayrı bir zamana ihtiyacımız var."

"Bakalım Zelal bize neler verecek, denildiği kadar yaman mıymış göreceğiz. Bir de yok bu kızın arkasında birisi var, kesin var deyip duruyordun, hani ne oldu çömez?"

"Sanırım sezgilerim beni ilk defa yanılttı komutanım."

Seyit araya girdi.

"Aras pek yanılmazdı ama Tarık Komutanım."

"Buraların havası sana yaramadı evlat, hem de hiç yaramadı. Hadi çıkalım şu işimize gücümüze bakalım. Zelal Hanım'la bir masaya oturalım, bakalım bize neler verecek, görelim."

"Çıkalım komutanım, çıkalım."

Hep beraber kapıdan çıkıp koridorda ilerlemeye başladık, Zelal çıkış kapısının önünde bizi bekliyor, duruşunu hiç bozmadan bize bakıyordu.

Uzun koridor boyu ilerleyip Zelal'in yanına vardığımızda, göz göze geldik.

"Aras, sanırım senin karnın aç olmalı, yemeğe geçelim isterseniz."

Zelal bunları söylerken yüzünde hafif bir gülümseme vardı, beni aç bırakmak ona zevk vermişti belli ki.

"Eh, biraz karnımız aç, bir şeyler yersek iyi olur."

Gülümsemesi devam ediyordu, duruşunu bozmadan eliyle çıkış kapısını gösterdi.

"Gidelim o zaman."

Hep beraber çıkış kapısına yöneldik, Zelal önde, arkasında ben... Arkamdan Tarık Yarbay ve diğerleri geliyordu.

Kapının kapanmasıyla Seyit'in en son adamının da içeriden çıktığını anladım. Bir adım önümde giden Zelal'e yaklaşım hafiften fırladım.

"Ya Bedirhan, Bedirhan nerede?"

"Bedirhan?"

Zelal tam sorumu cevaplayacaktı ki, karşı taraftan gelen araç farları dikkatimizi çekti.

Araçlar oldukça hızlı geliyordu, zaten düz olan yolda, çok hızlı yol alıyorlardı. Yedi sekiz araç saymışım, Zelal önümde durmuş, olduğu yerde bekliyordu.

Kendi kendime sormadan edemedim, acaba sıradaki bu bela kimdi, neyin nesiydi?

Zelal durunca hepimiz durduk. Tozu dumana katarak bize oldukça yaklaşan araçlara bakıyorduk.

Sessizliği Zelal bozdu.

"İşte, geliyor."

Karanlıkta Zelal'in yüzüne baktım.

"Kim, Bedirhan mı?"

Zelal cevap vermeden hâlâ araçlara doğru bakıyordu, soruyu yinelemek istedim ama sol tarafımdaki binadan Bedirhan'ın seslendiğini duyunca gereken cevabı aldım. Bedirhan ışığın altında, kapının eşiğinde durmuş bana sesleniyordu.

"Aras ağabey!"

Bu sefer sessiz kalan bendim, Bedirhan'ın seslenişine cevap vermedim, şu an karşımda ne olduğunu bilemediğim bir sır vardı. Zelal'in sessiz bir şekilde hareketsiz kalması beni endişeye düşürmüştü, elimi belime atar atmaz Zelal bileğimden kavradı.

"Buna gerek yok, bu gelen düşman değil."

"Kim o zaman Zelal?"

Zelal'i ilk yakaladığımdaki ay ışığı altında gözüken, gözlerinin beyazına bakıyordum tekrardan.

"O mu? O kimine göre Ahmet, kimine göre Mahmut, kimine göre ise Yeşil' dir..."

Zelal'in söylediği isim karşısında nutkum tutulmuştu, Yeşil mi demişti, yanlış mı duymuştum?

"Bu, bu nasıl olabilir Zelal, sen ciddi misin?"

Zelal tekrar gözlerimin içine baktığında, gözlerindeki ciddiyeti görebildim.

"Sence şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var Aras?"

Araçlar birer birer sağa ve sola hızlıca park ediyor, içinden iri yan silahlı adamlar aşağı iniyordu. Yolun orta yerinde duran siyah pikap da en sonunda geldi. Sadece o araçtan inen olmadı, adamlar bize

silah doğrultmadılar ama belliydi, son derece eğitimliydi. Hepsi bizi baştan aşağı süzüyor, dikkatlice inceliyordu.

Etrafa yayılan toz taneleri, yavaş yavaş yere çöküyordu. Tank Yarbay yanıma gelmiş, anlamsız gözlerle etrafına bakıyor, olan biteni çözmeye çalışıyordu.

"Bu da neyin nesi Aras?"

Dikkatimi bir an olsun bozmadan ortadaki siyah arabaya bakıyordum.

"Yeşil'miş komutanum."

Tarik Yarbay'ın da şaşkınlığı birden arttı, yüzüne bakmasam da ses tonundan bunu çok iyi anlayabiliyordum.

"Yok artık, ciddi misin?"

"Bunu birazdan anlayacağız komutanum."

Zelal bir adım öne atıldı, ardından siyah arabanın ön kapısı açıldı, bir adam aşağıya indi ve arka kapıya yöneldi, sanırım içindeki adam artık yüzünü gösterecekti.

Adam kapıyı açtı, bu yeni esrarengiz adamın ilk başta açılan kapının üstünden sadece beyaz saçlarını görebilmiştim.

Sonrasında yere basan bir ayağını, ayakkabısını ve diğer ayağını...

Kapıyı açan adam geri çekildi, geçmesi için bu sır adama müsaade ediyordu. Saygıda kusur etmediği her hâlimden belliydi, giyindiği hafif spor montunun önünü kapatıp hafifçe eğilerek selamladı.

Adamı, gözümü alan arabaların ışıklarından pek net seçemesem de artık görebiliyordum. Orta boylu, zayıftı; gri saç ve sakalları vardı, yüzü bize dönük değildi.

Bize yönelip ağır adımlarla yürümeye başladığında, az çok yüzünü seçebilmiştim. Birkaç adım daha atınca Tarık Yarbay ile göz göze geldim.

"Komutanum!"

Tarik Yarbay da benim gibi şaşırılmış gözüküyordu.

"Aras bu o, bu Yeşil, ölmemiş!"

Oldukça şaşkındım, biz Yeşil'i *ölmüş* olarak biliyorduk, oysa derin devletin bir zamanlar kara kutusu olan Yeşil, yani Mahmut Yıldırım kanlı canlı karşımızda duruyordu. Eski fotoğraflardan tanıyordum Yeşil'i, hakkında çok fazla şey duymuştum. Yeşil uzun yıllar boyunca devlete hizmet etmiş, çeşitli kurumlarda, başta Jandarma İstihbarat

ve Mit ile koordineli birçok görev icra etmişti. Efsane adam olması-
nın yanı sıra, gözü kara bir adamdı. Kontrgerilla¹⁹ taktiği ile savaşır,
verilen emirleri harfiyen yerine getirdiği söylenirdi.

Sonrasında çeşitli karışık olaylar olmuş ve derin devletin içindeki
kriptolar Mahmut Yıldırım'ın, yani namı diğer Yeşil'in fişini çekmişti.

Yeşil lakabını boynuna taktığı yeşil renkteki puşi yüzünden al-
mıştı. Güneydoğu'da devlet bir zamanlar kontrgerilla timleri kur-
muştı, bu timler örgüt gibi giyinir, örgüt gibi yaşar, örgüt gibi ha-
reket eder, çok iyi derece Kürtçe konuşur, bu şekilde görev yapardı.
Asker, Yeşil ve ekibini boynuna taktığı yeşil puşi sayesinde tanıyor,
dost unsur olduğunu yeşil puşiden anlıyordu. O zamanları yaşayan
ve gören birkaç eski askerle tanışmıştım, *karanlık ve zor* derlerdi, sa-
dece *karanlık ve zor zamanlardı* deyip konuşmak istemezlerdi.

Yeşil olduğundan artık emin olduğum adam bize doğru yaklaştı ve
Zelal'in karşısına gelince durdu. Bize bakmıyordu ama Zelal'i resmen
yiycek gibi kesiyordu. Zelal ise karşısında gergin ve endişeli duru-
yordu. Ortamdaki sessizlik Yeşil konuşmaya başladığında son buldu.

"Zelal, sen haddini aşan işler yapmaya başlamışsın. Bu ne cüret,
sen ne zamandır benden habersiz iş yapmaya başladın?"

Yeşil'in sesi oldukça yorgun ve pürüzlüydü, buna yaşının ver-
diği yıpranmışlık sebep olmalıydı, 65-66 yaşlarında gözüküyordu.

"Ben, sizi yoğun işleriniz arasında uğraştırmak istemedim."

Yeşil bir adım daha atıp Zelal'in dibine kadar girmişti. Zelal ise
başını eğmiş, gözlerini toprağa dikmişti.

"Bırak da ne ile uğraşıp ne ile uğraşmayacağıma ben karar ve-
reyim Zelal, seni yıllarca düşmanın hem gözünden hem kulağından
sakladım, dua et ki seni çözen iki yiğit Türk askeri, yoksa hatanın
affı söz konusu olamazdı!"

Demek tahminlerim doğru çıkmıştı, Zelal'in arkasındaki güç
Yeşil'di, onun yıllarca bulunamamasının tek sebebi Yeşil'di.

Yeşil, Zelal'in yanından ayrılıp bize doğru yaklaşmaya başladı
ve Tarık Yarbay ile benim önüme gelince durdu.

"Hoş geldiniz, sanırım kim olduğumu söylememe gerek yok.
Bu yabancı topraklarda sizin gibi ülkemden gelmiş iki kardeşimi

¹⁹ Gerilla güçlerine karşı oluşturulmuş güç

ağırlamak gurur verici, duyduğuma göre Zelal size misafirperver davranmamış. Yukarı geçelim, konuşacak çok şeyimiz var, gidelim.”

Tarık Yarbay ile aynı anda *hoş bulduk* dedik, onun dışında Yeşil’in uzattığı elini sıkmış, sonrasında Yeşil’in konuşması bittiğinde devam edip arkasından yürümeye başlamıştık.

Bu adamın yıllardır saklanıp da şu an kimliğini deşifre etmesi bana hiç mantıklı gelmemişti, acaba “*konusacağımız çok şey var*” derken bizim buraya ne için geldiğimizi biliyor muydu? Gerçi her şeyden haberi olmasa nasıl Yeşil olabilirdi ki? Zelal’in bize iyi davranmadığını, muhtemelen aç bırakıldığımızı da biliyordu, dolayısıyla bizim buraya ne için geldiğimizi de bilirdi.

Zelal’in odasının olduğu binanın yanındaki binaya doğru yürüyorduk, yanımızda Yeşil’in birkaç adamı bize eşlik ediyordu. Bir anlığına Bedirhan ile göz göze gelmiştim, Zelal de Bedirhan’ın yanına gidiyordu.

Binadan içeri girmiş, üst kata çıkarken Seyit gelmemesi gerektiğini hissetmiş olmalıydı ki adamları ile birlikte giriş katında kaldı.

Önden, Yeşil’in kapısını açan adam ilerliyordu, ardından Yeşil. Tarık Yarbay ve ben devam ediyorduk, en arkamızda ise yine Yeşil’in iki adamı geliyordu.

İlk kata çıkıp sağa döndük, sağdan ikinci odanın kapısını açmıştı en önde giden adam, odaya girip ışığı da açtı.

Yeşil ve peşinden biz de içeri girmiştik, sonrasında ilk giren adam dışarı çıkmış, kapıyı kapatmadan önce Yeşil’in “*Yiyecek getirin,*” demesi üzerine başını sallayarak ortadan kaybolmuştu.

Odada fazla lüks olmayan iki büyük koltuk, bir adet tekli koltuk, orta büyüklükte bir televizyon, yıpranmış bir halı ve iki koltuğun ortasında büyükçe bir sehpa vardı.

İlk odaya girdiğimde sağ tarafımdaki duvarda asılı Türk bayrağını fark etmesem de, sonrasında oldukça dikkatimi çekmişti. Türk bayrağında, Suriye’nin bir kısmı da Türkiye topraklarına katılmıştı, sanırım bu onlarca yıldır hayalini kurduğumuz ve hakkımız olan Musul, Kerkük olmalıydı yani 82 ve 83. vilayetler...

Yeşil, eliyle koltuğa geçmemizi işaret edince Tarık Yarbay ile birlikte karşılıklı oturduk.

"Öncelikle hoş geldiniz, sizi iyi tanıyorum. Sordum soruşturdum, gördüm ki Silahlı Kuvvetlerin içinde hâlâ sizin gibi deliler var ve var olacaklar da. Buralara kadar iki kişi gelip büyük bir cesaret örneği gösterdiniz. Bilirim, devlet en pis işlerini her zaman en sevdiği çocuklarına yaptırır. Ama şunu unutmayın, devletin kadrolarında bulunan hainler, aynı zamanda bu en sevilen çocukları bir çırpıda silecek karakersizliğe sahiptir."

Montunun iç cebinden çıkardığı sigara paketinden bir sigara yakıp bize de ikram etti, alıp bir tane de ben yaktım, sonrasında konuşmasına devam etti.

"Zelal ilk anından beri beni durumdan haberdar etti, lakin atlayıp söylemediği konular varmış. Ben sizi yabancı ülkelerin saha ajanlarından bir grup sanmıştım ama sonra araştırınca öyle olmadığını gördüm. Tebrik ederim, büyük bir oyun kurdunuz, buralara kadar geldiniz, yıllardır gizlediğim oluşumu böyle basit ve etkili bir oyunla Zelal'in zaafını kullanarak çözdünüz, bu da ancak yine size yakışırdı."

Suskunluğumu bozdum ve konuşmaya katıldım.

"Bizim için çok basit olmasa da emin adımlarla ilerledik, zorluklarla karşılaştık ama hayal ettiğimiz yolun sonuna varabilmek için buralara kadar gelmek zorundaydık."

"Biliyorum Aras, lakin bilmek istediğim bir şey daha var. Devlet sizi buralara kadar nasıl gönderdi? O hain kriptolardan, terörün bitmesini istemediği; aksine terörü besleyen alttan alttan büyüten şerefsizlerden nasıl gizlenip de buralara kadar ilerleyebildiniz?"

"Şu, zamanında seni fişleyen kriptolardan bahsediyorsun sanırım?"

Yeşil'in hafiften yüzü asılmıştı ama sonrasında düzelip ufak bir gülümsemeyle geçiştirdi.

"Evet, onlardan bahsediyorum."

Konuya Tanık Yarbay daha fazla hâkim olduğu için gözlerine baktım, konuşmaya girmesini istedim.

"Fazla kimsenin haberi yok, birkaç kişiyle sınırlı, kriptolardan ve vatan hainlerinden biz de haberdarız. Ama sırf onlar var diye mücadelemizden vaz mı geçelim?"

Tanık Yarbay, Yeşil'e ufaktan dokundurmuştu. Yeşil o kriptolar yüzünden kabuğuna çekilmiş ve saklanmıştı, bir bakıma mücadelesinden vaz geçmişti. Yeşil kimine göre vatan haini; kimine göre kahramandı;

kimine göre katil; kimine göre devletinden emir alan ve o emri sorgulamadan yerine getiren bir devlet görevlisiydi.

Yeşil, Tarık Yarbay'ın laf çarpmasını sessizlikle karşılamış, geçiştirmekle yetinmişti.

"Haklısın, mücadele etmek gerek, tabii herkesin mücadelesi farklı, bu da bir gerçek."

Sözü ben devraldım.

"Ben hiçbir zaman kıvrıran bir adam olmadım, lafı dolandırıp dolaylı yoldan konuşmayı da asla sevmem."

Yeşil ve Tarık Yarbay bu hızlı çıkışım ardından gözlerimin içine bakıyorlardı.

"Birilerinin arkasından konuşmak yerine söyleyeceğimi yüzüne söyler, samimi davranırım. Yeşil kimine göre hain, kimine göre vatanperver bir adam..."

Sözlerimi bitirmeden Yeşil yarıda kesti.

"Peki, sana göre Yeşil kim?"

"Ben gözümün görmediği bir şeye pek inanmam, inanmak istemem. Entrikalarla dolu derin devletin geçmişinde o kadar çok fazla oyun kurulmuş ki, at izi it izine karışmış, birileri ötekinin kuyusunu kazarken; kuyu kazanın da kafasına sıkacak kişi çoktan ayarlanmış. Tarih her zaman gerçekleri söylemez."

"O zaman yalan yazan tarih utansın, diyelim."

Son nefesini aldığım sigaramı sehpanın üzerinde duran cam kül-lüğe basıp devam ettim.

"Diyebiliriz, lakin o tarihi, o tarihte yaşayan birinden dinlemek isteriz."

Yeşil oturduğu koltuktan öne atılıp kollarını dizine dayadı ve hafiften ellerini birbirine vurarak devam etti.

"Dediğin gibi tarih her zaman gerçekleri söylemez, biz hiçbir zaman devletin içindeki hainlerle mücadele etmekten vazgeçmedik. O hainlerin her zaman yaptığı bir şey vardır. Biri düştüğü zaman onun üzerine basarak ezip geçen çok olur. Üzerine dostu itip, birçok olayı ona yamayan ve onun üzerinden rant sağlayıp gerçek katilleri örtbas eden çok olur. Ben 90'lı yıllarda ortadan kaybolduğumda hâlâ faaliyet gösteriliyor diye anıldım. Tek bir Yeşil vardı ama aslında tek bir Yeşil yoktu. Kriptolar Yeşillerden oluşan, ismini Yeşil olarak koyduğu

birçok adamuna infazlar işlettirip, *bu olayı da Yeşil yaptı*, dedi. Yeşil'in tek olduğuna inanan insanlar ise bütün yapılan işlerin benim tarafımdan gerçekleştirildiğine inandı. Ben ve yakınımıdaki adamlar bu devlet için çok çalıştık, kan döktük, ter akıttık, nice cefalar çektik, devletin bize verdiği görevleri kutsal bilip girilmeyecek yerlere girdik; alınmayacak adamları aldık ama sonunda o hain kriptolar yüzünden bugün hain ilan edildik."

"Peki, bu nasıl oldu?"

"Bir gün Bebek Katili, sözde örgüt liderinin kampına girdim, Kod adım ve yeni bir kimliğim vardı, sınandım ama hiç açık vermeden örgütten biri gibi davranarak özgüvenlerini kazandım, verilen emir o zaman açıktı. *İçeri gir, onlardan biri gibi davran, sev, sevil, emir geldiğinde işini bitir, çık*. Aylarca bu plan için eziyet çektim, o farelerin içinde kaldım, onların yaşadığı gibi yaşadım, yanımda Türkiye için atılan hakaretlere dişlerimi sıkarak direndim, şehit haberleri geldiği zaman zevkle oyunlar oynarlar, eğlenirlerdi, bütün bunları sineme çekip sabırla bekledim. O zamana kadar sınır içinde devletin bana verdiği birçok zorlu göreve katılmış, üstesinden gelmiştim, ama bu en zor olanıydı.

Zaman dolduğunda, taşlar yerine oturduğunda, emir o gece geldi. *İşini bitir ve çık oradan...* Yağmurlu bir perşembe akşamı bu emri aldığımda çocuklar gibi sevinmiştim, o gün örgütün üst düzey kadroları ve başlarındaki Bebek Katili sözde bir kuruluş yıldönümü kutlamak için toplanacaktı, sabrettim, bekledim, verilen zaman dolduğunda tam harekete geçecektim ki, aksi bir emir geldi. *Öldürme, şimdi değil*. Kanım donmuştu âdeta, böyle bir emir hangi sebepten ötürü verilebilirdi, saatlerce bunu sorguladım. Sonrasında kampta bir hareketlilik meydana geldi, alarmlar çalmaya başladı, herkes bir tarafa koşuşturuyor, birini arıyorlardı, o an anladım ki deşifre edildim.

Yapılan hainlik sonunda kanım donmuştu âdeta, çok zoruma gitti ama kaçıp kurtulmak zorundaydım. Bulunduğum odaya bir not bıraktım. *Yeşil şimdi gidiyor, bir gün tekrar dönecek*. Bu olaydan birkaç gün sonra, bana bu emri veren adamı aradım, *bir gün senin için de geri döneceğim*, dedim. Olaylar bundan sonra gerçekleşti zaten. Aynı hafta devletle tüm ilişiyim kesildi, aynı ay hain ilan edildim. Aylarca gazetelerde, televizyonlarda boy boy fotoğraflarım dolaştı, kabuğuma

çekildim, çocuklarım ve ailem için bunu yapmak zorundaydım, öyle de yaptım...”

Yeşil’in anlattıkları karşısında biraz da olsa şaşırmıştım, doğru mu anlatıyordu bilemiyordum ama ses tonunda ve mimiklerinde yalan sezememiştim, cidden bu söylediklerini yaşamış olabilirdi. *Öldürdüm*, diyordu, sonra *infaz diye adlandırıldı* diyordu, bugün aynı kriptolar bize de iftira atıp bizi hain ilan edebilirdi. Bunun farkındaydık, ben bu olayda öldürme emrini veren de sorgulardım, o da öldüren insan gibi suçluydu.

Bazen devlet karanlık zamanlarda sadece bir dosya içinde fotoğraf ve isim ile görev verir, sorgulamazsın. Çünkü emre olan inancın vardır, emir kutsaldır, çünkü devlet tarafından verilir, sorgulamak edepsizliktir, bu devlet töre ve âdetlerine yakışmaz, gider, işini yaparsın, bitirirsin.

Yeşil’in yaşadığı olaylar da sanırım bunlardan ibaretti, ona kayıtsız şartsız inanmamıştım ama içimden bir ses inanmam gerektiğini söylüyordu.

“İşte olaylar bunlardan ibaret, daha anlatamadığım ve anlatıp da hatırlamak istemediğim birçok olay var, gerek yok. Bazı şeyleri ispatlamak ve uğraşmak beni haksız durumdaymışım gibi gösteriyor.”

Tanık Yarbay’la, Yeşil’in sözlerinin üzerine katacak bir şey bulamamıştık. Sadece merak ettiğim birkaç soruyu daha sormak istiyordum, konu açılmışken fırsat bilip dile getirdim.

“Ya Zela, onu nasıl buldunuz, beraber mi çalışıyorsunuz?”

Yeşil konu değiştiği için rahatlamış gözüküyordu, arkasına yaslanıp öyle cevapladı.

“Zela’i ilk keşfettiğimde kaçacak delik arıyordu, korkmuş ve sığınmaya muhtaç bir kızdı. Aynı zamanda güçlü ve iradeliydi. Örgütün iç yapılanmasını çok iyi bildiğim için onun neden kaçtığını anlamam zor olmadı. Bir şekilde yanıma aldım ve ona sahip çıktım. Kendi başıma verdiğim mücadelede bana ilerleyen zamanlarda destek oldu. O da örgütü ve iç yapılanmasını iyi bildiği için hemfikir olduğumuz olaylarda mücadele ettik.”

“Nasıl yani, mücadele derken?”

“Evet, doğru duydun, belki ülkeme gelemiyorum ama bu, mücadele etmeyeceğim ve etmediğim anlamına gelmiyor, bunu yarın

daha iyi anlayacaksınız. Size göstermek istediğim şeyler var, şimdi bu konumuz değil. Asıl benim merak ettiğim bir şey var. Siz gerçekten bu işin sonuna kadar gitmek istiyor musunuz, bana onu söyleyin.”

Tarık Yarbay ile göz göze geldik ve aynı anda Yeşil’in sorusunu cevapladık. İkimiz de sonuna kadar gideceğimizi, ucunda ne olursa olsun, tek başımıza bile kalsak devam edeceğimizi söyledik. Ardından Yeşil, yüzümüzde şamar etkisi yaratan bir gerçeği hatırlattı bize. Öyle bir gerçektir ki, bunu duyduğumda ve o zamanları hatırladığımda utancımın yerin dibine girmek istiyordum, o günün yaşanmasına sebep olan insanlara o kadar fazla küfrediyor, o kadar kinle doluyordum ki bunu kelimelerle ölçemezdim.

“Hatırlatırım size, 4 Temmuz 2003’ü. O gün biz hiçbir zaman olmadığımız kadar aşağılandık, biliyorsunuz değil mi? O gün tarihe utanç ve rezalet olarak geçti, o günün öncesinde böyle bir kara leke ne yaşadık ne de tecrübe ettik, hatırladınız değil mi dostlarım?”

Sesimiz çıkmıyordu, çünkü hiçbir askerin hatırlamak istediği bir olay değildi bu. Yeşil, gerçekleri yüzümüze bir bir çarpmaya devam ediyordu.

“O gün Peşmerge ile el ele veren Amerikan askerleri, Kuzey Irak’ın Süleymaniye kentinde Türkiye’nin kontrolündeki bir özel kuvvetler bürosuna baskın yapıp, 11 Türk askerin başına çuval geçirdi. Arkadan bunlar kelepçelenip arkası açık bir kamyonete konularak götürüldü. Neden arkası açık kamyonet? Çünkü bu görüntüleri tüm dünya kamuoyuyla paylaşıp Türk askerin ve Türkiye’nin prestijini sarsmak istemişlerdi. Dönemin Genelkurmay Başkanı, bu durum karşısında ne dedi biliyor musunuz? *Mukavemet etmesinler. Yani direnmesinler ve teslim olsunlar.*

Peki, Amerikan’ın bahanesi neydi? O dönem Süleymaniye’ye atanan Süleymaniye valisine suikast düzenleyecektiniz, adamı derdest edip öldürecektiniz. Tabii ki öyle bir şey yok, asıl sebep yine 2003 yılında Amerika’nın Irak’a girmesiyle, Irak bahanesi ile bölgeyi kendi kontrolleri içine almak ve Büyük Orta Doğu Projesi’ni hayata geçirmek için hamle yapmalarıydı. Ve bu sırada Türkiye’ye aynen şöyle dedi. *Biz Irak’a gireceğiz, sizin sınırlara asker yığsak da oradan giresek?* Tabii, sınırlarının hemen kenarında böyle bir savaşı istemeyen Türkiye’den, Amerika’nın bu isteğine *hayır* cevabı geldi, reddedilmeyi

hazmedemeyen Amerika bu tekliften 3 ay sonra Türkiye'ye *'Bak, her şey benim kontrolümde, Irak'a girdim ve burayı aldım, seni de burada istemiyorum, askerlerinin başına böyle çuval geçiririm, buradan çek git,'* dedi.

Sonuç olarak biz dünyaya rezil olmakla kaldık, gururumuz kırıldı, devlet ve içindeki hain kriptolar buna karşılık hiçbir şey yapmadı. O dönem yapılması gerekenleri söyleyen birçok kimse vardı ama devlet kılını kıpırdatmadı, meydanlarda, televizyonlarda *'Bu nasıl olur, bunun intikamını alacağız, Amerika kendine gel,'* naraları atıldı ama olan oldu bir kere, bu işin dönüşü yoktu.

Bu yapılan şerefsizliğe devletin üst kadrolarından başkaldıracak kimse çıkmadı, anında karşılık verecek bir babayiğit çıkmadı, varsa da susturdular. Anında misilleme yapılması gerekirken susmakla yetinmiştik. Silahlı Kuvvetler içerisinde onurunu ve gururunu kaybetmeyen bazı arkadaşlar vardı, kriz masasında toplantı aşamasında aynen şöyle dediler, *'Şu an cumartesi, İncirlik'teki tüm Amerikan askerleri çarşıda, bize bir helikopter verin, hepsini toplayıp kafalarına çuval geçirelim. Bahanemiz de aynen şu olsun, Amerikan askerleri, Adana valisine suikast düzenleyecek...'* Tabii, herkes o arkadaşlara siz deli misiniz, karşımadaki Amerika dedi ve plan iptal oldu, hiçbir şey yapamadık, yapılan her şeye boyun eğmek zorunda kaldık..."

Yeşil'in lafı nereye getireceğini biliyordum ve söylediği son sözle bunu tam olarak anlamış oldum.

"Yani anlatmak istediğim şu arkadaşlar. Düşman aynı düşman, yapacağınız hamle riskli ve sonuçları zor bir hamle, böyle bir vaka ile karşılaşmak istemezsiniz, devlet size sırtını dönerse buna katlanabilir misiniz?"

Cebimden bir sigara daha yakıp havaya üfledim. Yeşil'in atladığı bazı durumlar vardı, ne biz 2003 yılındaydık ne de artık böyle olaylara katlanacak ve susacak hâlimiz vardı.

45'liğimi belimden çıkardım, şarjörünü söküp içinden bir mermi alıp masaya hızlıca vurdum, mermiyi elimden bırakmadan Yeşil'in gözlerine bakarak devam ettim.

Madde 1, bütün faaliyetlerde yasallık esastır.

Madde 2, başarı için görevlere ve olaylara daima soğukkanlı ve pozitif yaklaşım esastır.

Madde 3, her zaman çözüm ve sonuç odaklı çalışma esastır.

Madde 4, nitelikli, yetişmiş, özgüveni tam ve vazife için adanmış insan gücü her şeyden daha önemlidir.

Madde 5, değişik coğrafya, durum ve şartlara göre yüksek durumsal farkındalığa dayalı bireysel ve kurumsal güvenlik anlayışı esastır.

Madde 6, her türlü ortamda adalet, merhamet, karşılıklı itimat, saygı, talben bağlılık ve birbiri için canını veren birliktelik oluşturmak herkesin temel görevidir.

Madde 7, kural hatası, kan, gözyaşı ve başarısızlık demektir.

Ve madde 8!

DURUM VE ŞARTLAR NE OLURSA OLSUN TESLİM OLMAK VE ESARETE DÜŞMEK DÜŞÜNÜLEMEZ, ŞEHADET ESASTIR!’

Elimi mermiden çekmiş, geriye doğru yaslanıp kalmıştım. Yeşil masadaki mermiye bakıp hafiften gülümsüyordu.

“O zaman başlayalım...”

“Başlayalım o zaman.”

Yeşil, ciddiyetimizin artık farkına varmıştı, biz bu yola her görevde olduğu gibi sonunu düşünmeden girişmiştik, sonuç ne olursa olsun devam edecektik.

Artık geçmişi bırakıp geleceği konuşmanın zamanı gelmişti, Zela ile güçlüydük ama Yeşil ile daha da güçlüydük, artık o dingillerin tepesine bineceğimize o kadar emindim ki, hiç şüphem kalmamıştı.

Yeşil’in cümlesi biter bitmez kapı çalındı, gel sesinden sonra içeri iki adam girdi, sehpanın üzerini yemek ve meyvelerle doldurdular.

Yeşil’in de iştirak etmesiyle birlikte yemeklerimizi yedik ve doyduk. Üç gün sonra gelen bu yemekler bizi ziyadesiyle memnun etmişti, yemek sırasında yine ara sıra geçmişe dönüyor, açığa çıkmamış zamanları konuşuyorduk.

Herkesin merak ettiği, ama kimsenin bilmediği gerçekleri...

Yemeğimiz bittikten sonra Yeşil yeniden sorular sormaya başladı.

“Bu Morgen denen adamın ismini daha önce de duymuştum, demek şu an buralarda.”

Su içtiği bardağı masaya bırakan Tanık Yarbay cevap verdi.

“Evet, sınırdan geçip buraya geldiler, zaten bizim endişemiz bundan sonra başladı. Demek ki bu heriflerin toplanması yakın, en azından öyle düşünüyoruz.”

"Haklı olabilirsiniz ama buralar o adamların arka bahçesi, her zaman buradalar ve yerli halktan daha rahat gezip dolaşıyorlar. Sanki kendi topraklanymış gibi."

"Amacımız da bu değil mi zaten, buraları arka bahçeleri sanmamaları?"

"Dert etmeyin, onları buluruz, sadece çok sağlam bir plan yapmamız lazım. Bu adamlar açık vermemek için ellerinden geleni yaparlar. Güçlülerdir, bölgeye hâkimlerdir. Dediğim gibi çok sağlam ve eksiksiz bir plan yapmalıyız ve dediğiniz gibi şu Morgen ve adamlarını bularak buna başlamalıyız."

Yeşil oldukça istekli gözüktüyordu, çünkü bu onun da almak istediği bir intikamdı, o gün örgütün üst kadrolarından kişiler de orada olacaktı ve yeşil belki de zamanında o odaya yazdığı yazının sözünü tutmuş olacaktı.

Yemeğimizi yemiş, karnımızı doyurmuştuk. Muhabbet muhabbeti açıyor, konu uzayıp gidiyordu. Geçmişin karanlık yüzünü, Yeşil'in anlattıkları ile kafamda olayları süzdükten sonra aydınlatmaya çalışıyordum.

Gecenin geç saatleri olmasına rağmen, yıllardır içinde biriktirdiği olayları kimseye anlatamayan Yeşil, içini bize döküyordu âdeta.

Bizden sadece tek bir şey istemişti, olaylar nereye gelirse gelsin onu görmemiş olduğumuzu düşünmeli, ismini zikretmemeliydik. Biz de, buna karşılık ona güven vererek, söz vermiştik.

Sohbetimiz bitmiş, konuşulması gereken her şey konuşulmuştu. Yarın sabah 8'de kalkarak buluşmaya sözleşip odadan çıktık. Kapının önüne geldiğimde Zelal koridorun önünde gözüktü, yanıma geldi; ardından Tarık Yarbay ile Yeşil'i arkamda hissettim.

"Zelal, misafirlerimize iyi bak, yarın sabah 8'de toplanıyoruz. Gelip sizi alacağım, hazırda bulunun, adamlarına bu gecedен haber sal. Aras sana aradığımız adamın eşkâlini tarif edecek."

Yeşil bir anlığına gözüme bakınca, Morgen ile ilgili Zelal'e bilgi vereceğime dair başımı sallayarak onaylamıştım.

"Şimdi bana bir sözünüz yoksa gidiyorum, tanıştığımıza memnun oldum! Memleketin havasını suyunu getirdiniz. Yarın görüşmek üzere iyi geceler..."

Tarık Yarbay ile beraber Yeşil ile tokalaşıp onu uğurladık. Zelal, Yeşil gider gitmez istirahat edeceğimiz odaları arkadaşların göstereceğini söylemişti, ardından yorgun olduğunu ifade eden Tarık Yarbay odaya gideceğini söyledi. Zelal'in adamıyla beraber üst kata çıkıp gözden kayboldu. Zelal ile baş başa kalmıştık, hemen lafı yapıştırdım.

"Demek, Yeşil'den korkuyorsun Zelal, ilk geldiğinde korkudan bayılacak gibiydin, sanki kalbin duracaktı."

"Biraz daha saçmalarsan yumruğu yersin Aras!"

Keyif almaya başlamıştım, bu kızı kızdırmak bana acayip zevk veriyordu.

"Yalan mı kızım, korkmuyor musun? Gören de senin bütün bu işleri tek başına yaptığını sanır... En başından beri arkada biri olduğunu biliyordum, Tarık Yarbay'a defalarca söyledim, *bu kızın arkasında kesin biri var*, dedim ve doğru da çıktı."

Zelal dişlerini hafiften sıkıyor, gözlerini benden kaçırıyordu, onun yere göğe sığmayan egosunu biraz olsun kırmış olmam Zelal'i âdeta çıldırtıyordu.

"Bak güzel kardeşim, bunları konuşarak ne elde etmeyi amaçladığını bilmiyorum ama bilesin ki devam edersen hiç iyi şeyler olmayacak, seni uyarıyorum."

"Reddetmediğine göre kabul ediyorsun yani?"

"Aras, kaşınma, şu adamın kim olduğunu tarif et ve git, zıbar yat!"

Oldukça sinirlenmişti, bense zevkten dört köşe olmuştum. Gü-lüşümü birden kesip Zelal'in pantolonunun arka cebinden çıkardığı cep telefonumla yarıda kestim.

"Al, bu senin! Eğer biraz daha devam edersen, yemin ederim, ayaklarımın altına alır kırarım."

"Sıkar Zelal, sıkar güzelim!"

Bana doğru dönmüş, âdeta meydan okuyordu.

"İstersen deneyelim Aras!"

"Deneyelim de, senin bunun için Yeşil'den izin alman gerekir, ondan habersiz iş yapamazsın ki."

Zelal bir anda sağ elinde tuttuğu cep telefonumu havaya kaldırıp yere fırlatmak için hamle yapmıştı. Anında bileğini kavrayıp ona engel oldum.

Ondan hızlı ve atik davranmam, Zelal'i daha fazla kızdırmıştı. Diğer eliyle hamle yapıp bir yumruk salladı ama onu durdurdum.

Yetinmeyip sol dizini kasıklarına vurmak için pozisyon alıyordu ki, tek hamlede onu iterek duvara yasladım, kollarımdan kurtulmak için üstün bir çaba harcarsa da onu resmen kilitlemiştim, ben istemediğim sürece asla kaçamazdı.

Harcadığı enerjiden ve nefesten göğsü hızla inip kalkıyor, resmen gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Herkesin bir sınırı var güzelim, sınırlarını bileceksin, beni başkalarıyla karıştıрма sakın!"

Zelal hâlâ elimden kurtulmak için çaba harcıyordu ama gittikçe gücü tükeniyordu.

"Ben sana ne yapacağımı biliyorum Aras, sen göreceksin, bırak beni diyorum sana!"

Zelal'in ince bileklerinin hafiften pembeleştiğini gördüğüm anda bırakmam gerektiğini anlamıştım. İlk başta avucunda sımsıkı tuttuğu telefonumu, sonrasında ise bileklerini tutmayı keserek serbest bıraktım.

Zelal hırsından yerinden fırlamış, koridor boyu yürüyordu, bense telefonumu kontrol edip, şarjının tamamen bittiğini anladım.

Arkasından bağırdım.

"İnsan şunu bir şarja takar, teknoloji mağduru!"

Hiç istifini bozmadan yoluna devam edip merdivenlerin başında Bedirhan'ı görene kadar durmadı.

Bedirhan bir Zelal'e, bir bana bakıp kısa sürede olayı anlamıştı. Merdivenleri tamamen çıktı, bana yöneldi.

"Aras ağabey, bir sorun mu var?"

Bedirhan'ın sorusunu cevaplamak için tam ağzımı açmıştım ki, Zelal balık gibi lafa daldı.

"Bakıyorum da Bedirhan, kendine yeni ağabeyler edinmişsin, bu ne samimiyet!"

Bedirhan yüzüne o masum ifadesini takınmış, anlamsız gözlerle bana bakıyordu, ben ise hafiften gülümseyip sadece Zelal'e bakmakla yetindim.

"Ne oldu ki Zelal, Aras ağabey çok iyi birisidir."

Zelal bir anda saçlarını sola doğru saldı, göz göze geldik.

"Sen küçükken de saftın, hâlâ safsın, hiçbir şeyden anladığın yok Bedirhan!"

Yavaş yavaş yürüyerek Bedirhan'ın yanına kadar geldim.

"Bedo, bu küçükken de böyle ayarsız mıydı; sorunlu muydu hep, en iyi sen bilirsin?"

Zelal hırçın gözlerle Bedirhan'a dönmüş, kelimeleriyle Bedirhan'ı iğneliyordu.

"Bedo mu, siz çoktan samimiyeti kurmuşsunuz, maşallah, demek Bedo he?"

Zelal'e bir adım daha atıp dibine kadar sokuldum.

"Herkes senin gibi yırtıcı ve asi değil, en azından biraz insan taklidi yapabilirsin."

"İnsan olmayı senden öğrenecek değilim, yarın sabah görüşürüz!"

Zelal yine atarını yapmış, hızlıca merdivenlerden inerek gözden kaybolmuştu. Bedirhan ile baş başa kaldım, merdivenlerin başında dikilip kalmıştık.

"Zelal böyledir ağabey, kolay kabul etmez insanları, senin iyi niyetini de anlayacak. Onunla ikinci gün uzun uzun konuştum, benimle bile ilk gün konuşmadı, yüzüme bile bakmadı. O çok şüpheli ve korumacıdır, o yüzden böyle davranıyor."

"Ne konuştunuz?"

"Her şeyi ağabey, en başından sonuna kadar her şeyi... Onu ikna edene kadar ak ile kararı seçtim, bir yalvarmadığım kaldı, ama sonunda inandı."

"Peki, ne dedi?"

"İyi Bedirhan, dediğin gibi olsun, dedi."

Montumun cebinden çıkardığım sigaramı yakıp dumanı özgürlüğü ile buluşturdum.

"Başka?"

"Başka bir şey demedi, sonra bu güne dek görüşmedik zaten."

Bedirhan'ın omzundan tuttum, aşağı doğru merdivenleri adımlaymaya başladık.

"Gidelim hadi, Seyit aşağıda kaldı, onunla görüşmem gerek."

Son basamağa bastığımda Bedirhan'ın omzundan elimi çektim. Giriş kapısında kalan Seyit ve adamları ortalarda gözüküyordu,

silahlı bir adam bizi görünce ayağa kalkmış, kapıyı açıp geçmemiz için müsaade etmişti.

Dışarı çıktığımızda kapı önünde Seyit'in pikabını gördüm. Birkaç saniye pikaba baktıktan sonra Seyit şoför kapısını açarak indi, gözlelerini silerek bana doğru yaklaştı.

Camlardan içeri dikkatle baktığımda Seyit'in adamlarını da içerde gördüm, anlamıştım; Seyit gidiyordu.

"Demek buraya kadarmış, kardeşim!"

Seyit yanılmadığını göstermişti.

"Size bundan sonrasında ayak bağı olmaktan başka bir şeye yaramayız, kardeşim."

Seyit'e bir adım yaklaşıp elini sıktım.

"Esağfurullah Seyit! Bugün buralara kadar geldiysek sen en büyük payı olanlardan birisin. Sana kal diyemem, çünkü bu senin mücadelen değil. Deşifre olmanı da istemem, git ve kendi mücadeleni ver."

"Ben senin gibi yiğit ve mert bir insanla omuz omuza verip ölmeye de giderdim ama kardeşlerimin intikamını almam lazım, yoksa huzur bulamam, rahat edemem."

"Seni çok iyi anlıyorum, şunu unutma Seyit, Türkiye'de her zaman bir kardeşin var, her zaman ve her şartta sana yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Seyit diğer elini, sımsıkı tuttuğumuz ellerimizin üzerine koymuş ve minnet duyarak bakıyordu.

"Buna adım gibi eminim, aynı şey senin ve Tarık Yarbay için de geçerli. Sahi, o nerede, gitmeden görmek isterim?"

Hafiften gülümseyerek ben de boşta olan diğer elimle Seyit'in omzundan tuttum.

"O ihtiyar çoktan üçüncü rüyasını görüyordur, uyumaya gitti. Selamını iletirim kardeşim."

"Hakkını helal et Aras!"

"Sonuna kadar helaldir, sen de hakkını helal et kardeşim, hakkı geçen kişi varsa o da sensin."

"Helal olsun kardeşim, helal olsun!"

Seyit ile sarılıp vedalaştım, Bedirhan da Seyit'e sarıldı. İki eski dost en kısa sürede buluşmak için birbirlerine söz verip vedalaştılar.

Seyit arabasına geçmeden ona burada gördüklerini unutmasını söylemek istedim ama sonradan *bu ona hakaret olur* düşüncesiyle vazgeçtim, o iyi yetişmiş bir istihbaratçıydı, nerede ve ne zaman ne konuşacağını iyi bilen bir insandı.

Arabasına geçti, kontağı çevirip aracı çalıştırdı ve gözden kaybolup gitti.

Bedirhan ile arkasından, uzaklaşana kadar baktık.

"Vakti geldiğinde herkes gider Bedirhan. Kimi minnetle; kimi nefretle..."

Bedirhan gökte ihtişamıyla parlayan aya baktı.

"Biz de gideriz be ağabey yakında, bu iş biter ve gideriz. Peki, sen ne yapacaksın gittiğinde?"

"Aylardır ailemi görmüyorum kardeşim, uzun bir tatile gidip zamanımı onlarla geçireceğim. Anacığım beni çok özlemiştir, son zamanlarda arayıp görüşemedim. Onlar da aramaz beni, çekinirler, rahatsız etmek istemezler."

Bedirhan bana döndü.

"Sahi ağabey hiç ailenden bahsetmedin, nerelisin sen, ailen nerede?"

İzmariti yere atıp ayağımın altında ezdim.

"Onlardan bahsetmeyerek koruyoruz be kardeşim, bu ilk kuraldır. Aile yok, varsa da yok. Çünkü onlar senin en zayıf noktandır, düşman ilk onları kullanır. Kimseye bahsetmezsin. Nereli olduğuma gelince, ne ehemmiyeti var ki, memleketin her yeri bizim değil mi?"

"Öyle tabii ağabey de sadece merak ettim."

"Ankara'da çalışıyorum kardeşim, bunu bil yeter. Bu iş bittiğinde gelirsın artık Asi ile ne diyorsun?"

"Geliriz tabii ağabey, sen yeter ki iste."

"İyi o zaman, bizim canavar nerede, biliyor musun?"

"Evet ağabey, ilk binanın arkasında tutuyorlar, gidelim istersen."

Bedirhan ile birlikte bizim arabanın tutulduğu yere gittik, kapısı açıkta üzerinde anahtar da duruyordu. İçeri girdim ve arka taraftan çantamı aldım. Kurcalanmıştı ama her şey yerli yerinde duruyordu. Bagajı açıp silahları kontrol ettim, silahlarımız alınmıştı, kesin Zelal'in işiydi.

Çantamı alıp bagaj kapağını kapattım, anahtarın düğmesine basarak kapıları kilitledim ve kontrol ettikten sonra Bedirhan ile tekrar binaya doğru yöneldik.

"Sen nerede kalıyorsun Bedo?"

"Biz nerede kalıyoruz olacaktı ağabey, çünkü aynı odadayız. Başka oda yokmuş, sonuçta burası eski bir fabrika..."

"Sorun yok kardeşim, arabada da yatarız, nasıl olsa alıştık."

Bedirhan yürürken Zelal'in bulunduğu katı göstererek devam etti.

"Zelal'in bulunduğu katta, ağabey."

Kafamı kaldırıp baktığımda, camdan Zelal'in bizi izlediğini fark ettim. Kısa bir süreliğine göz göze geldik. Zelal'in yine tafralı dönüşlerinden birini yapmasıyla göz temasını kestik.

"Bu kızın derdi ne, çözemedim Bedo."

"Bir derdi yok ağabey, sadece zor hazmediyor, hepsi bu."

"Neyse, salla gitsin boş ver. Onun afra tafrasıyla uğraşacak vaktim yok. Yukarı çıkıp yatalım, acayip yorgunum kardeşim. Yarın uzun bir gün olacak bizim için."

"Boş ver ağabey, o da alışır zamanla."

Bedirhan ile birlikte merdivenlerden çıkarak en üst kata varmıştık. Bedirhan önden devam edip odanın kapısını açıp içeri girdi, ardından ben devam edip içeri girerek kapıyı kapattım.

Üzerimdeki elbiseler artık yeterince kirlenmişti. Çantamdan diğer elbiselerimi çıkarıp yatağın başucuna koydum. Eşofman takım olamadığı için, baksır ve atlet ile yatmaya karar verdim. Yatak oldukça temiz görünüyordu. Bedirhan'a iyi geceler dileyip yatağa geçerek yorganı üzerime çektim.

Telefonumu şarj edip açmak gelmişti aklıma ama dakikalar içerisinde göz kapaklarım ağırlaşmış ve kollarımı kaldıracak dermanı kendimde bulamamıştım.

Uyumaya ve yarın halletmeye karar vermiştim, zaten kim arayacaktı ki... En fazla Yavuz birkaç sefer arar, ulaşamayınca mesaj bırakır diye düşündüm. Daha doğrusu, yataktan kalkmamak için biraz da olsa kendime bahane yaratıyordum.

Uzun zamandır yatak yüzü görmemişim ve de yastık ne kadar yumuşak ve güzeldi.

Yastığa alttan ve üstten sarılıp bütün bedenimi artık salmıştım, fişi çektim ve kendimi uykunun kucığına bıraktım. En son hissettiğim şey yastığın altındaki tabancamın soğuk çeliği idi.

6 saat sonra...

Derinlemesine uykunun tadını çıkarırken kapının birden açılmasıyla aniden yatakta doğruldum ve tabancamı hiç de normal açılma-yan kapıya doğru doğrulttum.

Elim tetikte bekliyordu, kalbin hafiften hızlanmış ve göz bebeklerim büyümüştü.

Kapıyı açan Zelal'di ve yaptığının yanlış olduğunu anlaması uzun sürmedi. Çünkü üzerim hafiften açılmış ve yarı çıplak şekilde karşısında duruyordum, üstelik silah doğrultmuş ve yarı şişkin, sinirli gözlerle ona bakıyordum.

"Çüş, çüş! Sen nasıl bir ayarsız enerjisin ya! Öküzgillerden misin, yoksa odungillerden mi?"

Oldukça mahcup olmuştu ama kapıyı kapatıp özür dilemek yerine, kıkırdayarak gülüyor, ayakta dikilip bekliyordu.

"Şey ben kalkmış olacağınızı düşünmüştüm, saat 7 oldu."

Silahımı indirdim, yorganı üzerimden atarak ayağa kalktım, kapıya doğru ilerledim.

"Kalkmadık güzelim, kalkmadık! Bir dahakine kapıyı çalmayı dene!"

Zelal hâlâ bana bakarak gülüyordu. Omzundan tutup kapının önüne ittim, kapıyı suratına kapattım. Kapının arkasından birkaç kelime daha söylenerek kızgınlığımı belirttim.

"Tabii yıllardır medeniyetten uzak kaldığı için unutmuş görgü kurallarını, ayarsız enerji, ne olacak!"

Bedirhan yataktan kalkmış, o da gülüyordu.

"Gülme lan sen de Bedo! Çok mu komik!"

"Evet ağabey, biraz komik, sence de değil mi?"

"Kes sesini Bedo! Hadi çıkalım şuradan, yoksa bu kız elimde kalacak, sen de arada gideceksin bak, demedi deme!"

Çabucak üzerimi giyindim, odada bulunan lavaboda yüzümü yıkadım, dağılan saçlarımı toparladım. Zelal'in yüzümde açtığı yaraları

görünce tekrar ona karşı hırslandım, sonrasında yüzümü silip çantamı alarak odadan çıktım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum ama hızla kapıyı kapatıp aşağı kata inmeye karar verdim.

İki kat aşağı indiğimde Tark Yarbay ile Zelal'i konuşurken gördüm, yeniden sinirlerim tavan yaptı, biraz sakinleştikten sonra yanlarına gittim.

"Günaydın komutanım, ne yapıyoruz?"

"Günaydın Aras, Yeşil yarım saate gelip bizi alacak, sanırım Morgen ve adamlarının izini bulmuş, Zelal'e öyle söylemiş."

Sinirli gözlerle Zelal'e bakıyordum, o da aptal bir gülümseme takınmış gözlerini benden kaçırıp yere bakarak konuşuyordu.

"Evet, sanırım izlerini bulmuş, detay vermedi ama sekiz gibi burada olacakmış, *hazırlanın* dedi sadece."

Tark Yarbay bana ve Zelal'e baktığında aramızda bir şey geçtiğini anlamıştı. Zelal'in bir şeyler atıştıralım demesi üzerine önden yürümüş, gece Yeşil ile konuştuğumuz odaya doğru ilerlemişti.

Tark Yarbay ile yalnız kalınca direkt soruyu yapıştırdı.

"Ne oluyor Aras, hayırdır?"

Hâlâ koridorda ilerleyen Zelal'e bakıyordum.

"Bir şey yok komutanım, bu kız beni deli ediyor, sadece bu!"

"Aras şimdi sizin didişmenizin ne yeri ne de vakti... İş yapıyoruz burada, time haber gönderdim, herkes en geç iki gün içinde toplanıp Yuva'da hazırda bekleyecek, iş artık oldukça ciddiyet kazandı. Bilmem anlatabildim mi aslanım?"

Tark Yarbay timden bahseder bahsetmez heyecanlanmıştım, iş cidden ciddiyet kazanmıştı.

Beraber Zelal'i takip edip odaya girdik, masaya oturup ufak bir menüden oluşan klasik bir kahvaltı yaptık. Peynir, zeytin, domates ve sıcak çay vardı, belli ki imkânları kısıtlıydı.

Çayına şeker atmam için Zelal yanında bulunan şeker tabağını önüme uzattığında onu hafiften tersledim.

"Gerek yok, ben şeker kullanmıyorum!"

"Demek sağlıklı besleniyorsun?"

"Evet, yeterince..."

Hızlıca kahvaltımızı yaptıktan sonra kendimi dışarı attım, aşağı indim ve günlerdir çalışmayan arabayı kontrol etmek için binadan ayrıldım.

Kapıyı açıp koltuğa geçtim, kontağı yerine takıp çevirdim. Üzerinde sayısız delik olan canavar gürleyip çalışmıştı, en az üç yüz bin liralık zırlı Jeep'i perte çıkarmıştık, tanınmaz hâldeydi ama hâlâ sağlamdı.

Birkaç sefer gaza dokunup tekrar kontağı kapattım, yakıt miktarı yetersizdi. Ama arka bagajda biraz da olsa yakıt kalmıştı.

Bagajdan bidonu çıkarıp yakıt deposunu açtım, kalan yakıtı da boşalttım.

Kapağı kapattığımda arkamdan birinin geldiğini arabanın kaportasından gördüm. Gözlerimi kıstım, tekrar kaputa yansıyan görüntüye baktım, gelen Zelal'di.

Biraz daha yaklaşmasına müsaade ettim, yaklaşık 10 metre vardı ki arkamı dönmeden konuştum.

"Sen ben değilsin güzelim, bana arkadan yanaşamazsın."

"Ben sen olmak istemiyorum zaten!"

"İstesen de olmazsın zaten!"

"İstemiyorum ki!"

"İsteyemezsin de!"

Zelal gelmiş, tam da arkamda duruyordu.

"Şunları al, sana lazım olacak."

Arkamı dönüp baktığımda Zelal'in elinde silahlarımızı gördüm.

"Aldığın yere bırak bir zahmet!"

"Alıyor musun, almıyor musun Aras?"

Zelal'e sonuna kadar yaklaşıp, dibine girmiştim. Neredeyse burnum alnuna değiyordu, tabii o dik başlı kafasını kaldırmasa...

Göz göze gelmiş, birbirimize bakıyorduk.

"Aldığın yere bırakıyor musun, bırakmıyor musun?"

Zelal önümden çekilip arabanın yanına geçti. Silahları lastiğe dayayıp arkasına bakmadan devam etti.

"Çok istiyorsan al koy çocuk, senin hizmetçin yok!"

Zelal'in arkasından hırsıyla bakarken bana doğru yaklaşan Tarık Yarbay'ı fark ettim. Tarık Yarbay gülümseyerek yanıma geldi, elini omzuma koyup birkaç defa vurdu.

"Bir gün bir kız gelip Aras'ı deli edecek deselerdi inanmazdım evlat, hayırdır neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok komutanım, sadece bu kız beni fena hâlde sinir ediyor. Aynı liseli ergenler gibi, ipe sapa geldiği yok. Hep bir adım önde olma hevesi var. Ben iyiyim, ben bilirim, ben yaparım havasında."

Tarık Yarbay gülümseyerek arkasını dönmüş, binadan içeri giren Zelal'e bakıyordu.

"Evlat, bu kız senden hoşlanıyor olmasın?"

Zelal'in tekere yasladığı silahları aldım, arka kapağı açıp içeri attım, tekrar Tarık Yarbay'a döndüm.

"Amma yaptın komutanım, o keçi inatlı, dik başlı, ipe sapa gelmez ayarsız enerji benden hoşlanmasın!"

"Bak bak, laflara bak!"

Tarık Yarbay ufaktan kahkaha atıyordu.

"Komutanım, bu konuyu kapatalım mı? Yeşil geliyor, hazırlanalım."

Tarık Yarbay binanın arasından yola doğru bakıp tekrar bana döndü.

"Harî nerede Yeşil, nereden anladın Yeşil'in geldiğini?"

"Yaşlanıyorsun ihtiyar, yaşılanıyorsun, görmüyor musun Zelal'in adamlarının kışları tutuşmuş, esas duruşa falan geçiyorlar."

Tarık Yarbay'ın yanından geçip yola doğru ilerledim, ileriden gelen araç konvoyunu gördüğümde bir kez daha yanılmadığımı anladım.

Araçlar hızla yaklaştı ve durdu, içinden ilk başta adamlar indi. Sonrasında Yeşil aşağı inip yanımıza doğru yaklaştı, Yeşil yanımıza gelmeden Tarık Yarbay yanımda belirmişti. Ardından binadan çıkan Zelal, hücum yeleğini ve silahını kuşanmış olarak geldi.

"Günaydın!"

Yeşil çok cepli gri renkte bir kargo pantolonu giymişti, üzerinde krem bir gömlek, yine gri renkte bir avcı yeleği ve boynunda da hafiften rengi solmuş yeşil renkte bir puşi vardı.

Yeşil'i selamladık, Tarık Yarbay ile benim elimi sıkıp tokalaştı.

"Sizin adamların kokusu çıktı, yalnız tam yerini saptayamadık. Yakında o da olur, ondan önce size göstermek istediğim bir şey var, hazırsanız gidelim derim."

Tarık Yarbay ile göz göze geldik.

"Biz hazırız, gidebiliriz."

Hep beraber hareket edip araçlara yöneldik, Yeşil kendi arabamıza doğru ilerlediğimizi görünce bir anlığına durup bize baktı, sonra tekrar devam edip geldiği araca bindi.

Canavarın direksiyonuna geçip kontağa bastım.

"Sence bu adam bizi nereye götürüyor Aras?"

Gaza basıp yola çıktık, Yeşil'in arkasından geçtik.

"Bilmem komutanım, bakıp göreceğiz, hiçbir fikrim yok."

"Neyse bas gidelim, bakalım esrarlı adam bizi nereye götürecekt?"

Araç hareketliliğinden yol toz duman olmuştu, önümüzde Yeşil'in aracı dâhil iki araç vardı. Arkamızdan gelen araçları saymamıştım ama ben bile önümü zor görüyordum.

Bu topraklar hep böyleydi. Tozlu, dumanlı, kurak, susuz ve kanlı... Hâbil ve Kabil'den sonra bu hep böyle olmuştu, değişen tek şey gün geçtikçe insanların biraz daha acımasız ve vicdansız olmasıydı.

Araçlar önümde akıp giderken derinlemesine dalmıştım olaya, stabilize bir yola çıkmıştık, artık önümü daha net görüyor ve daha da hızlanmış bir şekilde ilerliyorduk.

Niye kan durmuyordu ki bu topraklarda, olay neydi, sebep neydi, neden bu insanlar birbirini sürekli öldürüyor ve de öldürmeye devam ediyordu?

Tek olay bölgedeki petrol müydü?

Yoksa Müslüman insanların yaşaması, gayrimüslim olan insanların gözüne batması mıydı?

Ya da bitip tükenmeyen entrikalarla Orta Doğu'yu karıştıran, İsrail ve Amerika denen illetin tüm dünyaya hâkim olmak istemesi miydi?

Sebepler bunların hepsi olsa bile *ne gerek var ki*, demeden edemiyordum kendi kendime.

Ben Müslüman olayım, sen olma; ben Muhammed'e inanayım, sen İsa'ya inan. Neden bu insanlar birbirine saygı duyamıyordu, düşündükçe işin içinden çıkamıyordum ve sinirlenmek yanıma kâr kârlıyordu.

Dikkatimi biraz ileride yolun sağ tarafında duran yıkık bir tabela çekti. Biraz daha ilerleyince tabelada *Musul* ile *Tel Kaif* yazdığını gördüm.

Musul'a hiç gitmemiştim ama çok merak ettiğim bir şehirdi. Yarım milyondan fazla insan yaşıyordu ve bu insanların çoğu da

Türkmen'di, Tel Kaif ise Musul'un kuzeyinde kalan ufak bir yerleşim alanıydı ve tamamıyla İŞİD'in kontrolü altında olan bir bölgeydi. Tabelaya göre direkt gidersek Musul merkezine ama sola doğru dönersek Tel Kaif'e doğru gidecektik.

Yeşil'in kafasındaki planı netleştiremiyordum, bizi tehlikeye doğru itiyor ve riske atıyordu, *bir bildiği vardır* düşüncesiyle şu an için sadece susuyorduk.

Yol ayrıma gelmişti ve biz sola doğru dönüş yapıp Tel Kaif'e doğru saptık. Bir müddet ana yoldan ilerledikten sonra dağlık bir alana geldik ve yoldan ayrılp araziye girdik. Yine toz havayla bir olmuş, göz gözü görmez olmuştu.

Dağlık alandan araçlarla zor da olsa ilerlemeyi sürdürüyorduk, büyük bir kaya parçasının altına geldiğimizde nihayet durduk.

"Sanırım geldik, komutanım."

Tarık Yarbay arka koltuktaki pusilere uzandı, birini de bana verdi.

"Hiç sanmıyorum evlat, bak tepedeki adamlara."

Arabanın direksiyonuna doğru eğilmiş ve dağın tepesinde zar zor da olsa seçilebilen birkaç adam gördüm. Mesafemiz ortalama bir kilometrenin üzerindeydi, bizden oldukça yüksektelerdi.

"Oraya mı çıkacağız dersiniz?"

"Aynen de öyle diyorum evlat, bu adam bize bir şey izlettirecek."

Tarık Yarbay'ın uzattığı pusiyi boynuma bir güzel doladım, araçtan aynı anda aşağı indik. Toz biraz da olsa dinmiş, en azından nefes almaya müsaade edecek kadar yere çökmüştü.

Arka kapıyı açıp silahımla yeleğimi aldıktan sonra kapıyı kapatıp kilitledim. O arada Yeşil İle Zelal yanıma gelmiş, Tarık Yarbay ile ayaküstü konuşuyorlardı.

Yanlarına ilerleyip konuşmalara dâhil oldum.

"Sizin için biraz eziyetli olacak ama yukarı çıkmamız lazım, size izletmek istediğim birkaç şey var."

Yeşil'e "*hayırdır, ne izleyeceğiz*" diye sormak isterdim, ama sabırlı davranarak susmayı tercih ettim. Onun tecrübelerine ve izlenimlerine güveniyordum, bizi bu dağın tepesine boşuna çıkartmayacağına inancım tamdı.

Bu bomboş, kurak ve çıplak arazi ortasındaki tek dağlık alan bu üç yerd, ikisi fazla büyük sayılmazdı ama bizim çıkacağımız dağ

oldukça büyüktü. Yeşil'in adamları dağın yamacında bir bölgede bekliyorlardı. Oldukça girintili çıkıntılı, tıpkı Hakkâri ve Şırnak kayalıklı bölgelerindeki dağlık alan gibiydi.

En önde Yeşil'in iki adam; arkasında Yeşil, Zelal, Tarık Yarbay, ben ve benim de arkamda iki adamla birlikte dağın eteğinden yu-
kan doğru çıkmaya başladık.

Bizim bölgedeki araziye bakılarak burası bize ancak çerez gelirdi.

Hem de sırtında 25-30 kilogram yük yokken burayı çıkmak çok
oyuncağıydı.

Yeşil'in adamlarının yanına vardığımızda birazcık yorulmuştuk
ama ne Tarık Yarbay'da ne de bende Yeşil ve Zelal'deki yorgunluk
vardı. Yeşil yaşından dolayı nefes nefese kalmıştı ama Zelal beni ol-
dukça şaşırtmıştı. Kenara çekildiğini görünce yanına gidip konu-
şmak istedim.

"Ne oldu dağ faresi, nefes nefese mi kaldın?"

Zelal gölgede bir kayalık bloğunun arkasına geçmiş, sırt çanta-
sından ufak bir şişe su çıkartmış onu içiyordu.

"Anlaşılan, sana şehir havası iyi gelmemiş. Şu hâline bak, resmen
şafın kaymış, ayarsız enerji!"

Tarık Yarbay'ın ve Yeşil'in duymayacağı şekilde hafifçe gülüyordum.

"Aras kaşınma istersen, defol git!"

Zelal su şişesinin ağzını kapatmış, çantasına koymuş ve ayağa
kalkmıştı.

Türkiye'ye doğru döndüm, özlemle konuştum.

"O gün de yakındır Zelal, elbet gideriz."

Yönümü Zelal'e çevirdiğimde masumca yüzüme baktığını gör-
düm, göz göze geldiğimizde o masumiyeti birkaç saniye daha ko-
nuştu. Bir şeyler diyecek gibiydi ama konuşmadı, devam ettim.

"Gideriz ama bir gece ansızın gelebiliriz de güzelim, ayık olun!"

Zelal omzuma vurarak yanımdan geçti, beş on metre ileride ka-
yalıklardan ilerisini gözetleyen Tarık Yarbay ile Yeşil'in yanına gitti.

Yeşil çömeldiği yerden Tarık Yarbay'a bir yerler tarif ediyor, bil-
giler veriyordu, ben de yanlarına gidip konuya dâhil oldum.

"Şu kısım tamamen o kara köpeklerin kontrolünde, yıllarca bu-
radan bu masum halka zulmettiler. Musul'daki insanlar bunlardan
çok çekti."

Yeşil'in eliyle gösterdiği yer Türkiye tarafıydı, Türkiye'ye oldukça uzaktık. Musul'un kuzey istikametinde, Türkiye'ninse güney istikametinde kalıyordu, yani Irak sınırımızın çok içinde bir yerdi.

Yeşil'in ve bizim de bildiğimiz gibi burası İŞİD'in bölgesiydi.

"Türk, Kürt, Arap demeden herkesi kurşundan geçirdiler; din, dil, ırk ayrımı yapmadan insanları öldürdüler. Şimdi diyeceksin ki *bizi buraya neden getirdin, biz zaten bunları biliyoruz*. Size göstermek istediğim olay farklı, herkesin farklı mücadelesi var, bunu görün istedim."

Yeşil'in cümlesi biter bitmez yaklaşık kırk metre yükseğimizdeki adam aşağıda bulunduğumuz noktadaki adama ıslık çalıp göz göze geldi.

Adam Yeşil'e başını sallayıp konuştu.

"Geliyorlar başkan!"

Yeşil elindeki dürbünle ön tarafımızda, ortalama iki kilometre uzağımızda olan yola bakıyordu, dürbünü indirip bize döndü.

"İşte geldiler."

Artık susmanın bir anlamı yoktu, Yeşil'in yanına çömelmiş, gözlerinin içine bakıyordum.

"Kim geldi?"

"MOSSAD ajanları..."

"İyi de İŞİD'e sadece Amerika yardım ediyor diye biliyorduk."

Yeşil elindeki dürbünü Tarık Yarbay'a uzatmış, yola doğru bakmasını istiyordu.

"Aras, burası kırk medeniyetin toplandığı yer, burada kimin eli kimin cebinde belli olmaz. MOSSAD İsrail gizli servisi olmuş olabilir ama İsrail demek zaten Amerika demek, sanıyor musun ki Amerika'yı Amerikalılar yönetiyor, her şey Yahudi lobisinin elindedir, onlardan habersiz buralarda kuş bile uçamaz."

Tarık Yarbay dürbün ile bakmayı bıraktı, bana uzattı. Yeşil ile konuşmaya o devam etti.

"Eee, bu giden araçlarda ne var?"

Dürbünü alıp baktığımda, arkası brandalı, birbirinden farklı, eski tip, beş adet askerî araç gördüm. Konvoyun en önünde, tepesinde uçaksavar olan bir pikap, yine konvoyun en arkasında silahlı başka bir pikap eskortluk ediyordu. Araçlara, şoförlere ve kamyonlara en ince ayrıntısına kadar bakmıştım ama brandayla kapalı olan kasalarda

en ufak bir görüntü olmadığı için içlerinde ne olduğunu görememiştim. Birden Ankara'daki kitapçıdan çıktığımda Tanık Yarbay'ı gördüğüm an gelmişti aklıma. Daha doğrusu arabanın lastik basıncından, içindeki kişinin ağır biri olduğunu çözümlemiştim. Dürbünle sırası ile kamyonların lastiklerine baktım, hepsinin de arka tekerlekleri yere serilmişti. Egzozlarından da yoğun bir duman çıkışı vardı, taşıdıkları şey her ne ise oldukça ağır bir malzemeydi. Kafamda bilgileri süzdükten ve Yeşil'in bizi buraya sırf silah ve mühimmat taşıyanları göstermek için çıkarmayacağını bilgilere eklediğimde tahlilim artık sona varmıştı. Dürbünü gözümünden indirdim, Tanık Yarbay'a dönüp Yeşil'e sorduğu soruyu cevapladım.

"Bunlar sanırım silah yüklü, komutanım."

Yeşil'e dönmüş, söylediğime karşılık vermesini bekliyordum.

"Bunun da gözünden hiçbir şey kaçmıyor Tanık Komutan! Evet, doğru bildin Aras, kamyonların içindekiler silah."

"Kime karşı kullanacaklar."

Yeşil'in adamlarından birisi Yeşil'e yaklaştı, bir telsiz uzattı. Yeşil, telsizi alıp bize döndü.

"Kime olacak tüm mazlumlara."

Telaşlanıp ayağa kalktım.

"Tanık Komutanım bunu seyredecek miyiz?"

Yeşil, telaşımı ve endişemi görüp sakın olmam için eliyle yanına çömelmemi işaret ediyordu.

"Sakin ol Aras, her şey kontrolümüz altında. Sanma ki sizi buraya sırf izlemek için getirdim, çömel ve sadece bak."

Yeşil'in dediğini yapıp yanına tekrar çömeldim. Yeşil, elindeki telsizin tuş kilidini açıp tuşlamaya başladı. Telsizin ufak ekranına bakıyor ve tuşladığı rakamları teker teker izliyordum.

9-3-7-4-5

Yeşil, tuşlamayı bırakıp tekrar araçlara baktı. Yeşil'in arkasında bekleyen adamı hafiften yanına çömelmişti.

"Tam zamanı, başkan!"

Yeşil, gözlerini kısmış, araçlara doğru bakarken bize dönüp telsizin mandalına bastı.

"Karşı kıyıları için savaşmayan, gün gelir kendi kıyısında savaşır..."

Yeşil'in telsize basmasının ardından, yoldan bir patlama sesi gelmişti. Ben söylediği cümlelerin ne kadar anlamlı olduğunu düşünürken gözümü çevirdiğimde yoldaki araçların parçaları çoktan havaya uçmuştu.

Büyük bir alev topu, büyük bir duman bulutu ve büyük bir ses...

Bu ses on kilometrekaredeki herkes tarafından duyulmuştur, diye geçirdim içimden.

İŞİD köpekleri hak ettikleri cezayı fazlasıyla almıştı, aslında onlar için basit ve kısa bir ölüm olmuştu. Bu bile onlara fazla insani bir yaklaşımdı.

Toz ve duman bulutu gittikçe büyüyor, etrafa yayılıyordu. Biz ise yerimizde çökmüş, sadece sessizce olan biteni izliyorduk.

Yeşil büyük bir iş başarmıştı. Aklıma ilk tanıştığımızda yemek masasındaki sohbette kurduğu cümle gelmişti.

"Haklısın, mücadele etmek gerek. Tabii herkesin mücadelesi farklı, bu da bir gerçek."

Yeşil kendi çapında mücadelesini veriyordu ki bana göre bu mücadelede oldukça da etkiliydi.

Cebimden bir sigara çıkarıp Yeşil'e de uzattım, bir sigaraya baktı, bir bana.

"Büyük iş başardın başkan!"

Sonrasında uzattığım sigaradan bir dal alıp yaktı, büyüyüp göğe doğru yükselen duman bulutuna baktı.

"Daha büyüğünü başaracağız Aras, bunu güç birliği yaparak; elimizi taşın altına koyarak yapacağız. Şimdi buradan uzaklaşmamız gerek, size göstermek istediğim başka bir şey daha var, gidelim."

Hep beraber bulunduğumuz kayalıktan hızlıca aşağı inip araçlara geçtik, *Yeşil'in bu sefer göstereceği şey ne olabilir,* diye merak ediyordum ama yine sormamış ve sessiz kalmıştık.

Birkaç dakika içerisinde araçlarımıza geçmiş ve hareket etmiştik, öyle ki yukarıda yaktığım sigaram henüz yeni bitmişti, camı aralayıp dışarı attım.

"Adam büyük patlama yaptı Aras."

Yukarı çıkmadan önce şarjı biten telefonumu araç şarjına takmış, öyle yukarı çıkmıştım. Kontrol ettim şarj dolmuştu, telefonu açıp Tarrık Yarbay'a döndüm.

"Valla adam mı, yoksa adamın dibi mi bilemedim ama patlama oldukça büyüktü. Hadi onu geçtim, ben sonuçlar ile ilgileniyorum komutanım. Ve ben şunu çok iyi biliyorum, gerçek kahramanların hiçbir zaman pelerini olmadı. Bugün Ali, yarın Mustafa, diğer gün Ayşe ya da Aslı... Birileri kimselerin haberi olmadan bir şeyler yapıp elini taşın altına koyarak insanları tehlikeden kurtarıyor."

"O birileri evlat, var olsunlar ama bir de onlar kadar övgüyü hak eden aslan analar var. Kimisi var, it doğurur; kimisi var, yiğit doğurur. Mesele millete hizmet edebilen, namuslu ve şerefli nesiller yetiştirip büyütme..."

Konuşmamız böyle devam edip giderken, yine kendimizi bilmediğimiz bir yolda bulmuştuk. Geldiğimiz güzergâhtan değil de tam tersi istikametten ilerliyorduk.

Yol dağlık alanda olduğu için oldukça engebeliydi ama sol tarafa eğilip baktığımda ileride bir ayrımdan daha düzgün olan bir yola ilerlediğimizi gördüm.

Çok geçmeden yol ayrımından düzlüğe erişip hızımızı arttırmıştık, yol artık daha düzgün ve engebesizdi. Fazla sürmeden bu yoldan da ayrılıp asfalt bir yola atmıştık kendimizi, kuzey istikametinden güney istikametine doğru ilerliyorduk, yani Irak'ın içine doğru.

Şehir merkezine doğru yaklaşıncı şebekeyi bulan cep telefonuma ardı ardına mesajlar düşmeye başlamıştı. Yolu kontrol ettikten sonra telefonu elime aldım, kilidini açıp gelen kısa mesajlara baktım.

Hızlıca göz gezdirdim, birçok mesaj vardı ama aralarından ilk Yavuz'un mesajını açarak okudum, üst üste birkaç tane mesaj atmıştı.

"Devre, Eylül'ü sağ salım gönderdim, tamamdır o iş."

"Ankara'ya varmak üzereyim, beni merak etme."

"Aras, iki gündür kapalı telefonun, neredesin oğlum!"

"Devre, Tarık Yarbay burayı aramış, tim hazır olsun demiş, ne âlemdesiniz!"

"O tükürdüğüm telefonu arıyorum, hep kapalı, madem açmayacaksun neden yanında taşıyorsun, geri zekâlı herif!"

"Sen bittin oğlum Aras, bu iş bir gün sonra erecek ve ben sana ne yapıyorum, göreceksin; çatladım ulan burada, çatladım!"

Yavuz günde ortalama iki mesaj atmıştı ve ben okuduğumda kahkahayı basmıştım.

"Neye gülüyorsun Aras?"

Gülmeme ara verip Tarık Yarbay'ı cevapladım.

"Yavuz, komutanım... Mesaj atmış da ona gülüyorum."

"Ne demiş?"

"Mühim değil, biraz küfretmiş sadece, içini dökmüş. Bu arada biz nereye gidiyoruz komutanım, bir tahminin var mı?"

Tarık Yarbay epeyce uzamış sakalını sağ eliyle sıvazlayarak devam etti.

"Bence bu adam bizi kendi mekânına götürüyor evlat."

"O kadar güveniyor mu dersin bize?"

"Güvenini sarsacak ne yaptık ki Aras?"

Bu soru beni biraz düşündürmüştü. Tarık Yarbay haklıydı, biz Yeşil'in güvenini sarsacak bir şey yapmamıştık ama ben olsam yine de böyle bir şey yapmazdım, yerimi kimseye belli etmezdim.

"Güvenini sarsacak bir şey yapmadık, buradan gittiğimizde de Yeşil'i unutacağız ama ne bileyim, ben yine de kendimi bu kadar deşifre etmezdim komutanım."

"Bilemiyorum Aras, gidip göreceğiz. Kapıldık bu adamın rüzgârına devam ediyoruz, bakalım nereye kadar savrulacağız?"

Yol önümüzde akıp gidiyor, nereye gittiğimizi bilmeden sadece ilerliyorduk. Yaklaşık bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ bir yere varamamıştık. Erbil şehir merkezine girmeden sağdan bir sapaktan saparak şehir merkezinden bir hayli uzaklaşmıştık üstelik.

Yoksa Yeşil, Morgen ve adamlarını bulmuş da bize sürpriz mi yapacaktı? Bu da bir ihtimaldi, düşük de olsa ihtimaldi.

Öğlenin güneşi etrafı kızdıyordu, kapının cebindeki pet şişeden büyük bir yudum almuş, boğazımı ıslatmıştım.

Ana yolda hızla ilerlerken Yeşil'in arabasının sağa sinyal verdiğini fark edince ayağımı gazdan çekip ben de sinyali verdim.

Sağa dönmüştük, ileride büyük bir yerleşim alanı gözüktüyordu.

Şehrin gürültüsünden uzakta, arkasında kocaman bir dağ bulunan bir yerleşim alanıydı. Öyle ki bazı apartmanlar kayalıkların hemen yanında inşa edilmişti, en azından bu kadar uzak mesafeden ben öyle görüyordum.

Ufak bir mahalleye girmiş dar sokaklardan ilerliyorduk. Sokakta çocuklar oyun oynuyor, yaşlı kadınlar gruplaşmış şekilde etraftaki

evlerin kapı önlerinde oturuyordu. Sakin bir yer gibi duruyordu, ilk izlenimlerin bunlardı.

Müstakil evlerle birkaç katlı ufak apartmanların arasından hızla geçip ilerliyorduk, sanırım hedefimiz kayalığın hemen dibine yapılan o evlere gitmekti.

Apartmentların dibine geldiğimizde, yeniden sağ tarafa ayrılan başka bir yola sapmıştık. Bu yolun ilerisinde sırayla yan yana dizilmiş, diğerlerine nazaran biraz daha lüks duran müstakil evler uzanıyordu.

Epeyce ilerlemiştik, artık apartmanlar arkamızda kalmıştı.

İlk müstakil evi geçtik, içine ve bahçesine baktım, kimseler yoktu. Diğerleri de aynı durumdaydı.

Yeşil'in arabası sola sinyal verip yavaşladı ve durdu, dibine kadar sokulup ben de durdum. Ama ters bir durum vardı, en öndeki araç yol boyu devam edip gitmişti. Arkamızda bulunan diğer araçlar yanımızdan sırasıyla geçiyor ve öndeki arabayı takip ediyordu.

Evin birinin önünde durmuş, anlamsız gözlerle geçen arabalara bakarken, evin sürgülü otomatik bagaj kapısı yavaşça açıldı. Kapı açıldıkça Yeşil'in arabası hafif hafif gazlıyordu.

Eve bakıp kontrol ettim, camları kirliydi. Bahçesi uzun zamandır kullanılmamıştı, hayat belirtisi yoktu.

Ev oldukça büyüktü. Geniş bir bahçesi, tamamını saran bir metre uzunluğunda duvarları ve duvarların üstünde dikenli telleri vardı.

Bagaj evin altında kalıyordu ve ancak hafif bir yokuştan indikten sonra ulaşılabilirdi. Amerikan tarzı, kapalı bir bagajdı.

Sürgülü kapı sonuna kadar açıldı, Yeşil'in arabası devam edip yokuştan aşağı indi, garaj kapısının önünde durdu.

Biraz devam edip arabayı görebileceğim noktaya kadar gazlayıp durdum.

Yeşil'in şoförlüğünü yapan adam, camını aralamış kafasını dışarı çıkararak gelmemiz için el işareti yapıyordu.

"Bunlar ne yapmaya çalışıyor komutanım, iki araba nasıl sığacak içeri?"

Tarik Yarbay kafasını camdan eğmiş, evin hemen arkasında bulunan kayalıklara bakıyordu.

"Devam et devam, ben çözdüm olayı."

Gaza basıp arabanın arkasına kadar aşağı inip yanaştım. Adam camını yeniden kapattı, önünde durduğu garaj kapısı yavaş yavaş katlanarak açılıyordu.

“Komutanım, tahmin ettiğim şey mi yoksa?”

“Aynen evlat, Yeşil’den daha azı beklenemezdi zaten.”

Kapı sonuna kadar açılmış, öndeki araç yavaş yavaş içeri giriyordu, farlarını yaktığını fark edince, ben de farlarımı yakmış, kısırlara almıştım.

İkimiz de oldukça büyük olan garajın içine girmiştik, arkamızdan garajın kapısı tekrar kapandığında önümüzdeki garajın duvarı sola doğru kaymaya başladı. Duvar sola doğru kaydıkça araba tekrar yavaş yavaş ilerlemeye başladı ben de arkasından ayrılmadan devam ediyordum.

Önümüz artık bir arabanın geçeceği kadar açılınca, Yeşil’in arabası gaza basıp devam etti, ilk başta önümdeki sır perdesini görmek için bir müddet beklemiştim.

Tahmin etmiş olmama rağmen bu kadarını beklememiştik. Açılan kapının ardından tıpkı madenlerdeki gibi bir yol vardı, dağın içine doğru giden bu yol geniş, yüksek ve de oldukça uzun gözüküyordu.

Gaza basıp arabanın arkasından devam edince her şey daha da netleşti.

İnce bir el işçiliği ile kazıldığı belliydi. Yolun tabanı yer yer toprak, tavanı ise genellikle kayalıktan oluşuyordu. Ama hem sağlı sollu, hem de alt kısmı ile üst kısmı oldukça düz bir şekilde traşlanmıştı.

Yirmi metre kadar düz bir şekilde ilerledikten sonra hafifçe sağa dönmüş, ilerlemeye devam ediyorduk.

Yeşil’in aracı yavaş sayılmayacak hızda ilerliyordu. Yolun yabancı olmadığı belliydi, ben de biraz cesaret almış ve gaza dokunmuş, arkasına yanaşmıştım.

Arabanın içi birden havasız kalmıştı, belliydi oksijen azalıyordu. Camı açıp elimi dışarı uzattığımda hafif bir nem hissettim, zaten yerdeki toprak da nemliydi.

“Bunun sonu nereye varacak, çok merak ediyorum komutanım.”

“Al benden de o kadar Aras, sanki tavan giderek yükseliyor, dikkat ettin mi?”

Tarık Yarbay haklıydı, tavan giderek yükseliyor ve genişliyordu.

“Evet, komutanım, sanırım gideceğimiz yere, artık nereyse orası, varacağız.”

Yaklaşık 80 metredir ilerliyorduk, yükselen tavanın ucundan ileride bir ışık belirmişti, ışık yoğun ve parlaktı.

Biraz daha devam ettikten sonra Yeşil’in aracının stop lambaları bir kez yanıp söndü, adam frene basmıştı.

Önümüzden birden çekilip sola doğru manevra yapınca gözden kayboldu ve önümüze en az on araç sığacak kadar büyük bir oda çıktı.

Odaya yaklaşınca ben de yavaşlayıp göz ucuyla baktım. Yeşil’in şoförü odanın içinde dönüp yönünü çıkış istikametine getirip aracı park etmişti, ben de aynısı yaptım ve yanına gelip park ettim.

O esnada Yeşil ve Zelal araçlardan inmiş, bize bakıyorlardı. Arabayı park ettikten sonra biz de araçtan inmiş, belli etmesek de meraklı gözlerle etrafımıza bakıyorduk.

Üç farklı yerden yanan projektörler bu büyük odanın her köşesini oldukça net bir şekilde aydınlatıyordu. Yükseklik en az otuz metre, genişlik ise yaklaşık kırk metre civarındaydı. Tabanı düz ve engebesiz, duvarları ise hafiften ıslak ve grimsiydi.

Araçları park ettiğimiz yerin arkasında belli belirsiz doğal basamakları olan, yukarıdaki kapıya çıkan merdivenler bulunuyordu.

Araçtan inip önüne doğru yürüdüğümüzde Yeşil de yanımıza geldi. Ellerini hafiften iki yanına kaldırdı.

“Bu da bizim yuvamız arkadaşlar, hoş geldiniz!”

Yeşil’i bir tebessümle cevapladık.

“Devam edelim,” demesinin ardından peşine takılıp kapıya doğru ilerledik.

Kapı, Yeşil’in önünde giden adamı tarafından açılınca Yeşil içeri girdi, ardından Yeşil’i Tarık Yarbay takip etti devamında ben içeri girdim.

Koridor fazla uzun değildi, ileride başka bir kısıma açılan başka bir kapı gözüktüyordu. Koridorun duvarları kaba bir şekilde beton ile sıvanmıştı, tavanındaki birkaç yerde yanan ışık verimsizdi, fazla ışık saçmıyordu.

Önümüzdeki kapı açılınca koridor ışıkla dolmuş, ilerleyip kapıdan içeri girmiştik.

Buradaki tablo daha farklıydı, biraz daha düzenli bir mekân vardı karşımızda. Işıklar etrafı oldukça ısıtıyordu; ayağımızı bastığımız yer beton değil de, orta kalitede karo taşlarla döşeliydi ve bu yeni koridor ilk başta geçtiğimiz yerdekinden daha geniş ve ferahtı. Birkaç adım daha attıktan sonra sola döndüm, döndükten sonra karşılaştığım tablo karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim.

Sağlı sollu, irili ufaklı odalardan oluşan yeni bir bölmeye geçtik, her odada birkaç kişi masa başında oturuyordu. Kiminin önünde bir bilgisayar; kiminin önünde ise deste deste kâğıtlar vardı.

Bizi gören adamlar, ufaktan yerlerinden doğrulup gülümseyerek bizi selamlıyordu. Giyimleri sıradanın biraz daha üstündeydi, çoğu kot pantolonun üstüne gömlek giymişti, çalışan memur havası vardı.

Yeşil burada kendine resmen yeni bir dünya kurmuştu, yeni bir düzen ve yeni bir hayat.

Bu yeni koridor ileride son buluyordu, biz hâlâ ilerlemeye devam ediyorduk. Sanırım ileride, koridorun sonundaki siyah kapı Yeşil'in odasıydı.

İrili ufaklı odalar, koridorun sonuna doğru ilerledikçe büyüyor, içerisindeki insan sayısı da gitgide artıyordu, bilgisayara kafasını gömmüş bir şekilde çalışan, bizi görmeyip işine devam eden kişiler de oldukça çoktu.

Yeşil, koridorun sonundaki odaya geldiğinde kapıyı açıp içeri geçti, bize doğru dönerek eliyle *içeri buyurun*, diyordu. Yeşil'in odasının sağ ve sol tarafındaki iki odanın kapısı kapalı olduğu için içeride neyin olduğunu görememiştim. Yeşil, odalara baktığımı görünce hafiften gülümsemişti.

“Gel Aras, gel, onun da zamanı var.”

Yeşil'e gülümseyerek karşılık verip içeri geçtim.

Oda uzunlamasına ilerliyordu ve oldukça büyüktü. İçeride ilk girişte dikkatimi çeken şey ise, Yeşil'in oturduğu makam masasının arkasındaki duvara asılmış büyükçe Türk bayrağıydı.

Bayrağın asılı olduğu duvarın önünde makam masası, onun önünde çiftli iki koltuk, ortasında bir sehpa, sonrasında birkaç metrelilik boş alanın ardından uzun bir toplantı masası ile tavana asılmış bir televizyon...

Yeşil, makam koltuğuna geçmek yerine bizimle beraber aynı koltuğa oturmuştu. Tarık Yarbay ile ben yan yana geçtik, Yeşil de karşımızda oturuyordu.

Bu, devlet dilinde şuna işaret etti. *"Ben sizinle aynı makamda ve rütbedeyim, sizden üstünlüğüm yok..."* Bu benim çok hoşuma gitmişti. Makam koltuğu denilen olayda her zaman bir hiyerarşik düzen olurdu. Makamdaki kişinin karşısında oturan insanların oturduğu koltuk, genelde alçakta olurdu. Bu da makama gelen kişilerin, makam sahibinden düşük rütbede olduğuna işaret ederdi. Yani makamdaki kişi, o koltukta oturan insanlara bastırarak *siz benim altımdasınız*, diye bas bas bağıırırdı. Yüksekten alçağa bakar ve makama gelen insanlar ister istemez bir etki altına girerdi.

Bu durum çoğu zaman değişkenlik gösterse de bazı misyon şefleri bunu istemez; her insanın eşit olduğunu, makam ve memuriyetin öneminin olmadığını gösteren bir düzen sağlardı.

Yeşil, montunu çıkarmış, rahatlayarak bir sigara yakmıştı. Uzun zamandır sigara içmemiştim, odada sigara içildiğini anlayınca ben de bir sigara çıkarıp yaktım.

Yeşil, elindeki sigaradan birkaç nefes çektikten sonra küllüğe bıraktı, sessizliği bozdu.

"İşte burası da bizim yuvamız, her türlü istihbaratın aktığı, çalışanları yeminli sağlam Türkmenler olan; çoğu annesini babasını savaşta kaybetmiş, amacı adaletsiz kahpe düzenin içinde bir nebze de olsun adalet arayan, karşılık beklemeden çalışan bir oluşum. Kendi çapımızda savaşıp mücadele veriyoruz, Yeşil'i ve Zelal'i görünmez kılan, aynı anda hem İŞİD hem de PYD ile mücadele veren bir yapılanma bu. Belki elimize silah alıp savaşmıyoruz, zaten bunu yapacak kadar büyük değiliz ama ufak bir dokunuşla bugün de olduğu gibi o kansızlara büyük zararlar verebiliyoruz."

Tarık Yarbay dirseklerini dizlerine koymuş, ellerini birleştirmişti. Yeşil'e baktı.

"Bu, takdire şayan Yeşil, imkânsız başarmışsın, benim merak ettiğim, istihbaratı nasıl topluyorsun?"

"Çok basit. Burası yedi düvelin insanlık tarihi boyunca savaştığı topraklar, burası Mezopotamya. Burada doğan çocuklar gözlerini savaşla açarlar, savaşla büyür, savaşla yetişirler, huzur nedir; rahat

nedir görmezler. Bu topraklar az biraz rahat gördüğünde tekrar başına çorap ören çok olur. Dolayısıyla burada yaşayan insanların çoğu birer savaşı, istihbaratçı ve milistir, yeter ki seni sevip sana inansınlar, onların lehinde çalıştığını bilsinler, sana her şeyi haber verir, her türlü istihbaratı sana iletirler. Ee, bizim de birçok dostumuz var.”

Yeşil’in anlattıkları aslında çok basitti ama önemli olan nasıl deşifre olmadığıydı. Merakımı gidermek için bu soruyu sormalıyım, belki söylemeyebilirdi ama yine de sormak istedim.

“Peki, nasıl oluşumunu gizledin, nasıl deşifre olmadın şimdiye dek?”

Yeşil ilk defa bu kadar içten gülümsemişti.

“Sen bu çocuğu çok iyi yetiştirmişsin Tarık Yarbay’ım, ne zamanda ne soracağını çok iyi biliyor. Ama Aras, o da bizde kalsın, umarım anlayışla karşılırsın. Yalnız şunu unutma ki, o koridorda oturan gençler hiç de sıradan insanlar değiller, hepsi o bilgisayarın kurdu olmuş ve kendimize has kriptolu bir haberleşme ağıımız var, bu kadarını bilsen kâfi.”

“Peki, daha fazla ısrar etmeyeceğim. Sadece şunu söylemek istiyorum, yaptığın iş gerçekten çok fedakârca, seni tebrik etmekten başka bir kelime bulamıyorum.”

“Daha önümüzde büyük bir iş var Aras, umuyorum ki, beraber bu işi başaracağız, sizinle beraber belki çatışmayacağım ama arkadan size elimden gelen desteği vereceğim. Artık yeterince yaşlandım, çok istesem de vücudum beni yarı yolda bırakıyor, zaten siz kolaylıkla üstesinden geleceksiniz, buna inancım tam.”

“Peki, Yeşil, bizim adamlar hakkında bilgi sahibi olabildik mi?”

Tarık Yarbay benim de çok merak ettiğim bir soru sormuştu.

“Şuna eminim, o büyük buluşma daha henüz gerçekleşmedi. Bu konuda içiniz rahat olsun, öyle bir bilgiye henüz ulaşamadık ama şehrin doğusunda bir hareketlilik var. Birileri kıpırdanıyor, yakında kokusu çıkacaktır.”

“Biliyorsun Yeşil, bu işi kaçıramayız. Biz en başından beri bu kadar çileyi ve cefayı bunun için çektik.”

“Hiç merak etmeyin, şu an sahada en az on adamım bu konu ile ilgili bilgi topluyor. Eli kulağındadır, yakında bir bilgi gelir, biz de ona göre hareket ederiz.”

Yeşil biraz da olsa içimize su serpmiştı. Bu yabancı diyarda kendi çapımızda istihbarat toplamamız imkânsız gibiydi, kime gidip ne sorabilirdik ki; kimden ne öğrenebilirdik? Yeşil bizim için bulunmaz bir fırsat olmuştu, bize güvenip tüm kapılarını açmıştı.

“Ben bir şey daha merak ediyorum, buranın ikinci bir çıkışı var mı ya da ikinci bir girişi mi demeliydim?”

“Tasalanma Aras, bir görüntüleme merkezimiz var, dışarısını 24 saat hem gece hem gündüz izliyoruz, bize yaklaşan biri -ki bu imkânsız, çoktan elementlerine ayrılmış olur- yaklaşırsa bile çok önceden haberimiz olur, ayrıca evet, her zaman bir ikinci çıkış vardır.”

“Ya adamların, onlar hep burada mı kalıyor?”

“Tabii ki hayır, bir çalışma prensibimiz var, ona riayet ediyoruz. Onun dışında sıkılan istediği zaman ama sadece belirli saatlerde giriş çıkış yapabiliyor. Dikkat etmişsinizdir bu odanın yanında iki farklı oda daha var, birisi bizim can damarımız. Yetkisiz kimse giremez, görüntüleme merkezi; bilgi akışı, telsiz ve telefon muhaberesi gibi birçok ince ve gizli işi orada yapıyoruz. Diğer oda ortak yaşam alanı, daha doğrusu o odanın içinde de odalar var, hem yatakhane hem yemekhane orada mevcut.”

“O zaman gizli çıkış kript o odasında olmalı.”

“Sence neden orada olmalı Aras?”

“Bu bir askerî kuraldır, yangında bile ilk kritik odalardaki malzemeler tahliye edilir ya da olası bir durumda ilk o odadakiler imha edilir, sizin öyle bir durumunuz olduğunda kurtarıp götürmeniz ya da imha etmeniz gereken malzemeler olabilir, ben olsam çıkışı oraya yapardım.”

“Haklısın, doğru yol izledin, mantığın da doğru. Zaten çıkış da o odada, oradaki belge ve malzemeleri ele verirsek, biz nereye gidersek gidelim peşimize adam takılmasına müsaade etmiş oluruz.”

Yeşil, sözlerini bitirdiğinde kapı çalmış, içeri bir adam girmişti.

“Efendim, yemek hazır...”

“Teşekkürler, geliyoruz.”

Yeşil’in ayağa kalkmasıyla biz de yerimizden doğrulmuştuk.

Odadan çıkıp, sol taraftaki diğer odaya geçtiğimizde oradaki insanlar ayağa kalkıp bizi selamladı.

Odada sağı sollu masalar ve duvar kenarlarında koltuklar bulunuyordu, büyükçe bir televizyon, televizyonun önünde yine koltuklar vardı.

Odanın zeminindeki birkaç kısımda bulunan eski halılar, biraz da olsa odaya dekor katmıştı.

Masa üzerinde yemekler hazırlanmıştı, herkes sanırım bizi bekliyordu.

Yeşil, masaya yaklaştı, ilk başta bizim oturmamız için nezaketen yer gösterdi. Onu kırmayıp Tarık Yarbay ile yine yan yana masaya oturmuştuk, Yeşil de tam karşımıza geçmişti.

Hep beraber masada bulunun birkaç çeşit yemekten yemeye başladık, erkeklerin sayısına nazaran, Yeşil'in ekibinde kadınlar da oldukça fazlaydı, sağlam bir sistem oluşturmuştu Yeşil. Ekipteki insanların hâl ve hareketlerine baktığımda herkesin Yeşil'e saygılı ve sevgili olduğunu görmüştüm.

Tabağıma konulan çorbadan içip hepsini bitirdim, bu belki de bir aydır içtiğim tek çorbaydı. Midemin ve bağırsaklarımın yumuşadığını hissedebiliyordum, çok iyi gelmişti.

Tabağımın dibinde kalan son bir yudumu kaşıkla alıyordum ki, yemekhanenin kapısından içeri oldukça telaşlı bir adam girdi, adam direkt olarak Yeşil ile göz teması kurdu. Kapının kenarından kripto odasının bir kısmını görebilmiştım, adam kripto odasından geliyordu.

Çalışkan bir tipe benziyordu. Orta boylu, kıvrıcık saçlı, düzgün giyimli ve gözlüklü bir tipti.

Adam hafiften yutkundu, yamuk gözlüğünü düzeltti ve Yeşil'e bakarak konuştu.

"Efendim, adamların yerlerini tespit ettik, takip ediyoruz."

Adamın heyecanından ben de biraz nem almıştım, acaba adamları bulduk derken Morgen ve adamlarından mı bahsediyordu?

Yeşil, bir adama, bir bize baktı.

"Bu son zamanların en iyi haberi, teşekkürler Mustafa!"

Yeşil bize dönmüş, gülümseyerek bakıyordu.

"Hadi hayırlı olsun, sizinkilerin yerini bulduk arkadaşlar."

Tabağımı ve kaşığımı masaya bırakmış, Mustafa'ya dönmüştüm.

"Ben de teşekkür ederim Mustafa kardeşim!"

Yeşil'e döndüm.

"Ne zaman hareket ediyoruz?"

Yeşil oturduğu yerden ayağa kalkınca masadaki birkaç adamı da aynı anda kalktı.

"Hemen, hemen çıkalım."

Hep beraber masadan kalkıp odadan çıktık. Yeşil en önden geçip kript o odasına girdi, biz kript o odasının kapısının önüne vardığımızda Yeşil, elinde bir kâğıtla çıktı.

"Adresleri elimizde, hemen çıkalım beyler."

En önde ilerleyip çıkış kapısına doğru yöneldim, bu fırsatı değerlendirmeliydik, adamları kaçıramazdık.

Adımları büyük ve hızlı atıyordum. Eğer Yeşil ve adamlarından utanmasam koşarak gidecektim ama heyecanımı dizginleyerek kendimi tutuyordum.

İçimde bir şeyler harekete geçmişti, artık bu iş bitsin istiyordum. Hem de bir an önce bitsin istiyordum.

Tüm koridor boyu hızlıca yürüyüp arabanın yanına kadar geldim, Yeşil ile Tarık Yarbay benden biraz sonra kapıda gözüktü.

"Acele etsek iyi olur, bu şerefsizleri bir kez kaçırırsak bize çok pahalıya mal olur."

Yeşil merdivenlerden inmişti, aracına doğru yürürken elindeki kâğıt parçasını sallayarak önümden geçti.

"Merak etme Aras, adamlarım peşinde, hiçbir yere kaçamazlar."

Tarik Yarbay yanıma gelir gelmez arabaya bindim, kontağı çevirdim. Motor gürültüyle çalıştı.

"Aras sakın ol evlat, şu durumda yanlış bir şey yapmayı istemeyiz."

Tarik Yarbay'a dönmüş, direksiyonu sınıksız tutarak bakıyordum.

"Artık bu işin yavaşı hızlısı kalmadı komutanım, bu piçler ortaya çıktysa belli ki bir şeyler olacak, yakındır."

Cümlem biter bitmez, Yeşil'in arabası hızlı bir şekilde hareket etti. Peşinden ufak bir patinaj ile kalkıp hemen arkasına yapıştım.

"Aras, daha adamların toplanmasını bekleyeceğiz, yerleri tespit edilen kişiler Morgen ve adamları, ortada henüz bir şey yok."

"Biliyorum komutanım ama bugün olmazsa yarın olacak, artık başladı, duramayız."

Gelirken iki dakika gibi bir sürede kat ettiğimiz garaj yolunu otuz saniyede bitirmiş, çıkışa gelmiştik.

Garaj duvarı ve garaj kapısı çoktan açılmış, çıkışımız için hazır edilmişti.

Hızlı bir şekilde garajdan çıktıktan sonra yola düştük, gaza sonuna kadar basmak istesem de önde giden Yeşil'in arabasını geçmek için kendimi zor tutuyordum.

Araç biraz yavaşlamış ve bir kez dörtlülerini yakıp kapatmıştı.

"Aras, bir işaret veriyor, yaklaş şuna."

Seri bir hamleyle arabanın sol yanına geldim, aynı hizaya gelince camı indirdim. Yol iki aracın yan yana sığacağı kadar genişti. İlerleyerek yolumuza devam ediyorduk.

Camı indirdiğimde, Yeşil'in şoförlüğünü yapan adam ile göz göze gelmiştik.

Adam elinde bir telsiz uzatıyor, almamız için biraz daha yakına gelmemizi istiyordu.

Biraz daha sola doğru yaklaştım, Tarık Yarbay seri bir şekilde telsizi aldı. Camı kapatıp tekrar Yeşil'in arabasının arkasına geçtiğimde telsizden anons geldi.

"Tarık Komutan, bu telsizden iletişim sağlayalım, tamam."

"Anlaşıldı tamam, takip."

Nihayet, Yeşil'in aracı gaza biraz daha dokunmuş, istediğim hıza yaklaştı.

Artık adrenalini damarlarımda hissedebiliyordum.

Şu an için tek düşündüğüm, nereye gideceğimiz ve nasıl hareket edeceğimizdi.

"Komutanım, şu Yeşil'e sorsana, nereye gidiyormuşuz?"

"Ben de merak etmedim değil evlat ama telsizin güvenli olup olmadığı bilmiyoruz."

"Bunu öğrenmenin yolu sanırım sormak komutanım?"

Tarık Yarbay gözünün altından bakıp telsizi mandalladı.

"Yeşil, sesim geliyor mu?"

Birkaç saniyelik suskunluğunun ardından Zelal telsize cevap verdi.

"Ben Zelal, evet, dinliyorum."

"Zelal, bu telsiz ne kadar güvenli, rahatça konuşabilir miyiz?"

"Evet, evet, herhangi bir sorun yok, rahatça konuşabiliriz."

"Peki, Zelal, nereye gidiyoruz, net bir bilgi var mı, ona göre hareket edeceğiz?"

"Anlaşıldı, Yeşil şu an telefonda haber elamanı ile konuşuyor, adamlar hareket hâlinde, Erbil şehir merkezinde geziniyorlar."

"Anlaşıldı, tamam."

Tarık Yarbay konuşmasını bitirmiş, anlamsız gözlerle bana bakıyordu.

"Ben de bilmiyorum neden Erbil'deler komutanım ama mantıklı bir açıklaması vardır herhâlde, yoksa neden Erbil'de gezsinler ki, ben bu dingilleri dağlık alanda ya da kırsal da bekliyordum, adamlar buramızın dibinde çıktı, on dakikaya tepelerindeyiz."

"Sanırım, ben biliyorum evlat."

Mahallenin arasına girmiş, hızımızı biraz düşürmüştük, buradan çıktıktan sonra ana yola bağlanacak, oradan da Erbil şehir merkezine geçecektik, en fazla 15 kilometrelik bir yol vardı önümüzde.

"Ne komutanım, çatlatma da söyle!"

"Hatırlıyor musun, Ankara'da Yuva'da bir gün sabah kahvaltısı yapıyorduk, Nusaybin'deki sokak olaylarından döndüğümüzdeki ilk kahvaltı?"

Yolun sol tarafında oluşan büyük çukura girmemek için son anda bir manevra yapıp direksiyon kırmış, çukura girmekten kurtulmuştuk.

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Evet, hatırladım komutanım."

Tarık Yarbay bir eliyle tavan askısından tutmuş, diğer eliyle emniyet kemeri kavramıştı.

"Sabah kahvaltıda bir haber izleyip yarın saat onun hakkında konuşmuştuk. Irak Kürt Bölgesel Yönetimi Dış İlişkiler Sorumlusu adamın biri çıkmış, ABD'nin 2011'de Erbil'de açtığı başkonsolosluğu yenilemek için düğmeye bastığını duyurmuştu."

"Şerefsizler, yine konsolosluğa girecekler!"

"Evet evlat ama bu işi konsoloslukta yapamazlar, eminim, sadece burada takılıyorlardır."

"Umarım dediğiniz gibidir komutanım."

Mahalle arasından çıkmış, ana yola varmıştık, gaza sonuna kadar basıyor, bir an önce varmak istiyorduk. Amacımız en azından adamlar konsolosluğa girmeden önce bir kez onları görebilmek ve takip etmektir.

Şu an bir haber gelse, adamları gözden kaçırdık deseler sinirimden havaya ateş edecek kadar hurslanabilirdim.

Dişlerimle dudaklarımı ısırırken nihayet Erbil tabelasını görmüştüm, Yeşil'in aracı yavaşlamıştı. Sola dönerek şehir merkezine doğru hızla gaza basıp devam etti.

Biraz mesafe bırakmak iyi olur, diye düşünüp aramızdaki mesafeyi aralamıştım, sonuçta o adamlar bizim arabamızı tanıyordu, deşifre olmuşuk.

Biraz geride kalınca Yeşil telsizden hemen müdahale etti.

"Hayırdır, bir sorun mu var arkadaşlar?"

Tarık Yarbay ile konuşmasak da anlaşabiliyorduk, neden geride durduğumu anlamıştı.

"Yeşil, arabamızı tanıyorlar, önden siz gidip adamları gördüğünüz an bize yerlerini tarif edersiniz, bu en doğrusu olur."

"Anlaşıldı tamam, siz biraz geri planda kalın, ben size gereken bilgileri aktaracağım."

"Takip..."

Tarık Yarbay telsizin sesini kısmış ve kucağına bırakmıştı.

"Adamlar cin gibi komutanım, ne kadar istemesem de Yeşillerin önden gitmeleri ve keşif yapmaları en uygunu, sonrasında gelen bilgilere göre hareket ederiz."

"Haklısın evlat, bir gitsinler bakalım bu adamlar tam olarak nerede ve ne yapıyor, öğrenelim."

Şehir merkezine yaklaştıkça araç trafiği ve insan hareketliliği artıyordu. Savaşın nasibini almış Erbil'de yer yer savaşın izleri gözüküyordu. Artık insanın gözü alışıyordu evlerin duvarlarındaki mermi deliklerini görmeye ve bununla yaşamaya... Zaten en kötüsü de buydu, alışmak ve kabullenmek.

Artık Erbil'in şehir merkezine tam olarak girmiştik, her yerde olduğu gibi burada da insanlar bir telaş içerisinde sağa sola koşuşturuyor; her şeye inat, hayatlarını sürdürmek için mücadele edip çalışıyorlardı.

Savaşa alışkın bu insanlar, yaralarını sarıp iyileştiren üstelik bunu en kısa sürede yapıp yeniden hayata dönen tanıdığım en tecrübeli insanlardı. Bunda ne acıdır ki yılların verdiği bir yaşanmışlık, öğrenilmiş bir şeyler vardı.

Etrafıma baktığımda onların içlerindeki yaraları ve üzüntüleri görebiliyordum. Özellikle yaşlılar, bu acı tecrübeyi defalarca yaşayan yaşlılar, resmen bas bas bağıırıyordu, "Artık bize dokunmayın, yetti, yetti artık," diyerek.

Bu acı tabloyu görüp de bir şey yapamamak insanı derinden üztüyordu ama elden de bir şey gelmiyordu.

Normal hızda ilerlememizi sürdürüyorduk ki Yeşil, telsizden anons geçti.

"Beyler, adamların yerini saptadık. Şu an sabit durumdalar, bir restoranda yemek yiyorlar, bizi takip edin."

Bu son zamanlarda aldığım en iyi haberd, gaza biraz yüklenip Yeşil'in arabasına doğru hafiften yaklaştım. Adamların sabit bir yerde beklemesi bizim için çok iyi olurdu. Dışarıda adamları bekleyerek sahaya bir sıfır galip çıkabilirdik.

Tarık Yarbay, Yeşil'e *tamam* demiş, hedefin varış noktasına gelmeden bizi uyarmasını istemişti.

Şehrin tam göbeğindeydik, trafiğin içinde usulca ilerlemeye çalışıyorduk. Yeşil'in arabasıyla aramıza araç almamak için tam dibinden gidiyordum.

Nihayet sıkışık trafiğin içinden çıkıp bir ara sokağa dalmış, hızla ilerlemeye başlamıştık.

Bir müddet daha devam ettikten sonra Yeşil telsizi mandalladı.

"Beyler, mesafemiz yaklaşık 500 metre, restoranın arka sokağındayız, dikkat edelim, tamam."

Tarık Yarbay telsizden Yeşil'e *tamam* demişti, yeniden aramıza mesafe koymuş, biraz yavaşlamıştım.

Beş yüz metrenin yarısını kat ettiğimizde Tarık Yarbay ile göze geldim. Kafasını hafiften salladı, söylemesem de bakışlarımla anlattığım fikrimi tasdik etti. Telsizi eline alıp Yeşil'e anons çekti.

"Yeşil, biz burada kalıyoruz, aradığımız adamlar ortalama 1.76 ile 1.82 boylarında, sarı saçlı, beyaz tenli, orta yaş gurubunda tipler. Zaten ortama uyum sağlamadıkları için hemen fark edeceksinizdir, tamam."

Arabayı ilk bulduğum boş alana park etmiş, motoru susturmuş-tum. Ardından Yeşil konuşmaya başladı.

"Anlaşıldı, önceliğimiz sadece gözetleme ve keşif. Bu sizin işiniz, biz olaya müdahil olmayacağız, merak etmeyin, birlikte hareket edelim, tamam."

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Bu adam böyle ince ve nazik konuşunca Yeşil olduğuna inanasım gelmiyor komutanım. Adama baksana, ne kadar düşünceli, resmen *bu sizin işiniz kardeş, ben üstüme düşeni yapar ama burnumu sokmam*, diyor."

"Ben de hayret etmiyor değilim evlat, neyse biraz bekleyelim. Yeşil, restoranın önüne bir geçsin bakalım ne görecekler."

Camı hafiften araladım, bir sigara yakıp beklemeye başladım. Henüz bir iki duman çekmiştim ki Yeşil'in yeniden telsizden anons geçmesiyle sigaramı camdan dışarı atmam bir oldu.

"Beyler adamları gördük, tamam. Restoranın önünden geçtik, en dip köşede oturuyorlar. Üç kişiler, tam da tarif ettiğiniz tiplere uygun. Yalnız şöyle bir durum var, restoranın arka tarafı komple cam ile kaplı. Olur da arkadan geçerseniz adamlar sizi görebilir, dikkatli olun, tamam."

"Anlaşıldı Yeşil, çok sağ ol."

Tarık Yarbay'a dönmüş, "*Ee, ne yapıyoruz,*" der gibi bakıyordum. Sakalını sıvazladı ve planı anlattı.

"Restorana girip dinleyemeyiz, adamlara gözükemeyiz, ne Yeşil'i ne Zelal'i içeri sokamayız, bu da olmaz, bu adamların bir arabası vardır elbet, bu salakları Mardin'de böceklerle dinlemiştik, şimdi de böceklerle dinleyebiliriz. Çanta yanımızda değil mi?"

Hiç düşünmeden cevap verdim.

"Evet, evet yanımızda, iki tane sıfır, kullanmadığımız böcek var."

Tarık Yarbay sakalını sıvazlamaya devam ediyordu.

"Sorun şu ki evlat, bu böceği arabanın dışında her tarafa yerleştirebiliriz. Ama içerdeki adamların sesini sittin sene duyamayız. Ne yapmalı da içeriye bir yere yerleştirmeli, onu düşünüyorum, senin saksı ne diyor bu işe?"

Bu sefer Tarık Yarbay'ı taklit eden bendim, sakal kaşıma sırası bana gelmişti.

"O araba mahkûmda, sessiz sakın bir yerde olsa her türlü hoplatırım da işte yol kenarında ve işlek bir caddede, arabaya yaklaşır yaklaşmaz dikkatleri üzerimize çekeriz."

"Aras, zaman daralıyor, çalıştır şu kafanı!"

Başımı direksiyona dayamış düşünüyordum. Bir araca yol kenarında kim yaklaşır da dikkat çekmezdi, bunu kim yapabilirdi ki?

Başımı dayadığım direksiyona hafif hafif vuruyor, aklıma bir şeyler gelmesi için kendimi zorluyordum.

"Yok komutanım, aklıma herhangi bir şey gelmiyor, üzgünüm."

"Hay senin aklına! Lan oğlum, adamları görmemiz, takip etmemiz bize ne kazandıracak? Hadi diyelim yarın toplandılar buluşma gerçekleşti, ne yapacağız, kırk kişinin arasına ikimiz mi gireceğiz? Adamların hamlesini önceden öğrenip timi toplamamız lazım. Operasyon büyük, bilmiyor musun?"

Hem Tarık Yarbay'ı dinliyor hem de düşünmeye devam ediyordum, ama aklıma çığır açıcı bir fikir gelmemişti.

"Biliyorum komutanım da, işte da'sı var."

"İn ulan aşağı, in gidip bakalım şunlara bir!"

Kendi kendime kızdığım yetmediği gibi bir de Tarık Yarbay'dan fırça yemiştım, en çalışması gereken yerde kafam çalışmamış, resmen durmuştu.

Tarık Yarbay arabadan inmiş, arka bagajı açmış dinleme cihazının olduğu kutuyu çıkartmıştı, arabadan inip yanına gittim.

"Yine de yarımıza alalım, bakarsın cam açık olur. El çabukluğuyla bir yerlere sokuştururuz, koy şunu cebine. Kutusundan çıkart, yapışkanını aç, hazır olsun."

Tarık Yarbay'ı onaylarcasına başımı salladım. Böceğin olduğu kutu kalemtıraş kadar anca vardı. Bagajı kapatmış, kutuyu açmış, böceği çıkartmış, boş kutuyu yere atmıştım.

Yere düşen kutu hafiften ses çıkardı, birkaç sefer yerde sektikten sonra yol üzerinde bulunan rögar kapağının deliğinden kanalizasyona düştü.

"Bilerek atsam girmez!"

Tarık Yarbay arkasını dönmüş, bana bakıyordu.

"Bir şey mi dedin Aras?"

Böceğin yapışkan bandını söktükten sonra Tarık Yarbay'ın yanına yanaşım.

"Size demedim komutanım, kendi kendime kızıyorum da."

"Bence haklısın kızmakta Aras Efendi!"

İkimiz de boynumuzdaki puşilerle ağzımızı kapatmış, çevremizi kontrol ederek ufak adımlarla sokakta ilerliyorduk. Sokak çok kalabalık değildi, daha çok restoranların arka kısımlarında bulunan klasik yemek yapılan bölmelerle doluydu, koku iğrenç sayılacak kadar kötüydü, bütün yemek kokuları birbirine karışmış durumdaydı.

İleriden sola dönüp ana caddeye çıkmayı hedefliyorduk. Biraz yürüdükten sonra da öyle oldu. Sola döndüğümüz sokak bizi yaklaşık 30 metre sonra ana caddeye çıkaracaktı, hızlı adımlarla devam edip caddeye varmıştık.

Cadde yeterince kalabalıktı. Büyük bir kaldırım, kaldırımların üzerinde de nizami bir şekilde dizilmiş ağaçlar vardı.

Etrafıma bakarak kontrol ettim. Bizi izleyen, dikkatini çektiğimiz kimseler yoktu, herkes yoluna devam ediyordu. Ağır adımlarla kalabalığın arasına karışıp yürümeye başladık. Henüz birkaç adım atmıştım ki, yolun diğer tarafında arabayı park etmiş bekleyen Yeşil'i gördüm. Yeşil, arabadan inmiş, arabanın önünde duruyordu. Göz temasını sağladım, onu gördüğümü anlayınca göz ucuyla tam karşındaki restorana işaret etti, mesajını almıştım. Tarık Yarbay'a doğru sokuldum.

"Gördün mü komutanım?"

Tarık Yarbay hiç istifini bozmadan dili ile dişi arasında konuşmuştu.

"Hı hı, devam edelim."

Kaldırımın solundan devam ediyorduk, Yeşil'e bir kez daha göz attım, ortalarda yoktu. Sanırım arabanın içine geçmişti.

Restorana yaklaşık yirmi adım kadar kalmıştı. Tarık Yarbay kaldırımın en sağna, ben ise en soluna geçmiştim. Adamların arabasını Yeşil'in işaretinden sonra tanımıştık, uzaktan baktığımızda bile seçebiliyorduk.

Tarık Yarbay arabaya geniş bir açıdan bakıp, camları açık mı; aralık var mı yok mu diye kontrol etmek için yanından geçti. Biraz daha adımladıktan sonra Tarık Yarbay'a dönüp baktım, kafasını yok dercesine kaldırdı.

Benim açım dar ve kaldırım boyu ağaçlar olduğu için görmem çok zordu, ben sol tarafa geçmişim çünkü sağ taraftaki camlar kapalı ise yola inip arabanın sol kenarından devam edip dikizleyecektim.

Arabaya yaklaştım, birkaç metre karayoluna indim. Böceği elime alıp arabanın yanından geçerken camlara baktım ama hiçbirini açık değildi, plan suya düşmüş, hüsrana uğramıştık.

Tekrar kaldırıma çıkıp restoranın önünden geçip yanıma gelen Tarık Yarbay ile göz göze geldim, bir şeyler söylemesem de böceği yerleştiremediğimi anlamıştı.

"Kuşlar içerde mi bari, görebildin mi?"

Ayakta dikildiğimiz kaldırımdan hafif hafif adımlamaya başlamıştık.

"Evet, içerideler, yemekleri henüz yeni gelmişti, garson sipariş ederken gördüm. Bu da demek oluyor ki, ortalama 15 dakikamız var koçum."

Canım oldukça fazla sıkılmıştı, adamlara bu kadar yaklaşıp bir şey yapamamak beni deli ediyordu. Cebimden çıkardığım sigara paketinden bir dal aldım, ağzımın arasına yerleştirip çakmağımı çıkarmıştım. Tam yakacakken restoranın önünden gelen ufak bir kadının çığıyla irkildim, elimi ister istemez belime götürdüm.

Restorandan çıkan bir temizlikçi, paspas kovaındaki kirli suyu, bizim adamların arabasının dibine, yol kenarına dökmüş, o esnada kaldırımdan geçen bir kadının üzerine suyun bir kısmı değmişti; kadın da bu kötü olay karşısında paçaları ıslandığı için ufak bir çığlık atmıştı.

Son derece pişman olan çocuk, önlüğünün önünden çıkardığı bez ile kadının paçalarını silmeye çalışsa da kadın buna müsaade etmemişti.

Tekrar çakmağımı çıkardım, bu sefer sigaramı yaktım.

Çocuk çaresizce kadından hâlâ özür dilemeye devam ediyor, pişman olduğunu belirten hareketler yapıyordu. Sigaramdan bir yudum çekmiş kadın ile çocuğu izliyordum ki, gördüğüm bir detay sayesinde beynim bilmem kaç milyon işlem yaparak sorunsuz çalışmış, parçalan birleştirmiş ve beni sonuca vardırmıştı.

Bu esnada sigara dumanını yanlışlıkla yutmuş, öksürmekten kendimi alamıyordum. Tarık Yarbay'a doğru yanaştım, elim ağzımda öksürmeye devam ederek konuşmaya çalıştım.

"Bul... öhö öhö... dum, ihtiyar!"

Tarık Yarbay hiç istifini bozmadan bana bakıyordu.

"Neyi buldun ulan?"

"Böceği nasıl yerleştireceğimizi... Gidelim."

Öksüre öksüre kaldırımdan yürüyor, arka sokağa geçmek için biraz önce geçtiğimiz ara sokağa ilerliyordum.

Restoranın önünden geçerken içeriye hızlıca baktım, Morgen'i tıknırken gördüm.

Hızlı adımlarla ara sokağa daldım, arabanın yanına kadar hızımı kesmeden devam ettim. Arabanın yanına geldiğimde Tarık Yarbay'a döndüm ve yeni planı anlattım.

"Komutanım, plan şu. Çocuğun suyu döktüğü yerde, kocaman bir ızgaralı rögar kapağı var."

Tarık Yarbay ellerini belinde tutmuş beni dinliyordu, hızlıca buraya geldiğime anlam veremediği için biraz da kızmıştı.

"Eee?"

"Ee'si şu, bak burada da bir rögar kapağı var."

Ayağımla üzerine basarak rögar kapağını gösteriyordum.

"Bu kapağı kaldırıp içeri gireceğim ve restoranın oradaki rögar kapağına ulaşacağım."

"Sonra da böceği arabanın altına yerleştireceğim de, seni şuracıkta maymuna çevireyim Aras!"

"Hayır komutanım, arabanın vites kutusunu bilirsin, az çok sanayiye gitmişliğin vardır. Toplam dört beş vida tutar, o vidaları söktüğünde vites kutusu açılmış olur. Yani ince çelik kapağı söker alırsın, kapağı söküp arabanın içinden vitesin kenarındaki deri körüğü sökmen lazım. Çok rahat görebilirsin, başka bir bağlantı ya da malzeme yoktur. Zaten o yüzden araba en çok vites kutusunun olduğu yerden içine toz alır. Dişlilerin rahat hareket edebilmesi için araya bir malzeme koyulmaz. Diyeceğim o ki, bu delikten girip diğerinden çıkacağım, o vites kutusunu söküp böceği oraya yerleştireceğim, plan bu."

Tarık Yarbay elini belinden indirmiş dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"Ulan velet, yine yaptın yapacağını, elini çabuk tut!"

Zaman kaybetmenin hiç sırası değildi, arabanın bagajını açıp takım sandığından bir düz, bir yıldız, bir de alyan anahtar takımı ile pense alıp geri kapattım.

Şansımız yaver gidiyordu, sokakta kimseler yoktu, bu fırsatı değerlendirip rögar kapağının yanına çömeldik.

Düz tornavidayı rögar kapağının kenarına sokmuş, biraz güç uygulayınca kapağı kaldırmayı başarmıştım. Tarık Yarbay hemen yardım etmiş, kapağı tutmuş ve kenara çekerek komple yerinden çıkarmıştı, sağuma ve soluma baktıktan sonra kendimi delikten aşağı yavaşça bıraktım.

Arkamdan Tarık Yarbay kapağı kıvrık bir şekilde bıraksa da karanlığa gömülmüştüm, hemen cep telefonumun ışığını açıp önüme baktım.

Bir kişinin rahatça gideceği büyüklükte bir koridor vardı, içerisi oldukça sıcaktı, kokusu midemi ayağa kaldırsa da bunu yapmalıydım. Hem de hemen yapmalıydım.

Ayağımın altındaki balçığa benzeyen yemek artıklarına ve tependen başıma, enseme ve koynuma akan su damlalarına aldırış etmeden ilerliyordum.

Dokuz on adım atmıştım ki önüme bir yol ayrımı çıktı. Karşımda bir yol, sağımda ve solumda da birer yol vardı. İçgüdülerime güvenip sola devam etmeye karar verdim.

Işığı ileri doğru tuttuğumda sonunu göremeyecek kadar bir uzunlukla karşılaştım. Oysa yukardan yol bu kadar uzak gözükmüyordu, 30 metre kadar anca vardı. Şu an tam olarak ana caddeye açılan sokağın altında olmalıydım, eğer tahminlerim doğru çıkarsa ileriden sola dönecektim.

Ayağımın altı oldukça kaygandı, düşmemek için duvardan tutunuyordum ama duvar berbat derecede pislik içerisindeydi ve yosun tutmuştu.

“Ulan, girdiğimiz deliklere bak arkadaş ya!”

Zor da olsa ilerleyip bir ayrıma daha gelmiştim, sanırım tahminlerim doğru çıkmıştı. İleride, sağ tarafımdaki koridorda hafifçe bir ışık huzmesi vardı, hemen dönüp devam ettim.

Işığın altına geldiğimde artık arabanın altına varmıştım. Araba biraz yüksekte kalsa da ulaşamayacağım kadar yüksek değildi. Elimle uzanıp dokundum, çok rahat çalışabilirdim.

Telefonun ışığını kapatıp cebime koydum, arabanın altı biraz çamurdu. Vites kutusunun altındaki koruma levhasını görebiliyordum, her köşeden toplam dört vida tutuyordu ama vidaların delikleri çamurdan dolmuştu.

Hiç istemesem de o vidaları ıslatıp çamurlarını temizlemek zorundaydım, o yüzden kanalizasyonun tabanına eğildim ve elimi bir güzel ıslattım, hızlıca ayağa kalkıp gömleğimin kolundan içeri akan su damlalarına inat vidaların uçlarını ıslatıp çamurları yumuşattım.

Yıldız tornavidayı arka cebimden aldım ve ilk vidayı basitçe söktüm, sonrasında ikinci vidayı ve üçüncü vidayı da söktükten sonra dördüncü vidayı sökmeden levhayı sağa sola oynatmayı denedim. İlk başta yerinden kımıldamasa da tornavida yardımıyla oynatmayı başardım. Tek vidanın tuttuğu levha yerinden oynadı ve sola doğru çevrilerek açıldı.

Artık vites kutusunu, vites topuzunun bağlı olduğu mekanik aksamı görebiliyordum. Ayak parmak uçlarımda doğruldum, sol elimle rögar kapağının ızgarasından destek alarak elimi vites kutusunun içine uzattım.

Parmaklarım vites kutusunun içinde rahatça dolaşıyordu, biraz daha uzattıktan sonra vites kolunu yakalamıştım ve deriyi de hissetmiştim.

Elimi hemen çekip gömleğime tüm ıslaklığı sildikten sonra cebimden böceği çıkartmıştım, burası en önemli kısımdı, dikkatli olmak zorundaydım, eğer böcek suya değerse her şey berbat olurdu.

Son derece sakın ve yavaş bir şekilde parmaklarım arasındaki böceği vites kutusunun içinden uzatarak, vites topuzunu saran derinin kenarındaki sert plastiğe yapıştırmayı başarmıştım, işlem tamamlanmıştı.

Seri bir şekilde kapağı yerine yerleştirip, gömleğimin cebine koyduğum vidaları teker teker yerlerine yerleştirmeye başladım.

İlk vidayı taktıktan sonra diğer iki vidayı dudaklarımın arasına aldım, ikinci vidayı da takıp üçüncüyü takmak için kolumu çektiğimde dirseğim çeneme değdi ve vida suyun içine düştü.

"Neyse, ustanın iyisi malzeme arttırmış, idare edin artık çocuklar."

Son kez levhaya bakıp telefonun ışığını açtıktan sonra çabucak bulunduğu yeri terk etmiştim.

Önce sola, sonra sağa dönerek Tarık Yarbay'ın bulunduğu bölgeye gelmiştim. Kapağı biraz zorladığımda Tarım Yarbay geldiğimi fark etmiş, kapağı açıp beni yukarı doğru çekmişti.

Kanalizasyondan çıktığım esnada sokakta birkaç insan vardı, yarımdan geçenler burunlarını tutuyor, beni görenler uzaklaşıyordu. En son yaşlı bir teyze gurubu, irdeleyen gözlerle bakınca dayanamamış, dilimizi anlamasalar da söylenmiştim.

"Emekçiye biraz saygınız olsun, saygınız! Sizin bokunuzu temizliyoruz burada! Hey yavrum hey, neyden haberiniz var? Akşama kadar dedikodu yapıp kısır yersiniz!"

Tarık Yarbay da benden uzaklaşmış, kendini arabanın arkasına atmış, kasıla kasıla gülüyordu.

"Al birini vur ötekine, yanımızdaki en güvendiğimiz adam da bunu yaparsa el âlem neler yapmaz ki."

Tarık Yarbay hâlâ gülmeye devam ediyordu.

"İyi de evlat, bunlar kısır falan bilmez ki."

"Hee, yani sen ona gülüyorsun, değil mi komutanım, hâlîme falan güldüğün yok yani?"

"Yok yok, olur mu öyle şey?"

Tarık Yarbay'ın yanına yaklaşıp bagaj kapağını açtım. İçeriden çıkarttığım su bidonunu Tarık Yarbay'ın da yardımıyla döküp, elimi yüzümü yıkadım.

Çok temizlenemesem de en azından idare eder durumdaydım. Gömleğimi çıkarmış, en azından üstümdeki gömlekten daha temiz olan diğer gömleği giymiş, arabanın arka koltuğuna geçip pantolonumu da değiştirmiştim.

Ama ayakkabılarım hâlâ berbat durumdaydı.

Morgen ve adamlarının yemek yediği restorana gitmeden köşe başında bir mağaza görmüştüm, gidip o mağazadan yeni elbiseler ve ayakkabı almak en iyi fikirdi.

Pantolonumu giyip dışarı çıktıktan sonra bagaj kapısının önünde bekleyen Tarık Yarbay'ın yanına gittim.

"Ben gidiyorum komutanım, köşe başında bir mağaza görmüş-tüm. İki dakika oraya gidip üzerime bir şeyler alayım."

"Tamam evlat, ben de şu cihazı çalıştırıp hazır duruma getire-yim, acele et, uzun sürmesin."

Tarık Yarbay'ın yanından ayrıldıktan sonra hızla hareket edip köşe başına geldim.

İlk başta Morgen'in arabasına ve restoranın önüne baktım, bir ha-reketlilik yoktu, sonrasında mağazaya doğru yürüyüp içeri girdim.

Lüks bir mağazaydı, etrafıma göz gezdirdim, erkek reyonu alt kattaydı. Çabucak aşağı inip stanttan koyu yeşil renkte bir gömlek, bedenini kontrol ettiğim gri renkte bir kargo pantolonu alıp kabine geçtim, çabucak üzerimi değiştirip dışarı çıktım.

Mağaza oldukça büyüktü, biraz gezindikten sonra bir köşede ayakkabıların olduğu reyonu gördüm. Büyük adımlarla ilerleyip ilk gözüme kestirdiğim yarım boğazlı, bağcıklı bir botu denedim. Aya-ğım içine tam oturmuştu, tekrar çıkarıp eski ayakkabılarımı giyip üst kattaki kasanın yolunu tuttum.

Yukarı çıktığımda kasanın önünde fazla sıra yoktu, en arkadaki adamın yanına yaklaştım, sıra bana geldiğinde cüzdanımdan kartımı çıkarıp hiç konuşmadan kasadaki kadına uzattım. Kasiyer zaten kı-yafetleri giyip ona etiketleri uzattığımda beni baştan aşağı süzüp ya-bancı olduğumu anladığı için gözaltından bakmıştı. Kartımı uzatıp eline aldığımda ise sanki hiç görmediği bir eşyaymış gibi göz gezdirdi.

İsteksizce kartı pos makinesine sokup çekti, konuşmadan şif-reyi girmem için bana uzattı, şifreyi girdiğimde çekim onaylanmış, slip çıkmıştı. Kasiyer kızın gözaltından bakışlarıyla kartımı alıp ma-ğazadan çabucak çıktım.

Tarık Yarbay'ın yanına geldiğimde arabanın arka koltuğuna geç-miş, kulağına kulaklığı takmış, dinleme yaptığı gördüm.

Arabanın yanına gelip, eski ayakkabılarımı çıkarıp yenilerini giy-dim, eskilerini uygun bir köşeye bırakıp arabanın içine geçtim.

Artık daha rahat ve daha temizdim.

"Henüz içeriden çıkmadılar, komutanım."

Tarık Yarbay kolundaki saate baktı.

"22 dakikadır içerideler, çok rahat takılıyorlar, bu da demek olu-yor ki bugün hiçbir işleri yok, bu üçüz dingiller goygoy peşindeler."

Ben de Tarık Yarbay gibi düşünüyordum, bu adamlar sadece günü geçirmek için yiyip içip eğleniyorlardı.

"Yeşil'den haber var mı?"

"Yoo, ses seda yok."

"Telsizi uzatsana komutanım, bakalım ne yapıyorlarmış."

Tarık Yarbay telsizi uzattı, alır almaz ağzıma dayadım.

"Orada mısınız?"

Birkaç saniye sonra Zelal cevap verdi.

"Evet, dinliyoruz."

"Anlaşıldı, artık adamlar hiçbir yere kaçamazlar, kaybolamazlar. Arabaya takip ve ses cihazı yerleştirdik, herhangi bir harekette çok uzaktan takip edelim, kendimiz deşifre etmeyelim, tamam."

Bu sefer telsizden konuşan Yeşil'di.

"Nasil yani, ne ara yerleştirdin Aras?"

"Biraz uzun hikâye, yüz yüze konuşalım, tamam."

"Tamam, tamam, biz gözetlemeye devam ediyoruz."

"Kolay gelsin."

"Size de..."

Tarık Yarbay arka koltukta oturuyor, cihazın monitörünü kucağına almış, cihazı kurmaya çalışıyordu. Ben ise kanalizasyondan kirlenen telefonumu torpidodan aldığım ıslak mendille temizlemekle uğraşıyordum.

"Tamamdır Aras, cihaz artık aktif, sinyal alabiliyoruz."

"Bakıyorum da yanımda dura dura teknolojiyle bayağı bir haşır neşir oldun komutanım."

"Kes ulan sesini, serseri! Bizim zamanımızda teknoloji mi vardı? Anca yetiştiriyoruz işte!"

"Seni gören de seksen yaşında sarır komutanım. Neyse, ekranın sol köşesinde kırmızı ışık yarıp sönüyorsa cihaz kurulmuş demektir, yanıyor mu?"

"Yanıyor da, hiç sönmüyor bu meret, bir sorun mu var?"

"Al işte, kurdum diye bir de hava atıyorsun komutanım, cihaz kendini kilitlemiş, komut anahtarını girmen gerek."

Tarık Yarbay monitörü bana uzatıp havaya bir küfür savurdu.

"Al ulan şunu, başlarım komutuna da anahtarına da! Sen dururken ben mi yapacağım!"

Gülerek monitörü elinden alıp kucağıma koydum, birkaç sefer denedikten sonra cihazı aktif hâle getirmeyi başardım.

"Tamam, şimdi oldu."

O esnada Yeşil'in telsizden anons geçmesiyle kontağı çevirip arabayı çevirmem bir olmuştu. Monitörü tekrar Tarık Yarbay'a vermiş, Yeşil'den gelecek bir haberi bekliyordum.

"Arkadaşlar adamlar restorandan çıktılar, arabaya geçiyorlar."

Telsizi elime alıp Yeşil'e yanıt verdim.

"Gitsinler gitsinler, uzak takip, tekrar ediyorum uzak takip... Deşifre olmayalım, tamam."

Yeşil, anonsumu anladığını belirtti.

Tarık Yarbay'a dikiz aynasından bakıyordum.

"Komutanım, iş sende... Biliyorsun, adamlar İngilizce konuşur. Eğer İngilizcen yetmezse, tercüme edebilirim."

Tarık Yarbay alaylı konuşmamdan hiç hoşlanmamıştı.

"Seni İngilizce diye okurum serseri! Sen kışında donla gezerken ben uluslararası tatbikatlarda tercümanlık yapıyordum. Dön önüne, işine bak!"

Tarık Yarbay bu sefer taşı gediğine koymuştu, ses çıkaramadım.

"Ne oldu, sustun, Aras Efendi!"

Dikiz aynasından bakarak gülümsedim.

"Kıdem yetmiyor komutanım, kıdem..."

"Ha şöyle yola gel! Dahası da var... Ben okula başlayıp İngilizce öğrenirken sen daha portakalda vitamindin aslanım, dünyaya bile gelmemiştin, ha ha ha ha!"

"Tamam da yeter komutanım, yeteri kadar gömmedin mi?"

Tarık Yarbay işaret parmağını kaldırmış susmamı işaret ediyordu.

"Aras, adamlar arabaya bindi!"

Direksiyonu çevirip aynadan arkamı kontrol ettikten sonra yola çıktım.

Yol uzunca devam edip gidiyordu, sola dönüş yasaktı, buradan ana caddeye çıkmak çok zordu. Yolun sonuna kadar gidip oradan bir yerden ana caddeye çıkmak gerekiyordu.

Tarık Yarbay tekrar konuşmaya başladı.

"Saçma sapan geyik muhabbeti yapıyorlar, kayda değer bir şey yok."

"Düşer komutanım, düşer... Elbet yumurtlayacaklar. Bu arada adamların nereye gittiğini de söyle önceden komutanım, ona göre hareket edelim."

"Tamam ulan, tamam, söyleyeceğim. Düz devam et sen."

Tanık Yarbay'ın konuşması bittiğinde bu sefer Yeşil telsizden konuşmaya başlamıştı.

"Aras, bunlar hareket etti, uzaktan takibe başlıyoruz, bilgi..."

Telsizi kucağımdan alıp cevap verdim.

"Anlaşıldı, biz de hareket ettik, ara sokaktan caddeye bağlanıp sizinle buluşuruz, tamam..."

"Anlaşıldı, takip..."

Ara sıra dikiz aynasından bakıp elleri kulaklarında kulaklığı tutan Tanık Yarbay'ı takip ediyordum.

"Komutanım, kayda değer bir şey var mı?"

"Yok, henüz yok, Arap kızlarının ne kadar güzel olduğundan bahsediyor pezevenkler!"

"O piçlerin işi gücü zaten uçkurunu düşündürmektir, ne bekliyorsun komutanım!"

Tekrar önüme dönüp biraz gaza yüklendim, ana caddeye çıkan yol birkaç yüz metre ilerideydi, gözüküyordu. Devam edip oraya kadar gazladım, yola gelince durdum, Tanık Yarbay'a baktım.

"Komutanım, nereden gidiyoruz, yukarı mı aşağı mı?"

"Bir saniye... Yukarı evlat, yukarı, adamlar cadde boyu devam ediyor. Sola dön, ana caddeye çık."

Sola dönmüş, sağdan gelen arabalardan fırsat bulunca caddeye çıkmıştım. Trafik bu adamları takip etmek için fazla kalabalıktı, bir an iyi ki cihazı yerleştirdik, diye içimden geçirdim.

Caddeye çıktığımız nokta çok hafiften yokuştı, ileride bir döner kavşak vardı, ışıklı bu kavşaktan sağa dönüp ana caddeye çıkacaktık.

Devam edip döner kavşağa girip ana caddeye düşmüştük, kalabalık trafiğin içinde biraz uzağımızda Yeşil'in arabasını gördüm. Yaklaşmanın bir manası yoktu, bu takip mesafesi uygundu. Zaten adamların elimizden kaçması gibi bir durum söz konusu değildi, telsizi elime aldım ve mandalladım.

"Arkanızdayız, sizi gördük, tamam..."

Cevap veren Zelal'di.

"Biz de sizi gördük, tamam; bu mesafeden devam ediyoruz, adamlar önümüzde..."

"Anlaşıldı, uygundur, uygundur."

Konuşmam bitince Tarık Yarbay'a döndüm.

"Var mı bir gelişme, komutanım?"

"Yok Aras yok, boş boş konuşuyorlar."

Tarık Yarbay'dan herhangi bir gelişme haberi alamadığım için susup arabayı kullanmaya devam ettim.

Şehir merkezinden biraz da olsa uzaklaşmıştık, artık trafik daha azdı. Araçların arasından bazen Morgen'in arabasının tavanını görebiliyordum. Telefonumu elime aldım ve Erbil ABD konsoloslukunun nerede olduğunu bulmak için internet sayfasından arama yaptırды, sonrasında haritalar sekmesine basıp ekrana gelen rotadan bakıp daha 7 kilometrelik yolumuz olduğunu öğrendim.

"Komutanım 7 kilometrelik yolumuz kaldı, bu arada ne konuşurlarsa konuştular, yoksa bir dahaki arabaya binecekleri zamanı beklemekten başka fırsatımız kalmıyor."

Tarık Yarbay hiç istifini bozmadan elleri kulaklıkta konuşuyordu.

"Dur bakalım Aras, nasip diye bir şey var evlat."

Evet, nasip diye bir şey vardı ve inancım tamdı, sadece sabırsızlanıyor ve huysuzlanıyordum. Bir an önce elimizde somut bir şeyler olmasını istiyordum.

Aradan zaman geçmiş, telefonda açık olan harita programını bir kez daha kontrol etmişim. 2 kilometrelik yolumuz kalmıştı ama henüz adamlar işe yarar bir şey konuşmamıştı. Telsizi elime alıp Yeşil'e anons çektim.

"Sesim geliyor mu?"

"Evet Aras, açık ve net, devam et."

Konuşan Zelal'di.

"Zelal, adamlar konsolosluğa gidecek, konsolosluğa bir kilometre kala uygun bir noktada bekliyoruz, tamam."

"Anlaşıldı, Aras."

"Daha fazla yaklaşamayız, konsolosluk ne şartlarda korunuyor bilmiyoruz. Eğer dinleme cihazını tespit edecek bir sistemleri varsa uzakta durmamız bizim kârımıza olur, tamam."

"Tamam Aras, sorun yok, size uyacağız."

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Komutanım, var mı bir gelişme?"

Tarık Yarbay ilk defa ekrandan başını kaldırmış ve gözlerime bakmıştı.

"Şöyle ki Morgen'in bir adamı *şu iş bitse de bir an önce buradan gitsek* diye söylendi, diğer adam da *yakında bitecek merak etme* diye ekledi, hepsi bu, evlat."

"Bok giderler, nereye gidiyorlar be, ben onlara dünya kaç bucak göstereceğim!"

"Bunun dışında boş lakırdı, başka bir şey yok."

Konsolosluga yaklaşık bir kilometre kalmıştı, zaten yeterince büyük ve yeni yapılmış olan bina uzaktan da olsa göze çarpıyordu, adamlar resmen buraya minik bir beyaz saray inşa etmişti.

Konsolosluga varmadan yol kenarında büyükçe bir yeşil alan gözükiyordu, Yeşil'in arabasını oraya girerken gördüm, yoldan ayrılmıştı.

O kısma varınca ben de yoldan çıkıp, yeşil alana girmiştim. İnsanlar ağaç diplerindeki banklarda oturuyor, çocuklar çimler üzerinde oyun oynuyorlardı.

Burası bizim için uygun bir alandı, Yeşil'in arabasının biraz uzağına park edip kontağı kapattım.

Torpedo gözünden çıkarttığım açılmamış bir sigara paketini açıp sigaramı yakarak camı araladım. O esnada Yeşil, arabasından inmiş yanımıza doğru geliyordu.

"Komutanım, konsolosluga girmek üzereler, hâlâ mı bir şey yok?"

"Maalesef evlat!"

Yeşil, arabaya on metre kadar yaklaşmıştı ki camı aralayıp onu selamladım, biraz daha yaklaşıncaya kapıyı açıp aşağıya indim.

"Var mı Aras, bir gelişme?"

"Yeşil'in uzattığı eli sıktıktan sonra, sigaramı yere atıp ayağımla ezdim."

"Ne yazık ki yok, şerefsizler kayda değer bir şey konuşmadı. Zaten konsolosluga girmek üzereler, birazdan araçtan inerler."

"Anladım, artık başka bir yol deneyeceğiz, sıkma canını, Tarık Komutan nerede?"

Arka kapıyı açtığımda Tarık Yarbay'ı hâlâ aynı pozisyonunda adamların dinlerken gördük.

"İhtiyar iş başında ama bugün iş çıkmayacak bize, anlaşıldı."

"Konsolosluğa girdiler."

Adamlar konsolosluğa girmişlerdi, birazdan arabayı park edip içeri geçecekler ve biz bir dahaki arabaya bindikleri ana kadar sadece beklemekle yetinecektik.

Sinirimden bir sigara daha yakıp konsolosluğa doğru döndüm. Tarık Yarbay, *arabayı park ettiler*, dediği anda da sinirim tavan yapmıştı. Bize doğru kaldırım kenarından yaklaşıp ta yanımıza gelen Zelal'i bile dibime geldiğinde fark etmiştim.

Tarık Yarbay kulaklığı çıkarmış arabadan inmişti.

"Araçtan inip kapıları kapattılar, artık konuşma sesi gelmiyor, hepsi arabadan indi."

Monitör arabanın kapısının tam kenarında, koltuğun üstünde duruyordu, ekran bize doğru dönüktü. Morgen'in arabasının konumu ve yeri tam olarak gözükiyordu, ekrana doğru yanaştım ve elimle monitörün ekranını gösterdim.

"Zaten konuşmalar şu kısımda ufak bir mavi ışık yanıp sönüyor, aynı zamanda kayıt özelliği var komutanım. Ortamda ses olduğu zaman aktif hâle geçiyor, artık bekleyeceğiz, yapacak bir şeyimiz yok."

Tarık Yarbay, Yeşil ve ben araçtan birkaç adım uzaklaşmış, konsolosluğa doğru bakıyorduk, Zelal monitörün yanında kalmış, hâlâ bakınıyordu.

Yeşil, sessizliği bozdu.

"Sizin bu cihaz kaç kilometre etki alanına sahip?"

İkinciye yaktığım sigarayı da bitirmiş, yere atıp ezmiştim.

"Belli olmuyor, radyo frekansı ile çalışıyor, belki 5; belki 10 kilometre, duruma göre değişir."

Yeşil, konuşmasını sürdürecekti ki arkadan Zelal'in sesini duyunca hepimiz birden arkaya dönmüştük, Zelal'in sesinde şaşkınlık ve heyecan vardı.

"Aras, Aras çabuk buraya gel, bahsettiğin ışık yanıp sönüyor!"

Yerimden hızla hareket edip kulaklığı kulağıma dayadım, meraklanan Tarık Yarbay ve Yeşil de tepemde dikiliyorlardı.

"Durun ses çıkartmayın, birisi arabaya binmiş."

Biraz dinledikten sonra sesin Morgen'e ait olduğunu anladım.

"Bu Morgen, tekrar arabaya binmiş, cep telefonu ile konuşuyor."

Morgen'in ses tonu oldukça sinirliydi, biri ile tartışıyor ve küfürler edip duruyordu.

Konuşma uzadıkça uzamıştı, karşıdaki kişiden istedikleri ortam olmazsa sorun olacağını ve sorun olursa bu hiç hoşlarına gitmeyeceğini iletliyordu.

İki dizimin üzerine çökmüştüm, gelen sesleri en ince ayrıntısına kadar duyabilmek için kulaklığı kulağıma bastırıyordum.

Ve nihayet Morgen, o gün hakkında konuşmaya başlamıştı. Dikkatle dinliyor, ağzından çıkan her cümleyi beynime kazıyordum, nefesimi bile tutmuştum.

Aradan bir dakikadan uzun bir zaman geçmiş, Morgen hâlâ karşıdaki adama tehditler savuruyordu ama ben duyacağımı çoktan duymuş, alacağımı çoktan almıştım.

Morgen telefonu kapatıp araçtan indi. Ben de kulaklığı kulağımdan çıkarıp makineyi kapattım.

Ayağa kalkıp meraklı gözlerle bana bakan üçlüye gülümsedim.

"Yarın akşam saat 9'da Ağlayan Kayalar bölgesinde..."

Tarık Yarbay'ın asık suratı gülümsemeye başladı. Bize bu yolda destek veren Yeşil bile şahsi çıkarı olmamasına rağmen gülümseyerek ve heyecanla karşılamıştı verdiği haberi.

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Komutanım, ne yapıyoruz?"

"Uydu telefonunu ver Aras."

Bagajı açıp, çantamdan uydu telefonunu çıkardım ve Tarık Yarbay'a uzattım, Tarık Yarbay telefonu açıp şarjını kontrol ettikten sonra Yeşil'den nezaketen müsaade isteyip parkın içine doğru adımladı.

Ben de birkaç metre arkasından onu takip ediyordum, uygun bir noktaya gelince durdu ve telefona tuşlayıp kulağına tuttu. O an göz göze gelmiştik, sanki ertesi gün bayramdı ve biz de bayram sabahını bekleyen iki sevimli çocuktuk.

Tarık Yarbay gülümsemeyi bıraktı, boğazını temizleyip konuştu.

"Yarbay Tarık Eryılmaz komutanım, malum günü ve hedef noktasını tespit ettik, operasyon için emir ve görüşlerinizi bekliyorum, arz ederim!"

KILIÇKIRAN OPERASYONU "GÖLGE ADAMLAR"

İşte sonunda oluyordu, operasyon için start veriliyordu. Haftalar-
dır çalıştığımız, uğraşıp didindiğimiz, emek verdiğimiz, bu uğurda
kan döküp ter akıttığımız operasyon gerçekleşecekti.

Tarık Yarbay uydu telefonunu "*Emredersiniz komutanım,*" dedik-
ten sonra kapattı, yanıma geldi.

"Komutan ile görüştüm, bizden acilen bir planlama bekliyor. Ge-
rekli koordinatları çıkarıp ileteceğiz, operasyon başlıyor evlat."

Yumruğumu sıkıp hafifçe havaya kaldırdım.

"Sonunda be komutanım, sonunda!"

Tarık Yarbay bana doğru yaklaşıp uydu telefonunu fırlattı, bir
anda telefonu havada kapıp tuttum.

"Haritaları çıkar çömez, haritaları... İşimiz gücümüz var!"

Tarık Yarbay yanımdan geçip Yeşil ile Zelal'in yanına yürümüştü,
peşinden takılıp ben de ardından gittim.

"Haberler iyi Yeşil, en kısa zamanda hazırlanıp operasyonu baş-
latıyoruz."

Yeşil'in gözlerinde bir heyecan belirdi.

"Bu çok iyi bir haber, son zamanlarda duyduğum en iyi haber."

"Senden şu an için bir isteğim var, buradan senin mekânına gi-
delim, orada daha sakın bir kafayla planlamamızı yaparız, lakin bu-
rada da birileri dursa iyi olur. Senin adamlarından sağlam bir ekip,
dinleme cihazıyla nöbette beklese nasıl olur? Bu şerefsizleri başıboş
bırakmamış oluruz, anlık bir gelişme olursa haberimiz olmuş olur."

Yeşil hemen kabul etmiş, cep telefonunu çıkarmış arama yapmıştı.

"Hiç mesele değil, olmuş bilin."

Ben de cep telefonumu çıkarıp elime aldım, Tarık Yarbay'a döndüm.

"Komutanım, Yavuz'a haber vereyim, hazırlıklara başlasınlar..."

Tarık Yarbay, Yeşil ile Zelal'in yanından birkaç metre uzaklaştı,
beni de yanına çağırdı.

"Haber ver ama Yavuz gelmeyecek."

Oldukça şaşırmıştım.

"Neden komutanım?"

"Çünkü o serserinin henüz iyileştiğini düşünmüyorum, bu operasyonda olamaz, uygun değil."

"Komutanım, daha yeni gördüm, hiçbir şeyi yoktu, gayet iyiydi."

"Aras, saçmalama! Adam mermi yedi, daha yaraları tam olarak iyileşmedi, kaynamadı; bu kadar riskli bir operasyona Yavuz'u dâhil edemem. Olası bir durumda artık toparlayamaz, ısrar etme boşuna. Ayrıca sen de çok iyi bilirsin ki direksiyon sallamakla çatışmak bir değil, ikisi çok farklı. Yavuz gelmeyecek, bitti... Ara o manyağı, ikna et, sakın caz cuz etmesin!"

"Bunu hiç hoş karşılamayacak ama emredersiniz komutanım."

Tanık Yarbay arkasını dönmüş gidiyordu ki bana doğru dönüp işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Hee, onlara söyle, ağızlarını sıkı tutsunlar. Sakın kimseye bir şey söylemesinler, bütün timlere de aynı talimatı vereceğim zaten."

"Anlaşıldı komutanım, söylerim."

Tanık Yarbay yanımdan ayrıldıktan sonra Yavuz'u aradım, telefon birkaç kez çaldıktan sonra Yavuz'un haykırması ile açıldı. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Lan, sen neden telefona cevap vermiyorsun, neden? Niye taşıyorsun oğlum o telefonu sen, niye?"

İlk başta cevap vermeyip sesini kesmesini bekledim.

"Lan cevap versene! Aras, kime diyorum ben!"

"Bağırma ulan, ne böğürüyorsun manda gibi, insan taklidi yap az biraz!"

"Oğlum, sen nasıl devresin lan, he nasıl devresin? İnsan böyle yapar mı, neden haber vermiyorsun, nerelerdesin, ne bok yedin?"

"İki dakika sus be, iki dakika sus, sus da beni dinle!"

Yavuz sesini kesmiş, beni dinlemeye ikna olmuştu.

"Şimdi şöyle bir durum var..."

"Nasıl bir durum?"

"Şu büyük yemek yarın akşam, anlarsın ya..."

"Vay anasını, deme ya!"

Yavuz oldukça heyecanlanmıştı ama biraz sonra duyacakları hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Evet, herkes smokinli gelecek, eee..."

"Eee?"

Söylemek zor olsa da birden Yavuz'a söyleyip telefonu kulağımdan tekrar uzaklaştırdım.

"Şöyle ki sen gelmeyeceksin."

Telefonu uzaklaştırır uzaklaştırmaz Yavuz çılgın gibi bağırmaya başladı.

"Nasıl olur ya, ulan Aras, ne diyorsun sen, böyle iş mi olur, ben-siz nasıl olacak? Ben gelmezsem burada çatlar ölürüm!"

"Üzgünüm Yavuz, patron öyle emretti. O otursun, el işi falan yapsın, dedi."

Kıs kıs gülmeye başlayınca Yavuz daha da delirmiş, kendini kaybetmişti. Bu saatten sonra ne söylesem boştu, söylemem gerekeni söyleyip telefonu kapatmalıyım. Yavuz hâlâ bağırıyor, isyan etmeye devam ediyordu.

"Yavuz kes ulan sesini! Herkes hazır olacak, mekân ve zaman tam olarak size söylenecek. Aniden çıkıp gelecekmiş gibi hazır olun, patronun emri, görüşürüz."

Telefonu Yavuz'un suratına kapatmadan önce bir iki küfür daha duymuştum ama telefonu kapatmıyor olsam da hiçbir uğraş Tarık Yarbay'ı ikna etmeye yetmeyecekti. Komutan kararını vermişti, haklıydı da. Hiçbir baba, Yavuz'un pozisyonundaki evladını riske atmazdı.

Telefonu kapattıktan sonra Tarık Yarbay ile göz göze gelmiş, gözlerimi yummuş, kafamı da hafiften öne eğmişim. O da gözlerini yumarak karşılık vermişti.

Ben Yavuz ile uzakta konuşurken, Yeşil'in adamlarından bir ekip yanımıza gelmişti. Yeşil ile Tarık Yarbay adamlardan birine direktifler verip, ne yapması gerektiğini söylüyorlardı.

Tarık Yarbay'ın isteği üzerine adama dinleme cihazını kısa bir şekilde anlatmış, aksi bir durumda numaramı vererek direkt beni araması gerektiğini söylemişim.

Arabalarımıza binip yola düştüğümüzde Tarık Yarbay sessizce düşünüyor, kafasında bir şeyler planlıyordu. Sessizliği bozmamak için ben de ona ayak uydurmuştum, sanırım operasyonun safhaları hakkında kafasında planlar yapıyordu.

Yeşil'in mekânına gidene kadar tek kelime etmemiştik, artık fırtına öncesi sessizlik moduna girmiştik.

Garajdan içeri girip tünelden ilerleyerek araçları park edip içeri geçtik. Yanuma haritalar ile uydu telefonunu da almıştım. Yeşil'in odasına çekildikten sonra haritaları masaya serdim. Zelal'in ve Yeşil'in bölge hakkındaki tecrübelerini de kullanarak operasyonu planlamaya başladık.

4 saat sonra...

Planlama bittikten sonra bütün küllükler sigara ile dolmuş, odaduman altı olmuştu ama ortaya mükemmele yakın bir planlama çıkarmıştık.

Zelal bölgeyi iyi bildiği için her bir taşın altını tarif etmiş, örgütün nerede olduğunu nokta nokta söylemişti.

Zaten harekâtın yapılacağı yer, bir yerleşim alanıydı. Daha doğrusu örgütün üst düzey liderlerinin kullandığı bir köydü. Lider kadro böyle önemli toplantılar için bu köyü kullanıp sonrasında yine dağa çekiliyordu. Zelal, dağlık alana yakın bu köyde oturan insanları zamanında örgütün köyden atarak köydeki tüm evleri baştan yaptırdığını, lider kadronun bu köyü kullandığı için güzel bir görünüm sağladıklarını söylüyordu.

Bizim için bu daha basit olmuştu, ben her zaman bu adamları bir mağara içerisinde hayal etmiştim ama operasyon meskûn mahalde olacaktı.

Bu köyün bize bir avantajı daha vardı. Örgüt köyün son derece emniyetli olduğunu, Türk askerinin buralara kadar gelemeyeceğini hesap ettiği için üst düzey koruma almadan geziyordu. En fazla 60 ya da 70 kişilik bir grup ile karşılaşacağımızı hesaplıyorduk. Bu aşamayacağımız bir rakam değildi, üstesinden gelebilirdik.

Herkes pastadan payını alacaktı, biz amacımıza ulaşacaktık. Yeşil, intikamını bir nebze de olsa almış olacaktı, Zelal ise Asi'yi operasyonun başarılı olmasına müteakip, burnu bile kanamadan geri alacaktı. Üst düzey kadrolardaki adamlardan esir aldığımız kişilere silahlarını teslim etmeleri gerektiğine zorlayacaktık, başka çareleri olmadığı için bunu mecbur yapacaklardı. Asi'nin nerede olduğunu bilmediğimiz için tek çıkar yolumuz da zaten buydu.

Planlamamıza göre yarın akşam 4'e kadar sessizce bekleyecektik, 4'ten sonra bölgeye Tarık Yarbay, ben, Zelal ve 12 adamı gidecek;

uzak bir bölgeden ön keşif yapacaktık. Yeşil ve adamları hava kararmaya müteakip yola çıkacak, örgütün geldiği güzergâha geçip kaçma ihtimalleri olan bölgelere tıkama yapacaktı, yanımızda olmayı çok istese de o gizliliği korumak zorundaydı, deşifre olamazdı, sonuçta timdeki herkes onu görecekti, tanıyanlar illaki olacaktı.

Başım ağrımış, gözlerim uykusuzluktan ve yorgunluktan yanıyordu. Tarık Yarbay ve Yeşil, bir şeyler konuşuyor ama ben masadaki haritalara bakarak derinlerde yüzüyordum, ortama duyarsız kalmıştım.

Tarık Yarbay'ın uydu telefonunun çalması üzerine dikkatimi yeniden toparladım, yayıldığım sandalye üzerinde doğruldum. Operasyonun noktasını, koordinatlarını komutana bildirmiştik, aradan geçen iki saatin ardından sessiz kalan telefon çalmıştı. Tarık Yarbay telefonu masadan almış, nezaketen başıyla Yeşil'i selamlamış, ayağa kalkıp odanın giriş kapısına doğru yürüdüktan sonra telefonu açmıştı.

Zaten epeyce uzun olan odada en uca giden Tarık Yarbay'ın konuşmalarını duyamayacağım için ellerimi masaya koymuş, haritalara tekrar göz gezdirmeye karar vermiştim. Aklım telefonda konuşulanlarda olsa da kendimi oyalamak için rastgele bakınıyordum, herkes yorgun olduğu için kimse artık tek kelime etmiyordu, zaten benim de pek konuşmaya niyetim yoktu, oldukça bitkindim.

Saatime baktım. Altı dakikadır Tarık Yarbay telefonda konuşuyor, ara sıra kafasını sallayıp konuşulanları onaylıyordu, aradan birkaç dakika daha geçmesinin ardından telefonu kapatıp yanımıza yürüdü. Gözleri ışıltıyor, yüzü gülümsüyordu, sanırım haberler iyiydi.

Masaya yanaştı, sandalyesine oturup ellerini harita üzerine koydu.

"Ayşe tatile çıkıyor evlat."

Başımı hafiften sola çevirdim, gözlerimi Tarık Yarbay'a diktim, gülümsedim, tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Nasıl yani, havadan mı geliyorlar, atlayacaklar mı?"

"Aynen öyle Aras, gece yarısı 7. Ana Jet Üs Komutanlığı'na uçacaklar, yani Malatya'ya. Sonrasında ikinci bir uçuşla yarın akşam hava karardıktan sonra verdiğimiz noktaya atlayacaklar. Bu çok iyi oldu Aras, çok iyi!"

Gülümsememe engel olamıyordum. *Ayşe tatile çıksın*, 20 Temmuz 1974'te yapılan Kıbrıs Barış Harekâtı'nın parolasıydı. Bu parolada adı geçen Ayşe, dönemin dışişleri bakanı Turan Güneş'in kızının adıydı.

Harekât, Kayseri Zincidere 1. Komando Tugayı tarafından icra edilmişti, son derece iyi yetiştirilmiş, dünyanın en iyi hava indirme Tugaylarından birisiydi 1. Komando Tugayı. Operasyon havadan paraşütle indirme yapılarak icra edilmişti, 20 Temmuz saat 06.05'te başlayan harekât Türklere eziyet ve zulüm eden Rumların 22 Temmuz'da etkisiz hâle getirilmesiyle birlikte Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından ateşkes ilan edilmiş; Kıbrıs'taki cunta yönetimi çekilmişti.

Tarık Yarbay'ın bu benzetmesi beni keyiflendirmiş, bir hayli de hoşuma gitmişti, yine ve yeniden Göklerden Savaşan Şahinler akın edecekti.

Saatler ilerliyor, biz havadan atılacak olan timler için yeni güzergâhlar belirlemek için uğraşıyorduk. En görünmez, en emniyetli ve en basit alanı bulmak için Zelal ve Yeşil'in yardımı ile uydu görüntülerine bakıp haritaları kurcalıyorduk.

Tarık Yarbay koordinatları tek tek not ediyor, harekât merkezine bildirmek için haritada yerlerini özenle işaretliyordu.

Bir anlığına başını haritadan kaldırmadan bana seslendi.

"Aras, Yavuz'u ara bakalım, ne yapmışlar, bilgi al."

Telefonu cebimden çıkarıp kontrol ettim, şebeke çok az da olsa çekiyordu.

"Emredersiniz komutanım."

Masadan ayrıldım, Tarık Yarbay'ın biraz önce konuştuğu köşeye gittim, Yavuz'un numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba heval!"

Yavuz bozuk atmaya devam ediyordu.

"Sıçarım lan hevaline, ne diyorsun, neden aradın?"

"Tribini yerim yavrum, ne var ne yok?"

Zelal konuşmamı duymuş olmalıydı ki gözaltından bana bakıyordu, göz göze geldikten sonra kapıya doğru yöneldim.

"Aras, züppelik yapmanın sırası değil, çocukları yolcu ediyorum, kısa kes."

"Tamam ulan tamam, ben de onu soracaktım, ne âlemdesiniz?"

"Yuva'dan çıkacağız birazdan, piste geçiyoruz."

"Dört büyüklerin hepsi geliyor değil mi?"

"Aynen. Bizim tim, Yıldırımlar, Akıncılar ve Boralar."

“Bizim tim en yakınımıza atlayacak, onlara söyle ayık olsunlar, iletişimi sağlayıp hemen buluşalım. Silah ve kamuflejlerimi bana getirecekler, aldılar değil mi yanlarına?”

“Evet, Kenan’da, hepsini getirecek, hoşuna gidecek malzemeler de var içinde, yeni oyuncaklar geldi Yuva’ya, görünce seversin.”

Yavuzun sesinde hâlâ bir kırgınlık vardı.

“Hadi be oğlum, düzelt şu suratını, başka sefere artık... Tarık Yarbay haklı, daha yaraların kaynamadı. Kreşte değiliz, bu iş ciddi, kötü sonuçları olabilir.”

Bir anlık sessizlik olmuştu.

“Yok be devre, ondan değil de, sizi yalnız bıraktığım için üzülüyorum. Ama İHA²⁰ ve İKU²¹ ile sizi 24 saat aralıksız izleyip yönlendireceğiz, görüntüleme merkezinde olacağım.”

“Göklerdeki gözümüz olacaksın yani?”

“Aynen devre, aynı zamanda pistte hazır 4 F-16 ile 2 ATAK size destek için hazır olacak. Operasyon ne kadar gizli de olsa, olası bir durumda vurma yetkisi verildi. İşiniz bittiğinde sizi oradan çıkarmak için Cougar’lar gelecek, bu hava araçlarının hepsi Aselsan’daki şu canavarlar tarafından yazılımla donatıldı. Suriye ve Irak’ın hava sahasına girsek bile ruhları duymayacak, hayalet gibi girip çıkacağız kardeşim.”

“Siz her şeyi planlamışsınız heval, bize fazla bir şey bırakmamışsınız.”

“Ne sandın oğlum, senin gibi kış büyütmiyoruz, çalışıyoruz burada!”

Ufak bir gülüşmenin ardından olayı tatlıya bağlamıştık, ne kadar Yavuz’un içinde ufak bir ukde kalsa da, geri planda kalmak yerine çabalayıp çalışarak varlığını hissettirip bunun üstesinden gelmişti.

“Devre, kapatmam lazım artık, var mı bir isteğin?”

“Yok kardeşim, dikkat et, Allah’a emanetsin.”

“Sen de... Görüşürüz.”

Tam telefonu kapatmaya meyletmişim ki Yavuz içten bir seslenişle yine konuştu.

“Aras!”

20 İnsansız Hava Aracı

21 İnsanlı Keşif Uçağı

"Devrem?"

"Ölme lan sakın!"

"Denerim."

Telefonu kapattığım anda suratımda oluşan saçma ama duygusal gülümsemenin bir müddet gitmesini bekledim; acıyı, gerçekleri anlatan bir gülümsemeydi bu.

Yutkunup boğazımı temizledikten sonra suratıma normal bir ifade takınup odaya doğru dönmüş, yürümüş ve sandalyeme geçmiştim.

Tarık Yarbay ile göz göze geldim, gözlerimi yumup ona her şeyin yolunda olduğunu ifade eden bir bakış attıktan sonra kapının çalması ile yönümü kapıya çevirdim.

Gelen, orta yaşlı bir adamdı ve elinde bir tepsi vardı, Yeşil ona gelmesini işaret ettikten sonra içeri geçti, tepsideki tabakları masaya bırakıp tekrar çıktı.

Akşam yemeği için masaya gelen yemeklerden birazcık atıştırdıktan sonra Yeşil bize boş bir odada dinlenmemiz için yer gösterdi.

Masadaki haritaları ve malzemelerimizi de topladıktan sonra odaya geçmiş, kapıyı kapatmıştık.

Odada iki koltuk ve bir masadan başka bir eşya yoktu, sanki burası başka bir amaçla kullanılıyormuş da bizim için boşaltılıp iki koltuk ile idareten düzenlenmiş gibiydi.

Tarık Yarbay içeri geçer geçmez, boş koltuklardan birine yönelip direkt uzanmıştı. Gözlerini ovalıyor ve tavanda yanan sarı armut ampule bakıp düşünüyordu. Sessizliği bozmak istememiştim ama bir iki kelam etmeden uyumak istemiyordum. Operasyonun stresi ve sorumluluğu tüm kasvetiyle beraber çökmüştü odanın her köşesine. Birkaç dakika bekledikten sonra sessizliği Tarık Yarbay bozdu.

"Çok yorulduğum Aras, çok..."

Cevap vermedim, belli ki Tarık Yarbay konuşmasına devam edecekti.

"Tabii, sen bekâr adamsın, fazla sorumluluğun yok, bir başınasın. Çocukları inanılmaz özledim, neredeyse on gündür seslerini duymuyorum, hanım desen yine aynı..."

Tarık Yarbay bu konuyu açtığında aklıma ilk gelen kişi annem olmuştu. Ne kadar evli değilsem ve çocuklarım olmasa da sonuçta benim bir ailem vardı ve ben de fena hâlde özlemiştim. Sanırım 7

aydan fazla olmuştu ailemi görmeyeli ve en son Ankara'dayken arayıp görüşmüştüm. Bu operasyona başladıktan sonra fazla arayıp soramıyordum. Çünkü onları bu kadar tehlikeli adamın olduğu bir ortamda deşifre edip tehlikeye atmak istemiyordum.

Bu tip adamlar her zaman en zayıf noktanın aile olduğunu bilecek ve bunu bize karşı kullanacak kadar acımasızdı. Bu hasrete bir şekilde katlanmak düşüyordu bizim kaderimize de.

Ailem beni rahatsız etmemek için çoğu zaman aramazdı, hatta annem hep *"Oğlum, seni aradığımda korkuyorum. Belki arazidesindir, operasyondasındır, ben aradığımda telefonun çalar, sessize almayı unuttuğusundur, o kör olası adamlar sesini duyar da sana zarar verir, diye korkuyorum,"* derdi.

Biliyordum, her telefonu çaldığında aklına ilk ben geliyordum. Biliyordum, bensiz yemek yemek boğazından bile geçmezdi, yutkunamazdı. *"Oğlum, sensiz tadı yok,"* derdi hep.

Kardeşim buna karşılık hep şikâyet ederdi. *"Abi, sen olmadığında annem bize iyi yemekler yapmıyor, abin orada kim bilir ne yiyor, aç susuz kalıyor, size güzel yemek yok, diyor,"* derdi. *"Hadi izne gel be abi, gel de biraz karnımız doysun,"* diyerek esprili bir dil ile sitem ederdi. Onu da çok özlemiştim.

Tarık Yarbay kabuk tutmuş yarayı açmakla hiç iyi etmemişti, biz demirden değildik. Bizim de bir kalbimiz ve sevgi beslediğimiz insanlar vardı. Ailemin aklıma gelmesi şu aşamada en son istediğim şeydi. Bu beni şu an için zayıf kılıyordu, bu zayıflığın aklım ve mantığımın önüne geçmesine izin veremezdim ama boğazıma o yumruk oturmuştu bir kere.

Annem, babam, kardeşim, sevdiklerim sırasıyla aklıma geliyor ve tatlı hatıralar bir bir gözümün önünden geçiyordu.

Ya yarın işler ters gider de dönemezsem; onları son bir kez göremezsem, endişesi sarmıştı benliğimi. Bu benlik bizi yakıp yıkan, kül eden bir durumdu. Bir an önce aklımdan çıkarıp atmalıyım.

Sırasıyla annemin, babamın, kardeşimin ve tüm sevdiklerimin yüzlerini hayalimde canlandırdım ve bir sigara yaktıktan sonra Tarık Yarbay'a döndüm.

"Bu hasretin süresi var komutanım, yarın bir gün sonra erecek. Hem benim içimde 'özledim ama belli edemem; çünkü öyle olması gerekiyor'

gibi bir kural var. Bu bizim sevdiklerimiz için daha emniyetli olanı. Hem özlemin azı, çoğu; eşi, çocukları, annesi babası kardeşi yoktur. Her türlü ağırdır. Bize düşen, hissettiğin kadar kalbinde, söyleyemediğin kadar dilinde yaşamak.”

Tarık Yarbay yerinden doğrulmuş, masanın üzerine bıraktığım sigara paketinden bir dal almış, yakıp dumanı havaya üflemişti.

“Kendimiz dışında nereye koştusak hep gurbette kaldık evlat.”

“Ama gurbetlik ne uçsuz bucaksız denizde olmak ne de bir çöl ortasında tek başına kalmaktır, gurbetlik sevdiklerinden uzak ve yalnız kalmaktır. Bu da bir gün biter elbet. Hadi yatalım, yarın yorucu bir gün olacak. Sabah kalkar, planı tekrar bir daha gözden geçiririz, iyi geceler...”

“İyi geceler, komutanım!”

Tarık Yarbay sigarasını küllüğe bastıktan sonra ayakkabılarını çıkarmış, koltuğa uzanmış, montunu üzerine çektikten sonra arkasını dönüp uykuya dalmıştı. Ama biliyordum, sessiz sessiz düşünerek, hayal edip zorla uyuyacaktı.

Ayağa kalkıp ışığı kapattıktan sonra, ben de Tarık Yarbay gibi pozisyon almış, koltuğa uzanmıştım.

İçimden gelen sesleri ve duyguları kapatıp mantığımla düşünmeye karar verdim. Yarın hakkında yapacaklarımızı kurgulayıp yavaş yavaş ağırlaştım ve sonra fişi çektim.

Derin bir uyku uyumuş olmalıydım ki Tarık Yarbay’ın omzumdan tutup silkelemesi ve laf sokmasıyla uyandım.

“Kalk lan çömez, iyice askerliğin içine ettin. Saat kaç oldu, farkında mısın?”

Gözlerimi sildim, uzandığım koltuktan doğruldum.

“Yok ya komutanım, bir daha sizinle aynı odada yatmam. Zelal bile sizden daha iyi uyandırıyor.”

Tarık Yarbay şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

“Lan yoksa sen?”

Montumu sol omzumun üzerinden koltuğa fırlatıp ayağa kalktım.

“Yok daha neler komutanım! Bedirhan ile birlikte uyurken uyandırmıştı.”

“Kes ulan, sana güven mi olur. Kalk çabuk, bizi bekliyorlar, saat 9 olmuş, sen daha uyuyorsun!”

Tanık Yarbay odadan çıkıp gitmişti, uyumadan önce belimden çıkardığım 45'liğimi tekrar belime takıp üzerimi düzelttikten sonra odadan ayrılp Yeşil'in odasına doğru yürüdüm.

Odadan içeri girdiğimde ilk göz göze geldiğim kişi Zelal'di, herkes aynı dün geceki pozisyonda oturmuştu, sandalyeme doğru adımladım.

"Günaydın, biraz geciktim, kusura bakmayın. Malum, yorgunuz."

Yeşil, enerjik duruşuyla âdeta bu gün için doğmuş gibi konuşuyordu.

"Sorun değil Aras, biz de henüz yeni geldik. Ufak tefek bir şey atıştırıp çikalım, adamlar hazır, her şey planlandığı gibi. Bölgeye giderken bize köylü süsü verecek katırları bile ayarladık, şu an bir adamın başlarında hazır bekliyor. Kıyafetler, katırların sırtında... Heybelerdeki peynirlere kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplayıp düzenledik."

Dün geceki toplantıdan çıkan karardı bu, deşifre olmamak için bu yöntemi seçmiştik, güzergâh üzerinde eğer ki düşman unsurları ile karşılaşsak -ki bu güçlü bir ihtimaldi- bizi yerli halktan birileri sarıp dokunmayacaklardı ama bu 12 kilometrelik mesafeyi araçla gitmeyeceğimiz için yürümek zorunda kalacaktık.

Hızlıca bir şeyler atıştırıp odadan çıktık, bu esnada planı tekrar gözden geçirerek hata yapmamak için kritik noktaların üzerinden tekrar geçmiştik.

Arabalara geçip dışarı çıkmak için hareket ettiğimizde Tanık Yarbay'ın uydu telefonu çalmış, açıp komutan ile konuşmuştu. Komutan durumumuzun ne olduğunu sormuş, aldığı olumlu cevaplar neticesinde endişe duymayarak telefonu kapatmıştı.

Şehir dışından ayrıldığımızda Yeşil'in araçlarından bir tanesi hızla bizi sollayıp öne geçerek gözden kayboldu. Sanırım bu araç öncümüzdü, yolu açıp bize öncülük edecek, eğer bir tehlike varsa önceden haber verecekti. Bir an, *Yeşil cidden işini iyi biliyor*, diye geçirdim içimden.

Yaklaşık 45 kilometre ileride bir köye araçlarımızı sakladıktan sonra, katırlar ve birkaç koyun ile birlikte intikalimize başlayacaktık. Silahlarımızı katırların sırtındaki sepetlere gizleyip Yeşil'in ayarladığı yerli halkın çokça kullandığı kıyafetleri giyecektik.

Telefonumu cebimden çıkarıp ekranına baktığımda Yavuz'dan gelen bir mesaja dikkat etmiştim.

"Devre, çocuklar Malatya'da, tamam. Senden haber bekliyorum."

Mesaj saatine baktım, gece yarısı gönderilmişti. "*Tamam, devre,*" yazdıktan sonra mesajı gönderip telefonu araç şarjına taktım.

Yolda hızla ilerliyorduk. Tarık Yarbay birkaç sefer daha telefon ile görüşmüş, her seferinde siz *merak etmeyin komutanım*, diyerekten kapatmıştı. Sanırım üsttekiler bu operasyondan oldukça endişe duyuyordu.

Aradan geçen yarım saatin ardından, planladığımız köye ulaşmıştık. Köyde kimseler gözükmüyordu, birkaç tavuk dışında hayat belirtisi fazla yoktu. Toplam 20-22 haneden oluşan ufak bir köydü, uçsuz bucaksız kurak toprakların ortasında minicik bir nokta gibiydi.

Yeşil'in adamlarını görmüştüm ileride, köyün yıkık birkaç evinin kenarında duruyorlardı. Evlerin duvarları yıkılmış ama iskeleti hâlâ ayaktaydı, arabalarını yıkılmış duvarlardan içeri sokmuş, belki evin salonuna; belki de mutfağına park etmişlerdi.

Elleriyle diğer yıkılmış evleri gösterip bizim de araçlarımızı oralara park etmemiz için bizi yönlendiriyorlardı. Gözlerimi kıstım, ileride uygun bir evi gözüme kısırdıktan sonra diğer arabaların aksine direkt eve girmek yerine geri geri yanaşıp park ettim, bu her zaman çıkışımızı hızlandırırdı.

Araçlardan iner inmez Yeşil'in adamları ellerimize giymek için kıyafetler tutuşturdu. Arabanın arkasına geçip sırasıyla Tarık Yarbay ile giyindikten sonra dışarı çıktık. Bunlar bizim için yabancı bir kıyafet değildi, daha önce çok kez örgütün, Peşmerge'nin yerli halk kıyafetleri giymiştik, yabancılık çekmeden benimsemiş, ortama hemen ayak uydurmuştuk.

Yeşil ile Zelal de kıyafetlerini giymiş, yanımıza gelmişti.

"Burada ayrılıyorruz, arkadaşlar."

Yeşil bizim tam tersi istikametimize gidecekti, planlamamıza göre örgütün kaçış istikametlerini tutacaktı, bu onun için çok basit ve ona yetmeyecek bir görev olsa da bunu yapmak mecburiyetindeydi.

"Şu ana kadar her şey planladığımız gibi gidiyor. Zelal sizinle gelecek, yabancılık çekmeyeceksiniz. Katırları yerinizi aldıktan sonra

salıverirsiniz, onlar yolu biliyor, geri çıkıp geleceklerdir. Bana bir sözünüz yoksa vedalaşalım.”

Tanık Yarbay ile beraber Yeşil’le vedalaştıktan sonra onun gitmesini izledik bir müddet. O esnada Zelal’in adamları katırları evlerin birinden çıkıp sıraya dizmişti, durduğum yerden hareket ettim. Arabaya yönelip silahları almak için bagajı açtım.

Silahları, yedek kalan mühimmatları ve şarjdaki telefonumu alıp sesini kapattıktan sonra kapıları kilitlemiş, arabanın anahtarını Yeşil’in adamlarından birine vermiştim. İleriye düşünerek bu mantıklı olan bir hareketti. O esnada Tanık Yarbay ile göz göze geldik, Zelal’in yanında durmuş bana bakıyordu.

Molozlarla tuğlanın üzerini örttükten sonra ayağa kalkıp Tanık Yarbay ile Zelal’in yanına gittim.

“Aras, hazır mıyız?”

Sol elimde tuttuğum Kaleşnikof’u Tanık Yarbay’a uzattım.

“Her zaman komutanım, gidelim.”

“Aras, silahları ve malzemelerinizi katırların heybelerine koyalım, Tanık Yarbay ile sen aynı katıra yüklersiniz teçhizatlarınızı.”

Zelal’i onayladıktan sonra adamlardan biri beyaz bir katır ile yanımıza gelmişti, silahları ve kalan son mühimmatlarımızı da gelen adamın yardımı ile heybelere görülmeyecek bir şekilde yerleştirmiştik.

Yolda ilerlediğimizde eğer birileri ile karşılaşırsak biz kesinlikle konuşmayacaktık, Zelal de geri planda duracaktı. Sadece Zelal’in adamları muhatap olacaktı, o yüzden biz ortalarda yürüyüp gözden biraz da olsa uzak duracaktık.

Her şeyi yoluna koyduktan sonra en öndeki adamın katırın yularını çekmesiyle hareket etmiş, onu emirsiz takip eden diğer katırların peşine takılıp intikalimize başlamıştık.

Köyü çıktıktan sonra puşimi boğazımı ve ağzımı kapatacak şekilde hem gizlenmek hem de çöl rüzgârından etkilenmemek için kapattım. Arazi yer yer engebeli olsa da çoğunlukla düz ve çıplaktı, örgütün köyünün bulunduğu kırsala 3 kilometre kala dağlık arazi başlıyordu. Eğer kendimizi oraya kadar kimselere gözükmeden atabilirsek bu işin yarısını bitirmişiz demektir. Dağlar bizi yeterince gizleyecek, zaten oraya vardığımızda hava hafiften kararacağı için kolaylıkla gizlenerek ilerleyip yerimizi alabilecektik.

Önümüzde gözüken dağlık araziye yaklaştıkça heyecanım daha da artıyor, boğazım kuruyor, kalbim hızla atmaya başlıyordu.

Burası bizim için çok kritik bir noktaydı, bu noktadan itibaren eğer ki bir örgüt devriyesiyle karşılaşırsak her şey berbat olurdu.

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattım. Sürekli çevreme göz atıyordum, hareketlerim tıpkı bir ihtiyar adam gibiydi. Kollarımı salmış, omuzlarımı düşürmüştüm.

Bir müddet daha bu şekilde diken üstünde ilerledikten sonra dağlık arazinin gölgelediği yamaçlara varmıştık. Artık bundan sonrası bizim için bir dönüm noktasıydı.

Şu anda susturucu takılmış bir M4A1 tüfek için her şeyimi verebilirdim ama ne yazık ki yoktu.

Olası bir durumda en azından sessizce işimizi bitirebilirdik ama yoktu...

Artık her adımında dağların zirvesine, yamaçlarındaki örgütün yerleşebileceği noktalara bakıyordum.

Terlemiş alnımı ve kaşlarıma kadar akan ter damlalarını puşimin ucuyla sildim, iki dağın arasındaki vadi yatağına girmeden önce tekrar detaylı bir şekilde bakındım ama herhangi bir olumsuz durum görememiştim.

Katırın semerinden tutmuş ilerlerken uzun zamandır sessizlik hâkim olan ortamı Tarık Yarbay'ın sorusu bozdu.

"Evlat, ne görüyorsun?"

Puşinin dudaklarıma gelen kısmını aralayıp Tarık Yarbay'ın sorusunu cevapladım.

"Hiçbir cacık göremiyorum komutanım, sanırım temiz."

"Sarımsaklı mı olsun, sarımsaksız mı?"

Hem esen rüzgârdan hem de Tarık Yarbay'ın puşiyi ağzından çekmeden konuşmasından dolayı söylediğini anlamamıştım.

"Anlayamadım komutanım?"

"Ulan anlamayacak ne var, sarımsaklı cacık mı sarımsaksız cacık mı?"

"Hee, şimdi anladım, sarımsaksız komutanım, sarımsak mideme dokunuyor."

Tarık Yarbay da hem konuşuyor; hem de etrafını süzüyordu.

"Olsaydı soğuk soğuk içerdik, nereden hatırlattın şimdi zibidi!"

Heybeden bir pet su çıkarıp Tarık Yarbay'a uzattım.

"Yengem de iyi yapar hani, sonuçta Ege kızı. Mezeden iyi anlar, haydarisini de severim."

Tarık Yarbay ara sıra beni evine yemeğe davet ederdi, Gülten abla beni çok sever, sürekli Tarık Yarbay'a takıldığım ve Gülten ablayı her durumda savunup onun tarafını tuttuğum için beni güzel yemeklerle ödüllendirirdi.

Tarık Yarbay su şişesinden büyük bir yudum aldıktan sonra heybeye koymam için tekrar bana uzattı.

"Hatırlatmasan olmazdı değil mi? Bırak çene yapmayı konsantasyonumu bozuyorsun!"

"Dönüşte karnıyarık sözü alırsam susarım."

Tarık Yarbay bir an için durdu, bana dönüp konuştuktan sonra tekrar devam etti.

"Tamam ulan, kes artık!"

"Hee, bir de et suyuyla yapılmış pirinç pilavı ile hafif kızarmış revani..."

Tarık Yarbay gülmüştü ama belli etmemek için yönünü diğer tarafa döndü.

"Tamam ulan söz, şu şeytan üçgeninden bir çikalım hepsini yaptıracağım. Şimdi şu işe odaklanalım."

Bu ayaküstü güzel sohbet bittikten sonra hayallerimizi heybemize koymuş, adımlayarak uzun uzadıya uzanan derin vadiye girmiştik.

Artık güneşten eser yoktu, vadi oldukça yüksek iki dağın arasında uzanıyordu.

Başımı kaldırıp ileriye baktım, daha iki kilometreden fazla yolumuz vardı. Vadinin girişi geldiğimiz yol ile aynı yükseltide olsa da ileri gittikçe rakım sürekli artıyordu.

Katırın heybesinin üstündeki kumaşı hafiften aralamış, her an silahımı alıp atışa hazır olmak için pozisyon almış bir şekilde yürüyordum. Ama vadi içerisinde ne bir hareket ne de doğallığı bozan bir görüntü vardı.

Vadi yükselmeye başladıkça iki dağın arası genişliyor, vadinin diğer ağzındaki mesafe gittikçe aralanıyordu.

Birkaç adım daha atmıştık ki, katırlar durmuştu. Zelal bize doğru ilerliyor, sağına ve soluna bakıyordu.

Normal adımlarla yanımıza gelip durdu.

"Sizin için de uygunsa birkaç öncü ile önden ilerleyip gözetleme yaptıktan sonra ilerleyelim, böylesi sanki daha uygun olur. Zaten birkaç saate güneş batıp karanlık çökecek, sonra ona göre hareket ederiz."

Tarık Yarbay ile göz göze geldik.

"Tamam Zelal, sen bilirsin, Aras ile gidin isterseniz."

Bu sefer Zelal ile göz göze geldik.

"Olur, benim için fark etmez. Tabii, Aras için de uygunsa..."

Aniden, konuşmadan hareket ederek heybenin üstündeki bezi aldım, heybeden dipçığını kapattığım Kaleşnikof'u beze sarıp elime aldım.

"Gidelim."

Zelal tekrar Tarık Yarbay'a döndü.

"Biz size haber verdikten sonra katırları gönderirsiniz, yukarıda görüşürüz."

Zelal yanımızdan ayrıldıktan sonra Tarık Yarbay'a yöneldim, sağ elimin iki parmağını birleştirip sağ kaşımın üstüne koyup selam çaktım.

"Yukarda görüşürüz komutanım."

"Görüşürüz evlat."

Tarık Yarbay'a arkamı dönüp Zelal'e baktım, yukarı doğru hızla çıkıyordu. Yerimden hareket edip ona yetişmek için hızla yürüdüm. Zelal durmuş, en öndeki adamı ile konuşuyordu. Yanlarına vardığımda konuşmaları bitmiş, Zelal, adamına veda ettikten sonra beraber yukarı doğru yürümeye devam etmiştik.

"Ne düşünüyorsun Zelal?"

Zelal silahını boynundaki puşisi ile sarmış, koltuğunun altına almıştı.

"Operasyon hakkında mı?"

"Evet..."

"Tepelerine bineceğiz, çünkü örgüt asla ama asla buraya yapılacak olan bir operasyonu hesap edemez, akıllarının ucundan bile geçmez."

"Orası kesin."

"Hayırdır Aras, aklını kurcalayan bir şey mi var yoksa?"

"Merak etme güzelim, aklımı kurcalayan bir şey yok. Zelal'i yakalayıp tepesine çöken ile burada operasyon yapacak olan güç ve akıl ayru kişi, imalı imalı konuşma."

“Yoo, imalı konuşmadım da...”

Zelal’in konuşmasını yarıda kesip araya girdim.

“Da’sı ne Zelal?”

Zelal oflayıp sustu.

“Tamam be, seninle de bir şey konuşulmuyor!”

“Sana bir tavsiye vereyim mi? Her şeyin yeri ayrıdır görevin yeri apayrıdır, görevde oldukça ciddiymdir, haberin olsun. İşimizi yapalım bence.”

Zelal suratını çevirmiş cevap bile vermemişti. Zirveye kadar sessizce etrafımıza bakınarak tırmanmış, uygun bir alan bulunca çömelip gözetlemeye başlamıştık.

İlk dikkatimi hâliyle köy çekmişti, yaklaşık 3 kilometre ileride ovanın tam ortasında duruyordu. Etrafını dağlar çevirmişti ve âdeta surların içinde korumalı bir köy gibi duruyordu.

Bulunduğunuz yerden yaklaşık 500 metre aşağı inmemiz gerekiyordu köye ulaşmak için, sonra düzlüğe ulaşıp 3 kilometre ilerleyip anca varabiliyorduk.

Başımı kaldırıp tepelere baktım, haritada gözüktüğü kadar dik ve keskin değildi. Timler paraşüitten atladıktan sonra rahatlıkla inebilirdi ama bu kararı ancak Tarık Yarbay verebilirdi.

Aksi durumda timler köyü çevreleyen dağların buradan görmediğimiz diğer yamaçları iniş yapıp, dağı tırmandıktan sonra tekrar aşağı inip köyü çevreleyecekti, planlar ve yedekleri her zamanki gibi cepteydi.

Zelal yanına getirdiği ufak bir tek göz dürbün ile köye bakıyordu, bense cebimden çıkardığım sigara paketinden bir dal çıkarıp, içiyordum.

Sırtımı bir kayalığa yasladıktan sonra birkaç dakikadır gözetleme yapan Zelal’e yöneldim.

“Ne görüyorsun?”

Zelal dürbünü bıraktıktan sonra yüz üstü uzanmıştı.

“Yaklaşık 15 kişi kadarlar, komite merkezinin toplanacağı eve malzeme taşıyorlar. Hepsi de silahlı ama nöbetçi görmedim, aylak aylak hareket ediyorlar.”

Zelal’den dürbünü istercesine elimiz uzattım, dürbünü aldıktan sonra yüzüstü uzanıp öyle baktım.

Dürbünü gözüme dayar dayamaz ilk gördüğüm şey Zelal'in bahsettiği ev olmuştu.

Ortakdaki büyük eve ve çevresini saran evlere baktığımda oldukça düzenli ve nizam içerisinde bir ortam görmüştüm. Zelal'in dediği gibi örgüt buraya özen gösteriyordu.

Adamlar gördüğüm kadarıyla üzerinde uçaksavar olan 3 adet pikapla gelmişlerdi köye. Dürbünün netleştirme ayarını yapıp uçaksavarlara dikkatle baktığımda yeni model olduğunu gördüm. Biraz daha detaylı baktığımda sadece üzerlerindeki sandıkta mühimmat olduğunu fark etmem uzun sürmedi, pikapların kasasında yedek mühimmat gözükmüyordu.

Bu bizim işimize gelirdi, uçaksavarın üzerine takılı mühimmat sandığında yaklaşık 200 mühimmat bulunurdu, 200 mühimmat dakikada yaklaşık 450 atım yapabilen bu silah için az bir sayıydı.

Cebimde gizlediğim telsizimi çıkardım, mandallayıp Tarık Yarbay'a seslendim.

"Komutanım, ortam sakin, gelebilirsiniz."

Birkaç saniyenin ardından Tarık Yarbay anonsuma cevap verdi.

"Anlaşıldı, katırları gönderip geliyoruz, tamam."

Tekrar telsizi mandallayıp Tarık Yarbay'ı anladığımı ifade ettim.

"Takip, komutanım..."

Dürbün ile etrafa bir süre daha gözetleme yaptıktan sonra Tarık Yarbay bir anda yanımda belirmiş, Zelal'in biraz yana kaymasının ardından yanıma gelip o da yüzüstü uzanmıştı.

"Ne görüyorsun Aras?"

Dürbünü Tarık Yarbay'a uzattıktan sonra cevapladım.

"Toplam 17 çapulcu var, 3 uçaksavar, adamların elinde 4 de Bixi var, diğerleri Kaleşnikof... Sadece bir adam dışında, onun elinde M16 var. Muhtemelen tim komutanı... Uçaksavarların yedek mühimmatları gördüğüm kadarı ile araçların kasasında yok, bu da rahat olduklarını gösterir. Ortadaki büyük eve yiyecek taşıyorlar. Bir de birkaç beyaz önlüklü sivil kadın gördüm, adamların ellerindeki malzemeleri kapıdan içeri alıyorlar. Şu an için hepsi bu, komutanım."

Cümlem biter bitmez Zelal ile göz göze gelmiştik, Tarık Yarbay'ın köye tuttuğu dürbünün önünden bana bakıyordu.

"Ne ara bu kadar şeyi gördün Aras?"

Tarık Yarbay dürbünü indirdi, Zelal'e döndü.

"Onun ile başkasının bakması arasında çok fark vardır Zelal, bu çocuk normal değil, anormal bir şey bu."

Sigaramın bitmiş izmaritini taşların arasına basıp söndürdüm, köye bakarak devam ettim.

"Zelal, bunların hepsini kendini normal sanan ama anormal olan birinden öğrendim."

"Kimmiş o adam, merak ettim?"

Tarık Yarbay cümlem biter bitmez hafiften hareket ederek yerinden kalkmış cebinden uydu telefonunu çıkarmıştı.

"Yalnız bir şeyi kaçırmışsın evlat, M16'lı olan adam değil, bir kadındır..."

Tarık Yarbay geriye dönüp uydu telefonunu tuşlarken yanımızdan birkaç metre uzaklaşmıştı. Tekrar Zelal ile göz göze geldim, sarının cevabını almıştı.

Tarık Yarbay evlere baktıktan sonra dürbünü tepelere kaldırmış ve detaylı bir şekilde analiz etmişti, uydu telefonunu da eline aldığına göre kararını vermiş, iniş noktaları hakkında komutana bilgi verecekti.

Önüme dönmüş, köye gelen yollara bakarken Zelal'in adamları gelip arkamıza yerleştiler. Tarık Yarbay az ileride uydu telefonu ile konuşuyor, Zelal'in adamları ise yanlarında getirdiği yiyeceklerden yiyorlardı.

Hava hafiften kararmaya başlamıştı, güneş yavaş yavaş dağların arasında kayboluyor, yerini karanlığa devrediyordu.

Bugünün ve yarının hava durumuna baktım, şansımıza hava iki gün boyunca açıktı, yağmur gözüküyordu.

Tarık Yarbay uzun bir telefon görüşmesinin ardından yanımıza gelip eski yerine oturdu.

"Her şey hazır, çıkış için bizden haber bekliyorlar. Komutan operasyonu bize ithaf etmiş, operasyonun adı Kılıçkiran..."

KILIÇKIRAN OPERASYONU "SAVAŞAN ŞAHİNLER"

Yerimden doğruldum, Tank Yarbay ile göz göze geldim.

"Ne dedin komutanım, doğru mu duydum?"

Tank Yarbay hafiften gülümsedi.

"Doğru duydun, Kılıçkiran Operasyonu!"

"Vay be, işe bak, meşhur da olduk, iyi mi komutanım?"

Tank Yarbay gözlerini benden çevirip yere çömeldi. Haritaları uygun bir pozisyonda açmak için düzlük bir yer arıyordu.

"Zaten meşhur değil miydik evlat?"

Yere serdiği haritanın bir köşesinden tutup kenarına taş koyduktan sonra devam ettim.

"Meşhurduk ama bu seferki farklı, komutanım. Ayrıca bir de sorumlulu hissediyor insan kendini. Sınır ötesine operasyon yapıp adamları alacağız ve bunu kısa sürede yapmamız lazım. Bir de en önemlisi burnumuzun bile kanamaması gerekiyor."

Tank Yarbay elindeki cetvel ve kalem ile harita üzerinde işaretlemeler yaparken bir anlığına durmuş ve gözlerime derinden bakmıştı.

"Şimdi bunları konuşmanın bir anlamı yok, *hakkımızda hayırlısı* diyelim. Zaman daralıyor, son kontrolleri yapmamız lazım, çocukların inişleri için gereken koordinatları vermemiz lazım. Tepeler uygun gözüktüyor, sen ne dersin?"

Yönümü dağlara çevirdim, birkaç saniye baktıktan sonra tekrar Tank Yarbay'a döndüm.

"Bence harika, buraya tek ayak bile inerler, sorun olmaz, komutanım."

Tank Yarbay kafasını salladı ve cetvel yardımı ile sırasıyla timlerin incekleri tepelerin koordinatlarını çıkarmaya başladı, nokta koordinat vermek zorundaydık, en ufak bir hata her şeyin berbat olmasına sebep olabilirdi. Zaten paraşütle atlamak ve verilen koordinatlara iniş yapmak, işin en zor olanıydı. Bu işin içine bir de gece atlayışı girince, durum ve şartlar itibarıyla atlayışı oldukça güç duruma sokuyordu.

Tarık Yarbay sırası ile köyün çevresindeki tepelere iniş noktası belirlerken kalem ile işaretliyordu, başımı sağa büküp noktaları kafamda birleştirdiğimde ortaya bir hilal çıkmıştı.

Köyü, bir saatin orta göbeğinde dönen akrep ve yelkovan sayarsak, saat 2 yönündeki tepeye bir tim, saat 10 yönüne bir tim, saat 8 yönüne bir tim ve son olarak da saat 4 yönüne bir tim inecek şekilde işaretleme yapmıştı.

Tarık Yarbay işini bitirip kalemi harita üzerine bıraktığında, kalemi ben elime aldım. Saat 2 yönünden hafif meyilli bir çizgi çekerek 10 istikametine, aşağı inerek 8 istikametine ve yine hafif bir meyil ile çizgiyi 4 istikametine çekmiş, kalemi harita üzerinden kaldırmıştım.

Tarık Yarbay'a baktım ve gülümsedim.

"Hilal taktiği diyorsun yani komutanım?"

Tarık Yarbay eline aldığı uydu telefonuna koordinatları girerken, başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Hilal ile Haç'ın savaşı demedik mi evlat?"

Evet, bu savaş en başından beri dediğimiz gibi Hilal ile Haç'ın savaşıydı. İman ile inkârın savaşı. Tarık Yarbay uydu telefonunun mesaj kısmına koordinatları yazıp harekât merkezine gönderdikten sonra komutanı arayarak son bir bilgi alışverişi yapıp telefonu kapattı.

Hava artık kararmış, gündüz kendini geceye bırakmıştı. Köydeki tüm sokak lambalarının altında adamların ufak silüetleri belli oluyordu.

Sonradan gelen 4 farklı pikaptan inen adamlar da çevreye dağılarak emniyet almıştı. Adamları tam olarak net bir şekilde göremeyip sayamasak da sayı ikiye katlanmış olmalıydı.

Köydeki hareketlilik gittikçe artıyordu, iki sokak arasına girilen ipler üzerine paçavralar asılıyor, gelecek olan kişilere özenle yalakalık sergileniyordu. Sözde örgütü devlet olarak kabul eden hadsiz köpekler bu görüntüden hoşlanacağı için onların paçavraları da yan yana getirilip asılıyordu.

Artık sesimizi kısmış, gecenin getirdiği kasveti üzerimize giymiştik.

Kimseden çıt çıkmıyordu, beklediğimiz uzunca bir araç konvoyuydu. Adamlarımız gelir gelmez Tarık Yarbay avuçlarının arasında sıkıtiği uydu telefonundan start verecekti.

İki tim karşımızdaki tepelere, köyün üstüne, bizim tim ile birlikte Yıldırımlar Timi de yanımıza atlayacaktı, Yıldırımlar ve Kılıçkiran

Timi köye doğru ilerlerken diğer timler köye sarkıp yakın emniyet alacak, bize atış desteği sağlayacaktı.

Her şey planlandığı gibi giderse, yaklaşık 2 saat içinde işimiz bitecek ve bu lanet yerden çekip gidecektik. Tabii bazen o iki saat, iki gün gibi geliyordu insana.

Ay ışığı henüz çıkmamıştı, vadi karanlığa gömülmüş durumdaydı. Saat 22.30 sularında ay ışığı çıkacak ve ortam yeterince aydınlanacaktı, ay ışığını çok önceden hesap etmiştik. Atlama saati ve insanların gelip buluşacağı saat arasında ortalama bir buçuk saat vardı, aksi hâlde bizim için oldukça sıkıntı olabilirdi.

Savaş paraşütleri renksiz ve sessiz olsa da, yine de yeterince ay ışığı olursa görülebilirdi. Paraşüte doğru değil de aya doğru bakıp ayın sağından; solundan ya da tam önünden aşağı doğru inmekte olan bir paraşüt çok rahat fark edilebilirdi. Tabii, gözlerini karanlığa alıştıran biri tarafından...

Gözleri karanlığa alıştırmak kitabı bilgiye göre yarım saat olsa da sürekli karanlıkta kalan insanlar için daha basittir. Işıklı bir ortamdan karanlığa geçtiğinizde gözler kendini ışıklı ortama göre ayarladığı için bir anda geçici körlük yaşarsınız, ilk 5-10 saniyenin ardından gözler açılrsa da yine de etrafınıza bakındığınızda tam olarak net bir şey göremezsiniz.

Köyün içinin aydınlık olması, insanların havaya baksa da bir şey göremeyeceğini gösteriyordu. O konuda içim rahattı. Rahat olmadığım tek konu ise insanların toplantıya geç gelmeleri ya da hiç gelmemeleri idi. Geç gelirlerse ay ışığına gafil avlanabilirdik, hiç gelmezlerse deşifre olma ihtimalimiz olabilirdi, o daha da kötüydü.

Sol dirseğimin üzerine yere yanlamasına oturmuş, köye doğru sessizce bakış atarken sağ gözümün, uzaklardan yalayıp geçen bir ışık huzmesine takılması ve irkilmem bir olmuştu.

Yerimden hafiften doğrulmuş, iki dirseğimin üzerine kendimi bulduğum yerden biraz öne doğru atmıştım.

"Bir, iki, üç..."

Tepe olduğunu düşündüğüm yerin arkasından çıkan araçlar görüş açımıza giriyor, farlarından araçların kaç tane olduğunu sayabiliyordum.

"Dört, beş, altı, yedi..."

Araçlar bize oldukça uzak olsa da bu karanlıkta farlarını görmek çok basitti. Heyecanlanmıştım, henüz saat adamların belirttiği saat olmasa da, erkenden gelmiş olabilirlerdi. Yoksa bunlar esas adamlardan önce gelen korumalar mıydı?

"Sekiz, sekiz araç komutanım..."

Ben saymaya başladığım an Tarık Yarbay ve Zelal de baktığım yöne bakmıştı.

"Erken geldiler evlat, ne iş?"

Hâlâ araçların geldiği noktaya bakınıyordum, sekizinci araçtan sonra daha gelen araç yoktu.

"Çözemedim komutanım, bu tipler aslında dakiktir. Saatleri şaşmaz ama bilemedim, vardır bir bit yeniği."

"Dur bakalım, şimdi öğreneceğiz."

Araçlara baktığım yerden yönümü köye doğru çevirmiştim, gelen araçların bizim adamlarımız olduğunu anlayıp anlamamak için adamların hareket tarzına bakıp çözümleme yapmak gerekiyordu.

Zelal ile ortamızda, yerde duran gündüz görüş dürbününü elime alıp köye doğrulttum. Ana bina önünde koşuşturan adamları görür görmez gelen konvoyun bizim adamlarımız olma ihtimali artmıştı.

Tam köydeki koşuşturmayı Tarık Yarbay'a rapor edecektim ki Zelal'in omzuma dokunup konuşmasıyla onun gösterdiği yöne doğru bakmam bir oldu.

"Aras, köyün üstündeki yola bak, başka araçlar da geliyor."

Köyün her iki tarafından da vadiye paralel olarak iki yol geliyordu, birisi stabilize asfalt; diğeryse toprak yoldu.

İlk başta çıplak gözle, sonra dürbünle bakmıştım.

"Üç araç köye yaklaşıyor. İyi de bunlar kim?"

Zelal sorumu cevaplamıştı.

"Kim olacak, bunlar dağ kadrosunun ağır topları... Morgen ve adamları ile gelmiyorlar, ev sahibi oldukları için onları evde karşılayacaklar."

Sağ taraftan gelen büyük konvoyun köye gelmesi için yaklaşık 6-7 kilometre yolları vardı, dağ yolundan inen örgütün araçları ise köye kavuşmak üzereydi.

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Komutanım, bunlar bizimkiler, artık başlıyoruz."

Tarık Yarbay iki dizinin üzerine çökerek sakalını sıvazladı, elinde tuttuğu uydu telefonuna baktı, sonra tekrar bana bakıp tekrar uydu telefonuna baktı.

“Emin olalım Aras, biraz daha bekleyelim.”

Endişeliydim, adamların yaklaşık bir saat erken gelmesi beni terdirgin etmişti.

“Komutanım, bunlar erken geldiler, belli ki erken gidecekler. Emir verin, kuşlar uçuşsun, operasyon başlasın.”

Tarık Yarbay çok kararsızdı ama şu anda en kötü karar kararsızlıktan daha iyiydi.

“Biraz daha evlat, izlemeye devam et.”

Ses çıkarmadan önüme dönmüştüm. Köyün ilk sokağına giren pikaplardan öndekine, sırasıyla arkadakine ve en arkadakine baktım.

İlk ve sonuncu pikap silahlı, ortadaki pikap ise kapalı kasa camları filmli beyaz, yeni model bir Jeep’ti.

Köyün ilk sokağına girmiş hızla ilerliyor, köşe başlarındaki adamlar ise onları selamlıyor, hazır ola geçiyorlardı.

Dağ yolunda gelen konvoy büyük binanın önüne gelip durduğunda içeriden silahsız olarak çıkan üç adam kapı önünde hizaya geçmiş, gelen Jeep’i karşılamak için yan yana dizilmişlerdi.

“Ulan bir de kendilerini düzenli ordu sanmaları yok mu, Allah’ım deli oluyorum!”

Araba durup aşağıya inen adama bakındığımda hâliyle tanıyamamıştım, zaten dürbün bu kadar mesafeden sağlıklı göstermiyordu, Zelal ben bakabilir miyim Aras dediğinde dürbünü ona uzatmış Tarık Yarbay’a dönmüştüm.

“Adamlarımız bunlar komutanım, bu konuda hiç endişem yok.” Cümlem biter bitmez, Zelal beni doğrularcasına konuştu.

“Bu o, Aras.”

Zelal’e döndüm.

“Kim?”

Zelal dürbünü bırakıp bana döndü.

“1 numara...”

“Güzel, çadır toplanıyor desene.”

Diğer taraftan gelen araçlar da köye oldukça yaklaşmışlardı, ortalama 500-600 metre mesafeleri kalmıştı. Araçtan inen sözde örgütün üst düzey yetkilisi, onu selamlayan diğer adamların yerinde duruyordu.

Konvoy köye hızlı giriş yapmış, ilerliyordu ve heyecanım artık tavan yapıyordu.

Zelal'in dürbünü bana uzatması üzerine tekrar elime alıp en öndeki araçtan bakarak konvoyu süzdüm.

Artık adam ile konvoyun arasında 200 metre vardı, araçlara sırasıyla göz gezdirirken tanıdık bir arabayı görmemle heyecanımın tavan yapması bir oldu.

"Bu o araç, bu Morgen'in aracı!"

Tark Yarbay uydu telefonunun tuş kilidini açmak için tuşlara bastığında yüzü hafiften aydınlanmıştı, bir anda yüzüne bakınca ne kadar çok heyecanlı olduğunu gördüm.

"Bu Morgen, geldiler komutarım!"

Tark Yarbay'ın yüzü ekran ışığının sönmesiyle tekrar karanlığa gömüldü.

"Emin olalım evlat, araçtan insinler. İzlemeye devam et, tahminler üzerine o uçakları pistten kaldıramam."

Önüme dönmüş, konvoyu bakmaya devam etmiştim, konvoydaki araçları evlerin görüş açımızı kapatmasından dolayı ara sıra net olarak göremesek de yine de çoğu zaman aralardan ve açıklardan izleyebiliyordum.

En baştaki araç köşe başını dönmüş, binarın önünde bekleyen adamı biraz geçip durmuştu. Peşinden gelen siyah Jeep ve siyah Jeep'in arkasından gelen Morgen'in arabası adamın tam karşısında durup park etmişti.

Dürbünü gözüme dayadım, artık nefes almadan bakıyordum.

Siyah Jeep'in ön kapısı açılmış, içinden inen adam arka kapısına yönelmiş ve seri bir hamle ile kapıyı açmıştı, siyah Jeep'in arkasındaki adam inmeden Morgen arkadaki arabasından inmiş ve nihayet tuttuğum nefesimi vermiştim.

"İşte Morgen! Morgen'in patronu da araçtan inmek üzere..."

Tark Yarbay dürbünü benden istedi, yanıma uzandı, dikkatle bakıyordu.

Birkaç saniye sessizliğin ardından gördüğü görüntüden emin olmuş olmalıydı ki geri çekilip dürbünü bana uzattıktan sonra tekrar eski yerine geçip uydu telefonunu eline aldı, arama yaparak kulağına götürdü.

"Komutanım, Yarbay Tarık... Malum hedefler hedef noktasında, Kılıçkırı Operasyonu'nun başlaması uygun olur."

Tarık Yarbay telefonu karanlıkta zor da olsa gördüğüm bir kafa sallayışıyla kapattı ve tekrar yanına oturdu.

Zelal o arada dürbün ile gözetleme yapıyor, olan biteni takip ediyordu.

"Yarım saate buradalar, Aras."

"O zaman tepe hattına çıkalım komutanım, anca gideriz."

Tarık Yarbay yine sakalını sıvazlıyordu.

"Tamam, çıkalım. Zelal adamları ile burada beklesin, biz iniş bittikten sonra timi alıp tekrar buraya geliriz, sonrasını planlarız."

Zelal, Tarık Yarbay'ı onaylarcasına başını salladı.

"Biz burada bekleriz, tamam, sorun değil."

Tim dağın zirvesine ineceği için birbirimizi bulmak sorun olmasın diye koordinatı verdiğimiz tepeye çıkış yapıp orada buluşacaktık. İner inmez onları karşılayacak, koordineli bir şekilde hareket edecektik.

Timler iki farklı uçak ile atlama yapacaktı, uçağın biri bizim bulunduğumuz kanada timleri atarken; diğer uçak köyün öbür tarafındaki noktalara timleri atacaktı.

Silahlarımızı kuşanıp Zelal ile ayrıldıktan sonra dağa doğru tırmanmaya başlamıştık, etraf karanlık olsa da köyden gelen ışıklar o kadar uzun mesafeden de olsa dağ hafiften aydınlatıyordu.

Öne geçmiş ilerlerken ayağımı sağlam yerlere atmaya özen gösteriyor, en kolay ve en emniyetli yerden ilerlemeye dikkat ediyordum. Dağa çıktığımız bu hafif belirgin patikayı hafızama kazıyıp dönüş için aynı yolu kullanmayı hedefliyordum. Bu zamanımızı doğru kullanmamıza imkân sağlayacaktı.

Hem heyecandan hem de yüksek rakımdaki oksijen azlığından hafiften terlemeye başlamıştım. Arada bir durup köye doğru bakış atıyor, hem nefesleniyor hem de kontrol ediyordum. Zelal'i köydeki en ufak gelişmelerden bizi haberdar etsin diye bilgilendirmiştik,

telsizini bizim ile aynı frekansa ayarlamıştı, en ufak bir hareketlilikte bize haber verecekti.

Birkaç adım daha atmıştım ki arkamdan kısık sesle Tarık Yarbay seslendi.

“Aras, telsiz kanalın kaçta?”

Telsize bakmadan tereddütsüz cevapladım.

“Operasyon kanalında komutanım, 2’de...”

Tarık Yarbay duraksayınca, ben de olduğum yerde durmuştum.

“O zaman sen 3’e geç, pilotların bize anonsu düşene kadar sürekli çağrı yapacak, üstümüze geldikleri anda irtibatımız olsun.”

“Anlaşıldı komutanım, geçiyorum, Zelal sizde...”

Yeniden yürümeye başlamış, zirveye doğru tırmanmaya devam etmiştim. 15 dakikalık bir yürüme mesafesinin ardından nihayet zirveye kavuşmuştuk.

Uygun bir noktaya gelip oturduktan sonra alnımdaki ter damlalarını silmiş, rahat bir nefes almıştım.

Tarık Yarbay da yanıma gelip biraz soluklandıktan sonra telsizi mandallamış, Zelal’e çağrı geçmişti.

“Zelal, benim Tarık Yarbay... Var mı herhangi bir durum?”

“Hayır yok, içeri geçtiler, her şey normal gözüküyor.”

“Anlaşıldı, tamam...”

Oturduğumuz kayalık bloğunda nefeslenirken cebimde titreyen telefonumu fark etmiş ve ekran ışığını gizleyerek çıkarıp bakmıştım, Yavuz’dan mesaj gelmişti, mesajı açtım.

“Devre, Casalar ortalama 10 Davut’a üstünüzdeler, ben de görüntüleme merkezindeyim. İHA’yı da aynı anda kaldırdık, en fazla Casalardan 5 Davut sonra İHA da orada olur, Allah yardımcınız olsun, kendine dikkat et, Tarık Yarbay’a selam...”

Mesajı okuduktan sonra Yavuz’a minnet dolu bir mesaj yazıp gönderdim. Telefonun sesinin kısık olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar cebime koyup Tarık Yarbay’a yöneldim.

“Yavuz’un selamı var komutanım! Casalar 10 dakikaya üstünüzde diyor, İHA’yı da aynı anda kaldırmışlar, malum Casa kadar hızlı uçamaz, arası 5 dakika oynar diyor.”

Tarık Yarbay uydu telefonunu sürekli kontrol ediyordu, huzursuz olduğu her hâlden belliydi.

"Aleykümselam, aleykümselam!"

Ne kadar sormak istemesem de, Tank Yarbay'ın bu endişesine anlam veremediğim için birden soruvermiştim.

"Hayırdır komutanım, ne bu stres, neden bu kadar endişelisin?"

Tank Yarbay köye doğru bakmış, birkaç saniye sorumu cevaplamamıştı.

"Yanında sigaran var mı?"

"Var da gece arazide içmem ben, biliyorsun, malum kurallar..."

Tank Yarbay omzuma ufak bir yumruk atmış, eliyle işaret yaparak sigara istiyordu.

"Başlatma ulan kurallarına, ver işte!"

Pantolonumun cebinden yeterince ezilmiş sigara paketini çıkarırken Tank Yarbay'ın endişesine olan merakım daha da artmıştı. Bir dal sigara ona uzatırken, bir dal da kendime almış, çakmağın alevini elimle bir güzel siper ettikten sonra yakmış, dumanı çekip üflemiştim.

"Sanki bu senin ilk görevin gibi komutanım, yani ben dışarıdan bakan biri olsam öyle zannederdim."

Tank Yarbay sigaradan derin bir nefes çekip üflerken hafiften öksürmüştü.

"Tuzun kuru evlat, bütün sorumluluk benim üzerimde, endişelenmem doğal değil mi?"

"Değil komutanım, neresi doğal? Bu sizin ilk sınır dışı operasyonunuz değil, bu sizin ilk büyük operasyonunuz değil, bu sizin ilk tecrübeniz değil... Bilmediğim bir şeyler mi var?"

İçime bir kuşku düşmüştü, *acaba demiştim, acaba bilmediğim bir şeyler mi vardı.*

Tank Yarbay yine endişe sarmış gözleriyle bana bakmış, gözlerini yere devirdikten sonra izmariti taşa basarak sigarasını söndürmüş ve ayağa kalkmıştı. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra konuyu değiştirmek için uçakları bahane edip manevra yapmıştı.

"Nerede kaldı bunlar, şunlara bir anons çek!"

Şu dakikadan sonra olayın üstüne gitmek mantıksızdı ama bir yandan sanki Tank Yarbay bana yabancı bir insanmış gibi gelmişti. Yıllardır tanıdığım adam, bir anda benden uzaklaşmış ve yabancılaşmıştı, hâl ve hareketleri bunu gösteriyordu.

"Casa'nın telsiz kodu 'Gölge' olması lazım, dene bakalım şansını, belki düşer anonsumuz."

Ben de sigaramı taşların üzerinde söndürdükten sonra ayağa kalkmış ve telsizi mandallamıştım.

"Gölge, konuşan Kılıçkiran, anonsumu alıyor musun?"

Telsiz cızırtıyla çalışıyordu, anonsu tekrarladım.

"Gölge, konuşan Kılıçkiran anonsumu alıyor musun?"

Karşı taraftan cevap gelmiyordu. Telsizde konuşurken kurallar vardı, en öncelikli kural karşı taraf ile konuşulurken ilk onun kodunu, sonra kendi kodunu söylemendi. Anonsum düşene kadar bunu sürekli devam ettirmeliydim, telsizi tekrar mandalladım ve devam ettim.

"Gölge, konuşan Kılıçkiran, anonsumu alıyor musun?"

Tıkıt tıkıt!

"Gölge, konuşan Kılıçkiran, anonsumu alıyor musun?"

Tarık Yarbay gökyüzüne bakıyor ve sinirli tavrıyla söyleniyordu.

"Nerede kaldı bunlar?"

Tekrar telsizi mandalladım.

"Gölge, konuşan Kılıçkiran, konuşan Kılıçkiran, anonsumu alıyor musun?"

Tıkıt tıkıt hışırt!

"Alındı, konuşan Gölge, sizi duyuyoruz Kılıçkiran, devam edin."

Tarık Yarbay birden yanıma gelmiş, yanımda dikilmişti. Telsizi heyecanla mandalladım.

"Anlaşıldı Gölge, bölgemize hoş geldiniz!"

Hışırt!

"Hoş bulduk Kılıçkiran, hoş bulduk! Sesinizi duymak bize gurur verdi, sizin ile aynı gökyüzünü paylaşmak onur verici... Aşağıda bizden birilerinin olduğunu bilmek gurur verici, tamam..."

Aynı duyguları eminim biz daha fazla yaşıyorduk, tüylerim diken diken olmuş, sesim biraz buğulaşmıştı. Kandan, candan, vatan-dan gelen birilerinin sesini duymak; uzun zaman sonra varlığını hissetmek beni duygulandırmıştı.

"O gurur bize ait Gölge, teşekkür ederiz, bize olan mesafeniz ortalama kaç kilometre, tamam?"

Hışırt!

"Alındı, takribi 15 kilometre, tamam."

"Anlaşıldı Gölge, hedef tarifi yapıyorum, bilgi..."

Hışt!

"Sizi dinliyorum Kılıçkırı!"

"Şu an güney istikametine uçuyorsunuz, doğru mu?"

"Evet evet kuzey istikametinden güney istikametine, tamam."

Hışt!

"Anlaşıldı, bölgemize geldiğinizde, ki şu an görüyor olmalısınız, 12 istikametinizde tekrar ediyorum 12 istikametinizde bir yaşam alanı var. Bu yaşam alanının sağ ve sol taraflarında paralel olarak dizilmiş iki sıra dağ bulunuyor, hedef noktanız buralar, tamam."

"Anlaşıldı anlaşıldı, malum ışıkları gördük, tamam, biz yaşam alanının sağ tarafına personeli bırakırken aynı zamanda Gölge-1 de sol tarafa unsurları bırakacak, tamam."

"Alındı, bölgemizde rüzgâr hafif şiddetli ve kuzeybatı istikametinden esmekte, atlayacak unsurları bilgilendirirsek uygun olur, tamam."

"Anlaşıldı, bilgilendiriyoruz, atlamaya son 2 dakika, tekrar ediyorum, atlamaya son 2 dakika..."

"Takip ettik, kolay gelsin."

"Sağ olun, size de..."

Telsizle konuşmayı bitirdikten sonra uçağın sesini duymak için sessizliğe bürünmüştük ama yüksekte uçuğu için tek bir ses bile duyamamıştık. Tarık Yarbay da sessizliğini sürdürüyordu, bu sessizlik beni huzursuz etse de ben de sesimi çıkarmayarak bu sessizliğe ayak uyduruyordum.

Aradan iki dakika geçmiş ve Casa pilotu tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Kılıçkırı, konuşan Gölge!"

"Dinliyorum Gölge!"

"Anlaşıldı, bölgenize atlayış gerçekleştiriyoruz, tamam."

"Anlaşıldı Gölge devam edin, bölge uygundur, tamam."

"Devam ediyoruz, atlayış gerçekleşiyor."

"Takip ettik Gölge, tamam."

Telsizi dudağımdan çektiğim anda uçağın sesini az da olsa duymuştum ama hafifçe esen rüzgârdan belli belirsiz geliyordu. Çocuklar atlamaya başlamıştı, yaklaşık bir dakika içinde yanımızda olacaklardı. Henüz birkaç saniye geçmişti ki, Casa'nın pilotu tekrar anons çekti.

"Kılıçkiran, konuşan Gölge!"

"Dinliyorum Gölge, devam et."

"Anlaşıldı, atlayış sonra erdi, bölgenizden ayrılıyorruz, Allah yardımcınız olsun tamam."

"Teşekkür ederiz, teşekkür ederiz, en kısa zamanda görüşmek üzere."

Tank Yarbay gökyüzüne bakıyor, timden birilerini görmeyi umut ediyordu. Ben de ona eşlik etmiş, başımı yukarı kaldırmış, bir şeyler görmek için umut ediyordum.

"Aras, Aras, ileri, ileri! İniyorlar, koş!"

Tank Yarbay'ın heyecan dolu sesi birden irkilmeme sebep olmuş ve aniden ona doğru dönerek irade dışı hareket etmiştim.

Eliyle önümüzdeki düzlüğü işaret ediyor, hafif adımlarla koşuyordu. Arkasına takılıp onu izlemeye devam ettiğimde 15-20 metre ileride inişini bitirmiş ve paraşütünü toplayan birini görmüştüm. Tark Yarbay benden önce yanına gitmiş, ona yardım ediyordu.

Adımlarımı hızlandırıp yanlarına gittiğimde tanıdık bir ses duymanın mutluluğu belirmişti yüzümde.

"Kenan, kardeşim!"

Paraşütünü toplayan Kenan'ın yanından kalkan Tank Yarbay diğer tarafa doğru koşmuş, inen diğer tim personellerine yardım etmek için atılmıştı. Tek başına heyecanla paraşütünü toplayan Kenan beni karşısında görünce heyecanlanmış, elindeki çantayı bir kenara bırakmıştı.

"Aras!"

Kenan'a omuz atarak sarılmış, sırtına vurmuştum.

"Özledim ulan sizi!"

"Ulan bir yıllık izne çıktık, rahat durmamışsınız!"

"Rahat olmak bizim neyimize oğlum! Neyse, sen toparlan, diğerlerine bakayım."

Kenan'ın omzuna hafiften vurduktan sonra yanından ayrıldım ve timin diğer elamanlarına bakmak için ileri doğru atıldım.

Çok sürmeden herkes ile sırasıyla tokalaşmış, kısa da olsa hasret gidermiştim. Yavuz hariç bütün tim buradaydı. Kenan, Oğuz, Mert, Beyazıt, Orbay, Emre, Cebail, Cengiz, Selim ve benimle birlikte Tark Yarbay, toplam 11 kişiydik.

Zamanımız dar olduğu için geyik muhabbetine saracak fırsatımız olmamıştı ama yine de ayaküstü herkes ile tokalaşırken birkaç çift laf etmiştik.

Sessiz olmak zorundaydık, artık operasyon başlamıştı. Her şey geride kalmış, görev şuuru başlamıştı.

Tanık Yarbay az ötemize inen diğer tim ile bağlantı kurmuş, telsizden konuşuyor, bu tarafa gelmeleri için onları yönlendiriyordu.

Timdeki herkes paraşütünü toplamış, hep bir araya koymuş, kayalıkların arasına gizlemişti; bunlar bir daha kullanılmayacaktı. Bu kadar ağır bir yükü taşımak ve aşağı inip o yükü çatışmak çok mantıksızdı, o yüzden paraşütleri hep bir araya toparlamış, kullanılmayacak hâle getirip bıçakla iplerini ve bezlerini kesmişlerdi.

Çok sürmeden diğer tim de bize kanca olunca Tanık Yarbay herkesi toplamış, çömeltilmiş; operasyonun gidişatı ile ilgili ufak bir konuşma yapıyordu.

Kenan'ın yanına giderek bu fırsatı değerlendirmek istemiştım. Birkaç metre adımlayarak en köşede tek dizinin üzerinde duran Kenan'ı görünce omzuna dokunup arkaya çağırđım.

"Kenan, benim malzemeler nerede?"

Kenan cevap vermeden arkasında duran çantasının yanına gitti, kendi çantası kadar büyük olan bir başka çanta ile döndü.

"Al ulan şunu, bana Ankara'dan beri ameleliğini yaptırıyorsun! Bir daha da gittiğin yere götür silahını!"

Çantayı Kenan'ın attığı yerden kaldırıırken oldukça ağır olduğunu fark etmiştim.

"Ne koydunuz Kenan bunun içine?"

Kenan elini beline atmış, çantayı açmamı bekliyordu.

"Seveceğin yeni oyuncaklar var, aç bakalım bir!"

Çantanın ön kapağının fermuarını açtığımda elime bir silah namı-lusu değdi, hızlıca çekip çıkardığımda Kenan'ın konuşmasıyla ağızma gelen kelimeleri yutmam bir oldu.

"Çantaya sığmadığı için silahı parçalayıp öyle koydum. Bekle, sana yardım edeyim de takalım, sen şimdi bu bebeği daha önce görmemişsindir."

"Ben de tam *bunun geri kalanı nerede* diyecektim, iyi bir şeye benziyor, bu ne Kenan?"

Kenan yardım etmek için yanıma çömelmiş, tüfeğin diğer parçalarını çantadan çıkarmama yardımcı oluyordu. Kısa sürede diğer parçalarını da çıkarıp birleştirdiğimizde ortaya çok güzel bir tüfek çıkmıştı.

“Kenan, bu da neyin nesi? Yeni mi girdi envantere?”

Kenan çantadan gece görüş termal cihazını çıkarıp takmam için bana uzattıktan sonra devam etti.

“Bu bebek yerli bir makine, MPT-76, Türk Mühendisleri tarafından yapılan ve dünyada NATO’nun testlerinin hepsini geçen tek silah...”

Silahu elime alıp kısa sürede inceleyip tüm özelliklerini Kenan’ın yardımıyla öğrenmiştim.

“Bayıldım devre, bu nasıl bir şey ya!”

Kenan çantadan bana getirdiği diğer malzemeleri çıkarıyordu.

“Devre, sana toplamda 10 şarjör getirdim, hücum yeleğin, balistik plakaların, el bombaları, ses bombaları, sis bombaları ve ilk yardım kitin burada, çantanın en tabanında kamuflaj takımın ve botların da var, acele et, bırak silaha bakmayı da giyin bir an önce!”

Silahın üzerine çantadaki şarjörlerden birini alıp takmış, incelemeye devam ediyordum.

“Tamam ulan tamam, bırakıyoruz!”

Çantanın en dibinden kamuflajlarımı çıkarıp yere koymuştum, Tank Yarbay hâlâ konuşmaya devam ediyor, bir hayli ortama yabancı olan timler can kulağıyla dinliyordu. Kenan’ın da yardımı ile üzerimi çabucak çıkarmış ve kamuflajlarımı giymiştim. Sonrasında ayakkabılarımı çıkarıp botlarımı hızlıca giyiniş bağcıklarını sıkıca bağlamıştım.

Çantanın kenarındaki hücum yeleğimi tüm ceplerini kontrol ettikten sonra başımdan geçirip vücuduma sıkıca sabitledim ve çıkardığım elbiselerin ceplerini kontrol edip, onları da paraşütlerin bıraktığı yere götürüp attım.

Artık hazırdım, kendimden emin ve güçlü hissediyordum, bu gücü ve emin hissetmemi sağlayan kişiler de yanımda duruyordu.

Çantanın fermuarlarını kapatıp sırtıma taktıktan sonra Kenan ile timlerin yanına gitmiştik ki, Tank Yarbay kısık sesle son cümlelerini kuruyor, konuşmasına son veriyordu.

“Evet arkadaşlar, her şey bir saat sürecek ve girip çıkacağız, kimse-
nin burnunun kanamasını istemiyorum. Ahmet Binbaşım, dediklerimin

dışında bir şey olursa inisiyatif almak serbest ama dediğim gibi, oradaki araçlara ateş etmek kesinlikle yasak!”

“Anlaşıldı komutanım!”

“Arkadaşlar, tekrar ediyorum. Meydandaki araçlara ateş etmek kesinlikle yasak, bu konuda çok dikkatli davranın!”

Kenan ile en köşede Tarık Yarbay’ın anlattıklarını dinliyorduk, zaten konuya anlam verememiştim, bir de Kenan’ın sorusu üzerine iyice kendimi aptal hissetmiştim.

“Aras, ne iş lan bu araçlar, niye ateş etmeyecekmişiz?”

Biraz da olsa Tarık Yarbay’ın bu hareketinden dolayı bozulmuşum ama Kenan’a belli etmek istemiyordum, benden bir şeyler sakladığı kesindi ama ne sakladığını, neden sakladığını henüz anlayamamıştım.

“Devre, araç maraç umurumda olmaz, biliyorsun. Kıcımu kurtarmak için ateş de ederim, yakarım da... Ama konu ciddi gibi, biz de tam olarak bilmiyoruz, aşağı inince göreceğiz.”

Kenan’ı geçıştirdikten sonra Tarık Yarbay’ın emri üzerine en öne geçip geldiğim patikayı takip ederek sessiz ve emin adımlarla aşağı doğru iniyordum, yolun yarısına geldiğimde çok tanıdık bir sesin telsiz çağrısı üzerine bir anlığına duraklamış, Kenan ile göz göze gelmişim.

“İHA gelmiş, tepemizde, Yavuz serserisi Malatya’da kontrol merkezinden çağrı yapıyor.”

“Kılıçkırın, konuşan Çelik-1, sesimi duyuyor musunuz?”

“Çelik-1, konuşan Kılıçkırın, açık ve net, tamam...”

“Anlaşıldı, tüm unsurlar, tüm unsurlar, konuşan Çelik-1... Bölgenize an itibariyle gelmiş bulunuyoruz, şu an dört timimizi birden kontrol ettik, etrafınızda size tehlike oluşturabilecek herhangi bir ısı kaynağı gözüküyor, aksi bir durumda sizi önceden uyararak gelebilecek tehlikeleri haber vereceğiz, tamam.”

“Yıldırım, takip...”

“Akıncılar, takip...”

“Boralar, takip...”

Tüm timler Yavuz’un geçtiği nota geri dönüş yapmış, sadece Tarık Yarbay dönmemişti, aradan birkaç saniye geçmesinin ardından o da döndü.

"Kılıçkiran takip! Yavuz, etrafa iyi bak evlat, arkamızı kolla, burada gözümüz sensin."

Kenan ile birlikte gülümsemiştik, şu an dağdaki tüm timler bu konuşmalara şahit oluyordu.

"Emredersiniz komutanım, o iş bizde, merak etmeyin!"

Konuşmalar bittikten sonra patika boyunca ilerlemiş, kısa sürede Zelal ve adamlarının yanına gelmiştik. En başta ben ve Kenan, sonrasında Orbay ve Cebraile inmişti kayaların üstünden. Sonrasında yanıma gelen Tank Yarbay, dağlık alandan inen tüm arkadaşları Zelal'in adamlarının yanına, geriye doğru göndermişti, ön tarafta durup köye karşı görüntü vermek istemiyordu.

Tank Yarbay Yıldırım timinin komutanı ile kafa kafaya vermiş, operasyonu son bir kez planladıktan sonra Kenan ile yanıma gelip omuzlarımızdan tutmuştu.

"Evet çocuklar, başlıyoruz. Gazamız mübarek olsun! Hadi, önden devam edin."

Kenan ile birlikte kafa selamı verdikten sonra köye uzaktan son bir bakış atıp usulca adımlamıştık. Zelal her zamanki yerinde duruyordu, göz göze gelip hafifçe gülümsedikten sonra yanına gelip elimi uzattım.

"İş bittiğinde aşağı gelirsin, sana telsizden anons çekeceğim, görüşmek üzere Zelal!"

Zelal elini bırakıp birkaç adım atuncaya dek tek kelime etmemişti, sonrasında arkamdan seslendi.

"Aras, dikkat et!"

Arkamı dönüp sağ elimin iki parmağıyla selam verip önüme döndüm ve devam ettim.

İneceğimiz yer hafif de olsa aşağı doğru meyilliydi, Kenan ile birlikte sağlam ve sessiz adımlar atarak devam ediyorduk. Kenan, Zelal ile konuştuğumuzda bize bakıyordu, içinde tutamadığı belliydi ve nihayet sordu.

"Aras, kim ulan bu güzel kız?"

"Sormasan çatlardın değil mi?"

"Nerden buldunuz oğlum bu kıızı? Kimmiş merak ettim, bu güzellikle dağda taşa ne işi var?"

"Ah Kenan! Ne ben anlatayım ne de sen dinle... Uzun hikâye, hem de çok uzun hikâye... Şu işler bitsin, anlatırım geniş bir zamanda."

Kenan yanuma geldi, omzumdan tutup beni durdurdu.

"Söz mü lan, acayip merak ettim?"

Omzumu Kenan'ın elinden kurtardıktan sonra önüme bakıp devam ettim.

"Söz ulan, kendini göreve ver, başlatma şimdi kızına da sana da! Götüne mermiyi yersen sorarım ben sana!"

"Tamam, dönüşte anlatırsın o zaman."

Ara sıra tüfeğimi kaldırıp termal dürbün ile köye bakıyordum, bize doğru yaklaşan herhangi bir insan hareketliliği yoktu, Yavuz'un yukarıdan bize baktığını bilsem de kendi işimi kendim halletmedikten sonra içim rahat etmiyordu.

Ay ışığı ufku hafiften yalamaya başlamıştı, ufak bir kızarıklık önümüzde köyün üstündeki dağların arkasından belli olmaya başlamıştı. Sanki her şey bizim bugün buradan başarılı çıkmamız için kurulmuştu.

Zaman, zaferimize gebeydi sanki.

Köye 1 kilometre kalana kadar devam etmiştik, uygun bir pozisyon aldıktan sonra Kenan ile birlikte çöküp Tark Yarbay'a anons çektim.

"Komutanım, konuşan Aras..."

Daha cümlemleri bitirmeden Tark Yarbay gelip omzuma dokunmuştu, zaten ben de telsizden yanuma gelmesini söyleyecektim.

"Buradayım evlat."

Omzumdan destek alıp yere çömeldi.

"Bundan sonrasında daha yavaş ve daha dikkatli ilerleyeceğiz, köyün sol tarafını Yıldırımlar alacak, sağ tarafı bizde..."

Tark Yarbay cümlesini bitirir bitirmez Yıldırımlar Timi Komutanı Ahmet Binbaşının nefesini ensemizde hissetmiştik.

"Tark Komutanım, ayrılıyor muyuz?"

Tark Yarbay hafiften geriye döndü.

"Evet Ahmet, bundan sonra siz sola manevra yaparak köyün diğer tarafından devam edersiniz. Timini ikiye böl, bir unsurun köyün meydanından giderken diğer unsurun arka tarafına dolaşsın, sen de

meydandaki unsurun içinde olursun, hadi devam edelim, şimdiden başarılar...”

Ahmet Binbaşı “*Emredersiniz komutanım,*” dedikten sonra yarıımızdan ayrılmış, timinin yarına gitmişti. Tarık Yarbay ve ben ön tarafta çömelmiş gözetleme yaparken kısa bir sürede timini harekete geçiren Ahmet Binbaşı sol tarafa doğru ayrılmış, devam etmişti. Aynı hizaya geldikten sonra biz de ayağa kalkıp hafiften eğilerek yavaş bir şekilde köye yaklaşmaya başladık.

Artık kalp atışlarım hızlanmış, boğazım kurumaya başlamıştı. Emniyetimi açmış, silahımı köye doğrultarak ilerlerken en ufak bir hareketlilikte atmaya kurmuştum kendimi. Tarık Yarbay’ın anonsuyla birden durmuş, tetiği başğım işaret parmağımınla, gelen yüksek sesle anonstan sonra tetiği irade dışı hafiften ezmişim.

“Herkes susturucusunu kontrol etsin, sessiz olacağız.”

Susturucumu taktığıma emindim ama yine de birkaç defa daha tüfeğimi doğrulttum nişan hattından indirmeden göz ucumla kontrol edip devam ettim.

Köyün bize doğru olan tarafında kimseler yoktu, amacımız köyün ilk evlerine kadar sessizce ilerlemek ve duvara sırtımızı yaslayıp emniyet alarak içeri girmekti.

Kenan tam arkamdan geliyor, varlığıyla bana destek veriyordu. Öncü olmak zor işti ama dostumun varlığını arkamda hissetmek bana aynı bir güven veriyordu.

Önümüzdeki ilk eve yaklaşık 80-90 metre vardı, durup çömel-dim ve Kenan’a döndüm.

“Bundan sonra himayeli sıçrayarak gideceğiz, emniyetimi al, eve kadar çömelerek hızlıca gideceğim.”

Kenan konuşmadan başını sallamış ve beni onaylamıştı. Son kez termal ile ilk evin etrafına baktıktan sonra ayağa kalktım ve hızlıca eve doğru çömelerek koşmaya başladım.

80 metre kısa bir mesafeydi ama böyle bir ortamda aslında hiç de kısa sayılmazdı.

İlk evin duvarına kadar neredeyse nefesimi tutarak ilerlemiştim, duvara sırtımı yasladım ve tüfeğini doğrultmuş bana doğru bakan Kenan’a el işareti yaparak gelmesini söyledim. Kenan işaretimi alır

almaz bana doğru koşmaya başladığı. Ben de evin köşesine doğru hareket ettim, köşeye vardım ve duvar kenarından köyün meydana baktım.

Hızlıca bir bakış atıp kafamı geriye çektiğimde karşı taraftaki evin köşesindeki Yıldırımlar timi öncüsü Levent ile göz göze geldim. Başımı *tamam* dercesine önüme eğdim, o da beni anılcasına başını eğdikten sonra arkamı dönüp yanıma gelen Kenan'a baktım.

Kenan arkasında gelecek olan Cebrail'e işaret ediyor, gelmesini söylüyordu, işareti alan Cebrail yerinden aniden fırlayarak yanıma çabucak gelmişti.

Sırasıyla Orbay, Tark Yarbay ve timin diğer elamanları kısa sürede evin duvarına yerleşip pozisyon almıştık. Tark Yarbay telsizden Ahmet Binbaşı'ya anons çekti.

"Biz hazırız Ahmet!"

Ahmet Binbaşı çağrıya cevap verdi.

"Hazırız komutanım!"

"Tamam, başlıyoruz, dikkatli olun!"

"Takip..."

Konuşmalar fısıltı ile başlayıp bitmişti, plana göre köyün arkasına dolanan ekip yerini aldıktan sonra harekete geçecekti. Boralar adamların kaçma ihtimaline karşı Morgenlerin geldiği yolu tutarken Akıncılar ise dağdan gelen pikapların kaçış istikametlerini tutacaktı, böylelikle adamları çembere almış olacaktık.

Yanımızda getirdiğimiz Aselsan üretimi son model sırt *jammer*'i çatışma başlar başlamaz Akıncılar timi tarafından çalıştırılacak, örgütün yazılımsız telsiz ve telefonları o dakikadan itibaren kullanılmayacaktı. Bizdeki telsizler kriptolu ve yazılımlı olduğu için birbirimiz arasında irtibat kuracaktık ama örgüt telsiz ve telefon vasıtası ile yardım çağıramayacaktı.

Tark Yarbay timi ikiye böldükten sonra ben, Kenan, Orbay, Cebrail ve Tark Yarbay köyün meydanından, Selim bulunduğumuz evin çatısından, kalan diğer ekip de köyün arkasından dolaşarak ilerleyecekti.

Yaptığımız ufak toplantıdan sonra Selim'in keskin nişancı silahıyla evin çatısına çıkmasına karar vermiştik. Birbirine bitişik olan ilk dört ev Selim'e uygun bir pozisyon sağlayacaktı. Bir evden diğerine

geçerek o da bizimle bir müddet ilerleyecekti. Zaten daha fazlası onun için de sıkıntıydı, silahı için de uygun bir uzaklık değildi, yanında olması keskin nişancı silahı için bir dezavantajdı.

Selim, Orbay'ın omuzlarına bastıktan sonra tek katlı olan evin tavanına ulaşmış, tavana çıkmış, silahını aldıktan sonra direkt yatıp kurmuştu. Aşağıdan çok kısık sesle konuştum.

"Selim, ne görüyorsun?"

"Çok şey ama en önemlisi uçaksavarın başında biri var, onu indirmesek bizi biçer bu adam."

Tanık Yarbay ile göz göze geldim, artık birbirimizi çok net görülebiliyorduk, köyün içinde sarı renkte yanan aydınlatma direkleri ilk eve kadar her yeri aydınlatıyordu.

"Komutanım!"

Tanık Yarbay'ın da benim ile aynı düşündüğümüz belliydi.

"Tamam millet, emrimle beraber, Selim'in ilk atışıyla beraber başlıyoruz."

Herkes kafasını sallamış, Tanık Yarbay'ı anlamıştı, Tanık Yarbay diğer unsuru köyün arka kısmına gönderdikten sonra ben de köşeye geçmiş, kendimi göstermeden gözetleme yapmaya başlamıştım.

Aradan geçen bir dakikanın ardından köyün arkasına dolanan Cebrazil telsizi mandalladı.

"Komutanım, biz yerimizi aldık."

Konuşmaya Ahmet Binbaşı da dâhil oldu.

"Komutanım, biz de tamamız."

"Anlaşıldı arkadaşlar, köyün arkasına geçen unsurlar, herkes kendine hedef seçsin. Keskin nişancı atışıyla başlayacağız, sonrasında ne var ne yok boşaltın, önümüzü açın ki bizim meydanda ilerlememiz basit olsun, kolay gelsin."

Kimse telsizden cevap vermemişti, sadece mandala basıp çekmeler oldu, o gelen ses zaten *anlaşıldı* demekti.

Biz ilk etapta ruh gibi davranacaktık, yerimizi belli etmeyecek, düşmanı gafil avlayacaktık. Çatışma başlayıp meydandaki örgüt üyeleri evlerin arasına dağıldığında biz meydana çıkacak, araları temizleye temizleye devam edecektik.

Tanık Yarbay yukarı doğru baktı, Selim'e seslendi.

"Selim, hazır mısın?"

"Elim tetikte; ruhum hedefte, komutarım."

"O zaman tango başlasın."

Selim'in susturucu takılmış silahından çıkan ses sanki ruhuma işlemişti. Onun da ruhu hedefteydi, işlemişti çünkü. Artık başlamıştı, duvar dibine çöktüğüm yerde pikap üzerindeki örgüt elemanının vurulduktan sonra yere yığılma sesi gelmeden önce gözlerimi kapatmış, dua etmiş ve silahımı öpmüştüm. Tank Yarbay'ın da dediği gibi *tango başlamıştı...*

KILIÇKIRAN OPERASYONU "IRAK'TA SON TANGO"

Başlatan bizdik, oynayan yine bizdik. Bütün bu oyun her şeyin başladığı topraklarda son buluyordu. Her şey Irak'ta başlamıştı ve yine Irak'ta bitiyordu, bu son, bize yakışır bir son olmalıydı.

Selim tetiğe basar basmaz pikabın üstündeki adamın yere düştüğünü göremesem de duymuştum, köşe başında elim tetikte beklerken havada uçuşan mermilerin sesini duymak beni tetikliyor, adrenalimi yükseltiyordu.

Bizim çocuklar köyün arkasında sızdıkları noktalardan adamlara mermi yağıdıyor, telsizden gelen anonslara göre oldukça da hızlı öldürüyorlardı.

Yıldırımlar timi ilk atışta üç kişiyi sessiz sakin indirmiş hâlâ deşifre olmadan ilerliyorlardı ama bizim tim Selim'in atış pozisyonu yüzünden çoktan deşifre olmuş, yerleri belli olmuştu.

Pikaptaki adamın yüzü bize doğru dönüktü, adam mermiyi yiyip yere düştüğünde örgüt mermiyi atan silahın bizim tarafımızdan geldiğini anlamış ve timin arka tarafa dolanan unsurunun da Selim'den sonra atması üzerine yerleri belli olmuş, çözülmüşlerdi. Ama bu durumda bile ilk atışta ön kapıdaki korumalardan ikisini indirmeyi başarmışlardı.

Artık sayamayacağım kadar çok silah sesi vardı, ortalık resmen savaş alanına dönmüş, örgütün nereye attığı belli olmuyordu.

Hiç beklemedikleri bir anda onları gafil avlamıştık. Sabrım artık dolsa da yerimden çıkmadan ara sıra kafamı uzatıp toplantının yapıldığı yerdeki binaya bakıp adamların yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum.

Duvar kenarına sinen bazı örgüt mensupları ellerindeki telsizlerle bağıra çağıra konuşuyor ama karşı taraftan cevap alamadıkları her hâllerinden belli oluyordu, jammer çoktan çalışmıştı.

Tarik Yarbay yanımda, onun yanında da Kenan oturmuş bekliyor, çıkmak için uygun zamanı kolluyorduk.

Arka taraftaki unsurlar biraz daha meydana zayıflatsa hemen çı-
 lıp adamları baskı altına alacaktık ama daha çok fazla adam vardı.

Selim bize yukarıdan gördüklerini anlatıyor, ayrı zamanda önüne
 geleni indirdiğini söylüyordu.

"Komutanım, adamlar angut gibi kaçıyorlar, mal oldular res-
 men mal!"

"Selim, hattı yarabildiler mi?"

"Olumsuz, olumsuz, henüz çok kalabalıklar komutanım."

Tanık Yarbay başını yukarı kaldırmış Selim ile fısıldayarak konu-
 şurken birden bana dönmüş ve omzumdan sıkıca kavramıştı.

"Evlat, zaman daralıyor, istediğimiz ortam oluşmuyor. Buradan
 çıkmamız lazım, yoksa bu iş uzayacak."

Ayağa kalkmış, Tanık Yarbay ile göz göze gelmiştim.

"Gidelim komutanım, daha ne duruyoruz?"

Tanık Yarbay telsizde Ahmet Binbaşı ile konuştuktan sonra duva-
 nın köşesine geçmiş ve çıkmak için kendini hazırlamıştı. Çıkacağını
 erkenden fark edip kolundan huzlaca yakalayıp geri çektim.

"Nereye komutanım?"

"Her zaman sen önden gidemezsin evlat, bu sefer olmaz, sana
 yedirmeyeceğim."

Tanık Yarbay'ın yüzünde hafifçe bir gülümseme vardı.

"Hayır komutanım, herkes işini yapacak. Ben önden gideceğim,
 sen tim komutanı olacaksın, ben millete '*Öncülerine bak, tim komuta-
 nımı önden gönderiyor, kendi arkadan,*' dedirtmem."

Tanık Yarbay ne kadar önden bu sefer kendi gitmeye istekli olsa
 da kararlılığım sayesinde vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Öne geçip tekrar duvarın kenarına geçmiş, yerimi almıştım.

Yine diğer timin öncüsü ile göz göze geldim, geriye dönüp
 Kenan'a ve Tanık Yarbay'a, tekrar diğer timin öncüsüne baktıktan
 sonra, elimi tetik parmağına uzatıp tüfeğimi kaldırdım. Duvarın kö-
 şesinden sıyrılıp çıktım.

Artık kelimeler bitmiş, mermiler konuşuyordu.

Gözümü dürbünden ayırmadan önüme gelen adamları teker te-
 ker vuruyordum. Kenan hemen arkamda, neredeyse bana yapışık bir
 şekilde geliyor, o da yanımda durmadan atıyordu. Tanık Yarbay sü-
 rekli çatılara bakıyor, gelebilecek tehlikeleri önceden görüp engellemek

için tedbir alıyordu, Tank Yarbay, Yıldırımlar timinin tarafındaki çatıların üzerine bakarken Ahmet Binbaşı da bizim olduğumuz taraftaki çatılara bakıyor ve böylelikle himayeli bir şekilde ilerliyorduk.

Ben önüme, Kenan ise sol çaprazıma, aynı zamanda karşıdaki timin yürüdüğü istikametteki ara sokaklara bakıyordu. Yıldırımlar da tam tersini yaparak bizim yürüdüğümüz istikametteki ara sokaklara bakıyordu, çünkü ikimiz de önümüzdeki sokaklarda ne olduğunu göremeden ilerliyorduk. Ama bu yöntemle ikimiz de gönül rahatlığıyla rahatça devam edebiliyorduk. Ara sıra tamamen çöküyor, ara sıra da çömelerek ilerliyorduk. Ortalama 150 metreden fazla mesafe vardı toplantı yapılan eve ulaşmamız için.

Adamlar bize mermi yağdırsa da çapraz bir şekilde ilerlediğimiz için bizim vuramadığımızı Yıldırımlar, Yıldırımlar'ın tersine düşen hedefleri ise biz vurup imha ediyorduk.

Bu iş tahmin ettiğimden de basit olmuştu, ortalama birkaç bina daha geçtikten sonra arka tarafa dolanan bizim diğer unsur ile karşı karşıya gelip ana binanın etrafını sardıktan sonra işi bitirecektik. Onların da toplantı yapılan binaya uzaklıkları ortalama 50 metre kadardı. Şu an yoğun çatışma onların olduğu bölgede yaşansa da onlar emniyetli bir bölgedeydi, kendilerini duvara cephe ederek koruyabilecek bir durumdaydılar. Oysa biz tamamen açıkta ilerliyorduk.

Şu an duvarlarına yaslanarak ilerlediğimiz evin ön kapısından geçerek köşe başına gelmiştik, durdum ve çömelerek ara sokağa baktım, temizdi.

Bulunduğumuz noktadan karşıdaki evin köşe başına gitmek için yaklaşık 15 metreyi koşarak geçmemiz gerekiyordu.

Çömeldiğim yerden Kenan'a işaret verip karşıya geçeceğimi söyledikten sonra nefesimi toplamış ve ayağa kalkmışım, silahımın namlusunu ve kabzasını kavradıktan sonra dişlerimi sıkıp yerimden fırladım.

Kısa sürede karşıya geçip bu yeni evin köşe başını tutmuştum, silahımı kaldırdım ve etrafa baktım, temizdi. Kenan'a işaret çaktıktan sonra o da çabucak yanıma gelmiş, yerini almıştı. Sırasıyla Tank Yarbay ve diğerleri de geldikten sonra hareket etmek için köşeden çıkmıştım.

Bu yeni evin oldukça düz bir mimarisi vardı, iki katlıydı ve giriş kapısı şu an Kenanların olduğu bölgede kalmıştı.

Birkaç adım attıktan sonra Kenan'ın arkamdan geldiğini hissetmişim ve birden bağırmasıyla irkilip gözlerimi fal taşı gibi açtım.

Kenan'ın sesindeki uzaklıktan tekrar duvarın köşesine saklandığını anladığımda kötü bir şeyler olduğunun çoktan farkına varmışım, ilk aklıma gelen şey önümde saklanacak bir yer bakınmaktı, ama yoktu. Sadece 10 metre ileride büyükçe bir varil vardı, onun da içinde bir şeyler olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki boştu onu umut ederek arkasına saklanabilirdim ama o varil benim için şu anda bir meçhulden ibaretti.

Her şey 50 kalibreliğin kurma kolunun çekilip bırakılmasıyla bir anda yavaşlamıştı, ses gelen yöne kafamı kaldırıp baktım. Sol taraftaki toplantı yapılan binarın önündeki pikapta bir adam uçaksavarın başına geçmiş, silahu hazır hâle getirmişti. Uçaksavarın yanlarına takılmış olan çelik koruma gövdesinden adamı net olarak göremesem de namlunun yerinden hareket edip oynamasıyla sıçtığımı anlamıştım.

Namlu tam olarak benim istikametime çevrilmişti, vücut ısım birden tavan yapmış ağırlığımı sol dizime verdiğim vücudum hafiften sallanmıştı. Alnımdan akan ter damlaları kaşlarımdan aşağıya, yüzüme akıyor, bir aydır uzamış sakallarımın içinde kayboluyordu. Dudaklarımda da hissettiğim tuz her zamankinden daha fazla etkiliydi, artık vücudum tümüyle tepkimeye girmiş, "*Kaç, Aras,*" diye resmen bağırıyordu.

Saniyenin onda biri kadar bir zamanda kafamda bunları düşünürken kaçmak zorunda olduğumu idrak edebilmişim ama ayrı zamanda bunları düşünen beynim benden nereye kaçmam gerektiği hakkında bir emir bekliyordu.

O an Tanık Yarbay'ın bir sözü geldi aklıma. *En kötü karar, kararsızlıktan daha iyidir...*

Kararımı vermiştim.

Varile 10 metre...

Sol ayağımın ökçesi, vücudumu ileriye atmamın ardından iyiden iyiye toprağa gömülmüş, yeterince gerilmiştim. Bulunduğum yerden ok gibi fırladım, bir mermi kadar hızlı koşmasam da, adamın nişan aldığı noktadan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

9 metre...

Yerimden henüz bir adım atmıştım ki, 50 kalibrelik canavarın ışığı âdeta geceyi aydınlatıyor, önüme çıkan parçalarını der gibi patlıyordu.

8 metre...

Hızlı bir çıkış yapmamın ardından mermiler 2 metre arkama isabet ediyor, duvara çarpan mermilerden seken beton parçaları sağ kolumun üstünden enseme kadar her yerime yağıyordu.

7 metre...

"Aras!"

Kenan'ın bağırması artık hiçbir şeyi değiştirmiyordu, 7 metrelik bir bilinmezliği adımlıyordum ve şu an kaderimle baş başaydım. Uçaksavar âdeta öfkeyle şakıyor, ruhu varmuş gibi mermileri üstüme kusuyordu.

6 metre...

Mermiler hâlâ arkama düşüyordu ama artık daha yakındı, koluma değil ama enseme seken evin beton parçaları canımı daha fazla yakıyordu.

5 metre...

Sol kulağımın dibinden geçen 12,7 mm büyüklüğündeki mermi çekirdekleri, beni daha hızlı koşmam için tetiklese de üzerimde bulunan ortalama 25 kg ağırlığındaki teçhizatımla bunu beceremiyordum.

4 metre...

Aradan ortalama en fazla 3 saniye geçmişti ve hâlâ vurulmamıştım ama artık uçaksavarı kullanan adam, nişanını ortalamaya başlamıştı. Çünkü en son gelen mermiler arkama duvara değil de, ayaklarımın en fazla 1 metre ötesine düşmüştü.

3 metre...

Kendime sol taraftan gard almaya çalışsam da en fazla yerden kalkan toprak parçalarından sol elimi havaya kaldırarak kurtulmaya çalışıyordum ama nafileydi.

2 metre...

Adamın attığı mermi, sol adımımı en son çektiğim yere düşmüştü, görememiştım ama yere vuran darbeden bunu hissedebilmişim. Zaten yerden kalkan toprak ve toz parçalarından sol gözümü tamamıyla kapatmışım, ağzımın da içine dolan toprak bir hayli fazlaydı. Dişlerimin arasındaki taş parçalarını da oldukça iyi hissediyordum.

Artık çok yaklaşmıştı, adam nişanını yeterince düzeltilmiş, beni birazdan biçecekti. 2 metre önümde duran varilin içi boşsa zaten kurulma şansım çok azdı.

1 metre...

Hayat ile ölüm arasında artık bir metre ve bir de varil vardı. En son gelen mermi, sarurum sol dirseğimin altından geçmiş ve hücum yeleğimi sıyırmıştı. Hafif bir darbe alan yelek biraz da olsa dengemi sarsmış, beni duvara doğru itmişti. Son anda dişlerimi sıkıp silahımı sağ kolumun altına aldım, gözlerimi kapatıp varilin duvar ile birleşen yerine kendimi yüzüstü attım.

Başım çarpmanın etkisiyle bir hayli acısa da, en azından acıyacak bir başım olduğu için şükretmiştim. Başım acıyordu çünkü varil sadece ufaklık bir kumdamayla hâlâ yerinde duruyordu, varilin içinde bir şeyler olduğu kesindi.

Ani bir hareketle ayaklarımı karnıma çekmiş, sol dirseğimle başımı kapatarak irade dışı kendimi koruma altına almıştım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Vurun artık şu orospu çocuğunu!"

Cenin pozisyonunda yattığım yerde duvar kenarından ve iki dizimin arasından zaten Kenan'ın adama çalıştığını henüz yeni görebilmiştim. Algılarım yeni açılmaya başlıyordu, kendimi biraz da olsa güvene almıştım. Ama adam hâlâ varile atış yapıyor, bulunduğum yerde beni rahat bırakmıyordu.

Varilin içinde ne olduğunu bilmiyordum ama oldukça sağlam bir şeyler olduğu kesindi. Su değildi, toprak değildi, su olsa zaten akıp gitmiş, ben de ölmüştüm. Toprak olsa bir yere kadar dayanırdı ki zaten mermilerin sesi değiştiği zaman çın çın ediyordu. Daha sağlam bir şey vardı ama ne olursa olsun 50 kalibreye bir müddet sonra dayanmayacaktı. Bir şeyler yapmam lazımdı, ama bu kadar stres altında aklıma bir şey de gelmiyordu.

Telsizi mandalladım.

"Selim, indir şunu Selim!"

Telsiz ile çağrı yapmıştım ama eminim Selim bu mesafeden sesimi zaten duymuştu.

"Abi zırh var zırh, adam kafasını göstermiyor, mermi geçmiyor!"

Tarik Yarbay, Selim'den hemen sonra konuşmaya dâhil oldu.

"Aras, dayan evlat, dayan!"

Varil artık dayanacak gibi durmuyordu. Her darbe aldığında ses tonu değişiyor ve zayıflıyordu. Karşı taraftaki Yıldırım timi de kafasını çıkaracak durumda değildi, çatışma her yerde devam ediyordu. Ortalık resmen cephe savaşına dönmüştü.

Yerimden çıkmalıydım, burada durarak ölümü bekleyemezdim. Koşarak bir şansım olabilirdi. Belki bir saniye sonra varili delip geçen mermiyle ölebilirdim. Böyle ölmektense karşı tarafa koşarak şansımı deneyebilirdim.

Nefesimi topladım, silahımı kavradım ve emniyeti seriye aldım, artık hazırdım. Gözlerimi kapatmış, derin bir nefes almıştım ki, tanıdık bir ses telsizden bana çağrı yaptı.

"Devre, sis kutularını kullan! Adamdan kendini sakla, sis kutularını kullan!"

Bu Yavuz'du, telsiz konuşmalarını takip etmiş, aynı zamanda İHA ile izlemiş olmalıydı ve müthiş bir fikir ortaya atmıştı.

Sis kutularını helikopter yönlendirmek için kullanırdık. Arazide, dağlık alanda bizi almaya gelen helikopter göremediği takdirde, renkli sis kutuları yakar ve uzaktan bizi görmesini sağlardık. Oldukça yoğun duman çıkaran sis kutularından timde her personelde en az bir tane bulunurdu.

Hemen elimle hücum yeleğinin cebini yokladım, sis kutusu yerinde duruyordu, ani bir hareketle çıkarıp pimini çekip hiç düşünmeden bir anda sağ arka tarafıma, geriye doğru fırlattım.

Sis kutusu ufak bir patlamanın ardından yanmaya ve dumanını salmaya başlamıştı, adam bir iki saniyeliğine de olsa ateşini kesmiş, afallamıştı.

Yerimden çıkmak için kendimi hazırlarken, Yıldırımlar timinden herkesin elindeki sis kutularını meydana doğru fırlattığını gördüğümde gülümsememe bir an da olsa engel olamamıştım.

Meydan rengârenk olmuştu, mor, kırmızı, yeşil, sarı renkte yanan sis kutuları her tarafı kaplamaya başlamıştı bile.

Şimdi fırsat kollama zamanıydı, adam kesik kesik ateş etmeye devam etse de artık afallamıştı. Varil ve ben görünmez olmuştuk, şu an onun yaptığı serseri atışından başka bir şey değildi ve ben artık kendimi o adamı öldürmeye fena hâlde kurmuştum.

Hücum yeleğimden el bombasının olduğu cebin kapağını açıp hazır ettikten sonra telsizi mandalladım.

"Meydandakiler, çıkıyorum millet, ateş kesin!"

Bu anonsu çekmek zorundaydım çünkü Selim başta olmak üzere, Kenan ve Yıldırımlardan da birkaç kişi uçaksavarı kullanan adama rastgele ateş ediyorlardı, ayağa kalktığım hâlde beni de vurabilirlerdi.

Çağrımın ulaştığından emin olduktan sonra seri bir hamleyle yerimden kalkıp meydanın sol tarafına doğru koşmaya başlamıştım. Özgüvenim tam, cesaretim yerinde ve gücüm kuvvetim tamdı.

Sis bulutunun içinde koşarken adam hâlâ eski yerime atmaya devam ediyordu. Hedefi fena hâlde şaşmış, orasını bile denk getiremiyordu.

Uçaksavarın sesi çok yakından gelmeye başladığında artık silahımı tamamıyla adama doğrultmuş, hazır etmişim. Yaklaşık 10 metre sonra sis bulutunun içinden çıkıp, adamın görüş açısına girecektim.

Hızlı ve seri adımlarla ilerlemek zorundaydım, tek bir hamlelik şansım vardı ve onu en iyi şekilde kullanmak zorundaydım.

Sis bulutu artık yavaş yavaş aralanmaya başladığında adımlamayı bırakıp artık koşmaya başladım. Birkaç adım daha attıktan sonra artık tamamen açığa çıkmıştım.

Adam beni hâlâ eski yerimde sanıyordu ama ben ona ufak bir sürpriz yaparak şaşırtmıştım. Çelik kalkanların arasından beni gördüğünde artık her şey çok geçti. Onu silahımla ateş ederek öldüremezdim, arkasına dolanmam gerekiyordu ama el bombası ile çok basit bir şekilde etkisiz hâle getirebilirdim.

Son hızımla tekrar koşmaya başladığımda artık hiçbir şey umurumda değildi, çünkü o uçaksavar susmak zorundaydı. El bombasını yeleğin cebinden çıkarttım, pimini çektim, arabaya 5 metre kala bıraktım, adımlarımı büyük atarak pikaba ulaştığımda aniden altına girecek yattım, çünkü el bombasını çoktan pikabın kasasına bırakmıştım.

Kullandığım el bombasının sadece parça tesiri vardı, ne alev ne yangın ihtimali yoktu, sadece dağılan parçalar ve ses yayan bir tahrir el bombasıydı. Her ihtimale karşı yine de el bombası atıp pikabın altına yattıktan sonra ellerimle yüzümü kapatmıştım.

El bombası arabanın kasasına düştüğünde adam ateş kesmişti ama artık işi bitmişti, yüzlerce şarapnel isabet eden bedeni patlamanın etkisiyle arka tarafa, ayaklarının dibine düştü.

Patlama gerçekleşikten sonra adamın etkisiz hâle geldiğinden emin oldum ve hemen silahımı alıp çevremi kontrol etmeye başladım, kimse gözükmüyordu.

Telsizi mandalladım.

“Konuşan Kılıçkiran 1,50’lik düştü tamam, gelebilirsiniz.”

Konuşan Tarık Yarbay’dı.

“Aslanım benim, var mı sıkıntı?”

Etrafımı tekrar kontrol ettim, elim telsizin mandalında tam Tarık Yarbay’a *her şey normal* diyecektim ki karşı sokaktan iki adam çıkmış, beni göremeden sislerin olduğu bölgeye biraz önce çıktığım tarafa doğru hareket ediyordu.

Başımı biraz yana çevirdiğimde, 50’liğin düştüğünü duyan Yıldırımlar timinin yerinden hareket ettiğini görünce ışık hızıyla telsizi mandallayıp sessiz ama telaşlı bir şekilde konuştum.

“Yıldırım yat, yat! Adamlarla kafa kafaya geleceksiniz, çökün, kaybolun!”

Anonsum biter bitmez, silahımı sessizce adamlara doğrulttum, tozdan çamurlaşmış dudaklarımı ıslatıp biraz önceki çatışmadan kalan son bir iki adet ufak taş parçasını dişlerimin arasından çıkarıp yere tükürdüm ve ıslık çaldım.

“Hey, nereye lan değişikler!”

Adamlardan birisi diğerinden daha hızlı tepki vererek aniden dönmüştü. Zaten ilk onun döneceğini biliyordum çünkü fizik olarak o daha fit, daha zayıf ve daha çevikti. Diğer adam biraz yaşlı, hafif göbekli ve daha az korkarak ilerliyordu.

Ben hedefimi çoktan seçmiştim, tetiğe basar basmaz adamın kalbine yakın giren 3 mermi onu sarsmaya ve geriye doğru fırlamasına yetmişti.

Bu yeni silahta üç farklı atım şekli bulunuyordu. Birincisi normal tek tek atımdı, ikincisi tek atımda 3 mermi yolluyordu, üçüncüsü ise seri atımdı.

Tek başışta 3 mermi yollayan özelliği oldukça hoşuma gitmişti, sanki tek atıyor gibiydi ama silah o kadar hızlı 3 atımı birden gerçekleştireliyordu ki, size 3 atış hissi vermiyordu.

İlk adam dengesini kaybedip sendeleyene kadar diğeri anca arkasına dönebilmişti, o kadar çirkin ve kirli bir surati vardı ki, köpek bile tenezzül edip işemezdi ama ben bu adamın öldürmek için tanesi ortalama 4 lira olan 3 mermi harcayacaktım.

Yüzümün şekli sanki midemi bulandıran bir şey görmüşüm gibi bozulmuştu, ışık hızıyla aniden emniyeti normale getirdim, iman tahtasında olan nişanımı alnuna çevirip tetiği ezdim.

"Size atılan o üç mermiye yazık ulan!"

Adam alnundan vurulup iki dizinin üstüne çökmüş, ardından geriye doğru yıkılmıştı.

Adamların çıktığı sokağı, sağımdaki araya ve arkama bakarak çabucak kontrol ettim, kimse yoktu, etraf temizdi.

Tarık Yarbay bu esnada, arka taraftaki unsurlarımızla konuşuyor, bilgi almaya çalışıyordu, esas çatışma orada yaşansa da adamlarımız burada olduğu için biz oraya desteğe gidemiyorduk ama çocukların durumu bizden iyiydi. Bulundukları yerden kendilerini çok iyi savunuyorlardı. Zaten arkalarına kimse dolanıp da onları sıkıştırmazdı. Biraz önce gelen adamlar muhtemelen arkalarından dolanıp sıkıştırmak amacıyla gidiyordu ama köyü neresinden geçerse geçsin, bizden birilerinin kucağına düşeceklerdi bilmiyorlardı. Biz planımızı zaten ona göre yapmıştık.

Tarık Yarbay'ın konuşması bittikten sonra hemen telsizi mandalladım.

"Benim Aras, etraf temiz, çıkabilirsiniz, tamam."

Yıldırımlardan biri konuşuyordu.

"Anlaşıldı, tamam."

Kenan karşı tarafımdaki evin köşesine gelmeden pikabın arkasından çıkmak istemiyordum, çünkü arkamı göremiyor ne var ne yok bilmiyordum.

Adamların toplandığı ev çok uzağımda değildi ve o ev boş da değildi. Kesinlikle birileri vardı ama şu an için bizim onlara yaklaşmamızı bekliyor, bilerek kendilerini göstermeyerek diplerine girmemizi istiyorlardı.

Yıldırımlar timinin öncüsü ile göz göze geldiğimde aramda ortalama 20 metre anca vardı, sağ kolumun üzerinden, duvar dibinden geliyorlardı. Kenan biraz daha uzakta olmalıydı, bakmasam da henüz görememiştım ama birkaç saniye sonra onlar da kendilerini göstermişlerdi.

Sürekli sağıma soluma bakıyor, aniden çıkabilecek olan bir tehlikeye karşı önceden müdahale etmek istiyordum.

Hem Kılıçkiran hem de Yıldırımlar benim hizama geldiklerinde durmuş, Kenan ve Yıldırımların öncüsü ile göz göze gelmişim. Her ikisine de işaret verdikten sonra yerimden aniden fırlayarak Kenan'a doğru koşmaya başladım.

Kısa sürede Kenan'ın yanına gelmiş, çökmüştüm. Birbirimize şımararak sevgi gösterisi yapıyorduk. Ölmemiştım ve kurtulmuşum.

Tarık Yarbay hafıften başını eğip beni selamladıktan sonra, duvar kenarına sınımişti. Yeniden bir planlama yapmışık, her şey 20-30 saniye gibi kısa bir sürede bitmiş, planımızı cebimize koyduktan sonra yolumuza devam etmek için son hazırlıklarımızı yapıyorduk.

Şarjörümü ve gece görüş termal cihazımın pilini kontrol ettikten sonra, *çıkış için hazırım* işareti vererek beklemeye başlamışım. Orbay da mühimmat tazeliyor, Bixi'nin şeridini değiştiriyordu. Ben varilin arasına sıkıştığım da makineli ile en fazla o karşılık vermişti uçaksavara ama duvar kenarında olup Bixi'yi kuramadığı için etkili olamamıştı.

Planımızda bir değişiklik olmamıştı. Ortalama 70-80 metre mesafemiz kalmıştı ve eve yolumuzu değiştirmeden ilerliyorduk. Selim aşağı inmiş, şu anda bulunduğumuz evin çatısına çıkacaktı. Biz ise çatışmanın en yoğun yaşandığı, iki sokak ötemizdeki yere gidip timin geri kalanı ile sokak arasında örgütü boğup imha edecektik. *Her şey plandaki gibi umarım basit olur*, diye düşünüp Orbay'ın *hazırım* demesi ile silahımı doğrulttum. Yıldırımlarla göz göze geldikten sonra yerimizden çıktık.

Selim yine kendine evin çatısına çıkacak bir yer ayarlamıştı. Arka taraftaki oldukça eskimiş kapıyı kırmış olmalıydı, kulağıma gelen seslerden öyle olduğunu anlamışım.

Tüfeğimi kaldırmış ilerlerken gözlerimi dört açmış, emniyetimi de seriye almışım. İlk sokağı geçtiğimizde herhangi bir adam ile

karşılaşmadık. Arka taraftaki unsurlara geleceğimizi haber vermiş-
tik ve aramızda sadece 20 metrelik bir mesafe kalmıştı.

Artık silah sesleri daha yakından geliyor, çatışma bölgesine yak-
laştıkça durmak bilmeyen adrenalinim tavan yapıyordu.

Yıldırımlar biraz daha yaklaştıktan sonra ilk temas başlamıştı,
onların çaprazına düşüyordu, biz tam olarak ara sokağı göremesek
de adamların sokak ağzında olduklarını az çok kestirebiliyordum.

Adımları biraz daha hızlı atmaya başlamış, bir an önce sokağa
varmak istiyordum. Duvar kenarında ilerlerken Kenan'a arkamı dön-
meden hazır olmasını söyledim.

"Kenan, hazır ol, bir de el bombası ayarla. 10 metre sonra muh-
temel temas..."

Kenan hemen silahını doğrultup nişan hattından indirdi, yele-
ğinden el bombası çıkarıp pimini çekti. Mandalını bırakmadan sol
eline aldı. Biraz daha yanıma yaklaşmasından dolayı hareketleri gö-
zümün yanı ile görebiliyordum.

Yıldırımlar ile çatışmaya giren adamlar Yıldırımları biraz da olsa
bastırmış, onların mevzi alıp saklanmasına sebep olmuştu çünkü Yıl-
dırlar açktan ilerliyordu.

Sokağa 3-4 metre kalmıştı ki, duvara yaslandım. Kenan'a el bom-
bası atması için yol verip müsaade ettim.

Kenan eğilerek yanımdan sıyrılıp bir elinde tabancası, diğer
elinde el bombası, köşe başına gidip el bombasını atıp geldiğinde
içimden saydım.

1, 2, 3...

Patlama gerçekleşir gerçekleşmez yerimden ok gibi fırladım.
Sersemlemiş ve şaşırmış adamların üstüne deli gibi mermi yağdı-
nyordum. İlk şarjörüm 4 saniye içinde bitmişti. Yana kaydım, ye-
rime Kenan'ı geçirdim. Ben yeni bir şarjör takana kadar Kenan da
mühimmatı bitirmiş, geri çekilmişti. Yeniden köşe başına geçmeden
önce Orbay'a öne gelmesi için bağurdım. Tekrar köşe başından çıkı-
yor, gördüğüm adamlara üçer beşer tane attıktan sonra geri çekili-
yor, tekrar devam ediyordum. En son taktığım şarjör de bitince ar-
tık sahneye Bixi'nin çıkma sırası gelmişti. Assolist gibiydi sanki, en
son çıkıp havasını atıyordu.

Orbay duvarın kenarına, dizinin üstüne çökmüş Bixi'yi duvara yaslamış tetiğine basmıştı. Üstünde uzun 300'lük şerit takılıydı, bu da aralıksız uzun sürecek bir atış demekti.

Bixi resmen şimşek gibi çakıyor, adamların üstünde kâbus gibi patlıyordu. Bu çocuk bu makineyi cidden çok iyi kullanıyordu.

Karşı taraftan gelen ateş sesleri susunca ben de kendimi Orbay'ın yanına attım. Bixi'nin azabından kaçışan adamları teker teker indirmeye başlamıştım. Bana destek olmak için Kenan sokağın diğer ucuna koşmuş, Tarık Yarbay da tam yanıma gelmişti. Hepimiz dizlerimizin üzerine çökmüş, adamları kısa sürede etkisiz hâle getirmiştik.

Silahlar susunca sokağın her bir yanından dumanlar çıkmaya başlamıştı. Ortalık resmen barut kokuyordu. Ölmeyen adam sanırım kalmamıştı. Arka taraftaki diğer unsur da sokağın sağlı sollu her iki yanından bize yaklaşmaya başlamıştı. Burnumuz bile kanamadan büyük iş başarmıştık.

Yıldırım timinin arka taraftan ilerleyen ekibi, dakikalar önce anons çekmiş, evin arka ve yanlarını sardıklarını söylemişlerdi. Korkudan altına eden örgüt sözde liderleri ve Morgen'ın ekibi kafasını evden dışarı çıkaramıyordu.

Timin tamamı birleştikten sonra Yıldırımlar ile sokaktan ilerlemeye başlamıştık. Artık ölecek adam bile kalmamıştı, sokak o denli sessizdi.

40-45 metrelik yolumuz kalmıştı ve emniyetli bir şekilde ilerlemeye devam ediyorduk.

Evin büyük kapısı sonuna kadar kapanmış, muhtemelen kilitlenmişti. Kapı önünde Morgen'in ve patronun arabası park edilmiş bekliyor, onun dışında kimse gözükmüyordu.

Birkaç adım daha atmıştım ki Yavuz'un anonsu sessizliği bozdu.

"Etraf temiz, devam edebilirsiniz, hiçbir ısı kaynağı gözükmüyor!"

Gülümsemiş, telsizi mandallayıp konuşmak için kuruyan boğazımı temizlemiştim ki önümde patlayan sese karşı birden siper aldım.

İlk iki saniye kafamı kaldıramamıştım, patlama 15 metre önümde falan gerçekleşmişti ve yine kafama toprak yağmıştı.

Her ne şartta olursam olayım yine de silahımı kaldırıp karşı saldırıya hazır olmalıydım.

Başımı siper ettiğim yerden kaldırdığımda toplantı yapılan evin kapısının açık olduğunu görür görmez afalladım.

Kapının hemen önündeki Morgen'in arabasına birinin koşarak yaklaştığını görünce tereddütsüz tetiğe bastım.

Karşımdaki adamı tam olarak tozdan göremesem de, biraz önce uçaksavar hedefinden kaçan benimle kaderi aynı gibiydi. Arabayla arasında 5 metresi anca vardı ama ben o uçaksavarın başındaki asalak gibi hata yapmayacaktım.

Namluyu hemen adamın 3 metre önüne tuttum ve yaklaşmasını bekledim. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu ama ben nişanımı çoktan almıştım. Adam yaklaştı, tetiği ezdim. Aynı anda bir el benim omzuma ezdi, dokundu. Tetiğe bastım ve silah patladı. Omzuma dokunan el nişanımı bozmuştu ve adamı ayağından vurmuştum. Toz biraz daha aralanmıştı ve vurduğum kişiyi net olarak görmeme artık müsaade ediyordu, bu Morgen'di.

"Araçlara dikkat et Aras!"

Bir Tarık Yarbay'a; bir Morgen'e; bir de arabaya baktım. Nasıl bir denklemdi bu, neden arabaya ateş etmiyorduk?

Morgen'in inleme sesi yanıma kadar gelmişti ama yine de kıvrak bir hareketle arabanın kapısını açıp içine binmişti. Tarık Yarbay devam etti.

"Bırakın gitsin, araçlara ateş etmek yok, ateş etmeyin sakın!"

Ayağa kalktım.

"Komutanım, nasıl olur!"

"Aras bizi havaya mı uçuracaksınız! Araçların içinde balistik füze başlıkları var, hepimiz toz oluruz toz!"

Bunu Tarık Yarbay'ın bilmesi nasıl mümkün olabilirdi ki, nereden bu bilgiyi elde etmişti?

"Nasıl yani komutanım?"

Omzuma vurup geçiştirir gibi devam etti.

"Hadi evlat hadi, sen geceleri uyuduğumu düşünmeye devam et."

Tarık Yarbay bunu benden neden saklamıştı ki, nasıl böyle bir şey yapmıştı, sebebi ne olabilirdi?

Ben araçlara bakmış, boş boş ayakta dikilirken Tarık Yarbay tek-rar omzuma dokunarak devam etmemi söyledi.

“Şimdi sebebini boş ver Aras, işe odaklan.”

“Emredersiniz komutanım!”

Aslında alınmamıştım, sadece Tarık Yarbay’ın böyle bir şeyi nereden öğrendiğini merak ediyordum. Benden bazı şeyleri elbette gizleyebilirdi, bu İKK kuralıydı. İstihbarata karşı koyma teknikleri ile alakalı bir durumdu, ne kadar çok kişi bilirse, istihbarat o kadar çabuk yayılır; bilgi kirliliği oluşurdu. Tarık Yarbay bu sebepten bile bana söylememiş olabilirdi ve kendince haklı bir sebepti.

Öte yandan Morgen arabasına binmiş ve yaralı hâlde çalıştırmış, orta meydanda manevra yaparak dönüp geldikleri istikamette kaçıp gitmişti, Tarık Yarbay’ın *bırakın kaçsın* demesinden sonra kimse olaya müdahale etmemişti. Morgen yine elimizden kaçmıştı.

Kim bilir ileride nerede başımıza bela olacaktı? İçime sinmemişti ama yine de onu yaralayarak bir nebze de olsa rahatlamıştım.

Tarık Yarbay’ın ısrarla *devam edin* demesi üzerine yerimden hızla fırlamış ana binaya hızlı adımlarla ilerleyerek ulaşmıştım.

Tarık Yarbay binanın etrafını sarmamızı emrettiğinde aniden çepeçevre binanın etrafını sarmış, beklemiştik. Ev villa tipi büyük bir yapıydı, geniş bir avlusu, bir buçuk metre uzunluğunda duvarları vardı. Bahçe kapısından içeri girdikten sonra 10-12 metre kadar yürüyor, sonra ana kapıyalaşıyordunuz.

Tarık Yarbay’ın komutuyla kontrollü bir şekilde bahçe kapısından içeri sessizce girmiş, etrafı süzmeye başlamıştım. Tabii bundan önce duvarlardan sarkan her iki timin elemanı bahçe içerisini dört bir yandan gözetleyerek emniyet almış, bana etrafın *temiz* olduğunu bildirmişlerdi.

Ben soldan, Kenan ve Tarık Yarbay da sağ kanattan ilerliyordu. Ana kapıya gelip sağlı sollu yerleşmiş beklemeye başlamıştık.

Ben planımı çoktan yapmıştım, bu adamlar kapıyı açmayacak bize teslim olmayacaktı. Çünkü pencereler dâhil tüm giriş çıkışlar çelik plakalarla güçlendirilmiş, zırlandırılmıştı. Açılmayacak kapı, kırılmayacak kilit yoktu bizim için. İmkânsız değildi ama zaman alırdı. Yine de *uğraşmadan teslim olsalar ve iki saat içinde buradan defolup gitseydik* diye düşünmeden edemiyordum.

İçeriden bir ses gelir düşüncesi ile beklerken Tark Yarbay'ın yüksek sesle konuşmasından bir anda kulaklarım dolmuştu.

"Teslim olun, bizi uğraştırmayın! Türkiye Cumhuriyeti askerlerinin çağrısına kulak verin ve teslim olun. Size söz veriyoruz, kılınıza bile zarar gelmeyecek. Sizin ve bizim inandığımız bütün inançlar üzerine yemin ederim, kılınıza bile zarar gelmeyecek! Aksi takdirde bizi zor kullanırmak zorunda bırakmayın. Şu an bütün köy düşmüş durumda. Boşa çabalamayın, buradan kaçış yok. Yerin yedi kat altına da girseniz inanın sizi oradan çıkartmaya gücümüz var! Çağırma kulak verin ve teslim olun!"

Tark Yarbay'ın cümlesi biter bitmez köye bir sessizlik hâkim olmuştu. Şu andan itibaren kimse bir tane bile mermi patlasın istemiyordu, tek isteğimiz burnumuz bile kanamadan buraya kadar getirdiğimiz mücadeleyi kazasız belasız bitirmekti.

Aradan geçen 10 saniyenin ardından dayanamayıp konuştum.

"Komutanım, bunlar bu delikten çıkmaz; müsaade var mı?"

Tark Yarbay kapının yanında yaslanmış, nişan almış vaziyette dururken gözlerini kaldırarak bana baktı.

"Planın ne evlat?"

"Tek mermi atmadan teslim almak..."

"Dinliyoruz."

"Komutanım, bunlar elbette bir yerden nefes alıyordur. Kapıdan içeri girmeden ben planımı çoktan yapmıştım. Şöyle ki, çatıya bir yolunu bulup çıkacağım. Ev ne kadar modernizasyon geçirse de çatı katında kocaman bir baca deliği var ve yanımızda da yeterince gaz bombası var. Yemin ederim, bir tanesi bu evi duman eder; tek mermi atmadan içeride duramaz, kapıyı açar, çıkarlar."

Tark Yarbay yine eliyle sakallarını kaşımış, kapıya doğru bakmış ve yapacak bir şey olmadığı için *tamam* demişti.

"Tamam ama acele et, hemen çıkacak bir yer bul, 5 dakikan var."

Kendimden emin adımlarla Orbay'ın yanına ilerlerken bir sefer arkama dönmüş, eve geriden bakmıştım. Çıkılabilecek bir yeri yoktu, yukarıdaki balkonu oldukça yüksekte kalıyordu. Zaten balkon ile çatı arasında da fazla kot farkı vardı, oraya uzanmam çok zor olurdu.

Orbay'dan ve Yıldırımlar timinden aldığım kalın ipleri birbirine bağlayıp birleştirdim. Böyle operasyonlarda özellikle paraşütle atılan yerlerde ip getirmek timde mecburi bir kuraldı. Cebrail'i de yanıma çağırıp gaz bombası aldıktan sonra artık hazır olduğumu hissedip eve doğru yaklaştım.

Tarık Yarbay ve Kenan hâlâ evin kapısının kenarında bekliyordu. Orbay arkamdan ne yapacağımı anladığı için Yıldırımlar timinden iki elemanı ve Cebrail'i evin arka tarafına göndermiş, hazır olmaları için uyarmıştı.

İpi bahçenin orta kısmına bıraktım. Orta boy elma büyüklüğünde bir taş aramak için bahçeyi hızlı bir şekilde taramaya başladım, kısa sürede buldum.

Taşı alıp Kenan'ın boynundan çıkarttığım puşisine bağladım, sıkıca bağları sabitlemiş, puşinin bir ucunu da ipe sıkıca bağladım.

Puşiyi sallayıp hızlı bir şekilde taş ile fırlattığımda ip evin öteki tarafına kadar sarkıp çatıyı aşacak, böylelikle arka tarafa gidenler ipi tutup çekecekti. İp kalın olduğu için puşiye bağlanmıştı. Taşı oldukça hızlı fırlatmalıydım, aksi hâlde taşın gücü yetmez, ipi çekemezdi.

Her şeyi hazırlamış, ipi bahçeye bir güzel sermiştim. Yıldırımlar timi benim bu ilkel yöntemimin işe yarayıp yaramayacağını merak eder gibi bakıyordu. Ama ben kendi timimle bu senaryonun aynısını birkaç kez yaşamıştım.

Puşiyi elime aldım, operasyon tişörtümün kolunu yukarı kaldırdım, puşiyi birkaç sefer salladıktan sonra olan gücümle çatıya doğru fırlattım.

Yeterince hızlı giden puşi, ilk başta çatının göremediğim arka tarafına bir kez değse de aşağı salınmayı başarmıştı. Cebrail anons çekti.

"Tamamdır, çekmeye hazırız."

İpi iki bacağımın arasından geçirip, bir tur belime doladıktan sonra telsizi mandallayıp Cebrail'e çağrı yaptım.

"Ben de hazırım, devam..."

Anonsum biter bitmez ip gerilmiş ve yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. İp gerildikçe çatıdan kırılan tuğla sesleri geliyordu. 3 kişilik bir güç beni kısa sürede yukarı çekmiş ve çatıya ulaştırmıştı.

Çatının kenarına geldikten sonra tek hamlede tutunup çıktım, Orbay ben telsizle konuşamayacağım için Cebrail ve diğerlerine konumumu tarif ediyor, *sakın bırakmayın, çekmeye devam edin*, diyordu.

Çatının orta kısmına, emniyetli bir yere geldikten sonra telsizimi mandallayıp Cebrail'e kendim çağrı yaptım.

"Tamam Cebrail, bırakabilirsiniz."

Tek bir klik sesi gelince çağrımın anlaşıldığını anlamıştım. Hemen ipi belimden çıkarıp çatıdan yukarı tırmanarak en büyük bacanın yanına gelip gaz bombasını hücum yeleğinden çıkardım. Pimini söktüğüm gaz bombasını bacanın en büyük deliğinden aşağı bıraktığımda hemen başımı geri çektim. Gazdan etkilenmemek için uzak durdum.

Cebrail'den aldığım gaz bombasını büyük bacaya bırakmıştım, kendi üzerimdeki gaz bombasını ise daha küçük olan ikinci bacaya bırakıp ipi aynı şekilde belime doladıktan sonra tekrar telsizi mandallayıp Cebrail'e çağrı yaptım.

"İpi sabitlediyseniz iniş yapıyorum."

Cebrail'den zorlanır gibi bir ses gelmişti, telsizin mandalına basarak sanırım diğer iki arkadaşına da yardım ediyor, düğümü sıkıca bağlıyorlardı.

"Tlh! Tamam Aras, devam..."

İpin boşluğunu aldıktan sonra çatıdan aşağıya iki dizimin üzerinde yavaşça süründüm, en ucuna geldiğimde kendimi boşluğa bırakıp tek seferde aşağı kaydım.

Ellerimin içi, kısa bir mesafe olmasına rağmen frenlemeden dolayı iyice ısınmıştı. Canım yanmasa da hatırı sayılır bir sıcaklık vardı.

Aşağı indiğimde Kenan bana yardım etti, çabucak iplerden kurtulup yerimi aldım.

Kapı kenarında duran Tarık Yarbay, kulağını kapıya dikmiş bekliyor, içerden duyduğu sesleri analiz etmeye çalışıyordu.

Gaz bombası o kadar etkiliydi ki, ilk nefeste insanı boğuyor, gözlerini karartıyor, baygınlığa sebep oluyordu. Tipik NATO standardı gaz bombalarından daha etkili olan ama öldürücü olmayan millî bir üretilmişti.

Bütün timler bahçede pozisyon almış beklerken, kapının kilidinin açılmasıyla herkes silahını kapıya doğrultmuş, hazır kıta emniyet almışlardı.

Kapı aralanır aralanmaz Tarık Yarbay kıvrak bir hareketle elini uzatıp ilk gelen adamı çekmiş ve Kenan ile bana doğru fırlatmıştı. Tutmamıza bile lüzum kalmadan çimlere yuvarlanan adam kendinden geçmiş gibi öksürüyordu, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Peşinden üçer beşer dışarı çıkan adamlar hiçbir şey umurlarında olmadan sadece temiz hava almak için kendilerini dışarı atıyorlardı. Her iki timden personeller hiç fırsat vermeden plastik kelepçeleri adamlara takıyor, sırası üzerine çimlere diziyordu.

Ve nihayet örgütün sözde liderleri ile Morgen'in patronu, sarı saçlı, hafif çilli, beyaz tenli adam dışarı çıkmıştı. Yanında Morgen'in İstanbul'dan beri yanında gezdirdiği iki adamı da vardı. Dışarı çıkan adamların hepsi savunduğu davasından vazgeçmişçesine kendini çimlere atıyor, derin derin nefes alıyordu. Biri hariç...

İğrenç bir tipi olan Morgen'in patronu çok da anlaşılmayan şivesiyle Türkçe konuşarak bizi tehdit ediyordu.

"Siss, siss, bunu ödeyecek! Buna pişman olacak! Bu ne cesaret! Kim oluyorsunus siss!"

Yüzümde aniden bir nefret belirdi, adama doğru atıldım, kendini çimlere bırakmadan yanına sokuldum ve elimi geriye doğru atarak gerilip tokadı tam yüzüne indirdim.

"Kes ulan it herif! Yat yere, yat!"

Adam gaz bombasının etkisinden gözlerini dahi açamazken yediği tokat ile aniden kendini yerde bulunca şok olmuş, sesini kesmişti.

Tarık Yarbay ileriden bir kahkaha atmış ve bağırmıştı.

"Aras, söyle Yavuz'a pal dönsün, hava faaliyeti başlasın, helikopterleri yerden teker teker kessin, gazamız mübarek olsun!"

Tarık Yarbay'a gülümsemiş, selam çakmış, direkt telsizi mandallamıştım.

"Konuşan Kılıkkıran-1, Gökyüzündeki Gözümüz orada mısın?"

Tıkıt tıkıt!

"Gururla izliyoruz Kılıkkıran-1, notunuzu gelin."

Tıkıt tıkıt!

"Anlaşıldı devre, Tarık Yarbay'ın emridir, pal dönsün, hava faalliyeti başlasın. Bölgeden ayrılıyoruz, bilgi..."

Tıkıt Tıkıt!

"Alındı, anlaşıldı, yukarıdan sorarlar. Herhangi bir zayıyatımız ya da yaralımız var mı?"

Tıkıt tıkıt!

"Anlaşıldı, hayır, herhangi bir sıkıntımız yok, acilen bölgeden çekilmeyi talep ediyoruz."

"Anlaşıldı, 5 Davut'a teker kesiyoruz, tamam."

"Takip."

Konuşmam bitince yanıma Tarık Yarbay gelmiş, bana Zelal'i hatırlatmıştı.

"Zelal'i çağır gelsin evlat, üstümüzde emeği var, işini halledelim."

Hemen telsizimi elime alıp kanalı değiştirmiş ve Zelal'e çağrı geçmiştin.

"Zelal, orada mısın?"

Tıkıt Tıkıt!

"Aras, sen neredesin ya, burada meraktan öldüm, bir buçuk saatte resmen yaşlandım!"

Tıkıt Tıkıt!

"Cırlama kızım ya! Adamlarını al, koşarak gel hemen, her şey yolunda."

Tıkıt tıkıt!

"Tamam Aras, hemen geliyorum."

Zelal her şeyin yolunda olduğunu duyunca çok sevinmişti, daha telsizin mandalını bırakmadan ayağının altından kayıp giden taşların sesi gelmiş, yürüdüğünü anlamıştım.

Tarık Yarbay'a döndüm.

"Tamamdır komutanım."

Tarık Yarbay yanıma yanaşmış, omzumdan tutarak duvar dibini gösteriyor oraya geçmemizi söylüyordu. Duvar dibine geçtikten sonra bana bir şeyleri açıklamak için buraya geldiğimizi anlamıştım.

"Şimdi sen tabii bana kızıyorsun."

Tarık Yarbay'ın gözlerinin içine bakıyordum.

"Esağfurullah komutanım!"

“Kes ulan, ne diyorsam o! Lafımı kesme!”

Tarık Yarbay arabalara ve yerde yatan adamlara baktıktan sonra devam etti.

“O gün, Morgen ve adamları konsolosluğa girip burada toplantının olacağını öğrendiğimiz gün, hatırlarsan akşama Yeşil’in gizli yerine gitmiş, uyumuş, hatta sabah seni yataktan zar zor kaldırmıştım.”

“O gece sen uyuduktan sonra yengen ile konuştum. Kızlar ve kendi de hastaydı. Canım sıkıldı, arabaya binip kendimi dışarı attım. Biraz gezindikten sonra dinleme cihazıyla konsolosluğa yakın bir yere bıraktığımız Yeşil’in adamları geldi aklıma, zaten o yöne gidiyordum. Gelmişken yanlarına uğrayayım dedim. Gittim selamlaştıktan sonra bir gelişme olup olmadığını sordum. Yok cevabını verdiler. Baktım, adamlar bitkin düşmüş. Cihazı aldım, bizim arabaya geçtim, onlara da *2 saat dinlenin, ben durup dinlerim*, dedim. İstemeseler de kabul ettirdim. Arabaya geçtim, kulaklığı takıp uzandım. Bir saat geçmesine rağmen tek bir ses bile duymamıştım. Sonrasında aniden kapının açılmasıyla yerimde irkildim ve merakla dinledim. Konuşan Morgen’di, yanındaki adamına patronun geleceğini ve çok kıymetli malzemeler getireceğini söyledi. Arabadan bir şey aldıkları belliydi. Kapıyı kapatıp birkaç dakika daha ortadan kayboldular. Sonra bu karşıdaki zibidi, arabası ile gelip Morgen’in o gün oraya park ettiği yere arabasını park etti. Dışarı inip konuştular.”

Taşlar şimdi yerine oturmuştu, Tarık Yarbay’ın bu bilgiyi nereden öğrendiği gayet iyi anlamıştım, konuşmasını bölerek araya girdim.

“Peki arabada ne var komutanım, dediğiniz gibi patlayıcı madde mi?”

“Hayır, daha tehlikeli bir şey. Radyoaktif bir element... Bir insanın vücuduna radyasyon alabilmesi için bu maddeye birkaç saniye maruz kalması yetiyormuş. Bir hafta geçtikten sonra kusmalar, baş dönmeleri, dayanılmaz ağrılar neticesinde kıvranarak ölüyormuşsun. En azından, şu turuncu kafanın dediği bunlar. Bu maddeyi örgüte getirmiş çünkü Türkiye üstünde kullanacaklardı ve bizi için için zehirleyeceklerdi. Şimdi gelelim sana neden söylemediğime.”

Tarık Yarbay’ın kolundan tutup buna engel oldum.

“Buna gerek yok komutanım, vardır bir bildiğiniz.”

Tanık Yarbay yine beni terslemiş, alaycı bir tavırla anlatmaya başlamıştı.

"Kes ulan, beni dinle! Adamlar *örümcek ağı* diye bir sistem kurmuş, bunu da yine bu turuncu kafalı geri zekâlı anlattı. Bu sistemde yasak kelimeler birkaç kez kullanıldığında, yani telefonda konuşurken kullanıldığında otomatikman takibe düşüyorsun. Mesela *radioaktif* dedin, sistem hemen seni analiz ediyor, yer tespiti yapıyor, bu dingiller de geliyor seni buluyor. Kendi sistemlerindeki yasak kelimelerden biri de *radioaktif*... Nerede, ne zaman, ne şekilde dinleneceğimizi bilemediğim için bunu sana açık bir dille söyleyemedim. Biz adamları dinliyoruz, ruhları duymadı. Belki biz de dinleniyorduk. Ağzımı açıp da *Aras, bunlar radioaktif madde taşıyorlarmış*, diyemedim. Mevzu bu..."

Başımı öne eğip gülmeye başlarken Tanık Yarbay'ın ensemeye indirdiği hafif bir tokatla kendime geldim.

"Gülme gülme! Git şu korumadan arabarın anahtarını al, madde bagajdadır. Hadi buradan gidelim, bu iş bitti evlat!"

Tanık Yarbay'ın isteği üzerine yine gülerek yanından ayrıldım. Yerde kıvranan iri kıyım korumaların yanına gittim, üzerlerini aramaya koyuldum. Zaten hepsinin silahları toplanmış, kabaca aramaları yapılmıştı. Korumanın birisinin beni zorlaması üzerine biraz tartakladıktan sonra anahtarı buldum ve Jeep'e yöneldim.

Jeep'in yanına gidip kapısını açtıktan sonra içine girip etrafa baktım. Arka koltuğun ayak boşluğunda duran gri renkte çelikten çantayı alıp çıktım. Çanta oldukça ağırdı ve üzerinde parmak izi taramasından tut klasik şifreleme kilidi dâhil her şey vardı.

Kapıyı kapatmış, içeri doğru devam etmişim ki, arkamdan Zela'ın seslenmesiyle döndüm. Aniden koşup bana sarılmasıyla da donup kaldım.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az, ömür boyu borçluyum artık!"

Bir elimde çanta, diğerinde silah, ayakta durmuş dikilirken şaşkınlığımı gizleyemedim, kafamı geri çekip Zela'ya baktım.

"Şu an bitip tükenmek bilmeyen bir dedikoduya maruz bırak-tın beni."

Zelal dönüp bahçe kapısından içeri bakınca, bizi merakla izleyen herkesi görmüştü.

"Şey, pardon, pardon!"

Zelal sarılmayı bıraktıktan sonra utançla ellerini koyacak yer ararken durumu kurtarmak üzere kafamda bir şeyler geçirsem de, o kadar personelin içinde bu durumu kurtaracak bir şey bulamayacağım için pes ettim. Önüme döndüm, bahçeye doğru devam ederken Zelal'e söylendim.

"Yaktın beni Zelal, yaktın kızım!"

Bahçe avlusundan ilerlerken bizim timden herkes bana bakarak gülüşüyordu. Bıyık altından konuşup hemen dalga geçmeye başlamışlardı bile. Başımı öne eğmiş devam ederken Orbay'ın sırtmasına dayanamadım ve durup laf vurdum.

"Ulan dingil, güleceğine 'Elindeki çanta ne Aras,' de! 'Bu da nereden çıktı,' de! 'Neyin nesi bu,' de! Hiç mi merak etmiyorsun?"

Orbay hanzo gibi gülerken, onu çimlere yatırıp üstünde tepinmek gelmişti içimden.

"Yoo, merak etmiyorum, ne de olsa bulunmuş. Hem Tarık Yarbay bomba demişti."

"Eee, bu, çantayı kızdan daha değerli yapmaz mı? İlla kışında mı patlaması lazım?"

"Tabii yapmaz, hele bir Yuva'ya gidelim de burada ne haltlar çevirdiğini bir bir anlatacaksın Aras Efendi! Ayrıca kız da afetmiş, yakışır kardeşime!"

"Ulan!"

Çantayı kaldırmış Orbay'a doğru vuracaktım ki Tarık Yarbay'ın ikazıyla durdum.

"Aras, bırak, gel buraya!"

Orbay'a hırçın bir bakış attıktan sonra önüme bakıp yürümeye devam ettim. Tarık Yarbay'ın yanına gelince durup çantayı bacaklarının önüne bıraktım.

Morgen'in patronu çantaya alttan alttan bakarken, Tarık Yarbay da adamı dikizliyordu.

"Demek bu senin parmak izinle açılıyor, söylesene seni helikoptere götürüp neden yanıma yük edeyim? Bir parmağını keser alırım, daha basit olur."

Tank Yarbay'ın yeterince ciddi konuşması bitince adam başını önüne eğdi, parmaklarına baktı.

Tank Yarbay arkamdan gelen Zelal'i görünce yanına çağırdı.

"Gel Zelal gel, hangisi, göster."

Zelal masum ve utangaç adımlarla yerde yatan adamlara bakarak bize yanaşmaya devam ediyordu. Bu utangaçlığı deminki hareketinden dolayıydı ve beni alay konusu ettiğinin kendi de farkındaydı. Bu kötü bir şey değildi ama yine de beni uzun zaman sürecek bir dedikodu konusu yapmıştı. Herkes gibi bordolar da birbiri arasında matrak dedikodular yapıyordu. Hele mevzu kızlar olunca...

Zelal biraz daha yaklaştıktan sonra bir adama dikkatle bakmaya başladı. İşine yarayacak adamının o olduğunu anladım, adamın yanına yaklaştım ve yakasından tutup kaldırdım.

"Bu mu?"

Zelal kin ve nefretle bakıyordu.

"Evet!"

Daha fazla dedikoduya maruz kalıp bizimkilere malzeme vermemek için adamı alıp bahçenin dışına çıkarmak üzere hareket etmiştim. Peşimden gelen Zelal oldukça öfkeli görünüyordu.

Dışarı çıkıp uygun bir mesafeye geçtikten sonra, adamı duvara yaslayıp Zelal'e döndüm, Zelal yanıma gelir gelmez direkt Asi'yi sormuştu.

"Asi nerede, onu nerede tutuyorsunuz?"

Adam Zelal'e aşağılayan gözlerle baktı ve cevap vermedi.

Sağ elimle mide boşluğuna bir kez vurmamın ardından öksürmeye başladı, kendinden geçti. Öne düşen başını çenesinden tutup kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

"Bana bak, yemin ederim benim gözümde ciğerin beş para etmez; kafana sıkar, kokuşmuş bedenini kaldırıp bir yere atarım, umurumda olmazsın! Ama bugün yaşayacaksın ve Asi'nin yerini bize söyleyeceksin! Hatta söyleme, buraya getirt!"

Öfkeden gözüm dönmüştü, adamın gözlerini gözlerimden çekmeden bizim timdekilere bağırdım.

“Şunun üstünden çıkan telsizi ve telefonu getirin!”

Zelal ne yaptığımı anlam vermeden beni izliyordu, Cebail koşarak yanınıza gelince getirdiği çantayı önüme koydu, çıkan bütün malzemeler içinde Zelal ufak bir arama yaptıktan sonra örgütte sözde liderlerin kullandığı bir telsizi çıkarıp uzattı.

Tekrar adamın mide boşluğuna vurdum.

“Bu mu?”

Adam nefesini topladıktan sonra anca konuşabilmişti.

“Evet, evet, o...”

Telsizi Zelal’den alıp adamın göğsüne bastırarak tuttum.

“Şimdi bunu al, en güvendiğin adamına anons çek, Asi’yi alsın ve buraya gelsin. Tek başına ve tek araçla gelsin, eğer yanında biriyle gelirse ölür. Sen de ölürsün! Eğer Asi’yi almadan gelirse ölür, sen de ölürsün. Eğer adam gelmezse ölürsün. Eğer telsizde yanlış bir şey konuşursan, inan bana, aletini keser ağzına veririm!”

Adam beni gayet iyi anlamıştı. Onun canı benim için bir hiçti, bunun çok iyi farkındaydı. Aynı şeyi o da benim için düşünüyordu, benim canım onun için bir hiçti.

Telsizi açıp mandala basacaktı ki, omzundan tutup onu durdurdum.

“Şimdi çalışmaz o, bekle.”

Başımı duvarın üstüne kaldırıp bahçe avlusundan bizimkilere seslendim.

“2 Davut’a jammer gayri faal.”

Ses tonunu tanımadığım biri isteğime cevap vermişti.

“Kapattık, tamam.”

“Bas şimdi ve konuş.”

45’liğimi kılıfından çıkarıp adamın hemen dudaklarının önüne doğrulttum. Sarı sokak lambasının ışığı altında çeliği tıpkı pırlanta gibi parlıyor, hem adamın hem de benim gözümü alıyordu.

Adam telsizi mandallayıp karşı taraftan anonsuna cevap gelince Zelal’e döndüm ve gözümle adamı işaret ettim. Çünkü adam Kürtçe

konusuyor ve ben ne dediğini anlamıyordum. Zelal can kulağıyla onu dinliyordu ve yüzü hafif hafif gülmeye başlamıştı.

"Bitti mi, ne dedi, Zelal?"

Zelal iki eliyle ağzını kapatmış gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

"Sorun yok Aras, bir saat içinde burada olacaktım."

Tekrar başımı kaldırdım, jammer'in açılması için bağıştım.

"Jammer açılabilir!"

Aynı kişi *tamam* dedikten sonra adamı yakasından tekrar tutup Cebail'e doğru fırlattım. Telsizi de verdikten sonra içeri geçmek için adım attım, Tank Yarbay ile göz göze geldikten sonra başımı salladım, her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Tank Yarbay, biz yanına varmadan konuşmaya başladı. Bunun üzerine yerimde durdum, arkamdan gelen Zelal'i de durdurdum.

"Evet çocuklar, buradan çıkıyoruz, herkes toparlansın, haydi!"

Tank Yarbay emrini verdikten sonra bana doğru hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Omzunun üstünden, evin içerisinde arama yapmak için girip çıkan Kenan'ı ve Yıldırımların öncüsünü gördüm. Onlarla da göz göze geldikten sonra, yanıma gelen Tank Yarbay'ın peşine takılıp devam ettim.

Tank Yarbay kapının önüne gelince, bana dönüp bir bakış attı, iki kelime söyleyip tekrar yürümeye devam etti.

"Yeşil geliyor."

Arkasından hızlı adımlarla Tank Yarbay'ı izledim.

"Ne ara konuştunuz?"

"Jammer'i gayri faal yaptın ya evlat, o ara aradı, denk geldi."

"Son kez görüşmek mi istiyormuş?"

"Evet."

"Ya peki araba komutanım, arabayı ne yapacağız?"

"Onu da düşündüm. Bedirhan gider, teslim eder, içindeki özel malzemelerimizi bize sonra kargolar."

Tank Yarbay her şeyi düşünmüş, bana bir şey bırakmamıştı. Zaten arabanın içinde çok da özel eşyalarım yoktu, zaten olanı da Bedirhan bize kargo ile gönderirdi.

Bahçeden çıkıp köyün meydanında ilerlerken ölü bedenlerin arasından sessiz sedasız geçip gidiyorduk, Tarık Yarbay telsizi mandalayıp son emrini verdi.

“Bütün unsurlar son emrimdir. Bütün silahlar toplanıp araçlarla beraber yakılsın, geride kullanılacak malzeme bırakmayın, 15 Davut’a, köye giren meydanın önünde toplanıyoruz tamam.”

Köye ilk girdiğimiz boş düzlük olan meydana geldiğimizde ilk etapta sadece ben, Tarık Yarbay, Zelal ve adamları vardı. Zaman geçtikçe yakalanan adamlar ile timler yavaş yavaş meydana toplanıyor, gelecek helikopteri dört gözle bekliyordu.

Pal döneli daha 10 dakika anca olmuştu ve yaklaşık 40 dakikalık bir uçuşu daha vardı. Sanırım her şey ucu ucuna yetişecekti. Birazdan Yeşil gelecek, peşine Asi gelecek ve en son çelik kanatlar gecenin sessizliğini bölecekti.

Çok sürmeden Yavuz anons çekti, yaklaşık 4 kilometre ilerimizde bir araç konvoyunun bize yaklaştığını telaşla bildirdi. Yeşil’in geleceğinden bihaber olan millet aniden silahlarını davranıp tertip almıştı ama Tarık Yarbay o gelen araçların dost unsur olduğunu söyledi ve herkes normale döndü.

Tarık Yarbay, Zelal ile beni bir köşeye çekti. Yeşil ile olan görüşmemizi timlerden uzak bir yerde yapmamız gerektiğini söyledi. Zaten Yeşil, köye doğru yaklaşıp farlarını söndürmüştü, araçları stop etmişti. Köye gelerek kendini deşifre etmek istemiyordu.

Üçümüz yola çıkıp köyden biraz uzaklaştıktan sonra Yeşil ile kavuşmuştuk, Yeşil oldukça sevinçli ve enerjik duruyordu.

“Hepinizin eline sağlık, söyleyecek bir şey bulamıyorum!”

Tarık Yarbay ile birlikte bizim de ona minnettar olduğumuzu belirttik. Ayaküstü, Yeşil’in ikram ettiği sigaraları içerken keyifli bir sohbete daldık, oldukça da zevk aldık. Zelal’in içi biraz buruk olsa da yine de uzun zamandır böyle sevinçli bir haber almadığını sürekli bize ifade ediyordu. Ve nihayet Yavuz başka bir arabayı ikaz etmek için telsizini mandalladı, anonsu Tarık Yarbay’aydı.

“Komutanım, başka bir araç tam ters istikametten geliyor, bilginiz var mı?”

“Tamam Yavuz, o bizden biri, dikkatle izleyin, yanlış olmasın.”

Zelal yerinde duramıyor, çocuklar gibi sevinliyordu.

"Tarık Komutanım, buraya mı gelecek?"

Tarık Yarbay sigarasını ezip söndürdü.

"Hayır hayır, biz gidelim, böylesi daha mantıktı."

Yeşil, aracının yanında kalmış bize veda etmişti, zaten Zelal'in de buradan gitmesi için onu Yeşil'in götürmesi gerekti, aynı arabaya binip gideceklerdi.

Üçümüz birlikte Yeşil'in yanından ayrılmış devam ederken, Zelal bizi çoktan geçip gitmiş, önden önden hızlı adımlarla devam ediyordu.

Araba bizimkilerin yanına yaklaşınca biz de biraz hızlanmıştık, yanlış bir şey olmasından çekindim.

Asi'yi getiren adam, burada olduğumuzu bilmiyordu. Herkesi tutsak aldığımızdan haberi yoktu, gözünü karartıp silah çekip yanlış bir hareket yapabiliirdi.

Zelal ile görüştüğümüz adamın yanına geldikten sonra, ensesinden tutup hücum yeleşimden çıkardığım bıçakla plastik kelepçesini kesmiş, serbest bırakmıştım.

Gelen adamda yakaladığımız sözde örgüt liderini görüp de tut-sakmış intibası bırakmak istemiyordum. İlk başta yanıma yanaşmasını bekleyip sonra ona müdahale edecektim, böylesi daha emniyetliydi.

Zelal ön tarafta gelen aracı beklerken, ona bir bakış atmış arkada beklemesini işaret etmiştim, itiraz etmeden arkama geçip beklemeye başladı.

Adama döndüm, yan tarafından kulağına eğildim.

"Eğer yanlış bir şey yaparsan buradan çıkamazsın, baştan söyleyeyim dedim."

Adam başını yere eğmiş, tek kelime etmemişti.

Araba yaklaştıkça yavaşlıyor, arkamızda 40 metre gerimizdeki düzlükte bulunan insan kalabalığına bakıyordu, tam önümüze gelip yanımızdaki adamı görünce durdu.

Hiç istifimi bozmadan, neredeyse duyulmayacak şekilde yanımdaki adama seslendim.

"İnmesini söyle."

Adam dediğimi duyur duymaz, araçla gelen adama Kürtçe bir şeyler söyledi, bunu duyan adam direkt arabadan inip yanımıza geldi.

Uygun bir mesafeye yaklaşınca elimi uzattım, adamın da elimi tutmasıyla kendime çekip bileğini çevirip ters döndürdüm.

"Senlik bir şey yok, sessiz olup uslu durursan yaşarsın."

Adam acı içinde kıvrılırken, Cebrail'in getirdiği plastik kelepçeyle bileklerini bağladım. İki dizinin üzerine çöktürüp yerde kalmasını söyledim.

Zelal heyecanla arkamda beklerken, gelen aracın arka kapısı açılmış, zaten aracın camından ilk bakışta gördüğüm orta boylu bir kız inmişti, cırlaması aynı Zelal gibiydi.

"Siz de kimsiniz?"

Kızın gözlerine baktıktan sonra cevap bile vermeden, tam arkamda duran Zelal'in gözükmesi için sağ tarafa geçtim.

Zelal, Asi'yi görür görmez gülmeye başladı, koşarak Asi'ye doğru atılırken Asi ise hissiz kalmıştı, şu an kısa bir şok yaşıyordu.

Zelal, Asi'nin boynuna atılır atılmaz sımsıkı sarıldı. Sevinç içinde mırıldanırken Asi de ağlamaya başladı. Nihayet şokun etkisinden çıkmaya başlamıştı.

Daha rahat olmaları için yanımdaki adamı da alıp Cebrail'e teslim ettikten sonra Tark Yarbay'ın yanına geldim.

"Bu da bitti evlat, en güzel sonlar, mutlu bitenlermiş. Zelal de sonunda istediğine kavuştu."

"Az kaldı komutanım, biz de bir saate Türkiye'de oluruz."

Konuşmam biter bitmez Zelal ile Asi sevinçten ağlayarak yanıma gelmişti. Zelal kısa sürede Asi'nin kurtulmasındaki etkenlerden birinin de bizler olduğunu sarırmı anlatmıştı. Asi yanıma gelmiş, minnet dolu bakışlar atıyordu.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır, çok sağ olun!"

Tark Yarbay, göz ucuyla Zelal'i gösterip devam etti.

"En büyük etken Zelal'dir, senin için kimsenin yapmayacağı bir fedakârlık yaptı, bence ona minnet duymalısın."

Asi koluyla Zelal'e sarılıp hafifçe kendine çekti.

"O benim canımdır, canım!"

Asi'nin konuşması bitmişti ki, Yavuz telsiz ile anons çekti.

"Tark Komutanım 15 Davut'a çelik kanatlar orada tamam..."

Tark Yarbay ile birbirimize baktık, kafa salladık.

"Size mutluluklar kızlar... Umarım bundan sonra birbirinizden ayrılmazsınız. Size bir ağabey nasihati... Babanızın yanına gidin; o yaşlı gözleriyle sizin yolunuzu bekliyor. Bizim gitmemiz lazım."

Tanık Yarbey cümlesini bitirdikten sonra eliyle Yeşil'in olduğu bölgeyi gösterip gitmemiz gerektiğini işaret etti.

Hep beraber hareket edip hızlı adımlarla Yeşil'in yanına gittik. Tanık Yarbey, Yeşil'in yanına gidip tokalaştı.

"Bizim gitmemiz gerekiyor."

Tanık Yarbey'in elini sımsıkı tutan Yeşil, gülümseyerek bakıyordu.

"Gurur duydum, çok memnun oldum!"

"Biz de gurur duyduk!"

Yeşil arkasını dönüp adamına seslendi.

"Paketleri getirin."

Seri bir şekilde arabanın arka kapısını açan adam, elinde iki farklı ufak bir paketle geldi, adamın elinden paketleri alan Yeşil, birini Tanık Yarbey'a; diğerini bana uzattı.

"Bunları kabul edin, ufak ama değerlidir, en azından dostluğumuzun bir nişanesi olsun."

Tanık Yarbey teşekkür ettikten sonra ben de Yeşil'e elimi uzattım, sıkıca kavradıktan sonra sarıldım ve karanlıkta az çok belli olan yüzüne baktım.

"Ben de şeref duydum, hediye için de ayrıca teşekkür ederim, inşallah bir gün Türkiye'de de buluşuruz."

"İnşallah Aras."

Asi de, Tanık Yarbey ve benimle tokalaştıktan sonra Zelal'in yardımıyla arabaya geçti.

Zelal, Asi'yi arabaya bıraktıktan sonra geldi, o da Tanık Yarbey ile tokalaşıp ona teşekkür etti.

Tanık Yarbey, Zelal ile tokalaştıktan sonra Zelal bana yöneldi. Elini uzattı, tuttum ve nazikçe sıktım.

"Aras, sana çok şey borçluyum."

Yeşil ile Tanık Yarbey bize ufak bir bakış attıktan sonra tekrar kendi aralarında tokalaştı. Tanık Yarbey'in yanımızdan ayrılmasını müteakip Yeşil bana el salladıktan sonra o da arabaya yöneldi. Ona karşılık ben de Yeşil'e başımı öne eğerek selam verdim.

"Bana bir şey borçlu değilsin Zelal, bizimkisi bir anlaşmaydı ve ödeştik."

Zelal'in yüzü yere düşmüş, üzülmüştü.

"Olsun, yine de sana kendimi borçlu hissediyorum, eğer bir gün olur da bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ufak bir gülümseme attım.

"Evet, bulurum Zelal."

Zelal'in sıkıdığı elimi bıraktıktan sonra bir veda cümlesiyle yarımdan ayrılmak istedim.

"Gitmem gerek, senin de gitmen gerek, burası tekin bir yer değil, biliyorsun."

Zelal'in gözleri ilk tanıştığımız andaki gibi parlıyordu, dolunayı gözlerinde görebiliyordum.

"Ne yani, yanımdan ayrılırken bile beni mi düşünüyorsun, sen ne iyi bir insansın ya!"

Zelal'in cümlesi bittikten sonra boynuma atlayıp sarıldı. Ona karşılık ben de abartmasam da nazikçe sarıldım.

"Kendine çok iyi bak Aras!"

"Sen de kendine iyi bak Zelal!"

Birbirimize sarılmayı bıraktıktan sonra yarım adım geri çekilip Zelal'e baktım.

"Hoşça kal! He, unutmadan, Bedirhan bizim aracı söyleyeceğimiz yere teslim ederse çok iyi olur, ona da çok selam söyle, Ankara'ya bekliyorum."

Zelal'in gözlerindeki buğuyu görmemem imkânsızdı, biraz da olsa ağlamaklıydı. Uzatmanın, onun canını yakmanın bir anlamı yoktu, sertçe arkamı dönüp bizimkilerin yanına doğru yol aldım.

Zelal arkamdan birkaç saniye baktıktan sonra hareket etti, arabanın yanan farlarından birkaç saniye hareketsiz beklediğini anlamıştım. Önüme düşen gölgesi hareket etti. Arabanın yanına dolandı ve kapıyı açtıktan sonra arabanın içine bindi.

Şoför marşa bastığında ben 20 metre kadar uzaklaşmıştım, araba yönünü çevirdi ve gaza bastıktan sonra sesi uzaklaşmaya başladı.

Bizimkilerin yanına geldiğimde Tarık Yarbay son hazırlıkları yapmaları gerektiğini, helikopterlere binmek için hazır olmalarını söylüyordu.

Herkes son hazırlıklarını yaptıktan sonra hepimizi mutlu eden bir anons nihayet yapılmıştı.

"Kılıçkiran, Atmaca 1, Kılıçkiran!"

Tarık Yarbay benim çağrıya cevap vermemi istemişti.

"Atmaca 1, Kılıçkiran 1, dinliyorum!"

Tıkıt tıkıt!

"Anlaşıldı, bölgenize giriş yaptık, ortalama 2 Davut'a oradayız, tamam."

Yaklaşmakta olan helikopterlerin sesini duyabiliyordum.

"Takip ediyoruz, sizi duyduk, bölgemize hoş geldiniz!"

Tıkıt tıkıt!

"Hoş bulduk, hoş bulduk!"

Tıkıt tıkıt!

"Anlaşıldı, ineceğiniz bölgenin mayın araması yapılmış, herhangi bir olumsuz durumla karşılaşılmamıştır. Rüzgâr kuzeybatı istikame-tinden orta şiddette esmekte. Emniyetiniz alınmıştır, gönül rahatlığı ile teker bırakabilirsiniz, tamam."

Tıkıt tıkıt!

"Teşekkürler, teşekkürler... Sizi taşımak bize gurur veriyor, sağ olun!"

Tıkıt tıkıt!

"Varlığını hissetmek de bize gurur veriyor, noktayı işaretlemek için aydınlatma kometi yakıyoruz tamam."

Kenan elinde aydınlatma kometini hazırda tutarken, başımı iki kere sallayıp atmasını söyledim. Sonra helikopterlerin ineceği bölgeye kometi yakıp attı, pilot yerde oldukça parlayarak yanan ışığı gördükten sonra telsizi tekrar mandalladı.

"Teşekkür ederiz, sizi gördük, tamam."

Helikopterler sırası ile incek, timleri alıp devam edecekti. Tarık Yarbay ile ben ilk sortide gidecektik, en çok yorulan bizdik.

İlk helikopter tozu dumana katıktan sonra inmiş, bizim tim yanına Morgen'in patronunu aldıktan sonra koşarak helikoptere binmişti. Ben de en arkadan helikoptere gitmiş, binip kapıyı kapatmıştım.

Operasyonda en sevdiğim an bu andı, dönüş yolu yaşanan her şeyi bir nebze de olsa unutturuyordu.

Helikopter yerinden kalktı, yükseldi. Bütün yaşananlar artık aşağıda kalmıştı. Gökyüzündeki aya baktım ve gözlerimi sıkarak yumdum, yorgunluğu artık her zerremde hissedebiliyordum.

Helikopterin sesi ninni gibi gelmişti, oturduğum koltukta resmen mayışıp kalmıştım.

Kenan'ın omzuma sertçe vurması ile afalladım ve uyandım. Kenan kulağıma eğildi ve bağırdı.

"Kalk ulan kalk, geldik!"

Gözlerimde hâlâ uçaksavarın etkisiyle yerden kalkan toz zerreciklerinin tortusu vardı, yeterince acıyordu. Parmaklarımla gözlerimi ovaladım ve camdan dışarı baktım.

Aşağıda yanan binlerce ışık geceyi aydınlatıyordu, nihayet Türkiye'ye gelmiştik.

Helikopter yavaş yavaş aşağı doğru salınırken askerî sınırların ne denli belli olduğunu yukarıdan görebilmiştım. Her şey karma-karışık dünya düzenine inat; özenle ve sıra ile dizilmiş, sistemli bir şekilde mimari edilmişti. Binalar, ağaçlar, yollar hep bir nizam içerisinde duruyordu. Bazen bu kadar sistemli yaşamak kasılmaktan başka bir şey değil diye düşündüğüm oluyordu ama askeriyede en ufak bir zafiyet kötü sonuçlar doğuruyor, bu nedenle gevşekliğe asla mahal gösterilmiyordu.

Helikopter aydınlatılmış piste iniş yaparken, pist başında bizi bekleyen askerler gördüm, sanırım karşılamak için gelmişlerdi. İniş tamamlandığında, teknisyen hemen kapıyı açtı. Kenan aşağı inmiş, Irak'tan getirdiğimiz adamları helikopterden aşağı indirerek tasfiye ediyordu. Adamlar indikten sonra biz de aşağı indik, pist başına kadar yürüdük.

Tarık Yarbay en önde gidiyor, arkasından da biz ilerliyorduk. Pist başında bekleyen kişiler yanımıza doğru yaklaşırken en önde ilerleyen askerlerden biri teknil verip Tarık Yarbay'ı selamladı.

Selamına karşılık veren Tarık Yarbay, elini sıktı. Helikopterin hâlâ dönen pervanesinden ses çıkmasından dolayı bağırarak konuştu.

"Sanırım bu adamları almaya geldiniz..."

"Hayır komutanım, onlar için değil sizin için geldim. Sizi bir gün Malatya'da misafir edeceğiz, Casalar yarın sizi Ankara'ya götürececek."

Tanık Yarbay başını salladı. Pistten daha yeni uzaklaşmıştık ki, diğer helikopterler de gelmeye başlamıştı. Önceden hazırlanan araçlara çantalarımızı yerleştirdikten sonra, tüm personelin sağ salim piste inişini bekledik, herkes hazır olduktan sonra hareket ettik.

Dört tim de piste iniş yapmış, herkes araçlara yerleşmişti. Bir gecelik konaklayacağımız yere gitmek için gazlamıştık.

Hepimiz için yemek, duş ve temiz yataklı odalar ayarlanmıştı. Odalara yerleştikten sonra yemekhaneye gidip yemek yemek için geri aşağı indik. İçeri girmeden Yavuz'u arayıp sesini duymak istedim.

Telefonu cebimden çıkarttım ve Yavuz'un numarasını tuşladım, sanki Yavuz elinde telefonla hazırda bekliyormuş gibi telefon daha çalmadan açtı ve hemen konuştu.

"Devre, indiriniz mi?"

"İndik indik, telefon elinde hazırda mı bekliyordum oğlum?"

"Ulan şimdi yengenle konuştum, kapattım, sen aradın. Ne yaptınız, sağ salim geldiniz değil mi?"

"Evet kardeşim, sorun yok."

"Bu da bitti be devre, bu görevi de yedin, hadi iyisin."

Başımı gökyüzüne kaldırıp baktım. Yıldızlar parlak, ay ışığı sanki hiç olmadığı kadar ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Bu bitti, belki başkası başlar kardeşim, kim bilir..."

"Hakikaten Aras, Suriye'de bana verdiğin zarfın içinde ne var oğlum, neden söylemiyorsun?"

"Açmadın değil mi?"

"Açmadım ulan ama merak ediyorum, hem de çılgın gibi."

SURİYE, EL-HASAKAH, MESTAN'IN MEKÂNI

"Devre, sana olan biteni anlattım. Bir an önce buradan Eylül'ü de al, çık git, içim hiç rahat değil."

"Tamam ulan, tamam, o elinde tuttuğun zarf da neyin nesi?"

"Bu mu, bu sana emanet etmek istediğim bir şey."

"Ne yapacağım bunu, ne var içinde?"

"Ulan, bırak ne olduğunu ve sorma. Zarfı ne olursa olsun açma, iyi muhafaza et, gözün gibi bak! Bu iş bittiğinde senden bunu alacağım ve içinde ne olduğunu sana da göstereceğim. Şimdi bunun ne yeri ne de zamanı, ısrar etme."

"Aras, sen şimdi böyle dedin ya içimdeki serseri hemen o zarfı açmamı söylüyor."

"Yavuz, açılmayacak dedim!"

"Tamam lan, ver tamam."

MALATYA JET ÜSSÜ - SAAT 23.50

"Sana 2 hafta önce ne dedim, gelince senin gözünün önünde açacağım demedim mi? İnat etme işte, gelince beraber görürüz. Ben de tam olarak incelemedim."

Yavuz telefonun ucunda oflayıp isyan ediyordu.

"Tamam be uzatma! Söyleme lan, ne zaman geleceksiniz peki?"

"Yarın..."

"Neden ya, niye şimdi değil?"

"Ne bilim oğlum, yarın dediler."

Yavuz birkaç saniye sessiz kalmıştı.

"O zaman yarın değil, diğer gün anca görüşürüz."

"Niye ki?"

"Yarın çocuklara sözüm var, beraber vakit geçireceğiz, Bursa'ya gidiyoruz."

"Tabii ya, gez şerefsiz, biz de yardıralım!"

"Kes ulan, sen de evlenseydin! Neyse, o zaman diğer gün buluşuruz. Muhtemelen evde olursun. Ben de eve zarf ile birlikte gelirim. Şimdi kapatmam lazım, görüntüleme merkezindeyim hâlâ. Malum, kıcınızı bekledik burada!"

Yavuz'un planına kafam yatmıştı. Hem ben de biraz dinlenirim diye düşünmüştüm, bir gün sonra da buluşurduk, önemli değildi. Vedalaşıp telefonu kapatmadan önce nezaketen bir isteğinin olup olmadığını sordum.

"Neyse devre, kapatıyorum; var mı bir isteğin?"

Yavuz bir saniye bile düşünmeden isteğini söyledi.

"Devre söyle lan işte... Zarfın içinde ne var?"

MARDİN - DARA HARABELERİ YER ALTI ŞEHİRİ 3 HAFTA ÖNCE

"Komutanım, yol burada tıkanıyor, dehliz yıkılmış, sol taraftan devam etmeliyiz."

"Orada da hem sağa hem de sola ayrılan iki yol vardı, dönüp deneyelim."

"Jeneratörün sesi buradan daha net geliyor ama maalesef geçiş yok, dönelim."

En son girdiğimiz dehliz yıkılmış, yol kapanmıştı. Devam etmek için arkada bıraktığımız iki farklı yolu denemek zorundaydık.

Tarık Yarbay önde, ben ise arkada devam ediyorduk. O da kendi telefonunun flaşını açmış etrafına bakıyor, dikkatle ilerliyordu. Yol ayrımına geldiğimizde durdu.

"Ee, ne diyorsun, sağ mı sol mu?"

"Komutanım isterseniz ben gidip bakayım, eğer uygunsa sizi çağırırım, ne dersiniz?"

Tarık Yarbay birkaç saniye düşündü, dehlizin kuru bir kısmını bulduktan sonra yere çömeldi, duvara yaslandı.

"*Aras*, dediğimde ses ver. Devam et bakalım, zaten burada yeterince oksijen yok, ben de biraz dinleneyim."

Tarık Yarbay'ın yanından ayrıldım, sol tarafa ilerleyen dehlizden içeri daldım, geldiğimiz yol tam arkamda, sağ tarafımda ise başka bir yol devam ediyordu.

Yaklaşık 10-12 metre ilerlemiş olmalıydım ki yol bitmişti. Telefonun ışığını dehlizin tavanına tuttum. Dehlize inmek için ağzı kapatılan büyük taşlardan vardı burada da. Telefonu ağzıma alıp taşı kaldırmak için zorlayınca taş hareket etti ve zor da olsa sıkıştığı yerden çıktı.

Taşı yeterince aralayınca başımı bu yeni odadan içeri uzattım, ışığı tutup her köşesine baktım. Bu da çıkmaz odalardan biri gibi duruyordu, emin olmak için bir kez daha kontrol ettim. Tam pes edip telefonu aşağı indirecektim ki odadaki taşlardan bir tanesinin diğerlerinden daha fazla dışa taştığını gördüm.

Tek bir hamleyle kendimi odaya çektim, avluya çıktım. Odanın aşağıdan belli olmayan bir kapısı vardı. Ama kapı sökülmüş, oda dışarıdan taşlarla örülerek kapatılmıştı. Her köşesini kontrol ettikten

sonra, ışığı tekrar dışarı doğru taşımış taşa tuttum. Taşa uzandım, oynatmaya çalıştım, hareket etmiyordu. Belimden bıçağımı çıkarıp kenarlarını hafiften oyduktan sonra taş yerinden kımıldadı ve hareket etti. Tekrar telefonumu ağzıma aldım ve taşı yerinden oynatarak çektim.

Taş yerinden çıkmıştı, oluşan boşluk ileri doğru gidiyordu. Telefonun ışığını heyecanla içeri tuttum, örümcek ağlarından ve yosunlardan net bir şey göremesem de sanki açılan boşluğun sonunda bir cisim var gibi duruyordu.

Emin olmayarak elimi yavaşça içeri soktum, yosunları ve örümcek ağlarını sıyrarak elimi ileri doğru ittim. Kolum neredeyse yarısına kadar içeri girmişti. Biraz daha ileri gittikten sonra, elim o cisme değdi. Işığı içeri tutarak onu yavaşça çektim ve dışarı çıkarttım. Üzeri deri kaplı bir defter gibi duruyordu ve her köşesinden deri dikiş ile dikilmişti. Kalınlığı en fazla 2 santim, uzunluğu ise 20 santim kadardı, ben bulduğum şeyin ne olduğunu merak ederken aşağıdan birden Tarık Yarbay seslendi.

"Aras, yol devam ediyor mu?"

Deri kaplı cismi gömleğimin arasına koyduktan sonra Tarık Yarbay'a seslendim.

"Olumsuz, komutanım, aşağı geliyorum."

MALATYA JET ÜSSÜ - SAAT 23.51

"Ulan var ya liseli ergenler gibisin, çatla lan meraktan, gelince dedim, kapat telefonu, iyi geceler!"

Yavuz'un yüzüne telefonu kapattıktan sonra telefonu cebime koymuş yemekhaneye doğru yürürken annem gelmişti aklıma. Tekrar telefonu cebimden çıkarttım, saate baktım 23.52'ydi. Çok geç olmasa arayıp sesini duymak istemiştim ama saat gecenin yarısıydı ve annem bu saatte çalan telefonlara çok ürperirdi.

Bu düşüncemden vazgeçip yemekhanenin kapısını araladığımda ilk Tarık Yarbay ile göz göze gelmişim, yanında boş bir sandalye ayırmış, beni oraya çağırıyordu.

Geçip yerime oturdum. Hızlı bir şekilde yemeğimi yedim. Biraz da sohbet ettikten sonra hep beraber masalardan kalkıp odalarımıza

geçtik. Kenan ile aynı odada kalıyorduk. İkimiz de bitkin ve yorgunduk, hemen kamufajlarımı çıkarıp yatağın ucuna attım, kısa bir duştan sonra yatağıma girdim. Her şey bitmişti, evet, ama ben hâlâ huzurlu değildim. En kısa zamanda izne çıkıp ailemi görmek istiyordum ve bunu en kısa zamanda yapacaktım.

Yatak çok rahattı ya da yorulduğum için öyle geliyordu. Temiz çarşafalarda yatmayalı da uzun zaman olmuştu. Kokusunu içime çektim, yorgana sarıldıktan sonra fişi çektim...

GİRİŞ, GELİŞME, NASİP

Uyandığımda öğlen olmuştu. Her tarafım uyuşmuş, kendimden geçmiştım. Göz ucumla Kenan'a bir bakış attım. Duvarın köşesine sıkışmış, neredeyse koca cüssesiyle kaybolmuştu.

Zor da olsa yattığım yerden doğruldum, gözlerimi ovaladım ve Kenan'a seslendim.

"Kenan, kalk, kalk! Saat iki olmuş, sen hâlâ camuş gibi yatıyorsun!"

Kenan'dan ses gelmeyince ayağa kalkıp kalçasına tekme attım.

"Kalksana lan! Kalk, hazırlanalım, saat 3'te gideceğiz."

Kenan mızımızlanarak bana doğru döndü.

"Ulan, bir rahat yok be!"

Ayağa kalktı, odanın köşesinde bulunan lavaboya doğru giderken Kenan'a bakmadan söylendim.

"Bir aydır kış büyütüyorsunuz! Bir günde pestil oldunuz, sizin gibileri yatırmayacaksın oğlum!"

Lavabodan içeri girip yüzümü yıkadım ve aynaya baktım. Sakallarım oldukça uzamıştı, kendimi uzun zamandır böyle görme-miştim. Yüzüm sertleşmiş, yanmış ve ufak tefek çiziklerle dolmuştu. Gözlerimin altı torbalanmış, gözlerim kanlanmıştı; oldukça yorgun görünüyordum. Yüzümden aşağı akan damlalar atletime düşüyor ama ben umursamadan hâlâ aynaya bakıyordum.

"Aras, yıllık mı girdin tuvalete?"

Kenan'ın içerden seslenmesi üzerine havlu ile yüzümü silip içeri tekrar geçerek kamuflejlarımı giymek için meylettim.

Malum, bir aydır doğru düzgün uyuyup dinlenemiyor, aynaya bile bakamıyordum.

Kenan ayağa kalkmış, lavaboya doğru hareket etmişti.

"Az daha ağla Arascığım, az daha! Belki meme veren olur..."

Ufak bir gülümseme attıktan sonra boş vermişlikle pantolonu ve gömleğimi giyip hücum yeleğimi başımdan geçirdim.

Dışarı çıkmak için silahımı ve çantamı alıp kilitli kapıyı açtıktan sonra kendimi dışarı attım.

Kenan arkamdan *"Beklesene,"* dese de onu dinlememiş, gülerek odadan ayrılmıştım.

Merdivenlerden üçer beşer inerek aşağıya, zemin kata gelince durup etrafıma bakındım, bizden kimse gözüküyordu. Telefonu çıkarıp saatime baktım, 14.06'ydı. Sanırım araçlar gelmiş ve millet araç başında toplanmıştı.

Dışarı çıkınca tahminimin doğru olduğunu anladım, çoğu kişi araç başında bekliyor, çay içerek sohbet ediyordu. Gözlerimi kıstım ileri doğru baktım, bizim timden birkaç kişi de gece geldiğimiz aynı aracın başında sohbet ediyordu.

Yanlarına gidip çantamı yerleştirmek için hareket etmiştim ki arkamdaki kapı açılmış ve Kenan dışarı çıkmıştı.

"Beklesene oğlum, bekle! Sonra en arkada kalan ben olacağım ve Tarık Yarbay'dan fırçayı yiyeceğim!"

"Ben mi dedim sana kıcını başını sallı diye?"

Kenan yaruma gelmiş, aynı hizada yürüyorduk.

"Tuvaletten saatlerce çıkmayan sensin, hazırlanmak için fırsat mı bıraktın!"

Kenan'a cevap verecektim ki Tarık Yarbay arkamızdan bize seslendi.

"Tek geç kalan sizler değilsiniz gençler."

Arkamızı dönmüş, Tarık Yarbay'ı görünce gülümsemiştik. Kenan başını yere eğerek Tarık Yarbay'ın duymayacağı şekilde belli belirsiz mırıldanmıştı.

"İmam şey yaparsa, cemaat, öhü öhü!"

Aynı şekilde ben de ona cevap verdim.

"Kes ulan kes!"

Tarık Yarbay gözlerini kısarak bize baktı, tek gözünü kırptı.

"Hayırdır, Özel Kuvvetler'de size kedi gibi mırıldanmayı mı öğrettiler?"

Aniden Kenan'a döndüm.

"Kenan, sana diyor kardeşim!"

Cümlem biter bitmez Tarık Yarbay'ın yanına takılıp devam ettim. Kenan geride kalmış, arkanızdan geliyordu. Tarık Yarbay devam etti.

"Neyse, muzipliği bir kenara bırakın, bir şeyler atıştırıp piste geçeceğiz, daha Ankara'da çok işim var benim. Bir an önce gidip işlerimi bitirip evime gitmek istiyorum çocuklar."

Çantalarımızı hep beraber araçlara yerleştirmiş, askerî gazinoya geçip ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra piste geçmiştik.

Uçak kapılarını açmış, bizi bekliyordu. Araçlardan indirdiğimiz çantaları uçağa yükledikten sonra herkes yerine geçmiş ve kalkış için hazırlanmıştı.

Irak'tan getirdiğimiz tüm adamları ve Tarık Yarbay'ın gözü gibi sakındığı çantayı da yanımıza almıştık.

Emniyet kemerlerimizi takıp uçak kalkışa geçtiğinde saate baktım, 15.05'di ve ortalama 40 dakikalık yolumuz vardı.

Kargo uçaklarında pencere olmadığı için herkes genelde karşılıklı oturuyor, çok fazla ses olmasından dolayı da sohbet etme ihtimali olmuyordu.

Can sıkıntısından telefonumu açtım, eski fotoğraflara baktım, anılarımı tazeledim. Bir müddet sonra fotoğraflar da bitince telefonumu cebime koydum. Gözlerimi yumdum, uyuyamasam da yapacak bir şey olmadığı için gözlerimi kapatarak zihnimi dinlendirmeye çalışıyordum.

Hem sestem hem de hareketsizlikten vücudum ağırlaşmıştı ama nihayet yolculuk da bitmişti. Uçak burnunu hafiften aşağı indirince Ankara'ya geldiğimizi anladım. Uyuyan uyanıyor, uyanık olanlardan da bazıları birbiri ile bağırarak konuşuyorlardı.

Tekerler piste değdiğinde bir rahatlama geldi içime. Buradan yeniden araçlarla şehir içinden geçip Yuva'ya gidecek ve işimi tamamen bitirecektim. Vukuatsız bir şekilde görevi bitirip döndüğümüze dair muhtemelen bir günlük faaliyet sonu incelemesinden sonra Tarık Yarbay ile konuşup izine ayrılacak ve ailemin yanına gidecektim.

Uçak, motorlarını iyiden iyiye susturmuştu ve artık ilerlemiyordu da... Sarırm gelmiştik. Kabin ışığının yeşil yanmasıyla uçağın motoru susturduğu belli olmuştu. Işık kırmızıdan yeşile dönmüştü, bu da uçağın motor susturduğuna ve kapının birazdan açılacağına işaret etti.

Birkaç dakika bekledikten sonra uçağın arka kapısı gıcırdayarak aralanmaya başladı, herkes emniyet kemerini sökerek yerinden kalkıyordu, artık uçağı terk etme vakti gelmişti.

Kapı sonuna kadar açılıp yere değince çantalarımızı almış, bizi bekleyen otobüslere doğru yürüyerek yerleşip yola koyulmuştuk.

Cam kenarına oturmuş Ankara'nın sıkıcı trafiğinde ilerlerken, bu denli sıkıcı olan trafiğini bile özlediğimi fark ettim.

Otobüsler usulca, yavaş yavaş ilerlese de nihayet Yuva'ya varmıştık, etraf sessiz gözüküyordu, ta ki karargâhın önüne gelene kadar.

Yuva'daki diğer tüm timler bir araya gelmiş, bu başarılı ve kazasız belasız gerçekleştirilen operasyonu kutlamak için toplanmıştı, kalabalığın içinde komutan da vardı.

Araçlar karargâhın önüne gelip durdu, araçlardan üçer beşer indik, bizi gören herkes alkışlıyor ve ıslık çalıyordu.

Tarık Yarbay ile o kalabalıkta göz göze geldim, ben aracın arkasından, o ise önünden inmişti.

"Aras, yanıma gel!"

Kalabalıkta onu anladığımı ifade ederek elimi kaldırıp hızla yanına gittim.

"Şu çantayla bu kalabalıkta dolaşmak istemiyorum, bir an önce gidip teslim edelim, ben de kurtulayım. Komutan *yanıma gelsinler* demiş."

Tarık Yarbay ile omuz omuza yürüyorduk.

"Anlaşıldı komutanım, gidelim."

Karargâhın merdivenlerine geldiğimizde, üçer beşer hızla çıkıp içeri geçtik. Bir kat yukarı çıktıktan sonra komutanın kapısının önüne geldik.

Silahlarımızı ve teçhizatlarımızı Kenan'a teslim etmiştik, yanımızda sadece bölgeden getirdiğimiz o değerli çanta vardı.

Kapının önünde bekleyen nöbetçiler bizi hoşça karşıladılar, komutanın bizi beklediğini söylediler.

Tarık Yarbay kapıya doğru eğildi ve iki sefer tıklattıktan sonra içerden ses geldi.

"Gelin, Tarık, gelin!"

Tarık Yarbay kapıyı açınca komutan ayağa kalktı, bizi hemen kapının önünde ayakta karşıladı.

Girer girmez bize sarıldı, hasretle muhabbet etmişti. Övgüler havada uçuşuyordu. Makamına geçip koltuklara oturur oturmaz önümüze çaylarımız geldi, ön konuşma bittikten sonra Tarık Yarbay, komutandan müsaade isteyip çantayı masasının kenarına uzattı.

"Komutanım, izninizle çantayı size sağ salım teslim edeyim. Bildiğiniz üzere, içerisinde çok büyük risk taşıyan bir malzeme var, yüksek derecede korunması lazım. Biz görevimizi yerine getirip hassasiyetle taşıdık."

Tarık Yarbay operasyon bitiminde karargâhı aramış, durum raporu vermiş ve bir çanta bulunduğunu ve çantanın içerisinde radyoaktif bir madde olduğunu söylemişti. Irak'tan bu haberi alan komutan, genel komutanlıkla görüşmüş, o da üstlerine bu haberi bildirmişti.

"Sizinde ne kadar gurur duysak azdır Tarık!"

Komutan bana döndü.

"Ve Aras, bundan sonrasını ilgili arkadaşlar ve bağlı oldukları kurumlar halledecek. Bir saate kalmaz, çantayı almak için buraya gelecekler."

Komutan çayından bir yudum alıp devam etti. Kendimi hiç rahat hissetmiyordum. Üzerinde oturduğum deri koltuğa baktım. Geceden kalan tozlu elbiselerim koltuğu berbat etmişti. Uzamış sakallarım ve elbiselerimin kokusuyla hiç buraya ait hissetmiyordum kendimi, hemen işimi bitirip çıkmak istiyordum.

"Çocuklar, sizi bir an önce istirahate yollardım ama yukarıdan çok baskı yiyorum. Bir an önce operasyon sonuç raporu istiyorlar, olayın başlangıç noktasını, gelişme ve sonuç kısmını en ince ayrıntısına, noktasına, virgülüne kadar öğrenmek istiyorlar. Sizi hem yazılı hem de sözlü rapor vermeniz için Genelkurmay İstihbarat Harekât'ta misafir edecekler. Elimden geleni yaptım, bir gün sonra olsa da olur dedim ama komutanın kesin emriymiş."

Gelen bu kötü haberin ardından elimdeki bardağı yere bıraktım ve başımı kapıdan tarafa bürktüm.

Yaptığım bu tavır komutanın dikkatinden kaçmamıştı ki, mizahi bir yaklaşımla gülümseyerek alay edercesine konuştu.

"Senin için çapkın derlerdi de inanmazdım Aras. Yok, o görev adamı, derdim ama Suriyelerde, Iraklarda bile rahat durmamışsın. Kimdi o esmer kız, de bakalım?"

Dedikodu en yüksek rütbeli askere kadar ben gelmeden yayılmıştı.

"Şey komutanım, o kız zaten görevdi, anladığınız gibi bir şey değil."

Komutan koltuğuna yaslanmış, ellerini açarak masaya dayamıştı.

"Ne yani, sen bana yanlış anladın mı diyorsun?"

Tarık Yarbay kıs kıs gülüyordu, zevkten dört köşe olmuştu.

"Yok komutanım, öyle demek istemedim ama gerçekten görevdi."

"Hmm, göreve bak sen! Öyle sanılmalar falan... Böyle göreve herkes gider be koçum!"

"Dediğim gibi komutanım, bir görevdi ve bitti."

Komutan, Tarık Yarbay'a baktı, Tarık Yarbay da komutana bakıp gülümseyerek kafa salladı.

"Ha ha ha, biliyorum Aras biliyorum, operasyonu yakından takip ettim. Zelal'in de kim olduğunu çok iyi biliyorum, benimkisi sadece bir espri..."

Tarık Yarbay ellerini hafiften dizine vurdu. Komutanın gülmesi bittikten sonra müsaade istedi.

"Komutanım, izninizle, biz gidip şu işleri halledelim."

Komutan ayağa kalktı, bizi kucaklamak için yanımıza geldi.

"Tabii ki Tarık, müsait bir zamanda detayları ayrıca konuşalım. Raporun bir kopyası bana gelecektir ama sizden dinlemek isterim."

"Emredersiniz komutanım!"

Komutan, Tarık Yarbay ve benimle kucaklaştıktan sonra kapıya kadar eşlik edip bizi uğurladı. Tarık Yarbay ile merdivenlerden aşağı inene kadar konuştuk. Aslında her şey sıcak sıcak bitirmenin daha mantıklı olduğuna kendimizi inandırmıştık.

Kendi taburumuza gidip üzerimizi değiştirmek için Tarık Yarbay ile anlaştık. Odalarımıza ayrılmıştık, aradan geçen 15 dakikanın sonunda Yuva'daki odamdan sivil elbiseler giyindim, Genelkurmay'a gitmek için hazırlanmıştım.

Kısa bir süre Tarık Yarbay'ı bekledikten sonra garajdaki sivil askeri araçlardan birini alıp nizamiyeden çıkış yaptık. Ankara trafiğine inat,

yarım saat sonra Genelkurmay'a girmiş, İstihbarat kısmının merdivenlerini çıkıyorduk.

Anlatacağımız her şey belliydi, baştan sona hiçbir şeyi atlama-
dan en ufak ayrıntısına kadar yaptıklarımızı ve başımızdan geçen
olayları anlatıp çıkıp gidecektik. Merdivenlerin sonuna vardığımızda
durup Tarık Yarbay'a döndüm.

"Komutanım bu iş muhtemelen sabaha kadar sürecek. Raporlar,
tutanaklar, operasyon evreleri, koordinatlar, kişiler, isimler her şeyi
en ince ayrıntısına kadar anlatacağız, tabii, Yeşil hariç..."

Tarık Yarbay, Yeşil'in adını duyduktan sonra kafasını salladı,
ben devam ettim.

"Yarın gram uyku uyumasam da izne ayrılmak istiyorum. İna-
nın çok bunaldım ve ailemi uzun zamandır çok ihmal ettim. Arama-
dığım günleri düşündükçe içim acıyor, yıllık izine ayrılıp kafa din-
lemek, ailem ile vakit geçirmek istiyorum, bilginiz olsun."

Tarık Yarbay iki omzumdan tutup hafiften sıktı.

"Biliyorum evlat, biliyorum; istediğin zaman çıkabilirsin, hadi
şu işi halledelim."

Koridor boyu ilerledikten sonra bizi kapıda saygı ile karşılayan
personellerle tokalaştık, telefonlarımızı ve silahlarımızı bıraktıktan
sonra odaya girdik.

18 saat sonra, Cuma günü saat öğlen 11.35...

Odanın kapısından çıktığımda kemiklerimin hepsi kırılmış gi-
biydi, dizlerim hareketsizlikten uyuşmuş, başım resmen ağrıdan
çatlıyordu.

Kalbimin her atışında başım zonkluyor, gözlerim kararıyordu.
Tarık Yarbay'a dün *gram uyku uyumasam da yine de gideceğim* demiş-
tim ama büyük konuşmuştum, adım atacak hâlim kalmamıştı.

Tarık Yarbay'ın da durumu benden iyi değildi, o da merdiven-
lerden aşağı inerken destek alarak iniyor, sürekli başını tutuyordu.

Araç başına geldiğimizde ikimiz de bitkin düşmüştük ama ara-
bayı Tarık Yarbay kullanacaktı, ilk başta beni bırakacak, kendi Yuva'ya
uğradıktan sonra eve geçecekti.

Yola düştüğümüzde camı araladım ve bir sigara yaktım. Derin derin sigara içtiğimi gören Tarık Yarbay dizime vurup konuştu.

"Bitti evlat, boşuna gerilme artık!"

Bir duman daha çekip, camdan dışarı üfledim.

"Çok mu belli oluyor komutanım?"

"Hem de inanılmaz..."

"Bilmiyorum, içim daralıyor, anlatamadığım, dile getiremediğim bir sıkıntı var içimde... Neden böyle, çözemiyorum."

"Dert etme! Şimdi evine git, duşunu al, birkaç saat uyu ve bas memleketine git. Kısa zamanda her şeyi unutursun. Neyi unutmadık ki evlat?"

"Haklısın da komutanım, bu başka bir şey... Dedim ya, bilmiyorum."

İzmariti camdan dışarı atmış, camı kapatıp koltuğa gömülmüştüm. Bu sefer trafik sakindi, zaten evimin olduğu kısımda fazla araç hareketliliği yoktu.

Tarık Yarbay beni evin tam önüne getirmiş, arabayı durdurup kontağı kapatmıştı.

Araba durur durmaz aşağı indim, vedalaşmak için Tarık Yarbay'a doğru adımladım, yanına gittim ve sımsıkı sarıldım.

"Komutanım, görüşmek üzere... Yola gideceğim, ne olur ne olmaz, hakkınızı helal edin! Sizin benim üzerimde emeğiniz çok!"

Tarık Yarbay gözlerimin içine bakıyordu.

"Sana hep *evlat* dedim, biliyorsun değil mi?"

Başımı öne eğdim, konunun nereye geleceğini çok iyi biliyordum.

"Biliyorum komutanım."

"Erkek bir çocuğum olsa senin gibi olmasını isterdim. Delikanlı, korkusuz, adaletli, vicdanlı, zeki ve merhametli... Bu yüzden sana hep *evlat* dedim, seni evladım yerine koydum. Ve evlat, sen olmasaydın bugün bu başarılı operasyonu yapamamış olurduk, buralara kadar asla gelemezdik. Diyeceğim o ki benim için çok kıymetlisin, değer çok fazla ve evlat, asıl sen hakkını helal et."

Başımı sağ yanıma çevirdim.

"Estağfurullah komutanım, ne hakkı! Ama varsa da helal olsun, sen de hakkını helal et."

"Helal olsun, helal olsun."

Tarık Yarbay son bir kez sarılıp sırtıma vurduktan sonra arabaya doğru yöneldi, yarı yolda döndü ve elini kaldırdı.

"Ailene benden çok selam söyle."

Sağ elimi kalbimin üzerine birkaç sefer vurdum.

"Aleykümselam, sen de yengeme ve çocuklara selam söyle, manevi babam!"

Tarık Yarbay gülümsedi ve o da elini kalbine götürdü, ne kadar belli etmesek de ikimiz de duygulanmıştık.

Gözlerimizi birbirimizden kaçırdık, ayrıldıktan sonra yollarımıza devam ettik.

Siteden içeri girdiğimde birkaç çocuk site içerisindeki parkta oyun oynuyordu, onun dışında bir hareketlilik yoktu.

Apartmandan içeri girdim, asansöre bindim ve evimin olduğu katın düğmesine bastıktan sonra iki elimi asansörün duvarına yaslayıp vücut ağırlığımı verdim.

Artık bacaklarım isyan ediyor, vücudumu kaldırmıyordu.

Gözlerim kapalı bir şekilde evin olduğu kata geldiğimde kapı açılmış, asansör zil çalmıştı. Ellerimi dayadığım yerden çektim, Yuva'dan aldığım evin anahtarlarını montumun cebinden çıkarıp anahtar deliğine soktukten sonra çevirip açtım ve içeri girdim.

Ayakkabılarımı çıkarıp mutfığa geçtim. Havasız kalan evin kokusu değiştiği için balkonun kapısını açmak üzere mutfığa girdim ve kapı ile pencereleri açıp geri döndüm.

Montumu çıkardım, sandalyeye astım. Mutfaktan çıkmak ve arka taraftaki balkonun da kapısını açmak için hareket etmiştim ki tam mutfaktan çıktığımda montumun cebindeki telefonum titreyerek çaldı.

Meraklandım, kalbim birden tekledi.

Geri dönüp montumun cebinden telefonumu aldım, tuş kilidini açıp ekrana baktım. Mesaj annemden gelmişti ve bir anda duygulanıp olduğum yere çivi gibi çakıldım.

"Yavrum, aslan oğlum! Bu mesajı atıp atmamak için kendime çok soru sordum ama yine de atmak zorunda hissettim. Bilmiyorum şimdi neredesin, ne hâldesin? Ama kötü düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Arayamıyorsun, biliyorum. Biz de arayamıyoruz,

sen de bunu biliyorsun. Ama emin ol oğlum, sensiz sofradaki bir lokma ekmek boğazımdan geçmiyor, günüm aymıyor, gecem sabah olmuyor. Yine de müsait bir zamanında bir arasan oğlum, sesini duysam çok mutlu olurum. Baban ve kardeşin de seni çok özledi, baban belli etmese de içine atıyor biliyorum, o da çok merak ediyor. Canım oğlum, bugün senin doğum günün biliyorsun, seni saat 12.22'de dünyaya getirmiştım, doğmana çok az bir süre kaldı, hatta dakikalar...

Doğum günün kutlu olsun oğlum, mutlu yılların olsun. Dediğimi unutma, bir ara sesini duyayım, iyi olduğunu bileyim o bana yeter... Televizyonlarda haber seyrederken içim parçalanıyor, her şehit haberinde inan kahroluyorum. Özledim oğlum, ana yüreği, dayanamıyorum işte... Umarım, en kısa zamanda gelirsin, kokunu içime çekerim. Tekrar doğum günün kutlu olsun, iyi ki seni doğurmuşum, iyi ki benim evladımısın..."

Annemin mesajı içimi parçalamış, kalbimi yerinden söküp almıştı. Kendime içimden küfürler ediyor, *onları bu kadar uzun zamandır nasıl ihmal ettim*, diye sitem ediyordum, hiçbir zaman görev ve aileyi birlikte idare edememiştım, zaafa düşmek istemiyordum.

Kurumuş boğazımı yutkunarak temizledim ve telefonu masaya bıraktım.

Tam arkamı dönecektim ki bütün duyularımı atağa geçiren o sesi duydum.

"Kımıldama Aras, sakın yanlış bir şey yapayım deme!"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Bu adam buraya nasıl gelmişti, evimin içine kadar nasıl sessizce girmişti? Neyi unutmuş, neyi ihmal etmişim?

Silahım? Silahım da yoktu. Kenan'a araçlardan indiğimizde teslim edip Yuva'ya götürmesi için vermişim.

Adamın dikkatini ölçmek için sağ elimin parmaklarını hafiften oynattım.

"Şişt, sakın! Sakın dedim, artık bitti! Artık akıl oyunu yok!"

Adam konuşurken kafamda ihtimalleri geçirmiş ve içeri nasıl girdiğini anlamışım. Her şey benim zafiyetimden meydana gelmişti. Kapıdaki bandı kontrol etmemişim, anahtarı kapıya soktuğumda

kapı tek seferde direkt açılmıştı... Ben bunları nasıl unutmuş olabilirdim, nasıl?

"Sen o kadar çabala, didin ama gel, gün sonunda evinde öl... İşte ben buna *hezimet* derim!"

Kuruyan boğazımı ıslatmak ve konuşmak için yutkunmuştum ki, arkamda susturucu takılmış silahın patlayan boğuk sesi kulaklarımı cırmalamıştı.

Vücuduma giren demirin soğuşunu çok iyi hissedebiliyordum, kurşun böbrek üstümden girmiş, mide boşluğumdan çıkmış ve balkon kapısının camını parçalamıştı.

Derman kalmayan dizlerimde bir çözülme başlamış, olmayan enerjim tükenmişti, her şey saniyeler içinde gerçekleşmiş, gömleğim anında kan olmuştu.

Bir şeyler yapmak zorundaydım.

Sağ elimle sandalyeden tutup son bir güçle geriye döndüm.

Karşımda duran Morgen bütün dişlerini göstererek sırıtıyordu. Her şey sanki benim hamle yapamamam için hazırlanmıştı, bu sefer bu kumpastan kurtulamayacaktım.

Silahım yoktu ve Morgen benden 3 metre uzakta duruyordu, kendini emniyetli mesafeye çekmiş, bana tabancasını uzaktan doğrultmuştu.

Yine de denemek zorundaydım, vücudumda kalan son enerjiyi topladım ve üzerine atıldım.

Morgen'in ani davranmasıyla tabancası tekrar patlamış ve ikinci kurşun göğsüme gelmişti. Daha yanına varamadan ayaklarının dibine düştüm.

Başım yere sertçe çarpmıştı, oldukça sarsılmıştım. Bir anda şururum kapanmış ama derin bir nefes almamın ardından tekrar açılmıştı. Zaten tükenen bedenim ikinci kurşunu kaldıramıyordu.

Yanağım soğuk fayansın üstünde, Morgen'in ayakkabıları tam gözümün önündeydi. Birkaç saniye bekledikten sonra Morgen eğildi.

"Artık bitti dedim sana Aras, seni kalbinden vurdum dostum, siz Türkler nasıl derdiniz? Hmm hatırladım, '*bugün göz yumdukla-rınız, yarın bize göz açtırmayacak olanlardır.*' Kaçmama göz yumarak hataların en büyüğünü yaptın Aras, en büyüğünü..."

Morgen'in dediklerini çok iyi anlasam da, artık olan olmuştu.

"Bence sana iki kurşun yeter, Morgen da buradan gider. Elveda Aras, her şey çok zevклиydi!"

Morgen'in ayakkabılarının gözümün önünden çekildiğini gördükten sonra evin kapısı açıldı, ardından sessizce kapandı.

Yerimden hareket edip telefonuma uzanmak istedim ama ağzım kanla dolmuştu. Nefes almakta bile zorluk çekiyordum. Bir kez daha gücümü toplayıp denedim ama kollarımı bile kaldıramıyordum.

Çok kan kaybetmiştim ve her hareketimde vücudum çarpıntı yapıyor, gözlerim kararıyordu.

Ağzımın içindeki kan tadı demir hissi veriyordu. Başım sol yanıma düşmüştü, sol gözümü kandan açamıyordum. Birden kendimi nefessiz hissettim ve derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Nefesimi çektim, kanla dolmuş boğazımdan birkaç damlanın ciğerlerime bulaştığını hissettim, ardından canım müthiş acıyarak öksürdüm.

Dayanılmaz nefessizlik ihtiyacımı karşılamak için bu sefer burunmdan nefes almayı denedim. Bir nebze de olsa yetinmiştim ama yine de vücudum fonksiyonlarını kaybediyordu.

Ayaklarımdaki hissizlik artık kollarıma da geçmişti, tek hareket ettirdiğim organlarım gözlerim ve dudaklarımdı. Ama onlar da artık beni terk ediyordu, gözlerim kararmaya başlıyordu, dudaklarımsa kurumuştü.

Artık sanırım sona gelmiştim. Ölmek bir şey değildi ama ailemi son bir kez görememek ve onları ölümle üzme, hakkım olmayan bir şeydi.

Annemin attığı mesaj geldi aklıma. Duygulanmışım. Hayata son veren bedenim, son bir damla gözyaşını akıtiyordu göz pınarından. Gözyaşım burnumun üstünden akmış, yere düşüp kanıma karışmıştı.

Annem benden onu arayıp sesimi duymayı beklerken ben hayatımın son nefeslerini veriyordum. Hem de doğum günümde...

Ne kadar keşke de desem artık iş iştan geçmiş, olan olmuştu. Ama keşke son bir kez annemi arayıp sesini duysaydım, keşke onu bundan mahrum etmeseydim!

Ölümün son deminde çocukluğım geldi aklıma. Ailesine zararı olmayan, çalışkan ve uslu bir çocuktum. Başkaları gibi gezip

tozamasam da hayatından memnun bir çocuktum. Kendi ayakları üstünde durmayı bilen, harama el uzatmayan ve sürekli çalışan bir çocuktum.

İnsan doğup büyüyor ve yaşlanıp ölüyordu. Gençken ölmek kimsenin istemeyeceği bir şey olsa da isyan etmek bana yakışmayan bir olaydı. Kabullenip gözlerimi kapatmaktan başka bir şeyim yoktu. O'ndan geliyor ve yeniden O'na gidiyorduk.

Oldukça sessiz olan evde artık kalbimin teklediğini hissedebiliyordum. Sanırım, bu, son nefes alışverişimdi. Artık şuurum da iyiden iyiye kapanıyordu, gelip gitmeler başlamıştı.

Vasiyetim cüzdanımın içinde ufak bir kâğıtta yazıyordu. Elbet biri cüzdanımı açacak ve gören olacaktı. Ölümü yanı başında taşıyan bir mesleğin varsa geride kalanlar için söyleyemediğin birkaç sözü ve isteklerini kâğıda dökmen çok tabii bir şeydi.

Tekrar annem geldi aklıma, sonrasında babam, kardeşim ve silah arkadaşlarım...

Hepsine teker teker sarılıp veda ettim içimden. Dudaklarımı oynatamasam da zihnimden kelime-i şahadet getirip gözlerimi yumdum.

Artık, fişi sonsuzluk için çekmiştim...

SON
(MU?)

